Ruxandra Sîrghi

Executarea silită
în Codul de procedură civilă

Practică judiciară adnotată

Editura Hamangiu
2020

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIB

Abrevieri

alin.	–	alineat(ul)
ANAF	–	Agenţia Naţională de Administrare Fiscală
ANRP	–	Autoritatea Naţională pentru Restituirea Proprietăţilor
art.	–	articol(ul)
A.T.C.P.M.B.	–	Activitatea de Trezorerie şi Contabilitate Publică a Municipiului Bucureşti
B.N.R.		Banca Naţională a României
BEJ	–	Biroul Executorului Judecătoresc
C.A.	–	Curtea de Apel
C.C.S.D.	–	Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor
C.civ. 1864	–	Codul civil din 1864
C.E.D.O.	–	Curtea Europeană a Drepturilor Omului
C.J.F.F.	–	Comisia judeţeană de fond funciar
C.J.U.E.	–	Curtea de Justiţie a Uniunii Europene
C.L.F.F.	–	Comisia locală de fond funciar
C.muncii	–	Codul muncii
C.N.C.I.	–	Comisia Naţională pentru Compensarea Imobilelor
CJUE	–	Curtea de Justiţie a Uniunii Europene
Convenţia europeană	–	Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale
CPC 1865	–	Codul de procedură civilă din 1865
D.E.P.A.B.D.	–	Direcţia pentru Evidenţa Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date
D.G.A.P.S.	–	Direcţia Generală de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului
D.G.R.F.P.	–	Direcţia Generală Regională a Finanţelor Publice
D.L.E.P.	–	Direcţia Locală de Evidenţă a Persoanelor
dec. civ.	–	decizia civilă
e.g.	–	*exempli gratia*
Ed.	–	Editura
ed.	–	ediţia
H.C.S.M.	–	Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii
H.G.	–	Hotărârea Guvernului
I.C.C.J.	–	Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie
I.G.P.F.	–	Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră
I.N.S.	–	Institutul Naţional de Statistică
I.Ş.	–	Inspectoratul Şcolar

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

I.T.M.	–	Inspectoratul Teritorial de Muncă
înch.	–	încheierea
lit.	–	litera
M. Of.	–	Monitorul Oficial al României, Partea I
M.A.I.	–	Ministerul Afacerilor Interne
M.D.R.A.P.F.E.	–	Ministerul Dezvoltării Regionale, Administraţiei Publice şi Fondurilor Europene
M.E.C.M.A.	–	Ministerul Economiei, Comerţului şi Mediului de Afaceri
M.F.E.	–	Ministerul Fondurilor Europene
NCC	–	noul Cod civil (Legea nr. 287/2009)
NCPC	–	noul Cod de procedură civilă (Legea nr. 134/2010)
NCPF	–	noul Cod de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015)
nr.	–	numărul
O.C.P.I.	–	Oficiul de Cadastru şi Publicitate Imobiliară
O.G.	–	Ordonanţa Guvernului
O.M.J.	–	Ordinul ministrului justiţiei
O.N.R.C.	–	Oficiul Naţional al Registrului Comerţului
O.U.G.	–	Ordonanţa de urgenţă a Guvernului
p.	–	pagina(le)
parag.	–	paragraf(ul)
pct.	–	punct(ul)
PFA	–	persoană fizică autorizată
P.M.B.	–	Primăria Municipiului Bucureşti
R.R.E.S.	–	Revista Română de Executare Silită
s. civ.	–	Secţia civilă
S.N.P.P.C.	–	Sindicatul Naţional al Poliţiştilor şi Personalului Contractual
S.P.L.E.P.	–	Serviciul Public Local de Evidenţă a Persoanelor
SA	–	societate pe acţiuni
SCPEJ	–	Societate Civilă Profesională de Executori Judecătoreşti
sent. civ.	–	sentinţa civilă
SRL	–	societate cu răspundere limitată
ş.a.	–	şi alţii/altele
şi urm.	–	şi următoarele
U.N.B.R.	–	Uniunea Naţională a Barourilor din România
vol.	–	volum(ul)

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cuprins

CAPITOLUL I. ÎNCUVIINŢAREA EXECUTĂRII SILITE 1

1. Încuviinţarea executării silite. Competenţa materială de soluţionare a cauzei. Titlu executoriu constând într-o hotărâre pronunţată de o instanţă străină. Ipoteza executării unei hotărâri certificate ca titlu executoriu european 1
2. Încuviinţarea executării silite. Competenţa teritorială a instanţei de executare. Regula 2
   JURISPRUDENŢĂ 3
3. Încuviinţarea executării silite. Competenţa teritorială a instanţei de executare. Situaţia garantului 4
   JURISPRUDENŢĂ 5
   NOTĂ 7
4. Încuviinţarea executării silite. Competenţa teritorială a instanţei de executare. Situaţia debitorului cu domiciliul/sediul în străinătate şi a creditorului cu domiciliul/sediul în România 7
   JURISPRUDENŢĂ 8
5. Încuviinţarea executării silite. Competenţa teritorială a instanţei de executare. Situaţia debitorului cu domiciliul/sediul în străinătate şi a creditorului cu domiciliul/sediul în străinătate 9
   NOTĂ 10
6. Calitate procesuală activă. Condiţii pentru încuviinţarea executării silite. Prematuritatea cererii de aplicare a penalităţilor prevăzute de art. 906 alin. (2) NCPC 10
7. Încuviinţarea executării silite. Verificarea competenţei executorului judecătoresc 13
   JURISPRUDENŢĂ 14
   NOTE 15
   HOTĂRÂRE PREALABILĂ 19
   JURISPRUDENŢĂ 19
8. Încuviinţarea executării silite prin poprire. Stabilirea competenţei executorului judecătoresc. Elemente obligatorii 29
   JURISPRUDENŢĂ 32
   NOTĂ 34
9. Capacitatea de folosinţă a debitorului, condiţie pentru începerea executării silite. Condiţiile necesare încuviinţării executării silite împotriva moştenitorilor debitorului 34
   NOTĂ 35
   JURISPRUDENŢĂ 36
10. Încuviinţarea executării silite. Încheierea de majorare a onorariului expertului. Lipsa caracterului de titlu executoriu pentru expert 41

BCU TIMIŞOARA / UNIVERSITY LIBRARY

11. Încuviinţarea executării silite. Contract de credit nesemnat olograf de către debitor. Analiza condiţiilor valabilităţii semnăturii electronice ____ 43
JURISPRUDENŢĂ ____ 44
HOTĂRÂRE PREALABILĂ ____ 50
RECURS ÎN INTERESUL LEGII ____ 53
NOTĂ ____ 53
12. Încuviinţarea executării silite. Hotărâre de stabilire a pensiei de întreţinere. Lipsa caracterului de titlu executoriu pentru părinte, în nume propriu ____ 55
13. Încuviinţarea executării silite. Necesitatea dovedirii înregistrării la Autoritatea Naţională pentru Protecţia Consumatorilor a creditorului, entitate care desfăşoară activitatea de recuperare creanţe, condiţie pentru începerea executării silite ____ 56
14. Încuviinţarea executării silite. Dispoziţie de imputare rămasă definitivă, ca urmare a respingerii acţiunii de instanţa de contencios administrativ. Hotărâre care nu cuprinde obligaţii în sarcina debitorului vizat de cererea de executare silită. Inexistenţa unui titlu executoriu ____ 58
15. Încuviinţarea executării silite. Lipsa caracterului de titlu executoriu al încheierii de aplicare a penalităţilor pronunţate în condiţiile art. 906 alin. (2) NCPC ____ 61
16. Încuviinţarea executării silite. Titlu executoriu. Bilet la ordin. Aval. Condiţii ____ 63
17. Încuviinţarea executării silite. Elemente necesare pentru verificarea caracterului exigibil al creanţelor decurgând din contractele de credit. Dovada notificării declarării scadenţei anticipate a creditului ____ 65
JURISPRUDENŢĂ ____ 68
18. Încuviinţarea executării silite. Analiza caracterului cert al creanţei decurgând din contractul de emitere a unui card de credit ____ 68
NOTĂ ____ 70
19. Imposibilitatea analizării, în cadrul procedurii încuviinţării executării silite, a prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită ____ 70
NOTĂ ____ 73
20. Încuviinţarea executării silite. Obligaţia de a comunica informaţii de interes public, stabilită prin titlul executoriu. Procedura specială de executare silită, prevăzută de Legea nr. 554/2004. Excluderea procedurii de executare silită de drept comun ____ 74
21. Încuviinţarea executării silite. Subrogarea asigurătorului în dreptul creditorului. Dovada plăţii indemnizaţiei de către asigurător ____ 77
NOTĂ ____ 80

BCU LIBRARY

22. Încuviinţarea executării silite. Contract de locaţiune încheiat prin înscris sub semnătură privată înregistrat la organele fiscale – titlu executoriu în privinţa chiriei, nu şi în privinţa cheltuielilor de întreţinere. Efectele pronunţării unor soluţii de admitere a cererii de încuviinţare a executării silite în ipoteze similare celei cu care este învestită instanţa ____ 80
JURISPRUDENŢĂ ____ 82
23. Încuviinţarea executării silite. Contract de locaţiune încheiat prin înscris sub semnătură privată înregistrat la organele fiscale. Titlu executoriu pentru creanţele constând în chiria scadentă ulterior înregistrării contractului la organele fiscale ____ 85
JURISPRUDENŢĂ ____ 86
24. Încuviinţarea executării silite. Contract de locaţiune încheiat prin înscris sub semnătură privată. Necesitatea înregistrării la organele fiscale şi a actului adiţional ____ 86
25. Încuviinţarea executării silite. Efectele hotărârii prin care s-a soluţionat anterior o contestaţie la executare silită împotriva executării efectuate în baza aceluiaşi titlu executoriu vizat de cererea de încuviinţare a executării silite. Contract de locaţiune. Nerespectarea formalităţii multiplului exemplar ____ 88
26. Limitele analizei instanţei învestite cu încuviinţarea executării silite. Condiţiile prevăzute de art. 813 alin. (5) NCPC – condiţii ce vizează derularea procedurii executării imobiliare, iar nu încuviinţarea acesteia ____ 92
27. Încuviinţarea executării silite în privinţa creanţei reprezentate de penalităţi de întârziere, în cazul în care facturile emise în temeiul unor contracte pentru furnizare de utilităţi publice sunt titluri executorii, însă penalităţile de întârziere nu sunt stabilite în factură, ci în contract ____ 96
NOTE ____ 98
28. Încuviinţarea executării silite. Imposibilitatea reanalizării de către instanţă a cererii de executare silită care a fost iniţial respinsă. Necesitatea reiterării cererii de executare silită de către creditor pentru a se putea învesti instanţa cu o nouă cerere de încuviinţare a executării silite ____ 99
29. Încuviinţarea executării silite. Inaplicabilitatea procedurii prevăzute de art. 666 NCPC în cazul executării contractului de ipotecă mobiliară. Lipsa caracterului de titlu executoriu, de sine stătător, al scrisorii de garanţie ____ 100

CAPITOLUL AL II-LEA. CONTESTAŢIA LA EXECUTARE ____ 103
30. Contestaţie la executare. Competenţă teritorială. Distincţie între domiciliul şi reşedinţa debitorului. Dovada domiciliului ____ 103
NOTE ____ 106
JURISPRUDENŢĂ ____ 107

31. Contestaţie la executare. Termen de formulare. Distincţie între contestaţia la executarea silită însăşi şi contestaţia la executare împotriva unui act de executare individual ____ 112
NOTĂ ____ 115
JURISPRUDENŢĂ ____ 116
32. Contestaţie la executare. Termen de formulare. Imposibilitatea analizării motivelor de contestaţie la executarea silită însăşi, raportat la actele de executare silită individuale contestate în termen, în condiţiile în care nu a fost formulată în termen o contestaţie la executarea silită însăşi. Inadmisibilitatea formulării în apel a cererii de repunere în termenul de exercitare a contestaţiei la executare ____ 123
JURISPRUDENŢĂ ____ 127
33. Contestaţie la executare. Termen de formulare. Consecinţele pe care neefectuarea de către debitor a formalităţilor legale pentru înregistrarea domiciliului actual le are asupra valabilităţii procedurii de comunicare a actelor de executare silită ____ 127
NOTĂ ____ 131
34. Contestaţie la executare. Tardivitatea formulării cererii. Analiza aplicabilităţii dispoziţiilor art. 183 NCPC în situaţia trimiterii cererii prin fax în ultima zi a termenului după încheierea programului de lucru ____ 132
CONSTITUŢIONALITATE ____ 136
HOTĂRÂRE PREALABILĂ ____ 136
NOTĂ ____ 137
35. Tardivitatea formulării contestaţiei la executare împotriva încheierii executorului judecătoresc de stabilire a cheltuielilor de executare. Distincţie între motivele care vizează legalitatea stabilirii cheltuielilor de executare şi cele care vizează proporţionalitatea acestora ____ 137
JURISPRUDENŢĂ ____ 143
36. Contestaţie la titlu. Lămurirea hotărârii, potrivit art. 443 NCPC. Inadmisibilitatea contestaţiei la titlu în condiţiile în care obiectul contestaţiei nu este un titlu executoriu ____ 146
JURISPRUDENŢĂ ____ 150
37. Contestaţie la executare întemeiată pe dispoziţiile art. 906 alin. (5) NCPC. Inadmisibilitate în lipsa unei executări silite demarate în baza încheierii de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi ____ 151
38. Încheierea de autorizare intrare în încăperi – încheiere executorie care nu este supusă niciunei căi de atac. Inadmisibilitatea contestaţiei la executare. Efectele pronunţării încheierii de autorizare intrare în încăperi fără citarea terţului care deţine bunul, în privinţa executării silite ____ 157

39. Contestaţie la executare. Inadmisibilitatea cererii de partaj ca obiect al contestaţiei ____ 161
JURISPRUDENŢĂ ____ 165
NOTĂ ____ 165
40. Contestaţie la executare. Încheierea de încuviinţare a executării silite pronunţată de executorul judecătoresc. Efectele Deciziei nr. 895/2015 a Curţii Constituţionale ____ 166
JURISPRUDENŢĂ ____ 169
HOTĂRÂRE PREALABILĂ ____ 172
41. Contestaţie la executare. Necompetenţa executorului judecătoresc – cauză de nulitate a executării silite ____ 172
42. Contestaţie la executare. Lipsa calităţii procesuale pasive a terţului poprit, care a deţinut anterior declanşării procedurii executării silite calitatea de creditor, cesionând creanţa. Lipsa calităţii procesuale pasive a executorului judecătoresc ____ 176
JURISPRUDENŢĂ ____ 182
43. Contestaţie la executare. Lipsa calităţii procesuale pasive a creditorului în ipoteza în care se contestă exclusiv încheierea prin care s-au stabilit de către executor cheltuielile de fotocopiere a dosarului de executare ____ 182
44. Contestaţie la executare. Inadmisibilitatea invocării unor motive de fapt sau de drept pe care debitorul le-ar fi putut invoca în litigiul în care s-a pronunţat hotărârea judecătorească în baza căreia se derulează executarea silită ____ 185
45. Contestaţie la executare. Efectele validării popririi înfiinţate asupra drepturilor salariale. Limita executării hotărârii de validare a popririi ____ 186
NOTĂ ____ 190
46. Contestaţie la executare. Caracterul de titlu executoriu al contractului de credit încheiat cu o instituţie financiară nebancară, menţinut ulterior intervenirii cesiunii de creanţă. Analiza caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei. Stabilirea legii aplicabile prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită. Neindicarea exactă a componenţei debitului vizat de executarea silită, împrejurare de natură a împiedica verificarea prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită ____ 190
NOTĂ ____ 195
JURISPRUDENŢĂ ____ 195
47. Contestaţie la executare. Analiza aplicabilităţii art. 84 NCPC în procedura executării silite. Legea aplicabilă contractului de cesiune de creanţă. Analiza efectelor lipsei notificării cesiunii de creanţă debitorului asupra actelor de executare ____ 196
JURISPRUDENŢĂ ____ 200
NOTE ____ 203

BCU

48. Contestaţie la executare. Prescripţia dreptului de a obţine executarea silită în baza unui contract de împrumut autentificat. Formularea unei acţiuni având ca obiect obligarea debitorului la restituirea împrumutului decurgând din contractul de împrumut autentificat nu afectează cursul prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită în temeiul contractului respectiv. Imposibilitatea obligării intimatului la plata taxei judiciare de timbru aferente contestaţiei la executare, faţă de reglementarea procedurii restituirii ____ 206
JURISPRUDENŢĂ ____ 209
49. Contestaţie la executare. Prescripţia dreptului de a obţine executarea silită. Calculul termenului. Stabilirea momentului de la care trebuie calculat termenul de prescripţie a executării silite a unei hotărâri judecătoreşti. Relevanţa pronunţării soluţiei, iar nu a redactării hotărârii ____ 211
NOTĂ ____ 220
JURISPRUDENŢĂ ____ 222
50. Contestaţie la executare. Prescripţia dreptului de a obţine executarea silită. Analiza puterii doveditoare a chitanţelor emise de către creditor şi nerecunoscute de către debitor în privinţa plăţii, ca modalitate de întrerupere a prescripţiei ____ 223
NOTĂ ____ 229
JURISPRUDENŢĂ ____ 229
51. Contestaţie la executare. Limba în care trebuie efectuată procedura executării silite. Necesitatea depunerii titlului executoriu tradus în limba română. Comunicarea actelor de executare silită la o adresă incorectă. Sancţiune ____ 232
52. Contestaţie la executare. Condiţii pentru a opera compensaţia ca mod de stingere a creanţei vizate de executarea silită ____ 235
JURISPRUDENŢĂ ____ 238
NOTĂ ____ 239
53. Contestaţie la executare. Virament bancar. Analiza plăţii ca modalitate de stingere a creanţei. Lipsa obligaţiei debitorului, unitate bancară, de a afla alte conturi ale creditorului-consumator decât cel deschis la respectiva bancă, în vederea efectuării plăţii prin transfer bancar. Creanţe reciproce. Posibilitatea utilizării sumei plătite de către debitor în contul creditorului său pentru stingerea unei creanţe proprii a respectivului debitor faţă de creditorul său – operaţiune distinctă de compensaţie. Plata – renunţare tacită la compensaţie. Calificarea operaţiunii independent de terminologia utilizată de părţi ____ 243
54. Contestaţie la executare. Efectul suspensiv de plată al contestaţiei împotriva proiectului de distribuire. Nulitatea încheierii de eliberare a sumelor rezultate din executare, ca urmare a nesocotirii suspendării plăţii creanţei din proiectul de

distribuire a sumelor rezultate din executare. Efectele anulării încheierii de eliberare a sumelor rezultate din executare ____ 254
JURISPRUDENŢĂ ____ 257
55. Contestaţie la executare. Caracterul absolut al interdicţiei de înstrăinare a imobilului dobândit prin programul „Prima casă", vizând atât actele de înstrăinare voluntară, cât şi cele efectuate fără consimţământul proprietarului imobilului ____ 258
HOTĂRÂRE PREALABILĂ ____ 263
56. Contestaţie la executare. Posibilitatea executorului de a desemna un expert pentru actualizarea creanţei ____ 268
57. Contestaţie la executare. Reintegrarea salariatului în postul deţinut anterior desfacerii contractului individual de muncă. Procedura aplicabilă executării silite ____ 272
58. Contestaţie la executare. Întinderea temporală a efectelor suspendării executării silite. Indisponibilizarea cauţiunii ca urmare a respingerii contestaţiei la executare, în temeiul dispoziţiilor art. 720 alin. (6) NCPC ____ 283
59. Contestaţie la executare. Creanţă condiţionată de îndeplinirea unei obligaţii de a face de către o altă persoană. Lipsa caracterului exigibil al creanţei în ipoteza neîndeplinirii obligaţiei de către terţ ____ 287
60. Contestaţie la executare. Efectele transmiterii biletului la ordin prin gir. Independenţa raportului cambial. Impediment în invocarea de către debitorul cambial faţă de posesorul biletului la ordin, dobândit prin gir, a unor apărări ce ţin strict de raportul acestuia cu trăgătorul ____ 291
61. Contestaţie la executare. Analiza valabilităţii contractului de fideiusiune materializat într-o anexă a contractului de credit ____ 294
NOTE ____ 298
JURISPRUDENŢĂ C.J.U.E. ____ 302
62. Contestaţie la executare. Valoarea probatorie a registrelor ţinute de angajator. Efectele în timp ale hotărârilor judecătoreşti pronunţate în materia drepturilor salariale, raportat la modificările legislative intervenite ulterior pronunţării acestor hotărâri. Momentul până la care poate dispune instanţa de fond suspendarea executării silite ____ 304
63. Contestaţie la executare. Analiza posibilităţii cenzurării pe calea contestaţiei la executare a suspendării executării silite intervenite ca urmare a formulării de către debitor a unei notificări de dare în plată în baza Legii nr. 77/2016 şi constatate de executorul judecătoresc ____ 311
NOTĂ ____ 315
HOTĂRÂRE PREALABILĂ ____ 315
64. Contestaţie la executare. Titlu executoriu reprezentat de un contract de vânzare autentificat. Analiza caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei constând în diferenţa de preţ rămasă de

achitat, în condiţiile în care cumpărătorul invocă neexecutarea anumitor lucrări ce cădeau în sarcina vânzătorului, fără însă a solicita rezoluţiunea contractului de vânzare sau reducerea preţului. Condiţiile pentru restituirea cauţiunii ____ 316
NOTĂ ____ 322

65. Contestaţie la executare. Tardivitatea motivelor de contestaţie la executare. Admisibilitatea analizării nulităţii titlului executoriu ca motiv al contestaţiei. Timbrajul aferent contestaţiei la executare în ipoteza învestirii instanţei cu analiza valabilităţii titlului executoriu. Prescripţia dreptului de a invoca nulitatea titlului executoriu pentru eroare. Posibilitatea executării silite a imobilului ce constituie locuinţa consumatorului – cauza C-34/13, *Kušionová împotriva SMART Capital a.s.* ____ 322
NOTĂ ____ 334

66. Contestaţie la executare. Executarea benevolă a obligaţiei anterior declanşării procedurii executării silite. Analiza posibilităţii de criticare a modalităţii de executare a obligaţiei de recalculare a drepturilor salariale stabilite în sarcina debitorului prin titlul executoriu, în condiţiile în care executarea obligaţiei s-a realizat prin emiterea unui act administrativ ____ 334
NOTĂ ____ 342
JURISPRUDENŢĂ ____ 342

67. Contestaţie la executare. Dovedirea stingerii parţiale a creanţei. Interpretarea acordului de voinţă al părţilor. Început de dovadă scrisă. Regim probatoriu ____ 346

68. Contestaţie la executare. Lipsa calităţii procesuale pasive a executorului judecătoresc. Creanţă constând în pensie de întreţinere. Inexistenţa dreptului debitorului de a modifica obiectul obligaţiei sale sau modalitatea de executare, în lipsa unui acord al creditorului sau a unei hotărâri a instanţei de modificare a dispoziţiilor cuprinse în titlul executoriu iniţial ____ 351

69. Contestaţie la executare. Particularităţi în executarea hotărârilor judecătoreşti referitoare la minori ____ 358
JURISPRUDENŢĂ C.E.D.O. ____ 362

CAPITOLUL AL III-LEA. SUSPENDAREA EXECUTĂRII SILITE ____ 364

70. Suspendarea provizorie a executării silite. Dubla natură a acţiunii de fond – contestaţie la executare specială, cu denumirea anterioară opoziţie la executare, reglementată de Legea nr. 58/1934, şi contestaţie la executare întemeiată pe noul Cod de procedură civilă. Consecinţe asupra condiţiilor în care se poate dispune suspendarea executării silite. Condiţiile suspendării provizorii a executării silite. Sarcina probei urgenţei. Criterii de apreciere a urgenţei. Distincţie între motivele de contestaţie şi cele de suspendare provizorie a executării silite ____ 364

71. Suspendarea provizorie a executării silite. Măsură excepţională. Condiţii. Analiza urgenţei. Necesitatea dovedirii unui prejudiciu ireparabil sau greu de înlăturat ____ 368
72. Suspendarea provizorie a executării silite. Condiţii. Analiza efectelor popririi înfiinţate asupra conturilor societăţii din perspectiva justificării urgenţei. Posibilitatea debitorului de a consemna, cu afectaţiune specială, sumele pentru acoperirea cărora a fost înfiinţată poprirea, la dispoziţia executorului judecătoresc, pentru încetarea indisponibilizării ____ 370
73. Suspendarea provizorie a executării silite. Executare silită prin predarea imobilului care reprezintă domiciliul contestatorilor şi al copiilor acestora. Criterii de apreciere a urgenţei. Posibilitatea suspendării doar a unei forme de executare silită ____ 375
74. Suspendarea provizorie a executării silite. Condiţia justificării existenţei unui caz urgent care impune luarea acestei măsuri. Efectele popririi. Relevanţa efectivităţii unei eventuale întoarceri a executării silite, în condiţiile în care creditorul este o persoană juridică străină, în analiza cererii de suspendare a executării silite. Necesitatea asigurării unui echilibru între drepturile creditorului şi cele ale debitorului. Efectele suspendării executării silite prin poprire. Efectele Deciziei în interesul legii nr. 11/2018. Indisponibilizarea cauţiunii aferente suspendării provizorii a executării silite ____ 379
NOTĂ ____ 384
JURISPRUDENŢĂ ____ 385
RECURS ÎN INTERESUL LEGII ____ 388
75. Suspendarea urmăririi imobiliare la cererea debitorului. Condiţiile prevăzute de art. 824 NCPC ____ 394

CAPITOLUL AL IV-LEA. VALIDAREA POPRIRII ____ 398
76. Validarea popririi. Competenţă de soluţionare. Aplicarea legii în timp. Stabilirea instanţei de executare potrivit normelor în vigoare la data sesizării executorului judecătoresc ____ 398
77. Validarea popririi. Competenţa instanţei de executare. Eroare materială în relaţiile privind domiciliul debitorului. Lipsa efectelor în stabilirea instanţei de executare ____ 402
78. Validarea popririi. Termenul de formulare a cererii. Mod de calcul în cazul popririi unor sume datorate în mod periodic de către terţul poprit debitorului ____ 404
79. Validarea popririi. Termenul de formulare a cererii. Analiza momentului de la care curge termenul în cazul constatării relei-credinţe a terţului poprit ____ 407
NOTĂ ____ 410
JURISPRUDENŢĂ ____ 411

BCU LIBRARY

80. Validarea popririi. Legala comunicare către terţul poprit a adresei de înfiinţare a popririi, condiţie pentru înfiinţarea popririi şi, implicit, pentru validarea popririi ____ 413
81. Validarea popririi. Eliberarea sumei de către terţul poprit către debitor justifică validarea popririi. Încetarea raporturilor de muncă după înfiinţarea popririi nu împiedică validarea popririi dacă pentru o perioadă au fost îndeplinite condiţiile prevăzute de lege, respectiv terţul poprit nu şi-a îndeplinit obligaţiile care îi incumbau în această calitate şi, în concret, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului ____ 418
JURISPRUDENŢĂ ____ 420
82. Validarea popririi. Efectele hotărârii de validare a popririi. Inadmisibilitatea invocării în procedura validării de poprire a unor apărări care vizează fondul dreptului analizat în litigiul în care a fost pronunţată hotărârea pusă în executare. Analiza îndeplinirii de către executorul judecătoresc a obligaţiilor prevăzute de art. 787 NCPC. Procedura prevăzută de O.G. nr. 22/2002. Sume ce nu pot fi supuse popririi. Regimul prevăzut de Legea nr. 92/2011, derogatoriu de la art. 781 alin. (5) lit. c) NCPC. Analiza calităţii Ministerului Public de participant la executarea silită. Lipsa calităţii Ministerului Finanţelor Publice de terţ poprit în procedura execuţiei bugetare. Calea de atac ce poate fi exercitată împotriva hotărârii pronunţate la fond asupra cererii de validare a popririi. Termen derogatoriu ____ 420
JURISPRUDENŢĂ ____ 432
83. Validarea popririi. Analiza contractului de administrare încheiat de o asociaţie de proprietari, în baza art. 35 alin. (1) şi (4) din Legea nr. 230/2007, din perspectiva existenţei unui raport juridic de natură a justifica reţinerea calităţii societăţii administrator de terţ poprit ____ 435
HOTĂRÂRE PREALABILĂ ____ 440
NOTĂ ____ 445
84. Validarea popririi. Încheierea de către creditor şi debitor a unei convenţii de eşalonare a plăţii. Efecte asupra obligaţiilor terţului poprit din perspectiva cererii de validare a popririi ____ 445
RECURS ÎN INTERESUL LEGII ____ 448
85. Validarea popririi. Limitele apărărilor ce pot fi invocate de către terţul poprit ____ 453
86. Validarea popririi. Obligaţiile terţului poprit în ipoteza sumelor datorate în viitor ____ 455
87. Validarea popririi. Limita veniturilor debitorului care pot fi executate silit ____ 457
88. Deschiderea procedurii insolvenţei faţă de terţul poprit. Efecte asupra procedurii validării popririi. Incidenţa dispoziţiilor art. 75 din Legea nr. 85/2014 ____ 460
NOTĂ ____ 464

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

89. Culpa terţului poprit în neexecutarea obligaţiilor care îi incumbă potrivit legii. Condiţie a validării popririi. Comunicarea de către executorul judecătoresc a unor date de identitate incomplete, împrejurare ce împiedică identificarea debitorului de către terţul poprit. Cauză de excludere a culpei terţului poprit în neexecutarea obligaţiilor ____ 465
90. Validarea popririi. Regimul juridic al persoanei fizice autorizate. Identitate de persoană între debitor şi terţul poprit. Poprire înfiinţată nelegal asupra unei cote din venitul lunar net pe care debitorul îl obţine de la persoana fizică autorizată ____ 467

CAPITOLUL AL V-LEA. EXECUTAREA OBLIGAŢIILOR DE A FACE SAU DE A NU FACE, CARE NU POT FI ÎNDEPLINITE PRIN ALTE PERSOANE. APLICAREA PENALITĂŢILOR ÎN CONDIŢIILE ART. 906 NCPC ____ 471

91. Competenţa materială de soluţionare a cererii de aplicare a penalităţilor debitorului obligaţiei de a face *intuitu personae* instituite printr-o hotărâre pronunţată de instanţa de contencios administrativ ____ 471
92. Competenţa teritorială de soluţionare a cererii de aplicare a penalităţilor debitorului în temeiul art. 906 alin. (2) NCPC. Regula ____ 473
NOTĂ ____ 475
93. Condiţiile pentru acordarea penalităţilor în temeiul art. 906 alin. (2) NCPC. Demararea procedurii executionale ____ 475
94. Condiţiile de aplicare a penalităţilor în temeiul art. 910 NCPC raportat la art. 906 NCPC. Existenţa unui titlu executoriu. Pierderea caracterului de titlu executoriu al ordonanţei preşedinţiale ____ 478
95. Imposibilitatea aplicării de penalităţi debitorului conform art. 906 alin. (2) NCPC, în condiţiile în care neexecutarea obligaţiei se datorează culpei creditorului ____ 482
HOTĂRÂRE PREALABILĂ ____ 485
96. Limitele controlului instanţei în soluţionarea cererii formulate de creditor, de aplicare a penalităţilor debitorului, potrivit art. 906 alin. (2) NCPC. Imposibilitatea invocării de către debitor a unor motive care să justifice neexecutarea sau executarea parţială a obligaţiei ____ 487
NOTĂ ____ 490
JURISPRUDENŢĂ ____ 490
97. Inadmisibilitatea cererii de chemare în garanţie, formulată de către pârât în cadrul litigiului având ca obiect aplicarea de penalităţi în temeiul art. 906 alin. (2) NCPC ____ 491

98. Imposibilitatea stabilirii sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi, în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC, în cazul în care debitorul a executat obligaţia anterior împlinirii termenului de 3 luni. Inadmisibilitatea contestării de către creditor, în cadrul acestei proceduri, a modalităţii de executare a obligaţiei de către debitor ____ 495
99. Executarea obligaţiei de către debitor ulterior expirării termenului de 3 luni prevăzut de art. 906 alin. (4) NCPC, dar anterior stabilirii de către instanţă a sumei definitive cu titlu de despăgubiri. Efectele asupra posibilităţii instanţei de a mai fixa suma definitivă datorată de către debitor cu titlu de penalităţi ____ 497
JURISPRUDENŢĂ ____ 502
HOTĂRÂRE PREALABILĂ ____ 502
NOTĂ ____ 507
100. Stabilirea sumei definitive datorate de către debitor cu titlu de penalităţi în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC. Condiţii pentru admiterea cererii. Lipsa de efecte juridice a emiterii unui proiect de dispoziţie nesemnat. Modul de calcul al penalităţilor. Limita temporală. Relevanţa situaţiei financiare a debitorului în stabilirea debitului ____ 508
NOTĂ ____ 512

CAPITOLUL AL VI-LEA. RECUZAREA ŞI ÎNLOCUIREA EXECUTORULUI JUDECĂTORESC ____ **513**
101. Recuzarea executorului judecătoresc. Relaţie de amiciţie între executorul judecătoresc şi avocatul creditorului. Distincţie recuzare – contestaţie la executare. Efectele admiterii cererii de recuzare a executorului judecătoresc. Modalitatea de desemnare a executorului care să continue executarea în ipoteza admiterii cererii de recuzare ____ 513
102. Recuzarea executorului judecătoresc. Caracterul limitativ al cazurilor de recuzare. Imposibilitatea analizării valabilităţii actelor de executare în cadrul procedurii de soluţionare a cererii de recuzare a executorului ____ 518
103. Înlocuirea executorului judecătoresc. Raportul dintre această procedură, plângerea împotriva refuzului nejustificat al executorului de îndeplinire a atribuţiilor, prevăzută de art. 56 alin. (2) din Legea 188/2000, contestaţia împotriva refuzului executorului de a efectua o executare silită, prevăzută de art. 712 alin. (1) teza a II-a NCPC, renunţarea la executarea silită. Situaţia cheltuielilor de executare ____ 521

BCU UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul I. Încuviinţarea executării silite

1. Încuviinţarea executării silite. Competenţa materială de soluţionare a cauzei. Titlu executoriu constând într-o hotărâre pronunţată de o instanţă străină. Ipoteza executării unei hotărâri certificate ca titlu executoriu european

Potrivit art. 1103 alin. (1) NCPC, „Hotărârile străine care nu sunt aduse la îndeplinire de bunăvoie de către cei obligaţi a le executa pot fi puse în executare pe teritoriul României, pe baza încuviinţării date, la cererea persoanei interesate, de către tribunalul în circumscripţia căruia urmează să se efectueze executarea".

Însă prevederile Cărţii a VII-a a noului Cod de procedură civilă sunt aplicabile doar în măsura în care prin tratatele internaţionale la care România este parte, prin dreptul Uniunii Europene sau prin legi speciale nu se prevede altfel.

În ipoteza executării unei hotărâri certificate ca titlu executoriu european, sunt incidente dispoziţiile Regulamentului (CE) nr. 805/2004.

Art. 20 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 805/2004 privind stabilirea unui titlu executoriu european pentru creanţele necontestate prevede că procedura de punere în executare va fi reglementată de legea statului membru de executare şi că hotărârea certificată ca titlu executoriu european va fi pusă în executare în aceleaşi condiţii ca şi hotărârea pronunţată în statul membru de executare.

Astfel, în cazul executării unei hotărâri certificate ca titlu executoriu european, competenţa de soluţionare a cererii de încuviinţare a executării silite se stabileşte în conformitate cu art. 666 alin. (1) NCPC raportat la art. 651 alin. (1) NCPC şi revine instanţei de executare, care este „judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afară cazurilor în care legea dispune altfel".

C.A. Bucureşti, s. a V-a civ., sent. nr. 120 din 26.05.2017, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti sub nr. [...], BEJ R.N. a solicitat încuviinţarea executării silite demarate la solicitarea creditorului V. & P. R./S./W. împotriva debitorului K.B., potrivit titlului executoriu reprezentat de hotărârea din 20.05.2009, pronunţată de Judecătoria Stuttgart, Secţia recuperări creanţe, la data de 06.06.2016.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 665 NCPC.

Prin sentinţa civilă nr. 1003/07.03.2017, Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti a admis excepţia necompetenţei materiale şi a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Tribunalului Bucureşti, reţinând că, potrivit art. 1103 alin. (1) NCPC, „Hotărârile străine care nu sunt aduse la îndeplinire de bunăvoie de către cei obligaţi a le executa pot fi puse în executare pe teritoriul României, pe baza încuviinţării date, la cererea persoanei interesate, de către tribunalul în circumscripţia căruia urmează să se efectueze executarea".

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti la data de 14.03.2017, sub nr. [...]

Prin sentinţa civilă nr. 1393/21.04.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, s-a admis excepţia necompetenţei materiale, s-a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 1, s-a constatat ivit conflictul negativ de competenţă şi s-a înaintat dosarul către Curtea de Apel Bucureşti.

A reţinut tribunalul că dispoziţiile art. 1103 NCPC nu sunt incidente în cauză, prevederile Cărţii a VII-a devenind aplicabile doar în măsura în care prin tratatele internaţionale la care România este parte, prin dreptul Uniunii Europene sau prin legi speciale, nu se prevede altfel. În cauză, se pune problema executării unei hotărâri certificate ca titlu executoriu european, devenind incidente dispoziţiile Regulamentului (CE) nr. 805/2004. Art. 20 alin. (1) teza a II-a din Regulamentul (CE) nr. 805/2004 privind stabilirea unui titlu executoriu european pentru creanţele necontestate prevede că „procedura de punere în executare va fi reglementată de legea statului membru de executare şi că hotărârea certificată ca titlu executoriu european va fi pusă în executare în aceleaşi condiţii ca şi hotărârea pronunţată în statul membru de executare".

Potrivit art. 666 alin. (1) prin raportare la art. 651 alin. (1) NCPC, încuviinţarea executării silite este de competenţa instanţei de executare, care este „judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afară cazurilor în care legea dispune altfel".

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a V-a civilă, la data de 16.05.2017.

Analizând conflictul de competenţă, curtea a reţinut că, aşa cum a indicat Tribunalul Bucureşti, art. 1103 NCPC nu este incident în cauză, prevederile Cărţii a VII-a fiind aplicabile doar în măsura în care prin tratatele internaţionale la care România este parte, prin dreptul Uniunii Europene sau prin legi speciale, nu se prevede altfel.

Prin raportare la dispoziţiile art. 20 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 805/2004, care stabileşte că hotărârea certificată ca titlu executoriu european va fi pusă în executare în aceleaşi condiţii ca şi hotărârea pronunţată în statul membru de executare, se observă că, în această speţă, competenţa aparţine Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti.

2. Încuviinţarea executării silite. Competenţa teritorială a instanţei de executare. Regula

Potrivit art. 666 NCPC raportat la art. 651 alin. (1) NCPC, competenţa de soluţionare a cererii de încuviinţare a executării silite revine instanţei de executare, care este „judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel".

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 9187 din 10.11.2017, definitivă, nepublicată

BCU "CAROL I" BIBLIOTECA DIGITALĂ

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei, petentul BEJA V.B. şi A.S., la cererea creditoarei C.P. (G.) L.T.D., a solicitat încuviinţarea executării silite împotriva debitoarei C.M., în baza titlului executoriu reprezentat de contractul nr. [...]/15.08.2006.

În drept, au fost invocate prevederile art. 666 alin. (1) NCPC.

Analizând excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, invocată din oficiu la termenul din 10.11.2017, instanţa a constatat următoarele:

Potrivit art. 666 raportat la art. 651 alin. (1) NCPC, competenţa de soluţionare a cererii de încuviinţare a executării silite revine instanţei de executare, care este „judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel".

Constatând că, la data sesizării organului de executare, domiciliul debitoarei era în sat [...], judeţul Călăraşi, astfel cum rezultă din rezultatul verificărilor în D.E.P.A.B.D., instanţa a apreciat că revine Judecătoriei Călăraşi competenţa de soluţionare a cauzei, ca instanţă de executare.

Pe cale de consecinţă, instanţa a admis excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti şi a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Călăraşi.

JURISPRUDENŢĂ

La stabilirea instanţei de executare, se vor avea în vedere criteriile prevăzute de art. 651 alin. (1) NCPC, neavând relevanţă dispoziţiile art. 782 NCPC, întrucât acest text de lege vizează exclusiv competenţa executorului judecătoresc, neinfluenţând astfel stabilirea competenţei instanţei de executare.

În acest sens, a se vedea sentinţa civilă nr. 10334/09.12.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, Secţia civilă, definitivă, nepublicată, prin care s-au reţinut următoarele:

Potrivit art. 666 NCPC raportat la art. 651 alin. (1) NCPC, competenţa de soluţionare a cererii de încuviinţare a executării silite revine instanţei de executare, care este „judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel".

Constatând că, la data sesizării organului de executare, sediul debitoarei societatea [...] SRL era în Ploieşti, [...], judeţul Prahova, instanţa a apreciat că revine Judecătoriei Ploieşti competenţa de soluţionare a cauzei, ca instanţă de executare. Instanţa a constatat că nu prezintă relevanţă împrejurarea că se solicită încuviinţarea executării silite prin poprire pe raza Sectorului 6 Bucureşti, întrucât art. 782 NCPC vizează exclusiv competenţa executorului judecătoresc, neinfluenţând stabilirea instanţei de executare,

Pe cale de consecinţă, instanţa a admis excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti şi a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Ploieşti.

3. Încuviinţarea executării silite. Competenţa teritorială a instanţei de executare. Situaţia garantului

Potrivit art. 666 NCPC raportat la art. 651 alin. (1) NCPC, competenţa de soluţionare a cererii de încuviinţare a executării silite revine instanţei de executare, care este „judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel".

Actualul Cod de procedură civilă a reglementat, ca regulă, unicitatea instanţei de executare, prevăzând că aceasta se stabileşte în funcţie de domiciliul debitorului.

Având în vedere faptul că art. 644 alin. (1) NCPC, enumerând participanţii la executarea silită, reglementează distinct părţile (pct. 1), care sunt definite la art. 645 alin. (1) NCPC ca fiind creditorul şi debitorul, de terţii garanţi (pct. 2), art. 651 NCPC trebuie interpretat ca vizând domiciliul/sediul debitorului principal, iar nu pe cel al terţului garant.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 10078 din 08.12.2017, definitivă, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei, petentul BEJ L.I.V., la cererea creditoarei C.A.R. M.B., a solicitat încuviinţarea executării silite împotriva debitoarei S.C.V., în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/18.04.2013.

În drept, au fost invocate prevederile art. 666 alin. (1) NCPC.

Analizând excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, invocată din oficiu la termenul din 08.12.2017, instanţa a constatat următoarele:

Potrivit art. 666 NCPC raportat la art. 651 alin. (1) NCPC, competenţa de soluţionare a cererii de încuviinţare a executării silite revine instanţei de executare, care este „judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel".

Constatând că, la data sesizării organului de executare, domiciliul debitorului principal M.F. era în Bucureşti, [...], Sector 4, instanţa a apreciat că revine Judecătoriei Sectorului 4 Bucureşti competenţa de soluţionare a cauzei, ca instanţă de executare. Sub acest aspect, instanţa a reţinut că noul Cod de procedură civilă a reglementat, ca regulă, unicitatea instanţei de executare, prevăzând că aceasta se stabileşte în funcţie de domiciliul debitorului, astfel cum s-a expus anterior. Având în vedere faptul că art. 644 alin. (1) NCPC, enumerând participanţii la executarea silită reglementează distinct părţile (pct. 1), care sunt definite la art. 645 alin. (1) NCPC, ca fiind creditorul şi debitorul, de terţii garanţi (pct. 2), instanţa a apreciat că art. 651 NCPC trebuie interpretat ca vizând domiciliul/sediul debitorului principal, iar nu pe cel al terţului garant.

Pe cale de consecinţă, instanţa a admis excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti şi a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 4 Bucureşti.

JURISPRUDENŢĂ

1. În acelaşi sens *a fost pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti şi sentinţa civilă nr. 6411/18.08.2016, definitivă, nepublicată, în care, ca argumente suplimentare, s-au reţinut următoarele:*

Aceasta (respectiv stabilirea competenţei în funcţie de debitorul principal) este soluţia legislativă adoptată şi prin normele de drept comun în materie de competenţă. Astfel, teza a II-a a alin. (1) al art. 112 NCPC prevede că, „(...) în cazul în care printre pârâţi sunt şi obligaţi accesoriu, cererea se introduce la instanţa competentă pentru oricare dintre debitorii principali". Or, cererea creditorului adresată executorului vizează executarea silită atât a debitorului principal, cât şi a giranţilor.

De altfel, instanţa a reţinut că şi în ipoteza în care creditorul nu ar fi solicitat executarea silită a debitorului principal, acesta tot ar fi devenit parte în executarea silită, întrucât, potrivit art. 648 alin. (2) NCPC, „Când se urmăreşte numai terţul fideiusor ori garant ipotecar, toate actele de executare vor fi comunicate în acelaşi timp şi debitorului principal, care va fi introdus din oficiu în procedura de urmărire silită".

2. În practică a fost exprimată şi **opinia contrară, în sensul inaplicabilităţii dispoziţiilor art. 112 NCPC şi al stabilirii instanţei de executare în raport de fiecare debitor în parte, indiferent dacă este debitor principal sau garant.**

În acest sens redăm sentinţa civilă nr. 1064/09.08.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în soluţionarea unui conflict de competenţă, www.rolii.ro:

Prin sentinţa civilă nr. 2070/08.03.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...], a fost admisă excepţia necompetenţei teritoriale şi a fost declinată competenţa de soluţionare a cererii de încuviinţare a executării silite formulate de creditoarea C.A.R. F.I. SA în favoarea Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti.

Pentru a pronunţa această soluţie, instanţa a reţinut că, potrivit art. 666 alin. (1) NCPC, modificat prin art. I pct. 8 din O.U.G. nr. 1/2016, „În termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita încuviinţarea executării de către instanţa de executare, căreia îi va înainta, în copie certificată de el pentru conformitate cu originalul, cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea prevăzută la art. 665 alin. (1) şi dovada achitării taxei judiciare de timbru".

În conformitate cu art. 651 alin. (1) NCPC, „Instanţa de executare este judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în ţară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în ţară, judecătoria în a cărei circumscripţie se află sediul biroului executorului judecătoresc învestit de creditor".

În speţă, cererea de executare silită a fost înregistrată pe rolul executorului petent la data de 24.02.2017, dată la care domiciliul debitorului C.A.C. era în România, respectiv în Bucureşti, [...], Sector 3, aşa cum rezultă din verificările efectuate din oficiu. Prin urmare, în raport de prevederile art. 651 alin. (1) NCPC, instanţa de executare este Judecătoria Sectorului 3 Bucureşti, competentă, potrivit art. 651 alin. (3) şi art. 666 alin. (1) NCPC, să soluţioneze cererea de încuviinţare a executării silite, iar nu Judecătoria Sectorului 6.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti, la 02.05.2017, sub acelaşi număr, iar, prin sentinţa civilă nr. 6157/18.05.2017, a fost admisă excepţia necompetenţei teritoriale şi a fost declinată competenţa de soluţionare a cererii în favoarea Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti.

În considerentele acestei sentinţe s-a reţinut că, potrivit art. 651 alin. (1) teza I NCPC, „instanţa de executare este judecătoria în a cărei circumscripţie teritorială se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel". Potrivit art. 112 alin. (1) teza a II-a NCPC „(...) în cazul în care printre pârâţi sunt şi obligaţi accesoriu, cererea se introduce la instanţa competenţa pentru oricare dintre debitorii principali".

În cauza de faţă se solicită încuviinţarea executării silite împotriva debitorului-garant C.A.C., iar în raport de prevederile legale sus-menţionate, instanţa de executare este instanţa în raza căreia îşi are domiciliul debitorul principal. Din actele existente la dosarul cauzei rezultă că domiciliul debitorului principal S.S. este în Bucureşti, [...], Sector 5, motiv pentru care competenţa de soluţionare a cauzei revine Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 132 alin. (1) NCPC, instanţa a admis excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti, invocată din oficiu şi a declinat competenţa de soluţionare a prezentei cauze în favoarea Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti.

La data de 23.06.2017, dosarul a fost înregistrat pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti, sub nr. [...].

Prin sentinţa civilă nr. 4800/26.06.2017, această instanţă a admis, la rândul său, excepţia necompetenţei teritoriale şi şi-a declinat competenţa în favoarea Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti. Totodată, constatând ivit conflictul negativ de competenţă s-a dispus înaintarea dosarului Tribunalului Bucureşti în vederea soluţionării conflictului.

În considerentele sentinţei, s-a arătat că, în raport de dispoziţiile art. 651 alin. (1) NCPC şi de faptul că domiciliul debitorului se află în ţară, judecătoria competentă să soluţioneze prezenta cerere, având ca obiect încuviinţarea executării silite, este judecătoria în a cărei circumscripţie îşi are domiciliul debitorul.

Cum domiciliul debitorului era situat la data începerii executării silite în Sectorul 3, Bucureşti, astfel cum rezultă din extrasul din baza de date a Direcţiei pentru Evidenţa Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date (D.E.P.A.B.D.), este competentă să soluţioneze cererea de încuviinţare a executării silite Judecătoria Sectorul 3 Bucureşti. (...)

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a V-a civilă, la data de 28.07.2017, sub nr. [...].

Analizând înscrisurile existente la dosarul cauzei, instanţa a reţinut următoarele:

Prin cererea adresată BEJ R.M.V. la data de 24.02.2017, creditoarea C.A.R. F.I. SA a solicitat încuviinţarea executării silite a titlului executoriu – contract de împrumut nr. [...]/02.12.2014 împotriva debitorului C.A.C.

Potrivit dispoziţiilor art. 651 alin. (1) NCPC, „instanţa de executare este judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în ţară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare,

domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în ţară, judecătoria în a cărei circumscripţie se află sediul biroului executorului judecătoresc învestit de creditor", iar conform alin. (3) al aceluiaşi articol „instanţa de executare soluţionează cererile de încuviinţare a executării silite (...)".

Având în vedere că, la data depunerii cererii de executare silită, domiciliul debitorului se afla în Bucureşti, Sector 3, înseamnă că soluţionarea cererii de încuviinţare a executării silite era de competenţa Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti. Dispoziţiile art. 112 alin. (1) teza a II-a NCPC, care prevăd că „în cazul în care printre pârâţi sunt şi obligaţi accesoriu, cererea se introduce la instanţa competentă pentru oricare dintre debitorii principali", invocate de Judecătoria Sectorului 3 Bucureşti în susţinerea soluţiei de declinare a competenţei, nu sunt incidente în cauză, deoarece în faza executării silite, datorită caracterului unipatrimonial al executării silite, nu există coparticipare procesuală pasivă, ci executarea trebuie să se facă separat pentru fiecare dintre debitori.

Faţă de considerentele expuse mai sus, instanţa, în temeiul art. 135 alin. (1) şi (4) NCPC, a stabilit competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti.

NOTĂ

Apreciem că **stabilirea instanţei de executare în funcţie de debitorul principal** corespunde noii reglementări în materia executării silite vizând unicitatea instanţei de executare, precum şi regimului participanţilor la executarea silită prevăzut de actualul Cod de procedură civilă, astfel cum s-a argumentat în sentinţele civile nr. 10078/08.12.2017 şi nr. 6411/18.08.2016, anterior redate.

4. Încuviinţarea executării silite. Competenţa teritorială a instanţei de executare. Situaţia debitorului cu domiciliul/sediul în străinătate şi a creditorului cu domiciliul/sediul în România

Potrivit art. 666 NCPC raportat la art. 651 alin. (1) teza a II-a NCPC, competenţa de soluţionare a cererii de încuviinţare a executării silite revine instanţei de executare, care este, în ipoteza în care domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în ţară, „judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului".

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 7663 din 29.09.2017, definitivă, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei, petentul BEJ I.T.D., la cererea creditorului L.D.C., a solicitat încuviinţarea executării silite împotriva debitoarei C.P. (G.) L.T.D., în baza titlului executoriu reprezentat de decizia civilă nr. 377A/13.02.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti în dosarul nr. [...]/4/2016.

În drept, au fost invocate prevederile art. 666 alin. (1) NCPC.

Analizând excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, invocată din oficiu la termenul din 29.09.2017, instanţa a constatat următoarele:

Potrivit art. 666 NCPC raportat la art. 651 alin. (1) NCPC, competenţa de soluţionare a cererii de încuviinţare a executării silite revine instanţei de executare, care este „judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în ţară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în ţară, judecătoria în a cărei circumscripţie se află sediul biroului executorului judecătoresc învestit de creditor".

Constatând că, la data sesizării organului de executare, sediul debitoarei C.P.G. L.T.D. era în Dubai, instanţa a apreciat că revine Judecătoriei Sectorului 4 Bucureşti, instanţa în circumscripţia căreia se află domiciliul creditorului, competenţa de soluţionare a cauzei, ca instanţă de executare.

Pe cale de consecinţă, instanţa a admis excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti şi a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 4 Bucureşti.

JURISPRUDENŢĂ

În ceea ce priveşte situaţia debitorului cu sediul aflat în străinătate, dar al cărui reprezentant are sediul în România, *a se vedea I.C.C.J., Secţia I civilă, decizia nr. 3627 din 16.10.2018, www.scj.ro, prin care s-a reţinut:*

Prin cererea înregistrată la data de 20.06.2018 pe rolul Judecătoriei Bistriţa, BEJ A. a solicitat încuviinţarea executării silite demarate la solicitarea creditorului B. împotriva debitoarei C., în temeiul titlului executoriu reprezentat de încheierea civilă nr. 2782/2017, pronunţată de Judecătoria Bistriţa.

Potrivit prevederilor art. 666 alin. (1) NCPC, executorul judecătoresc va solicita instanţei de executare încuviinţarea executării silite. În conformitate cu art. 651 alin. (1) NCPC: „Instanţa de executare este judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în ţară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în ţară, judecătoria în a cărei circumscripţie se află sediul biroului executorului judecătoresc învestit de creditor". Textul legal evocat instituie o competenţă în care prioritatea este acordată succesiv instanţei în circumscripţia căreia se regăseşte sediul/domiciliul debitorului, creditorului, iar, în ultimul rând, al biroului executorului judecătoresc învestit de către creditor.

În ceea ce priveşte norma legală care a determinat ivirea conflictului negativ de competenţă, se constată că ambele instanţe au reţinut incidenţa în cauză a dispoziţiilor art. 651 NCPC, însă Judecătoria Bistriţa s-a raportat la sediul mandatarului D. SRL, respectiv localitatea Bucureşti, iar Judecătoria Sectorului 4 s-a raportat la sediul debitoarei C., care se află în străinătate.

Din analiza actelor din dosar (cererea de executare silită şi titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 2782 din 11.10.2017, pronunţată de Judecătoria Bistriţa), Înalta Curte constată că debitoarea C. este persoană juridică străină cu

sediul social în Malta, fiind reprezentată în proces de mandatar D. SRL, cu sediul procedural ales în Bucureşti.

Este de reţinut că, sub aspectul stabilirii instanţei competente teritorial să judece cererea de încuviinţare a executării silite, nu are relevanţă sediul procesual ales al mandatarului D. SRL, aflat în Bucureşti, indicat atât în cererea de executare silită, cât şi în titlul executoriu, întrucât calitatea de mandatar şi instituţia reprezentării nu au efecte juridice în planul competenţei şi nu atrag o anume competenţă, ci reprezintă mijloace procedurale prin care părţile înţeleg să figureze în proces.

Ca atare, cum sediul debitoarei C., împotriva căreia urmează să se efectueze executarea silită, nu se află în România, respectând ordinea instituită de către dispoziţiile art. 651 alin. (1) NCPC, competenţa de soluţionare a pricinii revine instanţei în a cărei circumscripţie se găseşte domiciliul creditorului B., şi anume Judecătoria Bistriţa, având în vedere că acesta este domiciliat în oraşul Bistriţa, judeţul Bistriţa-Năsăud.

Pentru argumentele prezentate, în aplicarea art. 135 alin. (1) NCPC, Înalta Curte a stabilit competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Bistriţa.

5. Încuviinţarea executării silite. Competenţa teritorială a instanţei de executare. Situaţia debitorului cu domiciliul/sediul în străinătate şi a creditorului cu domiciliul/sediul în străinătate

Potrivit art. 666 NCPC raportat la art. 651 alin. (1) teza a III-a NCPC, competenţa de soluţionare a cererii de încuviinţare a executării silite revine instanţei de executare, care este, în ipoteza în care, la data sesizării executorului judecătoresc, nici debitorul, nici creditorul nu are domiciliul/sediul în România, „(...) judecătoria în a cărei circumscripţie se află sediul biroului executorului judecătoresc".

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 6855 din 11.09.2017

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei, petentul BEJ I.M.D., la cererea creditoarei I.C.M. L.T.D., a solicitat încuviinţarea executării silite împotriva debitorului H.I., în baza titlului executoriu reprezentat de contract de credit nr. [...]/23.12.2005.

În drept, au fost invocate prevederile art. 666 alin. (1) NCPC.

Analizând excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, invocată din oficiu la termenul din 11.09.2017, instanţa a constatat următoarele:

Potrivit art. 666 NCPC raportat la art. 651 alin. (1) NCPC, competenţa de soluţionare a cererii de încuviinţare a executării silite revine instanţei de executare, care este „judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în ţară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în ţară, judecătoria în a cărei circumscripţie se află sediul biroului executorului judecătoresc".

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI D R E P T

Pe baza verificărilor efectuate în baza de date D.E.P.A.B.D., instanţa constată că debitorul nu are domiciliul în România. Instanţa reţine, totodată, că sediul creditoarei I.C.M. L.T.D. este în Malta. Astfel, întrucât nici debitorul nu are domiciliul în România, nici creditoarea nu are sediul în România, faţă de dispoziţiile legale anterior citate, instanţa a constatat că revine Judecătoriei Sectorului 3 competenţa de soluţionare a cauzei, ca instanţă în a cărei circumscripţie se află sediul executorului judecătoresc.

Pe cale de consecinţă, instanţa a admis excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti şi a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti.

NOTĂ

Verificarea competenţei instanţei de executare încă de la soluţionarea cererii de încuviinţare a executării silite este importantă, întrucât încuviinţarea executării silite de către o instanţă necompetentă atrage nulitatea încheierii de încuviinţare a executării silite şi a actelor de executare subsecvente.

Pentru stabilirea instanţei de executare, în aplicarea criteriilor legale anterior analizate, se impune verificarea domiciliului debitorului şi, după caz, a domiciliului creditorului la momentul sesizării executorului judecătoresc prin depunerea cererii de executare silită. Această verificare se poate realiza prin interogarea bazei de date D.E.P.A.B.D., în cazul persoanei fizice, şi O.N.R.C., în cazul persoanei juridice.

În vederea asigurării soluţionării cu celeritate a cererii de încuviinţare a executării silite este util ca, *în momentul sesizării instanţei, executorul judecătoresc să ataşeze la dosar rezultatul verificării bazelor de date* anterior menţionate.

Verificarea de către executor a domiciliului/sediului debitorului anterior sesizării instanţei cu cererea de încuviinţare a executării silite este utilă atât pentru a se evita învestirea unei instanţe necompetente teritorial, cu consecinţa declinării competenţei de soluţionare a cauzei, cât şi pentru a se evita demararea executării silite de către un executor necompetent, împrejurare care ar atrage nulitatea executării. Totodată, cunoaşterea domiciliului actual al debitorului este necesară executorului judecătoresc pentru a se asigura legala comunicare a actelor de executare.

6. Calitate procesuală activă. Condiţii pentru încuviinţarea executării silite. Prematuritatea cererii de aplicare a penalităţilor prevăzute de art. 906 alin. (2) NCPC

1. Potrivit art. 666 alin. (1) NCPC, „În termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita încuviinţarea executării de către instanţa de executare, căreia îi va înainta, în copie certificată de el pentru conformitate cu originalul, cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea prevăzută la art. 665 alin. (1) şi dovada achitării taxei judiciare de timbru".

Prin urmare, legea conferă calitate procesuală activă doar executorului judecătoresc pentru a solicita încuviinţarea executării silite. Creditorul are numai posibilitatea de a formula cererea de executare silită, potrivit art. 623 NCPC, executorul având în mod exclusiv competenţa funcţională de a realiza executarea silită.

2. Din analiza *per a contrario* a dispoziţiilor art. 666 alin. (5) NCPC, rezultă că, pentru a fi admisă cererea de încuviinţare a executării silite, trebuie să fie îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiţii: 1) cererea de executare silită să fie de competenţa organului de executare sesizat; 2) hotărârea sau, după caz, înscrisul în baza căruia se solicită încuviinţarea executării silite să constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3) înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, să întrunească toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4) creanţa să fie certă, lichidă şi exigibilă; 5) debitorul să nu se bucure de imunitate de executare; 6) titlul să nu cuprindă dispoziţii care să nu poată fi aduse la îndeplinire prin executare silită; 7) să nu existe alte impedimente prevăzute de lege.

3. Solicitarea creditorului de obligare a debitorilor la plata de penalităţi în baza art. 906 alin. (2) NCPC este condiţionată de existenţa unei executări silite în desfăşurare; în lipsa unei atare proceduri, cererea de aplicare a penalităţilor este prematur formulată.

Tribunalul Teleorman, dec. nr. 409 din 25.05.2017, definitivă, www.jurisprudenta.com

Prin încheierea civilă nr. 80/09.01.2017, Judecătoria Z. a admis excepţia lipsei calităţii procesuale active cu privire la capătul de cerere privind încuviinţarea executării silite, excepţie invocată de instanţă din oficiu; a respins cererea de încuviinţare a executării silite, formulată creditorul V.N. privind pe debitorii G.T., O.V. şi B.A., ca fiind introdusă de o persoană fără calitate procesuală activă. Instanţa a reţinut următoarele:

Prin cererea formulată la data de 29.11.2016, creditorul a solicitat încuviinţarea executării silite a sentinţei civile nr. 962/18.03.2014, pronunţată de Judecătoria Z., în dosarul nr. [...]/740/2012*, solicitând obligarea pârâţilor în solidar, la plata de penalităţi în sumă de 500 lei/zi întârziere, începând cu data prevăzută de lege, având în vedere că aceştia au fost somaţi în repetate rânduri, ultima somaţie fiind nr. 53xx/11.04.2016.

În şedinţa camerei de consiliu din data de 09.01.2017, instanţa a invocat din oficiu excepţia lipsei calităţii procesuale active cu privire la capătul de cerere privind încuviinţarea executării silite şi excepţia prematurităţii cu privire la capătul de cerere privind obligarea pârâţilor la plata de penalităţi.

Analizând cauza din prisma excepţiilor invocate, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 666 alin. (1) NCPC, „În termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita încuviinţarea executării de către instanţa de executare, căreia îi va înainta, în copie certificată de el pentru conformitate cu originalul, cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea prevăzută la art. 665 alin. (1) şi dovada achitării taxei judiciare de timbru". Prin urmare, legea conferă calitate procesuală activă doar executorului judecătoresc de a solicita încuviinţarea executării silite. Creditorul are doar posibilitatea de a solicita executorului judecătoresc, potrivit art. 623 NCPC, acesta din urmă având în mod exclusiv competenţa funcţională de a realiza executarea silită. (...)

Cu privire la capătul de cerere privind plata unor penalităţi de către debitori, instanţa a reţinut că dispoziţiile art. 906 NCPC fac parte din Cartea a V-a a noului Cod de procedură civilă, intitulată „Despre executarea silită", fiind condiţionate de existenţa unei executări silite în desfăşurare. Or, în speţă, nu există o executare silită în derulare, motiv pentru care cererea este prematur formulată. (...)

Împotriva acestei încheieri a declarat apel, în termenul legal prevăzut de lege, apelantul-petent V.N., solicitând admiterea apelului, schimbarea în tot a încheierii apelate cu consecinţa admiterii cererii de încuviinţare a executării silite.

Criticând încheierea pentru nelegalitate şi netemeinicie, a arătat că în mod greşit prima instanţă a apreciat asupra calităţii procesuale active, reţinând că nu are calitate procesuală în demersul judiciar promovat, faţă de dispoziţiile art. 622 alin. (4) NCPC.

Verificând, în limitele cererii de apel, stabilirea situaţiei de fapt şi aplicarea legii de prima instanţă, prin prisma dispoziţiilor legale aplicabile, tribunalul a respins apelul declarat pentru considerentele care vor succede.

Potrivit dispoziţiilor art. 666 alin. (1) NCPC, „În termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita încuviinţarea executării de către instanţa de executare, căreia îi va înainta, în copie certificată de el pentru conformitate cu originalul, cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea prevăzută la art. 665 alin. (1) şi dovada achitării taxei judiciare de timbru".

Din analiza *per a contrario* a dispoziţiilor art. 666 alin. (5) NCPC, instanţa a reţinut că, pentru a fi admisă cererea de încuviinţare a executării silite, trebuie să fie îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiţii: 1. cererea de executare silită să fie de competenţa organului de executare sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul în baza căruia se solicită încuviinţarea executării silite să constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, să întrunească toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa să fie certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul să nu se bucure de imunitate de executare; 6. titlul să nu cuprindă dispoziţii care să nu poată fi aduse la îndeplinire prin executare silită; 7. să nu existe alte impedimente prevăzute de lege.

Analizând înscrisurile aflate la dosarul cauzei, tribunalul a reţinut, în raport de dispoziţiile textului de lege invocat, că în mod corect instanţa de fond a apreciat că legea conferă calitate procesuală activă doar executorului judecătoresc de a solicita încuviinţarea executării silite. Creditorul are doar posibilitatea de a solicita executorului judecătoresc, potrivit art. 623 NCPC, acesta din urmă având în mod exclusiv competenţa funcţională de a realiza executarea silită.

De asemenea, solicitarea creditorului de obligare a debitorilor menţionaţi în titlul executoriu la plata de penalităţi este condiţionată de existenţa unei executări silite în desfăşurare şi cum în cauză nu există o executare silită în derulare, corect prima instanţă a admis excepţia prematurităţii legat de acest capăt de cerere.

Dispoziţiile art. 662 NCPC, despre care apelantul consideră că au fost încălcate de prima instanţă, privesc natura creanţei cuprinse în titlul executoriu cu referire la condiţiile privind caracterul cert, lichid şi exigibil al acesteia, care se analizează de către instanţă după stabilirea calităţii procesuale active.

7. Încuviinţarea executării silite. Verificarea competenţei executorului judecătoresc

Potrivit art. 666 alin. (5) pct. 1 NCPC, instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite dacă „cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat".

În ipoteza în care executorul judecătoresc învestit cu cererea de executare silită activează în raza altei curţi de apel decât cea în care se află sediul debitorului, în lipsa altor elemente, executorul nu este competent în desfăşurarea executării silite, faţă de dispoziţiile art. 652 NCPC, neavând relevanţă, din această perspectivă, sediul secundar al debitorului, în condiţiile în care dispoziţiile acestui articol stabilesc drept criteriu sediul debitorului, şi nu sediul secundar.

Constatarea necompetenţei executorului judecătoresc în derularea procedurii executării silite cu care a fost învestit de către creditor atrage respingerea cererii de încuviinţare a executării silite.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 02.09.2016, neapelată, nepublicată

Prin cererea înregistrată la data de 05.08.2016 pe rolul Judecătoriei Sibiu, sub nr. [...]/306/2016, de petenta SCPEJ D.M.-V., M.D.-A. şi S.C., privind pe creditorul G.G. şi pe debitoarea A.F.M., s-a solicitat încuviinţarea executării silite, la cererea creditorului G.G., în baza titlului executoriu constând în sentinţa civilă nr. 3095/CA/16.12.2014, pronunţată de Tribunalul Sibiu, în dosarul nr. [...]/85/2013, pentru recuperarea sumei de 1.300,00 lei şi a dobânzii fiscale calculată de la data de 08.12.2008 şi până la data de 05.03.2012, la care se adaugă cheltuielile de executare.

Prin sentinţa civilă nr. 4192/16.08.2016, pronunţată în dosarul nr. [...]/306/2016, Judecătoria Sibiu a admis excepţia necompetenţei teritoriale şi a declinat competenţa de soluţionare a cererii în favoarea Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti la data de 26.08.2016.

Analizând actele dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 666 alin. (5) NCPC, instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: „1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

În cauză, instanţa a constatat că executorul judecătoresc învestit cu cererea de executare silită nu este competent faţă de dispoziţiile art. 652 NCPC, având în vedere că sediul debitorului se află în Sectorul 6 Bucureşti, iar executorul judecătoresc activează în raza Curţii de Apel Alba Iulia. Sub acest aspect, instanţa a constatat că este lipsit de relevanţă faptul că sediul secundar al debitoarei se află în Sibiu, în

condiţiile în care dispoziţiile art. 652 NCPC stabilesc drept criteriu sediul debitorului, şi nu sediul secundar.

În consecinţă, instanţa a respins cererea de încuviinţare a executării silite.

JURISPRUDENŢĂ

În acelaşi sens, a se vedea *încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti la data de 12.03.2018, definitivă prin neapelare, nepublicată, prin care s-au reţinut următoarele:*

În prezenta cauză, BEJ [...], care a formulat cererea de încuviinţare a executării silite, îşi are sediul în Piteşti, (...), în timp ce debitoarea îşi are domiciliul în Sectorul 5, Bucureşti.

În temeiul art. 652 alin. (1) şi (2) NCPC, „(1) Dacă prin lege nu se dispune altfel, hotărârile judecătoreşti şi celelalte titluri executorii se execută de către executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel, după cum urmează: a) în cazul urmăririi silite a bunurilor imobile, al urmăririi silite a fructelor prinse de rădăcini şi al executării silite directe imobiliare, executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel unde se află imobilul; b) în cazul urmăririi silite a bunurilor mobile şi al executării silite directe mobiliare, executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel unde se află domiciliul ori, după caz, sediul debitorului, sau din circumscripţia curţii de apel unde se află bunurile; în cazul în care domiciliul sau, după caz, sediul debitorului se află în străinătate, este competent oricare executor judecătoresc; c) în cazul executării silite a obligaţiilor de a face şi a obligaţiilor de a nu face, executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel unde urmează să se facă executarea. (2) Dacă bunurile urmăribile, mobile sau imobile, se află în circumscripţiile mai multor curţi de apel, oricare dintre executorii judecătoreşti care funcţionează pe lângă una dintre acestea este competent să realizeze executarea, inclusiv cu privire la bunurile urmăribile aflate în raza celorlalte curţi de apel".

Instanţa a constatat că în prezenta cauză nu reiese din actele dosarului că executarea silită urmează a se realiza sub forma urmăririi silite a unui bun imobil din circumscripţia Curţii de Apel Piteşti, sub forma urmăririi silite a fructelor prinse de rădăcini aflate pe un teren din circumscripţia Curţii de Apel Piteşti ori sub forma executării silite directe a unui imobil din circumscripţia Curţii de Apel Piteşti. De asemenea, nu reiese din actele dosarului nici că debitoarea ar avea domiciliul în străinătate ori că executarea silită urmează a se realiza asupra unor bunuri mobile aflate în circumscripţia Curţii de Apel Piteşti sau sub forma executării silite directe a unor bunuri mobile aflate în circumscripţia Curţii de Apel Piteşti. Totodată, nu se solicită în speţă încuviinţarea executării unei obligaţii de a face sau de a nu face şi nici executarea unor bunuri aflate în circumscripţiile mai multor curţi de apel.

Prin urmare, nu există vreo raţiune pentru a se realiza executarea silită împotriva debitoarei din prezenta cauză de către un executor judecătoresc având sediul în Piteşti. Din contră, din datele speţei reiese că actele de executare urmează a se realiza în circumscripţia Curţii de Apel Bucureşti, faţă de domiciliul debitoarei, motiv pentru care trebuie avute în vedere şi prevederile art. 8 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătoreşti, care stabilesc că executorii judecătoreşti îşi îndeplinesc atribuţiile în circumscripţia curţii de apel în raza căreia se află judecătoria pe lângă care funcţionează, dacă prin lege nu se dispune altfel. Întrucât executorul

din prezenta speţă nu îşi poate îndeplini atribuţiile în circumscripţia Curţii de Apel Bucureşti, iar executarea silită urmează a se realiza, astfel cum reiese din actele dosarului, în circumscripţia acestei din urmă curţi de apel, devine incident cazul de respingere a cererii de încuviinţare a executării silite reglementat de art. 666 alin. (5) pct. 1 NCPC conform căruia, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat".

Faţă de acest text de lege, instanţa a respins ca neîntemeiată cererea de încuviinţare a executării silite, pentru necompetenţa teritorială a executorului judecătoresc.

NOTE

1. În dezvoltarea analizei competenţei organului de executare, ca element ce trebuie cercetat de către instanţă în soluţionarea cererii de încuviinţare a executării silite, în doctrină s-au făcut următoarele precizări:

Potrivit art. 666 alin. (5) pct. 1 NCPC, cererea de încuviinţare a executării silite va fi respinsă în cazul în care „cererea de executare este de competenţa unui alt organ de executare decât cel sesizat de creditor". Situaţia are în vedere verificarea de către instanţa de executare atât a regulilor referitoare la competenţa materială a executorilor judecătoreşti, prin raportare la alte organe de executare, cât şi, în special, la competenţa teritorială a executorului judecătoresc.

Cu privire la *competenţa materială a executorilor judecătoreşti*, ca regulă generală, potrivit art. 623 NCPC, executorii judecătoreşti au plenitudine de competenţă pentru aducerea la îndeplinire a dispoziţiilor cuprinse în titluri executorii, cu excepţia celor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat sau bugetului Uniunii Europene şi bugetului Comunităţii Europene a Energiei Atomice. Textul de lege prevede că executorului judecătoresc îi revine o astfel de competenţă, chiar dacă prin legi speciale s-ar dispune altfel, prin urmare, *regula are caracter de ordine publică*, neputând fi reglementate derogări, dispoziţiile contrare anterioare intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă fiind, prin urmare, implicit abrogate (E. Oprina, I. Gârbuleţ, *Tratat teoretic şi practic de executare silită*, vol. I, *Teoria generală şi procedurile execuţionale*, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2013, p. 98). Singura situaţie cu caracter excepţional acceptată prin reglementarea noului Cod de procedură civilă este cea la care face referire art. 622 alin. (5), respectiv aceea a vânzării de către creditor a bunurilor mobile ipotecate în condiţiile art. 2445 NCC, care se poate face cu încuviinţarea instanţei de executare, însă fără intervenţia executorului judecătoresc. În acest caz, executarea silită se face direct de către creditor, şi nu prin intermediul unui organ de executare. În toate celelalte cazuri, actele de executare nu pot fi efectuate decât de organe de executare, respectiv, după caz, de către executorii judecătoreşti, al căror statut este reglementat de Legea nr. 188/2000, sau de către organele de executare prevăzute de art. 220 NCPF. Prin urmare, instanţa de executare, sesizată cu cererea de încuviinţare a executării silite, va verifica, raportat la natura creanţei puse în executare şi a titlului executoriu, dacă aceasta intră în competenţa executorilor judecătoreşti sau a organelor de executare fiscală, în cea de-a doua situaţie urmând să respingă cererea de executare silită.

În ceea ce priveşte *competenţa teritorială a executorilor judecătoreşti*, aceasta este stabilită potrivit art. 652 alin. (1) NCPC, prin raportare la modalitatea de executare aleasă de creditor, respectiv la natura bunurilor urmărite sau executate sau a obligaţiei care trebuie adusă la îndeplinire pe cale de executare silită. Având în vedere cerinţele intrinseci ale cererii de executare silită [art. 664 alin. (3) NCPC], instanţa de executare ar trebui să poată realiza această verificare exclusiv pe baza cererii de executare şi a titlului executoriu. Este însă posibil ca cererea să nu indice expres bunul sau bunurile debitorului care urmează a fi urmărite sau executate sau modalitatea de executare solicitată de creditor. În această situaţie, în măsura în care creditorul a formulat cererea de executare la un alt executor judecătoresc decât cel în circumscripţia căruia îşi are domiciliul sau sediul, după caz, debitorul, fără să facă dovada existenţei unor bunuri care se aflau în circumscripţia curţii de apel unde îşi are biroul executorul sesizat, cererea de încuviinţare a executării silite va fi respinsă. Prin urmare, *odată cu cererea de încuviinţare a executării, executorul va trebui să depună şi înscrisuri doveditoare din care să rezulte competenţa sa, dacă aceasta nu poate fi stabilită prin raportare la menţiunile din cererea de executare sau la dispoziţiile titlului executoriu.*

Necompetenţa organului de executare sesizat de către creditor constituie un motiv de respingere a cererii de încuviinţare a executării silite, prin urmare, instanţa nu trebuie să invoce, din oficiu, o excepţie în acest sens. Consecinţa respingerii cererii de încuviinţare a executării silite pentru acest motiv va fi aceea că, după rămânerea definitivă a încheierii, creditorul va trebui să formuleze o nouă cerere de executare, la organul de executare competent, neputând interveni o declinare de competenţă de la organul de executare sesizat iniţial la un alt organ de executare, competent. Cu toate acestea, chiar dacă a fost respinsă cererea de încuviinţare a executării silite, cererea de executare formulată de creditor produce efectul întreruperii prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită [art. 709 alin. (1) pct. 2 NCPC], cu consecinţa că de la data depunerii acesteia începe să curgă un nou termen de prescripţie [art. 709 alin. (2) NCPC].

Chiar dacă, raportat la elementele cuprinse în cererea de executare şi în titlul executoriu, instanţa încuviinţează executarea silită, considerând că organul de executare sesizat de creditor este competent, acesta nu va putea efectua acte de executare decât cu respectarea competenţei sale teritoriale. Astfel, potrivit art. 652 alin. (4) NCPC, în cazul în care executorul judecătoresc iniţial învestit de creditor constată că nu există bunuri şi venituri urmăribile în raza teritorială a curţii de apel în circumscripţia căreia îşi desfăşoară activitatea, executarea silită nu va putea continua cu privire la bunuri aflate în circumscripţia unei alte curţi de apel. În acest caz, creditorul va trebui să formuleze *o cerere de înlocuire a executorului judecătoresc*, potrivit art. 653 alin. (4) NCPC. Aceasta nu înseamnă neapărat că încheierea de încuviinţare a executării silite a fost pronunţată de instanţa de executare cu încălcarea regulilor referitoare la competenţa executorului judecătoresc, în special în situaţia în care a fost avut în vedere criteriul domiciliului sau, după caz, al sediului debitorului. Dacă însă instanţa de executare a încuviinţat executarea în condiţiile în care nici din cererea de executare ori din titlul executoriu, nici din înscrisurile anexate la cererea de încuviinţare a executării nu rezulta competenţa executorului, încheierea va fi

anulată pe calea contestaţiei la executare [art. 713 alin. (3) NCPC], nulitatea care intervine în acest caz fiind una *necondiţionată* [art. 652 alin. (5) NCPC].

A se vedea H.-N. Ţiţ, *Analiza motivelor pentru care poate fi respinsă cererea de încuviinţare a executării silite de către instanţa de executare*", dreptmd.wordpress.com (sursa: universuljuridic.ro).

2. În privinţa verificării competenţei executorului judecătoresc prin raportare la art. 782 alin. (2) NCPC, în procedura încuviinţării executării silite, în cadrul *Întâlnirii reprezentanţilor Consiliului Superior al Magistraturii cu preşedinţii secţiilor civile ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi curţilor de apel, ce a avut loc la Cluj, în perioada 13-14.10.2016*, INM a exprimat următorul punct de vedere (minuta întâlnirii fiind disponibilă pe www.inm-lex.ro):

„Executorul judecătoresc nu este obligat să dovedească, prin înscrisuri, competenţa sa raportat la dispoziţiile art. 782 alin. (2) NCPC.

Pentru înţelegerea acestui punct de vedere este important să se aibă în vedere ansamblul dispoziţiilor legale în materia executării silite, urmând ca, pe această bază, să se poată identifica sfera de aplicare şi înţelesul dispoziţiei art. 666 alin. (5) NCPC, care obligă instanţa de executare să respingă cererea de încuviinţare a executării silite pe motiv de necompetenţă a organului de executare învestit de creditor.

Astfel, în practica instanţelor de executare, exigenţa în sensul dovedirii competenţei teritoriale nu se pune în raport cu orice procedură de încuviinţare a executării silite, ci numai în cazul celor iniţiate de executori judecătoreşti al căror birou nu se află în curtea de apel în a cărei circumscripţie se situează domiciliul/sediul debitorului.

Dimpotrivă, în cazul cererilor de încuviinţare a executării silite, care privesc toate modalităţile de executare silită, atunci când autorul cererii este un executor judecătoresc din curtea de apel unde se află domiciliul/sediul debitorului, instanţele de executare nu solicită înscrisuri doveditoare ale bunurilor şi veniturilor pe care acel debitor le-ar deţine în raza acelei curţi de apel.

Or, există nu puţine cazuri în practică în care, chiar în cursul procedurii execuţionale încuviinţate în favoarea unui executor judecătoresc din circumscripţia curţii de apel unde se află domiciliul/sediul debitorului, se dovedeşte nu numai că, în fapt, acel debitor nu deţinea, de la bun început (adică de la momentul depunerii cererii de executare la acel executor judecătoresc), niciun bun şi nu obţinea niciun venit în acea arie teritorială, ci, mai mult decât atât, figura şi figurează în continuare cu bunuri şi venituri în raza unei alte curţi de apel. În alţi termeni, acele cazuri relevă că, în pofida unei prezumţii simple (nici măcar nu este o prezumţie legală, dat fiind faptul că legea nu o prevede ca atare) deduse de instanţa de executare din coincidenţa curţii de apel a biroului executorului cu aceea a domiciliului/sediului debitorului, executarea a fost încuviinţată în favoarea unui executor necompetent teritorial.

Semnificativ este faptul că legiuitorul însuşi admite această posibilitate a relevării necompetenţei teritoriale a executorului în urma informaţiilor obţinute de executor în cursul procedurii execuţionale altminteri încuviinţate la cererea lui, pe baza unei prezumţii simple. Într-adevăr, art. 652 alin. (4) NCPC, în cazul în care executorul judecătoresc iniţial învestit de creditor constată că nu sunt bunuri şi venituri urmăribile în raza competenţei sale teritoriale, creditorul poate cere instanţei de executare continuarea executării silite printr-un alt executor judecătoresc.

Făcând, aşadar, abstracţie de observaţia că, în procedura încuviinţării, instanţele de executare disting, pe baza unei prezumţii simple, între executorul al cărui birou se află în curtea de apel a debitorului şi executorul al cărui birou se află într-o altă curte de apel, trebuie remarcat că înscrisuri în justificarea competenţei teritoriale nu pot fi administrate în procedura încuviinţării executării silite. Exceptând cazul în care, printr-o întâmplare, creditorul este în posesia unor asemenea înscrisuri doveditoare, executorul judecătoresc este într-o imposibilitate atât de fapt, cât şi juridică de a le obţine. Astfel, potrivit art. 666 alin. (1) NCPC, executorul judecătoresc are la dispoziţie un termen de 3 zile pentru ca, după ce a înregistrat cererea de executare şi a dispus deschiderea procedurii execuţionale, să depună cererea de încuviinţare a executării silite la instanţa de executare. Or, este evident că raţiunea termenului de 3 zile nu este aceea de a permite executorului să ceară şi, în plus, să şi obţină relaţii şi acte privind bunurile şi veniturile debitorului din titlul executoriu, ci numai aceea de a avea răgazul suficient pentru a verifica înscrisurile depuse de creditor la dosarul de executare şi îndeplinirea condiţiilor prevăzute de lege pentru declanşarea executării, ţinând seama şi de aspectul că executorul judecătoresc poate fi învestit, într-un interval scurt de timp, de mai mulţi creditori şi cu cereri de executare de complexitate diferită.

La imposibilitatea faptică se adaugă, foarte important, o imposibilitate de drept în obţinerea informaţiilor şi înscrisurilor privind situaţia patrimonială a debitorului. Atât timp cât executarea silită nu este încuviinţată de instanţa de executare, executorul judecătoresc nu doar că nu poate efectua acte de executare silită, dar, în plus, nu poate nici să ceară terţilor ori autorităţilor date relevante pentru executarea silită, tocmai pentru că executarea nu a fost încuviinţată.

Pentru a conchide în sensul că, în procedura încuviinţării executării silite, nu se pot cere executorului judecătoresc dovezi privind competenţa sa teritorială, ar trebui, însă, să se determine care mai este relevanţa cazului de respingere a cererii de încuviinţare constând în necompetenţa teritorială a executorului judecătoresc. În realitate, cele mai sus menţionate au avut în vedere nu o executare silită în general, ci executarea silită indirectă, pentru care cazul tipic îl reprezintă recuperarea de debite.

În schimb, executarea silită directă (predare silită mobiliară, predarea silită imobiliară, executarea silită a obligaţiilor de a face şi a obligaţiilor de a nu face) permite, în aproape toate cazurile, identificarea, chiar în faza încuviinţării, a unei situaţii de necompetenţă teritorială a organului de executare. Cu titlu de exemplu, dacă, potrivit titlului executoriu, este stabilită, în sarcina unui debitor având domiciliul în Alba-Iulia, o obligaţie de predare a unui imobil situat în Bucureşti, instanţa de executare, ca instanţă de la domiciliul debitorului, va respinge cererea de încuviinţare a executării silite dacă este depusă de un executor judecătoresc din circumscripţia Curţii de Apel Alba-Iulia. Cu alte cuvinte, executarea silită directă presupune, în majoritatea cazurilor, o identificare a locului executării prin chiar titlul executoriu, acesta fiind motivul pentru care o eventuală necompetenţă teritorială a executorului judecătoresc, în asemenea cazuri, poate fi extrem de clar stabilită, fără a fi nevoie de nicio dovadă suplimentară".

HOTĂRÂRE PREALABILĂ

Competenţa executorului fiscal exclude competenţa executorului judecătoresc.

Sub acest aspect, trebuie subliniat faptul că prin **Decizia nr. 66/2017** (M. Of. nr. 969 din 7 decembrie 2017), pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în interpretarea dispoziţiilor art. 623 NCPC raportat la art. 220 alin. (3) şi (5) şi art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006 privind finanţele publice locale, cu modificările şi completările ulterioare şi art. 3 pct. 18 din Legea responsabilităţii fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată, s-a stabilit că *executarea silită a titlurilor executorii – hotărâri judecătoreşti privind creanţe bugetare, datorate în temeiul unor raporturi juridice contractuale care se fac venit la bugetul consolidat al statului, se realizează prin executori fiscali, ca organe de executare silită ale statului.*

JURISPRUDENŢĂ

1. În măsura în care se constată că executarea silită era de competenţa executorului fiscal, iar nu a executorului judecătoresc sesizat, cererea de încuviinţare a executării silite va fi respinsă.

În acest sens este şi încheierea din 10.11.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, Secţia civilă, neapelată, nepublicată, prin care s-au reţinut următoarele:

Potrivit art. 632 NCPC, executarea silită se va efectua numai în temeiul unui titlu executoriu. Constituie titluri executorii: hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare.

Instanţa a constată că, în cauză, creditoarea R.A. – A.P.P.S. – S.A.I.F.I. deţine titlul executoriu constând în sentinţa civilă nr. 13981/24.11.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2016, definitivă prin decizia civilă nr. 2106/21.06.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă în dosarul nr. [...]/3003/2016, care justifică încuviinţarea executării silite de către executorul judecătoresc, doar pentru predarea bunului imobil vizat de titlul executoriu, situat în Bucureşti, [...], Sector 2.

În privinţa recuperării debitului în cuantum de 45.112,23 lei, stabilit prin titlul executoriu constând în sentinţa civilă nr. 13981/24.11.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2016, definitivă prin decizia civilă nr. 2106/21.06.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă în dosarul nr. [...]/3003/2016, instanţa a constatat că executorul judecătoresc nu este competent să deruleze procedura de executare silită, faţă de dispoziţiile art. 623 NCPC raportat la art. 220 alin. (3) şi (5) şi art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006 privind finanţele publice locale şi art. 3 pct. 18 din Legea responsabilităţii fiscal-bugetare nr. 69/2010, având în vedere că executarea silită a titlurilor executorii – hotărâri judecătoreşti privind creanţe bugetare, datorate în temeiul unor raporturi juridice contractuale care se fac venit la bugetul consolidat al statului, se realizează prin executori fiscali, ca organe de executare silită ale statului.

Sub acest aspect, instanţa a constatat că suma solicitată a fi recuperată pe calea procedurii executării silite reprezintă contravaloare utilităţi, contravaloare chirie, contravaloare servicii, penalităţi de întârziere, impozit, cheltuieli de judecată.

Debitoarea a fost obligată la plata acestor sume ca urmare a angajării răspunderii sale contractuale.

Sub acest aspect, instanţa a reţinut şi faptul că prin Decizia nr. 66/2017, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în interpretarea dispoziţiilor art. 623 NCPC raportat la art. 220 alin. (3) şi (5) şi art. 226 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006 privind finanţele publice locale, cu modificările şi completările ulterioare şi art. 3 pct. 18 din Legea responsabilităţii fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată, s-a stabilit că executarea silită a titlurilor executorii – hotărâri judecătoreşti privind creanţe bugetare, datorate în temeiul unor raporturi juridice contractuale care se fac venit la bugetul consolidat al statului, se realizează prin executori fiscali, ca organe de executare silită ale statului.

Art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006 prevede următoarele: „Veniturile şi cheltuielile bugetelor prevăzute la art. 1 alin. (2), cumulate la nivelul unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale, alcătuiesc bugetul general al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale care, după consolidare, prin eliminarea transferurilor de sume dintre bugete, va reflecta dimensiunea efortului financiar public, în anul respectiv, în unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială şi starea de echilibru sau dezechilibru".

Art. 1 alin. (2) din acelaşi act normativ are următorul conţinut: „Dispoziţiile prezentei legi se aplică în domeniul elaborării, aprobării, executării şi raportării: a) bugetelor locale ale comunelor, oraşelor, municipiilor, sectoarelor municipiului Bucureşti, judeţelor şi municipiului Bucureşti; b) bugetelor instituţiilor publice finanţate integral sau parţial din bugetele locale, după caz; c) bugetelor instituţiilor publice finanţate integral din venituri proprii; d) bugetului împrumuturilor externe şi interne, pentru care rambursarea, plata dobânzilor, comisioanelor, spezelor şi a altor costuri se asigură din bugetele locale şi care provin din: împrumuturi externe contractate de stat şi subîmprumutate autorităţilor administraţiei publice locale şi/sau agenţilor economici şi serviciilor publice din subordinea acestora; împrumuturi contractate de autorităţile administraţiei publice locale şi garantate de stat; împrumuturi externe şi/sau interne contractate sau garantate de autorităţile administraţiei publice locale; e) bugetului fondurilor externe nerambursabile".

Art. 3 pct. 1 din Legea nr. 60/2010 defineşte bugetul centralizat al unităţilor administrativ-teritoriale ca fiind „veniturile şi cheltuielile bugetelor generale ale unităţilor administrativ-teritoriale, definite la art. 3 alin. (1) din Legea nr. 273/2006, cu modificările şi completările ulterioare".

Conform art. 1 alin. (1) şi (2) din H.G. nr. 60/2005: „(1) Regia Autonomă «Administraţia Patrimoniului Protocolului de Stat» se organizează şi funcţionează potrivit prevederilor prezentei hotărâri, în scopul administrării, păstrării integrităţii şi protejării bunurilor aparţinând domeniului public al statului, destinate asigurării serviciilor publice de interes naţional – de reprezentare şi protocol pentru Senat, Camera Deputaţilor, Administraţia Prezidenţială, Guvern şi Curtea Constituţională –, a bunurilor destinate asigurării de servicii specifice pentru misiunile diplomatice,

oficiile consulare, reprezentanţele organizaţiilor internaţionale interguvernamentale acreditate în România şi pentru personalul acestora, precum şi a bunurilor aparţinând domeniului privat al statului, pe care le are în administrare. (2) Regia Autonomă «Administraţia Patrimoniului Protocolului de Stat», denumită în continuare regie, este persoană juridică şi funcţionează pe bază de gestiune economică şi autonomie financiară sub autoritatea Secretariatului General al Guvernului, care îndeplineşte faţă de aceasta atribuţiile legale prevăzute pentru ministerul de resort".

Art. 6 din H.G. nr. 60/2005 prevede: „(1) Atribuirea către ministere, autorităţi şi instituţii publice centrale şi locale, finanţate integral de la bugetul de stat, precum şi către unităţile din subordinea ministerelor, finanţate integral sau parţial de la bugetul de stat, a spaţiilor administrate de regie, aflate în proprietatea privată a statului, se face de către regie, contra cost, cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului. Costurile închirierii includ obligatoriu contravaloarea impozitelor şi taxelor locale, a amortizării spaţiilor atribuite, a altor cheltuieli indirecte, precum şi a cheltuielilor de întreţinere şi a serviciilor solicitate de către acestea. (1^1) Atribuirea către ministere, autorităţi şi instituţii publice centrale şi locale, finanţate integral de la bugetul de stat, precum şi către unităţile din subordinea ministerelor, finanţate integral sau parţial de la bugetul de stat, a spaţiilor administrate de regie, aflate în proprietatea publică a statului, fără plata chiriei şi cu suportarea cheltuielilor de întreţinere şi a serviciilor solicitate de către acestea, contra cost, se face de către regie, cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului. (1^2) Cheltuielile prevăzute la alin. (1) se vor încadra în limita creditelor bugetare aprobate prin legea anuală a bugetului de stat ministerelor, autorităţilor şi instituţiilor publice centrale şi locale, finanţate integral de la bugetul de stat, precum şi unităţilor din subordinea ministerelor, finanţate integral sau parţial de la bugetul de stat. (2) Atribuirea, în condiţiile legii, către instituţii publice care se autofinanţează, organizaţii sindicale, partide politice, fundaţii, asociaţii, cabinete de avocatură, birouri notariale, unităţi aparţinând cultelor religioase, unităţi din domeniul presei sau edituri a spaţiilor pentru birouri şi pentru alte destinaţii din imobilele ce se află în administrarea regiei se face de către aceasta, cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului. (3) Atribuirea spaţiilor de locuit şi a celor cu altă destinaţie decât cea de locuit, aparţinând domeniului privat al statului, pentru misiunile diplomatice, oficiile consulare, reprezentanţele organizaţiilor internaţionale interguvernamentale acreditate în România, precum şi pentru personalul acestora se face de către regie, cu avizul Secretariatului General al Guvernului. (4) Atribuirea, în totalitate sau în parte, a imobilelor, construcţii şi terenuri aflate în administrarea regiei, către alte persoane juridice decât cele prevăzute la alin. (1), se face pe bază de contracte de asociere, de închiriere, de prestări de servicii, încheiate potrivit legii, cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului. (5) Atribuirea spaţiilor din imobilele aparţinând domeniului privat al statului, cu destinaţia de locuinţe, către persoane juridice române sau străine, se poate face prin negociere directă, cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului, atât pentru schimbarea temporară a destinaţiei, cât şi în ceea ce priveşte preţul de închiriere".

Art. 7 din H.G. nr. 60/2005 prevede: „(1) Regia îşi acoperă cheltuielile din veniturile proprii obţinute din valorificarea producţiei şi a prestaţiilor realizate, potrivit obiectului său de activitate, în condiţiile aplicării de preţuri şi tarife legal stabilite. (2) Cheltuielile pentru administrarea, funcţionarea, conservarea şi protejarea bazei

materiale destinate activităţii de reprezentare şi protocol se acoperă anual, în cote părţi stabilite prin contracte de prestări de servicii, până la acoperirea cheltuielilor efective aferente bazei materiale cu această destinaţie, de către Senat, Camera Deputaţilor, Administraţia Prezidenţială, Guvern şi Curtea Constituţională, la nivelul sumelor aprobate prin bugetele proprii. (3) Sumele reprezentând cheltuielile prevăzute la alin. (2) se comunică de către regie celor 5 instituţii beneficiare, pentru a fi incluse de acestea în bugetele de venituri şi cheltuieli proprii ale exerciţiului financiar următor. (4) La începutul exerciţiului financiar al fiecărui an regia încheie cu fiecare dintre cele 5 instituţii beneficiare contracte de prestări de servicii, prin care se stabilesc cota-parte, cuantumul sumelor şi modalităţile de decontare, corespunzător sumelor cuprinse în bugetele acestora. (5) În situaţia în care intervin modificări în cursul anului privind nivelul cheltuielilor cuprinse în contractele de prestări de servicii, părţile au obligaţia de a reglementa prin acte adiţionale diferenţele de sume rezultate şi care fac obiectul decontărilor reciproce. (6) Sumele neacoperite de cele 5 instituţii beneficiare, rezultate ca diferenţă între cheltuielile efective pentru administrarea, funcţionarea, conservarea şi protejarea bazei materiale de reprezentare şi protocol, înregistrate de regie, şi sumele prevăzute cu această destinaţie în bugetele proprii, cu rectificările ulterioare, ale celor 5 instituţii beneficiare, preluate în contractele de prestări de servicii anuale, se suportă de către regie din veniturile proprii. (7) La prezentarea spre aprobare, în condiţiile legii, a bugetului de venituri şi cheltuieli regia va anexa la acesta bugetul activităţii de reprezentare şi protocol. (8) Costurile aferente producerii şi emiterii permiselor de şedere temporară/permanentă pentru cetăţenii străini, pentru care consiliul de administraţie al regiei aprobă scutirea la plată sau reducerea preţului, la propunerea Autorităţii pentru Străini din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor, se suportă de către regie din veniturile proprii".

Astfel, instanţa a apreciat că respectiva creanţă, stabilită prin titlul executoriu, reprezintă o creanţă bugetară, datorată în temeiul unor raporturi juridice contractuale care se fac venit la bugetul consolidat al statului, astfel cum acesta este definit de dispoziţiile legale anterior citate, executarea silită a acesteia fiind de competenţa executorului fiscal.

Reţinând, totodată, că cererea de executare silită prin predarea bunului imobil anterior menţionat este de competenţa executorului judecătoresc sesizat, în baza art. 666 NCPC a admis, în parte, cererea, a încuviinţat executarea silită prin predarea bunului imobil în temeiul titlului executoriu constând în sentinţa civilă nr. 13981/24.11.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/300/2016, definitivă prin decizia civilă nr. 2106/21.06.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, în dosarul nr. [...]/3003/2016 şi a respins cererea de încuviinţare în privinţa recuperării creanţei vizate de titlul executoriu.

2. Din perspectiva stabilirii organului de executare competent să desfăşoare procedura executării silite, relevantă este stabilirea naturii creanţei vizate de executarea silită.

Sub acest aspect, în practică, **natura creanţei reprezentând 30% din amenda aplicată prin procesele-verbale de constatare şi sancţionare a contravenţiei încheiate de Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier** a fost apreciată diferit, calificare ce a determinat soluţii diferite asupra cererilor de încuviinţare a executării silite.

a) Astfel, **într-o primă opinie**, pe care o apreciem întemeiată, s-a apreciat că **este o creanţă fiscală, a cărei executare silită nu este supusă dispoziţiilor Codului de procedură civilă.**

În acest sens, a se vedea încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti la data de 29.01.2018, apelată, (...), prin care s-au reţinut următoarele:

Potrivit art. 632 alin. (1) NCPC, executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu.

În cauză, titlul executoriu invocat de către creditoare este reprezentat de procesul-verbal de constatare a contravenţiei nr. [...]/29.10.2015, prin care, în temeiul art. 5 pct. 18 şi art. 8 alin. (1) din H.G. nr. 69/2012, i s-a aplicat debitoarei o amendă contravenţională în cuantum de 250 lei.

Conform menţiunilor din procesul-verbal, această amendă se achită după cum urmează:

– suma în valoare de 75 lei, reprezentând 30% din cuantumul amenzii, sau în termen de 48 ore, suma de 37,5 de lei, în contul I.S.C.T.R. deschis la Trezoreria Statului Sectorul 1;

– suma în valoare de 175 lei, reprezentând 70% din cuantumul amenzii, sau în termen de 48 ore, suma de 87,5 lei, în contul de venituri din amenzi şi alte sancţiuni deschis la unitatea Trezoreriei Statului în raza căreia îşi are domiciliul fiscal contravenientul, beneficiar fiind bugetul de stat.

Instanţa a observat că, potrivit art. 37 din O.G. nr. 2/2001, procesul-verbal indicat anterior reprezintă titlu executoriu fără nicio altă formalitate. Cu toate acestea, obligaţia de plată a sumei de 250 lei instituită în sarcina debitoarei are natura juridică a unei sancţiuni contravenţionale, întreaga valoare reprezentând amenda aplicată debitoarei pentru săvârşirea unei contravenţii.

Pentru punerea în executare a sancţiunii amenzii contravenţionale, O.G. nr. 2/2001 conţine dispoziţii speciale, art. 39 stipulând: „(1) Punerea în executare a sancţiunii amenzii contravenţionale se face astfel: a) de către organul din care face parte agentul constatator, ori de câte ori nu se exercită calea de atac împotriva procesului-verbal de constatare a contravenţiei în termenul prevăzut de lege; b) de către instanţa judecătorească, în celelalte cazuri. (2) În vederea executării amenzii, organele prevăzute la alin. (1) vor comunica din oficiu procesul-verbal de constatare a contravenţiei şi de aplicare a sancţiunii, neatacat cu plângere în termenul legal, în termen de 30 de zile de la data expirării acestui termen, ori, după caz, dispozitivul hotărârii judecătoreşti definitive prin care s-a soluţionat plângerea, în termen de 30 de zile de la data la care hotărârea a devenit definitivă, astfel: a) pentru sumele care se fac venit integral la bugetele locale, organelor de specialitate ale unităţilor administrativ-teritoriale în a căror rază teritorială domiciliază contravenientul persoană fizică sau, după caz, îşi are domiciliul fiscal contravenientul persoană juridică; b) pentru sumele care se fac venit integral la bugetul de stat, organelor de specialitate ale unităţilor subordonate Ministerului Finanţelor Publice – Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, în a căror rază teritorială îşi are domiciliul fiscal contravenientul persoană juridică. (3) Executarea se face în condiţiile prevăzute de dispoziţiile legale privind executarea silită a creanţelor fiscale".

Raportat la aceste texte de lege, instanţa a reţinut că, pentru punerea în executare a unei amenzi contravenţionale, nu sunt aplicabile dispoziţiile de drept comun din

Codul de procedură civilă, ci, astfel cum indică în mod expres art. 39 alin. (3) din O.G. nr. 2/2001, dispoziţiile Codului de procedură fiscală pentru executarea silită a creanţelor fiscale.

H.G. nr. 69/2012, în temeiul căreia a fost întocmit procesul-verbal contravenţional, nu instituie obligaţia contravenientului de a achita în beneficiul creditorului Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier o sumă de bani reprezentând despăgubire civilă, conform art. 3 alin. (1) teza finală din O.G. nr. 2/2001, care ar fi supusă unei proceduri de executare silită de drept comun.

Procesul-verbal contravenţional conţine numai dispoziţii speciale cu privire la modalitatea de executare voluntară a amenzii contravenţionale, respectiv conturi diferite în care părţi din aceasta ar trebui plătite, fără însă ca acestea să producă vreun efect juridic cu privire la procedura aplicabilă în cazul necesităţii executării silite a amenzii.

Instanţa a mai avut în vedere şi că suma a cărei executare se solicită în prezenta speţă urmează a se face venit, după încasare, la bugetul general consolidat. În acest sens, instanţa a reţinut că bugetul general consolidat cuprinde şi bugetele instituţiilor publice finanţate integral din venituri proprii, iar instituţia creditoare este o instituţie publică finanţată integral din venituri proprii, una dintre sursele de finanţare fiind chiar partea pe care o încasează din amenzile aplicate. Prin urmare, devenind parte componentă a bugetului instituţiei creditoare, partea din definiţia dată bugetului general consolidat la art. 3 pct. 2 din Legea nr. 69/2010 a responsabilităţii fiscal-bugetare, dar şi sursele de finanţare ale instituţiei creditoare, reglementate la art. 3 din O.G. nr. 26/2011 privind înfiinţarea Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier.

Or, executarea silită a veniturilor datorate bugetului general consolidat nu se poate realiza de către executorii judecătoreşti, aceasta fiind exclusă expres din competenţa executorilor judecătoreşti prin art. 623 NCPC. Din contră, executarea silită se poate realiza, în speţă, doar prin intermediul executorilor fiscali, elocvente fiind în acest sens dispoziţiile art. 220 alin. (3) NCPF (Creanţele bugetare care, potrivit legii, se administrează de autorităţile sau instituţiile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organizaţi în compartimente de specialitate, aceştia fiind abilitaţi să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii şi să efectueze procedura de executare silită, potrivit prevederilor prezentului cod) şi art. 226 alin. (11) NCPF (Instituţiile publice finanţate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silită proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organului fiscal central sau, după caz, organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz), cu luarea în considerare a faptului că suma a cărei recuperare se solicită în prezenta speţă este o creanţă bugetară, faţă de definiţia dată creanţei bugetare prin art. 1 pct. 7 NCPF (creanţă bugetară – dreptul la încasarea oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând creanţa bugetară principală şi creanţa bugetară accesorie).

Pentru aceste motive, în temeiul art. 666 alin. (5) pct. 1 NCPC, instanţa a respins, ca neîntemeiată, cererea de încuviinţare a executării silite.

b) În acelaşi sens, *a se vedea şi încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 26.01.2018, definitivă ca urmare a respingerii apelului prin*

decizia nr. 2822/03.09.2018, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă. Prin această încheiere, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

Creditorul urmăreşte executarea silită a unei sume stabilite cu titlul de amendă, respectiv procentul de 30% din amenda totală aplicată prin procesul-verbal de constatare a contravenţiilor invocat drept titlu executoriu, sumă care se face venit la bugetul propriu.

Instanţa a reţinut că, potrivit dispoziţiilor art. 623 NCPC, „Executarea silită a oricărui titlu executoriu, cu excepţia celor care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat (...), se realizează numai de către executorul judecătoresc, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel". Astfel, pentru punerea în executare silită a titlurilor executorii, legea le recunoaşte competenţa executorilor judecătoreşti, cu anumite excepţii, printre care şi titlurile care au ca obiect venituri datorate bugetului general consolidat.

Conform dispoziţiilor art. 3 pct. 2 din Legea nr. 69/2010, bugetul general consolidat reprezintă „ansamblul bugetelor componente ale sistemului bugetar, incluzând bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, bugetul general centralizat al unităţilor administrativ-teritoriale, bugetul Trezoreriei Statului, bugetele instituţiilor publice autonome, bugetele instituţiilor publice finanţate integral sau parţial din bugetul de stat, din bugetul asigurărilor sociale de stat şi din bugetele fondurilor speciale, după caz, bugetele instituţiilor publice finanţate integral din venituri proprii (...)". Rezultă deci că în componenţa bugetului general consolidat intră şi bugetele instituţiilor publice finanţate integral din venituri poprii.

Or, creditorul are un astfel de statut conferit de dispoziţiile art. 1 din H.G. nr. 1088/2011, care prevede următoarele: „Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier, denumit în continuare I.S.C.T.R., este organismul tehnic permanent specializat în subordinea Ministerului Transporturilor şi Infrastructurii, care se organizează şi funcţionează ca instituţie publică finanţată integral din venituri proprii, cu personalitate juridică, potrivit prevederilor legale şi regulamentului de organizare şi funcţionare, prevăzut în anexa nr. 1".

Dat fiind acest statut, bugetul creditorului face parte din bugetul general consolidat, motiv pentru care pentru executarea sumelor care se fac venit la acest buget, executorul judecătoresc nu are competenţă, fiind incidentă excepţia prevăzută la art. 623 NCPC.

Pe cale de consecinţă, constatând că executorul judecătoresc nu are competenţă să execute creanţa solicitată prin cererea de executare silită, instanţa a apreciat că nu sunt îndeplinite condiţiile stabilite de lege, existând impedimentul prevăzut de dispoziţiile art. 666 alin. (5) pct. 1 NCPC.

Faţă de aceste considerente, instanţa a respins cererea, ca neîntemeiată.

c) În sens contrar, *a se vedea decizia civilă nr. 567/24.04.2018, pronunţată de Tribunalul Prahova, Secţia I civilă, definitivă, www.rolii.ro,* în care s-a apreciat că este vorba despre **o creanţă civilă, executarea silită fiind supusă dispoziţiilor actualului Cod de procedură civilă.**

Prin încheierea nr. 933/08.02.2018 a Judecătoriei Ploieşti a fost respinsă ca neîntemeiată cererea formulată de către creditor împotriva debitorului, motivându-se că I.S.C.T.R. este o instituţie publică, finanţată integral din venituri proprii, având un regulament propriu de organizare şi funcţionare, ceea ce înseamnă că sumele de bani reprezentând amenzi fac parte din bugetul general consolidat al statului, caz în care executorul judecătoresc nu are competenţa să procedeze la executarea creanţelor fiscale, care pot fi executate numai de către organele fiscale în temeiul dispoziţiilor Codului de procedură fiscală, motiv pentru care în speţă nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de dispoziţiile art. 632 şi urm. NCPC în vederea încuviinţării executării silite.

Împotriva acestei încheieri a declarat apel creditorul, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, solicitând admiterea apelului, schimbarea în tot a încheierii în sensul admiterii cererii, motivându-se că, în baza dispoziţiilor legale în materie, se autofinanţează din veniturile proprii reprezentând un procent de 30% din sumele încasate în urma aplicării sancţiunilor contravenţionale, sume care intră direct în bugetul său, neavând caracterul unor creanţe bugetare, putând face obiectul unei executări silite din partea organelor fiscale numai procentul de 70% din valoarea amenzilor aplicate, care se virează direct la bugetul de stat şi că cererea de executare silită vizează procentul de 30% pe care are dreptul să îl încaseze în nume propriu, mai ales că procesul-verbal de contravenţie nu a fost contestat.

Tribunalul, examinând cauza în raport de situaţia de fapt reţinută, de probele administrate în cauză, de criticile formulate şi ţinând seama de dispoziţiile legale incidente în cauză, a constatat că apelul este fondat pentru următoarele considerente:

Conform procesului-verbal de constatare a contravenţiilor (...) nr. [...]/04.11.2015, s-a dispus sancţionarea contravenţională a debitorului, constând în aplicarea unor amenzi în valoare totală de 1.200 lei pentru săvârşirea unor contravenţii prevăzute de O.G. nr. 37/2007, modificată, amenzi din care 360 lei reprezentând 30% din cuantumul amenzii se achită în contul creditorului, urmând ca restul de 840 lei reprezentând 70% din cuantumul amenzii aplicate să fie achitat la primăria în raza căruia domiciliază debitorul, în favoarea bugetului local, proces-verbal comunicat debitorului la data de 19.12.2015, la domiciliul acestuia din urmă, necontestat pe cale judecătorească până în prezent de către debitor.

Dispoziţiile art. 622 NCPC prevăd că obligaţia stabilită prin hotărâre judecătorească sau printr-un alt titlu se aduce la îndeplinire de bunăvoie, în caz contrar procedându-se la executarea silită a debitorului în oricare dintre formele prevăzute de lege, simultan sau succesiv, caz în care pot fi executate silit obligaţiile al căror obiect constă în plata unei sume de bani, predarea unui bun ori a folosinţei acestuia, desfiinţarea unei construcţii, plantaţii ori a altei lucrări, încredinţarea, stabilirea locuinţei, vizitarea minorului, luarea unei alte măsuri stabilite prin titlul executoriu.

De asemenea, art. 632 NCPC stipulează că executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu, adică în temeiul hotărârilor judecătoreşti

executorii, definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare, executarea silită neputând avea loc decât în baza unei creanţe certe, lichide şi exigibile, potrivit art. 662 NCPC, în timp ce dispoziţiile art. 712 NCPC stabilesc că, în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestaţia la executare şi motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală specifică pentru desfiinţarea lui.

Totodată, în baza dispoziţiilor art. 665 alin. (5) NCPC, instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: cererea de încuviinţare a executării silite este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; hotărârea sau, după caz, înscrisul, nu constituie titlu executoriu, potrivit legii; înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege; creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; debitorul se bucură de imunitate de executare; titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; există alte impedimente prevăzute de lege.

Aşadar, din analiza probelor administrate în cauză, rezultă că, potrivit procesului-verbal de constatare a contravenţiilor nr. [...]/04.11.2015, debitorul a fost obligat la plata unei amenzi totale de 1.200 lei pentru săvârşirea unor contravenţii prevăzute de O.G. nr. 37/2007, modificată, ocazie cu care în cuprinsul procesului-verbal sus-menţionat s-a specificat că din suma totală de 1.200 lei reprezentând amendă, 360 lei, adică 30% din cuantumul amenzii, i se cuvin creditorului, restul de 840 lei, reprezentând 70%, din cuantumul amenzii revenind bugetului local.

Ca atare, atât timp cât în cuprinsul procesului-verbal de constatare a contravenţiilor nr. [...]/04.11.2015, s-a specificat în mod expres că suma de 360 lei, reprezentând 30% din cuantumul amenzii de 1.200 lei la care a fost obligat debitorul, revine creditorului în calitate de beneficiar, şi numai diferenţa de 840 lei, adică 70% din cuantumul amenzii, revine bugetului local, înseamnă că, în realitate, procesul-verbal sus-menţionat instituie în favoarea creditorului dreptul de a solicita debitorului să achite în contul creditorului suma de 360 lei, adică procentul de 30% din cuantumul amenzii aplicate, sumă care i se cuvine în mod direct creditorului, acesta având dreptul să o încaseze într-un cont propriu, indicat în mod expres în cadrul procesului-verbal de contravenţie respectiv.

De altfel, în condiţiile în care în cuprinsul procesului-verbal de contravenţie s-a specificat în mod expres dreptul creditorului de a încasa de la debitor suma de 360 lei, care urma să fie virată într-un cont propriu, înseamnă că, în realitate, suma respectivă constituie, prin însăşi natura sa, o creanţă care aparţine în exclusivitate creditorului şi care are un caracter cert, existenţa acesteia rezultând din conţinutul procesului-verbal de constatare a contravenţiilor nr. [...]/04.11.2015, lichid, cuantumul acesteia fiind prevăzut în mod expres în cadrul procesului-verbal, exigibil, în urma expirării termenului în vederea contestării procesului-verbal, caz în care acesta din urmă reprezintă un titlu executoriu, susceptibil de a face obiectul unei executări silite.

Faptul că în cuprinsul procesului-verbal sus-menţionat s-a specificat că suma de 840 lei, reprezentând un procent de 70% din cuantumul amenzii aplicate, revine la bugetul local, nu înseamnă în mod automat că şi diferenţa de 360 lei constituie o creanţă fiscală destinată bugetului general consolidat al statului sau bugetului

local, întrucât, în realitate, la stabilirea caracterului sumelor de bani înscrise în cadrul acestui proces-verbal se ţine seama în exclusivitate de destinaţia acestor sume de bani, de modalitatea de încasare a acestora de la debitor, iar atât timp cât s-a stabilit calitatea creditorului de beneficiar al sumei de 360 lei reprezentând cotă-parte din amenda aplicată de 1.200 lei, acesta din urmă are dreptul să solicite, prin intermediul executorului judecătoresc, în condiţiile în care nu are atribuţii, în calitate de organ de executare, efectuarea tuturor demersurilor necesare pentru încasarea sumei respective în contul său, în bugetul său propriu, mai ales că este o instituţie publică care se finanţează din venituri proprii, adică din sumele de bani încasate cu ocazia aplicării unor amenzi.

Astfel, în mod greşit instanţa de fond a reţinut situaţia de fapt şi a respins cererea ca neîntemeiată, aplicând eronat dispoziţiile Codului de procedură fiscală, fără să ţină seama că, în realitate, creanţa certă, lichidă şi exigibilă de 360 lei, stabilită în baza procesului-verbal de constatare a contravenţiilor nr. [...]/04.11.2015, revine în mod direct creditorului, fiind susceptibilă de a face obiectul unei executări silite în temeiul dispoziţiilor Codului de procedură civilă, şi nicidecum al Codului de procedură fiscală, procesul-verbal sus-menţionat reprezentând prin însăşi natura sa, până la proba contrarie, un titlu executoriu.

Motivele invocate de către creditor, conform cărora, în baza dispoziţiilor art. 3 lit. c) din O.G. nr. 26/2011, dispoziţiile legale în materie, instituţia se autofinanţează din veniturile proprii reprezentând procentul de 30% din sumele încasate în urma aplicării sancţiunilor contravenţionale, sume care se virează în mod direct în contul său, neavând caracterul unor creanţe bugetare, neputând face obiectul unei executări silite din partea organelor fiscale, sunt întemeiate, deoarece, într-adevăr, dispoziţiile existente în materie reglementează modalitatea de finanţare a creditorului, de aplicare a amenzilor, dreptul acestuia de a încasa în mod direct, în bugetul propriu, o cotă-parte din amenzile respective care nu fac parte din categoria creanţelor fiscale, având un caracter strict civil, ţinându-se seama de destinaţia acestora.

Criticile creditorului, referitoare la obiectul cererii de executare silită care vizează strict procentul de 30% pe care are dreptul să îl încaseze în nume propriu, necontestarea până în prezent a procesului-verbal de contravenţie, sunt fondate, în condiţiile în care cererea de executare silită are ca obiect constrângerea debitorului de a achita suma de 360 lei datorată creditorului în baza procesului-verbal de contravenţie, nedesfiinţat pe cale judecătorească, proces-verbal care produce efecte juridice, iar din cuprinsul căruia reiese cu certitudine că numai o parte din amenda aplicată revine bugetului local, având deci un caracter de creanţă fiscală, restul de 30% revenind în mod direct creditorului în contul său propriu, neaparţinând bugetului de stat sau bugetului local.

În raport de aceste considerente, tribunalul, constatând că în mod eronat a fost respinsă cererea în primă instanţă ca neîntemeiată, fără să se ţină seama de dispoziţiile legale în materie, considerându-se în mod greşit creanţa existentă în favoarea intimatului ca fiind o creanţă fiscală, în baza dispoziţiilor art. 480 alin. (1) şi (2) NCPC, şi ţinând seama de dispoziţiile art. 622 şi urm. NCPC, a admis apelul, a schimbat în tot încheierea atacată, în sensul că a admis cererea şi a încuviinţat executarea silită a procesului-verbal de constatare a contravenţiilor nr. [...]/04.11.2015 privind procentul de 30% din cuantumul amenzii aplicate, prin toate modalităţile

prevăzute de lege, inclusiv în ceea ce priveşte şi cheltuielile de executare, urmând să fie autorizat creditorul să treacă la executarea silită a obligaţiei cuprinse în titlul executoriu.

8. Încuviinţarea executării silite prin poprire. Stabilirea competenţei executorului judecătoresc. Elemente obligatorii

Cererea de încuviinţare a executării silite trebuie analizată raportat la regulile de stabilire a competenţei teritoriale a executorului, potrivit art. 652 alin. (1) NCPC, şi la înscrisurile anexate la cererea de încuviinţare a executării silite.

Astfel, în condiţiile în care creditorul a sesizat un executor judecătoresc din circumscripţia unei alte curţi de apel decât cea în circumscripţia căreia se află domiciliul debitorului, trebuie făcută dovada, odată cu cererea de încuviinţare a executării silite, că debitorul deţine bunuri mobile sau imobile situate în circumscripţia curţii de apel în raza căreia îşi desfăşoară activitatea executorul sesizat sau, în cazul popririi, trebuie să ofere date certe cu privire la existenţa unui terţ poprit în raza sa de competenţă.

Simpla menţiune cu privire la poprire, fără arătarea terţului poprit, fără a oferi un minim probatoriu cu privire la faptul că o persoană sau orice altă entitate este debitorul debitorului urmărit, mecanism specific popririi, nu poate induce concluzia competenţei executorului judecătoresc şi, astfel, atrage respingerea cererii în temeiul art. 666 alin. (5) pct. 1 NCPC.

O atare concluzie se impune, deoarece regula în materia competenţei executorului se extrage în funcţie de competenţa instanţei de executare, respectiv după domiciliul sau sediul creditorului sau al debitorului. Norma de la art. 782 alin. (1) NCPC (forma în vigoare la data depunerii cererii), care atribuie executorului o competenţă alternativă[1], este de excepţie şi, astfel, existenţa anume a terţului poprit, însăşi calitatea sa şi locul situării sediului său trebuie să reiasă anume din înscrisuri doveditoare ataşate cererii de încuviinţare.

---

[1] Potrivit art. 782 NCPC, în forma iniţială: „(1) Poprirea se înfiinţează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel unde îşi are domiciliul sau sediul debitorul ori terţul poprit. (2) În cazul popririi pe conturile unei persoane fizice sau juridice, competenţa aparţine executorului judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel de la domiciliul sau sediul debitorului ori, după caz, de la sediul principal sau, după caz, de la sediile secundare ale instituţiei de credit unde debitorul şi-a deschis contul. Dacă debitorul are mai multe conturi deschise, competenţa pentru înfiinţarea popririi asupra tuturor conturilor aparţine executorului judecătoresc de la oricare dintre locurile unde acestea au fost deschise. (3) Dispoziţiile art. 652 alin. (5) sunt aplicabile".

Art. 782 NCPC a fost modificat prin art. I pct. 14^1 din O.U.G. nr. 1/2016, punct introdus prin art. unic pct. 8 din Legea nr. 17/2017, şi are în prezent următorul conţinut: „(1) Poprirea se înfiinţează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel unde îşi are domiciliul sau sediul debitorul. (2) Dispoziţiile art. 652 alin. (5) sunt aplicabile".

Este necesară indicarea numelui terţului poprit şi a sediului acestuia nu doar după încuviinţarea executării silite, deoarece executorul nu poate fi considerat în imposibilitate, dat fiind că acesta poate interoga instituţii de credit şi anterior încuviinţării executării silite şi de asemenea pot să îi fie furnizate relaţii în acest sens chiar de către creditor.

Tribunalul Vâlcea, dec. civ. nr. 732 din 14.06.2016, definitivă, portal.just.ro

Prin cererea înregistrată la data de 28.03.2016, sub nr. [...]/288/2016, petentul BEJ [...] a solicitat instanţei încuviinţarea executării silite prin poprire în temeiul titlului executoriu constând în contractul de credit/garanţie personală/ipotecă mobiliară/ imobiliară şi accesorii nr. [...]/28.05.2009, pentru realizarea obligaţiilor cuprinse în titlu până la concurenţa sumei de 2.119,60 lei, reprezentând credit principal, dobânzi şi penalităţi, la care se vor adăuga cheltuielile de executare efectuate până la recuperarea integrală debitului, privind pe creditorul [...], prin reprezentant convenţional SPARL [...], şi pe debitoarea C.D.

În dovedirea cererii, petentul a depus la dosar înscrisuri, iar în drept, a invocat dispoziţiile art. 651 alin. (3), art. 666, art. 652 coroborat cu art. 782 alin. (1) şi (2) NCPC.

Prin încheierea nr. [...]/08.04.2016, pronunţată de Judecătoria Râmnicu Vâlcea, a fost respinsă cererea de încuviinţare a executării silite.

S-au reţinut următoarele de către instanţa de fond:

Cererea de încuviinţare a executării silite trebuie analizată raportat la regulile de stabilire a competenţei teritoriale a executorului, potrivit art. 652 alin. (1) NCPC, şi la înscrisurile anexate la cererea de încuviinţare a executării silite.

Astfel, dacă societatea creditoare a sesizat un executor judecătoresc din circumscripţia unei alte curţi de apel decât cea în circumscripţia căreia se află domiciliul debitorului, trebuie făcută dovada, odată cu cererea de încuviinţare a executării silite, că debitorul deţine bunuri mobile sau imobile situate în circumscripţia curţii de apel în raza căreia îşi desfăşoară activitatea executorul sesizat, sau, în cazul popririi, trebuie să ofere date certe cu privire la existenţa unui terţ poprit în raza sa de competenţă.

Simpla menţiune cu privire la poprire, fără arătarea terţului poprit, fără a oferi un minim de probatoriu cu privire la faptul că o persoană sau orice altă entitate este debitorul debitorului urmărit, mecanism specific popririi, nu poate induce concluzia competenţei executorului judecătoresc şi, astfel, atrage respingerea cererii în temeiul art. 666 alin. (5) pct. 1 NCPC. O atare concluzie se impune, deoarece regula în materia competenţei executorului se extrage în funcţie de competenţa instanţei de executare, respectiv după domiciliul sau sediul creditorului sau al debitorului. Norma de la art. 782 alin. (1) NCPC, care atribuie executorului competenţă alternativă, este de excepţie şi, astfel, existenţa anume a terţului poprit, însăşi calitatea sa şi locul situării sediului său trebuie să reiasă anume din înscrisuri doveditoare ataşate cererii de încuviinţare.

Cum, în cauză, executorul judecătoresc nu a adus nicio dovadă în sensul celor ce preced, instanţa, constatându-i necompetenţa teritorială, a respins cererea de încuviinţare a executării silite, nefiind, astfel, întemeiată.

Împotriva acestei încheieri a declarat apel creditorul – prin reprezentant legal SPARL [...], susţinând că este nelegală şi netemeinică.

În motivarea apelului s-a arătat că BEJ [...] este competent să declanşeze executarea silită prin poprire pentru debitorii care domiciliază în raza Curţii de Apel Bucureşti.

Analizându-se apelul, tribunalul a constatat că este nefondat şi a fost respins pentru următoarele considerente:

Debitorul menţionat în cererea de încuviinţare a executării silite a încheiat un contract de împrumut cu creditorul iniţial [...] I.F.N. SA – instituţie financiară nebancară şi ca urmare a nerespectării de către debitor a ratelor de plată stabilite prin contract, creditorul a cesionat contractul de împrumut creditorului subsecvent [...]. Creditorul subsecvent a declanşat procedura executării silite, susţinând că ratele creditului nu au fost achitate la scadenţă. Cererea de încuviinţare a executării silite a fost respinsă de instanţa de fond, reţinându-se că executorul judecătoresc nu a arătat terţul poprit, astfel că nu se poate induce concluzia competenţei executorului judecătoresc.

Conform art. 782 alin. (1)-(2) NCPC, „(1) Poprirea se înfiinţează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel unde îşi are domiciliul sau sediul debitorul sau terţul poprit. (2) În cazul popririi pe conturile unei persoane fizice sau juridice, competenţa aparţine executorului judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel de la domiciliul sau sediul debitorului, ori după caz de la sediul principal sau de la sediile secundare ale instituţiei de credit unde debitorul şi-a deschis contul. Dacă debitorul are mai multe conturi deschise, competenţa pentru înfiinţarea popririi asupra tuturor conturilor aparţine executorului judecătoresc de la oricare dintre locurile unde acestea au fost deschise".

Cererea de încuviinţare a executării silite ce a făcut obiectul prezentului dosar a fost analizată raportat la regulile de stabilire a competenţei teritoriale a executorului, potrivit art. 652 alin. (1) NCPC.

În speţă, corect a reţinut instanţa de fond că nu s-au produs dovezi în sensul că debitorul deţine bunuri mobile sau imobile situate în circumscripţia curţii de apel în raza căreia îşi desfăşoară activitatea executorul sesizat şi nici nu s-au oferit date certe cu privire al existenţa unui terţ poprit în raza sa de competenţă. Aşa cum corect a reţinut instanţa de fond, simpla menţiune cu privire la poprire, fără arătarea terţului poprit, nu poate conduce la concluzia competenţei executorului judecătoresc ce a formulat prezenta cerere. De altfel, este necesară indicarea numelui terţului poprit şi a sediului acestuia nu doar după încuviinţarea executării silite, deoarece, pe de o parte, dispoziţiile legale referitoare la competenţa executorului în cazul popririi sunt clare, iar, pe de altă parte, biroul executorului judecătoresc nu poate fi considerat în imposibilitate, dat fiind că acesta poate interoga instituţii de credit şi anterior încuviinţării executării silite şi, de asemenea, pot să-i fie furnizate relaţii în acest sens chiar de către creditor. Cum, în cauză, executorul judecătoresc nu a dus nicio dovadă în sensul existenţei vreunui terţ poprit pe raza de competenţă a biroului executorului judecătoresc solicitat, în mod temeinic şi legal instanţa de fond a constatat că acesta este necompetent teritorial şi a respins cererea de încuviinţare a executării silite.

În consecinţă, apelul formulat nu este fondat, astfel că, în baza dispoziţiilor art. 480 NCPC, tribunalul a respins apelul.

JURISPRUDENŢĂ

În practică a fost exprimată şi **opinia contrară**, sens în care redăm *decizia nr. 3606/17.11.2016, pronunţată de Tribunalul Argeş, definitivă, www.rolii.ro*:

S-a solicitat, de către petenta A.F. de P.A.V.S., BEJA L., încuviinţarea executării silite indirecte, împotriva debitorului B.M., pentru recuperarea debitului rezultat din titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă cu nr. 272/13.01.2012, pronunţată de Judecătoria Piteşti, în dosarul cu nr. [...]/280/2011, cu cheltuieli de executare. Petenta a solicitat încuviinţarea executării silite prin poprire asupra tuturor veniturilor de la unităţile bancare având sediile principale pe raza Curţii de Apel Bucureşti.

Prin încheierea de şedinţă din data de 02.08.2016, pronunţată de Judecătoria Piteşti, s-a respins cererea de încuviinţare a executării.

Pentru a dispune astfel, s-a reţinut de prima instanţă că, prin cererea înregistrată pe rolul BEJA L., creditoarea A.F. de P.A.V.S. cu sediul în Bucureşti, (...) a solicitat executarea silită asupra debitorului B.M., cu domiciliul în Piteşti (...).

Examinând dispoziţiile de drept comun ale noului Cod de procedură civilă, instanţa a reţinut că, potrivit prevederilor art. 622 alin. (2) NCPC, în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, iar conform art. 25 alin. (1) NCPC, procesele în curs de judecată, precum şi executările silite începute sub legea veche rămân supuse acelei legi.

Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătoreşti prevede că executorii judecătoreşti îşi îndeplinesc atribuţiile în circumscripţia curţii de apel în raza căreia se află judecătoria pe lângă care funcţionează, dacă prin lege nu se dispune altfel (art. 8), respectiv că, în cazurile vizând punerea în executare a dispoziţiilor cu caracter civil din titlurile executorii, este competent executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel în a cărei rază teritorială urmează să se facă executarea [art. 9 alin. (1) raportat la art. 7 lit. a)].

De asemenea, potrivit art. 651 NCPC (în prezent, art. 652), dacă prin lege nu se dispune altfel, hotărârile judecătoreşti şi celelalte titluri executorii se execută de executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel, după cum urmează: „(...) b) în cazul urmăririi silite a bunurilor mobile şi al executării silite directe mobiliare, executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel unde se află domiciliul sau, după caz, sediul debitorului". Totodată, în situaţia în care executarea silită se va realiza prin poprire, art. 781 alin. (2) teza I NCPC (în prezent, art. 782) prevede că „În cazul popririi pe conturile unei persoane fizice sau juridice, competenţa aparţine executorului judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel de la domiciliul sau sediul debitorului ori, după caz, de la sediul principal sau, după caz, de la sediile secundare ale instituţiei de credit unde debitorul şi-a deschis contul".

Având în vedere aceste dispoziţii legale care determină în mod imperativ şi absolut organul de executare care este competent să efectueze executarea silită prin poprire, instanţa a constatat că sediul petentului BEJA L. se găseşte în circumscripţia altei curţi de apel decât cea în care se găseşte domiciliul debitorului B.M. Totodată, instanţa a reţinut că petenta nu a făcut dovada că debitorul ar avea conturi deschise

la unităţile bancare indicate în cerere, astfel că nu se poate reţine stabilirea competenţei organului de executare în funcţie de sediile terţilor popriţi (raza Curţii de Apel Bucureşti).

Mai mult decât atât, nu poate fi primită afirmaţia cum că se va efectua executarea numai în Bucureşti, motiv pentru care executorul este competent, raportat chiar la dispoziţiile art. 666 alin. (4) NCPC, respectiv: „(4) Încuviinţarea executării silite permite creditorului să ceară executorului judecătoresc care a solicitat încuviinţarea să recurgă simultan ori succesiv, la toate modalităţile de executare prevăzute de lege în vederea realizării drepturilor sale, inclusiv a cheltuielilor de executare. Încuviinţarea executării silite produce efecte pe întreg teritoriul ţării. De asemenea, încuviinţarea executării silite se extinde şi asupra titlurilor executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviinţate". Astfel, o cerere de natura celei formulate de petentă este şi contrară prevederilor de mai sus (încuviinţarea şi-ar produce efecte pe întreg teritoriul, iar nu numai în Bucureşti).

În consecinţă, instanţa, constatând că cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat, în baza art. 665 alin. (5) pct. 1 NCPC [în prezent, art. 666 alin. (5) pct. 1], a respins cererea de încuviinţare a executării silite formulate de către petentă.

Împotriva sentinţei a declarat apel creditoarea, care a considerat-o nelegală şi netemeinică după cum urmează:

În mod greşit instanţa de fond a interpretat dispoziţiile art. 782 alin. (2) teza finală NCPC, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 145/2014 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, din care rezultă că instanţa competentă a soluţiona cererea de încuviinţare a executării silite a unui titlu executoriu este instanţa de executare, respectiv instanţa de la sediul sau domiciliul debitorului, întrucât în situaţia în care debitorul deţine bunuri mobile urmăribile, respectiv sume de bani în conturi bancare deschise la instituţii de credit ale căror sedii centrale se află în Sectorul 1 Bucureşti, în cazul în care se solicită încuviinţarea executării silite prin poprire, instanţa de executare este cea în care se află sediul terţului poprit, respectiv Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti.

Astfel, sediile principale ale tuturor instituţiilor bancare se află în raza de competenţă a Curţii de Apel Bucureşti, motiv pentru care cererea de executare silită a debitorului prin poprirea conturilor sale bancare adresată BEJA L. este pe deplin justificată, potrivit art. 782 NCPC. S-a mai arătat că aceste dispoziţii legale nu condiţionează existenţa unor dovezi din care să rezulte că debitorul are conturi deschise la unităţi bancare din raza Curţii de Apel Bucureşti pentru a se putea încuviinţa executarea silită, astfel că se impune admiterea apelului pentru considerentele arătate.

Examinând sentinţa apelată prin prisma criticilor formulate, precum şi analizând cauza sub toate aspectele, tribunalul, în raport de actele şi lucrările dosarului, a constatat că apelul este fondat pentru următoarele considerente:

În cauză s-a constatat că instanţa de fond a făcut o greşită aplicare şi interpretare a dispoziţiilor art. 781 alin. (1) NCPC (în prezent, art. 782), reţinându-se că, potrivit acestui text de lege, „poprirea se înfiinţează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel unde îşi are domiciliul sau sediul debitorul ori terţul poprit".

În acelaşi sens sunt şi dispoziţiile alin. (2) al aceluiaşi articol (în prezent, art. 782), care se referă la competenţa executorului judecătoresc „al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel de la domiciliul sau sediul debitorului, ori după caz de la sediul principal sau sediile secundare ale instituţiei de credit", în cauză, acestea fiind în raza de competenţă a Curţii de Apel Bucureşti, apreciind că BEJA L. este competent să solicite executarea silită prin poprire a titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 272/13.01.2012, pronunţată de Judecătoria Piteşti.

În cauză s-a considerat de către instanţa de fond că petenta nu a făcut dovada că debitorul ar avea conturi deschise la unităţile bancare indicate în cerere, însă trebuie avute în vedere şi dispoziţiile art. 970 alin. (2) NCPC, care, deşi se referă la poprirea asigurătorie, sunt prevederi legale care îşi găsesc aplicarea şi în materia popririi executorii, nefiind nicio justificare pentru ca în cazul acestei popriri executorii să se indice în mod obligatoriu terţii popriţi unde debitorul îşi are deschise conturile bancare, nefiind necesară indicarea acestora pentru încuviinţarea executării silite.

Prin urmare, tribunalul, în temeiul art. 480 alin. (2) NCPC şi art. 665 alin. (4) şi (6) coroborate cu alin. (7) (în prezent, art. 666) NCPC, a admis apelul, a schimbat în tot încheierea, în sensul că a admis cererea de încuviinţare a executării silite a titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 272/13.01.2012, pronunţată de Judecătoria Piteşti, în dosarul nr. [...]/280/2011, prin poprirea conturilor bancare ale debitorului.

NOTĂ

În urma modificării dispoziţiilor art. 782 NCPC prin Legea nr. 17/2017, a fost înlăturată competenţa alternativă a executorului judecătoresc al cărui birou se afla în circumscripţia curţii de apel unde îşi avea domiciliul sau sediul terţul poprit, astfel că şi în materia popririi, competenţa teritorială a executorului judecătoresc se determină tot în funcţie de sediul sau domiciliul debitorului, norma specială instituind aceeaşi soluţie ca şi norma generală în materia urmăririi silite mobiliare, respectiv art. 652 alin. (1) lit. b) NCPC. Ca orice normă specială, pentru aspectele pe care nu le reglementează, art. 782 alin. (1) NCPC se completează cu dispoziţiile generale în materie. Întrucât poprirea este o formă de urmărire silită mobiliară, norma generală este art. 652 alin. (1) lit. b) NCPC, care fără a face vreo distincţie în funcţie de forma de urmărire silită concretă, reglementează competenţa teritorială a executorului judecătoresc în cazul urmăririi silite mobiliare. Aşa fiind, în ipoteza în care domiciliul sau sediul debitorului se află în străinătate, prin aplicarea dispoziţiilor art. 652 alin. (1) lit. b) NCPC în completarea celor ale art. 782 alin. 1NCPC, competenţa teritorială pentru înfiinţarea popririi aparţine oricărui executor judecătoresc, alegerea aparţinând creditorului urmăritor – a se vedea G. Boroi, M. Stancu, *Drept procesual civil*, ed. a 4-a, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2017, p. 1051-1052.

9. Capacitatea de folosinţă a debitorului, condiţie pentru începerea executării silite. Condiţiile necesare încuviinţării executării silite împotriva moştenitorilor debitorului

Potrivit art. 687 alin. (1) NCPC, „Dacă debitorul moare înainte de sesizarea executorului judecătoresc, nicio executare silită nu poate fi pornită, iar dacă

moare după ce aceasta a fost pornită, ea nu poate fi continuată cât timp moştenirea nu a fost acceptată de către cei chemaţi la moştenire sau, în lipsă, cât timp nu a fost numit, în condiţiile legii, un curator al succesiunii ori, după caz, un curator special pentru executare, în condiţiile art. 58".

Astfel, în măsura în care debitorul a decedat înainte de sesizarea organului de executare, nu poate fi pornită executarea silită împotriva debitorului.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 10.03.2017, neapelată, nepublicată

Prin cererea înaintată instanţei de petentul BEJ N.C.A., privind pe creditoarea C.E.B. (România) SA şi pe debitoarea P.M., în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2017, instrumentat de biroul anterior menţionat, s-a solicitat încuviinţarea executării silite prin toate modalităţile prevăzute de lege, la cererea creditoarei C.E.B. (România) SA, în baza titlului executoriu constând în contractul de credit nr. [...]/07.12.2006, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului rezultat din titlul executoriu, la care se adaugă cheltuielile de executare.

Analizând actele dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege". Potrivit art. 687 alin. (1) NCPC, „Dacă debitorul moare înainte de sesizarea executorului judecătoresc, nicio executare silită nu poate fi pornită, iar dacă moare după ce aceasta a fost pornită, ea nu poate fi continuată cât timp moştenirea nu a fost acceptată de către cei chemaţi la moştenire sau, în lipsă, cât timp nu a fost numit, în condiţiile legii, un curator al succesiunii ori, după caz, un curator special pentru executare, în condiţiile art. 58".

Pe baza rezultatului verificărilor efectuate şi depuse la dosarul cauzei, instanţa a reţinut că debitoarea P.M. a decedat la data de 28.11.2015. Astfel, în baza art. 687 alin. (1) NCPC, instanţa a constatat că nu poate fi pornită executarea silită împotriva debitorului.

Având în vedere considerentele anterior expuse, instanţa a respins cererea.

NOTĂ

În măsura în care se constată că debitorul este decedat, pentru a se putea declanşa executarea silită, executorul sau creditorul este obligat, potrivit art. 687 alin. (2) NCPC, să solicite de îndată camerei notarilor publici în a cărei circumscripţie a avut ultimul domiciliu defunctul să facă menţiune în registrul special prevăzut de lege despre începerea executării silite şi să îi elibereze un certificat din care să rezulte dacă moştenirea debitorului a fost sau nu dezbătută, iar în caz afirmativ, care sunt persoanele care au calitate de moştenitori, precum şi faptul dacă până la

acceptarea moştenirii de către cel puţin unul dintre succesibili a fost sau nu numit un curator al succesiunii.

Această dispoziţie legală trebuie analizată coroborat cu art. 1136 alin. (1) NCC, conform căruia, „Cât timp moştenirea nu a fost acceptată sau dacă succesibilul nu este cunoscut, notarul public competent poate să numească un curator special al moştenirii, pentru apărarea drepturilor moştenitorului eventual, având drepturile şi îndatoririle de administrare prevăzute de art. 1117 alin. (3)-(5)". Alin. (2) al aceluiaşi articol prevede că, „În cazurile prevăzute la alin. (1), acţiunile împotriva moştenirii se vor îndrepta împotriva unui curator special, numit de notarul public competent, la cererea reclamantului".

În măsura în care *nu există niciun moştenitor acceptant şi nu a fost desemnat un curator al succesiunii în condiţiile art. 1136 NCC*, executorul sau creditorul poate recurge la *procedura numirii unui curator special prevăzută de art. 688 alin. (1) NCPC*, conform căruia, în ipotezele anterior enunţate, „la cererea creditorului ori a executorului judecătoresc, instanţa de executare va numi de îndată un curator special, până când va fi numit, în condiţiile legii, curatorul succesiunii, dispoziţiile art. 58 NCPC aplicându-se în mod corespunzător".

Procedura de urmat în situaţia în care *moştenirea debitorului decedat înainte de începerea executării silite a fost acceptată* este reglementată de dispoziţiile alin. (2) şi (3) ale art. 688 NCPC.

Astfel, alin. (2) al art. 688 NCPC prevede că, „În cazul în care moştenirea a fost acceptată şi există numai moştenitori majori, executarea silită va fi pornită împotriva tuturor, în afară de cazul în care numai unii dintre aceştia sunt chemaţi, de lege ori potrivit voinţei defunctului, să răspundă pentru anumite datorii ale defunctului. Dacă executarea silită este pornită contra tuturor moştenitorilor, aceştia vor fi citaţi, printr-o înştiinţare colectivă, făcută la locul deschiderii moştenirii, pe numele acesteia, cu excepţia cazului în care au ales, cu ocazia dezbaterii succesorale ori chiar ulterior, un alt domiciliu în vederea citării sau un reprezentant al acestora, după caz".

Conform art. 688 alin. (3) NCPC, „Dacă printre moştenitori sunt şi minori sau persoane puse sub interdicţie judecătorească, executarea silită nu va putea fi pornită decât după numirea reprezentanţilor sau a ocrotitorilor legali. Dacă însă după o lună de la moartea debitorului sau de la punerea sub interdicţie judecătorească nu a fost numit reprezentantul sau ocrotitorul legal, creditorul sau executorul judecătoresc va putea cere instanţei de executare numirea unui curator special, până la numirea lui, dispoziţiile art. 58 aplicându-se în mod corespunzător" (a se vedea R.R.E.S. nr. 2/2016, p. 280).

JURISPRUDENŢĂ

În ceea ce priveşte modul în care în practică au fost interpretate şi aplicate dispoziţiile art. 687 NCPC şi cele ale art. 688 NCPC din perspectiva stabilirii condiţiilor necesare încuviinţării executării silite împotriva moştenitorilor debitorului, redăm *decizia nr. 182A/22.01.2018, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, definitivă, www.rolii.ro, care cuprinde şi considerentele încheierii de şedinţă din data de 07.09.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, interpretarea dată normelor legale de cele două instanţe fiind diferită.*

În acest sens, *prima instanţă* a apreciat că **dispoziţiile art. 688 alin. (2) NCPC nu pot fi interpretate decât în sensul că începerea executării silite pentru datorii ale defunctului nu poate fi demarată decât împotriva moştenitorilor a căror calitate a fost stabilită ca urmare a dezbaterii succesorale finalizate cu eliberarea certificatului de moştenitor. De altfel, dovada calităţii de moştenitor nu se poate face decât cu certificatul de moştenitor sau cu certificatul de calitate de moştenitor, nu şi cu declaraţia de acceptare expresă a succesiunii.**

În schimb, *instanţa de apel* a reţinut că **executarea silită poate fi pornită, însă numai împotriva tuturor moştenitorilor, în mod colectiv, conform art. 688 alin. (2) NCPC şi, eventual, cu observarea dispoziţiilor alin. (3), dacă există şi moştenitori minori, însă aceasta nu poate fi încuviinţată doar împotriva unui moştenitor pentru care a fost depusă declaraţia de acceptare a succesiunii, în lipsa dovezilor că acesta ar fi unicul moştenitor (prin renunţarea celorlalţi sau prin înlăturarea lor – dovezi ce puteau fi obţinute de la Camera Notarilor Publici ori de la instanţele de judecată, în măsura în care acestea au fost învestite cu un proces de partaj).**

Astfel, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti, Secţia a II-a civilă, sub nr. [...]/05.09.2017, BEJA M. şi Partenerii, prin executor judecătoresc M.Ş., a solicitat încuviinţarea executării silite a biletului la ordin nr. [...]/19.12.2013, executare silită pornită de creditoarea B.-G.S.G. SA Bucureşti, împotriva debitoarei P.D.-R., în calitate de moştenitoare a defunctului P.D.-C.

Din declaraţia sub semnătură privată rezultă că P.D.-R. a acceptat moştenirea defunctului P.D.-C., decedat la data de 19.08.2014, (...), în limitele rezervei succesorale de 1/8 din succesiunea defunctului, în conformitate cu legatul instituit prin testamentul autentificat prin încheierea nr. 1733/20.08.2013 de BNP N. şi Asociaţii Bucureşti.

Au mai fost anexate la dosar, în copie, cererea de executare silită formulată de creditoarea B.-G.S.G. SA Bucureşti, titlul executoriu care constă în biletul la ordin nr. [...]/19.12.2013, încheierea din data de 02.08.2017 de deschidere a dosarului de executare silită nr. [...]/2017 (...).

Prin încheierea de şedinţă de la 07.09.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, Secţia a II-a civilă, în dosarul nr. [...], a fost respinsă cererea ca neîntemeiată.

Pentru a pronunţa această soluţie, prima instanţă a reţinut că, în conformitate cu dispoziţiile art. 632 alin. (1) NCPC, „Executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu". Titlurile executorii pot fi hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare.

De asemenea, potrivit art. 622 alin. (1) şi (2) NCPC „Obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe sau printr-un alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie", iar „În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, (...) dacă prin lege specială nu se prevede altfel".

Potrivit art. 666 alin. (1) NCPC, „În termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita încuviinţarea executării de către instanţa de executare, căreia îi va înainta, în copie certificată de el pentru conformitate cu originalul, cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea prevăzută la art. 665 alin. (1) NCPC şi dovada achitării taxei judiciare de timbru". Potrivit art. 688 alin. (2) NCPC,

„În cazul în care moştenirea a fost acceptată şi există numai moştenitori majori, executarea silită va fi pornită împotriva tuturor, în afară de cazul în care numai unii dintre aceştia sunt chemaţi, de lege ori potrivit voinţei defunctului, să răspundă pentru anumite datorii ale defunctului. Dacă executarea silită este pornită contra tuturor moştenitorilor, aceştia vor fi citaţi, printr-o înştiinţare colectivă, făcută la locul deschiderii moştenirii, pe numele acesteia, cu excepţia cazului în care au ales, cu ocazia dezbaterii succesorale ori chiar ulterior, un alt domiciliu în vederea citării sau un reprezentant al acestora, după caz". În lipsa unor dispoziţii legale sau testamentare contrare, moştenitorii răspund solidar pentru datoriile defunctului.

În speţă, din declaraţia sub semnătură privată rezultă că P.D.-R. are calitatea de legatar, fără a se menţiona natura legatului, astfel încât există posibilitatea ca, potrivit voinţei defunctului, aceasta să fie chemată să răspundă numai pentru anumite datorii ale defunctului.

Faţă de aceste aspecte, în lipsa unor precizări şi înscrisuri din care să rezulte natura legatului acceptat, instanţa a constatat că nu se poate proceda la punerea în executare a înscrisului ataşat cererii împotriva legatarului P.D.-R., menţionat în cererea de executare silită.

În ceea ce priveşte calitatea de debitor a numitei P.D.-R. prin prisma calităţii sale de moştenitor, dovedită prin depunerea la dosar a declaraţiei de acceptare expresă a succesiunii legale rămase de pe urma defunctului P.D.-C., instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit dispoziţiilor art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege". În acord cu dispoziţiile art. 645 alin. (1) NCPC, „Sunt părţi în procedura de executare silită creditorul şi debitorul".

În acord cu dispoziţiile art. 1100 NCC, cel chemat la moştenire în temeiul legii sau al voinţei defunctului poate accepta moştenirea sau poate renunţa la ea, iar potrivit dispoziţiilor art. 1108 alin. (2) NCC, acceptarea este expresă când succesibilul îşi însuşeşte explicit titlul sau calitatea de moştenitor printr-un înscris autentic sau sub semnătură privată. Totodată, potrivit dispoziţiilor art. 1114 alin. (1) NCC, acceptarea consolidează transmisiunea moştenirii realizată de plin drept la data decesului, iar în conformitate cu dispoziţiile art. 1133 alin. (1) NCC, certificatul de moştenitor face dovada calităţii de moştenitor, legal sau testamentar, precum şi dovada dreptului de proprietate al moştenitorilor acceptanţi asupra bunurilor din masa succesorală, în cota care se cuvine fiecăruia.

Din interpretarea coroborată a tuturor acestor texte de lege, instanţa a constatat că, la acest moment, numita P.D.-R. nu are calitatea de debitor, în sensul dispoziţiilor art. 645 alin. (1) NCPC, fapt ce constituie un impediment la încuviinţarea executării silite. Dispoziţiile art. 688 alin. (2) NCPC fac referire la situaţia în care moştenirea a fost acceptată şi există numai moştenitori majori, însă cu siguranţă utilizând noţiunea

de „moştenire acceptată", legiuitorul nu a avut drept scop instituirea unui mijloc suplimentar prin intermediul căruia să se poată face dovada calităţii de moştenitor, în afara celui prevăzut de dispoziţiile art. 1133 alin. (1) NCC.

Prin urmare, instanţa a apreciat că dispoziţiile art. 688 alin. (2) NCPC nu pot fi interpretate decât în sensul că începerea executării silite pentru datorii ale defunctului nu poate fi demarată decât împotriva moştenitorilor a căror calitate a fost stabilită ca urmare a dezbaterii succesorale finalizate cu eliberarea certificatului de moştenitor. De altfel, dovada calităţii de moştenitor nu se poate face decât cu certificatul de moştenitor sau cu certificatul de calitate de moştenitor, nu şi cu declaraţia de acceptare expresă a succesiunii. O altă interpretare ar fi contrară dispoziţiilor art. 1133 alin. (1) NCC şi ar da naştere unei situaţii juridice inedite, în condiţiile în care s-ar putea porni executarea silită pentru datorii existente în patrimoniul defunctului, împotriva unor persoane care ar fi declarat că acceptă expres succesiunea şi care ulterior, cu ocazia dezbaterii succesorale, ar fi fost înlăturate de la moştenire de alţi succesibili acceptanţi de grad preferabil, în acord cu principiul priorităţii sau cu principiul proximităţii gradului de rudenie.

Pentru toate aceste motive, instanţa apreciind că nu s-a făcut dovada calităţii de debitor a numitei P.D.-R., prin lipsa dovezii calităţii de moştenitor, care nu poate fi făcută decât cu certificatul de moştenitor/calitate de moştenitor, în sensul dispoziţiilor art. 1133 alin. (1) NCC şi constatând că există un impediment la executarea silită, în sensul dispoziţiilor art. 666 alin. (5) pct. 7 NCPC, văzând şi dispoziţiile art. 666 alin. (7) NCPC, prima instanţă a respins cererea de încuviinţare a executării silite a biletului la ordin nr. [...]/19.12.2013, ca neîntemeiată.

B.-G.S.G. SA Bucureşti a formulat apel împotriva încheierii de şedinţă din 07.12.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, în dosarul nr. [...] înregistrat pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a III-a civilă, la data de 09.11.2017.

În motivare a susţinut că s-a adresat biroului de executori judecătoreşti cu cerere de executare silită prin care, invocând dispoziţiile art. 688 alin. (2) NCPC şi ale art. 1155 alin. (2) NCC, a solicitat punerea în executare a titlului executoriu împotriva tuturor moştenitorilor debitorului P.D.-C., decedat la 19.08.2014., B.M. şi Asociaţii a solicitat încuviinţarea executării silite împotriva debitoarei P.D.-R., în calitate de moştenitor al defunctului debitor menţionat, însă prin încheierea apelată instanţa a respins cererea ca neîntemeiată.

Apelanta a susţinut că soluţia dată de prima instanţă este nefondată, întrucât pentru o executare silită începută în temeiul art. 688 alin. (2) NCPC şi art. 1155 alin. (2)[1] NCC nu prezintă relevanţă calitatea de legatar universal, cu titlu universal ori cu titlu particular a moştenitorilor, cât timp, în temeiul textelor de lege invocate, precum şi al art. 1067 NCC, creditorii îşi vor îndestula cu prioritate creanţele din activul moştenirii. De asemenea, a arătat că, potrivit testamentului, debitoarei îi revine o cotă de 1/8 din masa succesorală, fapt care îi conferă acesteia calitatea de legatar cu titlu universal şi este ţinută de plata datoriilor în limita cotei sale

[1] Art. 1155 alin. (2) NCC: „Înainte de partajul succesoral, creditorii ale căror creanţe provin din conservarea sau din administrarea bunurilor moştenirii ori s-au născut înainte de deschiderea moştenirii pot cere să fie plătiţi din bunurile aflate în indiviziune. De asemenea, ei pot solicita executarea silită asupra acestor bunuri".

de 1/8. A mai arătat că executarea silită începută în temeiul art. 688 alin. (2) NCPC şi art. 1155 alin. (2) NCC vizează exclusiv activul moştenirii şi, deci, implicit faza dinaintea finalizării devoluţiunii succesorale prin emiterea certificatelor de moştenitor, iar textele de lege arătate nu impun prezentarea unor asemenea certificate pentru începerea executării silite contra moştenitorilor.

În drept, a invocat dispoziţiile art. 666 alin. (7), art. 688 alin. (2) NCPC şi art. 1155 alin. (2), art. 1132, art. 1133, art. 1056 alin. (1), art. 1067 NCC.

Analizând actele şi lucrările dosarului, tribunalul a constatat că apelanta a criticat hotărârea atacată pentru aplicarea greşită a legii.

În fapt, la data de 19.12.2013, P.D.-C. a emis biletul la ordin nr. [...] la ordinul B.-G.S.G. SA pentru suma de [...],20 lei, reprezentând rată de credit cu scadenţa la data de 30.09.2014. La data de 19.08.2014, debitorul a decedat, potrivit menţiunilor din declaraţia de acceptare a succesiunii dată de P.D.-R. La data de 01.02.2017, B.-G.S.G. SA a formulat cerere de executare silită împotriva tuturor moştenitorilor debitorului P.D.-C. Cu toate acestea, prin încheierea din 02.08.2017, B.M. şi Asociaţii a dispus deschiderea dosarului de executare silită doar împotriva unui singur moştenitor, P.D.-R., cererea adresată instanţei fiind în acest sens, respectiv instanţa să dispună încuviinţarea executării silite doar împotriva debitorului P.D.-R.

Potrivit art. 687 alin. (1) NCPC, nicio executare silită nu poate fi pornită cât timp moştenirea nu a fost acceptată de către cei chemaţi la moştenire sau, în lipsă, cât timp nu a fost numit, în condiţiile legii, un curator al succesiunii, iar potrivit art. 688 alin. (2) NCPC, în cazul în care moştenirea a fost acceptată şi există numai moştenitori majori, executarea silită va fi pornită împotriva tuturor, în afară de cazul în care numai unii dintre aceştia sunt chemaţi de lege ori potrivit voinţei defunctului, să răspundă pentru anumite datorii ale defunctului. Dacă executarea silită este pornită contra tuturor moştenitorilor, aceştia vor fi citaţi printr-o înştiinţare colectivă, făcută la locul deschiderii moştenirii, pe numele acesteia, cu excepţia cazului în care au ales, cu ocazia dezbaterii succesiunii ori chiar ulterior, un alt domiciliu în vederea citării sau un reprezentant al acestora, după caz, alin. (3) stabilind modul de punere în executare în situaţia în care există şi moştenitori minori.

Din actele existente la dosar nu rezultă că a fost dezbătută succesiunea, nefiind stabilită calitatea de moştenitor pentru vreuna dintre persoane, tribunalul reţinând, în acord cu apelanta, că, pentru începerea executării, nu este necesar a se face dovada calităţii de moştenitor în mod obligatoriu prin depunerea unui certificat de moştenitor. De asemenea, s-a reţinut că nu are relevanţă dacă moştenitorii sunt legali sau testamentari, universali, cu titlu universal ori cu titlu particular.

S-a reţinut, însă, pe baza actelor depuse la dosar, că debitorul defunct a lăsat un testament prin care a instituit mai multe persoane ca legatari cu titlu universal, însă la dosar a fost depusă doar declaraţia de acceptare a succesiunii din partea unui singur moştenitor. De asemenea, s-a reţinut că societatea creditoare nu a făcut demersurile necesare la Camera Notarilor Publici, conform art. 687 alin. (2) şi (3) NCPC, deşi a admis că succesiunea nu a fost dezbătută.

În consecinţă, din textele legale menţionate, raportate de înscrisurile depuse la dosar, tribunalul a constatat că executarea silită poate fi pornită, însă numai împotriva tuturor moştenitorilor, în mod colectiv, conform art. 688 alin. (2) NCPC şi, eventual, cu observarea dispoziţiilor alin. (3), dacă există şi moştenitori minori,

însă aceasta nu poate fi încuviinţată doar împotriva unui moştenitor pentru care a fost depusă declaraţia de acceptare a succesiunii, în lipsa dovezilor că acesta ar fi unicul moştenitor (prin renunţarea celorlalţi sau prin înlăturarea lor – dovezi ce puteau fi obţinute de la Camera Notarilor Publici ori de la instanţele de judecată, în măsura în care acestea au fost învestite cu un proces de partaj).

Este adevărat că apelanta a formulat corect cererea de executare silită, respectiv împotriva tuturor moştenitorilor debitorului decedat, însă executorul judecătoresc a învestit instanţa numai cu executarea silită împotriva unui singur debitor, iar încuviinţarea unei asemenea executări contravine dispoziţiilor art. 687 şi ale art. 688 NCPC, menţionate anterior.

Susţinerile apelantei, potrivit cărora executorul a arătat că nu poate forma un singur dosar de executare, nu înlătură dispoziţiile art. 688 NCPC, care prevede expres că în atare situaţie executarea începe împotriva tuturor moştenitorilor, astfel că se impune formarea unui singur dosar de executare care să cuprindă toţi moştenitorii, chiar nominal, pentru a respecta organizarea şi înregistrarea dosarelor de executare la nivelul biroului executorilor judecătoreşti, dosar care să cuprindă şi dovezile la care se referă textele citate (respectiv calitatea de succesibil şi acceptarea succesiunii ori lipsa renunţării la succesiune ori a înlăturării sale conform voinţei defunctului sau în temeiul vreunei dispoziţii legale), urmând a fi emisă o citaţie colectivă, ceea ce nu se poate dacă solicitarea de executare împotriva tuturor moştenitorilor a fost scindată. În această situaţie, nici instanţa nu poate pronunţa încuviinţarea executării silite împotriva moştenirii debitorului decedat, întrucât a fost învestită cu un singur debitor.

Tribunalul a constatat, totodată, că nici dispoziţiile de drept substanţial invocate, respectiv art. 1155, art. 1132, art. 1133, art. 1056 şi art. 1067 NCC, nu permit începerea executării împotriva unui singur moştenitor acceptant, în lipsa dovezilor că acesta este unic moştenitor, cum s-a reţinut anterior, aceste texte neintrând în contradicţie cu prevederile art. 687 şi art. 688 NCPC.

În consecinţă, având în vedere cele reţinute cu privire la datele concrete ale speţei şi textele legale menţionate, tribunalul a constatat că nu poate fi încuviinţată executarea silită doar împotriva unui singur moştenitor acceptant, fiind necesar ca solicitarea să vizeze toţi moştenitorii acceptanţi şi neînlăturaţi de la succesiune ai debitorului decedat.

Faţă de cele expuse, reţinând, cum corect a constatat şi prima instanţă, că există un impediment la încuviinţare, în temeiul art. 666 alin. (5) pct. 7 coroborat de art. 480 NCPC, a respins apelul ca nefondat.

10. Încuviinţarea executării silite. Încheierea de majorare a onorariului expertului. Lipsa caracterului de titlu executoriu pentru expert

Conform art. 22 alin. (3) din O.G. nr. 2/2000, la termenul la care instanţa se pronunţă asupra sumei definitive solicitate de către expert, aceasta înştiinţează partea despre suma rămasă de plată şi îi pune în vedere să efectueze plata în contul biroului local pentru expertize tehnice judiciare în termen de 5 zile de la înştiinţare. Art. 23 alin. (2) din O.G. nr. 2/2000 prevede că plata onorariului

şi a cheltuielilor solicitate prin decont, cuvenite expertului judiciar numit de către instanţele judecătoreşti în condiţiile art. 17 pentru efectuarea expertizei, se efectuează numai prin biroul local pentru expertize tehnice judiciare. De asemenea, potrivit art. 33 lit. e) din O.G. nr. 2/2000, birourile locale pentru expertize judiciare tehnice şi contabile plătesc onorariile cuvenite experţilor tehnici judiciari.

Astfel, în baza încheierii de stabilire a onorariului definitiv, partea este ţinută a achita diferenţa de onorariu în contul biroului local pentru expertize tehnice judiciare, urmând ca acesta să achite expertului suma cuvenită. Pe cale de consecinţă, încheierea prin care s-a dispus majorarea onorariului expertului nu reprezintă un titlu executoriu care să justifice declanşarea de către expert a executării silite împotriva părţii pentru recuperarea acestei sume.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 07.04.2017, republicată, definitivă ca urmare a respingerii apelului prin dec. nr. 2371 din 06.07.2017 a Tribunalului Bucureşti, s. a III-a civ., portal.just.ro

Prin cererea înaintată instanţei de petentul BEJ A.R., privind pe creditorul B.D. şi pe debitorul A.G., în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2017, instrumentat de biroul anterior menţionat, s-a solicitat încuviinţarea executării silite prin toate modalităţile prevăzute de lege, la cererea creditorului B.D., în baza titlului executoriu constând în încheierea din data de 12.03.2014, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6, în dosarul nr. [...]/303/2012, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului rezultat din titlul executoriu, la care se adaugă cheltuielile de executare.

Analizând actele dosarului, instanţa reţine următoarele:

Potrivit art. 632 NCPC, executarea silită se va efectua numai în temeiul unui titlu executoriu. Constituie titluri executorii: hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare.

Conform art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

Instanţa a constatat că încheierea de majorare a onorariului executorului nu constituie titlu executoriu pentru expert.

Astfel, conform art. 22 alin. (3) din O.G. nr. 2/2000, la termenul la care instanţa se pronunţă asupra sumei definitive solicitate de către expert, instanţa înştiinţează partea despre suma rămasă de plată şi pune în vedere acesteia să efectueze plata în contul biroului local pentru expertize tehnice judiciare în termen de 5 zile de la înştiinţare. Totodată, art. 23 alin. (2) din O.G. nr. 2/2000 prevede că plata onorariului şi a cheltuielilor solicitate prin decont, cuvenite expertului judiciar numit de către instanţele judecătoreşti în condiţiile art. 17 pentru efectuarea expertizei, se efectuează

numai prin biroul local pentru expertize tehnice judiciare. De asemenea, instanţa a reţinut că, potrivit art. 33 lit. e) din O.G. nr. 2/2000, birourile locale pentru expertize judiciare tehnice şi contabile plătesc onorariile cuvenite experţilor tehnici judiciari.

Astfel, în baza încheierii de stabilire a onorariului definitiv, partea este ţinută a achita diferenţa de onorariu în contul biroului local pentru expertize tehnice judiciare, urmând ca acesta să achite expertului suma cuvenită.

Pe cale de consecinţă, instanţa a reţinut că încheierea prin care s-a dispus majorarea onorariului expertului nu reprezintă un titlu executoriu care să justifice declanşarea de către expert a executării silite împotriva părţii pentru recuperarea acestei sume.

Astfel, instanţa a respins cererea.

11. Încuviinţarea executării silite. Contract de credit nesemnat olograf de către debitor. Analiza condiţiilor valabilităţii semnăturii electronice

Potrivit art. 52 din Legea nr. 93/2009, constituie titluri executorii contractele de credit încheiate de o instituţie financiară nebancară, precum şi garanţiile reale şi personale afectate garantării creditului.

În speţă, înscrisul prezentat de creditoare, în baza căruia se solicită încuviinţarea executării silite, nu îndeplineşte cerinţele prevăzute de art. 52 din Legea nr. 93/2009 pentru a fi titlu executoriu, având în vedere că acesta nu reprezintă un contract, întrucât înscrisul respectiv nu este semnat de către debitor.

În speţă, contractul nu este semnat de către debitor prin aplicarea unei semnături olografe, iar în contract se menţionează „semnat electronic".

Potrivit art. 4 pct. 3 din Legea nr. 455/2001, semnătura electronică reprezintă „date în formă electronică, care sunt ataşate sau logic asociate cu alte date în formă electronică şi care servesc ca metodă de identificare". Totodată, potrivit art. 7 din Legea nr. 455/2001, în cazurile în care, potrivit legii, forma scrisă este cerută ca o condiţie de probă sau de validitate a unui act juridic (astfel cum este cazul contractului de credit), un înscris în formă electronică îndeplineşte această cerinţă dacă i s-a încorporat, ataşat sau i s-a asociat logic o semnătură electronică extinsă, bazată pe un certificat calificat şi generată prin intermediul unui dispozitiv securizat de creare a semnăturii, însă, întrucât îndeplinirea acestor condiţii nu a fost dovedită în cauză în privinţa debitorului, nu poate fi reţinută existenţa semnăturii electronice a debitorului.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 29.08.2017, neapelată, nepublicată

Prin cererea înaintată instanţei de petentul BEJ T.G.D., privind pe creditoarea O.C. I.F.N. SA şi pe debitoarea Z.A.C., în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2017, instrumentat de biroul anterior menţionat, s-a solicitat încuviinţarea executării silite prin toate modalităţile prevăzute de lege, la cererea creditoarei O.C. I.F.N. SA, în baza titlului executoriu constând în contract de credit pentru nevoi personale nr. [...]/25.12.2016, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului rezultat din titlul executoriu, la care se adaugă cheltuielile de executare.

Analizând actele dosarului, instanţa reţine următoarele:

Potrivit art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

Potrivit art. 52 din Legea nr. 93/2009, „constituie titluri executorii contractele de credit încheiate de o instituţie financiară nebancară, precum şi garanţiile reale şi personale afectate garantării creditului".

În speţă, înscrisul prezentat de creditoare, în baza căruia se solicită încuviinţarea executării silite, nu îndeplineşte cerinţele prevăzute de art. 52 din Legea nr. 93/2009 pentru a fi titlu executoriu, având în vedere că acesta nu reprezintă un contract. În acest sens, instanţa reţine că înscrisul respectiv nu este semnat de către debitor.

În speţă, contractul nu este semnat de către debitor prin aplicarea unei semnături olografe, iar în contract se menţionează „semnat electronic". Prin urmare, instanţa urmează a analiza cererea în ceea ce priveşte semnătura electronică a debitorului, conform dispoziţiilor Legii nr. 455/2001.

Instanţa a constatat că, potrivit art. 4 pct. 3 din Legea nr. 455/2001, semnătura electronică reprezintă „date în formă electronică, care sunt ataşate sau logic asociate cu alte date în formă electronică şi care servesc ca metodă de identificare". Totodată, instanţa a reţinut că, potrivit art. 7 din Legea nr. 455/2001, în cazurile în care, potrivit legii, forma scrisă este cerută ca o condiţie de probă sau de validitate a unui act juridic (astfel cum este cazul contractului de faţă), un înscris în formă electronică îndeplineşte această cerinţă dacă i s-a încorporat, ataşat sau i s-a asociat logic o semnătură electronică extinsă, bazată pe un certificat calificat şi generată prin intermediul unui dispozitiv securizat de creare a semnăturii, însă îndeplinirea acestor condiţii nu a fost dovedită în cauză în privinţa debitorului.

Prin urmare, instanţa a constatat că înscrisul invocat de creditoare nu are caracter de titlu executoriu şi a respins cererea de încuviinţare a executării silite, ca neîntemeiată.

JURISPRUDENŢĂ

În analiza caracterului de titlu executoriu al contractului de credit încheiat la distanţă conform dispoziţiilor O.G. nr. 85/2004, s-au exprimat opinii diferite, pornind de la modalitatea diferită de analiză a existenţei dovezii exprimării de către debitor a acordului la încheierea contractului.

În acest sens, a se vedea decizia nr. 756/25.05.2017, pronunţată de Tribunalul Prahova, definitivă, portal.just.ro.

Prin cererea înregistrată la data de 21.02.2017, pe rolul Judecătoriei Mizil, sub nr. [...], petenta SCPEJ [...] a solicitat încuviinţarea executării silite în toate modalităţile de executare şi autorizarea creditoarei pentru a trece la executarea

silită a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...], emis de Yyy.

În motivarea cererii, s-a arătat că, prin cererea înregistrată la data de 13.02.2017, creditoarea Yyy a solicitat executarea silită prin toate modalităţile prevăzute de lege împotriva debitorului Zzz, pentru recuperarea sumei de 1.821 lei. În drept, s-au invocat dispoziţiile art. 651 şi art. 666 alin. (1) NCPC (modificat prin O.U.G. nr. 1/2016), iar în susţinerea cererii a anexat, în copie certificată cu originalul, cererea de executare silită formulată de creditor, titlul executoriu invocat, încheierea de admitere înregistrare dosar şi dovada achitării taxei judiciare de timbru, în sumă de 20 lei.

Prin încheierea din şedinţa din camera de consiliu din data de 27.02.2017 a Judecătoriei Mizil a fost respinsă cererea de încuviinţare a executării silite formulată de petentă, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunţa această hotărâre, instanţa de fond a reţinut că, prin dispoziţiile art. I pct. 8 din O.U.G. nr. 1/2016, având în vedere Decizia nr. 895/2015[1] a Curţii Constituţionale, s-a dispus modificarea prevederilor art. 666 şi art. 651 alin. (3) NCPC, în sensul că instanţa de executare este competentă să soluţioneze cererile de încuviinţare a executării silite, fiind sesizată în acest sens de către executorul judecătoresc care îi va înainta, în copie certificată de el pentru conformitate cu originalul, cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea privind înregistrarea cererii de executare şi deschiderea dosarului de executare silită.

Instanţa de fond a reţinut că între creditorul Yyy şi debitorul Zzz a intervenit contractul de credit nr. [...], încheiat la distanţă, conform dispoziţiilor O.G. nr. 85/2004. Conform clauzelor contractuale prevăzute la art. 2.3 din contract, instanţa de fond a reţinut faptul că, în situaţia în care debitorul a selectat metoda de plată offline, acest contract este considerat încheiat în momentul ridicării de către împrumutat a sumei acordate cu titlu de credit, eliberându-se în acest sens un ordin de retragere numerar ce va fi semnat de către împrumutat. În cazul în care debitorul a selectat metoda de plată a sumei acordate cu titlu de credit online, contractul se consideră încheiat prin primirea e-mail-ului prin care creditorul acceptă cererea împrumutatului, având ataşat contractul de credit, iar creditorul va transfera de îndată suma creditată în contul împrumutatului. Referitor la exprimarea acordului debitorului Zzz în ceea ce priveşte încheierea contractului, instanţa de fond a reţinut că aceasta se realizează

---

[1] Prin **Decizia nr. 77/2017** (M. Of. nr. 23 din 10.01.2018), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a admis sesizarea formulată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, privind pronunţarea unei hotărâri prealabile şi a stabilit că, *„în interpretarea şi aplicarea în timp a dispoziţiilor art. 666 alin. (2) NCPC, forma anterioară modificării prin O.U.G. nr. 1/2016 pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum şi a unor acte normative conexe, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 17/2017, efectele Deciziei Curţii Constituţionale nr. 895 din 17.12.2015, publicată în M. Of. nr. 84 din 04.02.2016, se produc şi asupra încheierilor de încuviinţare a executării silite date de executorul judecătoresc anterior publicării acestei decizii, dacă motivul de nulitate decurgând din necompetenţa executorului judecătoresc a fost invocat în cadrul contestaţiei la executare formulate în termen, după publicarea deciziei instanţei constituţionale în Monitorul Oficial al României".*

prin depunerea cererii de credit şi prin acceptarea electronică a contractului de credit în cadrul profilului împrumutatului. Observând înscrisurile ataşate cererii de încuviinţare executare, instanţa de fond a constatat că nu există dovada acceptării de către debitor a condiţiilor contractului, a ridicării de către debitorul Zzz a sumei acordate cu titlu de credit sau dovada virării acestei sume într-un cont bancar al cărui titular este debitorul împrumutat. De altfel, având în vedere faptul că respectivul contract a fost încheiat online, creditoarea nu a făcut dovada respectării dispoziţiilor Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică folosită de creditoare.

Având în vedere că înscrisurile depuse nu fac dovada faptului că, în cauză, creditoarea [...] deţine un titlu executoriu împotriva debitorului [...], instanţa de fond, în temeiul art. 666 alin. (5) pct. 7 NCPC, a respins cererea de încuviinţare a executării silite, ca neîntemeiată.

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal, a formulat apel creditoarea Z. I.F.N. SA, solicitând admiterea apelului, desfiinţarea încheierii pronunţate în dosarul nr. [...]/259/2017 la data de 27.02.2017, ca neîntemeiată, rejudecarea cauzei în fond, admiterea cererii prin încuviinţarea cererii de executare silită aşa cum a fost formulată de SCPEJ [...] sub nr. [...]/259/2017 la data de 21.02.2017, precum şi obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces.

În motivarea cererii sale, apelanta creditoare a arătat că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Mizil sub nr. [...]/259/2017, formulată prin SCPEJ [...], s-a solicitat încuviinţarea executării silite împotriva debitorului Zzz, în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...], încheiat cu [...], prin toate formele de executare.

Astfel, apelanta a menţionat că debitorul a contractat de la societatea creditoare, în calitate de instituţie financiară nebancară, un credit acordat în sistem electronic. Pentru acordarea unor astfel de credite, apelanta a dezvoltat şi gestionează o platforma electronică (online), prin intermediul căreia clienţii pot opta pentru două posibilităţi de creditare: 1) creditare online – în acest caz, cererea de credit este procesată pe loc, iar suma împrumutată este transferată în acelaşi moment în contul indicat de clientul solicitant; 2) creditare offline – în acest caz, clientul completează cererea de credit direct pe site-ul creditorului, o expediază creditorului în vederea analizării ei, iar dacă în urma analizei, aceasta este aprobată, împrumutul este plătit în numerar solicitantului la orice unitate CEC Bank.

Apelanta a susţinut că debitorul a contractat de la aceasta un credit de tip online, iar în temeiul cererii sale, completată pe site la data de 09.07.2015, acestuia i-a fost acordat un credit în valoare de 600 lei, conform contractului de credit nr. [...], sumă transferată de creditoare în contul indicat de debitor, respectiv RO[...], deschis pe numele acestuia la X Bank.

În continuare, apelanta a prezentat următoarele: la data de 09.07.2015, ora 07:07:57, dl [...] s-a înregistrat pe site-ul www.[...], creând profilul acestuia în vederea accesării creditului. În cadrul profilului, dl [...] a plasat o cerere de credit pentru suma de 600 lei, cu plata în termen de 30 de zile. Ulterior, în vederea parcurgerii paşilor necesari procesului de analiză în sistem electronic a cererii de credit, clientului i s-a solicitat să citească, să confirme înţelegerea şi să îşi exprime acordul privind acceptarea termenilor generali şi a condiţiilor speciale aferente raportului juridic de creditare, prin bifarea căsuţei corespunzătoare creditului contractat electronic. Astfel,

acceptarea se consideră realizată în momentul bifării căsuţei corespunzătoare din cadrul paginii de internet dedicate produsului de creditare. Consimţământul debitorului privind încheierea contractului de credit a fost exprimat prin bifarea căsuţei privind acceptul termenilor generali şi al condiţiilor speciale din data de 10.07.2015, ora 11:21:02, aşa cum reiese din înscrisul „extras din baza de date informaţională",

Fără bifarea căsuţei care reprezintă acceptul termenilor generali şi al condiţiilor speciale („contractul de credit"), după citirea acestora pe platforma electronică a creditoarei, clienţii acesteia nu pot primi credite. Apelanta a subliniat faptul că platforma electronică a acesteia nu permite, din punct de vedere tehnic, parcurgerea tuturor etapelor necesare aprobării creditului, dacă clienţii săi nu acceptă electronic contractul de credit, prin bifarea căsuţei care reprezintă acceptul acestuia. Astfel, dovada acceptării electronice a contractului de credit sunt chiar constrângerile de ordin tehnic pe care le conţine platforma electronică şi care nu permite în nicio situaţie parcurgerea procesului de creditare online fără acceptarea contractului de credit.

După exprimarea consimţământului în sensul acceptării electronice a contractului de credit (prin bifarea căsuţei care reprezintă acordul clientului de a contracta la distanţă creditul), în vederea finalizării cererii de credit, dl [...] a fost contactat telefonic de un reprezentant al creditoarei, la ora 11:33:50, în data de 10.07.2015. În cadrul discuţiei dl [...] a confirmat datele de identificare precum: data naşterii, adresa, numele angajatorului şi ultimele cifre ale CNP, reconfirmând în mod indubitabil faptul că dânsul şi-a exprimat anterior consimţământul de a contracta la distanţă produsul financiar. La finalul discuţiei, dl [...] a fost informat de faptul că urmează să fie analizată cererea de credit în scopul verificării îndeplinirii condiţiilor de acordare a creditului, iar în cazul în care aceste condiţii vor fi îndeplinite, dl [...] va primi banii în contul comunicat de dânsul – aşa cum reiese din înscrisul – transcript apel telefonic de autentificare din baza de date.

Ca urmare a analizei cererii de credit la data de 10.07.2015, creditul a fost aprobat. La data de 13.07.2015 a fost efectuat transferul bancar, prin care suma de 600 lei a fost transferată în contul dlui [...], deschis pe numele acestuia la X Bank, aşa cum reiese din extrasul de cont. La data de 15.07.2015, ora 13:57:10, a fost transmis mesajul e-mail de comunicare a aprobării contractului de credit. Mai mult, ataşat e-mail-ului, dl [...] a primit şi contractul de credit reprezentând momentul încheierii contractului la distanţă privind serviciul financiar acordat.

Totodată, apelanta a arătat că, potrivit art. 2 „Încheierea contractului de credit" din termenii generali privind contractul de credit: „Contractul de credit se încheie la distanţă fără a se aduce atingere dreptului de retragere prevăzut de clauza 4 de mai jos. *Împrumutatul* îşi exprimă acordul privind încheierea contractului de credit prin depunerea cererii de credit la *Creditor* şi prin acceptarea electronică a contractului de credit în cadrul *Profilului* împrumutatului. Contractul de credit este considerat încheiat în conformitate cu clauzele 2.2., 2.3. şi 2.4 de mai jos".

Astfel, apelanta a apreciat că este în prezenţa unui contract încheiat la distanţă, iar sediul materiei acestei tipologii de contract este reprezentat de O.G. nr. 85/2004 privind protecţia consumatorilor la încheierea şi executarea contractelor la distanţă privind serviciile financiare.

Potrivit art. 3 lit. a) şi e) din O.G. nr. 85/2004: „În sensul prezentei ordonanţe, termenii şi expresiile de mai jos se definesc după cum urmează: a) contract la

distanţă – contractul de furnizare de servicii financiare încheiat între un furnizor şi un consumator, în cadrul unui sistem de vânzare la distanţă sau al unui sistem de furnizare de servicii organizat de către furnizor care utilizează în mod exclusiv, înainte şi la încheierea acestui contract, una sau mai multe tehnici de comunicaţie la distanţă; (...) e) tehnica de comunicaţie la distanţă – orice mijloc care, fără a necesita prezenţa fizică simultană a celor două părţi, consumator şi furnizor, poate fi folosit pentru comercializarea ori promovarea la distanţă a serviciilor financiare". Totodată, potrivit art. 5 alin. (1) din acelaşi act normativ: „În cazul în care mijlocul de comunicaţie la distanţă este telefonul sau orice alt mijloc ce implică vorbirea directă, la începutul convorbirii furnizorul are obligaţia de a informa consumatorul, în mod complet, corect şi precis asupra: a) datelor sale de identificare; b) scopului comercial al apelului". Aşadar, apelanta a subliniat că legislaţia în vigoare recunoaşte drept mijloc de comunicaţie la distanţă inclusiv telefonul sau orice mijloc ce implică vorbirea directă, drept tehnică de comunicaţie la distanţă folosită pentru încheierea unui contract la distanţă.

Potrivit art. 8 din acelaşi act normativ: „Dacă părţile nu au convenit altfel, momentul încheierii contractului la distanţă privind serviciile financiare îl constituie momentul primirii mesajului de confirmare de către consumator, referitor la comanda sa". Aşadar, e-mail-urile transmise de către creditoare reprezintă, în lumina reglementărilor în vigoare, tocmai momentul încheierii contractului.

Prin urmare, apelanta a precizat că argumentul instanţei cu privire la neînsuşirea contractului de credit nu poate fi primit, de vreme ce se află în prezenţa unui contract la distanţă, iar lipsa semnăturii nu poate fi asimilată neînsuşirii contractului, aşa cum în mod eronat a reţinut instanţa de judecată.

De asemenea, apelanta a subliniat faptul că spiritul reglementării contractelor semnate la distanţă este tocmai lipsa semnăturii olografe, datorată tehnicilor de comunicare la distanţă de care face vorbire textul art. 3 lit. a) din O.G. nr. 85/2004. Or, apelanta a apreciat că a nega însuşirea contractului de credit ca urmare a lipsei semnăturii echivalează cu însăşi negarea instituţiei contractelor semnate la distanţă. Comerţul la distanţă reprezintă o realitate în zilele noastre şi este desfăşurat de companii cu renume local sau mondial. Nu în ultimul rând, apelanta a subliniat şi faptul că, potrivit art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului: „Contractele de credit, inclusiv contractele de garanţie reală sau personală, încheiate de o instituţie de credit constituie titluri executorii".

În drept, apelanta a invocat dispoziţiile art. 666 alin. (7) NCPC, O.G. nr. 85/2004, art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 şi orice alte prevederi legale relevante cererii sale.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova, Secţia I civilă, la data de 25.04.2017, sub nr. [...]/259/2017.

Examinând sentinţa atacată, prin prisma motivelor de apel formulate, dar şi a dispoziţiilor legale incidente, tribunalul a apreciat că aceste motive sunt fondate, pentru considerentele ce urmează a fi expuse:

Intimatul [...] a contractat de la creditoare, în calitate de instituţie financiară nebancară, un credit acordat în sistem electronic. Pentru acordarea unor astfel de credite, apelanta a dezvoltat şi gestionează o platformă electronică (online), prin intermediul căreia clienţii pot opta pentru două posibilităţi de creditare: 1) creditare online – în acest caz, cererea de credit este procesată pe loc, iar suma împrumutată

este transferată în acelaşi moment în contul indicat de clientul solicitant; 2) creditare offline – în acest caz, clientul completează cererea de credit direct pe site-ul său, o expediază apelantei în vederea analizării ei, iar dacă în urma analizei, aceasta este aprobată, împrumutul este plătit în numerar solicitantului la orice unitate CEC Bank.

În acest sens, intimatul [...] a contractat de la apelantă un credit de tip online. În temeiul cererii sale, completate pe site la data de 09.07.2015, intimatului i-a fost acordat un credit în valoare de 600 de lei, conform contractului de credit nr. [...], sumă transferată de creditoare în contul indicat de debitor, deschis pe numele acestuia la X Bank.

Aşa cum reiese din înscrisul extras din baza de date informaţională, la data de 09.07.2015, ora 07:07:57, intimatul s-a înregistrat pe site-ul www.[...], creându-şi profilul în vederea accesării creditului. În cadrul profilului, acesta a plasat o cerere de credit pentru suma de 600 lei, cu plata în termen de 30 de zile.

După exprimarea consimţământului, în sensul acceptării electronice a contractului de credit (prin bifarea căsuţei care reprezintă acordul clientului de a contracta la distanţă creditul), în vederea finalizării cererii de credit, [...] a fost contactat telefonic de un reprezentant al societăţii apelante, la ora 11:33:50, la data de 10.07.2015. În cadrul discuţiei, intimatul a confirmat datele de identificare, precum: data naşterii, adresa, numele angajatorului şi ultimele cifre ale CNP-ului, reconfirmând în mod indubitabil faptul că şi-a exprimat anterior consimţământul de a contracta la distanţă produsul financiar. La finalul discuţiei, intimatul debitor a fost informat de faptul că urmează să fie analizată cererea de credit în scopul verificării îndeplinirii condiţiilor de acordare a creditului, iar în cazul în care aceste condiţii vor fi îndeplinite, va primi banii în contul comunicat de acesta, aşa cum reiese din înscrisul intitulat transcript apel telefonic de autentificare din baza de date. Ca urmare a analizei cererii de credit, la data de 10.07.2015, creditul a fost aprobat.

La data de 13.07.2015 a fost efectuat transferul bancar, prin care suma de 600 lei a fost transferată în contul intimatului, menţionat anterior, astfel cum reiese din extrasul de cont ataşat. La data de 15.07.2015, ora 13:57:10, a fost transmis mesajul e-mail de comunicare a aprobării contractului de credit. Mai mult, ataşat e-mail-ului, intimatul a primit şi contractul de credit reprezentând momentul încheierii contractului la distanţă privind serviciul financiar acordat, aşa cum reiese din înscrisul anexat.

Contractul la distanţă este acel contract de furnizare de servicii financiare încheiat între un furnizor şi un consumator, în cadrul unui sistem de furnizare de servicii organizat de către furnizor, care utilizează în mod exclusiv, înainte şi la încheierea contractului, una sau mai multe tehnici de comunicaţie la distanţă (ex: sistem automatizat de apel fără intervenţie umană, de tipul automatelor de apel, telecopiator, fax), nefiind astfel necesară prezenţa fizică simultană a consumatorului şi a furnizorului de servicii financiare. Printre categoriile de servicii financiare care pot face obiectului unui contract de servicii financiare încheiat la distanţă se numără: deschiderea de conturi bancare (de diferite tipuri); obţinerea unei cărţi de credit; depunerea sau retragere de fonduri din contul bancar; plata cu cardul prin folosirea unui instrument de plată; facilităţi de împrumut; servicii de asigurare, pensii individuale etc. Sunt excluse serviciile financiare furnizate ocazional şi în afara unei tehnici comerciale menite să asigure încheierea unui contract la distanţă.

Dispoziţiile art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului prevăd: „Contractele de credit, inclusiv contractele de garanţie reală sau personală, încheiate de o instituţie de credit constituie titluri executorii".

În prezent, din moment ce contractele încheiate cu instituţiile financiare nebancare reprezintă titluri executorii, în caz de nerambursare a împrumuturilor, aceste entităţi pot apela la orice formă legală de executare silită.

Caracterul de titlu executoriu al contractului de credit şi al garanţiilor reale şi personale conferă dreptul instituţiei financiare nebancare ca, în situaţia nerambursării de către consumator a împrumutului contractat sau ca urmare a declarării scadenţei anticipate a contractului de credit, să procedeze la executarea silită a acestuia din urmă, prin toate formele de executare prevăzute de dispoziţiile legale în materie.

Executarea silită poate să pornească numai la solicitarea creditorilor, potrivit noului Cod de procedură civilă. Cererea acestora trebuie depusă sau transmisă executorului judecătoresc competent, împreună cu toate documentele justificative necesare, în vederea încuviinţării executării silite de către instanţă.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 480 alin. (2) NCPC, tribunalul a admis apelul, a schimbat în tot încheierea apelată, în sensul că a admis cererea şi a dispus încuviinţarea executării silite a contractului de credit nr. [...] încheiat între apelanta-creditoare şi intimatul-debitor [...].

HOTĂRÂRE PREALABILĂ

Prin **Decizia nr. 7/2018** (publicată în M. Of. nr. 254 din 22.03.2018), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, *a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată* de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, în dosarul nr. 1256/303/2017, pentru pronunţarea unei hotărâri prealabile cu privire la modalitatea de interpretare a dispoziţiilor art. 666 alin. (5) pct. 2, 3, 4 NCPC prin raportare la art. 8 din O.G. nr. 85/2004, respectiv **de a stabili dacă, pentru încheierea valabilă a unui contract la distanţă, nu mai este necesară semnătura olografă sau electronică a debitorului, primirea mesajului de confirmare de către consumator, referitor la comanda sa, fiind suficientă pentru încheierea valabilă a contractului, deci pentru a conferi valoare de titlu executoriu contractului de credit încheiat în această modalitate.**

În motivarea deciziei, s-au expus următoarele considerente:

Art. 8 din O.G. nr. 85/2004 reglementează momentul încheierii contractului la distanţă privind servicii financiare, iar art. 666 alin. (5) pct. 2, 3, 4 NCPC enumeră o parte dintre motivele pentru care instanţa de executare respinge cererea de încuviinţare a executării silite.

În cadrul procedurii de încuviinţare a executării silite, instanţa de executare realizează o analiză care priveşte mai multe categorii de condiţii, formale şi substanţiale, referitoare la declanşarea procedurii de executare.

În ceea ce priveşte caracterul executoriu al celorlalte înscrisuri (care nu sunt hotărâri judecătoreşti), trebuie făcută distincţia între situaţia de la art. 666 alin. (5) pct. 2 NCPC, referitoare la caracterul executoriu al înscrisului, şi cea de la art. 666 alin. (5) pct. 3 NCPC, referitoare la neîntrunirea condiţiilor de formă cerute de lege, sau a altor cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege.

Condiţia de la pct. 2 vizează încadrarea înscrisurilor în categoria celor arătate de lege ca având caracter executoriu. Cu privire la acest aspect, art. 641[1] teza I NCPC dispune că „înscrisurile sub semnătură privată sunt titluri executorii, numai în cazurile şi în condiţiile prevăzute de lege".

În contextul în care în cauza pendinte este vorba de un contract de credit încheiat la distanţă de o instituţie financiară nebancară, în calitate de furnizor de servicii financiare, şi un consumator, se cuvine a preciza că prin art. 52 din Legea nr. 93/2009 se conferă caracter de titlu executoriu contractelor de credit încheiate de o instituţie financiară nebancară, precum şi garanţiilor reale şi personale afectate garantării creditului. Desigur că raportul dintre dispoziţiile din O.G. nr. 85/2004 şi prevederile din Legea nr. 93/2009, relative la încheierea contractelor de credit de către instituţiile financiare nebancare, este de la general la special.

Din expunerea opiniilor divergente ale celor doi membri ai completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept rezultă că problema cu care se confruntă instanţa de trimitere şi care a dus la declanşarea mecanismului hotărârii prealabile este legată nu de încheierea valabilă a contractului la distanţă, respectiv a momentului la care contractul se consideră valabil încheiat, ci de cerinţele care privesc forma contractului încheiat la distanţă şi de regimul probator al acestuia.

Opinia unui membru al completului este aceea că înscrisul nu întruneşte cerinţele de ordin formal impuse de reglementările procedurale (fără a fi indicate normele procedurale la care se referă aceste cerinţe de ordin formal) şi de legea specială cu privire la titlul executoriu.

Cealaltă opinie este în sensul că un contract de credit încheiat în sistem electronic reprezintă titlu executoriu, conform art. 52 din Legea nr. 93/2009, dacă este făcută dovada acceptării ofertei de a contracta prin transmiterea de către creditor a mesajului de confirmare a comenzii debitorului, legea neinstituind nicio condiţie de formă pentru încheierea valabilă a contractului (...).

Trebuie subliniat că O.G. nr. 85/2004 nu conferă contractelor de credit privind serviciile financiare, în general, caracter de titlu executoriu.

În ceea ce priveşte obligaţia furnizorului de servicii financiare de a transmite consumatorului, în totalitate, toate informaţiile pe care i le-a furnizat în faza precontractuală, precum şi termenii şi condiţiile contractuale, art. 7 din O.G. nr. 85/2004 prevede că acestea vor fi comunicate în scris, pe hârtie sau pe orice suport durabil disponibil şi accesibil consumatorului, în timp util, înainte ca acesta să aibă obligaţii rezultate din semnarea unui contract la distanţă sau din acceptarea unei oferte a unui astfel de serviciu financiar la distanţă.

Domeniul de aplicare a acestui act normativ vizează armonizarea legislaţiei naţionale cu cea comunitară sub aspectul reglementării condiţiilor de informare a consumatorilor în vederea încheierii şi executării contractelor la distanţă privind serviciile financiare dintre furnizorii de servicii financiare şi consumatori.

---

[1] Art. 641 a fost modificat prin art. I pct. 5 din O.U.G. nr. 1/2016, punct modificat prin art. unic pct. 4 din Legea nr. 17/2017, şi are următorul conţinut: „Înscrisurile sub semnătură privată sunt titluri executorii, numai dacă sunt înregistrate în registrele publice, în cazurile şi condiţiile anume prevăzute de lege. Orice clauză sau convenţie contrară este nulă şi considerată astfel nescrisă. Dispoziţiile art. 664 şi următoarele sunt aplicabile".

În acest sens, contractele la distanţă sunt veritabile contracte între absenţi, în condiţiile în care ofertarea, negocierea şi încheierea se realizează la distanţă, fără a implica prezenţa fizică a celor două părţi.

Contractul privind serviciile financiare este o varietate a contractului la distanţă, care se distinge, în principal, prin obiectul său, care poate fi orice serviciu bancar, de credit, de asigurare, pensii individuale, servicii de investiţii financiare reglementate de Legea nr. 297/2004 privind piaţa de capital, cu modificările şi completările ulterioare, sau orice servicii referitoare la plata în natură.

Ordonanţa reglementează mijloacele de protecţie de care beneficiază consumatorul, în funcţie de momentul din desfăşurarea raportului juridic în care se acordă protecţie.

Se disting, astfel, mijloace de protecţie în etapa anterioară încheierii contractului (faza prealabilă de informare şi negociere), în etapa încheierii contractului, în etapa executării contractului şi în etapa soluţionării unui eventual litigiu.

Etapa contractuală legată de momentul încheierii contractului este reglementată prin art. 8 din O.G. nr. 85/2004, dispoziţie legală care, în contextul domeniului de aplicare a ordonanţei, instituie o formă de protecţie specială a consumatorului, prin asigurarea unui echilibru contractual determinat de cunoaşterea momentului încheierii contractului de către ambele părţi, anterior executării lui. Comunicarea dintre părţi debutează cu emiterea ofertei de către furnizorul de servicii financiare, pe care consumatorul o primeşte şi o acceptă. Următorul demers este reprezentat de expedierea acceptării de către consumator, corelativ cu primirea acesteia de către furnizor, urmat de emiterea mesajului de confirmare către consumator şi, în final, receptarea acestui mesaj de către consumator, care coincide cu momentul încheierii contractului.

În temeiul acestei prevederi legale, momentul încheierii contractului la distanţă privind serviciile financiare este momentul primirii mesajului de confirmare de către consumator, referitor la comanda sa, fără a fi necesară semnătura olografă sau electronică pentru determinarea momentului la care contractul este valabil încheiat şi produce efecte.

Acest sistem de determinare a momentului încheierii contractului corespunde regulii recepţiei acceptării (sistemului primirii acceptării), regulă regăsită în art. 1186 alin. (1) şi art. 1200 alin. (1) din Codul civil adoptat prin Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare (denumit în continuare Codul civil).

Prin urmare, actul normativ special, cum este O.G. nr. 85/2004 în raport cu Codul civil, instituie acelaşi sistem, al recepţiei acceptării, în determinarea momentului încheierii contractului. Această soluţie nu este una nouă, preferinţele literaturii de specialitate şi ale practicii judiciare şi arbitrale sub regimul Codului civil de la 1864 îndreptându-se în mod hotărât spre sistemul recepţiei, regulă afirmată în noul Cod civil.

Determinarea momentului încheierii contractului marchează momentul de la care se produc efectele contractului.

Instanţa de trimitere face o adăugare nepermisă la conţinutul art. 8 din O.G. nr. 85/2004, incompatibilă cu reglementarea legală a momentului încheierii contractului între absenţi, atunci când leagă acest moment de necesitatea existenţei semnăturii olografe sau electronice a contractului. Este evident că această adăugare decurge din nevoia de a se raporta la o condiţie exterioară a contractului pretins a fi titlu

executoriu, care ţine de forma actului şi de regimul său probator, nu de condiţiile de fond pentru valabilitatea contractului, a căror analiză nu poate fi efectuată în cadrul procedurii necontencioase specifice încuviinţării executării silite.

Soluţia regimului probator ar putea fi oferită de Codul de procedură civilă, pornindu-se de la definiţia dată înscrisului prin art. 265 şi cu observarea prevederilor art. 266 şi art. 267, dispoziţii procedurale care reglementează proba în cazul a două categorii de înscrisuri – înscrisuri pe suport informatic şi înscrisuri în formă electronică.

Distincţia este importantă pentru că numai înscrisurile în formă electronică sunt supuse dispoziţiilor Legii speciale nr. 455/2001 privind semnătura electronică, republicată. În acest cadru trebuie observate actele normative care completează prevederile din O.G. nr. 85/2004, relevante din perspectiva regimului probator.

În ceea ce priveşte înscrisul pe suport informatic (ca tip de înscris lipsit de suport material, care conţine date şi informaţii cu privire la un act juridic, dar care nu beneficiază de semnătură electronică) este de remarcat că prin art. 266 NCPC s-a instituit principiul egalităţii de tratament între înscrisurile pe suport hârtie şi înscrisurile pe suport informatic. În conformitate cu art. 282 alin. (1) NCPC, documentul care reproduce un înscris pe suport informatic trebuie să fie inteligibil şi să prezinte garanţii suficient de serioase pentru a face deplină credinţă în privinţa conţinutului acestuia şi a identităţii persoanei de la care emană. Valoarea probatorie se apreciază prin prisma prevederilor art. 284 NCPC.

Este atributul instanţei de trimitere să determine mijlocul de comunicaţie folosit pentru încheierea contractului, să analizeze dovezile aduse de creditoare în reprezentarea înscrisului ce se pretinde a fi titlu executoriu şi să identifice dispoziţiile legale incidente în legătură cu proba contractului încheiat în mediu virtual.

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

Prin **Decizia nr. 23/2019** (www.scj.ro), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul competent să judece recursul în interesul legii, a admis recursul în interesul legii promovat de Colegiul de Conducere al Curţii de Apel Bucureşti şi, în consecinţă, a stabilit că: *„În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 3 lit. a), b), e) şi f) şi art. 8 din O.G. nr. 85/2004 raportat la art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 sau, după caz, art. 52 alin. (1) din Legea nr. 93/2009, art. 632 alin. (2) şi art. 272 NCPC ori, după caz, art. 5 din Legea nr. 455/2001, contractul privind serviciile financiare încheiat la distanţă în conformitate cu dispoziţiile art. 8 din O.G. nr. 85/2004 constituie titlu executoriu în lipsa semnăturii olografe sau a semnăturii electronice extinse, cu excepţia situaţiei în care părţile impun semnătura drept condiţie de validitate a contractului"*.

NOTĂ

În cadrul *Întâlnirii reprezentanţilor Consiliului Superior al Magistraturii cu preşedinţii secţiilor civile ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi ale curţilor de apel din data de 29.06.2018* a fost supusă dezbaterii şi **problema de drept vizând caracterul de titlu executoriu al contractelor de furnizare de servicii de credit încheiate la distanţă, prin raportare la dispoziţiile O.G. nr. 85/2004**.

Astfel, *potrivit minutei întâlnirii, publicate pe site-ul www.inm-lex.ro*, subiectul dezbaterii a vizat caracterul de titlu executoriu al contractelor încheiate la distanţă în condiţiile O.G. nr. 85/2004 privind protecţia consumatorilor la încheierea şi executarea

contractelor la distanţă privind serviciile financiare, atunci când debitorul nu a semnat contractul, dar se face proba acestuia cu un contract semnat de creditor, extras de cont prin care suma împrumutată a fost virată în contul debitorului şi confirmare, prin e-mail sau SMS, din partea debitorului că a acceptat oferta de creditare, şi a creditorului că a acceptat comanda debitorului.

Opinia Institutului Naţional al Magistraturii a fost următoarea:

Art. 3 din O.G. nr. 85/2004 defineşte următorii termeni: „a) contract la distanţă – contractul de furnizare de servicii financiare încheiat între un furnizor şi un consumator, în cadrul unui sistem de vânzare la distanţă sau al unui sistem de furnizare de servicii organizat de către furnizor care utilizează în mod exclusiv, înainte şi la încheierea acestui contract, una sau mai multe tehnici de comunicaţie la distanţă; b) serviciu financiar – orice serviciu bancar, de credit, de asigurare, pensii individuale, servicii de investiţii financiare reglementate de Legea nr. 297/2004 privind piaţa de capital, cu modificările şi completările ulterioare, sau orice servicii referitoare la plata în natură; c) furnizor – orice persoană juridică sau persoană fizică, publică sau privată, abilitată conform legii, care, în cadrul activităţilor sale profesionale sau comerciale, are calitatea de furnizor de servicii financiare stipulate în contractul la distanţă; d) consumator – orice persoană fizică sau grup de persoane fizice constituite în asociaţii, care, în cadrul contractelor reglementate de prezenta ordonanţă, acţionează în scopuri din afara activităţii sale comerciale, industriale sau de producţie, artizanale ori liberale (...)". Potrivit art. 8 din ordonanţă, „Dacă părţile nu au convenit altfel, momentul încheierii contractului la distanţă privind serviciile financiare îl constituie momentul primirii mesajului de confirmare de către consumator, referitor la comanda sa". În conformitate cu art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului, contractele de credit, inclusiv contractele de garanţie reală sau personală, încheiate de o instituţie de credit constituie titluri executorii.

Problema care se ridică este aceea dacă, în contextul dat, putem fi în prezenţa sau nu a unui titlu executoriu care nu îndeplineşte condiţiile unui înscris sub semnătură privată. Problema nu este cea a încheierii sau nu a contractului în sine, căci contractul poate fi perfectat valabil şi verbal, nefiind necesară semnătura, iar o atare încheiere se poate dovedi cu respectarea dispoziţiilor legale în materie, ci a recunoaşterii caracterului de titlu executoriu unui înscris care nu îndeplineşte condiţiile înscrisului sub semnătură privată.

În conformitate cu art. 632 alin. (2) NCPC, constituie titluri executorii hotărârile executorii prevăzute la art. 633, hotărârile cu executare provizorie, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare.

Înscrisurile extrajudiciare care pot fi puse în executare sunt cele prevăzute de art. 638 alin. (1) NCPC. Astfel, potrivit acestui articol, sunt, de asemenea, titluri executorii şi pot fi puse în executare silită: 1. încheierile şi procesele-verbale întocmite de executorii judecătoreşti care, potrivit legii, constituie titluri executorii; 2. înscrisurile autentice, în cazurile prevăzute de lege; 3. titlurile executorii notariale emise în condiţiile prevăzute de lege; 4. titlurile de credit sau alte înscrisuri cărora legea le recunoaşte putere executorie.

Ca atare, un contract încheiat între părţi poate fi titlu executoriu în măsura în care constituie un înscris autentic sau un înscris sub semnătură privată, iar legea îi recunoaşte puterea executorie.

Potrivit art. 641 NCPC, „înscrisurile sub semnătură privată sunt titluri executorii, numai dacă sunt înregistrate în registrele publice, în cazurile şi în condiţiile anume prevăzute de lege (...)". În conformitate cu art. 272 NCPC, înscrisul sub semnătură privată este acela care poartă semnătura părţilor, indiferent de suportul său material; el nu este supus niciunei formalităţi, în afara excepţiilor anume prevăzute de lege.

Din coroborarea acestor texte legale rezultă că, dacă debitorul nu a semnat contractul încheiat la distanţă, înscrisul constatator al actului juridic ce conţine exclusiv semnătura creditorului nu constituie un înscris sub semnătură privată în accepţiunea art. 272 NCPC, nerespectând forma pretinsă pentru dovedirea unui act juridic bilateral ce implică prezenţa ambelor semnături. Neconstituind un înscris sub semnătură privată, s-a apreciat că acesta nu poate reprezenta titlu executoriu împotriva debitorului, astfel încât nu se impune respingerea ca lipsite de interes a acţiunilor în pretenţii promovate împotriva acestuia.

Astfel, în opinia Institutului Naţional al Magistraturii, contractele de furnizare de servicii de credit încheiate la distanţă în condiţiile O.G. nr. 85/2004, care nu sunt semnate de debitor, nu constituie titluri executorii, neîntrunind condiţiile unui înscris sub semnătură privată.

În majoritate, participanţii au agreat opinia Institutului Naţional al Magistraturii.

S-a reţinut că, pentru a constitui instrument probator al contractului încheiat la distanţă, mesajul de confirmare transmis de consumator instituţiei financiare trebuie să îndeplinească cerinţele art. 282 alin. (1) NCPC pentru înscrisul pe suport informatic, respectiv „să prezinte garanţii suficient de serioase pentru a face deplină credinţă în privinţa *conţinutului acestuia şi a identităţii persoanei de la care emană*" (s.n.).

În opinie minoritară, s-a apreciat că respectivele contracte au caracter de titlu executoriu, având în vedere dispoziţiile art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 coroborate cu art. 632 alin. (2) NCPC.

12. Încuviinţarea executării silite. Hotărâre de stabilire a pensiei de întreţinere. Lipsa caracterului de titlu executoriu pentru părinte, în nume propriu

Întrucât prin hotărârea judecătorească invocată drept titlu executoriu s-a stabilit obligaţia debitorului de plată a pensiei de întreţinere în favoarea minorilor, părintele la care minorii au stabilit domiciliul nu are calitatea de creditor al pensiei de întreţinere în baza acesteia, astfel încât nu poate formula, în nume propriu, cerere de executare silită, ci doar în calitate de reprezentant legal al minorilor creditori ai pensiei de întreţinere.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 29.08.2017, neapelată, nepublicată

Prin cererea înaintată instanţei de petentul BEJ I.G.A., privind pe creditoarea I.D.I. şi pe debitorul I.C., în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2017, instrumentat

de biroul anterior menţionat, s-a solicitat încuviinţarea executării silite prin toate modalităţile prevăzute de lege, la cererea creditoarei I.D.I., în baza titlului executoriu constând în decizia civilă nr. 1320/A/26.04.2017, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului rezultat din titlul executoriu, la care se adaugă cheltuielile de executare.

Analizând actele dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 632 NCPC, executarea silită se va efectua numai în temeiul unui titlu executoriu. Constituie titluri executorii: hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. Conform art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

Instanţa a constatat că, prin decizia invocată drept titlu executoriu, s-a stabilit obligaţia debitorului de plată a pensiei de întreţinere în favoarea minorilor. Or, cererea de executare a fost formulată de I.D.I. în nume propriu, în calitate de creditor, iar nu în calitate de reprezentant al minorilor.

Întrucât numita I.D.I., personal, nu are calitatea de creditor al pensiei de întreţinere în baza deciziei nr. 1320A/26.04.2017, pronunţate de Tribunalul Bucureşti, iar cererea de executare a fost formulată în nume personal, instanţa a apreciat neîntemeiată cererea de încuviinţare, respingând-o.

13. Încuviinţarea executării silite. Necesitatea dovedirii înregistrării la Autoritatea Naţională pentru Protecţia Consumatorilor a creditorului, entitate care desfăşoară activitatea de recuperare creanţe, condiţie pentru începerea executării silite

Art. 95[1] alin. (1) din O.G. nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatori prevede faptul că începând cu data de 01.01.2017 vor putea să desfăşoare activitatea de recuperare creanţe doar entităţile înregistrate de Autoritatea Naţională pentru Protecţia Consumatorilor. Alin. (10) al aceluiaşi articol stabileşte că activităţile de recuperare creanţe pot fi desfăşurate doar de creditorii prevăzuţi la art. 7 pct. 5 (respectiv creditor – persoana juridică, inclusiv sucursalele instituţiilor de credit şi ale instituţiilor financiare nebancare din străinătate, care desfăşoară activitate pe teritoriul României şi care acordă sau se angajează să acorde credite în exerciţiul activităţii sale comerciale ori profesionale) şi de entităţile care desfăşoară activitatea de recuperare creanţe admise potrivit alin. (1)-(8).

În ceea ce priveşte condiţiile pentru înregistrarea de Autoritatea Naţională pentru Protecţia Consumatorilor, potrivit art. 95[1] alin. (2) şi (3) din O.U.G.

nr. 50/2010: „(2) Pentru a fi înregistrate, entităţile prevăzute la alin. (1) transmit Autorităţii Naţionale pentru Protecţia Consumatorilor o cerere însoţită de informaţii şi documente care atestă respectarea cerinţelor prevăzute de prezentul articol. (3) Entităţile prevăzute la alin. (1) îndeplinesc următoarele condiţii: a) sediul social, o sucursală sau un reprezentant în România pentru rezolvarea eventualelor litigii şi pentru a răspunde contravenţional şi/sau penal în faţa autorităţilor publice; b) persoanele responsabile pentru conducerea şi administrarea activităţii au o bună reputaţie şi dispun de cunoştinţe şi experienţa adecvate naturii, extinderii şi complexităţii activităţii vizate; c) în cazul societăţilor de recuperare creanţe, modul în care este remunerat şi motivat personalul nu trebuie să depindă exclusiv de realizarea unor obiective privind recuperarea creanţelor şi nici nu este raportat exclusiv la sumele recuperate".

Astfel, în condiţiile în care creditorul – entitate care desfăşoară activitatea de recuperare creanţe nu este creditor în sensul art. 7 pct. 5 din O.U.G. nr. 50/2010, acesta ar putea desfăşura activitate de recuperare creanţe doar în măsura în care face dovada înregistrării de Autoritatea Naţională pentru Protecţia Consumatorilor, în condiţiile art. 95[1] din O.U.G. nr. 50/2010.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 10.11.2017, neapelată, nepublicată

Prin cererea înaintată instanţei de petentul BEJ C.F.T., privind pe creditoarea P. SaRL şi pe debitoarea C., în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2017, instrumentat de biroul anterior menţionat, s-a solicitat încuviinţarea executării silite, la cererea creditoarei P. SaRL, în baza titlului executoriu constând în contract de credit nr. [...]/31.10.2005, prin toate modalităţile prevăzute de lege simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului rezultat din titlul executoriu, la care se adaugă cheltuielile de executare.

Analizând actele dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 632 NCPC, executarea silită se va efectua numai în temeiul unui titlu executoriu. Constituie titluri executorii: hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. Conform art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

Art. 95[1] alin. (1) din O.U.G. nr. 50/2010 prevede faptul că începând cu data de 01.01.2017 vor putea să desfăşoare activitatea de recuperare creanţe doar entităţile înregistrate de Autoritatea Naţională pentru Protecţia Consumatorilor. Alin. (10) al aceluiaşi articol prevede că activităţile de recuperare creanţe pot fi desfăşurate doar de creditorii prevăzuţi la art. 7 pct. 5 (respectiv creditor – persoana juridică,

inclusiv sucursalele instituţiilor de credit şi ale instituţiilor financiare nebancare din străinătate, care desfăşoară activitate pe teritoriul României şi care acordă sau se angajează să acorde credite în exerciţiul activităţii sale comerciale ori profesionale) şi de entităţile care desfăşoară activitatea de recuperare creanţe admise potrivit alin. (1)-(8). Alin. (2) şi (3) ale art. 95[1] din O.U.G. nr. 50/2010 prevăd următoarele condiţii pentru înregistrarea de Autoritatea Naţională pentru Protecţia Consumatorilor: „(2) Pentru a fi înregistrate, entităţile prevăzute la alin. (1) transmit Autorităţii Naţionale pentru Protecţia Consumatorilor o cerere însoţită de informaţii şi documente care atestă respectarea cerinţelor prevăzute de prezentul articol. (3) Entităţile prevăzute la alin. (1) îndeplinesc următoarele condiţii: a) sediul social, o sucursală sau un reprezentant în România pentru rezolvarea eventualelor litigii şi pentru a răspunde contravenţional şi/sau penal în faţa autorităţilor publice; b) persoanele responsabile pentru conducerea şi administrarea activităţii au o bună reputaţie şi dispun de cunoştinţe şi experienţa adecvate naturii, extinderii şi complexităţii activităţii vizate; c) în cazul societăţilor de recuperare creanţe, modul în care este remunerat şi motivat personalul nu trebuie să depindă exclusiv de realizarea unor obiective privind recuperarea creanţelor şi nici nu este raportat exclusiv la sumele recuperate".

Pe baza acestor dispoziţii legale, reţinând că P. SaRL nu este creditor în sensul art. 7 pct. 5 din O.U.G. nr. 50/2010, instanţa constată că această entitate ar putea desfăşura activitate de recuperare creanţe doar în măsura în care face dovada înregistrării de Autoritatea Naţională pentru Protecţia Consumatorilor, în condiţiile art. 95[1] din O.U.G. nr. 50/2010.

Întrucât pe baza actelor depuse la dosar nu se poate reţine înregistrarea creditoarei la Autoritatea Naţională pentru Protecţia Consumatorilor, instanţa a respins cererea de încuviinţare a executării silite.

14. Încuviinţarea executării silite. Dispoziţie de imputare rămasă definitivă, ca urmare a respingerii acţiunii de instanţa de contencios administrativ. Hotărâre care nu cuprinde obligaţii în sarcina debitorului vizat de cererea de executare silită. Inexistenţa unui titlu executoriu

Dispoziţiile art. 632 alin. (2) NCPC indică titlurile executorii, enumerând printre acestea hotărârile executorii, hotărârile definitive sau alte înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare.

În conformitate cu prevederile art. 628 alin. (1) NCPC, pot fi executate silit obligaţiile al căror obiect constă în plata unei sume de bani, predarea unui bun ori a folosinţei acestuia, desfiinţarea unei construcţii, a unei plantaţii sau a altei lucrări, încredinţarea minorului, stabilirea locuinţei ori vizitarea acestuia sau în luarea unei alte măsuri stabilite prin titlul executoriu.

Hotărârea pronunţată de instanţa de contencios administrativ şi fiscal, prin care a fost respinsă acţiunea formulată împotriva unei dispoziţii de imputare nu constituie titlu executoriu, întrucât nu stabileşte nicio obligaţie sau o altă măsură în sarcina debitorului.

Faptul că dispoziţia de imputare rămasă definitivă, ca urmare a respingerii acţiunii la instanţa de contencios administrativ, constituie titlu executoriu,

conform art. 85 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcţionarilor publici[1], nu prezintă relevanţă, în condiţiile în care s-a solicitat executarea silită a debitorului în temeiul hotărârii pronunţate de instanţa de contencios administrativ, întrucât temeinicia cererii de încuviinţare a executării silite se apreciază exclusiv prin raportare la titlul executoriu invocat de creditor în cererea de executare.

Tribunalul Dâmboviţa, dec. nr. 35 din 25.04.2014, definitivă, http://infodosar.ro (sursa portal.just.ro)

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Târgovişte la data de 03.03.2014, sub nr. [...]/315/2014, BEJ T.M.T. a solicitat încuviinţarea executării silite a sentinţei civile nr. 2371/10.06.2013, pronunţată de Tribunalul Dâmboviţa, Secţia a II-a civilă şi de contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/120/2012, împotriva debitoarei M.R.E., la cererea creditorului C.J.D., pentru plata sumei de 5.635,23 lei.

Prin încheierea din camera de consiliu din data de 07.03.2014, Judecătoria Târgovişte a respins ca neîntemeiată cererea, reţinând următoarele aspecte de fapt şi de drept:

Prin cererea de executare silită, creditorul a solicitat punerea în executare a titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 2371/10.06.2013, pronunţată de Tribunalul Dâmboviţa, Secţia a II-a civilă de contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/120/2012, în vederea recuperării sumei de 5.635,23 lei de la debitoarea M.R.E. Prin încheierea din data de 03.03.2014, executorul judecătoresc a admis cererea creditorului şi a dispus înregistrarea cererii în registrul general al biroului şi deschiderea dosarului de executare silită nr. [...]/2014. Prin sentinţa nr. 2371/10.06.2013, pronunţată de Tribunalul Dâmboviţa, Secţia a II-a civilă de contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/120/2012, a fost respinsă acţiunea formulată de S. A.J.D., în numele şi pentru membrul său de sindicat M.R.E., fără a se stabili vreo obligaţie sau o altă măsură în sarcina debitoarei.

Potrivit dispoziţiilor art. 632 alin. (1) NCPC, executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu, iar, potrivit alin. (2) din acelaşi articol, constituie titluri executorii hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. În conformitate cu prevederile art. 628 alin. (1) NCPC, pot fi executate silit obligaţiile al căror obiect constă în plata unei sume de bani, predarea unui bun ori a folosinţei acestuia, desfiinţarea unei construcţii, a unei plantaţii sau a altei lucrări, încredinţarea minorului, stabilirea locuinţei ori vizitarea acestuia sau în luarea unei alte măsuri stabilite prin titlul executoriu.

Instanţa de fond a constatat că sentinţa nr. 2371/10.06.2013, pronunţată de Tribunalul Dâmboviţa, Secţia a II-a civilă şi de contencios administrativ şi fiscal, în

---

[1] Potrivit art. 597 alin. (2) lit. b) din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ (M. Of. nr. 555 din 05.07.2019), la data intrării în vigoare a Codului administrativ a fost abrogată Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată în M. Of. nr. 365 din 29.05.2007, cu modificările şi completările ulterioare, cu excepţia prevederilor art. 20, 20^1-20^{10}, ale art. 60 alin. (3), ale art. 60^1-60^4, 62^1-62^{13} şi ale anexei nr. 2 care se aplică pentru realizarea evaluării performanţelor profesionale individuale ale funcţionarilor publici pentru activitatea desfăşurată în anul 2019. Corespondentul art. 85 din Legea nr. 188/1999 este art. 500 C.adm.

dosarul nr. [...]/120/2012, invocată de creditor, nu constituie titlu executoriu astfel cum acesta este definit de art. 632 alin. (2) NCPC şi, în consecinţă, în conformitate cu dispoziţiile art. 665 alin. (5) pct. 2 NCPC (în prezent, art. 666), constatând că nu sunt îndeplinite cerinţele impuse de art. 662 NCPC, a respins cererea de încuviinţare a executării silite.

Împotriva încheierii instanţei de fond a declarat apel, în termen legal, creditorul C.J.D., apreciind că în mod greşit Judecătoria Târgovişte a respins ca neîntemeiată cererea de încuviinţare a executării silite, invocând faptul că sentinţa civilă nr. 2371/10.06.2013, pronunţată de Tribunalul Dâmboviţa, nu constituie titlu executoriu.

În completarea criticii s-a arătat că prin sentinţa civilă sus-menţionată a fost respinsă acţiunea formulată de S. A.J.D., în numele şi pentru membrii de sindicat, pentru anularea dispoziţiei nr. 385/26.09.2012 privind imputarea unor sume acordate necuvenit, dispoziţie care îndeplineşte condiţiile de fond şi de formă cerute de lege pentru legalitatea unui act administrativ. De asemenea, s-a arătat că, prin dispoziţia sus-menţionată, debitoarei M.R.E. i s-a imputat suma de 5.635,23 lei, reprezentând taxa de înscriere, înmatriculare şi disertaţie cu şcolarizare în anii universitari 2010-2012 la U.V.T., prejudiciu constatat de C.C.D. prin decizia nr. 39/30.08.2012, act emis în urma acţiunii controlului legalităţii operaţiunilor economico-financiare pentru perioada 01.01.2012-31.05.2012 efectuată la C.J.D., iar la baza emiterii dispoziţiei preşedintelui C.J.D. a stat referatul comun al D.E. şi B.R.U.E.F.P.F.P., prin care s-a reţinut faptul că, în urma verificărilor efectuate de C.C.D., s-a constatat plata nelegală a contravalorii studiilor universitare de masterat pentru un număr de 13 salariaţi ai aparatului propriu.

Totodată, s-a invocat Ordinul nr. 3512/2008 privind documentele financiar-contabile, cu modificările şi completările ulterioare, dar şi art. 85 alin. (2^1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, modificată şi completată.

În drept, apelul a fost întemeiat pe dispoziţiile art. 632 şi art. 665 alin. (6) NCPC.

Examinând încheierea în raport de motivele de apel, de actele şi lucrările dosarului, ca şi de dispoziţiile legale incidente în cauză, tribunalul a respins apelul pentru următoarele considerente:

Dispoziţiile art. 632 alin. (2) NCPC indică titlurile executorii, enumerând printre acestea hotărârile executorii, hotărârile definitive sau alte înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. Sentinţa nr. 2371/10.06.2013, pronunţată de Secţia a II-a civilă şi de contencios administrativ fiscal, prin care a fost respinsă acţiunea formulată de S. A.J.D., în numele şi pentru membrul său de sindicat M.R.E., nu stabileşte nicio obligaţie sau o altă măsură în sarcina debitorului, aşa cum în mod corect a reţinut prima instanţă. Încuviinţarea executării silite asupra debitului pe care creditoarea îl pretinde impune existenţa unui titlu executoriu, or, în speţă, sentinţa civilă nr. 2371/10.06.2013 nu poate constitui titlu executoriu potrivit legii, neîncadrându-se în niciuna dintre categoriile enumerate de dispoziţiile art. 633 şi urm. NCPC.

Susţinerea apelantei, în sensul că dispoziţia de imputare rămasă definitivă, ca urmare a neintroducerii ori respingerii acţiunii la instanţa de contencios administrativ, constituie titlu executoriu, conform art. 85 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, nu are relevanţă în cauză, de vreme ce apelanta a solicitat executarea silită a debitoarei M.R.E. în temeiul sentinţei civile nr. 2371/10.06.2013,

pe care o apreciază ca fiind titlu executoriu, aşa cum rezultă din cererea de executare silită nr. 2955/25.02.2014, şi nicidecum în baza dispoziţiei nr. 385/26.09.2012.

Prin urmare, aşa cum s-a arătat mai sus, sentinţa civilă nr. 2371/10.06.2013 nu constituie titlu executoriu, or, temeinicia cererii de încuviinţare a executării silite se apreciază exclusiv în contextul titlului executoriu, care, în cauză, nu există.

15. Încuviinţarea executării silite. Lipsa caracterului de titlu executoriu al încheierii de aplicare a penalităţilor pronunţate în condiţiile art. 906 alin. (2) NCPC

Potrivit art. 906 NCPC: „(1) Dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalităţi, de către instanţa de executare. (2) Când obligaţia nu este evaluabilă în bani, instanţa sesizată de creditor îl poate obliga pe debitor, prin încheiere definitivă dată cu citarea părţilor, să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu. (3) Atunci când obligaţia are un obiect evaluabil în bani, penalitatea prevăzută la alin. (2) poate fi stabilită de instanţă între 0,1% şi 1% pe zi de întârziere, procentaj calculat din valoarea obiectului obligaţiei. (4)[1] Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor. (5) Penalitatea va putea fi înlăturată ori redusă, pe calea contestaţiei la executare, dacă debitorul execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu şi dovedeşte existenţa unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării. (6) Încheierea dată în condiţiile alin. (4) este executorie. (7) Acordarea de penalităţi în condiţiile alin. (1)-(4) nu exclude obligarea debitorului la plata de despăgubiri, la cererea creditorului, în condiţiile art. 892 sau ale dreptului comun".

Astfel, alin. (6) al articolului analizat prevede faptul că doar încheierea prevăzută de alin. (4), respectiv încheierea prin care se stabileşte suma definitivă datorată de către debitor cu titlu de penalităţi este executorie, un atare caracter nefiind reglementat pentru încheierea prevăzută de alin. (2) al art. 906 NCPC, de aplicare a penalităţilor.

---

[1] Alin. (4) al art. 906 a fost modificat prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018, astfel: „(4) Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere, dată cu citarea părţilor. Creditorul poate solicita fixarea sumei definitive cu titlu de penalităţi de întârziere după trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu îşi execută obligaţia prevăzută în titlu executoriu, până la stingerea ei completă".

Stabilirea cuantumului penalităţilor datorate în concret de către debitor şi executarea acestei creanţe sunt, astfel, condiţionate de eventuala pasivitate a debitorului care, în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţilor pronunţate în baza art. 906 alin. (2)-(3) NCPC, ar continua să nu execute obligaţia prevăzută în titlul executoriu, şi de pronunţarea, în aceste condiţii, a unei încheieri, în baza art. 906 alin. (4) NCPC, care constituie titlu executoriu.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 18.08.2016, nepublicată, definitivă ca urmare a respingerii apelului prin dec. nr. 3833 din 17.10.2016 a Tribunalului Bucureşti, s. a V-a civ., portal.just.ro

Prin cererea înaintată instanţei de petentul BEJ B.G., privind pe creditorii M.P şi P.G. şi pe debitoarea P.M.B., prin P.G., în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2016, instrumentat de biroul anterior menţionat, s-a solicitat încuviinţarea executării silite prin toate modalităţile prevăzute de lege, la cererea creditorilor M.P. şi P.G., în baza titlului executoriu constând în încheierea din data de 05.04.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2015, pentru recuperarea sumei de 100 de lei pe zi de întârziere, reprezentând penalităţi de întârziere până la executarea obligaţiei stabilite în sarcina sa prin sentinţa civilă nr. 545/17.03.2008, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, începând cu data de 05.04.2016, până la îndeplinirea obligaţiei de către debitoare, la care se adaugă cheltuielile de executare silită.

Analizând actele dosarului, instanţa reţine următoarele:

Potrivit art. 632 NCPC, executarea silită se va efectua numai în temeiul unui titlu executoriu. Constituie titluri executorii: hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. Conform art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

Instanţa a apreciat că cererea de încuviinţare a executării silite în baza încheierii din data de 05.04.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2015, este neîntemeiată, întrucât această încheiere, prin care P.M.B. prin P.G. a fost obligată, în baza art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC, să plătească în favoarea creditorilor, prin prezenta cauză, o penalitate în cuantum de 100 lei pe zi de întârziere, până la executarea obligaţiei stabilite în sarcina sa prin sentinţa civilă nr. 545/17.03.2008, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2007, nu constituie titlu executoriu.

În acest sens, instanţa a reţinut că art. 906 NCPC prevede: „(1) Dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin

altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalităţi, de către instanţa de executare. (2) Când obligaţia nu este evaluabilă în bani, instanţa sesizată de creditor îl poate obliga pe debitor, prin încheiere definitivă dată cu citarea părţilor, să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu. (3) Atunci când obligaţia are un obiect evaluabil în bani, penalitatea prevăzută la alin. (2) poate fi stabilită de instanţă între 0,1% şi 1% pe zi de întârziere, procentaj calculat din valoarea obiectului obligaţiei. (4) Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor. (5) Penalitatea va putea fi înlăturată ori redusă, pe calea contestaţiei la executare, dacă debitorul execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu şi dovedeşte existenţa unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării. (6) Încheierea dată în condiţiile alin. (4) este executorie. (7) Acordarea de penalităţi în condiţiile alin. (1)-(4) nu exclude obligarea debitorului la plata de despăgubiri, la cererea creditorului, în condiţiile art. 892 sau ale dreptului comun".

Astfel, alin. (6) al articolului analizat prevede faptul că doar încheierea prevăzută de alin. (4), respectiv încheierea prin care se stabileşte suma definitivă datorată de către debitor cu titlu de penalităţi este executorie, un atare caracter nefiind reglementat pentru încheierea prevăzută de alin. (2) al acestui articol.

Instanţa a constatat că stabilirea cuantumului penalităţilor datorate în concret de debitor şi executarea acestei creanţe sunt, astfel, condiţionate de eventuala pasivitate a debitorului care, în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţilor pronunţate în baza art. 906 alin. (2)-(3) NCPC, ar continua să nu execute obligaţia prevăzută în titlul executoriu şi de pronunţarea, în aceste condiţii, a unei încheieri, în baza art. 906 alin. (4) NCPC, care constituie titlu executoriu.

Pe cale de consecinţă, instanţa a respins cererea de încuviinţare executare silită.

16. Încuviinţarea executării silite. Titlu executoriu. Bilet la ordin. Aval. Condiţii

Potrivit art. 34 alin. (3) din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei şi biletului la ordin, avalul este socotit că rezultă din simpla semnătură a avalistului pusă pe faţa cambiei, afară numai dacă semnătura este a trasului sau a trăgătorului.

Norma-cadru nr. 6/1994 privind comerţul făcut de instituţiile de credit cu cambii şi bilete la ordin, emisă de Banca Naţională a României, prevede, la pct. 197, că „Semnătura avalistului, ca orice altă semnătură cambială, trebuie să îndeplinească condiţiile prevăzute de art. 8 din Legea asupra cambiei şi biletului la ordin şi în pct. 34-37 şi pct. 60 din prezentele norme-cadru".

Art. 8 din Legea nr. 58/1934 arată că „Orice semnătură cambială trebuie să cuprindă: a) în clar, numele şi prenumele persoanei fizice sau denumirea persoanei juridice ori a entităţii care se obligă; b) semnătura olografă a persoanei fizice, respectiv a reprezentanţilor legali sau a împuterniciţilor persoanelor

juridice care se obligă ori a reprezentanţilor sau a împuterniciţilor altor categorii de entităţi care utilizează astfel de instrumente".

Semnătura aplicată la rubrica „avalizat" a biletelor la ordin nu îndeplineşte condiţiile art. 8 din Legea nr. 58/1934, în măsura în care nu cuprinde numele şi prenumele persoanei fizice semnatare, o atare împrejurare constituind un impediment la încuviinţarea executării silite dintre cele la care se referă art. 666 alin. (5) pct. 7 NCPC.

Tribunalul Dolj, s. I civ., dec. nr. 1067 din 12.05.2017, definitivă, www.rolii.ro

Prin cererea formulată la data de 21.07.2016, creditoarea A.B.R. SA, prin executor judecătoresc B.A. (BM & Asociaţii), a solicitat încuviinţarea executării silite a titlului executoriu reprezentat de biletul la ordin nr. [...], emis la data de 18.09.2015 de către M.E. SRL, scadent la data de 09.01.2015, avalizat de C.D., reprezentând garanţie contract de credit nr. 2/3/17.06.2008, biletul la ordin nr. [...], emis la data de 18.09.2015 de către M.E. SRL, scadent la data de 09.12.2015, avalizat de C.D., reprezentând garanţie contract de credit nr. 2/4/24.08.2011, biletul la ordin nr. [...], emis la data de 18.09.2015 de către M.E. SRL, scadent la data de 09.12.2015, avalizat de C.D., reprezentând garanţie contract de credit nr. 2/1/14.09.2006, pentru suma de [...],12 lei, la care se adaugă cheltuieli de executare.

Prin încheierea nr. 6693/03.08.2016, pronunţată de Judecătoria C., în dosarul cu nr. [...], a fost respinsă cererea formulată de executorul judecătoresc B.A., ca neîntemeiată.

Pentru a se pronunţa astfel, instanţa a reţinut că titlurile executorii nu cuprind numele şi prenumele avalistului împotriva căruia se solicită executarea silită, ci doar o semnătură la această rubrică. Persoanele obligate printr-o cambie, în general, sunt trăgătorul (emitentul), acceptantul şi girantul. Pe lângă aceste persoane, poate exista şi o altă categorie de obligaţi cambiali, avaliştii, adică persoanele care îşi asumă o obligaţie de garanţie pentru plata cambiei. Întrucât din cuprinsul biletului la ordin nu rezultă numele şi prenumele debitorului avalist, instanţa a apreciat că încuviinţarea executării silite a biletului la ordin împotriva acestuia nu este posibilă dacă biletul la ordin avalizat conţine numai semnătura avalistului, fără a indica numele şi prenumele acestuia.

Împotriva acestei încheieri a declarat apel creditoarea A.B.R. SA, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Apelanta a arătat că, potrivit art. 666 alin. (5) pct. 7 NCPC, instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă există alte impedimente prevăzute de lege. Prevederea legală evocată de prima instanţă nu este aplicabilă în speţă, deoarece lipsa menţionării numelui avalistului în cuprinsul biletului la ordin nu reprezintă un impediment în înţelesul textului de lege sus-menţionat, câtă vreme biletele la ordin cuprind semnătura avalistului. Prin urmare, numai lipsa menţionării numelui avalistului în cuprinsul biletelor la ordin nu reprezintă un impediment legal la încuviinţarea executării silite, ci, dimpotrivă, legea specială prevede expres că avalul este valabil dacă există simpla semnătură a avalistului. Pe de altă parte, a arătat că, dacă instanţa de fond avea dubii cu privire la identitatea semnatarului avalului, putea solicita relaţii şi lămuriri apelantei, în temeiul art. 532 alin. (2) NCPC, aplicabil

şi în prezenta cauză, dat fiind caracterul necontencios al cererii de încuviinţare a executării silite. Apelanta a menţionat că depune înscrisurile cu care dovedeşte faptul că semnatarul avalului pe cele trei bilete de ordin este debitorul C.D., ceea ce prima instanţă nu a făcut. Din simpla comparare a semnăturii existente pe fişe cu semnătura avalistului de pe biletele la ordin rezultă fără dubiu că avalistul este C.D.

A solicitat admiterea apelului, schimbarea încheierii, în sensul admiterii cererii de încuviinţare a executării silite. (...)

Examinând încheierea apelată, conform art. 476 şi urm. NCPC, prin prisma motivelor de apel şi a dispoziţiilor legale aplicabile, tribunalul a constatat că apelul este nefondat pentru considerentele ce succed:

Potrivit art. 34 alin. (3) din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei şi biletului la ordin, „Avalul este socotit că rezultă din simpla semnătură a avalistului pusă pe faţa cambiei, afară numai dacă semnătura este a trasului sau a trăgătorului". Norma-cadru nr. 6/1994 privind comerţul făcut de instituţiile de credit cu cambii şi bilete la ordin, emisă de Banca Naţională a României, prevede, la pct. 197, că „Semnătura avalistului, ca orice altă semnătură cambială, trebuie să îndeplinească condiţiile prevăzute de art. 8 din Legea asupra cambiei şi biletului la ordin şi în pct. 34-37 şi pct. 60 din prezentele norme-cadru". Art. 8 din Legea nr. 58/1934 arată că: „Orice semnătură cambială trebuie să cuprindă: a) în clar, numele şi prenumele persoanei fizice sau denumirea persoanei juridice ori a entităţii care se obligă; b) semnătura olografă a persoanei fizice, respectiv a reprezentanţilor legali sau a împuterniciţilor persoanelor juridice care se obligă ori a reprezentanţilor sau a împuterniciţilor altor categorii de entităţi care utilizează astfel de instrumente".

În consecinţă, apreciind că semnătura aplicată la rubrica „avalizat" a biletelor la ordin mai sus-arătate nu îndeplineşte condiţiile art. 8 din Legea nr. 58/1934, în sensul că nu cuprinde numele şi prenumele persoanei fizice semnatare, tribunalul a constatat că soluţia instanţei de fond este legală, aceasta constituind un impediment la încuviinţarea executării silite dintre cele la care se referă art. 666 alin. (5) pct. 7 NCPC.

Faţă de cele arătate mai sus, în temeiul art. 480 NCPC, tribunalul a respins apelul ca nefondat, menţinând încheierea apelată ca fiind legală şi temeinică.

17. Încuviinţarea executării silite. Elemente necesare pentru verificarea caracterului exigibil al creanţelor decurgând din contractele de credit. Dovada notificării declarării scadenţei anticipate a creditului

Potrivit art. 663 alin. (1)-(4) NCPC, „(1) Executarea silită nu se poate face decât dacă creanţa este certă, lichidă şi exigibilă. (2) Creanţa este certă când existenţa ei neîndoielnică rezultă din însuşi titlul executoriu. (3) Creanţa este lichidă atunci când obiectul ei este determinat sau când titlul executoriu conţine elementele care permit stabilirea lui. (4) Creanţa este exigibilă dacă obligaţia debitorului este ajunsă la scadenţă sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată". De asemenea, potrivit art. 666 alin. (5) pct. 4 NCPC, instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite în cazul în care creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă.

În condiţiile în care se solicită executarea silită pentru recuperarea unei sume globale, nu se poate determina cu certitudine componenţa debitului, împrejurare ce împiedică stabilirea ratelor de credit scadente, vizate de cererea de executare.

Deşi în contractul de credit a fost inserată o clauză conform căreia, pentru încălcarea oricăror obligaţii contractuale, banca era îndreptăţită să declare scadenţa anticipată a creditului, notificând în acest sens debitorul, în prealabil, în scris, în lipsa dovezii notificării scrise a debitorului cu privire la declararea scadenţei anticipate a creditului, nu se poate reţine caracterul exigibil al creanţei totale cu privire la care se solicită încuviinţarea executării silite.

Tribunalul Ilfov, s. civ., dec. nr. 2816/A din 28.12.2016, definitivă, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei B. la data de 18.08.2016, petentul BEJ E.M. a solicitat încuviinţarea executării silite privind pe creditorul S. SARL, în contradictoriu cu debitorul D.V., în baza titlului executoriu – contractul de credit nr. [...]/30.05.2008, pentru recuperarea creanţei în sumă de 33.364,07 euro (echivalentul a 148.623,58 lei).

În drept, executorul judecătoresc a invocat dispoziţiile art. 666 NCPC.

În susţinerea cererii au fost depuse următoarele înscrisuri: cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea executorului judecătoresc de admitere a cererii de executare silită.

Prin încheierea civilă nr. 8372/30.08.2016, pronunţată de Judecătoria B. în dosarul nr. [...], a fost respinsă cererea de încuviinţare a executării silite, ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Instanţa a dispus respingerea cererii de încuviinţare a executării silite, apreciind că nu există o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, conform art. 666 alin. (5) pct. 4 NCPC. Potrivit art. 622 alin. (2) NCPC, în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, dispoziţiile art. 666 alin. (5) NCPC stabilind situaţiile de excepţie în care cererea privind încuviinţarea executării silite poate fi respinsă.

O creanţă este certă când existenţa ei neîndoielnică rezultă din însuşi titlul executoriu. Creanţa este lichidă atunci când obiectul ei este determinat sau când titlul executoriu conţine elementele care permit stabilirea lui. Creanţa este exigibilă dacă obligaţia debitorului este ajunsă la scadenţă sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată.

În speţă, s-a solicitat încuviinţarea executării silite pentru o sumă globală reprezentând debit principal restant, dobânzi, penalităţi, comisioane.

Prin încheierea pronunţată la termenul din 19.08.2016, instanţa a pus în vedere creditorului: a depune dovada exigibilităţii creanţei izvorâte din contractul de credit bancar; a indica debitul principal restant la data exigibilităţii creanţei; a indica dobânzile remuneratorii şi penalizatoare care au început să curgă de la data declarării exigibilităţii anticipate a creditului; a indica comisioanele percepute la data declarării exigibilităţii anticipate a creditului, precum şi cele care au fost percepute ulterior acestei date. Obligaţiile nu au fost îndeplinite până la termenul acordat.

Analizând conţinutul înscrisurilor depuse la dosar, instanţa a constatat că sumele indicate în cererea de încuviinţare a executării silite nu sunt certe, lichide şi exigibile, nerezultând în mod neîndoielnic din titlu, în special în privinţa dobânzilor şi comisioanelor, nefiind determinate sau determinabile şi neexistând dovada exigibilităţii întregii creanţe solicitate. Astfel, în lipsa dovezii declarării scadenţei anticipate a creditului, este îndoielnic dreptul creditorului de a urmări debitorul pentru întreaga sumă sau exclusiv pentru ratele de credit restante.

Pentru aceste motive, fiind incident impedimentul prevăzut la art. 666 alin. (5) pct. 4 NCPC, instanţa a respins cererea de încuviinţare a executării silite, ca neîntemeiată.

Împotriva acestei încheieri civile a formulat apel apelanta S. SARL, solicitând admiterea apelului, schimbarea în tot a încheierii civile apelate şi admiterea cererii de încuviinţare a executării silite.

În motivare, apelanta a arătat, în esenţă, că debitorul nu şi-a respectat obligaţiile asumate prin contractul de credit ce reprezintă titlul executoriu, astfel că a fost încheiată o cesiune de creanţă între creditorul iniţial şi apelantă, fiindu-i notificată debitorului această cesiune. De asemenea, cesiunea de creanţă a fost înscrisă în Arhiva Electronică de Garanţii Reale Mobiliare. A mai arătat apelanta că deţine o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, precizându-se că a fost realizată declararea scadenţei anticipate a creditului.

Analizând încheierea civilă apelată, tribunalul a reţinut următoarele:

Între R.B. SA, în calitate de creditor iniţial, şi debitor s-a încheiat contractul de credit nr. RF[...]/30.05.2008, cu privire la care s-a solicitat încuviinţarea executării silite în cauza de faţă. De asemenea, între creditorul iniţial şi apelantă s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare de creanţe neperformante din data de 04.10.2012, prin care a fost cesionată şi creanţa deţinută în raport de debitorul din prezenta cauză. Tribunalul a constatat că cesiunea de creanţă a fost înscrisă în Arhiva Electronică de Garanţii Reale Mobiliare, fiind şi notificată debitorului cedat, comunicarea realizându-se la data de 16.10.2012.

În drept, tribunalul a reţinut că, potrivit art. 663 alin. (1)-(4) NCPC: „(1) Executarea silită nu se poate face decât dacă creanţa este certă, lichidă şi exigibilă. (2) Creanţa este certă când existenţa ei neîndoielnică rezultă din însuşi titlul executoriu. (3) Creanţa este lichidă atunci când obiectul ei este determinat sau când titlul executoriu conţine elementele care permit stabilirea lui. (4) Creanţa este exigibilă dacă obligaţia debitorului este ajunsă la scadenţă sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată". De asemenea, potrivit art. 666 alin. (5) NCPC: „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

În raport de dispoziţiile legale anterior menţionate, tribunalul a constatat că în mod corect a respins prima instanţă cererea de încuviinţare a executării silite, creanţa neavând caracter exigibil. Astfel, conform art. 8.1. din contractul de credit, pentru

încălcarea oricăror obligaţii contractuale, banca era îndreptăţită să declare scadenţa anticipată a creditului, notificând în acest sens debitorul, în prealabil, în scris. Or, o atare dovadă nu a fost făcută de către apelantă în cauza de faţă, neexistând la dosarul cauzei niciun înscris din care să rezulte notificarea scrisă a debitorului cu privire la declararea scadenţei anticipate a creditului, ceea ce determină lipsa caracterului exigibil al creanţei cu privire la care se solicită încuviinţarea executării silite.

Faţă de aceste considerente, în temeiul art. 480 alin. (1) NCPC, tribunalul a respins apelul ca nefondat.

JURISPRUDENŢĂ

În acelaşi sens, *a se vedea Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, încheierea din 22.08.2017, neapelată, nepublicată, prin care s-a respins cererea de încuviinţare a executării silite, reţinându-se următoarele:*

Împrumutul trebuia restituit în rate a căror scadenţă a fost stabilită până în anul 2021. Or, creditoarea nu a precizat din ce este compusă creanţa vizată de cererea de executare silită, respectiv ce rate reprezintă, astfel încât nu se poate reţine exigibilitatea creanţei. Totodată, instanţa reţine că nu s-a invocat şi nici nu s-a dovedit declararea scadenţei anticipate a creditului pentru a se putea reţine că toate ratele creditului sunt scadente.

18. Încuviinţarea executării silite. Analiza caracterului cert al creanţei decurgând din contractul de emitere a unui card de credit

În condiţiile în care în cuprinsul titlului executoriu constând într-un contract de card de credit se menţionează plafonul maxim de credit acordat, iar condiţiile de contractare prevăd modalitatea în care debitorul este obligat să returneze suma retrasă din acest plafon, precum şi modalitatea de calcul al taxelor, comisioanelor, dobânzilor şi penalităţilor aferente sumei împrumutate, la dosar fiind depus şi un extras de cont în care creditoarea expune defalcat sumele datorate de către debitor în temeiul titlului de credit menţionat, se poate dispune încuviinţarea executării silite, reţinându-se caracterul cert, lichid şi exigibil al creanţei.

Tribunalul Ilfov, s. civ., dec. nr. 3275/A din 27.09.2017, definitivă, www.rolii.ro

Prin încheierea de şedinţă nr. 6376/11.07.2017, pronunţată de Judecătoria B., a fost respinsă cererea de încuviinţare a executării silite, ca neîntemeiată.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa de fond a reţinut următoarele:

Potrivit art. 632 alin. (1) NCPC, executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu, iar în conformitate cu art. 662 alin. (1) NCPC (în prezent, art. 663), executarea silită nu se poate face decât dacă creanţa este certă, lichidă şi exigibilă. În accepţiunea art. 662 alin. (2) NCPC (în prezent, art. 663), o creanţă este certă atunci când existenţa ei neîndoielnică rezultă din însuşi titlul executoriu.

În cauză s-a solicitat încuviinţarea executării silite pentru suma de 6.508,71 lei, reprezentând debit principal, dobândă, comision, penalităţi şi alte creanţe. Titlul executoriu invocat de creditor în justificarea creanţei este reprezentant de un contract

având ca obiect emiterea unui card de credit, deţinătorul cardului fiind obligat faţă de creditor în limita sumelor utilizate şi a cheltuielilor aferente, soldul rezultat din tranzacţiile efectuate prin intermediul cardului constituind credit acordat deţinătorului cardului. De asemenea, potrivit contractului, costul total al creditului şi nivelul sumei minime de rambursat lunar depind de suma utilizată şi înglobează dobânzi, o parte din capital şi prima de asigurare.

Astfel fiind, instanţa de fond a constatat că obligaţiile debitorului se concretizează pe parcursul derulării contractului, în raport de sumele pe care acesta le utilizează, precum şi în funcţie de depăşirea sau nu a limitei de creditare.

Instanţa de fond a reţinut că, din cuprinsul titlului executoriu, nu a rezultat cu certitudine existenţa unei obligaţii de plată în sarcina debitorului în cuantumul pretins de creditor, respectiv de 8.617,19 lei, pentru determinarea în concret a obligaţiilor ce incumbă debitorului impunându-se administrarea de probe sub aspectul sumelor efectiv utilizate, al datei şi cuantumului restituirii, administrare de probe ce este incompatibilă cu procedura necontencioasă a încuviinţării executării silite.

Prin urmare, instanţa de fond a considerat că nu poate reţine caracterul cert al creanţei invocate de creditor, având ca obiect plata sumei de 8.617,19 lei, respingând cererea de încuviinţare a executării silite, ca neîntemeiată.

Împotriva acestei hotărâri a formulat apel creditoarea S. SARL, prin care a solicitat admiterea apelului, modificarea în tot a încheierii atacate şi, pe cale de consecinţă, să se dispună încuviinţarea executării silite împotriva debitorului F.N.M.

Apelanta a considerat că, faţă de caracterul necontencios al procedurii de încuviinţare, având în vedere faptul că s-a depus la dosar titlul executoriu şi că sunt îndeplinite condiţiile pentru încuviinţarea executării silite, creanţa fiind certă, lichidă şi, potrivit contractului, exigibilă, se impune admiterea apelului şi încuviinţarea executării silite în temeiul contractului de credit.

Analizând încheierea civilă apelată, în raport de motivele invocate, tribunalul a constatat următoarele:

Prin cererea de executare silită, apelanta creditoare a solicitat încuviinţarea executării silite a titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/07.05.2007 (card de credit) împotriva debitorului F.N.M.

În ceea ce priveşte contractul de credit, tribunalul a constatat că acesta îndeplineşte condiţiile prevăzute de lege pentru a fi considerat titlu executoriu, fiind îndeplinite condiţiile prevăzute de dispoziţiile art. 632, art. 638, art. 663 şi art. 666 NCPC pentru a se dispune încuviinţarea executării silite. Din înscrisurile existente la dosarul cauzei rezultă faptul că cesiunea de creanţă a fost notificată debitorului în condiţiile prevăzute de lege.

Tribunalul nu a reţinut argumentul primei instanţe, în sensul că titlul executoriu de care se prevalează creditoarea, respectiv contract de card de credit, nu conţine suficiente elemente care să permită stabilirea debitului, deoarece în cuprinsul titlului se menţionează plafonul maxim de credit acordat, iar condiţiile de contractare (menţionate în art. 9 din contract) prevăd modalitatea în care debitorul este obligat să returneze suma retrasă din acest plafon, precum şi modalitatea de calcul al taxelor, comisioanelor, dobânzilor şi penalităţilor aferente sumei împrumutate, la dosarul primei instanţe existând un extras de cont unde creditoarea-cesionară expune defalcat sumele datorate de către debitor în temeiul titlului de credit menţionat.

Faţă de aceste considerente, în temeiul art. 480 alin. (2) NCPC, tribunalul a admis apelul, a schimbat în tot încheierea apelată şi a admis cererea de încuviinţare a executării silite, în toate formele de executare silită prevăzute de lege.

NOTĂ

În doctrină, în analiza condiţiilor pentru reţinerea caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei în cadrul procedurii încuviinţării executării silite, s-au expus următoarele:

În cazul creanţelor al căror cuantum nu este determinat prin titlul executoriu, dar este determinabil pe baza criteriilor cuprinse în acesta, creditorul trebuie ca, odată cu cererea de executare, *să indice modul în care a fost determinat cuantumul creanţei pentru care se cere executarea, în chiar cuprinsul cererii de executare sau printr-o anexă la aceasta.* În lipsa indicării modului de calcul al creanţei, pe baza criteriilor prevăzute de titlul executoriu, instanţa de executare va respinge cererea de încuviinţare a executării silite, neputând fi stabilit caracterul lichid al acesteia.

De asemenea, în cazul titlurilor executorii care se execută ca urmare a *declarării scadenţei anticipate a obligaţiilor debitorului* (contracte de credit bancar), creditorul trebuie să facă dovada, odată cu formularea cererii de executare silită, a declarării scadenţei anticipate, conform clauzelor contractuale şi a dispoziţiilor legale, în caz contrar, instanţa de executare urmând a respinge cererea de încuviinţare a executării silite.

O situaţie specială este aceea a *formulării unei cereri de executare pentru o creanţă nescadentă*, dar cu privire la care creditorul doreşte să obţină decăderea debitorului din beneficiul termenului de plată. În acest caz, având în vedere că *cererea de decădere a debitorului din beneficiul termenului de plată* este de competenţa instanţei de executare [art. 675 alin. (2) NCPC], aceasta va fi formulată odată cu cererea de executare, urmând ca instanţa de executare să o soluţioneze cu prioritate faţă de cererea de încuviinţare a executării silite. Cererea de decădere nu va putea fi însă formulată de creditor anterior formulării cererii de executare, deoarece doar de la acest moment putem vorbi despre o instanţă de executare, potrivit art. 651 alin. (1) NCPC.

A se vedea H.-N. Ţiţ, *Analiza motivelor pentru care poate fi respinsă cererea de încuviinţare a executării silite de către instanţa de executare*, dreptmd.wordpress.com (sursa: www.universuljuridic.ro).

19. Imposibilitatea analizării, în cadrul procedurii încuviinţării executării silite, a prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită

Potrivit art. 666 alin. (5) NCPC, pentru încuviinţarea executării silite instanţa verifică: competenţa organului de executare; caracterul de titlu executoriu al înscrisului executat; dacă înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, întruneşte toate condiţiile cerute de lege; dacă creanţa este certă, lichidă şi exigibilă; dacă nu există alte impedimente prevăzute de lege.

Sintagma „alte impedimente prevăzute de lege" priveşte condiţii extrinseci ale dreptului la executare silită, care să fie expres indicate de lege drept impedimente în încuviinţarea executării silite. Or, prescripţia dreptului de a

obţine executarea silită constituie o condiţie intrinsecă a acestui drept, iar nu a creanţei din titlul executoriu şi nu este prevăzută de o dispoziţie legală ca impediment în depunerea cererii de executare silită.

Titlul executoriu îşi pierde puterea executorie în cazul împlinirii prescripţiei, însă caracterul executoriu, care ţine de forma titlului şi de reglementările ce îi stabilesc acest caracter, nu se pierde prin prescripţia dreptului de a obţine executarea silită. Înscrisul sau hotărârea judecătorească reprezintă în continuare un titlu executoriu, dar nu mai beneficiază de puterea executorie, ca urmare a intervenirii prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită.

Având în vedere că pierderea puterii executorii în urma împlinirii prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită este reglementată distinct în art. 707 alin. (1) NCPC, imediat anterior Capitolului VI privitor la contestaţia la executare, iar nu ca un impediment la încuviinţarea executării silite, prescripţia nu va putea fi invocată, aşadar, în cadrul acestei din urmă proceduri.

Tribunalul Bucureşti, s. a III-a civ., dec. nr. 1011/A din 22.03.2017, definitivă, www.rolii.ro

Prin adresa nr. 3094/2016, înregistrată pe rolul instanţei la data de 21.09.2016, B.M. şi Asociaţii a solicitat încuviinţarea executării silite împotriva debitorului G.L.R., la cererea creditorului U.P.I. (L.) SA, în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/16.04.2009.

Prin încheierea de la data de 30.09.2016, Judecătoria Sectorului 3 Bucureşti a respins cererea de încuviinţare a executării silite.

Pentru a se pronunţa astfel, prima instanţă a reţinut următoarele:

Potrivit art. 666 alin. (5) pct. 4 şi 7 NCPC, instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: „[...] 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; [...] 7. există alte impedimente prevăzute de lege". Potrivit alin. (6)-(7) ale aceluiaşi articol, „(6) Încheierea prin care instanţa admite cererea de încuviinţare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac, însă poate fi cenzurată în cadrul contestaţiei la executare silită, introdusă în condiţiile prevăzute de lege. Dispoziţiile art. 712 alin. (3) rămân aplicabile. (7) Încheierea prin care se respinge cererea de încuviinţare a executării silite poate fi atacată numai cu apel exclusiv de creditor, în termen de 15 zile de la comunicare [...]".

Din această perspectivă, instanţa a reţinut că societatea creditoare-cesionară a solicitat executarea silită a debitului provenit din contractul de credit nr. [...]/16.04.2009, încheiat între cedenta P.F.R. I.F.N. SA şi debitorul G.L.R., suma împrumutată de 1.500 lei trebuind să fie rambursată în 39 de rate săptămânale egale, ultima în cursul anului 2010. Astfel, creanţa cesionată a devenit scadentă anterior datei intrării în vigoare a noului Cod civil şi a noului Cod de procedură civilă, respectiv 01.10.2011. Cererea de executare silită a fost înregistrată la B. [...] la 25.08.2016.

Faţă de data scadenţei obligaţiei de plată, în cauză sunt aplicabile dispoziţiile Codului de procedură civilă din 1865 şi cele ale Decretului nr. 167/1958 privind prescripţia extinctivă. Astfel, conform art. 711 NCPC, prevederile acestuia se completează cu dispoziţiile noului Codul civil privitoare la prescripţia extinctivă, iar conform art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a noului Codul

civil, prescripţiile începute şi neîmplinite la data intrării în vigoare a noului Codul civil sunt şi rămân supuse dispoziţiilor legale care le-au instituit.

Potrivit dispoziţiilor art. 405 CPC 1865, dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel, iar potrivit dispoziţiilor art. 18 din Decretul nr. 167/1958, instanţa de judecată este obligată ca, din oficiu, să cerceteze dacă dreptul la executare silită este prescris.

Din analiza înscrisurilor anexate la cererea de executare silită, instanţa a reţinut că în cauză nu sunt incidente prevederile art. 405^1 CPC 1865 sau ale art. 405^2 CPC 1865, din moment ce creditoarea nu a adus dovezi în sensul existenţei unei cauze de suspendare sau de întrerupere a cursului prescripţiei.

Coroborând cele de mai sus şi reţinând că de la naşterea dreptului de a cere executarea şi până la formularea cererii de către creditoare au trecut mai mult de 3 ani, instanţa a apreciat că a intervenit prescripţia dreptului creditoarei de a cere executarea silită a titlului executoriu. Având în vedere că, potrivit art. 405 alin. (3) CPC 1865, prin împlinirea termenului de prescripţie, titlul executoriu şi-a pierdut puterea executorie, instanţa a respins cererea creditorului, ca neîntemeiată.

Împotriva acestei soluţii a formulat apel creditoarea, prin care a arătat următoarele:

Creditoarea a menţionat că debitorul a încheiat un contract de împrumut (de credit) cu creditorul iniţial P.F.R. I.F.N. SA. Ca urmare a nerespectării de către debitor a ratelor de plată stabilite prin contract, creditorul a suferit o pierdere semnificativă, pe care a acoperit-o parţial, cesionând contractul de împrumut creditorului subsecvent U.P.I. (L.) SA. Debitorul cedat a fost notificat despre existenţa cesiunii de creanţă prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, iar formalităţile de publicitate, respectiv înscrierea cesiunii de creanţă în Arhiva Electronică de Garanţii Reale Imobiliare, au fost îndeplinite. Creditorul subsecvent a încercat colectarea amiabilă a ratelor, însă fără succes, procedând la executarea silită a creanţei prin intermediul executorului judecătoresc, conform prevederilor legale.

Aspecte cu privire la respingerea cererii de încuviinţare

Potrivit art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

Niciuna dintre aceste condiţii nu a fost îndeplinită, astfel încât a considerat nelegală respingerea cererii de încuviinţare şi a solicitat schimbarea în tot a încheierii atacate. Mai mult decât atât, deşi instanţa a menţionat că poate cerceta din oficiu dacă dreptul la executare silită este prescris, conform art. 18 din Decretul nr. 167/1958, acest decret a fost abrogat prin art. 230 din Legea nr. 71/2011. Creditoarea a considerat că excepţia prescripţiei poate fi invocată numai de către debitor prin intermediul contestaţiei la executare, nicidecum de către instanţă, la momentul introducerii cererii fiind aplicabil Codul civil din 17.07.2009, instanţa favorizând în mod injust debitorul prin paralizarea acţiunii legitime a creditorului ce urmăreşte realizarea creanţei sale.

În drept, art. 666 alin. (7) NCPC, precum şi prevederile legale citate mai sus.

Analizând motivele de apel, s-a reţinut:

Tribunalul a notat că, în privinţa condiţiilor de încuviinţare a executării silite, sunt incidente dispoziţiile în vigoare de la data depunerii cererii de executare silită la executorul judecătoresc. În speţă, cererea a fost depusă la executor la data de 25.08.2016, astfel că cererea de încuviinţare a executării silite este supusă art. 666 alin. (5) NCPC, chiar dacă priveşte un contract de credit încheiat anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă. Potrivit acestui text, pentru încuviinţarea executării silite se verifică: competenţa organului de executare; caracterul de titlu executoriu al înscrisului executat; dacă înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, întruneşte toate condiţiile cerute de lege; dacă creanţa e certă, lichidă şi exigibilă; dacă nu există alte impedimente prevăzute de lege.

Sintagma „alte impedimente prevăzute de lege" priveşte condiţii extrinseci ale dreptului la executare silită care să fie expres indicate de lege drept impedimente în încuviinţarea executării silite. Or, prescripţia dreptului de a cere executare silită constituie o condiţie intrinsecă a acestui drept, iar nu a creanţei din titlul executoriu şi nu este prevăzută de o dispoziţie legală ca impediment în depunerea cererii de executare silită.

Totodată, prescripţia dreptului de a obţine executarea silită este reglementată distinct în art. 706 şi urm., din Capitolul V al noului Cod de procedură civilă. Titlul executoriu îşi pierde puterea executorie în cazul împlinirii prescripţiei, însă caracterul executoriu, care ţine de forma titlului şi reglementările ce îi stabilesc acest caracter, nu se pierde prin prescripţia dreptului de cere executarea silită. Înscrisul sau hotărârea judecătorească reprezintă în continuare un titlu executoriu, dar nu mai beneficiază de puterea executorie, ca urmare a intervenirii prescripţiei executării silite.

Având în vedere că pierderea puterii executorii în urma împlinirii prescripţiei executării silite este reglementată distinct în art. 707 alin. (1) NCPC, imediat anterior Capitolului VI privitor la contestaţia la executare, iar nu ca un impediment la încuviinţarea executării silite, prescripţia nu va putea fi invocată, aşadar, în cadrul acestei din urmă proceduri.

Apelul a fost astfel admis şi, reţinând că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 666 alin. (5) NCPC, a fost schimbată în tot încheierea apelată şi a fost încuviinţată executarea silită în dosarul de executare silită nr. [...]/2016 al SCPEJ M. şi Asociaţii.

NOTĂ

Imposibilitatea de cercetare, în cadrul procedurii de încuviinţare a executării silite, a prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită este impusă de caracterul necontencios al procedurii încuviinţării executării silite.

Astfel, calea prin care poate fi invocată prescripţia dreptului de a obţine executarea silită este, în opinia noastră, *contestaţia la executare* formulată de către debitor în termenul prevăzut de art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC, doar într-un atare cadru procesual, supus procedurii contencioase, având a fi analizată prescripţia dreptului de a obţine executarea silită. Prin contestaţia la executare, prescripţia dreptului de a obţine executarea silită trebuie invocată de către contestatorul debitor drept *motiv al contestaţiei la executarea silită însăşi*, iar nu pe cale de excepţie de procedură.

Sub acest aspect, este de menţionat faptul că, în practică, s-a susţinut de către creditori inadmisibilitatea invocării de către debitorii contestatori, prin contestaţia

la executare, a prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită, argumentând că respectiva contestaţie are natura juridică a unei cereri de chemare în judecată şi contravine art. 2513 NCC, care statuează că prescripţia poate fi opusă numai prin întâmpinare. Or, contestatorul care o invocă este reclamant, deci nu poate invoca excepţii direct pe calea cererii de chemare în judecată.

Argumentele privind inadmisibilitatea invocării de către debitorul contestator, pe calea contestaţiei la executare, a prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită sunt neîntemeiate, întrucât, având în vedere obiectul contestaţiei la executare, astfel cum este acesta delimitat de dispoziţiile art. 712 alin. (1) NCPC, împrejurarea că intervenirea prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită afectează valabilitatea efectuării executării silite, precum şi împrejurarea că prescripţia poate fi invocată de către debitor, ca titular al contestaţiei la executare, în cadrul contestaţiei la executare se poate invoca prescripţia dreptului de a cere executarea silită.

În acest sens, a se vedea şi *Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, sentinţa civilă nr. 9181/10.11.2017, nepublicată*.

20. Încuviinţarea executării silite. Obligaţia de a comunica informaţii de interes public, stabilită prin titlul executoriu. Procedura specială de executare silită, prevăzută de Legea nr. 554/2004. Excluderea procedurii de executare silită de drept comun

Emiterea răspunsului la cererea creditorului de comunicare a informaţiilor de interes public nu se poate realiza decât de către debitoare, care deţine informaţiile solicitate de creditor, fiind o obligaţie *intuitu personae*.

Executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu, constând în emiterea răspunsului la cererea de comunicare a informaţiilor de interes public, presupune din partea debitoarei eliberarea către creditor a unui înscris care conţine informaţiile solicitate de acesta din urmă.

Pentru situaţia în care autoritatea publică este obligată la eliberarea unui înscris, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 a reglementat o procedură specială de executare. Astfel, conform art. 24 alin. (1)-(3) din Legea nr. 554/2004 (în vigoare la data depunerii cererii): „(1) Dacă în urma admiterii acţiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operaţiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bunăvoie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii. (2) În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se duce la îndeplinire prin executare silită, parcurgându-se procedura prevăzută de prezenta lege. (3)[1] La cererea creditorului, în termenul de prescripţie a

[1] Art. 24 alin. (3) a fost modificat prin art. I pct. 21 din Legea nr. 212/2018 (M. Of. nr. 658 din 30.07.2018) şi are în prezent următorul conţinut: „(3) La cererea creditorului, în termenul de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) şi care nu au fost respectate *în mod culpabil*, instanţa

dreptului de a obţine executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) şi care nu au fost respectate, instanţa de executare, prin încheiere definitivă dată cu citarea părţilor, aplică conducătorului autorităţii publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalităţi, în condiţiile art. 905 NCPC" (în prezent, art. 906).

De asemenea, conform art. 25 alin. (1) din Legea nr. 554/2004: „Instanţa de executare, care în materia contenciosului administrativ este, potrivit art. 2 alin. (1) lit. ţ), instanţa care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ, aplică, respectiv acordă sancţiunea şi penalităţile prevăzute la art. 24 alin. (3), fără a fi nevoie de învestirea cu formulă executorie şi de încuviinţarea executării silite de către executorul judecătoresc".

În măsura în care obligaţia stabilită prin titlul executoriu este una dintre cele reglementate la art. 24 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, nu poate fi parcursă procedura de executare de drept comun, ci creditorul are doar posibilitatea de a parcurge, personal sau prin mandatar, procedura specială execuţională reglementată de Legea contenciosului administrativ.

Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, înch. din 29.12.2017, definitivă prin respingerea apelului prin dec. nr. 1376 din 10.04.2018 a Tribunalului Bucureşti, s. a IV-a, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti sub nr. [...] din data de [...], BEJ [...] a solicitat încuviinţarea executării silite în temeiul titlului executoriu reprezentat de decizia civilă nr. 5329/10.11.2016, pronunţată de către Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a de contencios administrativ şi fiscal, în cadrul dosarului nr. [...].

Cererea de încuviinţare a executării silite a fost introdusă pe rolul instanţei ca urmare a cererii de executare silită formulate de creditorul D. împotriva debitoarei Primăria.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Prin decizia civilă nr. 5329/10.11.2016, pronunţată de către Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal, în cadrul dosarului nr. [...], în temeiul căreia se solicită încuviinţarea executării silite, a fost obligată debitoarea Primăria să comunice creditorului D. informaţiile de interes public solicitate prin cererea nr. [...].

Instanţa a constatat că emiterea răspunsului la cererea creditorului de comunicare a informaţiilor de interes public nu se poate realiza decât de către debitoare, care deţine informaţiile solicitate de creditor. De asemenea, executarea deciziei menţionate mai sus presupune din partea debitoarei eliberarea către creditor a unui înscris care conţine informaţiile solicitate de acesta din urmă. Or, pentru situaţia în care

---

de executare, prin *hotărâre dată* cu citarea părţilor, aplică conducătorului autorităţii publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalităţi, în condiţiile art. 906 NCPC".

autoritatea publică este obligată la eliberarea unui înscris, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 a reglementat o procedură specială de executare.

Astfel, conform art. 24 din Legea nr. 554/2004 (în vigoare la data depunerii cererii): „(1) Dacă în urma admiterii acţiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operaţiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bunăvoie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii. (2) În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se duce la îndeplinire prin executare silită, parcurgându-se procedura prevăzută de prezenta lege. (3) La cererea creditorului, în termenul de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) şi care nu au fost respectate, instanţa de executare, prin încheiere definitivă dată cu citarea părţilor, aplică conducătorului autorităţii publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalităţi, în condiţiile art. 905 NCPC" (în prezent, art. 906).

De asemenea, conform art. 25 alin. (1) din Legea nr. 554/2004: „Instanţa de executare, care în materia contenciosului administrativ este, potrivit art. 2 alin. (1) lit. ţ), instanţa care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ, aplică, respectiv acordă sancţiunea şi penalităţile prevăzute la art. 24 alin. (3), fără a fi nevoie de învestirea cu formulă executorie şi de încuviinţarea executării silite de către executorul judecătoresc".

Opinia instanţei a fost în sensul că obligaţia a cărei executare se solicită în speţă se încadrează în categoria obligaţiilor limitativ prevăzute de lege, a căror aducere la îndeplinire se realizează pe calea procedurii speciale de executare reglementate de Legea contenciosului administrativ. În acest context, creditorul, personal sau prin mandatar, trebuie să se adreseze instanţei de contencios administrativ competente cu o cerere întemeiată pe dispoziţiile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, fără a exista pentru creditor posibilitatea parcurgerii procedurii execuţionale de drept comun, adică fără a exista pentru acesta posibilitatea de a apela la un executor judecătoresc pentru realizarea obligaţiei. Acest aspect reiese din dispoziţiile art. 25 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, care stabilesc regula conform căreia nu este necesară încuviinţarea executării silite pentru executarea unei obligaţii precum cea din speţă, coroborate cu dispoziţiile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, care stabilesc că trebuie parcursă procedura de executare prevăzută de această lege, iar nu procedura de executare de drept comun, reglementată de Codul de procedură civilă.

Prin urmare, apreciind obligaţia instituită în sarcina debitoarei ca fiind una dintre obligaţiile reglementate la art. 24 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, instanţa a dedus că nu poate fi parcursă, în speţă, procedura de executare de drept comun, ci creditorul are doar posibilitatea de a parcurge, personal sau prin mandatar, procedura specială execuţională reglementată de Legea contenciosului administrativ.

În consecinţă, instanţa a respins cererea de încuviinţare a executării silite.

21. Încuviinţarea executării silite. Subrogarea asigurătorului în dreptul creditorului. Dovada plăţii indemnizaţiei de către asigurător

Potrivit art. 1593 alin. (1) NCC, „Oricine plăteşte în locul debitorului poate fi subrogat în drepturile creditorului, fără a putea însă dobândi mai multe drepturi decât acesta".

Astfel, pentru a se putea constata subrogarea asigurătorului în dreptul creditorului – unitate bancară care a acordat creditul vizat de executarea silită – şi pentru a se putea dispune în consecinţă încuviinţarea executării silite solicitate de asigurător în baza contractului de credit, nu este suficientă depunerea contractului de credit invocat drept titlu executoriu şi a contractului de asigurare, fiind necesară depunerea dovezii achitării de către asigurător către unitatea bancară împrumutătoare a indemnizaţiei de asigurare.

Tribunalul Suceava, s. a II-a civ., dec. nr. 39 din 11.01.2018, definitivă, www.rolii.ro

Prin adresa înregistrată pe rolul Judecătoriei Suceava la data de 11.10.2017 sub nr. [...], petentul T.C., executor judecătoresc în circumscripţia Curţii de Apel Suceava, la solicitarea creditorului G. Asigurări SA, a înaintat instanţei cererea prin care a solicitat încuviinţarea executării silite împotriva debitoarei P.C., în vederea punerii în executare a titlului executoriu reprezentat de contractul de împrumut pentru nevoi personale nr. [...]/22.06.2006 încheiat cu X Bank România SA, până la concurenţa sumei de 3.847,24 lei, la care se vor adăuga cheltuielile cu executarea.

În drept, petentul şi-a întemeiat cererea pe dispoziţiile art. 666 NCPC.

Prin încheierea pronunţată în şedinţa camerei de consiliu din data de 16.10.2017, Judecătoria Suceava a respins, ca neîntemeiată, cererea de încuviinţare a executării silite formulată de petentul T.C., executor judecătoresc în circumscripţia Curţii de Apel Suceava, la solicitarea G. Asigurări SA, împotriva debitorului P.C.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut că, potrivit art. 632 alin. (1) NCPC, executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu, iar conform art. 632 alin. (2) NCPC, constituie titluri executorii hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum şi alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. De asemenea, conform art. 638 alin. (1) pct. 4 NCPC, sunt titluri executorii şi pot fi puse în executare silită titlurile de credit sau alte înscrisuri cărora legea le recunoaşte putere executorie.

De asemenea, instanţa a reţinut că, potrivit art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului, contractele de credit, inclusiv contractele de garanţie reală sau personală, încheiate de o instituţie de credit constituie titluri executorii.

Analizând contractul de credit invocat, instanţa a constatat că acesta a fost încheiat între X Bank România SA şi debitoarea P.C. Ca urmare a neplăţii la timp a ratelor de credit de către acesta din urmă, creditoarea a dat efect contractului de asigurare încheiat cu G. Asigurări SA, apreciindu-se că s-a produs riscul asigurat şi debitorul şi-a pierdut capacitatea financiară. În aceste condiţii, creditorul iniţial a procedat la notificarea debitorului, în sensul că a intervenit subrogaţia legală a

[...] în toate drepturile deţinute de către creditorul iniţial, aferente contractului de credit încheiat cu debitorul, conform prevederilor art. 22 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările şi reasigurările, cu modificările şi completările ulterioare. Instanţa a reţinut că la dosarul cauzei a fost depus contractul de asigurare nr. [...]/31.05.2007, încheiat între bancă şi asigurător.

În plus, instanţa a reţinut că, potrivit art. 1593 alin. (1) NCC, oricine plăteşte în locul debitorului poate fi subrogat în drepturile creditorului, fără a putea însă dobândi mai multe drepturi decât acesta.

Analizând înscrisurile depuse la dosarul cauzei, instanţa a reţinut că nu s-a făcut dovada plăţii realizate de către G. Asigurări SA, în sensul prevederilor art. 1593 alin. (1) NCC, astfel că nu se va reţine că G. Asigurări SA s-a subrogat în drepturile creditorului iniţial. Prin urmare, s-a reţinut că singurul titlu executoriu care poate fi opus debitoarei din prezentul dosar este contractul de credit şi singura parte care îl poate opune în mod legal este creditorul iniţial X Bank România SA.

Faţă de aceste considerente, instanţa a respins, ca neîntemeiată, cererea de încuviinţare a executării silite formulată de petentul T.C., executor judecătoresc în circumscripţia Curţii de Apel Suceava, la solicitarea creditorului G. Asigurări SA.

Împotriva acestei hotărâri a formulat apel creditoarea G. Asigurări SA, solicitând admiterea apelului, modificarea în tot a încheierii apelate şi încuviinţarea executării silite prin admiterea cererii de încuviinţare formulate prin birou executor judecătoresc.

Motivând, a susţinut (...) că dovada plăţii transpusă prin ordinul de plată nr. 804/09, ataşat cererii de executare silită, se regăseşte la dosarul execuţional şi face dovada intervenirii subrogaţiei legale a G. Asigurări SA în drepturile X Bank SA. Astfel, a învederat că societatea creditoare are dreptul de a trece la executarea silită a creanţei direct în baza titlului executoriu emis de unitatea bancară, întrucât se subrogă în drepturile creditorului iniţial, preluând în acelaşi timp şi posibilitatea să treacă la executarea silită în temeiul titlului executoriu emis de unitatea bancară, fără a mai fi nevoit să obţină o hotărâre judecătorească împotriva debitorului. A solicitat a fi avute în vedere considerentele cuprinse în Decizia nr. 3/2014, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

Mai mult, în deplină concordanţă cu cele statuate de Înalta Curte, a susţinut că executorialitatea este o caracteristică a creanţei, iar nu a înscrisului. De vreme ce creanţele bancare sunt executorii potrivit legii, rezultă ca subrogaţia produce efecte şi în ceea ce priveşte posibilitatea deţinătorului acestei creanţe de a demara executarea silită în formele prescrise de lege. Asigurătorul-plătitor are posibilitatea şi dreptul legitime să demareze executarea silită în temeiul titlului executoriu emis de unitatea bancară în drepturile căruia se subrogă, caracterul executoriu al creanţei nefiind dat de procedura de executare la care are acces creditorul, ci de lege şi contract. A susţinut că subrogaţia este o modalitate de transmisiune a obligaţiei, iar nu de transformare a acesteia. Caracteristicile raportului juridic obligaţional conţinut în contractul de credit, prin efectul subrogaţiei, nu se modifică în vreun fel.

A arătat apelanta creditoare că prima instanţă a pronunţat o sentinţă nelegală şi netemeinică, reţinând în mod incorect chestiunea de drept dedusă judecăţii şi făcând o interpretare şi aplicare eronată a dispoziţiilor legale conţinute în art. 527 NCPC, care reglementează domeniul de aplicare al procedurii necontencioase judiciare. Aspectele de interpretare a normei de drept conţinute în contractul de

asigurare-cadru şi cazul subrogaţiei instituite atât de lege, cât şi pe tărâm contractual odată cu efectuarea plăţii cu titlu de despăgubire nu ar putea fi soluţionate într-o procedură necontencioasă, chiar dacă aceasta are loc în faţa instanţei de executare. A susţinut că cererea de încuviinţare a executării silite şi cererea de executare silită în temeiul căreia se solicită încuviinţarea, ca acte de procedură necontencioase, sunt guvernate sub imperiul regimului special imperativ, expres prevăzut, al art. 664, art. 665 şi art. 666 NCPC. (...) S-a arătat că subrogaţia nu transferă numai emolumentul creanţei, iar asigurătorul este parte survenită în contractul iniţial, acesta putând exercita toate acţiunile ce au aparţinut cedentului, preluându-i toate drepturile, iar creanţa rămânând neschimbată.

A arătat că la dosarul de executare se regăseşte ataşat cererii de executare titlul executoriu – contract de credit nr. [...]/22.06.2006. Acest contract de credit a fost asigurat în temeiul contractului de asigurare nr. [...]/31.05.2007 pentru riscul de neplată provenit din nerespectarea de către debitor a obligaţiilor sale contractuale de plată a sumei datorate potrivit creditului. Ca urmare a intervenirii acestui risc asigurat – nerambursarea creditului la termenele convenite – G. Asigurări SA a despăgubit unitatea bancară asigurată, achitând acesteia indemnizaţia de asigurare (despăgubire) reprezentând valoarea totală a debitului – debit restant datorat – în componenţa sa exprimată atât în cadrul contractului de asigurare, contractului de credit, cât şi al extrasului de cont „situaţia contului" –, suma fiind calculată la data producerii evenimentului asigurat. Prin plata debitului restant datorat, sub forma achitării indemnizaţiei de asigurare, a operat subrogaţia legală a G. Asigurări SA în toate drepturile deţinute de X Bank, sucursala Suceava –creditor plătit – pentru creanţa reprezentând credit, dobândă şi comisioane, potrivit contractului de asigurare încheiat, pe care debitorul P.C. o înregistra în contul creditului. Prin notificarea privind intervenirea subrogaţiei nr. [...]/13.05.2010, care a fost comunicată debitorului potrivit normelor procedurale valabile în această materie, acestuia i s-a dus la cunoştinţă situaţia sa juridică nou-intervenită, opţiunile sale şi modalitatea de stingere a creanţei datorate.

Din dispoziţiile legale şi contractuale citate, care permit în mod expres atât transmisiunea drepturilor, cât şi a obligaţiilor izvorâte din contractele de credit, prin modalitatea subrogaţiei legale, rezultă, fără dubiu, faptul că motivarea primei instanţe apare nesusţinută în niciun fel de dispoziţii legale, principii de drept sau interpretări ale normelor juridice. Subrogaţia reală operează de plin drept, fără a fi necesar consimţământul creditorului plătit sau al debitorului a cărui datorie se plăteşte. Astfel, potrivit art. 1596 NCC, subrogaţia operează de drept, adică automat, fără a mai fi necesară îndeplinirea vreunei condiţii speciale, în alte cazuri prevăzute de lege, precum subrogaţia care se realizează în cazul asigurărilor, dacă riscul asigurat s-a produs, când societatea de asigurări se subrogă *ex lege* în drepturile asiguratului despăgubit împotriva celui vinovat de producerea prejudiciului. (...)

Examinând apelul de faţă, prin prisma actelor şi lucrărilor dosarului, a considerentelor sentinţei atacate şi a criticilor formulate, tribunalul reţine următoarele:

Deşi prima instanţă a reţinut în mod corect că la data soluţionării cererii de încuviinţare a executării silite nu era dovedită subrogaţia asiguratului privind plata asigurării, tribunalul a constatat că, odată cu apelul, creditoarea, cu ordinul de plată nr. 1/2009, a făcut dovada achitării sumei asigurate, astfel că, potrivit art. 1593 NCC,

este dovedit faptul că de la această dată a operat subrogaţia asiguratului apelant în drepturile şi obligaţiile unităţii bancare.

Cum contractul de credit, conform art. 120 din O.G. nr. 99/2006, reprezintă titlu executoriu şi nu există dovezi că debitoarea şi-a îndeplinit obligaţiile contractuale, în baza art. 480 raportat la art. 666 NCPC, tribunalul a admis apelul şi a modificat hotărârea instanţei de fond în sensul admiterii cererii de încuviinţare a executării silite pentru suma de 3.847,24 lei, la care se vor adăuga cheltuielile de executare, împotriva debitorului P.C., în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de împrumut pentru nevoi personale nr. [...]/22.06.2006, la solicitarea creditorului G. Asigurări SA.

NOTĂ

În privinţa **necesităţii dovedirii plăţii indemnizaţiei de către asigurător creditorului iniţial** pentru a se reţine subrogarea, relevante sunt dispoziţiile art. 2210 alin. (1) NCC, care prevăd: „În limitele indemnizaţiei plătite, asigurătorul este subrogat în toate drepturile asiguratului sau ale beneficiarului asigurării împotriva celor răspunzători de producerea pagubei, cu excepţia asigurărilor de persoane".

22. Încuviinţarea executării silite. Contract de locaţiune încheiat prin înscris sub semnătură privată înregistrat la organele fiscale – titlu executoriu în privinţa chiriei, nu şi în privinţa cheltuielilor de întreţinere. Efectele pronunţării unor soluţii de admitere a cererii de încuviinţare a executării silite în ipoteze similare celei cu care este învestită instanţa

Potrivit art. 1798 NCC, „Contractele de locaţiune încheiate prin înscris sub semnătură privată care au fost înregistrate la organele fiscale (...) constituie titluri executorii pentru plata chiriei la termenele şi în modalităţile stabilite în contract sau, în lipsa acestora, prin lege".

Prevederea legală care conferă caracterul de titlu executoriu este de strictă interpretare, efectele acesteia neputând fi extinse la celelalte creanţe ce ar putea izvorî din derularea unui contract de locaţiune. Astfel, contractul de închiriere înregistrat la organele fiscale reprezintă titlu executoriu numai în privinţa sumelor reprezentând chirie, nu şi pentru sumele reprezentând contravaloare întreţinere.

Soluţiile pronunţate în alte cereri de încuviinţare a executării silite nu pot fi opuse cu autoritate de lucru judecat, iar în dreptul român, precedentul judiciar nu atrage obligaţia pronunţării unor soluţii identice, chiar dacă situaţiile de fapt soluţionate deja sunt identice cu cea de faţă.

Tribunalul Bucureşti, s. a IV-a civ., dec. nr. 1237/A din 28.03.2018, definitivă, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti sub nr. [...], executorul judecătoresc C.A.P. a solicitat încuviinţarea executării silite a contractului-cadru de închiriere pentru suprafeţele cu destinaţia de locuinţă nr. [...]/174/30.09.2013, împotriva debitorului O.P., pentru creditorul D.G.A.P.C.

Sectorul 1, pentru suma de 3.564,54 lei, reprezentând chirie restantă şi cheltuieli de întreţinere neachitate.

Prin încheierea de şedinţă din data de 30.10.2017, Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti a admis în parte cererea, a încuviinţat executarea silită a titlului executoriu reprezentat de contractul-cadru de închiriere pentru suprafeţele cu destinaţia de locuinţă nr. [...]/174/30.09.2013, înregistrat la organele fiscale, doar cu privire la suma ce reprezintă contravaloarea chiriei şi a respins ca neîntemeiată cererea de încuviinţare a executării silite cu privire la sumele ce reprezintă contravaloare cheltuieli de întreţinere.

Pentru a dispune astfel, prima instanţă a reţinut următoarele:

Potrivit art. 632 alin. (1) NCPC, executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu. Potrivit art. 1798 NCC, „Contractele de locaţiune încheiate prin înscris sub semnătură privată care au fost înregistrate la organele fiscale (...) constituie titluri executorii pentru plata chiriei la termenele şi în modalităţile stabilite în contract sau, în lipsa acestora, prin lege".

Contractul de închiriere pentru care s-a solicitat încuviinţarea executării silite este înregistrat la organele fiscale, însă, potrivit prevederilor legale menţionate, reprezintă titlu executoriu numai în privinţa sumelor reprezentând chirie. Prevederea legală care conferă caracterul de titlu executoriu este de strictă interpretare, efectele acesteia neputând fi extinse la celelalte creanţe ce ar putea izvorî din derularea unui contract de locaţiune. Drept urmare, instanţa a constatat că titlul reprezentat de contractul-cadru de închiriere pentru suprafeţele cu destinaţia de locuinţă nr. [...]/174/30.09.2013 reprezintă titlu executoriu doar pentru suma de 3.005,76 lei reprezentând chirie, nu şi pentru sumele reprezentând contravaloare întreţinere.

Conform art. 666 alin. (5) pct. 2 NCPC, instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu.

Pentru toate motivele de fapt şi de drept reţinute, instanţa a admis în parte cererea şi a dispus încuviinţarea executării silite a titlului executoriu reprezentat de contractul-cadru de închiriere pentru suprafeţele cu destinaţia de locuinţă nr. [...]/174/30.09.2013, înregistrat la organele fiscale, doar cu privire la suma ce reprezintă contravaloarea chiriei.

Împotriva acestei încheieri a declarat apel creditoarea, cauza fiind înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, la data de 05.02.2018.

În dezvoltarea motivelor de apel, în esenţă, apelanta creditoare a arătat că, prin încheierea atacată, instanţa de executare a respins în mod netemeinic şi nelegal cererea de încuviinţare a executării silite şi în ceea ce priveşte cheltuielile de întreţinere, întrucât potrivit menţiunilor din contract, chiriaşul s-a obligat şi la plata acestor cheltuieli. A mai arătat că, în alte cauze similare, pe care le-a indicat cu listă în continuare, instanţa de fond a încuviinţat executarea silită şi în privinţa cheltuielilor de întreţinere. În drept, a invocat dispoziţiile art. 1270, art. 1777-1835 NCC, art. 466 şi urm. NCPC, art. 38-50 din Legea nr. 114/1996.

Examinând încheierea atacată prin prisma criticilor formulate, tribunalul a reţinut următoarele:

În esenţă, apelanta creditoare a susţinut că, în mod greşit, instanţa de fond i-a respins cererea de încuviinţare a executării silite şi în ceea ce priveşte cheltuielile

de întreţinere, întrucât potrivit menţiunilor din contract, chiriaşul s-a obligat şi la plata acestor cheltuieli. Criticile sunt nefondate şi urmează a fi respinse în consecinţă.

Tribunalul a reţinut că apelanta creditoare se prevalează de titlul decurgând din contractul-cadru de închiriere pentru suprafeţele cu destinaţia de locuinţă nr. [...]/174/30.09.2013.

Tribunalul a constatat că instanţa de fond a reţinut şi aplicat judicios dispoziţiile art. 1798 NCC, potrivit cărora „Contractele de locaţiune încheiate prin înscris sub semnătură privată care au fost înregistrate la organele fiscale (...) constituie titluri executorii pentru plata chiriei la termenele şi în modalităţile stabilite în contract sau, în lipsa acestora, prin lege".

Potrivit art. 632 NCPC, executarea silită se va putea efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătoreşti ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu şi prin care se constată existenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile. La art. 663 alin. (2) se precizează că o creanţă este certă „când existenţa ei neîndoielnică rezultă din însuşi titlul executoriu". Potrivit art. 638 alin. (1) pct. 1, 2 şi 4 NCPC, „Sunt, de asemenea, titluri executorii şi pot fi puse în executare silită: 1. încheierile, procesele-verbale întocmite de executorii judecătoreşti care, potrivit legii, constituie titluri executorii; 2. înscrisurile autentice (...); 4. titlurile de credit sau alte înscrisuri cărora legea, le recunoaşte puterea, executorie".

Tribunalul a reţinut că, în procedura necontencioasă a încuviinţării executării silite, instanţa este chemată a se pronunţa asupra existenţei şi legalităţii titlului executoriu prezentat (în măsura în care acesta face parte sau se susţine că ar face parte dintre acelea pentru care legea prevede că nu este necesară învestirea cu formulă executorie) şi asupra îndeplinirii tuturor celorlalte condiţii necesare încuviinţării (caracterul cert, lichid şi exigibil al creanţei, calitatea părţilor din procedura de executare silită etc.). Aşadar, în vederea încuviinţării executării silite, instanţa, potrivit dispoziţiilor art. 666 NCPC, are obligaţia de a verifica dacă înscrisul în temeiul căruia se solicită încuviinţarea îndeplineşte formal cerinţele pentru a constitui titlu executoriu.

Or, atâta timp cât legea recunoaşte forţa executorie a contractului de închiriere numai în ceea ce priveşte sumele reprezentând chirie scadentă, în mod corect instanţa de fond a respins cererea de încuviinţare a executării silite pentru alte cheltuieli, care exced celor prevăzute de dispoziţiile legale amintite. Este lipsit de relevanţă în cauză faptul că, în alte cauze, instanţele au decis în mod diferit, întrucât respectivele hotărâri nu pot fi opuse în prezenta cauză cu putere de lucru judecat, iar în dreptul român, precedentul judiciar nu atrage obligaţia pronunţării unor soluţii identice, chiar dacă situaţiile de fapt soluţionate deja sunt identice cu cea de faţă. A reduce sensul instituţiei încuviinţării executării silite doar la analizarea aptitudinii titlului executoriu de a fi pus în executare ar duce la deturnarea instituţiei controlului judiciar prevăzută de art. 662 şi urm. NCPC.

Pentru aceste considerente, în acord şi cu jurisprudenţa constantă şi unitară a instanţei, în temeiul art. 480 alin. (1) NCPC, tribunalul a respins apelul ca nefondat, cu consecinţa menţinerii încheierii de şedinţă criticate ca fiind temeinică şi legală.

JURISPRUDENŢĂ

În legătură cu caracterul de titlu executoriu al contractului de locaţiune încheiat pe durată determinată şi care a fost înregistrat la organul fiscal com-

petent, în privinţa obligaţiei de restituire a bunului dat în locaţiune, în practică s-a reţinut că **dispoziţiile art. 1809 NCC, care atribuie contractului de închiriere caracter de titlu executoriu numai pentru situaţia ajungerii la termen, nu pot fi extinse prin analogie şi pentru situaţia rezilierii contractului, deoarece s-ar adăuga la lege.**

A se vedea Tribunalul Cluj, decizia civilă nr. 1131/A din 21.05.2018, definitivă, în R.R.E.S. nr. 3/2018, în care s-au reţinut următoarele considerente:

Prin încheierea civilă nr. 13748/CC/2017 din 20.11.2017, Judecătoria Cluj-Napoca a soluţionat cererea înregistrată la data de 10.11.2017 sub nr. (...)/211/2017 pe rolul acestei instanţe prin care petenta SCPEJ M. şi A. a solicitat încuviinţarea executării silite în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de închiriere înregistrat la A.F.P. Cluj-Napoca sub nr. [...] din 24.10.2017 împotriva debitoarei F. & L.W. SRL, la cererea creditoarei A.P.M.

În fapt, din înscrisul depus la dosarul cauzei, instanţa a reţinut că între creditoarea A.P.M. şi debitoarea F. & L.W. SRL s-a încheiat contractul de închiriere nr. [...] din 20.01.2016, prin care creditoarea s-a obligat să închirieze debitoarei imobilul înscris în CF nr. [...] Cluj-Napoca, sub nr. top. 223, pe o durată de 10 ani, începând cu data de 20.01.2016 şi până la data de 31.01.2026, iar debitoarea s-a obligat să achite chiria lunară aferentă spaţiului închiriat, respectiv suma de 10.000 euro/lună, fără TVA. Din înscrisul depus la dosar rezultă că acest contract a fost înregistrat la A.F.P. Cluj-Napoca sub nr. [...] din 24.10.2017, iar din înscrisurile depuse la dosar rezultă că la data de 27.10.2017 debitoarei i-a fost notificată, prin executorul judecătoresc, somaţia nr. [...]/2017, prin care creditoarea a reziliat de plin drept contractul de închiriere nr. [...] din 20.01.2016.

La data de 8.11.2017, creditoarea a înregistrat pe rolul SCPEJ M. şi A. cererea cu nr. [...]/2017, prin care a solicitat executarea silită a debitoarei, prin intermediul executării silite directe, respectiv prin intermediul procedurii predării silite a bunurilor imobile, conform dispoziţiilor art. 896 şi urm. NCPC. În motivarea cererii de executare silită, s-a arătat că debitoarea a recepţionat rezilierea de plin drept ce i-a fost notificată conform procesului-verbal de înmânare al executorului judecătoresc în data de 27.10.2017, iar potrivit clauzelor contractuale, rezilierea va opera de plin drept, efectele contractului încetând de plin drept, fără intervenţia instanţei de judecată, la data somaţiei de reziliere. Prin urmare, în această ipoteză, având în vedere activarea clauzei de reziliere unilaterală a contractului de locaţiune, acesta reprezintă titlu executoriu pentru obligaţia de restituire a bunului dat în locaţiune, în condiţiile art. 1809 alin. (2) NCC. La data de 10.11.2017, petenta SCPEJ M. şi A. a înregistrat pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca prezenta cerere, prin care a solicitat încuviinţarea executării silite prin evacuarea debitoarei din imobilul înscris în CF nr. [...] Cluj-Napoca, nr. top. 223, în baza titlului executoriu constând din contractul de închiriere nr. [...] din 20.01.2016, înregistrat la A.F.P. Cluj-Napoca sub nr. [...] din 24.10.2017.

Analizând cererea petentei, instanţa a reţinut că, potrivit dispoziţiilor art. 666 alin. (5) pct. 2 NCPC, instanţa va respinge cererea de încuviinţare a executării silite dacă hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu. Potrivit dispoziţiilor art. 1809 NCC, „(1) Contractul de locaţiune încetează de drept la expirarea termenului convenit de părţi, sau, după caz, prevăzut de lege, fără a

fi necesară o înştiinţare prealabilă. (2) În privinţa obligaţiei de restituire a bunului dat în locaţiune, contractul încheiat pe durată determinată şi constatat prin înscris autentic constituie, în condiţiile legii, titlu executoriu la expirarea termenului. (3) Dispoziţiile aliniatului (2) se aplică în mod corespunzător şi contractului încheiat pe perioadă determinată prin înscris sub semnătură privată şi înregistrat la organul fiscal competent".

Conform dispoziţiilor art. 1552 alin. (1) NCC, „Rezoluţiunea sau rezilierea contractului poate avea loc prin notificarea scrisă a debitorului atunci când părţile au convenit astfel (...)", iar potrivit dispoziţiilor art. 1554 NCC, „(1) Contractul desfiinţat prin rezoluţiune se consideră că nu a fost niciodată încheiat. Dacă prin lege nu se prevede altfel, fiecare parte este ţinută, în acest caz, să restituie celeilalte părţi prestaţiile primite. (...) (3) Contractul reziliat încetează doar pentru viitor". Potrivit dispoziţiilor art. 1270 NCC, „(1) Contractul valabil încheiat are putere de lege între părţile contractante. (2) Contractul se modifică sau încetează numai prin acordul părţilor ori din cauze autorizate de lege".

În speţă, instanţa a reţinut în primul rând că înscrisurile depuse la dosarul cauzei au dovedit faptul că între creditoare şi debitoare s-a încheiat un contract de locaţiune pe durată determinată, care a fost înregistrat la organul fiscal competent, astfel că reprezintă titlu executoriu pentru restituirea bunului închiriat, în condiţiile art. 1809 NCC, adică la expirarea termenului contractual, ceea ce nu este cazul în speţă, unde contractul de închiriere nu a ajuns la termen, invocându-se doar rezilierea acestuia. Este adevărat că, potrivit dispoziţiilor art. 1554 alin. (1) NCC, contractul desfiinţat prin rezoluţiune încetează pentru viitor, considerându-se că nu a fost niciodată încheiat, iar ca efect al rezilierii, fiecare parte contractantă este ţinută să restituie celeilalte părţi prestaţiile primite, însă, în acest caz, legiuitorul nu a stipulat că actul reziliat constituie titlu executoriu pentru restituirea prestaţiilor reciproce, cum a făcut-o la art. 1809 NCC, pentru situaţia ajungerii la termen a contractului de închiriere. Aşa fiind şi având în vedere faptul că art. 1809 NCC atribuie contractului de închiriere caracterul de titlu executoriu numai pentru situaţia ajungerii contractului la termen, instanţa a apreciat că aceste dispoziţii legale nu pot fi extinse, prin analogie, şi pentru situaţia rezilierii contractului, deoarece s-ar adăuga la lege, ceea ce nu este permis. De asemenea, nu poate fi primită nici susţinerea creditoarei că, prin încetarea pentru viitor, ca efect al rezilierii, existenţa contractului încetează la expirarea termenului convenit de părţi, în înţelesul art. 1809 alin. (1) NCC, deoarece, conform art. 1554 NCC, contractul desfiinţat prin rezoluţiune se consideră că nu a fost niciodată încheiat în întregul lui, inclusiv sub aspectul duratei contractuale şi al ajungerii la termen.

Aşa fiind, instanţa a apreciat că cererea de încuviinţare a executării silite este nefondată şi, în consecinţă, în temeiul dispoziţiilor art. 666 alin. (5) pct. 2 NCPC, a dispus respingerea acesteia.

Împotriva acestei hotărâri creditoarea A.P.M. a declarat apel în termen legal, prin care a solicitat admiterea acestuia şi, pe cale de consecinţă, schimbarea în tot a încheierii apelate, în sensul admiterii cererii de încuviinţare a executării silite. Apelanta critică încheierea civilă care formează obiectul controlului judiciar, arătând că, în ipoteza rezilierii unilaterale intervenite în condiţiile art. 1552 NCC, contractul de locaţiune reprezintă titlu executoriu pentru obligaţia de restituire a bunului dat

în locaţiune în condiţiile art. 1809 alin. (2) NCC. Apelanta mai susţine că existenţa contractului încetează la expirarea termenului convenit de părţi, în înţelesul art. 1809 alin. (1) NCC, ca urmare a asumării prin libera manifestare de voinţă a părţilor a clauzei de reziliere unilaterală a contractului.

Tribunalul a constatat că sunt corecte statuările primei instanţei în sensul că dispoziţiile art. 1809 NCC, care atribuie contractului de închiriere caracter de titlu executoriu numai pentru situaţia ajungerii la termen, nu pot fi extinse la ipoteza rezilierii. Pentru considerentele expuse, criticile apelantei au fost apreciate nefondate, urmând ca hotărârea să fie menţinută ca legală şi temeinică.

În consecinţă, în baza dispoziţiilor art. 480 alin. (1) NCPC, tribunalul a respins ca nefondat apelul declarat de creditoarea A.P.M. împotriva încheierii civile nr. 13748/CC din 20.11.2017, pronunţată în dosarul nr. [...]/211/2017 al Judecătoriei Cluj-Napoca, care a fost menţinută în întregime.

23. Încuviinţarea executării silite. Contract de locaţiune încheiat prin înscris sub semnătură privată înregistrat la organele fiscale. Titlu executoriu pentru creanţele constând în chiria scadentă ulterior înregistrării contractului la organele fiscale

Potrivit art. 1798 NCC, „Contractele de locaţiune încheiate prin înscris sub semnătură privată care au fost înregistrate la organele fiscale, precum şi cele încheiate în formă autentică constituie titluri executorii pentru plata chiriei la termenele şi în modalităţile stabilite în contract sau, în lipsa acestora, prin lege".

Legea atribuie unui contract de locaţiune încheiat prin înscris sub semnătură privată caracterul de titlu executoriu, pentru plata chiriei, doar în urma înregistrării la organele fiscale, astfel încât un atare contract constituie titlu executoriu doar pentru creanţele născute în baza contractului ulterior datei înregistrării la organul fiscal. O altă interpretare ar fi de natură a conferi contractului caracter de titlu executoriu, pentru perioada anterioară înregistrării contractului la organul fiscal, contrar dispoziţiilor art. 1798 NCC.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, înch. din 30.08.2018, neapelată, nepublicată

Prin cererea înaintată instanţei de petentul BEJ I.M.D., privind pe creditoarea N.P. SRL şi pe debitoarea D.G. SRL, în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2018, instrumentat de biroul anterior menţionat, s-a solicitat încuviinţarea executării silite, la cererea creditoarei N.P. SRL, în baza titlului executoriu constând în contractul de închiriere nr. [...]/07.08.2014, în toate modalităţile de executare prevăzute de lege, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului rezultat din titlul executoriu, la care se adaugă cheltuielile de executare.

Analizând actele dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecă-

torească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

Potrivit art. 1798 NCC, „Contractele de locaţiune încheiate prin înscris sub semnătură privată care au fost înregistrate la organele fiscale, precum şi cele încheiate în formă autentică constituie titluri executorii pentru plata chiriei la termenele şi în modalităţile stabilite în contract sau, în lipsa acestora, prin lege".

Astfel, legea atribuie unui contract de locaţiune încheiat prin înscris sub semnătură privată caracterul de titlu executoriu, pentru plata chiriei, doar în urma înregistrării la organele fiscale. Or, contractul de închiriere invocat în susţinerea cererii de executare silită a fost încheiat la data de 07.08.2014, însă a fost înregistrat la ANAF la data de 17.05.2018, astfel încât constituie titlu executoriu doar pentru creanţele născute în baza acestui contract ulterior datei înregistrării la organul fiscal. O altă interpretare ar fi de natură a conferi contractului caracter de titlu executoriu pentru perioada anterioară înregistrării contractului la organul fiscal, contrar dispoziţiilor art. 1798 NCC.

Întrucât cererea de executare silită vizează creanţe anterioare înregistrării contractului la ANAF, instanţa constată că, pentru acestea, creditoarea nu deţine un titlu executoriu care să justifice încuviinţarea executării silite.

În consecinţă, instanţa a respins cererea de încuviinţare a executării silite, ca neîntemeiată.

JURISPRUDENŢĂ

În acelaşi sens, *a se vedea şi decizia nr. 1804/26.05.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, definitivă, www.rolii.ro, prin care s-au reţinut următoarele*:

În conformitate cu dispoziţiile art. 1798 NCC, contractul de închiriere devine titlu executoriu doar de la data înscrierii la organul fiscal, ceea ce înseamnă că poate fi titlu executoriu doar pentru creanţe izvorâte după înscrierea sa la organul fiscal, condiţie care, în speţă, nu este îndeplinită, deoarece pe calea executării silite se urmăreşte recuperarea unor rate de chirie devenite scadente anterior înscrierii contractului la organul fiscal, deci anterior dobândirii caracterului de titlu executoriu.

24. Încuviinţarea executării silite. Contract de locaţiune încheiat prin înscris sub semnătură privată. Necesitatea înregistrării la organele fiscale şi a actului adiţional

Potrivit 1798 NCC, „Contractele de locaţiune încheiate prin înscris sub semnătură privată care au fost înregistrate la organele fiscale, precum şi cele încheiate în formă autentică constituie titluri executorii pentru plata chiriei la termenele şi în modalităţile stabilite în contract sau, în lipsa acestora, prin lege".

Dacă printr-un act adiţional a fost modificată una dintre componentele esenţiale ale contractului, în speţă una dintre părţi, pentru ca titlul executoriu

astfel modificat să fie şi în favoarea noului locator este necesar ca şi actul adiţional modificator să fie înregistrat la organele fiscale.

Tribunalul Bucureşti, s. a IV-a civ., dec. nr. 538/A din 13.02.2018, definitivă, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată la data de 25.10.2017 pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti, S.C. şi T. a solicitat încuviinţarea executării silite împotriva debitorului A.V., la solicitarea creditorului D.G.A.P.C. Sectorul 1, în temeiul titlului executoriu reprezentat de contractul-cadru de închiriere pentru suprafeţele cu destinaţia de locuinţă nr. [...]/1/16.01.2014, pentru recuperarea creanţei în sumă de 3.125,55 lei, la care se adaugă cheltuielile de executare, precum şi obligarea la predarea către creditoare a imobilului situat în Bucureşti, [...]. De asemenea, petentul a solicitat încuviinţarea autorizării intrării în încăperi, având în vedere că titlul executoriu pe care se întemeiază prezenta cerere este altul decât hotărârile judecătoreşti, în conformitate cu dispoziţiile art. 680 alin. (2) NCPC, şi să se dispună autorizarea intrării în spaţiul situat în Bucureşti, [...].

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 666 NCPC.

Prin încheierea din data de 26.10.2017, instanţa a respins cererea de încuviinţare a executării silite şi cererea de autorizare intrare în încăperi, ca neîntemeiate.

În motivare, s-a reţinut că nu s-a făcut dovada înregistrării legale la organul fiscal a contractului de închiriere pentru suprafeţele cu destinaţia de locuinţă nr. [...]/1/16.01.2014 împreună cu actele adiţionale şi din care să rezulte cu certitudine perioada valabilităţii contractului de închiriere şi a termenului contractului, în conformitate cu dispoziţiile art. 1798 NCC. Astfel, faţă de declaraţia de înregistrare a contractelor de locaţiune din data de 17.09.2017, instanţa a constatat că din cuprinsul acestei declaraţii nu rezultă cu claritate perioada contractului de închiriere şi nu s-a făcut dovada înregistrării la organul fiscal a actului adiţional nr. 2 la contract şi prin care s-a prevăzut că, începând cu data de 01.04.2015, parte în contractul de închiriere este D.G.A.P.C. Sectorul 1, în calitate de administrator.

Împotriva încheierii a declarat apel D.G.A.P.C. Sectorul 1, prin care a solicitat schimbarea în tot a hotărârii atacate şi admiterea cererii de încuviinţare a executării silite.

În motivare, apelanta a susţinut că titlul executoriu invocat, contractul de închiriere locuinţă a fost înregistrat la Administraţia Finanţelor Publice, iar chiriaşul nu a înţeles să achite chiria şi costurile de administrare pentru mai multe luni. A mai susţinut apelanta că actele adiţionale semnate de părţi fac parte integrantă din contractul-cadru, nefiind necesară înregistrarea acestora la Administraţia Finanţelor Publice.

Analizând sentinţa civilă prin prisma motivelor de apel, tribunalul a reţinut următoarele:

Prin cererea formulată s-a solicitat încuviinţarea executării silite a contractului-cadru de închiriere pentru suprafeţe cu destinaţia de locuinţă nr. [...]/1/16.01.2014. Creditoarea a făcut dovada înregistrării acestuia la organele fiscale.

Contractul astfel înregistrat a fost modificat însă prin mai multe acte adiţionale, prin actul adiţional nr. 2 producându-se schimbarea locatorului, preluând această calitate apelanta din prezenta cauză, începând cu data de 10.04.2015.

În drept, au fost avute în vedere prevederile art. 1798 NCC, potrivit cărora „Contractele de locaţiune încheiate prin înscris sub semnătură privată care au fost înregistrate la organele fiscale, precum şi cele încheiate în formă autentică constituie titluri executorii pentru plata chiriei la termenele şi în modalităţile stabilite în contract sau, în lipsa acestora, prin lege".

Or, în cauză s-a constatat că prin actul adiţional menţionat a fost modificată una dintre componentele esenţiale ale contractului, una dintre părţi, iar pentru ca titlul executoriu astfel modificat să fie şi în favoarea noului locator era necesar ca şi actul adiţional modificator să fie înregistrat la organele fiscale.

Pentru toate motivele de fapt şi de drept reţinute, tribunalul a constatat că încheierea atacată este legală şi temeinică şi a respins apelul ca nefondat.

25. Încuviinţarea executării silite. Efectele hotărârii prin care s-a soluţionat anterior o contestaţie la executare silită împotriva executării efectuate în baza aceluiaşi titlu executoriu vizat de cererea de încuviinţare a executării silite. Contract de locaţiune. Nerespectarea formalităţii multiplului exemplar

1. În măsura în care între aceleaşi părţi s-a mai derulat o executare silită în baza aceluiaşi titlu executoriu, iar în soluţionarea contestaţiei la executare formulate împotriva acestei executări s-a reţinut lipsa caracterului de titlu executoriu al contractului invocat de creditor în susţinerea cererii de executare silită, hotărârea pronunţată în soluţionarea contestaţiei la executare se impune cu autoritate de lucru judecat, instanţa învestită cu o cerere de încuviinţare a executării silite în baza aceluiaşi titlu executoriu neputând reanaliza caracterul de titlu executoriu al contractului respectiv.

2. Înscrisul care constată un contract sinalagmatic are puterea doveditoare a unui înscris sub semnătură privată doar dacă a fost îndeplinită formalitatea multiplului exemplar, prevăzută de art. 274 NCPC.

În condiţiile în care în cuprinsul contractului de locaţiune nu se face menţiune despre numărul originalelor ce au fost întocmite şi nu este incidentă niciuna dintre excepţiile de la formalitatea multiplului exemplar, contractul poate fi socotit doar ca început de dovadă scrisă, nu ca înscris sub semnătură privată, neavând aceeaşi forţă probantă. În consecinţă, un atare contract nu poate constitui titlu executoriu prin simpla sa înregistrare la organul fiscal.

Tribunalul Constanţa, s. a II-a civ., dec. nr. 388 din 08.03.2017, definitivă, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Medgidia la data de 01.06.2016 sub nr. [...], BEJA S.-C.A. şi S.-C.G.-S., prin executorul judecătoresc S.-C.A., a formulat cerere de încuviinţare a executării silite pentru creditorii F.C. şi F.L. împotriva debitoarei T.L. SRL, prin care a solicitat încuviinţarea executării silite a contractului de închiriere încheiat de F.C. şi T.L. SRL la data de 01.09.2013, înregistrat la serviciul fiscal municipal Medgidia sub nr. [...]/02.06.2015, în vederea obligării acestuia la plata echivalentului în lei al sumei de 43.088,5 euro, reprezentând chirie neachitată şi penalităţi de întârziere.

În drept, s-au invocat dispoziţiile art. 666 NCPC.

Prin încheierea nr. 1130/10.06.2016, prima instanţă a respins cererea de încuviinţare a executării silite, ca neîntemeiată.

Pentru a se pronunţa în acest sens, a reţinut următoarele:

Potrivit art. 622 NCPC, „Obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe sau printr-un alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie", iar „În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, (...) dacă prin lege specială nu se prevede altfel". Potrivit art. 632 alin. (1) NCPC, „Executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu", iar potrivit alin. (2), „Constituie titluri executorii hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare". Conform art. 638 alin. (1) NCPC, „Sunt, de asemenea, titluri executorii şi pot fi puse în executare silită: 1. încheierile şi procesele-verbale întocmite de executorii judecătoreşti care, potrivit legii, constituie titluri executorii; 2. înscrisurile autentice în cazurile prevăzute de lege; 3. titlurile executorii notariale emise în condiţiile prevăzute de lege; 4. titlurile de credit sau alte înscrisuri cărora legea le recunoaşte putere executorie".

În ceea ce priveşte contractele de locaţiune, instanţa a reţinut dispoziţiile art. 1798 NCC, care prevăd următoarele: „Contractele de locaţiune încheiate prin înscris sub semnătură privată care au fost înregistrate la organele fiscale, precum şi cele încheiate în formă autentică constituie titluri executorii pentru plata chiriei la termenele şi în modalităţile stabilite în contract sau, în lipsa acestora, prin lege".

Totodată, potrivit art. 430 alin. (1) NCPC, „Hotărârea judecătorească ce soluţionează, în tot sau în parte, fondul procesului sau statuează asupra unei excepţii procesuale ori asupra oricărui alt incident are, de la pronunţare, autoritate de lucru judecat cu privire la chestiunea tranşată". În ceea ce priveşte întinderea autorităţii de lucru judecat, alin. (2) al aceluiaşi articol prevede că aceasta „priveşte dispozitivul, precum şi considerentele pe care acesta se sprijină, inclusiv cele prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă". Totodată, atunci când hotărârea este supusă apelului sau recursului, autoritatea de lucru judecat este provizorie, astfel cum prevede alin. (4). Conform art. 431 alin. (1) NCPC, „Nimeni nu poate fi chemat în judecată de două ori în aceeaşi calitate, în temeiul aceleiaşi cauze şi pentru acelaşi obiect".

Prin prezenta cerere, executorul judecătoresc a solicitat, pentru creditorii F.C. şi F.L., încuviinţarea executării silite în baza contractului de închiriere nr. [...]/02.06.2015.

Însă instanţa a constatat că, aşa cum rezultă din conţinutul sentinţei civile nr. 3575/01.04.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/4/2015, având ca obiect contestaţie la executare, în baza contractului de închiriere enunţat mai sus a fost începută o altă executare silită, având aceleaşi părţi.

În considerentele sentinţei sus-enunţate, s-a reţinut că respectivul contract de închiriere, şi anume contractul nr. [...]/02.06.2015, nu poate constitui titlu executoriu, motivând că în cuprinsul acestuia nu se face menţiune despre numărul originalelor ce au fost întocmite; înscrisul care constată un contract sinalagmatic având puterea doveditoare a unui înscris sub semnătură privată doar dacă a fost îndeplinită formalitatea multiplului exemplar, prevăzută de art. 274 NCPC. A mai reţinut instanţa faptul că, în cauza respectivă, nu este incidentă niciuna dintre excepţiile de la formalitatea multiplului exemplar şi, prin urmare, contractul de închiriere

nr. [...]/02.06.2015 poate fi socotit doar ca început de dovadă scrisă, nu ca înscris sub semnătură privată, neavând aceeaşi forţa probantă. Totodată, a reţinut faptul că acesta nu poate constitui titlu executoriu prin simpla sa înregistrare la organul fiscal.

Pentru a exista autoritate de lucru judecat, trebuie să existe triplă identitate: de părţi, de obiect şi de cauză.

Instanţa a reţinut că litigiul anterior, care a avut ca obiect contestaţie la executare, a fost purtat între aceleaşi părţi din prezentul dosar, şi anume, pe de-o parte, T.L. SRL, în calitate de contestatoare, iar, pe de altă parte, F.C. şi F.L., în calitate de intimaţi.

În ceea ce priveşte cel de-al doilea element al autorităţii de lucru judecat, instanţa a reţinut că în sfera noţiunii de obiect al cererii este inclus nu numai obiectul material, ci şi dreptul subiectiv care poartă asupra obiectului material. Pentru a exista autoritate de lucru judecat trebuie ca obiectul din cea de-a doua acţiune să fie identic cu cel din prima. Primul litigiu se referă la o contestaţie la executare formulată în cadrul unei executări silite începute de creditori împotriva debitoarei în temeiul contractului de închiriere nr. [...]/02.06.2015, executare începută în vederea recuperării unor sume de bani reprezentând chirie neachitată şi penalităţi de întârziere. În prezentul dosar, se solicită încuviinţarea executării silite a aceluiaşi contract de închiriere pentru acelaşi motiv, şi anume în vederea recuperării unei sume de bani cu titlu de chirie neachitată şi penalităţi de întârziere. Prin urmare, având în vedere că dreptul subiectiv ce se tinde a fi valorificat este acelaşi – dreptul de creanţă cu privire la chiria neachitată şi penalităţile de întârziere –, instanţa reţine identitatea celor două obiecte.

Cu privire la cel de-al treilea element al autorităţii, şi anume cauza, prin aceasta înţelegându-se fundamentul pretenţiei afirmate, instanţa reţine că, în ambele dosare, este vorba despre executarea silită a obligaţiei corelative dreptului de creanţă privind plata chiriei şi a penalităţilor de întârziere rezultând din contractul de închiriere nr. [...]/02.06.2015.

Astfel, instanţa a apreciat că autoritatea de lucru judecat se impune în speţă, dat fiind că părţile s-au găsit anterior în faţa instanţei într-o pricină în care s-au dezbătut aceleaşi chestiuni ce trebuie verificate şi în prezenta cauză, soluţionată printr-o sentinţă care se bucură de autoritate de lucru judecat de la momentul pronunţării.

Cele statuate de către prima instanţă învestită nu pot fi contestate şi contrazise prin formularea unei cereri identice şi soluţionarea acesteia de către o altă instanţă de judecată, ci doar prin introducerea căii de atac şi soluţionarea acesteia de către instanţa de control judiciar.

Autoritatea de lucru judecat presupune evitarea ajungerii în situaţia de a se pronunţa două hotărâri contradictorii, nesusceptibile de punere în executare şi care ar afecta grav siguranţa raporturilor juridice civile şi încrederea în sistemul judiciar.

În conformitate cu dispoziţiile art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare. 6. titlul

cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

Prin urmare, având în vedere că, prin hotărârea altei instanţe, hotărâre ce se bucură de autoritate de lucru judecat de la momentul pronunţării, s-a reţinut că respectivul contract de închiriere, cel în baza căruia se solicită încuviinţarea executării silite în prezentul dosar, nu constituie titlu executoriu, instanţa, în temeiul art. 666 alin. (5) pct. 2 NCPC, a respins cererea de încuviinţare a executării silite formulată de către executorul judecătoresc, ca neîntemeiată.

Criticând soluţia instanţei ca fiind netemeinică şi nelegală, împotriva încheierii nr. 1130/10.06.2016 au formulat apel creditorii F.C. şi F.L., solicitând schimbarea în tot a încheierii în sensul admiterii cererii introductive.

În motivarea căii de atac, apelanţii au arătat, în esenţă, că încheierea apelată porneşte de la o aşa-zisă autoritate de lucru judecat a unei sentinţe absurde şi care nu este definitivă. Apelanţii au descris condiţiile în care s-a ajuns la încheierea contractului de închiriere nr. 3821/02.06.2015 şi au susţinut că în cauză nu există identitate de părţi, de obiect şi de cauză pentru a fi în prezenţa unei autorităţi de lucru judecat. (...)

Analizând apelul din perspectiva criticilor formulate, a considerentelor de fapt şi de drept avute în vedere de prima instanţă la pronunţarea soluţiei şi a dispoziţiilor art. 477-479 NCPC, instanţa de control l-a constatat neîntemeiat şi l-a respins, conform art. 480 NCPC.

Din ansamblul actelor şi lucrărilor dosarului s-a reţinut că situaţia de fapt este cea reţinută de către prima instanţă, în mod corect şi corespunde înscrisurilor probatorii anexate cererii introductive şi nu a fost combătută cu argumente pertinente de către apelanţi cu ocazia formulării cererii de apel.

În mod judicios instanţa de fond a concluzionat că sentinţa civilă nr. 3575/01.04.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/4/2015 (având ca obiect contestaţie la executare, în baza contractului de închiriere nr. [...]/02.06.2015), se impune cu autoritate de lucru judecat provizorie, în sensul art. 430 alin. (4) NCPC şi a respins cererea de încuviinţare a executării silite formulată în baza titlului executoriu constând în contractul de închiriere nr. [...]/02.06.2015.

A apreciat prima instanţă, în mod corect, că în ambele dosare este vorba despre executarea silită a obligaţiei corelative dreptului de creanţă privind plata chiriei şi a penalităţilor de întârziere rezultând din contractul de închiriere nr. [...]/02.06.2015, iar în considerentele sentinţei civile nr. 3575/01.04.2016 s-a reţinut că, în fapt, „contractul nr. [...]/02.06.2015 nu poate constitui titlu executoriu, întrucât în cuprinsul acestuia nu se face menţiune despre numărul originalelor ce au fost întocmite". A mai reţinut Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti că nu este incidentă niciuna dintre excepţiile de la formalitatea multiplului exemplar şi, prin urmare, contractul de închiriere nr. [...]/02.06.2015 poate fi socotit doar ca început de dovadă scrisă, nu ca înscris sub semnătură privată, neavând aceeaşi forţa probantă. Totodată, a reţinut faptul că acesta nu poate constitui titlu executoriu prin simpla sa înregistrare la organul fiscal. Or, sentinţa civilă nr. 3575/01.04.2016 a devenit definitivă prin decizia civilă nr. 4987/16.12.2016, pronunţată de Tribunalul Bucureşti în dosarul nr. [...]/4/2015, prin care s-a respins ca nefondat apelul formulat de apelanţii F.C. şi F.L.

Cum cu privire la creanţa invocată exista un impedimentul legal în sensul prevăzut de art. 666 alin. (5) pct. 2 şi 7 NCPC, în mod corect prima instanţă a respins cererea de încuviinţare a executării silite formulată în baza unui contract căruia instanţele anterioare nu i-au recunoscut caracterul de titlu executoriu.

Pentru toate aceste considerente, întrucât nu s-au identificat motive de natură să atragă reformarea soluţiei primei instanţe, apelul a fost respins ca neîntemeiat, conform art. 480 NCPC.

26. Limitele analizei instanţei învestite cu încuviinţarea executării silite. Condiţiile prevăzute de art. 813 alin. (5) NCPC – condiţii ce vizează derularea procedurii executării imobiliare, iar nu încuviinţarea acesteia

Controlul judecătoresc asupra începerii executării silite este limitat de dispoziţiile art. 666 NCPC, vizând, în esenţă, respectarea cerinţelor referitoare la competenţa executorului judecătoresc, la caracterul executoriu al titlului creditorului, la creanţă, prin verificarea caracterului cert, lichid, exigibil al acesteia, la calitatea părţilor. Procedura încuviinţării executării silite trebuie să includă doar un simplu control formal al începerii executării silite, nu şi verificarea condiţiilor stabilite pentru efectuarea formelor de executare.

Potrivit art. 813 alin. (5) NCPC, „În cazul titlurilor executorii privitoare la creanţe a căror valoare nu depăşeşte 10.000 lei, vânzarea bunurilor imobile ale debitorului poate fi făcută numai dacă acesta nu are alte bunuri urmăribile sau dacă are bunuri urmăribile, dar nu pot fi valorificate. Refuzul nejustificat al debitorului de a furniza executorului judecătoresc informaţiile, lămuririle şi dovezile necesare, precum şi furnizarea cu rea-credinţă de informaţii incomplete în legătură cu existenţa şi valoarea unor bunuri ori a unor venituri de natură a fi valorificate în vederea acoperirii integrale a creanţei permit declanşarea urmăririi silite imobiliare chiar dacă valoarea creanţei nu depăşeşte 10.000 lei".

Dispoziţiile art. 813 alin. (5) NCPC instituie reguli aplicabile procedurii vânzării bunurilor imobiliare, procedură ulterioară etapei declanşării urmăririi imobiliare. Interdicţia prevăzută de acest text nu intră în categoria impedimentelor referitoare la demararea executării silite, interdicţia vizând în mod expres vânzarea bunurilor imobile în cazul în care creanţa are o valoare mai mică de 10.000 lei, nu şi încuviinţarea executării silite prin toate formele de executare.

Întrucât interdicţia este de strictă interpretare, nu se poate nega dreptul creditorului de a obţine încuviinţarea executării silite prin toate formele de executare, acesta putând efectua toate formele prealabile vânzării, cu excepţia vânzării imobilului, verificarea incidenţei ipotezei de excepţie definite de art. 813 alin. (5) teza a II-a NCPC constituind un aspect de fond.

Nu se poate reţine obligaţia executorului judecătoresc de identificare a bunurilor urmăribile aflate în patrimoniul debitorului în etapa încuviinţării executării silite, necesitatea depunerii înscrisurilor referitoare la deţinerea bunurilor încă din această fază procesuală intervenind doar pentru justificarea competenţei executorului judecătoresc, aspect relevant în cazul demarării

executării silite de către un executor din circumscripţia unei alte curţi de apel decât cea în circumscripţia căreia se află domiciliul debitorului.

Tribunalul Bacău, s. a II-a civ. şi de cont. adm. şi fisc., dec. nr. 369/A din 13.03.2018, definitivă, www.rolii.ro

Prin încheierea de şedinţă nr. 169/25.01.2018, pronunţată de Judecătoria Oneşti în dosarul nr. [...] s-a admis în parte cererea de încuviinţare executare silită formulată de B.C.E. şi s-a dispus încuviinţarea executării silite a debitorului B.L. în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/13.08.2017, fiind respinsă cererea de încuviinţare a executării silite imobiliare.

Soluţia primei instanţe a avut la bază următoarele considerente:

Cât priveşte modalitatea de executare, creditoarea a solicitat ca aceasta să se facă prin toate modalităţile prevăzute de lege. În cauză, din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, nu reiese că debitorul deţine bunuri imobile în circumscripţia Judecătoriei Oneşti, astfel că instanţa nu poate proceda la încuviinţarea urmăririi silite imobiliare cât timp nu s-a făcut dovada că acesta deţine bunuri imobile pe raza acestei judecătorii. Mai mult, în cauză nu s-a făcut dovada că ar fi întrunite cerinţele dispoziţiilor art. 813 alin. (5) NCPC, care statuează: „În cazul titlurilor executorii privitoare la creanţe a căror valoare nu depăşeşte 10.000 lei, vânzarea bunurilor imobile ale debitorului poate fi făcută numai dacă acesta nu are alte bunuri urmăribile sau dacă are bunuri urmăribile, dar nu pot fi valorificate. Refuzul nejustificat al debitorului de a furniza executorului judecătoresc informaţiile, lămuririle şi dovezile necesare, precum şi furnizarea cu rea-credinţă de informaţii incomplete în legătură cu existenţa şi valoarea unor bunuri mobile ori a unor venituri de natură a fi valorificate în vederea acoperirii integrale a creanţei permit declanşarea urmăririi silite imobiliare chiar dacă valoarea creanţei nu depăşeşte 10.000 lei".

Aceeaşi practică judiciară se regăseşte şi în deciziile instanţelor de control judiciar care, deşi a fost conturată pe dispoziţiile procesuale civile de la momentul intrării în vigoare a noului Cod din februarie 2013, dispoziţiile respectivelor decizii rămân de actualitate. Astfel, în decizia nr. 252/28.10.2013, pronunţată în dosarul nr. [...], Tribunalul Bacău a reţinut: „Nu poate fi primită susţinerea apelantei, în sensul că înainte de înregistrarea cererii de executare silită, executorul judecătoresc nu are voie să facă niciun act până la încuviinţarea acesteia, demersurile pentru identificarea bunurilor urmăribile urmând a fi făcute ulterior, deoarece nu există nicio dispoziţie legală în noul Cod de procedură civilă care să-l împiedice să procedeze în această manieră.

Dimpotrivă, având în vedere dispoziţiile speciale legate de executarea silită imobiliară, atât sub aspectul competenţei executorului [art. 651 alin. (1) NCPC], cât şi a instanţei de judecată (art. 819 NCPC), este obligatorie identificarea imobilului, chiar dacă se cere executarea silită în toate formele.

În concluzie, tribunalul a reţinut că soluţia primei instanţe a fost cauzată de lipsa de diligenţă a creditorului, motivele de apel ale acestuia neputând fi primite, astfel încât va respinge apelul ca nefondat".

Instanţa a apreciat că în cauză sunt întrunite cerinţele dispoziţiilor art. 666 alin. (5) NCPC, care statuează: „(5) Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării

silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

Aşadar, în condiţiile în care executorul judecătoresc, în baza rolului activ reglementat de art. 627 NCPC, nu a depus diligenţe pentru a verifica patrimoniul debitorului sub aspectul existenţei altor bunuri urmăribile care să poată fi valorificate în condiţiile art. 813 alin. (5) NCPC sus-enunţat, instanţa a apreciat că cererea de încuviinţare executare silită imobiliară este nefondată. Odată cu depunerea cererii de executare silită, atât creditorul, cât şi biroul executorului judecătoresc au posibilitatea să solicite informaţii cu privire la bunurile debitorului, lipsa încheierii de încuviinţare executare silită nefiind un impediment în acest sens. În acelaşi sens s-a pronunţat şi Tribunalul Bacău prin decizia nr. 252/28.10.2013, în dosarul nr. [...]: „Nu poate fi primită susţinerea apelantei, în sensul că înainte de înregistrarea cererii de executare silită, executorul judecătoresc nu are voie să facă niciun act până la încuviinţarea acesteia, demersurile pentru identificarea bunurilor urmăribile urmând a fi făcute ulterior, deoarece nu există nicio dispoziţie legală în noul Cod de procedură civilă care să-l împiedice să procedeze în această manieră.

Mai mult, executorul judecătoresc poate demara executarea silită prin cele două modalităţi privind urmărirea silită mobiliară şi prin poprire şi în măsura în care acestea nu duc la realizarea creanţei, urmează să solicite încuviinţarea executării silite imobiliare. Ceea ce este important în condiţiile prevăzute de art. 813 alin. (5) NCPC este faptul că urmărirea silită imobiliară nu poate fi declanşată, aşa cum instituie teza a II-a a aceluiaşi alineat, decât dacă există „refuzul nejustificat al debitorului de a furniza executorului judecătoresc informaţiile, lămuririle şi dovezile necesare, precum şi furnizarea cu rea-credinţă de informaţii incomplete în legătură cu existenţa şi valoarea unor bunuri mobile ori a unor venituri de natură a fi valorificate în vederea acoperirii integrale a creanţei", condiţii ce permit declanşarea urmăririi silite imobiliare, chiar dacă valoarea creanţei nu depăşeşte 10.000 lei. Teza I a aceluiaşi alineat priveşte aceeaşi fază a urmăririi silite imobiliare, aşa încât nu se poate afirma că interdicţia are ca obiect exclusiv vânzarea bunurilor imobile ale debitorului, atâta timp cât urmărirea silită imobiliară are ca scop tocmai vânzarea bunurilor, altă finalitate în mod evident nu poate exista, iar din interpretarea coroborată a celor două teze ale alin. (5) al art. 813 NCPC rezultă că reglementarea priveşte etapa executării silite imobiliare ce are ca unică finalitate, bineînţeles, vânzarea bunurilor imobiliare urmărite silit.

Aşadar, instanţa a considerat că demararea executării silite imobiliare concomitent cu cea mobiliară sau prin poprire pentru un debit cu o valoare extrem de mică de 7.053,55 lei nu poate fi interpretat decât ca un abuz de drept din partea executorului judecătoresc, iar un astfel de abuz trebuie preîntâmpinat în faza incipientă a încuviinţării executării silite, legea procesuală civilă reglementând această posibilitate în art. 666 alin. (5) pct. 7 NCPC ca fiind un impediment prevăzut de lege, în practica judiciară fiind întâlnite mai multe exemple de astfel de impedimente, precum lipsa comunicării

notificării cesiunii de creanţă către debitor. Nu există niciun motiv pentru a impune debitorului promovarea unei contestaţii la executare întemeiate pe acest motiv, atât timp cât textul de lege indicat mai sus are un conţinut clar şi previzibil.

Dată fiind practica neunitară la nivelul Judecătoriei Oneşti în materie de încuviinţare a executării silite sub acest aspect al soluţiei pronunţate cu privire la executările silite imobiliare, debitorii au fost nevoiţi să promoveze contestaţii la executare întemeiate pe acest motiv prevăzut de art. 813 alin. (5) NCPC, ceea ce denotă practica executorilor de a nu efectua verificările prevăzute de lege pentru demararea încuviinţărilor de executare silită pentru debite de valori extrem de mici, mult sub limita legală de 10.000 lei.

Mai mult, în lipsa indicării în mod concret a imobilului ce urmează a fi supus executării silite, instanţa nu are posibilitatea de a cenzura competenţa executorului judecătoresc raportat la prevederile art. 819 alin. (1) NCPC, aşa încât nu îi rămâne decât să presupună că cererea de încuviinţare a executării silite imobiliare vizează un bun imobil din raza Curţii de Apel Bacău.

În consecinţă, în baza art. 666 alin. (5) pct. 7 NCPC, instanţa a respins capătul de cerere privind încuviinţarea executării silite prin urmărirea bunurilor imobile ale debitorului.

Având în vedere dispoziţiile art. 632 şi art. 666 NCPC, instanţa a apreciat cererea ca fiind întemeiată în parte faţă de titlul executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/13.08.2007 şi a încuviinţat executarea silită, prin urmărirea bunurilor mobile şi poprire, împotriva debitorului B.L.

Împotriva acestei încheieri a formulat apel creditoarea, cerere înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 21.02.2018.

În motivarea cererii de apel, s-a arătat că cererea de executare silită a urmărit demararea executării silite prin toate formele de executare, legiuitorul oferind posibilitatea creditorilor de recuperare a creanţei în integralitate, fără a limita sau condiţiona acest demers. S-a indicat că motivul invocat nu intră în cazurile prevăzute de textul de lege care stabileşte expres procedura şi condiţiile încuviinţării, iar cuantumul creanţei nu poate determina respingerea cererii, interdicţia vizând doar procedura de valorificare.

Analizând cererea de apel prin prisma motivelor invocate şi a înscrisurilor depuse în apel, instanţa a apreciat că este întemeiată, având în vedere respectarea normelor de competenţă şi a cadrului legal privind încuviinţarea silită imobiliară.

Controlul judecătoresc asupra începerii executării silite este limitat de dispoziţiile art. 666 NCPC, acesta vizând în esenţă respectarea cerinţelor referitoare la competenţa executorului judecătoresc, la caracterul executoriu al titlului creditorului, la creanţă, prin verificarea caracterului cert, lichid, exigibil al acesteia, la calitatea părţilor. Procedura încuviinţării executării silite trebuie să includă doar un simplu control formal al începerii executării silite, aspect statuat şi în jurisprudenţa Curţii de Justiţie a Uniunii Europene. Instanţa comunitară a statuat faptul că „autorităţile statului membru solicitat trebuie, în prima etapă a procedurii, să se limiteze la verificarea îndeplinirii acestor formalităţi în vederea încuviinţării executării. În consecinţă, în această procedură, autorităţile vizate nu pot efectua nicio verificare a elementelor de fapt şi de drept ale cauzei soluţionate prin hotărârea a cărei executare este solicitată. Caracterul restrâns al acestui control se justifică prin finalitatea procedurii menţionate

care nu este de a declanşa un nou proces, ci mai degrabă de a consimţi ca decizia să fie" (hotărârea *Prism Investments BV împotriva Jaap Anne van der Meer*).

În cauza de faţă, instanţa de judecată a analizat cererea cu depăşirea limitelor reglementate de textul indicat mai sus, soluţia de respingere având la bază interdicţia de vânzare a bunurilor imobile în cazul creanţelor al căror cuantum nu depăşesc pragul de 10.000 de lei, procedura încuviinţării executării silite presupunând verificarea cerinţelor formale şi substanţiale pentru declanşarea executării silite, şi nu şi cele stabilite pentru efectuarea formelor de executare.

Textul de lege invocat de instanţa de executare şi reţinut ca argument în drept pentru respingerea cererii de încuviinţare a executării silite imobiliare, respectiv art. 813 alin. (5) NCPC, instituie reguli aplicabile procedurii vânzării bunurilor imobiliare, procedură ulterioară etapei declanşării urmăririi imobiliare. Tribunalul apreciază faptul că interdicţia definită de art. 813 alin. (5) NCPC nu intră în categoria impedimentelor referitoare la demararea executării silite, interdicţia vizând în mod expres vânzarea bunurilor imobile în cazul în care creanţa are o valoare mai mică de 10.000 lei, nu şi încuviinţarea executării silite prin toate formele de executare.

Întrucât interdicţia este de strictă interpretare, instanţa de apel apreciază că nu se poate nega dreptul creditorului de a obţine încuviinţarea executării silite prin toate formele de executare, acesta putând efectua toate formele prealabile vânzării, cu excepţia vânzării imobilului, verificarea incidenţei ipotezei de excepţie definite de art. 813 alin. (5) teza a II-a NCPC constituind un aspect de fond.

Tribunalul a înlăturat şi argumentul referitor la obligaţia executorului judecătoresc de identificare a bunurilor urmăribile aflate în patrimoniul debitorului, faţă de etapa în care se găseşte procedura executării, respectiv încuviinţarea executării silite, necesitatea depunerii înscrisurilor referitoare la deţinerea bunurilor încă din această fază procesuală intervenind doar pentru justificarea competenţei executorului judecătoresc, aspect relevant în cazul demarării executării silite de către un executor din circumscripţia unei alte curţi de apel decât cea în circumscripţia căreia se află domiciliul debitorului. În cazul de faţă, creditorul a sesizat executorul judecătoresc de la domiciliul debitorului, fiind incidentă prezumţia potrivit căreia bunurile debitorului se află la domiciliul acestuia.

Pentru aceste motive, în baza dispoziţiilor art. 480 NCPC, instanţa a admis apelul, a schimbat în parte încheierea de şedinţă în sensul că a admis şi cererea de încuviinţare a executării silite imobiliare.

27. Încuviinţarea executării silite în privinţa creanţei reprezentate de penalităţi de întârziere, în cazul în care facturile emise în temeiul unor contracte pentru furnizare de utilităţi publice sunt titluri executorii, însă penalităţile de întârziere nu sunt stabilite în factură, ci în contract

Art. 42 alin. (6[1]) din Legea nr. 51/2006 prevede că „Factura emisă pentru serviciile de utilităţi publice constituie titlu executoriu".

Astfel, conform legii, are caracter de titlu executoriu factura, iar nu contractul părţilor.

În condiţiile în care factura fiscală emisă de către furnizorul de utilităţi nu include şi penalităţi de întârziere şi nici nu a fost emisă de creditoare o factură pentru penalităţi, rezultă că pentru penalităţile de întârziere cuprinse exclusiv în contract, furnizorul de utilităţi nu are un titlu executoriu.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, înch. din 15.02.2019, neapelată, nepublicată

Prin cererea înaintată instanţei de petentul BEJ A.N.V., privind pe creditoarea P.M.H. SRL şi debitoarea C&A C.I. SRL, în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2019, instrumentat de biroul anterior menţionat, s-a solicitat încuviinţarea executării silite prin toate modalităţile prevăzute de lege, la cererea creditoarei P.M.H. SRL, în baza titlului executoriu constând în factura seria RV nr. [...]/10.09.2018, până la realizarea debitului şi a penalităţilor de întârziere, la care se adaugă cheltuielile de executare. (...)

Analizând actele dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 632 NCPC, executarea silită se va efectua numai în temeiul unui titlu executoriu. Constituie titluri executorii: hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. Conform art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

Instanţa a constatat că, în cauză, creditoarea deţine titlul executoriu constând în factura nr. seria RV nr. [...], emisă de P.M.H. SRL la data de 10.09.2018 şi scadentă la data de 25.09.2018.

Instanţa a reţinut că se impune admiterea în parte a cererii, doar în privinţa facturii depuse la dosar, conform art. 42 alin. (6^1) din Legea nr. 51/2006.

În privinţa penalităţilor, instanţa a constatat că societatea creditoare nu deţine un titlu executoriu. Astfel, art. 42 alin. (6^1) din Legea nr. 51/2006 prevede că „factura emisă pentru serviciile de utilităţi publice constituie titlu executoriu". Conform legii, are caracter de titlu executoriu factura, iar nu contractul părţilor. Întrucât factura depusă la dosar nu include şi penalităţi de întârziere şi nici nu a fost emisă de creditoare o factură pentru penalităţi, instanţa a constatat că pentru penalităţile de întârziere creditoarea nu are un titlu executoriu.

Prin urmare, în baza art. 666 NCPC, instanţa a admis, în parte, cererea şi a încuviinţat executarea silită a dispoziţiilor titlurilor executorii, respingând ca neîntemeiată cererea în privinţa penalităţilor de întârziere.

NOTE

1. Problema încuviinţării executării silite în privinţa creanţei reprezentate de penalităţi de întârziere, în cazul în care facturile emise în temeiul unor contracte pentru furnizare de utilităţi publice sunt titluri executorii, însă penalităţile de întârziere nu sunt stabilite în factură, ci în contract, a fost supusă dezbaterii în cadrul *Întâlnirii reprezentanţilor Consiliului Superior al Magistraturii cu preşedinţii secţiilor civile ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi curţilor de apel din data de 29.06.2018*, astfel cum s-a prezentat în minuta întâlnirii, publicată pe site-ul www.inm-lex.ro.

Institutul Naţional al Magistraturii a expus următoarele argumente:

Potrivit art. 42 alin. (6[1]) din Legea serviciilor comunitare de utilităţi publice nr. 51/2006, factura emisă pentru serviciile de utilităţi publice constituie titlu executoriu.

În cuprinsul Deciziei Curţii Constituţionale nr. 188/2017 (publicată în M. Of. nr. 380 din 22.05.2017), aceasta a statuat că legiuitorul a optat pentru o atare soluţie legislativă (conferirea caracterului de titlu executoriu facturii fiscale – *n.n.*), având în vedere domeniul specific al serviciilor publice, pentru a se putea asigura recuperarea cu celeritate a contravalorii serviciilor furnizate, împrejurare faţă de care se poate asigura şi continuitatea acestora.

Prin urmare, pornind de la raţiunea atribuirii caracterului de titlu executoriu facturii fiscale pentru serviciile de utilităţi publice, menţionată în cuprinsul deciziei anterioare, s-a apreciat că factura fiscală nu constituie titlu executoriu şi pentru penalităţile de întârziere stabilite în contract pentru executarea cu întârziere a obligaţiei de plată a contravalorii serviciilor furnizate. De altfel, penalităţile de întârziere nici nu pot fi stabilite prin intermediul unei facturi fiscale, care nu are natura unui act juridic, însuşit de către ambele părţi, ci a unui mijloc de probă în dovedirea executării obligaţiilor de către furnizorul de servicii de utilităţi publice, în cazul analizat.

În conformitate cu art. 666 alin. (5) pct. 2 NCPC, instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite dacă hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu.

În concluzie, opinia Institutului Naţional al Magistraturii a fost în sensul că se impune *respingerea, ca neîntemeiată, a cererii de încuviinţare a executării silite* în privinţa creanţei reprezentate de penalităţile de întârziere aferente contravalorii serviciilor de furnizare de utilităţi publice, în temeiul art. 666 alin. (5) pct. 2 NCPC, întrucât facturile nu constituie titlu executoriu şi în privinţa penalităţilor de întârziere.

În unanimitate, participanţii şi-au însuşit soluţia expusă în opinia Institutului Naţional al Magistraturii.

2. Apreciem că, în situaţia analizată, pentru valorificarea penalităţilor de întârziere aferente contravalorii serviciilor de furnizare de utilităţi publice, **creditorul are deschisă procedura reglementată de dispoziţiile art. 628 alin. (4) NCPC**, care prevăd că, dacă titlul executoriu nu cuprinde dobânzi, penalităţi sau alte sume, însă ele se cuvin de drept creditorului, potrivit art. 1535 NCC sau altor dispoziţii legale speciale, acestea vor fi stabilite de către instanţa de executare la cererea creditorului, prin încheiere dată cu citarea părţilor, *încheiere ce constituie titlu executoriu*, conform art. 628 alin. (5) NCPC.

28. Încuviinţarea executării silite. Imposibilitatea reanalizării de către instanţă a cererii de executare silită care a fost iniţial respinsă. Necesitatea reiterării cererii de executare silită de către creditor pentru a se putea învesti instanţa cu o nouă cerere de încuviinţare a executării silite

Prin Decizia nr. 19/2018 (M. Of. nr. 510 din 21.06.2018), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a reţinut, în parag. 56, că instanţa de executare este cea care analizează legalitatea şi temeinicia cererii de executare silită formulate de creditor (încuviinţând sau respingând cererea de încuviinţare a executării silite), cerere care numai i-a fost înaintată de executorul judecătoresc, pe calea solicitării de încuviinţare a executării silite.

În consecinţă, instanţa de executare analizează cererea de executare silită formulată de către creditor, cererea depusă de către executorul judecătoresc neavând o existenţă de sine stătătoare, ci doar un rol de intermediere.

Atâta vreme cât cererea de executare silită nu a fost reiterată de către creditor, ci s-a solicitat din nou încuviinţarea executării silite în baza aceleiaşi cereri de executare silită, nu poate fi analizată de două ori exact aceeaşi cerere.

O astfel de interpretare se impune a fi reţinută şi prin prisma efectului întreruptiv al curgerii termenului prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită, recunoscut de dispoziţiile art. 709 alin. (1) pct. 2 NCPC. Potrivit acestor dispoziţii legale, cursul prescripţiei se întrerupe pe data depunerii cererii de executare silită, iar potrivit art. 709 alin. (3) NCPC, prescripţia nu este întreruptă dacă executarea silită a fost respinsă. A accepta ipoteza în care cererea de executare silită nu trebuie să fie reiterată în vederea obţinerii încuviinţării executării silite, după ce instanţa a respins încuviinţarea executării silite, ar lipsi de efecte, inclusiv din perspectiva prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită, respingerea de către instanţă a primei cereri de executare silită.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, înch. din 07.06.2019, neapelată, nepublicată

Prin cererea înaintată instanţei de petenta S.C.P.E.J.C.T., privind pe creditoarea K.C.M. SA şi pe debitorul C.D.G., în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2019, instrumentat de biroul anterior menţionat, s-a solicitat încuviinţarea executării silite prin toate modalităţile prevăzute de lege, la cererea creditoarei K.C.M. SA, în baza titlului executoriu constând în contract de împrumut nr. [...]/11.08.2017, până la realizarea dreptului rezultat din titlul executoriu, la care se adaugă cheltuielile de executare.

Analizând actele dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 632 NCPC, executarea silită se va efectua numai în temeiul unui titlu executoriu. Constituie titluri executorii: hotărârile executorii, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare. Conform art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după

caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

În cauză, instanţa a constatat că cererea de executare silită depusă la data de 11.02.2019 în dosarul de executare nr. [...]/2019 a fost deja analizată de instanţă prin încheierea din data de 21.02.2019, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti în dosarul nr. [...]/303/2019, respingându-se cererea de încuviinţare a executării silite.

Sub acest aspect, instanţa a constatat că, prin Decizia nr. 19/2018, publicată în M. Of. nr. 510 din 21.06.2018, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a reţinut, în parag. 56, că instanţa de executare este cea care analizează legalitatea şi temeinicia cererii de executare silită formulate de creditor (încuviinţând sau respingând cererea de încuviinţare a executării silite), cerere care numai i-a fost înaintată de executorul judecătoresc, pe calea solicitării de încuviinţare a executării silite. În consecinţă, instanţa de executare analizează cererea de executare silită formulată de către creditor, cererea depusă de către executorul judecătoresc neavând o existenţă de sine stătătoare, ci doar un rol de intermediere.

În cauză, având în vedere că cererea de executare silită nu a fost reiterată, ci s-a solicitat din nou încuviinţarea executării silite în baza aceleiaşi cereri de executare silită, instanţa constată că nu poate fi analizată de două ori exact aceeaşi cerere.

Instanţa a constatat că o astfel de interpretare se impune a fi reţinută şi prin prisma efectului întreruptiv al curgerii termenului prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită, recunoscut de dispoziţiile art. 709 alin. (1) pct. 2 NCPC. Potrivit acestor dispoziţii legale, cursul prescripţiei se întrerupe pe data depunerii cererii de executare silită, iar potrivit art. 709 alin. (3) NCPC, prescripţia nu este întreruptă dacă executarea silită a fost respinsă.

A accepta ipoteza în care cererea de executare silită nu trebuie să fie reiterată în vederea obţinerii încuviinţării executării silite după ce instanţa a respins încuviinţarea executării silite ar lipsi de efecte, inclusiv din perspectiva prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită, respingerea de către instanţă a primei cereri de executare silită.

29. Încuviinţarea executării silite. Inaplicabilitatea procedurii prevăzute de art. 666 NCPC în cazul executării contractului de ipotecă mobiliară. Lipsa caracterului de titlu executoriu, de sine stătător, al scrisorii de garanţie

1. Procedura prevăzută de art. 666 NCPC, procedură necontencioasă, care nu presupune citarea părţilor şi care atrage competenţa teritorială a instanţei de executare, potrivit art. 651 NCPC, este inaplicabilă în cazul executării contractului de ipotecă mobiliară, pentru care a fost reglementată o procedură specială, derogatorie de la dreptul comun, şi anume cea prevăzută de dispoziţiile art. 2445 NCC, care presupune citarea părţilor în cadrul unei proceduri contencioase

şi care atrage competenţa teritorială a judecătoriei de la domiciliul sau sediul creditorului, potrivit art. 181[1] din Legea nr. 71/2011.

Sub acest aspect, şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a reţinut, în parag. 83 din Decizia nr. 60/2017 (M. Of. nr. 928 din 24.11.2017)[1], următoarele: „Cât priveşte remediile aflate la dispoziţia creditorului ipotecar pentru realizarea creanţei sale, legea îi oferă dreptul discreţionar de a alege calea unei acţiuni personale (art. 2432 teza iniţială NCC), să urmărească bunul ipotecat în condiţiile Codului de procedură civilă (art. 2432 teza finală NCC) sau, în cazul ipotecii mobiliare, să execute ipoteca conform procedurii speciale reglementate de Codul civil (art. 2429 NCC raportat la art. 2435-2477 NCC)".

2. Dispoziţiile art. 2321 NCC, care reglementează scrisoarea de garanţie ca garanţie personală autonomă, nu prevăd caracterul de titlu executoriu, de sine stătător, al acesteia.

În cauză nu a fost depus contractul de bază reprezentat de eşalonarea la plată a obligaţiilor fiscale conform acordului de principiu, pentru a se verifica dacă acesta are caracter executoriu.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, înch. din 02.11.2018, neapelată, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 25.10.2018, petentul SCPEJ D., C. şi A., privind pe creditoarea E.G.G. I.F.N. şi pe debitoarea P.D. SRL, a solicitat încuviinţarea executării silite a acordului de garantare nr. [...]/29.12.2017 împreună cu condiţiile generale de garantare, solicitarea de garantare şi decontul nr. [...]/21.12.2017 şi contractul de ipotecă mobiliară încheiat la data de 14.02.2018, înscris în A.E.G.R.M., conform avizului nr. [...]. (...)

Analizând cererea, instanţa a respins-o, având în vedere următoarele considerente:

Conform art. 666 alin. (5) NCPC, „Instanţa poate respinge cererea de încuviinţare a executării silite numai dacă: 1. cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; 2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; 3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege sau alte cerinţe în cazurile anume prevăzute de lege; 4. creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; 5. debitorul se bucură de imunitate de executare; 6. titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită; 7. există alte impedimente prevăzute de lege".

În ceea ce priveşte solicitarea de încuviinţare a executării silite în temeiul acordului de garantare nr. [...]/29.12.2017 împreună cu condiţiile generale de garantare,

---

[1] Prin **Decizia nr. 60/2017** (M. Of. nr. 928 din 24.11.2017), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a admis sesizarea formulată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, privind pronunţarea unei hotărâri prealabile şi a stabilit: *„În interpretarea dispoziţiilor art. 2431 NCC raportat la art. 632 NCPC, este posibilă executarea silită a unei creanţe garantate printr-un contract de ipotecă valabil încheiat, ce constituie titlu executoriu, chiar dacă dreptul de creanţă însuşi nu este constatat printr-un înscris care să constituie, potrivit dispoziţiilor legale, titlu executoriu".*

solicitarea de garantare şi decontul nr. [...]/21.12.2017, instanţa a apreciat-o ca fiind neîntemeiată, înscrisurile indicate în cererea de încuviinţare a executării silite neavând caracter executoriu.

Astfel, instanţa a constatat că dispoziţiile art. 2321 NCC, care reglementează scrisoarea de garanţie ca garanţie personală autonomă, nu prevăd caracterul de titlu executoriu, de sine stătător, al acesteia. În cauză, acordul de garantare nr. [...]/29.12.2017 a fost emis de debitoarea P.D. SRL ca o garanţie pentru executarea, faţă de beneficiarul M.F.P.A.N. – A.F.P. Sector 6, de către creditoarea E.F.I. G.G. I.F.N. SA a obligaţiilor decurgând din contractul de bază reprezentat de eşalonarea la plată a obligaţiilor fiscale, conform acordului principiu nr. [...]/13.12.2017, scrisoarea de garanţie fiind aşadar un accesoriu al acestui contract de bază. Or, în cauză, nu a fost depus contractul de bază reprezentat de eşalonarea la plată a obligaţiilor fiscale conform acordului de principiu nr. [...]/13.12.2017 pentru a se verifica dacă acesta are caracter executoriu.

În ceea ce priveşte contractul de ipotecă mobiliară, instanţa a constatat că, în cauză, s-a solicitat încuviinţarea executării silite în baza acestui titlu executoriu potrivit procedurii prevăzute de art. 666 NCPC, procedură necontencioasă, care nu presupune citarea părţilor şi care atrage competenţa teritorială a instanţei de executare potrivit art. 651 NCPC. Or, legiuitorul a prevăzut o procedură specială de soluţionare a unei astfel de cereri de încuviinţare a executării silite, derogatorie de la dreptul comun, şi anume cea prevăzută de dispoziţiile art. 2445 NCC, care presupune citarea părţilor în cadrul unei proceduri contencioase şi care atrage competenţa teritorială a judecătoriei de la domiciliul sau sediul creditorului, potrivit art. 181[1] din Legea nr. 71/2011.

Sub acest aspect, instanţa a constatat că şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a reţinut, în parag. 83 din Decizia nr. 60/2017 referitoare la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: dacă este posibilă executarea silită a unei creanţe garantate printr-un contract de ipotecă valabil încheiat, ce constituie titlu executoriu, chiar dacă dreptul de creanţă însuşi nu este constatat printr-un înscris care să constituie, potrivit dispoziţiilor legale, titlu executoriu, publicată în M. Of. nr. 928 din 24.11.2017, următoarele: „Cât priveşte remediile aflate la dispoziţia creditorului ipotecar pentru realizarea creanţei sale, legea îi oferă dreptul discreţionar de a alege calea unei acţiuni personale (art. 2432 teza iniţială NCC), să urmărească bunul ipotecat în condiţiile Codului de procedură civilă (art. 2432 teza finală NCC) sau, în cazul ipotecii mobiliare, să execute ipoteca conform procedurii speciale reglementate de Codul civil (art. 2429 NCC raportat la art. 2435-2477 NCC)".

BCU IAŞI

Capitolul al II-lea. Contestaţia la executare

30. Contestaţie la executare. Competenţă teritorială. Distincţie între domiciliul şi reşedinţa debitorului. Dovada domiciliului

Potrivit art. 714 alin. (1) NCPC, contestaţia se introduce la instanţa de executare, iar conform art. 651 alin. (1) NCPC, instanţa de executare este judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în ţară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în ţară, judecătoria în a cărei circumscripţie se află sediul biroului executorului judecătoresc învestit de creditor.

Articolul 651 NCPC vizează strict domiciliul debitorului, nu şi reşedinţa acestuia, norma fiind de strictă interpretare. Acolo unde s-a dorit ca raportarea să se facă la reşedinţă, legiuitorul a prevăzut în mod expres, astfel cum s-a reglementat, spre exemplu, prin art. 108 NCPC, potrivit căruia, dacă domiciliul pârâtului este necunoscut, cererea se introduce la instanţa în a cărei circumscripţie se află reşedinţa acestuia, iar dacă nu are nici reşedinţa cunoscută, la instanţa în a cărei circumscripţie reclamantul îşi are domiciliul, sediul, reşedinţa ori reprezentanţa, cupă caz.

Astfel, pentru stabilirea competenţei de soluţionare a contestaţiei la executare, relevanţă prezintă domiciliul debitorului, iar nu reşedinţa acestuia.

În privinţa dovezii domiciliului, dispoziţiile art. 91 alin. (1) şi (2) NCC prevăd că dovada domiciliului şi a reşedinţei se face cu menţiunile cuprinse în cartea de identitate. În lipsa acestor menţiuni ori atunci când acestea nu corespund realităţii, stabilirea sau schimbarea domiciliului ori a reşedinţei nu va putea fi opusă altor persoane.

Astfel, domiciliul cu care debitorul figura înscris la Direcţia pentru Evidenţa Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date (D.E.P.A.B.D.), la data sesizării organului de executare, este singurul care poate fi opus terţilor şi în raport de care se poate stabili competenţa instanţei de executare.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 212 din 13.01.2017, definitivă, nepublicată

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul instanţei la data de 25.10.2016, contestatoarea N.A.-G., în contradictoriu cu intimatul C.A.D.A., a solicitat anularea executării silite derulate în dosarul de executare nr. [...]/2016 al BEJ M., inclusiv a adresei de înfiinţare a popririi din data de 13.10.2016, anularea încheierii de încuviinţare a executării silite pronunţate la data de 12.10.2016 de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/300/2016, obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată efectuate de contestatoare în prezenta cauză, precum şi

restituirea taxei judiciare de timbru achitate de contestatoare în prezenta cauză, după rămânerea definitivă a hotărârii pronunţate în prezenta cauză.

În motivarea cererii în fapt, contestatoarea a arătat că executarea silită s-a prescris, având în vedere că la data scadenţei obligaţiei de plată a onorariului potrivit contractului de asistenţă juridică seria B nr. [...]/07.03.2013, până la data depunerii cererii de executare la BEJ M. au trecut mai mult de 3 ani, potrivit art. 706 alin. (1) teza I NCPC.

Totodată, contestatoarea a mai arătat faptul că încheierea de încuviinţare a executării silite pronunţate la data de 12.10.2016 de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/300/2016 este lovită de nulitate absolută.

Sub acest aspect, contestatoarea a invocat dispoziţiile art. 651 alin. (1) şi (3), art. 712 alin. (3), art. 174 alin. (1), art. 176 pct. 3 NCPC, învederând că nu are domiciliul în Bucureşti, Sector 2, (...), astfel cum se menţionează în adresa de înfiinţare a popririi, ci în Belgia, (...), iar, în aceste condiţii, având în vedere că domiciliul său (debitor) nu se află în ţară, competenţa de a soluţiona cererea de încuviinţarea executării silite revenea Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, instanţa de la sediul creditorului.

Contestatoarea a arătat că, anulându-se încheierea de încuviinţare a executării silite, se impune anularea executării silite în întregul său, având în vedere prevederile art. 179 alin. (3) NCPC.

Contestatoarea a invocat dispoziţiile art. 1556 alin. (1) NCC, precum şi art. 127 din Statutul profesiei de avocat adoptat prin Hotărârea Consiliului U.N.B.R. nr. 64/2011 şi, subliniind că intimatul nu şi-a îndeplinit propriile obligaţii din contractul de asistenţă juridică pus în executare, a invocat excepţia de neexecutare a contractului de asistenţă juridică, solicitând instanţei de executare să anuleze, şi din acest motiv, executarea silită ce formează obiectului dosarului de executare nr. [...]/2016 al BEJ M.; potrivit legii, revine intimatului sarcina probei că şi-a îndeplinit propriile obligaţii (de prestare a unor servicii avocaţiale) din contractul de asistenţă juridică pus în executare.

Totodată, a arătat că suma prevăzută în contractul de asistenţă juridică pus în executare (15.000 euro) este exagerat de mare în raport cu obligaţiile asumate de intimat, motiv pentru care se impune reducerea onorariului cuvenit intimatului, în raport cu art. 127 din Statul profesiei de avocat, de altfel, la momentul încheierii contractului de asistenţă juridică, intimatul nu i-a comunicat un exemplar al acestui contract, completându-l ulterior după bunul său plac, inclusiv sub aspectul onorariului cuvenit acestuia.

În drept, contestatoarea a invocat dispoziţiile art. 1397 alin. (1) şi art. 1556 alin. (1) NCC, art. 174 alin. (1), art. 176 pct. 3, art. 179 alin. (3), art. 451 şi urm., art. 651 alin. (3), art. 666, art. 706, art. 707 alin. (1) şi art. 712 alin. (3) NCPC, O.U.G. nr. 1/2016, art. 45 alin. (1) lit. f) şi alin. (2) din O.U.G. nr. 80/2013, art. 127 din Statutul profesiei de avocat.

Intimatul, legal citat, nu a formulat întâmpinare.

La data de 12.01.2017, intimatul a depus concluzii scrise prin care a invocat excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti. În motivarea excepţiei, intimatul a invocat dispoziţiile art. 651 NCPC, subliniind că debitoarea

N.A.-G. este posesoarea C.I. nr. [...], având domiciliul în Bucureşti, [...], astfel încât instanţa de executare este Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti.

Pe fondul cauzei, intimatul a solicitat respingerea acţiunii.

Analizând cu prioritate excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 714 alin. (1) NCPC, „Contestaţia se introduce la instanţa de executare", iar conform art. 651 alin. (1) NCPC, „Instanţa de executare este judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în ţară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în ţară, judecătoria în a cărei circumscripţie se află sediul biroului executorului judecătoresc învestit de creditor".

Pe baza verificărilor realizate de instanţă în evidenţa D.E.P.A.B.D., instanţa a constatat că debitoarea N.A.-G. are domiciliul în Bucureşti, [...], Sector 2, din data de 03.09.2013.

Permisul de şedere depus de contestatoare la dosar, în care figurează o adresă din Belgia, nu este de natură a conduce către o altă concluzie, pentru considerentele care vor fi expuse în continuare.

Articolul 651 NCPC, anterior citat, vizează strict domiciliul debitorului, nu şi reşedinţa acestuia, norma fiind de strictă interpretare. Sub acest aspect, instanţa a reţinut că, acolo unde s-a dorit ca raportarea să se facă la reşedinţă, legiuitorul a prevăzut în mod expres, astfel cum s-a reglementat, spre exemplu, prin art. 108 NCPC, potrivit căruia, dacă domiciliul pârâtului este necunoscut, cererea se introduce la instanţa în a cărei circumscripţie se află reşedinţa acestuia, iar dacă nu are nici reşedinţa cunoscută, la instanţa în a cărei circumscripţie reclamantul îşi are domiciliul, sediul, reşedinţa ori reprezentanţa, cupă caz.

Astfel, pentru stabilirea competenţei în prezenta cauză relevanţă prezintă domiciliul debitorului, iar nu reşedinţa acestuia.

Totodată, în privinţa dovezii domiciliului, instanţa reţine că, potrivit art. 91 alin. (1) şi (2) NCC, dovada domiciliului şi a reşedinţei se face cu menţiunile cuprinse în cartea de identitate. În lipsa acestor menţiuni ori atunci când acestea nu corespund realităţii, stabilirea sau schimbarea domiciliului ori a reşedinţei nu va putea fi opusă altor persoane.

Astfel, atâta vreme cât, la data sesizării organului de executare, contestatoarea figura cu domiciliul activ în Bucureşti, Sector 2, neexistând înregistrată menţiunea „nu are domiciliul în România", instanţa a constatat că domiciliul din Sectorul 2 Bucureşti este singurul care poate fi opus terţilor şi în raport de care se poate stabili competenţa instanţei de executare.

Având în vedere argumentele anterior expuse, instanţa a reţinut că Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti este instanţa de executare competentă teritorial să soluţioneze prezenta contestaţie la executare.

Pe cale de consecinţă, văzând şi dispoziţiile art. 132 raportat la cele ale art. 129 alin. (2) pct. 3 NCPC, instanţa a admis excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti şi a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti.

NOTE

1. Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti a soluţionat pe fond contestaţia la executare, respingând-o prin *sentinţa civilă nr. 4388/12.04.2017, care a rămas definitivă ca urmare a respingerii apelului prin decizia nr. 3438/17.10.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă*, astfel cum rezultă din informaţiile înregistrate pe portal.just.ro.

2. Articolul 714 NCPC prevede următoarele: „(1) Contestaţia se introduce la instanţa de executare. (2) În cazul urmăririi silite a imobilelor, al urmăririi silite a fructelor şi a veniturilor generale ale imobilelor, precum şi în cazul predării silite a bunurilor imobile, dacă imobilul se află în circumscripţia altei curţi de apel decât cea în care se află instanţa de executare, contestaţia se poate introduce şi la judecătoria de la locul situării imobilului. (3) Contestaţia privind lămurirea înţelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanţa care a pronunţat hotărârea ce se execută. Dacă o asemenea contestaţie vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicţie, competenţa de soluţionare aparţine instanţei de executare".

Astfel, alin. (1) al art. 714 NCPC stabileşte competenţa de soluţionare a contestaţiei la executare în favoarea instanţei de executare. *Pentru mai multe aspecte privind criteriile de determinare a instanţei de executare, a se vedea Capitolul I – „Încuviinţarea executării silite".*

Apreciem că, **în ipoteza în care încuviinţarea executării silite a fost pronunţată de o instanţă necompetentă din punct de vedere teritorial, această împrejurare nu este de natură a atrage competenţa acelei instanţe de soluţionare a contestaţiei la executare.** Competenţa de soluţionare a contestaţiei la executare va reveni instanţei de executare, stabilită în mod corect, potrivit criteriilor prevăzute de art. 651 alin. (1) NCPC.

Astfel, art. 651 alin. (1) NCPC defineşte instanţa de executare ca fiind „judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în ţară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în ţară, judecătoria în a cărei circumscripţie se află sediul biroului executorului judecătoresc învestit de creditor".

Alin. (3) al art. 651 NCPC prevede că „instanţa de executare soluţionează cererile de încuviinţare a executării silite, contestaţiile la executare, precum şi orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepţia celor date de lege în competenţa altor instanţe sau organe".

În consecinţă, instanţa de executare nu este definită ca fiind instanţa care a pronunţat încheierea de încuviinţare a executării silite, ci în competenţa instanţei de executare, care va fi stabilită potrivit criteriilor prevăzute de art. 651 alin. (1) NCPC, intră soluţionarea cererilor de încuviinţare a executării silite, contestaţiile la executare, precum şi orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepţia celor date de lege în competenţa altor instanţe sau organe.

În atare condiţii, în măsura în care încuviinţarea executării silite a fost pronunţată de o instanţă de judecată necompetentă, potrivit art. 651 alin. (1) NCPC, iar contestaţia

la executare se depune la aceeaşi instanţă, se va proceda la *declinarea competenţei de soluţionare a contestaţiei la executare în favoarea instanţei de executare stabilite cu respectarea criteriilor prevăzute de art. 651 alin. (1) NCPC*, care va analiza, în măsura în care a fost învestită în acest sens, consecinţele încuviinţării executării silite de către o instanţă necompetentă.

Sub acest aspect, apreciem că **încuviinţarea executării silite de către o instanţă necompetentă atrage nulitatea încheierii de încuviinţare a executării silite şi a actelor de executare subsecvente, neafectând actele anterioare (de exemplu, încheierea executorului de deschidere a dosarului de executare) sau executarea silită însăşi.**

JURISPRUDENŢĂ

1. În practică au fost pronunţate şi soluţii prin care s-a reţinut că **încuviinţarea executării silite de către o instanţă necompetentă atrage anularea executării silite.** A se vedea, în acest sens:

a) *sentinţa nr. 10702/16.12.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, Secţia civilă, neapelată, nepublicată, redată parţial, prin care instanţa a reţinut următoarele:*

Potrivit art. 651 alin. (3) NCPC, instanţa de executare soluţionează cererile de încuviinţare a executării silite, iar conform art. 651 alin. (1) NCPC, instanţa de executare este judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.

Or, astfel cum rezultă din cartea de identitate a contestatorului, la data sesizării executorului judecătoresc, contestatorul avea domiciliul în Bucureşti, [...], Sector 6. Astfel, încuviinţarea executării silite trebuia solicitată Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, ca instanţă de executare, de la domiciliul debitorului-contestator. Or, din actele de executare rezultă că Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti a pronunţat încheierea de încuviinţare a executării silite.

Instanţa a reţinut că, potrivit art. 704 NCPC, nerespectarea dispoziţiilor privitoare la executarea silită însăşi sau la efectuarea oricărui act de executare atrage nulitatea actului nelegal, precum şi a actelor de executare subsecvente, dispoziţiile art. 174 şi urm. fiind aplicabile în mod corespunzător.

Sub acest aspect, instanţa a reţinut că, potrivit art. 176 pct. 3 NCPC, nulitatea nu este condiţionată de existenţa unei vătămări în cazul încălcării dispoziţiilor legale referitoare la competenţa instanţei.

Astfel, instanţa a constatat că executarea silită s-a derulat în lipsa unei încuviinţări valabile a executării pronunţate de instanţa de executare;

b) *sentinţa civilă nr. 1030/13.02.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, www.rolii.ro, redată parţial, prin care instanţa a reţinut următoarele:*

Încălcarea normelor referitoare la competenţa instanţei se sancţionează cu nulitatea actului întocmit de instanţa necompetentă, aspect care reiese din dispoziţiile art. 176 pct. 3 NCPC, care stabilesc că nulitatea nu este condiţionată de existenţa unei vătămări în cazul încălcării dispoziţiilor legale referitoare la competenţa instanţei.

Prin urmare, încuviinţarea executării silite de către o instanţă necompetentă atrage nulitatea necondiţionată a încheierii de încuviinţare a executării silite, iar

instanţa a observat că vătămarea provocată debitoarei nu poate fi înlăturată altfel decât prin anularea încheierii, deoarece instanţa învestită cu judecarea contestaţiei la executare nu poate exercita direct, în această contestaţie, controlul judecătoresc asupra momentului începerii executării silite, ci doar instanţa competentă poate realiza un asemenea control, la sesizarea executorului judecătoresc, în cadrul procedurii speciale necontencioase reglementate de lege.

Pentru aceste motive, instanţa a anulat încheierea din data de 25.03.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, în dosarul nr. [...] şi, pe cale consecinţă, ca efect al nulităţii încheierii respective, a anulat toate actele de executare emise în dosarul de executare [...].

2. În materia contenciosului administrativ, instanţa de executare este definită prin art. 2 alin. (1) lit. ţ) din Legea nr. 554/2004, ca fiind instanţa care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ, acţiunile date în competenţa acestei instanţe de executare fiind strict reglementate de Legea nr. 554/2004.

a) Pentru analiza caracterului special al procedurii executării hotărârilor pronunţate în materia contenciosului administrativ prevăzute de Legea nr. 554/2004 faţă de procedura executării silite prevăzute de noul Cod de procedură civilă, *a se vedea sentinţa civilă nr. 1354/20.01.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, portal.just.ro.*

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei la data de 29.11.2016 sub numărul de dosar [...], contestatoarea C.N.C.I. a formulat, în contradictoriu cu intimaţii C.S.L. şi C.G., contestaţie la executare împotriva actelor de executare emise în dosarul de executare nr. [...] al BEJ [...], solicitând anularea executării silite şi suspendarea executării silite până la soluţionarea contestaţiei.

Contestatoarea a arătat că, în raport de somaţia emisă de executorul judecătoresc, acest act de executare a rămas fără obiect, întrucât aceasta a verificat existenţa dreptului de proprietate asupra imobilului revendicat, emiţând la data de 27.10.2016 o decizie de validare parţială.

A mai arătat contestatoarea că aceasta a pus în executare sentinţa civilă nr. [...] a Tribunalului Bucureşti, în termen de 30 de zile, prin solicitarea de documente pentru soluţionarea dosarului de despăgubire şi, în esenţă, în întreg procesul legal de soluţionare a cererilor de compensare aceasta şi-a îndeplinit toate obligaţiile recunoscute în sarcina sa.

Contestatoarea a învederat că nu a refuzat, omis sau întârziat punerea în executare a unei hotărâri judecătoreşti, astfel că se impune anularea somaţiei emise de executorul judecătoresc.

În drept, s-au invocat dispoziţiile art. 700 alin. (1) şi (3), art. 711 şi urm. NCPC, Legea nr. 165/2013.

La data de 06.01.2017, intimaţii au depus întâmpinare prin care au solicitat respingerea contestaţiei ca neîntemeiată şi obligarea contestatoarei la plata cheltuielilor de judecată.

Au arătat intimaţii că cererea de suspendare a executării silite este vădit neîntemeiată, întrucât nu se invocă niciun motiv pentru care executarea silită ar trebui suspendată, iar contestatoarea a fost obligată la emiterea deciziei de compensare, iar nu doar la simpla emitere a unor adrese, întrucât instanţa a constatat o stare culpabilă de pasivitate de mai mulţi ani din partea contestatoarei.

În drept, intimaţii au invocat art. 205 NCPC şi art. 712 NCPC.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

În fapt, prin cererea de executare silită înregistrată de BEJ [...] sub nr. [...], intimaţii au solicitat punerea în executare silită a titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. [...] a Tribunalului Bucureşti, pentru îndeplinirea obligaţiei de a face şi în vedere recuperării sumei de 1.240 lei.

Prin sentinţa civilă nr. [...] a Tribunalului Bucureşti, contestatoarea a fost obligată să verifice existenţa dreptului de proprietate asupra imobilului revendicat, să aprecieze cu privire la întinderea acestuia şi să evalueze despăgubirile cuvenite în cazul în care, după examinarea dosarului, pârâta ajunge la concluzia că reclamanta este titularul dreptului de proprietate, precum şi să emită decizia de compensare în puncte a acestora, în termen de 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a prezentei hotărâri. De asemenea, a fost obligată pârâta la plata sumei de 1.240 lei cheltuieli de judecată, reprezentând taxe judiciare de timbru.

Prin încheierea din data de 22.07.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, în dosarul nr. [...], s-a dispus încuviinţarea executării silite împotriva contestatoarei.

La data de 22.09.2016, executorul a emis somaţia pentru plata sumei de 1.240 lei, cheltuieli de judecată şi 165,50 lei, cheltuieli de executare.

Prin cererea din data de 29.09.2016, executorul judecătoresc a solicitat Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti completarea încheierii de încuviinţare a executării silite şi în ceea ce priveşte obligaţia de a face.

Prin încheierea din data de 06.10.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, în dosarul nr. [...], instanţa a admis cererea de completare şi a încuviinţat executarea silită şi pentru obligaţia de a face.

Prin somaţia din data de 09.11.2016, executorul judecătoresc a solicitat contestatoarei, în temeiul art. 905 NCPC, ca, în termen de 10 zile de la comunicarea somaţiei, să execute obligaţia de a face stabilită prin titlul executoriu.

În drept, potrivit art. 712 alin. (1) NCPC, împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare, se poate face contestaţie la executare, în termen, de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare.

Instanţa a constatat că este pus în executare un titlu executoriu emis de instanţa de contencios administrativ şi fiscal care conţine două obligaţii, respectiv obligaţia de a efectua anumite operaţiuni administrative şi de a emite actul administrativ constând în decizia de compensare în puncte şi obligaţia de plăti o sumă de bani cu titlu de cheltuieli de judecată.

În ceea ce priveşte plata sumei de bani, instanţa constată că contestatoarea nu a administrat niciun mijloc de probă din care să rezulte executarea benevolă a acestei obligaţii, astfel că executarea silită este justificată sub acest aspect, iar actele de executare sunt legal întocmite.

Sub un alt aspect însă, instanţa a reţinut că, potrivit art. 622 alin. (2) NCPC, „În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, potrivit dispoziţiilor prezentei cărţi, dacă prin lege specială nu se prevede altfel".

Potrivit art. 22 din Legea nr. 554/2004, hotărârile judecătoreşti definitive pronunţate potrivit prezentei legi sunt titluri executorii.

Conform art. 24 din Legea nr. 554/2004, „(1) Dacă în urma admiterii acţiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operaţiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bunăvoie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii. (2) În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se duce la îndeplinire prin executare silită, parcurgându-se procedura prevăzută de prezenta lege. (3) La cererea creditorului, în termenul de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) şi care nu au fost respectate, instanţa de executare, prin încheiere definitivă dată cu citarea părţilor, aplică conducătorului autorităţii publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalităţi, în condiţiile art. 905 NCPC. (4) Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a amenzii şi de acordare a penalităţilor debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce se va datora statului şi suma ce i se va datora lui cu titlu de penalităţi, prin hotărâre dată cu citarea părţilor. Totodată, prin aceeaşi hotărâre, instanţa va stabili, în condiţiile art. 891 din NCPC, despăgubirile pe care debitorul le datorează creditorului pentru neexecutarea în natură a obligaţiei"; conform art. 25 al aceluiaşi act normativ, „(1) Instanţa de executare, care în materia contenciosului administrativ este, potrivit art. 2 alin. (1) lit. ţ), instanţa care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ, aplică, respectiv acordă sancţiunea şi penalităţile prevăzute la art. 24 alin. (3), fără a fi nevoie de învestirea cu formulă executorie şi de încuviinţarea executării silite de către executorul judecătoresc. (2) Cererile prevăzute la art. 24 alin. (3) şi (4) se judecă în camera de consiliu, de urgenţă şi sunt scutite de taxa judiciară de timbru. (3) Hotărârea pronunţată în condiţiile art. 24 alin. (4) este supusă numai apelului în termen de 5 zile de la comunicare. Dacă hotărârea a fost pronunţată de curtea de apel ea va fi supusă recursului, în acelaşi termen".

Din ansamblul dispoziţiilor precitate, instanţa a reţinut faptul că, pentru executarea hotărârilor pronunţate în materia contenciosului administrativ, Legea nr. 554/2004, ca lege specială faţă de noul Cod de procedură civilă, prevede o procedură diferită faţă de cea de drept comun.

În prezenta cauză s-a solicitat încuviinţarea executării silite instanţei de executare de drept comun pentru a pune în executare obligaţia de a face, potrivit dreptului comun, însă acesta este inaplicabil faţă de dispoziţiile exprese ale art. 24 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, care prevăd o procedură specială, în care, potrivit art. 25 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, instanţa de executare este instanţa de contencios administrativ care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ, nefiind necesară încuviinţarea executării silite.

Pentru considerentele ce preced, instanţa a constatat că titlul executoriu nu poate fi pus în executare potrivit dreptului comun în materia executării silite şi a anulat toate actele de executare efectuate în dosarul de executare nr. [...] al BEJ

[...], inclusiv încheierea de încuviinţare a executării silite din data de 06.10.2016 a Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti, exclusiv în ceea ce priveşte executarea obligaţiei de a face prevăzute de titlul executoriu.

Pentru executarea obligaţiei de a plăti suma de bani constând în cheltuielile de judecată, executarea silită este legală şi se poate efectua potrivit dreptului comun, astfel că instanţa a respins în rest contestaţia la executare.

b) Având în vedere argumentele anterior expuse cu privire la criteriile de verificare a competenţei instanţei învestite cu soluţionarea contestaţiei la executare, faţă de natura specială a procedurii executării silite a hotărârii pronunţate de instanţa de contencios administrativ şi a modalităţii de reglementare a instanţei de executare în Legea nr. 554/2004, apreciem că **revenea instanţei de contencios administrativ care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ competenţa de a soluţiona contestaţia la executare.**

În acest sens, a se vedea sentinţa civilă nr. 1785/12.06.2012, pronunţată de Judecătoria Slobozia, portal.just.ro, prin care s-a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea instanţei de contencios administrativ, reţinându-se, în esenţă, următoarele:

Potrivit art. 400 CPC 1865, „Contestaţia la executare se introduce la instanţa de executare", iar potrivit art. 373 alin. (2) CPC 1865, „Instanţa de executare este judecătoria în circumscripţia căreia se va face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel".

În cauză, s-a contestat executarea silită începută în baza unei sentinţe date de instanţa de contencios administrativ, în temeiul art. 24 alin. (2) în referire la art. 25 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

Or, faţă de dispoziţiile art. 25 alin. (1) coroborate cu art. 2 alin. (1) lit. ţ) din Legea nr. 554/2004, instanţa de executare este însăşi instanţa de contencios administrativ care a pronunţat hotărârea în baza căreia s-a început executarea silită contestată, respectiv Tribunalul [...].

Referitor la Decizia Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, Secţiile Unite, nr. XV din 05.02.2007[1], pronunţată în soluţionarea recursului în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, aceasta nu este aplicabilă în speţă, având în vedere că din considerentele deciziei rezultă fără echivoc faptul că problema de drept tranşată de instanţa supremă a vizat unificarea practicii judiciare cu privire la competenţa de soluţionare a contestaţiei la executare atunci când ea este îndreptată împotriva hotărârilor judecătoreşti pronunţate în litigii comerciale sau a altor titluri executorii în materie comercială.

---

[1] I.C.C.J., Secţiile Unite, **Decizia nr. XV/2007** (M. Of. nr. 764 din 12.11.2007): *„În aplicarea dispoziţiilor art. 400 şi 402 CPC 1865, stabilesc: 1. Competenţa de soluţionare în primă instanţă a contestaţiei formulate împotriva executării silite propriu-zise şi a contestaţiei care vizează lămurirea înţelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicţie revine judecătoriei. 2. Competenţa de soluţionare a contestaţiei privind înţelesul întinderii sau aplicării titlului executoriu, ce reprezintă o hotărâre judecătorească comercială sau un alt titlu comercial emis de un organ jurisdicţional, revine, după caz, instanţei comerciale sau organului jurisdicţional care a pronunţat hotărârea ce se execută".*

Or, în cazul dedus judecăţii, executarea silită se face în baza unei hotărâri judecătoreşti pronunţate într-un litigiu de contencios administrativ, instanţa apreciind că pentru determinarea competenţei de soluţionare a acestei căi de atac sunt aplicabile dispoziţiile privind executarea silită din legea specială – Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ –, potrivit cărora instanţa de executare este instanţa care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ, dispoziţiile legale speciale derogând de la cele generale (*specialia generalibus derogant*).

Pentru aceste considerente, reţinând caracterul absolut al competenţei materiale în această materie, de la care nici părţile, nici instanţa nu pot deroga, în baza art. 158 şi a art. 159 pct. 2 CPC 1865, instanţa a admis excepţia necompetenţei materiale a Judecătoriei Slobozia, [...] şi a declinat competenţa de soluţionare a contestaţiei la executare de faţă în favoarea Tribunalului [...].

31. Contestaţie la executare. Termen de formulare. Distincţie între contestaţia la executarea silită însăşi şi contestaţia la executare împotriva unui act de executare individual

Potrivit art. 715 alin. (1)-(3) NCPC, „(1) Dacă prin lege nu se prevede altfel, contestaţia privitoare la executarea silită propriu-zisă se poate face în termen de 15 zile de la data când: 1. contestatorul a luat cunoştinţă de actul de executare pe care-l contestă; 2. cel interesat a primit comunicarea ori, după caz, înştiinţarea privind înfiinţarea popririi. Dacă poprirea este înfiinţată asupra unor venituri periodice, termenul de contestaţie pentru debitor începe cel mai târziu la data efectuării primei reţineri din aceste venituri de către terţul poprit; 3. debitorul care contestă executarea însăşi a primit încheierea de încuviinţare a executării sau somaţia ori de la data când a luat cunoştinţă de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit încheierea de încuviinţare a executării şi nici somaţia sau executarea se face fără somaţie. (2) Contestaţia împotriva încheierilor executorului judecătoresc, în cazurile în care acestea nu sunt, potrivit legii, definitive, se poate face în termen de 15 zile de la comunicare. (3) Contestaţia privind lămurirea înţelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se poate face oricând înăuntrul termenului de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită".

Deşi contestatorul a menţionat că solicită anularea înştiinţării privind măsura popririi, în măsura în care în cuprinsul cererii formulate nu este prezentat niciun motiv de nelegalitate sau netemeinicie al respectivului act de executare silită, cu excepţia celor generale arătate pentru întreaga executare, respectiv prescripţia executării şi caracterul abuziv al clauzelor contractului, contestaţia formulată reprezintă o contestaţie împotriva executării silite înseşi, prin care se urmăreşte anularea întregii executări silite şi a actelor de executare.

În aceste condiţii, termenul pentru formularea contestaţiei este de 15 zile şi curge conform dispoziţiilor art. 715 alin. (1) pct. 3 teza I NCPC, respectiv de la data când debitorul care contestă executarea însăşi a primit încheierea de încuviinţare a executării sau somaţia.

Faptul că a fost comunicată către contestator înştiinţarea privind măsura popririi, iar în cuprinsul acesteia se menţionează că se comunică şi titlul executoriu şi copie de pe încheierea de încuviinţare nu este de natură să îl repună pe contestator în termenul de formulare a contestaţiei, atâta vreme cât cererea formulată de acesta vizează executarea silită însăşi, iar motivele de contestaţie (prescripţia executării ori caracterul abuziv al clauzelor titlului executoriu) puteau şi trebuiau să fie invocate de acesta în termen de 15 zile de când a luat cunoştinţă de executare (în cauză, atunci când s-a comunicat somaţia, copia de pe titlul executoriu, încheierea privind cheltuieli de executare, copia de pe încheierea de încuviinţare a executării silite), solicitarea de anulare a înştiinţării fiind efectuată în mod formal pentru eludarea termenului de introducere a contestaţiei.

Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 1627 din 14.02.2017, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti la data de 28.09.2016, sub nr. [...], contestatorul M.I., în contradictoriu cu intimata I.L.S. SRL, a solicitat instanţei ca prin hotărârea ce se va pronunţa să dispună anularea înştiinţării privind măsura popririi emise de BEJ C.F. la data de 12.09.2016, în dosarul de executare silită nr. [...]/2013, să se constate intervenită prescripţia dreptului de a solicita executarea silită în ceea ce priveşte suma de 46.463,23 lei, aferentă contractului de leasing nr. [...]/26.03.2009, să se constate caracterul abuziv al clauzelor cuprinse în contractul de leasing, anularea tuturor actelor şi formelor de executare din dosarul nr. [...]/2013, anularea executării silite înseşi, anularea încheierii de încuviinţare a executării silite, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, în esenţă, contestatorul a arătat că, prin neplata ratei şi predarea autoturismului conform procesului-verbal de predare-primire din data de 27.04.2010, toate obligaţiile de plată ale acestuia au devenit scadente, conform contractului de leasing nr. [...]/26.03.2009, iar cererea intimatei de executare silită a fost înaintată către BEJ C.F. la data de 29.05.2013, cu depăşirea termenului de prescripţie de 3 ani.

A mai arătat contestatorul că apreciază clauzele cuprinse în contractul de leasing nr. [...]/26.03.2009, privind comisionul de acordare, comisionul de comandă, clauze ce interzic plăţile anticipate, clauza care obligă locatarul să asigure bunul numai la o societate de asigurare agreată de locator şi condiţiile generale de leasing, ca fiind abuzive.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 712-720, art. 453 NCPC şi art. 1060 NCC.

Intimata a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepţia tardivităţii formulării contestaţiei la executare, arătând, în esenţă, că prima somaţie a fost comunicată contestatorului la data de 12.07.2013, iar termenul prevăzut de lege pentru introducerea contestaţiei a expirat.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 205 NCPC.

Analizând actele şi lucrările dosarului, prin prisma excepţiei tardivităţii, s-a reţinut:

Potrivit art. 715 alin. (1)-(3) NCPC, dacă prin lege nu se prevede altfel, contestaţia privitoare la executarea silită propriu-zisă se poate face în termen de 15 zile de la data când: 1. contestatorul a luat cunoştinţă de actul de executare pe care-l contestă;

2. cel interesat a primit comunicarea ori, după caz, înştiinţarea privind înfiinţarea popririi. Dacă poprirea este înfiinţată asupra unor venituri periodice, termenul de contestaţie pentru debitor începe cel mai târziu la data efectuării primei reţineri din aceste venituri de către terţul poprit; 3. debitorul care contestă executarea însăşi a primit încheierea de încuviinţare a executării sau somaţia ori de la data când a luat cunoştinţă de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit încheierea de încuviinţare a executării şi nici somaţia sau executarea se face fără somaţie. Contestaţia împotriva încheierilor executorului judecătoresc, în cazurile în care acestea nu sunt, potrivit legii, definitive, se poate face în termen de 15 zile de la comunicare. Contestaţia privind lămurirea înţelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se poate face oricând înăuntrul termenului de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită.

În cauza de faţă, contestatorul a solicitat anularea înştiinţării privind măsura popririi emise de BEJ C.F. la data de 12.09.2016, în dosarul de executare silită nr. [...]/2013, să se constate intervenită prescripţia dreptului de a solicita executarea silită în ce priveşte suma de 46.463,23 lei, aferentă contractului de leasing nr. [...]/26.03.2009, să se constate caracterul abuziv al clauzelor cuprinse în contractul de leasing, anularea tuturor actelor şi formelor de executare din dosarul nr. [...]/2013, anularea executării silite înseşi, anularea încheierii de încuviinţare a executării silite.

Deşi a menţionat că solicită anularea înştiinţării privind măsura popririi emise de BEJ C.F. la data de 12.09.2016, în dosarul de executare silită nr. [...]/2013, în cuprinsul cererii formulate nu este prezentat niciun motiv de nelegalitate sau netemeinicie al respectivului act de executare silită, cu excepţia celor generale arătate pentru întreaga executare, respectiv prescripţia executării şi caracterul abuziv al clauzelor contractului. Aşa fiind, contestaţia formulată de către acesta reprezintă o contestaţie împotriva executării silite înseşi, prin care se urmăreşte anularea întregii executări silite şi a actelor de executare, motivul principal invocat de contestator fiind prescripţia executării.

În aceste condiţii, termenul pentru formularea contestaţiei este de 15 zile şi curge conform dispoziţiilor art. 715 alin. (1) pct. 3 teza I NCPC, respectiv data când debitorul care contestă executarea însăşi a primit încheierea de încuviinţare a executării sau somaţia.

Or, în cauză, acest lucru s-a întâmplat la data de 12.08.2013, atunci când s-a comunicat somaţia, copia de pe titlul executoriu, încheierea privind cheltuieli de executare, copie încheiere încuviinţare în dosarul de executare nr. [...]/2013, din acest moment începând să curgă termenul de 15 zile pentru introducerea contestaţiei la executare.

Faptul că la data de 12.09.2016 a fost comunicată către contestator înştiinţarea privind măsura popririi, iar în cuprinsul acesteia se menţionează că se comunică şi titlul executoriu şi copie de pe încheierea de încuviinţare nu este de natură să îl repună pe contestator în termenul de formulare a contestaţiei, atâta vreme cât cererea formulată de acesta vizează executarea silită însăşi, iar motivele de contestaţie puteau şi trebuiau să fie invocate de acesta din data de 12.08.2013 (prescripţia executării ori caracterul abuziv al clauzelor titlului executoriu), solicitarea de anulare a înştiinţării fiind efectuată în mod formal pentru eludarea termenului de introducere a contestaţiei.

Aşa fiind, excepţia tardivităţii invocată de către intimată a fost admisă, în baza art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC.

NOTĂ

Din petitul acţiunii rezultă că **debitorul contestator a formulat atât o contestaţie la executare împotriva unui act punctual de executare, acesta solicitând anularea înştiinţării privind măsura popririi, cât şi o contestaţie la executarea silită însăşi, solicitând anularea executării silite înseşi.**

Apreciem că, în această ipoteză, *termenul de contestaţie la executare trebuie analizat distinct, în raport de dublul obiect al contestaţiei cu care instanţa a fost învestită*, întrucât termenul pentru cele două categorii de contestaţii la executare curge diferit.

Astfel, potrivit art. 715 alin. (1) pct. 1 NCPC, termenul pentru contestaţia formulată împotriva actelor de executare individuale curge de la data când contestatorul a luat cunoştinţă de actul de executare pe care-l contestă, în privinţa popririi fiind prevăzut de pct. 2 de la alin. (1) al art. 715 NCPC, ca moment de început al curgerii termenului, cel în care persoana interesată a primit comunicarea ori, după caz, înştiinţarea privind înfiinţarea popririi. Dacă poprirea este înfiinţată asupra unor venituri periodice, termenul de contestaţie pentru debitor începe cel mai târziu la data efectuării primei reţineri din aceste venituri de către terţul poprit.

Pe de altă parte, art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC prevede că termenul de formulare a contestaţiei curge de la data la care debitorul care contestă executarea însăşi a primit încheierea de încuviinţare a executării sau somaţia *ori* de la data când a luat cunoştinţă de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit încheierea de încuviinţare a executării şi nici somaţia sau executarea se face fără somaţie.

Trebuie subliniat că textul anterior citat nu distinge între motive de nulitate absolută sau relativă, prevăzând un termen unic de exercitare a acestei acţiuni specifice, prin care se poate supune verificării instanţei legalitatea procedurii executării silite înseşi.

În măsura în care, faţă de modul de redactare a acţiunii, *nu se poate stabili cu certitudine obiectul contestaţiei*, respectiv dacă vizează acte de executare individuale sau executarea silită însăşi, *instanţa va pune în vedere contestatorului să precizeze obiectul acţiunii* şi abia, ulterior, va analiza în ce măsură contestaţia a fost formulată în termen, în funcţie de obiectul contestaţiei la executare.

Sub acest aspect, se impune precizarea că *instanţa nu poate proceda la modificarea obiectului acţiunii*, întrucât s-ar nesocoti principiul disponibilităţii, care guvernează procesul civil.

Raportat la speţa analizată, apreciem că doar în privinţa capătului de cerere având ca obiect contestaţia la executarea silită însăşi sunt incidente considerentele instanţei referitoare la modul de calcul al termenului de formulare a contestaţiei la executare.

În privinţa contestaţiei la executare formulate împotriva înştiinţării privind înfiinţarea popririi, termenul de formulare a contestaţiei trebuia calculat de la data la care debitorul a luat cunoştinţă de actul contestat, neavând relevanţă, din acest punct de vedere, momentul la care contestatorul a luat cunoştinţă iniţial de executarea silită.

În măsura în care, raportat la momentul luării la cunoştinţă despre actul contestat, nu se împlinise termenul pentru formularea contestaţiei împotriva actului respectiv, excepţia tardivităţii trebuia respinsă în privinţa capătului de cerere având ca obiect contestaţia împotriva actului de executare individual.

Faptul că debitorul contestator a solicitat anularea unui act individual de executare, dar a invocat motive de contestaţie la executarea silită însăşi, nu va fi de natură a permite în concret eludarea de către contestator a termenului de formulare a contestaţiei la executarea silită însăşi.

Astfel, soluţionând pe fond contestaţia la executarea silită împotriva actului de executare individual, instanţa va reţine că motivele de contestaţie la executarea silită însăşi nu pot fi analizate în cadrul contestaţiei împotriva actului respectiv de executare, întrucât, pe de o parte, motivele vizează executarea silită însăşi, iar nu acel act de executare, iar, pe de altă parte, o altă interpretare ar fi de natură să permită eludarea termenului de decădere de 15 zile în care trebuia formulată contestaţia la executarea silită însăşi.

JURISPRUDENŢĂ

1. a) În sensul aprecierilor din nota de mai sus, *a se vedea şi sentinţa civilă nr. 8946/03.11.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, neapelată, nepublicată, prin care instanţa a reţinut următoarele:*

În privinţa contestaţiei la executarea silită însăşi, instanţa a constatat că, indiferent de motivele invocate în susţinerea acesteia, contestatoarea era ţinută a o formula în termenul de decădere de 15 zile prevăzut de art. 714 alin. (1) pct. 3 NCPC – forma în vigoare la momentul sesizării executorului judecătoresc cu cererea ce a făcut obiectul dosarului nr. [...]/2013E aflat pe rolul BEJ E.M. [în prezent, art. 715 alin. (1) pct. 3]. Instanţa a constatat că textul nu distinge între motive de nulitate absolută sau relativă, prevăzând un termen unic de exercitare a acestei acţiuni specifice, prin care se poate supune verificării instanţei legalitatea procedurii executării silite înseşi.

Astfel, potrivit art. 714 alin. (1) pct. 3 NCPC, forma anterior menţionată [în prezent, art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC], contestaţia la executarea silită propriu-zisă se poate face în termen de 15 zile de la data când debitorul care contestă executarea însăşi a primit încheierea de încuviinţare a executării sau somaţia ori de la data când a luat cunoştinţă de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit încheierea de încuviinţare a executării şi nici somaţia sau când executarea se face fără somaţie.

Or, pe baza actelor dosarului de executare, instanţa a constatat că debitoarea contestatoare a luat cunoştinţă de executarea silită contestată la data de 07.08.2013, astfel cum rezultă din dovada de comunicare aflată la dosar.

Astfel, de la acea dată a început să curgă termenul de 15 zile prevăzut de art. 714 alin. (1) pct. 3 NCPC [în prezent, art. 715 alin. (1) pct. 3], în care contestatoarea putea şi trebuia să formuleze contestaţie la executarea silită însăşi ce a făcut obiectul dosarului nr. [...]/2013E, aflat pe rolul BEJ E.M., termen care, calculat în conformitate cu dispoziţiile art. 181 alin. (1) pct. 2 NCPC, s-a împlinit la data de 23.08.2013.

Pe cale de consecinţă, la data de 01.08.2017, când a fost expediată acţiunea ce face obiectul prezentului dosar, contestatoarea nu mai era în termen să formuleze contestaţie la executarea silită însăşi.

Având în vedere considerentele anterior expuse, instanţa a admis excepţia tardivităţii contestaţiei la executarea silită însăşi şi a respins contestaţia la executarea silită însăşi ca tardiv formulată, nemaianalizând pe fond motivele ce ţin de contestaţia la executarea silită însăşi, respectiv cele privind inopozabilitatea cesiunii de creanţă intervenite între CEB (...) şi CP (G.) Ltd, prescripţia dreptului de a cere executarea silită, lipsa unei creanţe certe, lichide şi exigibile, declanşarea executării silite în lipsa unui titlu executoriu.

Sub acest aspect, instanţa a constatat că aceste motive nu pot fi analizate în cadrul cercetării legalităţii publicaţiei de vânzare, întrucât, pe de o parte, motivele vizează executarea silită însăşi, iar nu acest act de executare, iar, pe de altă parte, o altă interpretare ar fi de natură să permită eludarea termenului de decădere de 15 zile în care trebuia formulată contestaţia la executarea silită însăşi, indiferent de motivele invocate.

b) *Relevantă este şi analiza realizată în cuprinsul deciziei civile nr. 18/12.01.2017, pronunţate de Tribunalul Teleorman, definitivă, www.jurisprudenta.com.*

Tribunalul a admis apelul declarat de apelantul-contestator C.E.N. şi a schimbat în parte sentinţa apelată, în sensul că a admis excepţia tardivităţii contestaţiei doar cu privire la motivele referitoare la executarea silită însăşi. A respins ca tardiv formulată contestaţia la executare în ceea ce priveşte motivele referitoare la executarea silită însăşi. A respins ca neîntemeiată contestaţia la executare privitoare la restul motivelor.

Pentru a pronunţa această hotărâre, tribunalul a reţinut că, prin sentinţa civilă nr. 536/17.10.2016, pronunţată în dosarul nr. [...]/339/2016, Judecătoria Z. a admis excepţia tardivităţii contestaţiei la executare, invocată de intimata-creditoare, şi a respins, ca tardivă, contestaţia la executare formulată de contestatorul C.N., în contradictoriu cu intimata creditoare S.L.M.L.

Pentru a pronunţa această soluţie, prima instanţă a reţinut că, privitor la excepţia tardivităţii, raportat la natura juridică a prezentei cereri, la actele de executare silită, contestaţia la executare a fost introdusă cu nerespectarea termenului legal şi imperativ de 15 zile, prevăzute de dispoziţiile art. 714 alin. (1) pct. 1 NCPC [în prezent, art. 715 alin. (1) pct. 1], potrivit cărora contestaţia la executare se poate face în termen de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoştinţă de actul de executare pe care îl contestă. Or, atât din cererea de chemare în judecată, cât şi din dovada de comunicare, contestatorului i-a fost comunicată adresa de înştiinţare, precum şi celelalte documente din dosarul de executare nr. [...]/2013 al BEJ C. şi M. la data de 23.09.2013.

Instanţa a constatat că prezenta contestaţie a fost introdusă la Judecătoria Z. la data de 18.04.2016.

Împotriva acestei sentinţe a formulat apel contestatorul C.N., solicitând admiterea apelului, anularea hotărârii apelate şi admiterea contestaţiei la executarea silită. (...)

La data de 03.01.2017, intimata a formulat întâmpinare prin care, pe fond, a solicitat respingerea apelului ca nefondat, având în vedere că cererea privind contestaţia este tardivă, astfel cum a reţinut prima instanţă, în condiţiile în care executorul a comunicat contestatorului actele de executare la data de 23.09.2013, iar contestaţia a fost formulată la data de 18.04.2016.

Analizând actele şi lucrările cauzei, Tribunalul, raportat la limitele învestirii sale prin criticile formulate prin cererea de apel, a constatat următoarele:

Prima instanţă a respins în tot contestaţia ca tardivă, ignorând să analizeze, distinct, termenul pentru fiecare motiv de contestaţie, să precizeze motivele pentru care fiecare critică este invocată pe calea contestaţiei în mod tardiv. Prin contestaţie s-au invocat motive privind: prescripţia executării, nulitatea titlului executoriu, lipsa caracterului executoriu al titlului invocat de către creditorul-cesionar, inopozabilitatea cesiunii, nulitatea tuturor actelor de executare silită, precum şi perimarea executării silite.

Astfel, executarea silită a fost declanşată la data de 08.07.2013, prin înregistrarea cererii creditoarei pe rolul biroului executorului judecătoresc, iar prima încunoştinţare făcută debitorului, conform înscrisurilor din dosarul de executare, este la data de 23.09.2013, când i s-a comunicat „deschidere dosar executare silită nr. [...]/2013, încheiere încuviinţare, somaţie plată, adresă înfiinţare poprire drepturi salariale, adresă înfiinţare poprire bancară, înştiinţare înfiinţare poprire".

Ca atare, cel mai târziu la data de 23.09.2013, contestatorul a luat cunoştinţă de existenţa executării silite şi de actele de executare realizate până la acea dată. De altfel, în cuprinsul contestaţiei, contestatorul confirmă primirea comunicării din data de 23.09.2013.

Potrivit art. 715 alin. (1) NCPC [art. 714 în forma codului existentă la momentul începerii executării silite], privitor la termene, „dacă prin lege nu se prevede altfel, contestaţia privitoare la executarea silită propriu-zisă se poate face în termen de 15 zile de la data când: 1. contestatorul a luat cunoştinţă de actul de executare pe care-l contestă; 2. cel interesat a primit comunicarea ori, după caz, înştiinţarea privind înfiinţarea popririi. Dacă poprirea este înfiinţată asupra unor venituri periodice, termenul de contestaţie pentru debitor începe cel mai târziu la data efectuării primei reţineri din aceste venituri de către terţul poprit; 3. debitorul care contestă executarea însăşi a primit încheierea de încuviinţare a executării sau somaţia ori de la data când a luat cunoştinţă de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit încheierea de încuviinţare a executării şi nici somaţia sau executarea se face fără somaţie".

Pe cale de consecinţă, contestatorul putea formula în termen de 15 zile, care a început să curgă de la data de 23.09.2013, contestaţie prin care să formuleze toate criticile privitoare la executarea silită însăşi, precum şi cele privitoare la nelegalitatea actelor de executare realizate până la acel moment.

Contestatorul a formulat contestaţie doar la data de 18.04.2016, astfel că această contestaţie este tardivă cu privire la motivele privitoare la executarea silită însăşi, precum şi cele prin care s-ar critica acte de executare realizate mai devreme de termenul de 15 zile de la data comunicării lor către contestator.

Astfel, prescripţia executării silite este o chestiune ce priveşte nelegalitatea executării silite, ce trebuie invocată în termenul de 15 zile prevăzut de art. 715 NCPC. Indiferent că este vorba de o prescripţie de ordine publică (potrivit Decretului nr. 167/1958) ori una de ordine privată (aşa cum o reglementează noul Cod civil), aceasta poate fi invocată (de părţi sau de instanţă, din oficiu, dacă a început să curgă anterior datei de 01.10.12011) doar într-o contestaţie formulată în termen. O altă concluzie este exclusă, având în vedere că raţiunea reglementării termenului de 15 zile pentru critici privind executarea silită însăşi este tocmai aceea de a

impune contestatorului de a aduce în faţa instanţei de executare, încă de la început, toate criticile privind nelegalitatea executării silite înseşi. Prin urmare, contestaţia la executare este tardivă cu privire la motivul privind prescripţia executării silite.

Inexistenţa titlului executoriu, nulitatea titlului executoriu, lipsa caracterului executoriu al titlului, inopozabilitatea titlului cesiunii de creanţă, nulitatea cesiunii de creanţă – toate constituie, de asemenea, critici ce lovesc însăşi legalitatea executării silite înseşi, ce trebuie invocate pe calea contestaţiei la executarea silită însăşi, în termenul de 15 zile prevăzut de art. 715 NCPC. Mai mult, chiar apărările de fond sau de drept – evocate de art. 713 alin. (2)[1] NCPC – privitoare la fondul dreptului (cum ar fi nulitatea titlului – contract de credit – sau a actului de cesiune) în cadrul contestaţiei trebuie invocate în termenul relativ la contestaţia la executarea silită însăşi. Formularea art. 713 alin. (2) este univocă în acest sens, prevăzând că aceste motive „se pot invoca în contestaţia la executare", care însă trebuie în mod necesar să fie una în termen, potrivit art. 715 NCPC.

Întrucât contestaţia la executare a fost formulată cu nerespectarea termenului de 15 zile, contestaţia este tardivă cu privire la toate aceste motive – prescripţia, inexistenţa titlului executoriu, nulitatea titlului executoriu, lipsa caracterului executoriu al titlului, inopozabilitatea titlului cesiunii de creanţă, nulitatea cesiunii de creanţă – ce se subsumează contestaţiei la executarea silită propriu-zisă. Pe cale de consecinţă, instanţa va menţine soluţia de respingere a contestaţiei ca tardivă cu privire la aceste motive, care astfel nu vor mai fi analizate pe fondul lor.

Cu privire însă la perimare, instanţa de fond a pronunţat o soluţie greşită prin respingerea ca tardivă a contestaţiei sub acest aspect.

Chestiunea perimării poate fi invocată fie pe calea unei cereri principale, când debitorul apreciază că s-a împlinit termenul de perimare, iar executorul nu săvârşeşte act/acte de executare după împlinirea termenului de perimare, fie pe calea contestaţiei la executare silită, când se contestă valabilitatea unor acte de executare tocmai pe considerentul că au fost săvârşite după intervenirea perimării, în ultimul caz, trebuind, firește, respectat termenul de 15 zile prevăzut de lege pentru contestarea actului de executare silită [art. 715 alin. (1) pct. 1 NCPC, respectiv art. 714 alin. (1) pct. 1 NCPC în forma existentă la momentul începerii executării silite].

Contestaţia prin care se invocă perimarea nu este tardivă în cauză, având în vedere că aceasta a formulată la data de 18.04.2016, criticându-se acte de executare silită şi comunicate contestatorului la data de 05.04.2016 şi 16.04.2016, acte pe care contestatorul le consideră nevalabile, fiind realizate după intervenirea perimării.

Prin urmare, contestaţia formulată nu este tardivă sub aspectul motivului privind perimarea, ci doar cu privire la motivele subsumate contestaţiei executării propriu-zise, impunând astfel instanţei verificarea temeiniciei cererii referitor la motivul perimării (...).

---

[1] Alin. (2) al art. 713 a fost modificat prin art. I pct. 67 din Legea nr. 310/2018 şi are în prezent următorul conţinut: „În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestaţia la executare şi motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală pentru desfiinţarea lui, inclusiv o acţiune de drept comun".

2. În sens contrar, al calificării acţiunii de către instanţă în raport de motivele invocate de contestator, iar nu în funcţie de petitul acţiunii şi al actelor de executare efectiv contestate, *a se vedea decizia civilă nr. 2052A/20.05.2016, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, definitivă, www.rolii.ro, prin care s-au reţinut următoarele:*

Prin sentinţa civilă nr. [...]/04.09.2015, Judecătoria Sectorului 1 a admis excepţia tardivităţii şi a respins contestaţia la executare, ca fiind tardiv formulată.

Instanţa a reţinut că, pentru executarea titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/31.07.2007 cu acte adiţionale şi a contractelor de ipotecă încheiate între contestator şi debitoarea intimată, intimata a sesizat SCPEJ [...], care a deschis dosarul de executare nr. 462MI/xxxxx, conform încheierii din data de 21.07.2014.

Prin adresa comunicată contestatorului la data de 16.10.2014, executorul judecătoresc a comunicat contestatorului somaţia de plată nr. 462MI/10.10.2014, notificarea nr. 462MI/10.10.2014 şi anexa – copie încheiere de încuviinţare şi titlu executoriu.

Din procesul-verbal de înmânare reiese că actele de executare sus-menţionate au fost comunicate la data de 16.10.2014, fiind depuse la cutia poştală.

Contestatorul a formulat contestaţie împotriva executării silite la data de 29.04.2015, după cum reiese din viza pusă pe cerere. Deşi a indicat publicaţia de vânzare ca actul de executare în raport de care formulează contestaţie, instanţa a constatat că reclamantul nu a criticat sub niciun aspect publicaţia de vânzare, ci a formulat critici cu privire la cuantumul creanţei pentru care este executat, motiv pentru care instanţa a constatat că acesta a formulat contestaţie la executare împotriva executării silite înseşi.

În raport de această situaţie reţinută, s-a constatat că prezenta contestaţie la executare a fost introdusă peste termenul de 15 zile de la momentul la care contestatorul a luat cunoştinţă de executarea silită pornită împotriva sa, termen prevăzut de art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC.

Instanţa a avut în vedere că petentul a solicitat, în capătul doi de cerere, „lămurirea întinderii titlului executoriu", aparent, întemeindu-se pe prevederile art. 714 alin. (3) raportat la art. 715 alin. (3) NCPC.

Instanţa însă, analizând conţinutul pretenţiilor sale, a constatat că cererea înaintată nu întruneşte condiţiile unei contestaţii privind lămurirea înţelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu, ci aceasta este o contestaţie la executare propriu-zisă.

În argumentarea acestei concluzii, instanţa a apreciat că, prin intermediul acestei forme a contestaţiei la executare, nu se poate obţine anularea sau desfiinţarea titlului executoriu.

Astfel, pe calea contestaţiei privind lămurirea titlului, nu pot fi invocate apărări de fond, rolul instanţei de executare în această ipoteză fiind limitat în a interpreta conţinutul titlului executoriu, în a lămuri dispoziţiile ori, după caz, clauzele obscure sau echivoce, în vederea explicitării înţelesului, întinderii ori aplicării titlului executoriu şi a determinării limitelor înăuntrul cărora va trebui să se desfăşoare executarea silită.

Or, în cauza de faţă, contestatorul invocă adevărate nulităţi ale titlului executoriu, apreciind că multe dintre clauzele acestuia sunt nule absolut, solicitând şi anularea tuturor actelor de executare ca urmare a acestui aspect. Mai mult, contestatorul invocă şi prevederile Legii nr. 193/2000, care reglementează raporturile dintre consumatori

şi profesionişti, constatarea nulităţii unei clauze care urmează a fi considerată abuzivă putând atrage desfiinţarea întregului contract (...).

Astfel, instanţa a apreciat că finalitatea urmărită de contestator poate fi obţinută doar pe calea contestaţiei la executare propriu-zisă, prin care se pot aduce critici de fond titlului executoriu care nu este reprezentat de o hotărâre judecătorească.

Prin urmare, contestatorul nu beneficiază de prevederile art. 715 alin. (3) NCPC, care consacră lipsa unui termen de exercitare a contestaţiei, în limita termenului de prescripţie a executării silite, ci este ţinut de prevederile art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC, care instituie un termen obligatoriu de decădere de formulare a contestaţiei la executare.

Mai mult de atât, instanţa a reţinut că această interpretare rezultă şi din interpretarea teleologică a prevederilor legale, neputând fi admis ca o contestaţie la executare prin care se invocă nulitatea titlului executoriu sau a unor clauze ale acestuia să poată fi intentată oricând, putându-se provoca grave prejudicii creditorului şi bunului mers al executării silite.

Legiuitorul a oferit posibilitatea exercitării oricând a contestaţiei la executare reglementate de art. 715 alin. (3) NCPC, în virtutea faptului că aceasta nu reprezintă o cale de atac propriu-zisă împotriva titlului executoriu, ci reprezintă un remediu procesual tocmai pentru continuarea executării silite, care nu se poate desfăşura în bune condiţii în prezenţa unor clauze obscure sau îndoielnice.

Această raţiune a legiuitorul subzistă şi în cadrul executărilor silite în care se invocă caracterul abuziv al unor clauze contractuale, în temeiul Legii nr. 193/2000.

Într-adevăr, constatarea caracterului abuziv al clauzelor contractuale este imprescriptibilă, însă acest privilegiu oferit consumatorului nu subzistă în orice cale procesuală aleasă, în cazul de faţă, contestaţia la executare, care beneficiază de un regim juridic specific, de un termen de decădere redus, raportat la urgenţa executării silite.

Desigur, nimic nu îl opreşte pe debitorul care consideră că a fost vătămat de un comerciant, ca urmare a inserării în contract a unor clauze abuzive, să exercite o acţiune întemeiată pe dreptul comun, prin care să solicite, chiar ulterior executării silite, constatarea nulităţii unor clauze ale contractului.

Însă calea contestaţiei la executare îi este deschisă doar în limitele prescrise de art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC.

Or, în cauza de faţă, petentul a luat la cunoştinţă de executare la data de 16.10.2014, prin comunicarea somaţiei şi a înscrisurilor relevante pentru executare, iar cererea de faţă a fost introdusă pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti la data de 29.04.2015, cu mult după începerea executării şi ulterior realizării activităţilor de poprire a conturilor sale.

Împotriva acestei sentinţe a declarat apel contestatorul.

Acesta a arătat, în esenţă, că prima instanţă a dat o calificare greşită cererii sale, în condiţiile în care acesta a arătat că este vorba despre o contestaţie care vizează lămurirea întinderii şi aplicării titlului executoriu, însă prima instanţă a reţinut că este vorba despre o simplă contestaţie la executare.

În atare condiţii, apelantul a apreciat că cererea sa era formulată în termenul legal, motiv pentru care a solicitat admiterea apelului, desfiinţarea sentinţei şi trimiterea cauzei spre soluţionare primei instanţe.

Intimata a depus întâmpinare, prin care a apreciat că hotărârea primei instanţe este legală şi temeinică şi a solicitat menţinerea acesteia.

Analizând actele dosarului, Tribunalul a reţinut următoarele:

Potrivit art. 711 alin. (1) şi (2) NCPC (în forma aplicabilă în cauză, în raport de data introducerii cererii de executare silită, respectiv 02.10.2014): împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare; de asemenea, se poate face contestaţie la executare şi în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condiţiile legii; dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută la art. 443, se poate face contestaţie şi în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu.

Prin urmare, art. 711 alin. (1) şi (2) instituie cele două categorii principale de contestaţii la executare: contestaţia la executare propriu-zisă, care vizează nulitatea actelor de executare silită, şi contestaţia prin care se solicită lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu.

Potrivit art. 712 alin. (2) NCPC (în forma aplicabilă în cauză, respectiv la data de 02.10.2014), în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestaţia la executare şi motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală specifică pentru desfiinţarea lui. Prin urmare, invocarea unor motive de nulitate a titlului, cum sunt cele reglementate de Legea nr. 193/2000, nu schimbă natura contestaţiei la executare propriu-zisă, pentru a o transforma într-o contestaţie ce vizează înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu.

Deşi aceasta este teza pe care o susţine apelantul, Tribunalul a reţinut că, potrivit art. 22 alin. (4) NCPC, judecătorul dă sau restabileşte calificarea juridică a actelor şi faptelor deduse judecăţii, chiar dacă părţile le-au dat o altă denumire.

În cauză, prima instanţă a reţinut aşadar în mod corect şi cu respectarea drepturilor procesuale ale părţilor că, deşi calificată de contestator drept o contestaţie ce vizează înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, în realitate, acesta formulează o contestaţie la executare propriu-zisă împotriva publicaţiei de vânzare din 15.04.2015, în cadrul căreia invocă motive de fond privind nelegalitatea titlului, altul decât o hotărâre judecătorească.

Dată fiind această corectă calificare a contestaţiei, cererea nu putea fi promovată decât în termenul prevăzut de art. 714 alin. (1) pct. 1 NCPC (în forma aplicabilă în cauză, respectiv la data de 02.10.2014), adică în termen de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoştinţă de actul de executare pe care îl contestă, iar nu în termenul prevăzut de art. 714 alin. (3) NCPC. Cum însă contestatorul a invocat numai formal drept act contestat publicaţia de vânzare, fără a aduce critici de nelegalitate intrinseci acesteia, ci invocând lipsa caracterului cert al creanţei şi incidenţa nulităţii unor clauze contractuale, toate aceste aspecte puteau şi trebuiau să fi fost invocate

odată cu primele acte de executare comunicate, care cuprindeau debitul contestat şi faţă de care se puteau emite aceste apărări. Prin urmare, Tribunalul a reţinut că soluţia de admitere a excepţiei tardivităţii este legală şi temeinică, astfel că a respins apelul ca nefondat.

3. În analiza procedurii aplicabile comunicării actelor de executare, redăm, sub acest aspect, *considerentele sentinţei nr. 9617/09.09.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti, definitivă ca urmare a respingerii apelului prin decizia nr. 1388A/02.05.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, www.rolii.ro.*

Comunicarea actelor de executare se face conform art. 163 alin. (3) şi (7) NCPC, respectiv, în lipsa destinatarului, citaţia se depune la cutia poştală, fiind întocmit un proces-verbal care va cuprinde menţiunile prevăzute la art. 164 NCPC, acesta făcând dovada până la înscrierea în fals cu privire la faptele constatate personal de cel care l-a încheiat. Prin urmare, nu era necesar ca procesul-verbal de comunicare să fie semnat de contestatoare, în lipsa acesteia, actele fiind depuse la cutia poştală.

32. Contestaţie la executare. Termen de formulare. Imposibilitatea analizării motivelor de contestaţie la executarea silită însăşi, raportat la actele de executare silită individuale contestate în termen, în condiţiile în care nu a fost formulată în termen o contestaţie la executarea silită însăşi. Inadmisibilitatea formulării în apel a cererii de repunere în termenul de exercitare a contestaţiei la executare

Chiar dacă s-a formulat în termen o contestaţie la executare împotriva unor acte de executare individuale, instanţa nu poate analiza motivele de nelegalitate precum lipsa caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei, lipsa informării cu privire la exigibilitatea anticipată, lipsa notificării privind cesiunea de creanţă, inexistenţa unui titlu executoriu, prescripţia dreptului de a obţine executarea silită, lipsa încuviinţării executării silite de către instanţă, întrucât aceste motive ar fi trebuit să fie invocate pe calea contestaţiei împotriva executării silite înseşi. Or, atâta vreme cât instanţa nu a fost învestită cu o contestaţie împotriva executării silite înseşi, care, de altfel, la momentul sesizării cu acţiunea formulată ar fi fost tardiv formulată, aceste motive nu pot fi analizate ca motive de contestare a ultimelor acte de executare emise în cadrul executării. O interpretare contrară ar permite debitorului ca, prin formularea în termenul legal a contestaţiei la executare doar împotriva ultimelor acte de executare şi invocarea unor motive care ţin, de fapt, de nelegalitatea executării silite înseşi (cu privire la care contestaţia este tardivă), să eludeze art. 715 NCPC privind termenul de introducere a contestaţiei la executare.

În condiţiile în care în faţa primei instanţe nu a fost formulată o cerere de repunere în termenul de a exercita contestaţia la executare, introducerea acestei cereri pentru prima dată în calea de atac a apelului este inadmisibilă, fiind o cerere nouă în apel, conform art. 478 NCPC, care nu poate fi primită.

Tribunalul Bucureşti, s. a III-a civ., dec. nr. 4242/A din 12.12.2018, publicată în R.R.E.S. nr. 1/2019

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti la data de 27.04.2018, contestatoarea A.L.D., în contradictoriu cu intimata I. LTD, a formulat contestaţie la executare împotriva executării silite pornite împotriva sa şi a solicitat instanţei să dispună, prin hotărârea pe care o va pronunţa, anularea procesului-verbal de licitaţie din data de 11.04.2018 şi a publicaţiei de vânzare imobiliară nr. 2/30.03.2018, eliberate în dosarul de executare de către BEJ C.V. şi M.A.D., anularea tuturor actelor de executare întocmite de către BEJ C.V. şi M.A.D., suspendarea provizorie a executării silite, în temeiul art. 719 alin. (7) NCPC, până la soluţionarea cererii de suspendare, în temeiul art. 719 alin. (1) NCPC, suspendarea executării silite până la soluţionarea contestaţiei la executare, întoarcerea executării silite.

Prin sentinţa civilă nr. 512/05.07.2018, Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti a respins, ca neîntemeiată, excepţia tardivităţii formulării contestaţiei împotriva publicaţiei de vânzare nr. 1, a procesului-verbal de licitaţie din 11.04.2018, a încheierii de amânare a licitaţiei din 15.03.2018, a popririi înfiinţate la Casa de Pensii a Municipiului B. din 20.03.2018, a încheierii de stabilire a termenului de licitaţie din 30.03.2018, a admis excepţia tardivităţii contestaţiei împotriva celorlalte acte de executare şi a respins contestaţia împotriva acestor acte, ca tardive, a respins contestaţia formulată de contestatoarea A.L.D., în contradictoriu cu intimata I. LTD, împotriva publicaţiei de vânzare nr. 1, a procesului-verbal de licitaţie din 11.04.2018, a încheierii de amânare a licitaţiei din 15.03.2018, a popririi înfiinţate la Casa de Pensii a Municipiului B. din 20.03.2018, a încheierii de stabilire a termenului de licitaţie din 30.03.2018, ca neîntemeiată, a respins capătul de cerere privind întoarcerea executării silite, ca neîntemeiat, a respins capătul de cerere privind suspendarea executării silite, ca rămas fără obiect, a obligat contestatoarea la plata către BEJ C.V. şi M.A.D. a sumei de 447,44 lei, cheltuieli pentru comunicarea copiei dosarului de executare [...].

Pentru a pronunţa această soluţie, instanţa de fond a reţinut că, la data de 01.07.2015, S. SARL a solicitat BEJ C.V. şi M.A.D. executarea silită împotriva debitoarei A.L.D. a creanţei rezultate din titlul executoriu – contractul de credit din 21.05.2007, încheiat de debitoare cu B.C.R., fiind format dosarul de executare nr. [...].

În privinţa excepţiei tardivităţii formulării contestaţiei, instanţa a reţinut că, prin cererea de faţă, contestatoarea nu a formulat contestaţie împotriva executării silite înseşi, nesolicitând anularea executării silite, dar a formulat contestaţie împotriva tuturor actelor de executare efectuate în dosar.

Conform art. 715 alin. (1) pct. 1 NCPC, termenul de contestare a actelor de executare este de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoştinţă de actul de executare pe care-l contestă.

Instanţa a constatat că debitoarei i s-a comunicat procesul-verbal de licitaţie emis la 11.04.2018, chiar la data de 11.04.2018, conform dovezii aflate la dosar. În privinţa următoarelor acte: publicaţia de vânzare nr. 1, încheierea de amânare a licitaţiei din 15.03.2018, poprirea înfiinţată la Casa de Pensii a Municipiului B. din 20.03.2018, încheierea de stabilire a termenului de licitaţie din 30.03.2018 – în dosarul de executare nu se regăsesc dovezile de comunicare a acestor acte către debitoare, motiv pentru care instanţa a reţinut că debitoarea a luat cunoştinţă de ele abia la data de 11.04.2018, când avocatul ales al debitoarei a văzut dosarul de executare.

Prin urmare, în privinţa tuturor acestor acte, termenul de 15 zile de contestare a început să curgă din 11.04.2018 şi s-a împlinit la 27.04.2018 – data introducerii contestaţiei de faţă.

Ca atare, instanţa a respins ca neîntemeiată excepţia tardivităţii formulării contestaţiei împotriva acestor acte de executare.

În privinţa actelor de executare silită anterioare, instanţa constată însă că excepţia tardivităţii formulării contestaţiei este întemeiată.

Astfel, instanţa a reţinut că: înştiinţarea de declanşare a executării silite, somaţia, încheierea de cheltuieli de executare, înfiinţarea popririlor şi încheierea de încuviinţare a executării silite au fost comunicate la domiciliul contestatoarei la data de 09.07.2015; înştiinţarea debitoarei despre înfiinţarea unor noi popriri din 07.07.2015 a fost comunicată acesteia la domiciliu la 05.10.2015; de asemenea, înştiinţarea privind înfiinţarea altor noi popriri, somaţia mobiliară din 11.03.2016 şi încheierea de cheltuieli de executare suplimentare au fost comunicate debitoarei la 16.03.2016; înştiinţarea debitoarei privind înfiinţarea unei noi popriri a fost comunicată debitoarei la 24.06.2016; somaţia imobiliară, încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare suplimentare, noi adrese de înfiinţare a popririi au fost comunicate debitoarei la 24.04.2017; încheierea de numire a expertului evaluator a fost comunicată debitoarei la 17.11.2017. Publicaţia de vânzare nr. 2 a fost şi ea comunicată debitoarei, fiind primită de aceasta la 04.04.2018, dată recunoscută, de altfel, de contestatoare.

Or, termenul de 15 zile de contestaţie împotriva acestor acte de executare a început să curgă de la datele de comunicare reţinute de instanţă anterior şi el s-a împlinit pentru fiecare comunicare înainte de introducerea contestaţiei de faţă, respectiv data de 27.04.2018, contestatoarea neformulând cerere de repunere în termenul de contestare.

Prin urmare, instanţa a admis excepţia tardivităţii contestaţiei împotriva acestor acte de executare şi a respins contestaţia împotriva acestor acte, ca tardivă.

În privinţa actelor care au fost contestate în termen, instanţa nu a analizat motivele de nelegalitate invocate de contestator privind lipsa caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei, lipsa informării cu privire la exigibilitatea anticipată, lipsa notificării privind cesiunea de creanţă, inexistenţa unui titlu executoriu, prescripţia dreptului de a cere executarea silită, lipsa încuviinţării executării silite de către instanţă. Aceste motive trebuiau să fie invocate pe calea contestaţiei împotriva executării silite înseşi, însă contestatoarea nu a învestit instanţa cu o contestaţie împotriva executării silite înseşi; de altfel, această contestaţie ar fi fost tardiv formulată, întrucât înştiinţarea de declanşare a executării silite, somaţia, încheierea de cheltuieli de executare, înfiinţarea popririlor şi încheierea de încuviinţare a executării silite au fost comunicate contestatoarei la data de 09.07.2015, iar contestaţia a fost introdusă la data de 27.04.2018, cu depăşirea termenului de 15 zile de contestare a executării silite, prevăzut de art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC.

Ca atare, aceste motive nu pot fi analizate ca motive de contestare a unor acte de executare din 2018, întrucât s-ar permite astfel debitoarei eludarea prevederilor art. 715 NCPC privind termenul de introducere a contestaţiei: formulând în termenul legal contestaţie la executare doar împotriva ultimelor acte de executare şi invocând motive care ţin, de fapt, de nelegalitatea executării silite înseşi (cu privire la care

contestaţia este tardivă), contestatoarea încearcă eludarea prevederilor art. 715 NCPC privind termenul de introducere a contestaţiei la executare.

Unicul motiv ce ţine de actele contestate în termen este cel privind nelegalitatea întocmirii raportului de evaluare a imobilului. Singurul argument invocat în susţinerea acestui motiv a fost acela că expertul nu a intrat în imobil. Instanţa constată însă că această împrejurare se datorează culpei contestatoarei: în cauză s-a făcut dovada că aceasta a fost convocată la expertiză cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire, dar debitoarea nu s-a prezentat să-şi ridice corespondenţa, atitudine asimilată refuzului de a primi corespondenţa. Prin urmare, făcând aplicarea principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (nimănui nu îi este îngăduit să-şi invoce propria culpă pentru a obţine protecţia unui drept), instanţa nu a reţinut motivul de contestaţie invocat.

Având în vedere că instanţa nu a reţinut incidenţa vreunuia dintre motivele de anulare a publicaţiei de vânzare nr. 1, a procesului-verbal de licitaţie din 11.04.2018, a încheierii de amânare a licitaţiei şi a popririi înfiinţate la Casa de Pensii, a încheierii de stabilire a termenului de licitaţie din 30.03.2018, în temeiul art. 720 NCPC, instanţa a respins contestaţia împotriva acestor acte de executare, ca neîntemeiată.

Constatând că nu este incident niciunul dintre cazurile prevăzute de art. 723 alin. (1) NCPC pentru a se dispune întoarcerea executării silite, instanţa a respins şi acest capăt de cerere, ca neîntemeiat.

Dat fiind faptul că suspendarea executării silite se poate dispune doar până la soluţionarea contestaţiei la executare, conform art. 719 NCPC, instanţa a respins, ca rămas fără obiect, acest capăt de cerere.

Împotriva acestei sentinţe a formulat apel contestatoarea A.L.D.

Prin decizia civilă nr. 4242/A/12.12.2018, Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, a respins apelul formulat de apelanta-contestatoare A.L.D. împotriva sentinţei civile nr. 5120/05.07.2018, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în contradictoriu cu intimata I. LTD, ca nefondat.

Pentru a pronunţa această decizie, tribunalul a reţinut că prima instanţă a făcut o analiză corectă şi amănunţită a probelor aflate la dosarul cauzei şi a reţinut corect situaţia de fapt, aplicând dispoziţiile legale în vigoare.

Conform art. 715 alin. (1) pct. 1 NCPC, termenul de contestare a actelor de executare este de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoştinţă de actul de executare pe care-l contestă.

Motivul de apel referitor la excepţia tardivităţii formulării contestaţiei este nefondat şi tribunalul nu l-a primit.

Tribunalul a constatat că înştiinţarea de începere a executării silite, somaţia, încheierea de cheltuieli de executare, înfiinţarea popririlor şi încheierea de încuviinţare a executării silite au fost comunicate contestatoarei la domiciliul acesteia, la data de 09.07.2015, conform dovezii aflate la dosarul instanţei de fond. Comunicările înfiinţării popririi au fost făcute la domiciliul contestatoarei la data de 05.10.2015, la data de 24.06.2016 şi la data de 16.03.2016, conform dovezilor aflate la dosarul instanţei de fond. De asemenea, somaţia mobiliară din data de 11.03.2016 şi încheierea de cheltuieli de executare suplimentare au fost comunicate debitoarei la data de 16.03.2016, potrivit dovezii aflate la dosarul instanţei de fond, iar încheierea de numire a expertului-evaluator a fost comunicată debitoarei la data de 17.11.2017. Publicaţia

de vânzare nr. 2 a fost comunicată debitoarei la data de 04.04.2018, conform dovezii aflate la dosarul primei instanţe.

În aceste condiţii, tribunalul a constatat că termenul de 15 zile, prevăzut de art. 715 alin. (1) pct. 1 NCPC, s-a împlinit pentru fiecare comunicare înainte de formularea contestaţiei la executare, respectiv înainte de data de 27.04.2018, astfel că prima instanţă a admis corect excepţia tardivităţii, iar criticile formulate de apelantă sunt nefondate şi tribunalul nu le-a primit. De asemenea, tribunalul a mai reţinut că în faţa primei instanţe nu a fost formulată o cerere de repunere în termenul de a formula contestaţia la executare, astfel că formularea acestei cereri pentru prima dată în calea de atac a apelului este inadmisibilă, fiind o cerere nouă în apel, conform art. 478 NCPC, iar tribunalul nu a primit-o.

Prin urmare, fiind tardiv formulate aceste motive invocate de contestatoare, tribunalul nu le-a mai analizat, aşa cum corect a procedat şi prima instanţă.

În consecinţă, susţinerile contestatoarei, potrivit cărora aceasta nu a primit actele de la executor şi nu a ştiut de formele de executare întocmite, nu au fost primite de tribunal, întrucât, pe de o parte, aceste susţineri nu au fost dovedite, iar, pe de altă parte, în situaţia în care contestatoarea debitoare ar fi luat cunoştinţă mult mai târziu de executarea silită pornită împotriva sa, la cererea creditoarei, aceasta ar fi avut posibilitatea să formuleze o cerere de repunere în termenul de a formula contestaţie la executare, în cadrul căreia să producă dovezi temeinice care să justifice repunerea sa în termenul legal, însă o astfel de cerere, aşa cum s-a arătat mai sus, nu a fost formulată, iar formularea ei pentru prima dată în calea de atac a apelului este inadmisibilă şi tribunalul nu a primit-o.

JURISPRUDENŢĂ

În acelaşi sens, a se vedea şi *Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, sentinţa civilă nr. 1536/01.03.2019, nepublicată, în cuprinsul căreia instanţa a reţinut, în esenţă, că* prin contestaţia formulată împotriva unor acte individuale de executare se pot invoca exclusiv motive ce ţin de legalitatea acestor acte de executare privite individual, nu şi motive ce ţin de executarea silită însăşi sau de legalitatea unor acte de executare anterioare privite individual. O interpretare contrară nu poate fi primită, întrucât ar permite eludarea termenului imperativ de formulare a contestaţiei la executare şi ar lipsi de efecte soluţia de respingere, ca tardive, a contestaţiei la executarea silită însăşi şi a contestaţiei la executare formulate împotriva actelor de executare contestate tardiv.

33. Contestaţie la executare. Termen de formulare. Consecinţele pe care neefectuarea de către debitor a formalităţilor legale pentru înregistrarea domiciliului actual le are asupra valabilităţii procedurii de comunicare a actelor de executare silită

Debitorul are obligaţia legală de a-şi face opozabil terţilor noul domiciliu sau noua reşedinţă în cazul în care intervin modificări cu privire la acestea. Opozabilitatea se realizează prin înregistrarea în evidenţele Serviciului Public Local de Evidenţă a Persoanelor a noului domiciliu ori a noii reşedinţe. Ulterior

acestei înregistrări, orice creditor interesat poate accesa baza de date pentru a obţine informaţii corecte despre domiciliul debitorului său.

Împrejurarea de fapt a mutării efective la o nouă locaţie nu poate fi opusă creditorului, cât timp aceasta nu a fost făcută opozabilă prin înscrierea menţiunilor privind noul domiciliu în baza de date a Direcţiei Locale de Evidenţă a Persoanelor, întrucât nu este permis ca o persoană să se prevaleze de situaţia confuză pe care chiar ea a creat-o pentru a obţine invalidarea unei proceduri îndeplinite cu respectarea tuturor condiţiilor impuse de lege, precum şi de obligaţiile de bună-credinţă şi de diligenţă.

Faptul că debitorul a făcut opozabil noul său domiciliu prin înscrierea în evidenţele Serviciului Public Local de Evidenţă a Persoanelor ulterior comunicării somaţiei de către executorul judecătoresc nu este de natură a afecta valabilitatea comunicării, întrucât orice eventuală neregularitate privind procedura de comunicare a somaţiei de executare este exclusiv imputabilă debitorului care nu şi-a respectat obligaţia legală de a face opozabil terţilor noul domiciliu. Or, conform principiului potrivit cu care nimeni nu se poate prevala de propria vinovăţie, contestatorul nu poate invoca nevalabilitatea procedurii de comunicare a somaţiei.

Astfel, termenul de formulare a contestaţiei la executare se va calcula de la data la care contestatorului i-au fost comunicate actele de executare la adresa de domiciliu cu care acesta figura înregistrat la Direcţia pentru Evidenţa Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date (D.E.P.A.B.D.) la data efectuării comunicării.

Judecătoria Iaşi, s. civ., sent. nr. 4540 din 01.04.2015, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată la data de 10.10.2014, contestatorul C. (fost P.) N.-L. a formulat contestaţie la executare în contradictoriu cu intimatul E.F.G.

În motivare, contestatorul a indicat faptul că formulează contestaţie la executare împotriva titlului executoriu contract de credit nr. [...]/19.10.2006, motivat de faptul că nu a primit nicio comunicare din partea BEJ S.V., întrucât din data de 23.10.2014 are domiciliul în [...].

Contestatorul a învederat că a luat cunoştinţă despre formalităţile de executare silită cu ocazia reţinerii unei treimi din salariul aferent lunii octombrie 2014, pe care îl primeşte cu titlu de lichidare în luna octombrie 2014 de la [...].

Contestatorul a subliniat că nu contestă actele de executare, ci titlul executoriu, sub aspectul prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită. Astfel, contestatorul a apreciat că este prescris dreptul de a obţine executarea silită a ratelor de credit devenite scadente în intervalul martie 2007 – martie 2011. De asemenea, raportat la data declarării scadenţei anticipate a creditului, contestatorul a invocat prescripţia dreptului de a obţine executarea silită a creditului în integralitatea sa.

Intimatul a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepţia tardivităţii contestaţiei la executare, iar pe fond, a solicitat respingerea contestaţiei la executare.

În primul rând, intimatul a arătat faptul că în cauză este formulată o veritabilă contestaţie la executare, şi nu o contestaţie la titlu, cum greşit şi-a intitulat contestatorul

acţiunea. Contestaţia împotriva executării silite înseşi poate fi formulată în termen de 15 zile de la data la care debitorul a luat cunoştinţă despre primul act de executare.

Executorul judecătoresc a comunicat legal somaţia de executare la domiciliul debitorului la data de 25.08.2014. Din copia cărţii de identitate, ataşate la dosarul cauzei, se poate observa că noul domiciliu a fost înregistrat la data de 16.09.2014. De asemenea, din răspunsul D.L.E.P. Iaşi se poate observa că, la data de 05.08.2014, contestatorul avea încă domiciliul în [...], adresă la care au fost comunicate actele de executare silită, procedura de comunicare fiind legal îndeplinită. De la momentul comunicării şi până la cel al formulării contestaţiei la executare au trecut mai mult de 15 zile, astfel încât intimatul solicită admiterea excepţiei tardivităţii (...).

Pe fondul contestaţiei, intimatul a solicitat instanţei respingerea excepţiei prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită. (...)

Analizând excepţia tardivităţii formulării contestaţiei la executare, instanţa a reţinut următoarele:

În primul rând, instanţa a apreciat oportun să clarifice natura prezentei contestaţii la executare.

În raport de motivele invocate de contestator, precum şi în raport de precizările exprese ale acestuia, contestaţia sa vizează titlul executoriu, şi nu actele de executare, privite *ut singuli*.

Contestatorul a invocat prescripţia dreptului de a obţine executarea silită. Trebuie precizat faptul că, în procedura contestaţiei la executare, prescripţia dreptului de a obţine executarea silită nu este o veritabilă excepţie, ci este o apărare de fond, prin care contestatorul tinde la admiterea contestaţiei formulate împotriva executării silite înseşi.

Invocând acest motiv de critică, practic, contestatorul urmăreşte desfiinţarea întregii executări silite, motivat de faptul că fundamentul acestei proceduri, respectiv executorialitatea titlului, este viciată.

Unul dintre elementele importante ale dreptului subiectiv civil de creanţă este reprezentat de posibilitatea creditorului de a obţine executarea silită. Această posibilitate există atât în cazul titlurilor de creanţă care necesită parcurgerea procedurii de judecată (*cognitio*), cât şi în cazul acelor titluri de creanţă cărora legea le recunoaşte caracterul executoriu în lipsa parcurgerii acestei etape a procesului civil.

Posibilitatea obţinerii concursului organelor de executare silită este limitată în timp, creditorul fiind obligat să solicite executarea silită în termen de 3 ani (termen general) de la data la care a luat naştere dreptul de a obţine executarea silită.

Critica potrivit cu care acest termen a fost depăşit vizează deci pierderea posibilităţii creditorului de a obţine concursul forţei statului pentru a-şi realiza dreptul de creanţă, or, toate actele de executare îndeplinite ulterior împlinirii acestui termen sunt viciate, cu consecinţa anulării întregii executări silite.

De aceea, invocând prescripţia dreptului de a obţine executarea silită a creanţei izvorâte dintr-un contract de credit, contestatorul critică însuşi fundamentul executării silite, astfel încât contestaţia formulată de el este o veritabilă contestaţie la executare silită însăşi.

Puterea executorie a unui titlu nu reprezintă un motiv de „contestaţie la titlu", ci, astfel cum s-a arătat, este un motiv de contestaţie la executare îndreptată împotriva executării silite înseşi. Prin intermediul contestaţiei la titlu nu se critică, cum greşit

pare a se deduce din denumirea acestei proceduri, titlul executoriu sub aspectul validităţii sale, ci se solicită lămurirea întinderii şi aplicării acestuia, în acele situaţii în care titlul ar conţine clauze neclare.

În concluzie, contestaţia formulată de contestatorul din prezenta cauză este o veritabilă contestaţie împotriva executării silite înseşi.

În raport de data la care a fost formulată cererea de executare silită, 24.04.2014, procedura execuţională şi procedura contestaţiei la executare sunt supuse dispoziţiilor noului Cod de procedură civilă.

Potrivit art. 714 alin. (1) pct. 3 NCPC [în prezent, art. 715 alin. (1) pct. 3], contestaţia privitoare la executarea silită propriu-zisă se poate face în termen de 15 zile de la data când debitorul care contestă executarea însăşi a primit încheierea de încuviinţare a executării sau somaţia ori de la data când a luat cunoştinţă de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit încheierea de încuviinţare a executării şi nici somaţia sau executarea se face fără somaţie.

Din probele administrate în cauză, instanţa a reţinut că, la data de 25.08.2014, executorul judecătoresc a comunicat debitorului somaţia de executare şi copia încheierii de încuviinţare a executării silite. Comunicarea s-a realizat cu numele debitorului, precum şi la adresa de domiciliu a acestuia, astfel cum erau menţionate în contractul de credit.

În raport de această primă comunicare, este evident că o contestaţie la executare silită însăşi înregistrată la 10.10.2014 este tardivă, fiind formulată cu mai mult de 15 zile de la data la care debitorul a luat la cunoştinţă despre executarea silită.

În ceea ce priveşte legalitatea comunicării, instanţa a reţinut că nu se poate reţine nicio culpă a creditorului cu privire la realizarea comunicării la o adresă unde, eventual, debitorul nu mai locuia în fapt.

Conform art. 10.1. lit. c) din convenţia de credit, contestatorul şi-a asumat expres obligaţia să comunice Băncii noul domiciliu, în cazul schimbării acestuia, în termen de 5 zile calendaristice de la data modificării.

Din probele administrate în cauză nu rezultă că debitorul şi-a îndeplinit această obligaţie, astfel încât el nu se poate prevala de propria culpă pentru a critica modalitatea de realizare a procedurii de comunicare.

Mai mult decât atât, debitorul are şi o obligaţie legală de a-şi face opozabil terţilor noul domiciliu sau noua reşedinţă, în cazul în care intervin modificări cu privire la acestea. Opozabilitatea se realizează prin înregistrarea în evidenţele S.P.L.E.P. a noului domiciliu. Ulterior acestei înregistrări, orice creditor interesat poate accesa baza de date pentru a obţine informaţii corecte despre domiciliul debitorului său.

Creditorul a procedat prudent şi diligent şi a încercat obţinerea de informaţii privind domiciliul actual al debitorului, precum şi despre situaţia patrimonială a acestuia.

La dosarul cauzei sunt depuse relaţii de la diferite instituţii ale statului în care este menţionată adresa de domiciliu a debitorului, adresă care coincide cu cea la care a fost realizată comunicarea somaţiei de executare.

În aceste condiţii, nu se poate reţine nicio culpă creditorului sau executorului judecătoresc cu privire la comunicarea somaţiei la adresa din Iaşi [...], nr. 8.

De altfel, şi din cuprinsul înscrisurilor depuse la dosarul cauzei de contestatorul însuşi rezultă că acesta a avut domiciliul la adresa din Iaşi, [...], nr. 8, la momentul comunicării somaţiei de executare.

Astfel, în adeverinţele de venit eliberate de ANAF pentru anul 2014 este indicat domiciliul la care contestatorului i-a fost comunicată somaţia de executare. De asemenea, adeverinţele eliberate de angajatorii contestatorului indică acelaşi domiciliu.

Instanţa a apreciat că nu este permis ca o persoană să se prevaleze de situaţia confuză pe care chiar ea a creat-o pentru a obţine invalidarea unei proceduri îndeplinite cu respectarea tuturor condiţiilor impuse de lege, precum şi de obligaţiile de bună-credinţă şi de diligenţă.

Cartea de identitate a contestatorului – document cu care, într-adevăr, se face dovada domiciliului – menţionează domiciliul din [...], însă schimbarea domiciliului şi emiterea cărţii de identitate sunt ulterioare comunicării efectuate de executorul judecătoresc.

Adeverinţa emisă de Asociaţia de Proprietari L.C. este lipsită de relevanţă, împrejurarea de fapt a mutării efective la o nouă locaţie neputând fi opusă creditorului, cât timp aceasta nu a fost făcută opozabilă prin înscrierea menţiunilor privind noul domiciliu în baza de date a D.L.E.P.

Din verificările efectuate din oficiu în baza de date a D.E.P.A.B.D. rezultă că debitorul a făcut opozabil terţilor noul domiciliu la data de 15.09.2014, ulterior comunicării de către executorul judecătoresc a somaţiei de executare.

În concluzie, orice eventuală neregularitate privind procedura de comunicare a somaţiei de executare este exclusiv imputabilă contestatorului, care nu a respectat nici obligaţia legală de a face opozabil terţilor noul domiciliu, nici obligaţia contractuală de a înştiinţa banca privind modificarea domiciliului, astfel încât, conform principiului potrivit cu care nimeni nu se poate prevala de propria vinovăţie, contestatorul nu poate invoca nevalabilitatea procedurii de comunicare a somaţiei.

Instanţa va reţine că debitorului i-a fost legal comunicată somaţia de executare la data de 25.08.2014, astfel încât contestaţia la executare, înregistrată pe rolul Judecătoriei Iaşi la data de 10.10.2014, a fost formulată cu depăşirea termenului de 15 zile prevăzut de lege, cu consecinţa admiterii excepţiei tardivităţii formulării contestaţiei la executare şi a respingerii cererii de chemare în judecată ca tardiv formulată.

NOTĂ

În măsura în care debitorul şi-ar fi îndeplinit obligaţia legală de a-şi înregistra noua adresă de domiciliu anterior comunicării somaţiei de către executorul judecătoresc, iar executorul, bazându-se exclusiv pe datele comunicate de către creditor, fără a verifica în D.E.P.A.B.D. domiciliul actual al debitorului, ar fi realizat comunicarea actelor de procedură la vechea adresă de domiciliu a acestuia, procedura de comunicare ar fi fost viciată, *chiar dacă debitorul nu şi-ar fi îndeplinit obligaţia contractuală de a aduce la cunoştinţa creditorului schimbarea domiciliului*. Într-o atare ipoteză, termenul de contestaţie la executare nu ar putea fi calculat de la data comunicării actelor de executare la domiciliul care nu era activ, ci de la data la care debitorul a luat efectiv cunoştinţă despre executarea silită derulată împotriva sa, acest moment urmând a se stabili în concret, în fiecare caz în parte.

Sub acest aspect, trebuie avute în vedere dispoziţiile art. 91 alin. (1) şi (2) NCC, care prevăd că dovada domiciliului şi a reşedinţei se face cu menţiunile cuprinse în cartea de identitate. În lipsa acestor menţiuni ori atunci când acestea nu corespund

realităţii, stabilirea sau schimbarea domiciliului ori a reşedinţei nu va putea fi opusă altor persoane.

Totodată, prezintă relevanţă şi faptul că executorul judecătoresc nu este parte în contract, iar în realizarea procedurii executării silite, acesta nu acţionează în calitate de reprezentant al creditorului, pentru a putea opune, prin prisma clauzelor contractuale, efectele inopozabilităţii schimbării domiciliului ca urmare a neinformării creditorului de către debitor cu privire la noul domiciliu.

Executorul judecătoresc, în realizarea procedurii executării silite, este ţinut de dispoziţiile legale incidente în materie, asemenea instanţei judecătoreşti, având mijloacele necesare verificării domiciliului actual al debitorului, prin interogarea bazei de date D.E.P.A.B.D., pentru a asigura legala comunicare a actelor de executare.

34. Contestaţie la executare. Tardivitatea formulării cererii. Analiza aplicabilităţii dispoziţiilor art. 183 NCPC în situaţia trimiterii cererii prin fax în ultima zi a termenului după încheierea programului de lucru

Termenul de formulare a contestaţiei la executare prevăzut de art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC se calculează pe zile libere, potrivit art. 181 alin. (1) pct. 2 NCPC, fără a lua în calcul ziua de la care începe să curgă termenul şi nici ziua când acesta se împlineşte.

În condiţiile în care, în speţă, ultima zi în care putea fi formulată contestaţia la executare era 20.04.2015, fiind înregistrată la instanţă la data de 21.04.2015, când a primit dată certă, în conformitate cu prevederile art. 199 alin. (1) NCPC, prin aplicarea ştampilei de intrare, contestaţia este tardiv formulată, neavând relevanţă împrejurarea că acţiunea a fost trimisă prin fax la data de 20.04.2015, ora 17:18.

Potrivit art. 182 alin. (2) NCPC, dacă este vorba de un act ce trebuie depus la instanţă sau într-un alt loc, termenul se va împlini la ora la care activitatea încetează în acel loc în mod legal, dispoziţiile art. 183 NCPC fiind aplicabile.

Art. 183 NCPC prevede următoarele: „(1) Actul de procedură depus înăuntrul termenului prevăzut de lege prin scrisoare recomandată la oficiul poştal sau depus la un serviciu de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare este socotit a fi făcut în termen. (2) Actul depus de partea interesată înăuntrul termenului prevăzut de lege la unitatea militară ori la administraţia locului de deţinere unde se află această parte este, de asemenea, considerat ca făcut în termen. (3) În cazurile prevăzute la alin. (1) şi (2), recipisa oficiului poştal, precum şi înregistrarea ori atestarea făcută, după caz, de serviciul de curierat rapid, de serviciul specializat de comunicare, de unitatea militară sau de administraţia locului de deţinere, pe actul depus, servesc ca dovadă a datei depunerii actului de către partea interesată".

Astfel, dispoziţiile art. 183 NCPC nu fac referire şi la trimiterile actelor de procedură efectuate prin poştă electronică sau fax şi, fiind de strictă interpretare, aceste dispoziţii legale nu pot fi aplicate prin analogie.

Prin urmare, coroborând dispoziţiile art. 182 cu cele ale art. 183 NCPC, rezultă că actul de procedură transmis prin poştă electronică sau fax va fi

considerat săvârşit în termen doar dacă data la care a fost înregistrat la instanţă, iar nu data trimiterii efectuate prin poştă electronică sau fax, se situează înaintea împlinirii termenului. Cu alte cuvinte, pentru a fi considerat efectuat în termen, este necesar ca actul de procedură să fie trimis prin aceste mijloace de comunicare până la ora închiderii registraturii instanţei.

Conform art. 88 alin. (1) din Regulamentul de ordine interioară al instanţelor judecătoreşti, aprobat prin Hotărârea C.S.M. nr. 387/2005[1] (în vigoare la data depunerii cererii), „programul de lucru al instanţelor este de 8 ore zilnic, timp de 5 zile pe săptămână; programul începe de regulă la ora 08:00 şi se încheie la ora 16:00".

Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, sent. civ. nr. 21696 din 05.12.2016, portal.just.ro

Prin cererea înregistrată la data de 21.04.2015, contestatoarea ANRP a formulat, în contradictoriu cu intimata L.M., contestaţie la executare în dosarul nr. [...]/2015 al SCPEJ D.C.A., solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunţa să se dispună anularea încheierii de încuviinţare a executării silite emise la data de 24.03.2015, anularea executării silite, anularea somaţiei emise şi suspendarea executării silite până la soluţionarea prezentei cauze. (...)

Totodată, contestatoarea a solicitat instanţei să cenzureze modalitatea de calcul al onorariului executorului judecătoresc. A arătat că onorariul de executare în cuantum de 8.350,16 lei, stabilit în raport cu obligaţia de a face, nu respectă dispoziţiile Legii nr. 188/2000 şi ale O.M.J. nr. 2550/C/2006. Astfel, având în vedere că nu se prevede în mod expres onorariul executorului în ceea ce priveşte executarea obligaţiei de a face, onorariul maxim care putea fi stabilit este cel prevăzut de pct. 12 din O.M.J. nr. 2550/C/2006, respectiv 200 lei.

Contestatoarea a solicitat să se verifice complexitatea actelor de executare efectuate, având în vedere că executorii judecătoreşti, care sunt învestiţi prin lege să îndeplinească un serviciu de interes public, nu pot prejudicia, în mod nejustificat, pe una dintre părţile procedurii de executare silită. Astfel, cuantumul cheltuielilor poate fi cenzurat de instanţa de judecată, care trebuie să verifice dacă cheltuielile stabilite în procesul-verbal au fost necesare pentru efectuarea executării, dacă sunt reale şi dacă nu sunt disproporţionate faţă de volumul de muncă depus de cei implicaţi în executare.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 711 şi urm. NCPC, Legea nr. 10/2001, Titlul VII din Legea nr. 247/2005 şi Legea nr. 165/2013. (...)

La termenul din data de 08.02.2016, intimata a depus întâmpinare, prin care a invocat excepţia tardivităţii contestaţiei la executare şi a inadmisibilităţii acţiunii, (...) solicitând respingerea cererii de suspendare, iar pe fond, respingerea acţiunii ca nefondată.

---

[1] În prezent, potrivit art. 89 alin. (1) din Regulamentul de ordine interioară al instanţelor judecătoreşti, aprobat prin Hotărârea C.S.M. nr. 1375/2015 (M. Of. nr. 970 din 28.12.2015): „Programul de lucru al instanţelor este de 8 ore zilnic, timp de 5 zile pe săptămână; programul începe, de regulă, la ora 8:00 şi se încheie la ora 16:00".

În motivarea excepţiei tardivităţii, intimata a arătat că somaţia din 24.03.2015, emisă în dosarul de executare nr. [...]/2015 al SCPEJ D.C.A., i-a fost comunicată debitoarei la data de 03.04.2015. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC, contestaţia la executare putea fi formulată până la data de 20.04.2015. Intimata a învederat că debitoarea a depus contestaţia la executare prin fax, la data de 20.04.2015, iar aceasta a fost înregistrată la registratura instanţei la data de 21.04.2015, dată care, potrivit art. 199 alin. (1) NCPC, reprezintă data depunerii acţiunii.

Intimata a învederat că prevederile art. 183 alin. (1) NCPC au în vedere doar depunerea cererii prin poştă sau la un serviciu de curierat rapid, iar nu prin fax. De asemenea, în conformitate cu dispoziţiile art. 154 alin. (6) NCPC, mijlocul electronic de comunicare al faxului se poate utiliza doar la cererea părţii interesate şi doar de către instanţa de judecată, în vederea comunicării citaţiilor sau a altor acte de procedură.

Totodată, intimata a arătat că prevederile art. 148 teza finală NCPC nu sunt aplicabile în ceea ce priveşte depunerea contestaţiei la executare, deoarece aceasta are natura juridică a unei cereri de chemare în judecată, iar art. 199 NCPC prevede în mod expres că acestea primesc dată certă doar prin aplicarea ştampilei instanţei, singura excepţie fiind cazul în care sunt depuse la poştă/serviciu de curierat rapid. (...)

În drept, au fost invocate prevederile art. 712 şi urm., art. 432 NCPC, art. 21 din Legea nr. 165/2013, pct. 5 din O.M.J. nr. 12/2206, art. 6 din Convenţia europeană şi art. 1 şi art. 15 din Constituţia României. (...)

Analizând cu prioritate, în temeiul art. 248 alin. (1) NCPC, excepţia tardivităţii formulării contestaţiei la executare, faţă de fondul cauzei, instanţa a constatat următoarele:

Potrivit art. 715 alin. (1) NCPC, dacă prin lege nu se prevede altfel, contestaţia privitoare la executarea silită propriu-zisă se poate face în termen de 15 zile de la data când: „1. contestatorul a luat cunoştinţă de actul de executare pe care-l contestă; 2. cel interesat a primit comunicarea ori, după caz, înştiinţarea privind înfiinţarea popririi. Dacă poprirea este înfiinţată asupra unor venituri periodice, termenul de contestaţie pentru debitor începe cel mai târziu la data efectuării primei reţineri din aceste venituri de către terţul poprit; 3. debitorul care contestă executarea însăşi a primit încheierea de încuviinţare a executării sau somaţia ori de la data când a luat cunoştinţă de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit încheierea de încuviinţare şi nici somaţia sau executarea se face fără somaţie".

Instanţa a constatat că, în prezenta cauză, contestatoarea a solicitat anularea încheierii de încuviinţare a executării silite din 24.03.2015, a somaţiei şi a executării silite efectuate în dosarul nr. [...]/2015 al SCPEJ D.C.A.

Potrivit art. 667 alin. (1) NCPC, „Dacă cererea de executare a fost încuviinţată, executorul judecătoresc va comunica debitorului o copie de pe încheierea de încuviinţare, împreună cu o copie, certificată de executor pentru conformitate cu originalul, a titlului executoriu şi, dacă legea nu prevede altfel, o somaţie". Aşa cum prevede art. 672 NCPC, comunicarea actelor de procedură în cadrul executării silite se poate face de către executorul judecătoresc fie personal, fie prin intermediul agentului său procedural, iar, dacă aceasta nu este posibilă, potrivit dispoziţiilor legale privind citarea şi comunicarea actelor de procedură, care se aplică în mod corespunzător.

Instanţa a reţinut că, prin somaţia din 24.03.2015, emisă în dosarul de executare nr. [...]/2015 al SCPEJ D.C.A., contestatoarei i-a fost pus în vedere să procedeze la consemnarea sumei de 151.874,16 lei, în baza titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 989/24.02.2010, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a de contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...].

Instanţa a constatat că actele contestate de către debitoare în prezenta cauză (somaţia şi încheierea din 24.03.2015) au fost comunicate contestatoarei la data de 03.04.2015, astfel cum rezultă din dovada de înmânare de la dosar.

Aşa cum prevede art. 181 alin. (1) pct. 2 NCPC, termenul pe zile se calculează fără a lua în calcul ziua de la care începe să curgă termenul şi nici ziua când acesta se împlineşte, fiind calculat pe zile libere.

Având în vedere data la care au fost înmânate actele contestate (03.04.2015) şi data la care debitoarea a formulat cererea (21.04.2015), instanţa a constatat că cererea a fost formulată cu încălcarea termenului de decădere prevăzut de art. 715 alin. (1) pct. 3 NCPC, ultima zi în care contestatoarea putea formula contestaţie fiind 20.04.2015.

Instanţa nu a reţinut susţinerile contestatoarei în sensul respingerii excepţiei tardivităţii prin raportare la faptul că cererea a fost trimisă prin fax la data de 20.04.2015, pentru motivele ce vor fi expuse în continuare.

Analizând cererea de chemare în judecată, instanţa constată că, din cuprinsul acesteia, rezultă faptul că a fost trimisă prin fax la data de 20.04.2015, ora 17:18.

Potrivit art. 182 alin. (2) NCPC, dacă este vorba de un act ce trebuie depus la instanţă sau într-un alt loc, termenul se va împlini la ora la care activitatea încetează în acel loc în mod legal, dispoziţiile art. 183 NCPC fiind aplicabile.

În acest sens, art. 183 NCPC prevede că: „(1) Actul de procedură depus înăuntrul termenului prevăzut de lege prin scrisoare recomandată la oficiul poştal sau depus la un serviciu de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare este socotit a fi făcut în termen. (2) Actul depus de partea interesată înăuntrul termenului prevăzut de lege la unitatea militară ori la administraţia locului de deţinere unde se află această parte este, de asemenea, considerat ca făcut în termen. (3) În cazurile prevăzute la alin. (1) şi (2), recipisa oficiului poştal, precum şi înregistrarea ori atestarea făcută, după caz, de serviciul de curierat rapid, de serviciul specializat de comunicare, de unitatea militară sau de administraţia locului de deţinere, pe actul depus, servesc ca dovadă a datei depunerii actului de către partea interesată".

Astfel, având în vedere că dispoziţiile art. 183 NCPC nu fac referire şi la trimiterile actelor de procedură efectuate prin poştă electronică sau fax, instanţa a apreciat că aceste dispoziţii, fiind de strictă interpretare, nu pot fi aplicate prin analogie.

Prin urmare, coroborând dispoziţiile art. 182 cu cele ale art. 183 NCPC, instanţa a reţinut că actul de procedură transmis prin poştă electronică sau fax va fi considerat săvârşit în termen doar dacă data la care a fost înregistrat la instanţă, iar nu data trimiterii efectuate prin poştă electronică sau fax, se situează înaintea împlinirii termenului. Cu alte cuvinte, pentru a fi considerat efectuat în termen, este necesar ca actul de procedură să fie trimis prin aceste mijloace de comunicare până la ora închiderii registraturii.

Conform art. 88 alin. (1) din Hotărârea C.S.M. nr. 387/2005 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al instanţelor judecătoreşti (în vigoare la data

depunerii cererii), „programul de lucru al instanţelor este de 8 ore zilnic, timp de 5 zile pe săptămână; programul începe de regulă la ora 08:00 şi se încheie la ora 16:00".

Astfel, având în vedere că cererea de chemare în judecată a fost trimisă prin fax la ora 17:18, după încheierea programului de lucru, contestaţia la executare a fost înregistrată la data de 21.04.2015, când a primit dată certă, în conformitate cu prevederile art. 199 alin. (1) NCPC, prin aplicarea ştampilei de intrare.

Or, reţinând că ultima zi în care se putea formula contestaţia la executare era 20.04.2016, instanţa a apreciat că excepţia tardivităţii este întemeiată. Pe cale de consecinţă, pentru toate aceste considerente, instanţa a admis excepţia tardivităţii, invocată de intimată, şi a respins contestaţia la executare, ca tardiv formulată.

CONSTITUŢIONALITATE

Prin **Decizia nr. 605/2016** (M. Of. nr. 2 din 03.01.2017), referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a art. 182 alin. (2) NCPC, Curtea Constituţională *a asimilat transmiterea actelor de procedură prin e-mail şi prin fax cu depunerea acestora personal la instanţă.*

Curtea Constituţională a statuat că cererile trimise prin poşta electronică sau prin fax nu beneficiază de efectele prevăzute de art. 183 alin. (1) NCPC, potrivit căruia un act de procedură depus înăuntrul termenului prevăzut de lege prin scrisoare recomandată la oficiul poştal sau depus la un serviciu de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare este socotit a fi făcut în termen. În timp ce art. 183 alin. (3) NCPC prevede în mod expres că recipisa oficiului poştal, precum şi înregistrarea ori atestarea făcută de serviciul de curierat rapid sau de serviciul specializat de comunicare serveşte ca dovadă a datei depunerii actului de către partea interesată, în cazul actelor de procedură transmise pe fax sau poştă electronică, nu există o prevedere similară. Problema care se ridică în cazul transmiterii actelor de procedură prin intermediul faxului sau poştei electronice este certitudinea recepţionării în termenul legal al acestora de către instanţa de judecată. În acest sens sunt şi dispoziţiile art. 154 alin. (6) coroborat cu art. 241 alin. (3) NCPC, potrivit cărora mijlocul de comunicare trebuie să fie apt să asigure atât transmiterea textului, cât şi confirmarea primirii lui. Astfel, Curtea a apreciat că trimiterea actelor de procedură prin fax sau poştă electronică este asimilată depunerii personale la instanţă, şi nu trimiterii efectuate prin oficiul poştal, serviciul de curierat sau prin alt serviciu specializat de comunicare.

Curtea Constituţională a statuat că actul de procedură transmis prin fax sau poştă electronică este considerat a fi făcut în termen la data la care a fost înregistrat la instanţă, iar potrivit dispoziţiei legale criticate, deşi termenele se socotesc pe zile întregi, totuşi, în ziua în care se împlineşte termenul partea interesată trebuie să depună actul la instanţă până la închiderea programului.

HOTĂRÂRE PREALABILĂ

Menţionăm, de asemenea, **Decizia nr. 34/2017** (M. Of. nr. 803 din 11.10.2017), prin care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a admis sesizarea şi a stabilit că *actul de procedură transmis prin fax sau poştă electronică, în ultima zi a termenului care se socoteşte pe zile, după ora la care activitatea încetează la instanţă, nu este socotit a fi depus în termen.*

NOTĂ

În sens contrar acestor soluţii, prin Legea nr. 310/2018, a fost modificat art. 183 NCPC, începând cu data de 21.12.2018, având în prezent următorul conţinut: „(1) Actul de procedură, depus înăuntrul termenului prevăzut de lege prin scrisoare recomandată la oficiul poştal sau depus la un serviciu de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare **ori trimis prin fax sau e-mail**, este socotit a fi făcut în termen. (2) Actul depus de partea interesată înăuntrul termenului prevăzut de lege la unitatea militară ori la administraţia locului de deţinere unde se află această parte este, de asemenea, considerat ca făcut în termen. (3) În cazurile prevăzute la alin. (1) şi (2), recipisa oficiului poştal, precum şi înregistrarea ori atestarea făcută, după caz, de serviciul de curierat rapid, de serviciul specializat de comunicare, de unitatea militară sau de administraţia locului de deţinere, pe actul depus, precum **şi menţiunea datei şi orei primirii faxului sau a e-mail-ului, astfel cum acestea sunt atestate de către calculatorul sau faxul de primire al instanţei**, servesc ca dovadă a datei depunerii actului de către partea interesată" (s.n.).

Astfel, conform acestor dispoziţii legale, actul de procedură trimis prin fax sau e-mail înăuntrul termenului prevăzut de lege este socotit a fi făcut în termen, indiferent de ora la care activitatea încetează la instanţă şi de data la care a fost înregistrat la instanţă (viza de înregistrare), relevante fiind data şi ora primirii faxului sau a e-mail-ului, astfel cum acestea sunt atestate de către calculatorul sau faxul de primire al instanţei.

35. Tardivitatea formulării contestaţiei la executare împotriva încheierii executorului judecătoresc de stabilire a cheltuielilor de executare. Distincţie între motivele care vizează legalitatea stabilirii cheltuielilor de executare şi cele care vizează proporţionalitatea acestora

Potrivit art. 715 alin. (2) NCPC, contestaţia împotriva încheierilor executorului judecătoresc, în cazurile în care acestea, nu sunt, potrivit legii, definitive, se poate face în termen de 15 zile de la comunicare.

În condiţiile în care încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare a fost contestată atât prin invocarea unor motive de nelegalitate, cât şi a unor motive privind diminuarea cuantumului acestora pentru a fi proporţionale cu activitatea efectiv desfăşurată, având în vedere elementele care trebuie analizate în cercetarea celor două categorii de motive, termenul de contestare este diferit prin prisma motivelor invocate.

Astfel, motivele de nelegalitate a stabilirii cheltuielilor de executare pot fi cunoscute de contestator de la momentul la care i se comunică încheierea de către executor, însă motivele privind diminuarea cuantumului cheltuielilor de executare nu pot fi cunoscute decât la încetarea executării silite, singurul moment în care se poate cunoaşte munca efectiv depusă de executorul judecătoresc în derularea procedurii executării silite şi, implicit, se poate aprecia necesitatea diminuării onorariului acestuia, o atare cerere formulată anterior încetării executării silite fiind prematură, întrucât nu s-ar putea aprecia în concret elementele prevăzute de lege pentru cenzurarea cheltuielilor.

Pe cale de consecinţă, art. 715 alin. (2) NCPC trebuie interpretat ca prevăzând un termen de 15 zile de la comunicarea încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare doar în privinţa motivelor de nelegalitate, în privinţa celor de diminuare a cuantumului acestora, avându-se în vedere un termen de contestaţie de 15 zile de la încetarea procedurii executării silite. Sub acest din urmă aspect, trebuie reţinute şi dispoziţiile art. 715 alin. (1) pct. 1 NCPC, care stabilesc termenul de contestaţie de 15 zile de la luarea la cunoştinţă de către contestator de actul de executare contestat. Or, necesitatea contestării încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare, prin prisma cenzurării cuantumului cheltuielilor raportat la munca depusă, nu poate fi cunoscută decât după finalizarea procedurii. O interpretare contrară ar fi de natură a împiedica debitorul să conteste efectiv cuantumul cheltuielilor de executare prin prisma motivelor de cenzurare prevăzute de art. 670 alin. (4) raportat la art. 451 alin. (2) şi (3) NCPC.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 7024 din 16.09.2016, republicată, schimbată în parte prin dec. nr. 519 din 21.02.2017 a Tribunalului Bucureşti, s. a V-a civ., prin care s-a admis excepţia tardivităţii declarării contestaţiei la executare, s-a respins contestaţia la executare ca tardiv formulată şi s-a menţinut în rest sentinţa atacată

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti la data de 31.08.2015, contestatorul M.B., în contradictoriu cu intimatul C.M., a formulat contestaţie la executare prin care a solicitat anularea adresei prin care s-a înfiinţat poprirea în dosarul de executare nr. [...]/2015 şi, respectiv, a încheierii emise la data de 20.07.2015 privind creanţa şi cheltuielile de executare, prin care s-a învederat obligaţia de plată a sumei de 4.833,14 lei, reprezentând cheltuieli de executare în dosarul de executare nr. [...]/2015, întocmit de către BEJ P.V., exonerarea de plata sumei menţionate în încheierea privind stabilirea cheltuielilor de executare ori, în subsidiar, micşorarea cuantumului acestora, întrucât le consideră exagerat de mari, suspendarea executării silite până la soluţionarea contestaţiei.

În motivarea cererii, contestatorul a arătat că executorul judecătoresc a procedat la înfiinţarea popririi fără a emite o somaţie de plată în acest dosar de executare, somaţie care ar fi putut duce la plata benevolă.

Referitor la onorariul executorului judecătoresc în cuantum de 4.833,14 lei, contestatorul a apreciat că acesta a fost stabilit nelegal, este prea mare şi nejustificat, având în vedere că prin anexa Hotărârii nr. 2/17.02.2007 privind Statutul Uniunii Naţionale a Executorilor Judecătoreşti, dispoziţiile Legii nr. 188/2000 şi ale O.M.J. nr. 2550/C/2006, se precizează că onorariile minimale şi maximale pentru serviciile prestate de executorii judecătoreşti în cazul notificării şi comunicării actelor de procedură sunt între 20-400 lei, iar în speţă s-a emis o simplă somaţie şi o încheiere de stabilire a cheltuielilor de executare.

În acest sens, contestatorul a invocat prevederile art. 662 NCPC (în prezent, art. 663), menţionând că poate fi declanşată executarea silită împotriva debitorului şi cu privire la cheltuielile de executare stabilite de executor prin proces-verbal, însă doar în măsura în care sunt evidenţiate într-un atare înscris şi cât au fost realizate efectiv de către creditor, căzând în sarcina debitorului urmărit doar cheltuielile

suportate efectiv de către partea care a solicitat executarea silită şi dovedite în mod corespunzător.

În concret, s-a subliniat că la dosarul de executare nu există dovada efectuării plăţii, onorariul de avocat neavând natura unor cheltuieli de executare. Mai mult, onorariul este nepotrivit de mare faţă de munca îndeplinită de acesta în faza de executare silită până la momentul încheierii procesului-verbal, constând exclusiv în redactarea cererii de executare silită, având în vedere criteriile prevăzute de art. 132 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat, şi anume complexitatea cauzei, durata cazului, timpul şi volumul de muncă solicitată pentru executarea mandatului primit, natura şi dificultatea cauzei. Contestatorul a solicitat să se aibă în vedere că, la data de 04.08.2015, instituţia a efectuat plata către intimat în valoare de 38.473 lei cu OP nr. [...]/04.08.2015 în dosarul nr. [...]/300/2011, conform sentinţei civile nr. 3106/12.03.2014.

În drept, contestatorul a invocat prevederile art. 451, art. 452, art. 453, art. 711 NCPC şi urm.

La data de 29.10.2015, intimatul a depus întâmpinare, prin care a invocat excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti, conform art. 714 alin. (1) NCPC, şi excepţia tardivităţii contestării încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare silită.

În motivare, intimatul a arătat că încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare a fost comunicată debitorului la data de 22.07.2015, orele 10:10, conform dovezii de înmânare aflate la dosarul de executare silită, conform dispoziţiilor art. 715 alin. (2) NCPC.

Deoarece contestaţia la executare a fost introdusă la data de 31.08.2015, intimatul a solicitat să se constate faptul că, faţă de data comunicării la 22.07.2015 a încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare din data de 20.07.2015, întocmit de BEJ P.V., intervine tardivitatea formulării contestaţiei la executare.

După comunicarea somaţiei, dar cu nerespectarea termenului de o zi, prevăzut de dispoziţiile art. 732 NCPC, debitorul a efectuat, la data de 05.08.2015, plata debitului direct în contul intimatului, şi nu în contul de consemnări indicat de către executorul judecătoresc, neînţelegând să achite şi cheltuielile de executare silită sau să notifice executorul judecătoresc despre plata efectuată.

Debitorul a efectuat în mod intenţionat plata în contul intimatului, şi nu în contul de consemnări al executorului judecătoresc, deşi fusese somat şi i se comunicase acest cont, tocmai pentru a nu se proceda la eliberarea sumelor conform dispoziţiilor Codului de procedură civilă, cu consecinţa reţinerii de către executor cu prioritate a cheltuielilor de executare.

Deoarece este evident faptul că debitorul dispunea de fondurile necesare achitării debitului, devin aplicabile dispoziţiile de drept comun prevăzute de noul Cod de procedură civilă, respectiv cele ale art. 732 NCPC, care acordă termenul de plată de o zi de la data comunicării încheierii de încuviinţare a executării şi a somaţiei de executare sau cel mult termenul de 5 zile indicat de către executorul judecătoresc în somaţia comunicată debitorului.

Debitorul a efectuat plata la data de 05.08.2015, şi nu de îndată sau în termenul acordat de lege, astfel încât nu sunt aplicabile dispoziţiile art. 670 alin. (2) teza a III-a NCPC.

Din contră, executarea silită a continuat pentru plata cheltuielilor de executare, conform dispoziţiilor art. 670 alin. (2) teza a II-a NCPC.

Instanţa are posibilitatea diminuării onorariului executorului judecătoresc doar în cazul în care debitorul a îndeplinit obligaţia de plată de îndată sau în termenul de o zi acordat de lege, în cazul de faţă debitorul îndeplinindu-şi obligaţia parţial şi fără respectarea dispoziţiilor legale, după 14 zile de la comunicarea somaţiei.

Onorariul a fost calculat cu respectarea dispoziţiilor legale.

Argumentele debitorului nu au legătură cu dosarul de executare. S-a arătat faptul că nu s-a emis somaţie, or, somaţia a fost emisă. S-a făcut o discuţie despre onorariul de avocat, în speţă nefiind inclus niciun onorariu de avocat în cheltuielile de executare silită.

Prin sentinţa civilă nr. 2433/25.02.2016, Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti a admis excepţia necompetenţei teritoriale şi a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti la data de 14.07.2016. (...)

La termenul din data de 02.09.2016, instanţa a dispus unirea cu fondul cauzei a excepţiei tardivităţii contestaţiei formulate împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Prin sentinţa civilă nr. 3106/12.03.2014, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/300/2011, definitivă şi irevocabilă prin respingerea recursului prin decizia 4335/R/2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, contestatorul din prezenta cauză a fost obligat să plătească intimatului din prezenta cauză suma de 36.638 lei, cu titlu de lipsă de folosinţă pentru perioada 19.04.2009-28.06.2011, şi suma de 1.835 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Intimatul a formulat cerere de executare silită în baza titlului executoriu anterior menţionat, formându-se astfel dosarul de executare nr. [...]/2015 pe rolul BEJ P.V.

În cadrul acestui dosar de executare a fost emisă încheierea de cheltuieli de executare din data de 20.07.2015, prin care s-au stabilit cheltuieli de executare după cum urmează: 4.770,65 lei – onorariu executor (TVA inclus), 57 lei (10*5,7) – cheltuieli de transmitere prin poştă (TVA inclus); 5,49 lei – taxă administrare electronică dosar de executare silită (TVA inclus).

La data de 20.07.2015, executorul a emis somaţia de executare nr. [...], prin care contestatorul a fost somat ca, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea nr. 110/25.04.2007, care modifică O.G. nr. 22/2002, în cazul în care nu dispune de fonduri, să facă demersurile necesare pentru a îndeplini obligaţia de plată în termen de 6 luni şi să se conformeze prevederilor titlului executoriu constând în sentinţa civilă nr. 3106/12.03.2014, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, la stăruinţa creditorului C.M., în sensul de a achita suma de 43.306,14 lei (38.473 lei – potrivit titlului executoriu, la care se adaugă cheltuielile de executare, conform încheierii din data de 20.07.2015).

Această somaţie, însoţită de titlul executoriu, de încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare silită şi de încheierea de încuviinţare, a fost comunicată contestatorului la data de 22.07.2015.

La data de 05.08.2015, contestatorul a achitat, în contul intimatului, suma de 38.473 lei, intimatul solicitând continuarea executării silite pentru recuperarea cheltuielilor de executare, în cuantum de 4.833,14 lei.

La data de 19.08.2015 s-a emis către terţul poprit Activitatea de Trezorerie şi Contabilitate Publică a Municipiului Bucureşti (A.T.C.P.M.B.) adresa de înfiinţare a popririi pentru recuperarea sumei de 4.833,14 lei, măsură adusă şi la cunoştinţa contestatorului la data de 24.08.2015.

Prin încheierea din data de 21.12.2015, ca urmare a constatării realizării integrale a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu şi a achitării cheltuielilor de executare, s-a dispus încetarea executării silite.

Analizând cu prioritate excepţia tardivităţii contestaţiei formulate împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare silită, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 715 alin. (2) NCPC, contestaţia împotriva încheierilor executorului judecătoresc, în cazurile în care acestea nu sunt, potrivit legii, definitive, se poate face în termen de 15 zile de la comunicare.

Instanţa a constatat că încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare a fost contestată atât prin invocarea unor motive de nelegalitate, cât şi a unor motive privind diminuarea cuantumului acestora.

Or, având în vedere elementele care trebuie analizate în cercetarea celor două categorii de motive, instanţa a apreciat că termenul de contestare este diferit prin prisma motivelor invocate.

Astfel, motivele de nelegalitate a stabilirii cheltuielilor de executare pot fi cunoscute de contestator de la momentul la care i se comunică încheierea de către executor, însă motivele privind diminuarea cuantumului cheltuielilor de executare nu pot fi cunoscute decât la încetarea executării silite, singurul moment în care se poate cunoaşte munca efectiv depusă de executorul judecătoresc în derularea procedurii executării silite şi, implicit, se poate aprecia necesitatea diminuării onorariului acestuia, o atare cerere formulată anterior încetării executării silite fiind prematură, întrucât nu s-ar putea aprecia în concret elementele prevăzute de lege pentru cenzurarea cheltuielilor.

Având în vedere considerentele anterior expuse, instanţa a constatat că art. 715 alin. (2) NCPC trebuie interpretat în speţă ca prevăzând un termen de 15 zile de la comunicarea încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare doar în privinţa motivelor de nelegalitate, în privinţa celor de diminuare a cuantumului acestora, instanţa având în vedere un termen de contestaţie de 15 zile de la încetarea procedurii executării silite. Sub acest din urmă aspect, instanţa a reţinut şi dispoziţiile art. 715 alin. (1) pct. 1 NCPC, care stabilesc termenul de contestaţie de 15 zile de la luarea la cunoştinţă de către contestator de actul de executare contestat. Or, necesitatea contestării încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare prin prisma cenzurării cuantumului cheltuielilor raportat la munca depusă nu poate fi cunoscută decât după finalizarea procedurii. O interpretare contrară ar fi de natură a împiedica debitorul să conteste efectiv cuantumul cheltuielilor de executare prin prisma motivelor de cenzurare prevăzute de art. 670 alin. (4) raportat la art. 451 alin. (2) şi (3) NCPC.

Analizând excepţia tardivităţii prin prisma nuanţărilor anterior expuse, instanţa a constatat că aceasta este întemeiată în privinţa motivelor de nelegalitate şi neîntemeiată în privinţa motivelor privind diminuarea cuantumului acestora.

Astfel, în privinţa motivelor de nelegalitate, termenul de contestaţie de 15 zile a început să curgă de la data de 22.07.2015, când încheierea de stabilire a cheltuielilor a fost comunicată contestatorului, fiind împlinit la data de 31.08.2015, când a fost formulată contestaţia la executare.

În privinţa motivelor de cenzurare a cuantumului cheltuielilor, termenul de 15 zile a început să curgă de la data încetării executării silite, respectiv 21.12.2015, nefiind împlinit la data formulării contestaţiei la executare (31.08.2015).

Pe cale de consecinţă, instanţa a admis excepţia tardivităţii contestaţiei formulate împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare silită în privinţa motivelor de nelegalitate, a respins ca tardivă contestaţia la executare formulată împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare silită în privinţa motivelor de nelegalitate şi a respins excepţia tardivităţii contestaţiei formulate împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare silită în privinţa motivelor privind diminuarea cuantumului acestora.

Analizând pe fond cererea contestatorului de cenzurare a cuantumului cheltuielilor de executare şi cererea de anulare a adresei de înfiinţare a popririi din data de 19.08.2015, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 783 alin. (1) NCPC, poprirea se înfiinţează fără somaţie, în baza încheierii de încuviinţare a executării.

Totodată, instanţa a constatat că, astfel cum s-a reţinut anterior, înainte de înfiinţarea popririi, executorul judecătoresc a procedat în conformitate cu dispoziţiile O.G. nr. 22/2002, emiţând somaţia nr. 264/2015, susţinerile contestatorului sub acest aspect fiind neîntemeiate.

Potrivit art. 670 alin. (2) NCPC, „debitorul va fi ţinut să suporte cheltuielile de executare stabilite sau, după caz, efectuate după înregistrarea cererii de executare şi până la data realizării obligaţiei stabilite în titlul executoriu, chiar dacă el a făcut plata în mod voluntar. Cu toate acestea, în cazul în care debitorul, somat potrivit art. 668, a executat obligaţia de îndată sau în termenul acordat de lege, el nu va fi ţinut să suporte decât cheltuielile pentru actele de executare efectiv îndeplinite, precum şi onorariul executorului judecătoresc şi, dacă este cazul, al avocatului creditorului, proporţional cu activitatea depusă de aceştia".

Totodată, instanţa a reţinut că, potrivit art. 670 alin. (4) NCPC, sumele reprezentând cheltuielile de executare pot fi cenzurate de instanţa de executare, pe calea contestaţiei la executare formulate de partea interesată şi ţinând seama de probele administrate de aceasta, dispoziţiile art. 451 alin. (2) şi (3) aplicându-se în mod corespunzător.

Or, având în vedere faptul că, ulterior somaţiei din data de 20.07.2015, comunicate contestatorului la data de 22.07.2015, acesta a procedat la plata creanţei decurgând din titlul executoriu la data de 05.08.2015, executarea prin poprire fiind efectuată exclusiv pentru recuperarea cheltuielilor de executare, instanţa a apreciat că, în raport de activitatea efectiv desfăşurată de executorul judecătoresc în dosarul nr. [...]/2015, prin prisma dispoziţiilor legale anterior citate, se justifică reducerea onorariului de la 4.770,65 lei la 2.550 lei.

Având în vedere toate considerentele anterior expuse, instanţa a admis, în parte, contestaţia şi a redus onorariul executorului judecătoresc de la 4.770,65 lei la suma de 2.500 lei şi a dispus rectificarea în consecinţă a actelor de executare

efectuate în dosarul nr. [...]/2015 al BEJ P.V., respingând ca rămasă fără obiect cererea de suspendare a executării silite.

JURISPRUDENŢĂ

1. *În calea de atac formulată împotriva sentinţei redate mai sus, prin decizia nr. 519/21.02.2017 (www.rolii.ro), Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, a reţinut următoarele:*

Prin contestaţia la executare a fost criticată încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare. Această încheiere a fost comunicată intimatei-contestatoare la data de 22.07.2015, iar contestaţia la executare a fost depusă la instanţă la data de 31.08.2015, peste termenul de 15 zile prevăzut de art. 715 alin. (2) NCPC.

Tribunalul a apreciat că intimata-contestatoare avea posibilitatea să aprecieze, prin raportare la actele de executare efectuate până la momentul întocmirii încheierii de stabilire a cheltuielilor, dacă înţelege să conteste aceste cheltuieli sau nu, neexistând posibilitatea de a aştepta finalizarea procedurii de executare silită pentru a aprecia asupra acestui aspect, întrucât nu există nicio prevedere legală în sprijinul acestei ipoteze.

În ceea ce priveşte cheltuielile de executare intervenite ulterior momentului emiterii încheierii, executorul are posibilitate de a emite un proces-verbal suplimentar cu privire la cheltuielile de executare.

Din aceste motive, tribunalul a apreciat că în mod eronat instanţa de fond a procedat la aplicarea a două criterii distincte pentru a analiza tardivitatea formulării contestaţiei la executare, singurul element relevant sub acest aspect fiind data comunicării încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare către debitor.

2. Pentru analiza condiţiilor şi criteriilor de reducere a onorariului avocaţial aferent fazei executării silite, *a se vedea decizia civilă nr. 4158/A/07.12.2018, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, definitivă, publicată în R.R.E.S. nr. 1/2019, care cuprinde şi considerentele sentinţei nr. 3242/02.05.2018, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti:*

Prin sentinţa civilă nr. 3242/02.05.2018, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s-a admis, în parte, contestaţia la executare formulată de contestatoarea C.E.B. SA, în contradictoriu cu intimatul P.M., s-a anulat, în parte, încheierea din data de 11.01.2018, emisă de BEJ C.N.A. în dosarul de executare, în sensul că diminuează cuantumul cheltuielilor de executare de la suma de 2.281,80 lei la suma de 781,80 lei, s-a dispus întoarcerea executării silite efectuate în dosarul de executare, în sensul că obligă intimatul să restituie contestatoarei suma de 1.500 lei, a fost obligat intimatul la plata către contestatoare a sumei de 50 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată şi la plata către BEJ C.N.A. a sumei de 35,70 lei, reprezentând contravaloarea copierii dosarului de executare.

Instanţa de fond a reţinut, în considerentele sentinţei, că, la data de 06.12.2017, intimatul a formulat cerere de executare silită împotriva contestatoarei, în baza titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 2148/22.08.2016, pronunţată de Judecătoria Tulcea, pentru executarea silită a obligaţiei de plată a sumei de 700 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, la care contestatoarea a fost obligată prin titlul executoriu, fiind format dosarul de executare al BEJ C.N.A.

Prin încheierea pronunţată la data de 14.12.2017 de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, a fost încuviinţată executarea silită a dispoziţiilor titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 2148/22.08.2016, pronunţată de Judecătoria Tulcea.

La data de 11.01.2018, executorul judecătoresc a emis încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare silită în cuantum de 2.281,80 lei, încheiere contestată în cauză, prin care a stabilit următoarele cheltuieli de executare silită: 2.000 lei – onorariu avocat, 20 lei – taxă timbru executare, 150 lei + TVA = 178,50 lei – cheltuieli executare şi 83,30 lei – onorariu executor judecătoresc.

Prin adresa nr. 1238/11.01.2018 s-a dispus înfiinţarea popririi până la concurenţa sumei de 2.981,80 lei, sumă compusă din 700 lei, reprezentând cheltuieli de judecată şi 2.281,80 lei, reprezentând cheltuieli de executare silită, conform încheierii din data de 11.01.2018, asupra sumelor datorate de către terţul poprit B.N.R., iar la data de 17.01.2018, în conformitate cu prevederile art. 787 NCPC, s-a efectuat operaţiunea de virare a sumei de 2.981,80 lei din contul contestatoarei C.E.B. SA în conturile BEJ C.N.A., în favoarea intimatului P.M.

Prin încheierea din data de 29.01.2018, executorul judecătoresc a dispus încetarea executării silite, întrucât obligaţia prevăzută în titlul executoriu s-a realizat integral.

În drept, a reţinut instanţa de fond că, potrivit art. 712 alin. (1) NCPC, „împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare. De asemenea, se poate face contestaţie la executare şi în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condiţiile legii".

Potrivit art. 670 alin. (4) NCPC, „sumele datorate ce urmează să fie plătite se stabilesc de către executorul judecătoresc, prin încheiere, pe baza dovezilor prezentate de partea interesată, în condiţiile legii. Aceste sume pot fi cenzurate de instanţa de executare, pe calea contestaţiei la executare formulate de partea interesată şi ţinând seama de probele administrate de aceasta. Dispoziţiile art. 451 alin. (2) şi (3) se aplică în mod corespunzător, iar suspendarea executării în privinţa acestor cheltuieli de executare nu este condiţionată de plata unei cauţiuni".

Prin raportare la cererea formulată de contestatoare, instanţa a reţinut că onorariul de avocat este prevăzut expres ca şi cheltuială de executare prin dispoziţiile art. 670 alin. (3) pct. 3 NCPC.

În privinţa cuantumului acestuia – 2.000 lei –, conform chitanţei nr. 426/06.11.2017, instanţa de fond reţine că acesta se impune a fi redus la valoarea de 500 lei, apreciată de instanţă ca rezonabilă în raport de valoarea creanţei (700 lei) şi de munca redusă, ca volum şi complexitate, depusă de avocat în dosarul de executare.

Sub acest aspect, instanţa de fond a apreciat că nu se justifică acordarea unui onorariu avocaţial într-un cuantum mult mai ridicat decât valoarea debitului şi decât onorariul executorului judecătoresc, care desfăşoară principala activitate în dosarul de executare, conform art. 628 NCPC, în condiţiile în care singurul act întocmit de avocat în cursul executării silite este cererea de executare silită, care a fost depusă împreună cu copia legalizată a titlului executoriu la biroul executorului judecătoresc.

Astfel, onorariul avocatului în cuantum de 2.000 lei în faza de executare silită nu este justificat de specificul activităţilor de executare silită desfăşurate în dosarul de executare, în care executorul judecătoresc a fost cel care a efectuat demersurile

adiacente, astfel cum rezultă din actele depuse la dosar: deschidere dosar, cererea de încuviinţare a executării, respectiv înaintarea actelor la instanţă în vederea încuviinţării executării silite, demersuri pentru aflarea veniturilor debitorului, înfiinţarea popririi, distribuirea sumelor şi, în final, închiderea dosarului de executare.

În privinţa complexităţii reduse a actelor efectuate în dosarul de executare, instanţa a avut în vedere faptul că executarea silită, demarată de intimat la data de 06.12.2017, a încetat prin realizarea integrală a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu la data de 29.01.2018, suma de 2.981,80 lei fiind recuperată prin poprire încă din data de 17.01.2018.

Prin urmare, instanţa a constatat că, prin durata redusă a desfăşurării executării silite împotriva contestatoarei, care atestă şi complexitatea scăzută a activităţii desfăşurate de avocat, nu este justificat onorariul avocaţial stabilit prin încheierea executorului judecătoresc.

Instanţa a mai reţinut că, deşi contestatoarea ar fi putut evita plata cheltuielilor de executare dacă şi-ar fi îndeplinit obligaţia anterior formulării de către intimat a cererii de începere a executării silite, totuşi, cheltuielile de executare nu trebuie să se transforme într-o sancţiune în sarcina debitorului.

Referitor la cheltuielile de executare în cuantum de 150 lei + TVA contestate în cauză, instanţa a constatat că executorul judecătoresc a precizat că acestea reprezintă cheltuieli cu efectuarea actelor de executare silită şi cheltuieli de comunicare prin poştă/agent procedural, încadrându-se în dispoziţiile art. 670 alin. (3) pct. 5 NCPC („cheltuielile efectuate cu ocazia publicităţii procedurii de executare silită şi cu efectuarea altor acte de executare silită").

Totodată, instanţa a reţinut că obiectul cererii îl constituie anularea parţială a încheierii emise la data de 11.01.2018, în sensul diminuării cheltuielilor de executare de la suma de 2.281,80 lei la suma de 481,80 lei, deci cu 1.800 lei, reprezentând, conform susţinerilor contestatoarei, reducere onorariu avocaţial de la 2.000 lei la 200 lei. Or, având în vedere prevederile art. 9 alin. (2) NCPC, instanţa a apreciat că cererea privind cenzurarea cheltuielilor de executare silită în cuantum de 150 lei excedează limitelor judecăţii cu care a fost învestită instanţa.

Întrucât contestatoarea a achitat suma de 2.981,80 lei, incluzând cheltuielile de executare silită, astfel cum rezultă din recipisa de consemnare, în baza art. 723-724 NCPC, instanţa de fond a dispus întoarcerea executării silite, obligând intimatul să restituie contestatoarei suma de 1.500 lei, reprezentând suma cu care a fost diminuat onorariul avocatului în faza executării silite. (...)

Intimatul P.M. a formulat apel împotriva acestei sentinţe, prin care a solicitat admiterea apelului, schimbarea hotărârii apelate în sensul respingerii contestaţiei la executare, ca nefondată.

Prin decizia civilă nr. 4158/A/07.12.2018, Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, a respins apelul, ca nefondat.

Pentru a pronunţa această hotărâre, tribunalul a constatat că instanţa de fond a redus în mod justificat cheltuielile de executare reprezentate de onorariul de avocat pentru faza de executare silită.

Nu rezultă din înscrisurile depuse la dosarul cauzei că avocatul s-a deplasat în Bucureşti pentru a depune cererea de executare silită şi pentru a obţine legalizarea sentinţei civile. Totodată, s-a avut în vedere în mod corect cuantumul creanţei ce

se solicită a fi executată silit, întrucât nu se justifică un cuantum total al cheltuielilor de executare de 3 ori mai mare decât creanţa datorată. Este evident că avocatul angajat are o serie de cheltuieli rezultate din activitatea sa profesională, respectiv consumabile, utilităţi şi taxe şi impozite, însă acestea nu justifică stabilirea unor cheltuieli de executare reprezentând onorariul de avocat decât în conformitate cu complexitatea şi volumul de muncă depus în mod efectiv în derularea proceselor în această fază a procesului civil (...).

36. Contestaţie la titlu. Lămurirea hotărârii, potrivit art. 443 NCPC. Inadmisibilitatea contestaţiei la titlu în condiţiile în care obiectul contestaţiei nu este un titlu executoriu

Potrivit art. 712 alin. (2) NCPC, „Dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 443, se poate face contestaţie şi în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu".

Astfel, din modul de redactare a art. 712 alin. (2) NCPC, care reglementează obiectul contestaţiei la executare, rezultă că o contestaţie la titlu, având ca obiect lămurirea înţelesului, întinderii sau aplicării unei hotărâri judecătoreşti, poate viza doar titlul executoriu în baza căruia s-a declanşat procedura executării silite.

Nu există identitate totală de reglementare în privinţa obiectului între procedura lămuririi prevăzută de art. 443 NCPC şi procedura contestaţiei la titlu reglementată de art. 712 alin. (2) NCPC. Astfel, o cerere întemeiată exclusiv pe dispoziţiile art. 443 NCPC poate viza orice hotărâre în privinţa căreia sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului, în timp ce o contestaţie la executare având ca obiect lămurirea titlului, întemeiată pe dispoziţiile art. 712 alin. (2) NCPC, poate viza exclusiv o sentinţă sau o încheiere care este titlu executoriu.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 2191 din 10.03.2017, neapelată, nepublicată

Prin contestaţia la executare depusă la data de 10.11.2016 în cadrul dosarului nr. [...]/303/2016, contestatoarea B.I. IPURL, în contradictoriu cu intimatul P.I., a solicitat lămurirea înţelesului dispozitivului titlului executoriu reprezentat de încheierea din data de 20.08.2015, pronunţată în dosarul nr. [...]/303/2015, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, prin care s-a admis acţiunea reclamantului P.I., în contradictoriu cu A.L. IPURL (actual B.I. IPURL), şi a fost obligată contestatoarea la plata unor penalităţi în cuantum de 1.000 lei pe zi de întârziere, de la data de 20.08.2015 şi până la data executării obligaţiei prevăzute în sentinţa nr. 3080/14.03.2014, sub aspectele interpretării corecte a dispoziţiilor cu privire la calitatea în care B.I. IPURL (fostă A.L. IPURL) este obligată să răspundă material.

În motivarea cererii, contestatoarea a arătat că hotărârea a fost pronunţată/ soluţionată într-o cauză care este viciată sub toate aspectele procedurii de citare şi cu încălcarea dreptului la apărare al contestatoarei, în condiţiile în care: hotărârea iniţială (nr. 3080/14.03.2014) a respins cererile reclamantului P.I. de obligare a contestatoarei la daune pentru neeliberarea adeverinţei; la data de 26.06.2014,

A.L. IPURL a făcut diligenţele legale pentru notificarea către terţi şi către persoanele interesate a faptului că şi-a schimbat denumirea în B.I. IPURL, iar reclamantul s-a judecat în anul 2015 cu A.L. IPURL; hotărârea în cauză a fost interpretată greşit de către instanţele de executare şi de către executorii judecătoreşti B. şi B., în sensul că s-a apreciat că obligaţia este în sarcina A.L., ca practician în insolvenţă, şi nu în sarcina A.L., în calitate de lichidator judiciar al I.N.S. SA.

Faţă de aceste considerente, în cadrul primei contestaţii la executare formulate împotriva executării silite a conturilor B.I. IPURL, contestatoarea a arătat faptul că executarea silită s-a pornit în mod greşit împotriva conturilor personale ale practicianului în insolvenţă, deoarece executarea silită trebuie pornită în mod corect împotriva averii debitoarei I.N.S. SA, prin înscrierea titlului şi a obligaţiilor aferente la masa credală a debitoarei, în conformitate cu dispoziţiile normelor speciale ale Legii nr. 85/2006.

Contestatoarea a arătat că, de altfel, instanţa a soluţionat prima contestaţie la executare, a admis apărările sale şi a anulat toate formele de executare efectuate de către BEJ B. şi B. în dosarul de executare nr. [...]/2015, trimiţând spre lămurire titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 3080/14.03.2014, pronunţată în dosarul nr. [...]/3/2012, aflat pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a VIII-a civilă, dosarul nr. [...]/303/2015 al Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti.

În privinţa interpretării încheierii din data de 20.05.2015, pronunţată în dosarul nr. [...]/303/2015, aflată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, contestatoarea a arătat că interpretarea acestui titlu executoriu se face implicit şi indirect şi prin pronunţarea încheierii din data de 18.05.2016, pronunţată în dosarul nr. [...]/303/2015, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, care stabileşte natura obligaţiei de executat în sarcina B.I. IPURL, în nume propriu.

Astfel, eroarea care a fost iniţial corectată prin admiterea unei contestaţii la executare formulate în cauză, se reia şi se întăreşte prin pronunţarea încheierii din data de 18.05.2016 în dosarul nr. [...]/303/2015, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, motiv pentru care a reiterat argumentele şi apărările sale cu privire la aceste interpretări.

Contestatoarea a subliniat că sentinţa civilă nr. 3080/14.03.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VIII-a civilă, în dosarul cu nr. [...]/3/2012, este pronunţată împotriva A.L. IPURL, în calitate de lichidator judiciar al I.N.S. SA – în faliment, şi nu împotriva A.L. IPURL, în nume personal. În acest context, obligaţia sa ca practician în insolvenţă este aceea de a depune toate diligenţele de a prelua şi conserva arhivele debitoarei, urmând să elibereze adeverinţe numai în situaţia şi pe baza documentelor pe care le identifică în arhiva debitoarei.

Contestatoarea a menţionat că, în toate fazele de judecată în care a fost legal citată şi a formulat apărări, a arătat faptul că, în conformitate cu dispoziţiile art. 23 din Legea nr. 85/2006, lichidatorul judiciar a convocat la data de 11.05.2012 Comitetul Creditorilor I.N.S. SA, având pe ordinea de zi „Aprobarea de către membrii comitetului creditorilor a propunerii lichidatorului judiciar de încheiere a unui contract de prestări servicii cu M.S.G. SRL, având ca obiect ordonarea, inventarierea şi depozitarea arhivei I.N.S. SA", iar M.S.G. SRL a fost angajată în vederea ordonării inventarierii şi depozitării arhivei societăţii I.N.S. SA.

Totodată, contestatoarea a arătat că, în conformitate cu dispoziţiile exprese ale Legii nr. 85/2006, lichidatorul judiciar nu poate fi sancţionat pentru neîndeplinirea atribuţiilor stabilite prin Legea nr. 85/2006, decât în baza dispoziţiilor legii sus-citate (art. 22 pct. 3) şi numai de către judecătorul-sindic, iar în acest context, Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti nu avea competenţa sancţionării contestatoarei, mai ales că aceasta şi-a îndeplinit toate atribuţiile corelate cu solicitările reclamantului.

A mai învederat faptul că atribuţiile practicianului în insolvenţă sunt eminamente manageriale cu privire la procedura insolvenţei, fără ca practicianul să fie obligat să îndeplinească personal atribuţii legale care sunt date în competenţa altor instituţii sau profesii.

De asemenea, a menţionat că încheierea din data de 20.08.2015, pronunţată în dosarul nr. [...]/303/2015, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, nu poate fi interpretată decât în coroborare cu dispoziţiile Legii nr. 85/2006 şi nu poate fi pusă în executare decât sub aspectul obligării debitoarei, prin reprezentanţii săi legali, respectiv lichidatorul judiciar în cazul de faţă, să ducă la îndeplinire acele obligaţii care se pot executa, conform legii. (...)

La data de 10.11.2016, intimatul P.I. a formulat întâmpinare, prin care a invocat (...) excepţia inadmisibilităţii contestaţiei la executare, în raport cu dispoziţiile art. 712 NCPC.

În susţinerea excepţiei inadmisibilităţii, intimatul a învederat că reclamanta a reluat în prezenta contestaţie aceleaşi motive avute în vedere în cadrul contestaţiei anterioare, în dosarul nr. [...]/3/2016 al Tribunalului Bucureşti – încheierea din data de 20.05.2016, astfel încât nu mai pot fi primite aceleaşi motive, contestaţia fiind inadmisibilă în raport cu art. 712 NCPC.

Pe fond, intimatul a solicitat respingerea contestaţiei la executare ca neîntemeiată. (...)

Intimatul a apreciat că au fost lămurite definitiv dispoziţiile titlului executoriu reprezentat de sentinţa nr. 3080/14.03.2014, în baza căruia instanţa de executare a Judecătoriei Sectorului 6 a admis acordarea de penalităţi pentru creditorul prejudiciat P.I., aflându-se chiar în situaţia autorităţii de lucru judecat.

Totodată, a mai învederat că titlul este lămurit şi aplicabil, neexistând motive temeinice care să justifice încetarea şi anularea actelor de executare efectuate împotriva contestatorului, cu atât mai mult acest aspect fiind întărit prin încheierea din data de 18.05.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 în cadrul dosarului nr. [...]/303/2015.

La termenul din data de 10.03.2017, contestatoarea a precizat că obiectul cauzei îl constituie contestaţie la executare – lămurire titlu, iar instanţa a invocat excepţia inadmisibilităţii contestaţiei la executare – lămurire titlu, raportat la obiectul acesteia.

Analizând excepţia inadmisibilităţii contestaţiei la executare raportat la obiect, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 712 alin. (2) NCPC, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 443, se poate face contestaţie şi în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu.

Astfel, din modul de redactare a art. 712 alin. (2) NCPC, care reglementează obiectul contestaţiei la executare, rezultă că o contestaţie la titlu, având ca obiect

lămurirea înţelesului, întinderii sau aplicării unei hotărâri judecătoreşti, poate viza doar titlul executoriu în baza căruia s-a declanşat procedura executării silite.

Instanţa a constatat astfel că nu există identitate totală de reglementare, în privinţa obiectului, între procedura lămuririi prevăzută de art. 443 NCPC şi procedura contestaţiei la titlu reglementată de art. 712 alin. (2) NCPC. Astfel, o cerere întemeiată exclusiv pe dispoziţiile art. 443 NCPC poate viza orice hotărâre în privinţa căreia sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului, în timp ce o contestaţie la executare având ca obiect lămurirea titlului, întemeiată pe dispoziţiile art. 712 alin. (2) NCPC, poate viza exclusiv o sentinţă sau o încheiere care este titlu executoriu.

Pe baza actelor de executare ataşate la dosar, instanţa a reţinut că executarea silită ce face obiectul dosarului de executare nr. [...]/2016 al BEJ M.A. se derulează în baza titlului executoriu constând în încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 18.05.2016, în dosarul nr. [...]/303/2015, iar nu în baza încheierii din data de 20.08.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2015.

Instanţa a constatat că, prin încheierea din data de 20.08.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2015, în temeiul art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC, instanţa a obligat A.L. IPURL să plătească intimatului din prezenta cauză penalităţi în cuantum de 1.000 lei/zi de întârziere, de la data pronunţării încheierii până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 3080/14.03.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VIII-a conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/3/2012.

Prin încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 18.05.2016, în dosarul nr. [...]/303/2015, instanţa, în baza art. 906 alin. (4) NCPC, a obligat B.I. IPURL (fostă A.L. IPURL) să plătească intimatului din prezenta cauză suma de 130.000 lei, reprezentând penalităţi de întârziere datorate de la data de 21.08.2015 până la data de 29.12.2015, pentru neexecutarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 3080/14.03.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VIII-a conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/3/2012.

Astfel, încheierea din data de 20.08.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, reprezintă o încheiere de aplicare penalităţi pentru neexecutarea unei obligaţii de a face *intuitu personae*, în condiţiile art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC, iar încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 18.05.2016 reprezintă încheierea de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi, pronunţată în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC.

Conform art. 906 alin. (6) NCPC, încheierea dată în condiţiile alin. (4) este executorie.

Pe cale de consecinţă, instanţa a constatat că doar încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 18.05.2016, în dosarul nr. [...]/303/2015, este titlu executoriu, încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 20.08.2015 neavând un atare caracter, astfel cum s-a reţinut, de altfel, şi prin sentinţa nr. 2437/22.03.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2015.

Având în vedere argumentele anterior expuse privind obiectul contestaţiei la titlu, precum şi împrejurarea că încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 20.08.2015, în dosarul nr. [...]/303/2015, cu privire la care s-a solicitat lămurirea prin prezenta contestaţie la executare, nu este titlu executoriu, nefăcând obiectul dosarului de executare nr. [...]/2016 al BEJ M.A., instanţa a admis excepţia inadmisibilităţii contestaţiei la executare şi a respins contestaţia la executare ca inadmisibilă.

JURISPRUDENŢĂ

În practică s-a pus problema **dacă părţile mai au deschisă procedura prevăzută de art. 443 alin. (1) NCPC [corespondent art. 281¹ alin. (1) CPC 1865] ulterior declanşării procedurii executării silite în baza hotărârii supuse lămuririi sau au deschisă doar procedura contestaţiei la titlu odată începută executarea silită.**

Prin încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 03.11.2017, s-a respins excepţia inadmisibilităţii cererii de lămurire întemeiate pe dispoziţiile art. 281¹ alin. (1) CPC 1865 [art. 443 alin. (1) NCPC], pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 281¹ alin. (1) CPC 1865, în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii ori acesta cuprinde dispoziţii potrivnice, părţile pot cere instanţei care a pronunţat hotărârea să lămurească dispozitivul sau să înlăture dispoziţiile potrivnice.

Articolul 399 alin. (1) CPC 1865 prevede că, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestaţie şi în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu.

Dispoziţiile art. 399 alin. (1) CPC 1865, anterior citate, au fost preluate, corespunzător, de dispoziţiile art. 712 alin. (2) NCPC.

Instanţa a apreciat că dispoziţiile art. 281¹ alin. (1) CPC 1865 nu exclud posibilitatea părţii de a accesa această procedură ulterior demarării procedurii executării silite. Împrejurarea că, după declanşarea procedurii executării silite, partea are deschisă şi procedura contestaţiei la titlu nu este de natură a conduce către o altă concluzie, în lipsa unei dispoziţii legale exprese care să limiteze posibilitatea formulării unei cereri întemeiate pe dispoziţiile art. 281¹ alin. (1) CPC 1865.

Simpla prevedere a procedurii contestaţiei la titlu nu este de natură a închide procedura lămuririi reglementată de art. 281¹ alin. (1) CPC 1865, având în vedere şi condiţiile diferite de exercitare a celor două acţiuni. Astfel, cererea de lămurire prevăzută de art. 281¹ alin. (1) CPC 1865 nu este supusă timbrajului şi nici vreunui termen de decădere, iar contestaţia la titlu este supusă timbrajului, conform art. 10 din O.U.G. nr. 80/2013 şi termenului de contestaţie la executare, astfel cum este acesta prevăzut la art. 401 alin. (1¹) CPC 1865 şi, respectiv, de art. 715 alin. (3) NCPC.

În atare condiţii, în lipsa unei dispoziţii exprese care să excludă posibilitatea părţii să urmeze procedura lămuririi prevăzute de art. 281¹ alin. (1) CPC 1865 ulterior declanşării procedurii executării silite, instanţa a apreciat că trebuie recunoscut dreptul părţii de a opta între cele două proceduri, pentru a se asigura în mod efectiv accesul la instanţă, în condiţiile apreciate de parte că servesc cel mai bine scopului urmărit de aceasta.

37. Contestaţie la executare întemeiată pe dispoziţiile art. 906 alin. (5) NCPC. Inadmisibilitate în lipsa unei executări silite demarate în baza încheierii de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi

Dispoziţiile art. 906 alin. (5) NCPC stabilesc că penalitatea va putea fi înlăturată ori redusă, pe calea contestaţiei la executare, dacă debitorul execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu şi dovedeşte existenţa unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării.

Prevederile art. 906 alin. (5) NCPC nu derogă de la dispoziţiile art. 712-720 NCPC, care reglementează contestaţia la executare. Acest lucru înseamnă că, pentru a se putea formula contestaţia la executare, este necesar să existe o executare silită în curs, iar în cadrul acestei executări să se conteste actele de executare a sumei stabilite cu titlu de penalităţi.

În lipsa unei executări silite având ca obiect penalităţile, debitorul nu poate contesta penalităţile respective, deoarece reducerea sau înlăturarea penalităţilor se poate solicita doar pe calea contestaţiei la executare, care, la rândul său, poate fi formulată doar în contextul existenţei unei executări silite având ca obiect penalităţile a căror înlăturare sau reducere se solicită.

Contestaţia la executare la care face referire art. 906 alin. (5) NCPC nu este o cale de atac împotriva încheierii de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi, mai ales în condiţiile în care legea stabileşte în mod expres că această încheiere este definitivă, ci este o acţiune de sine stătătoare, ce poate fi exercitată doar în condiţiile art. 712-720 NCPC.

Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, sent. civ. nr. 4398 din 06.06.2016, definitivă ca urmare a respingerii apelului, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 05.04.2016 sub nr. [...], contestatoarea C.N.C.I., în contradictoriu cu intimata M.G.C., a formulat contestaţie la executare împotriva încheierii din data de 19.02.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti în dosarul nr. [...].

În motivare, contestatoarea a arătat că, prin încheierea pronunţată în şedinţa publică din data de 19.02.2016, Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti a admis cererea privind pe creditoarea M.G.C., în contradictoriu cu debitoarea C.N.C.I., şi a stabilit suma definitivă datorată de către debitoare creditoarei, cu titlu de penalităţi de întârziere, la 15.000 lei.

Contestatoarea a solicitat anularea, în tot sau în parte, a penalităţilor de întârziere în cuantum de xxxxx lei, stabilite prin încheierea din data de 19.02.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti în dosarul nr. [...], în principal, prin înlăturarea penalităţilor în cuantum de 15.000 lei, iar în subsidiar, prin reducerea acestor penalităţi.

Contestatoarea a învederat faptul că C.N.C.I. şi-a îndeplinit obligaţia instituită prin titlul executoriu ce face obiectul dosarului de executare nr. [...]/2013, aflat pe rolul BEJA T. şi T., respectiv sentinţa civilă nr. 390/F-C/21.09.2011 pronunţată de Curtea de Apel Piteşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ, în dosarul nr. [...], prin emiterea deciziei de validare parţială nr. 1707/16.09.2014.

Contestatoarea a precizat că instanţele de judecată au reţinut faptul că penalităţile prevăzute de art. 905 NCPC (în prezent, art. 906) nu constituie decât un mijloc de constrângere a debitorului să-şi execute obligaţia, respectiv un mijloc de înfrângere a debitorului, iar în situaţia îndeplinirii obligaţiilor stabilite prin titlul executoriu nu se mai impune obligarea la plata acestora.

În ceea ce priveşte pretinsa putere de lucru judecat reţinută în cuprinsul încheierii din data de 19.02.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti în dosarul nr. [...], a învederat următoarele aspecte: pentru a stabili în ce măsură există putere de lucru judecat trebuie verificată tripla identitate impusă de art. 1201 C.civ. 1864 (art. 431 NCC) cu privire la părţi (*eadem conditio personarum*), obiect (*eadem res*) şi cauză (*eadem causa petendi*).

Contestatoarea a mai învederat că nu există o triplă identitate, aşa cum a fost menţionat prin încheierea pronunţată la data de 19.02.2016, de către Judecătoria Sector 5 Bucureşti.

Astfel, a precizat că, în dosarul nr. [...]/302/2013 în care a fost pronunţată decizia civilă nr. 278A/27.01.2015, Tribunalul Bucureşti a soluţionat contestaţia la executare promovată de C.N.C.I. la executarea silită pornită de creditoarea M.G.C. în dosarul de executare nr. [...]/2013, solicitând anularea actelor de executare, având în vedere că C.N.C.I. a procedat la punerea în executare a sentinţei civile nr. 390/F-C/21.09.2011, pronunţată de Curtea de Apel Piteşti, în dosarul nr. [...].

Contestatoarea a mai arătat că acţiunea sus-menţionată nu a avut ca obiect contestaţia la titlul executoriu invocat de creditoare, pentru a putea reţine cu putere de lucru judecat aspectele reţinute de Tribunalul Bucureşti în decizia civilă nr. 278A/27.01.2015.

În dosarul nr. [...], prin încheierea din data de 07.08.2015, Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti a admis, în parte, cererea formulată de reclamanta M.G.C., în temeiul art. 905 alin. (2) NCPC, şi a dispus obligarea pârâtei C.N.C.I. la plata unor penalităţi de 100 lei pe zi de întârziere. Aceeaşi instanţă a reţinut prezumţia irefragabilă de lucru judecat al hotărârii judecătoreşti definitive reprezentate de decizia civilă nr. 278A/27.01.2015 a Tribunalului Bucureşti.

În dosarul nr. [...], prin încheierea pronunţată la data de 19.02.2016, Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti a admis cererea formulată de reclamanta M.G.C., în temeiul art. 905 alin. (4) NCPC, şi a dispus stabilirea sumei definitive datorate de către debitoare creditoarei, cu titlu de penalităţi de întârziere, la 15.000 lei, reţinând puterea de lucru judecat invocată în litigiul sus-amintit. (...)

În ceea ce priveşte pretinsa putere de lucru judecat a sentinţei civile nr. 390/F-C/21.09.2011, pronunţată de Curtea de Apel Piteşti, în dosarul nr. [...], referitor la constatarea calităţii de persoană îndreptăţită reţinută de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, în dosarul nr. [...], a arătat următoarele:

Prin sentinţa civilă nr. 390/F-C/21.09.2011, Curtea de Apel Piteşti a obligat pârâta C.C.S.D. să emită decizia reprezentând titlul de despăgubire, în dosarul nr. [...]/CC, pe numele reclamantei M.G.C.

Curtea de Apel Piteşti, în dosarul sus-menţionat, nu a pus în discuţie calitatea de persoană îndreptăţită a doamnei M.G.C.

În acest context, contestatoarea a învederat că, deşi Curtea de Apel Piteşti s-a pronunţat asupra excepţiei de nelegalitate a dispoziţiei nr. 6006/31.10.2006, emisă de

primarul municipiului Piteşti, aceasta a analizat dispoziţia doar formal, prin raportare la admisibilitatea unei astfel de cereri în condiţiile art. 4 alin. (1) teza I din Legea nr. 554/2004 şi a reţinut, raportat la atribuţiile C.C.S.D. sub imperiul Legii nr. 247/2005, faptul că „legea (făcând referire la art. 16 din Titlul VII al Legii nr. 247/2005) nu permite în această fază reanalizarea calităţii de persoană îndreptăţită". Aceeaşi instanţă a reţinut şi faptul că, „potrivit art. 16 alin. (4) şi (5) din acelaşi act normativ, Secretariatul Comisiei Centrale procedează la analizarea dosarelor în privinţa legalităţii respingerii cererii de restituire în natură, şi dacă constată că în mod întemeiat cererea de restituire în natură a fost respinsă, dosarele sunt transmise evaluatorului sau societăţii de evaluatori desemnate în vederea întocmirii raportului de evaluare".

Prin urmare, sentinţa civilă nr. 390/F-C/21.09.2011 a Curţii de Apel Piteşti nu se poate bucura de putere de lucru judecat, cum în mod greşit a reţinut Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti prin încheierea din 07.09.2015, atât timp cât prin această sentinţă civilă nu a fost analizată calitatea de persoană îndreptăţită a reclamantei M.G.C.

De altfel, chiar instanţa constituţională a statuat faptul că aceste hotărâri judecătoreşti nu pot fi invocate cu putere de lucru judecat atunci când se soluţionează pe fond un dosar de despăgubire.

Contestatoarea a învederat faptul că dispoziţiile art. 17 alin. (1) lit. a) şi ale art. 21 alin. (5) şi (8) din Legea nr. 165/2013 sunt constituţionale în măsura în care nu se aplică deciziilor/dispoziţiilor entităţilor învestite cu soluţionarea notificărilor, emise în executarea unor hotărâri judecătoreşti prin care instanţele s-au pronunţat irevocabil/definitiv asupra calităţii de persoane îndreptăţite şi asupra întinderii dreptului de proprietate (Decizia Curţii Constituţionale nr. 686/2014). De asemenea, a arătat că toate dosarele de despăgubire nesoluţionate până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013 ori cele în care au fost pronunţate hotărâri judecătoreşti rămase definitive şi irevocabile ce atrag incidenţa dispoziţiilor art. 45 alin. (5) sunt supuse procedurilor administrative prin care secretariatul comisiei poate solicita documente în completare, în conformitate cu prevederile art. 21.

Contestatoarea a mai arătat că şi în speţa de faţă, decizia C.N.C.I. a fost emisă potrivit dispoziţiilor art. 41 alin. (5) din lege (...)

De altfel, soluţia instanţei este contrazisă de Curtea Constituţională prin Deciziile nr. 269/2014, nr. 686/2014 şi nr. 715/2014. (...)

În aceste condiţii, există o singură excepţie de la regula controlului exercitat de C.N.C.I., şi anume situaţia în care instanţa însăşi a exercitat controlul de legalitate al măsurilor dispuse şi a stabilit, în mod concret, întinderea drepturilor persoanelor îndreptăţite la despăgubiri.

Or, în speţa de faţă, prin sentinţa civilă nr. 390/F-C/21.09.2011, Curtea de Apel Piteşti a stabilit doar „o obligaţie de a face", dar nu s-a pronunţat cu privire la existenţa şi întinderea drepturilor reclamantei M.G.C., obligând C.C.S.D. la emiterea deciziei reprezentând titlu de despăgubire, în dosarul nr. [...]/CC, pe numele reclamantei.

Prin dispoziţiile art. 41 din Legea nr. 165/2013, legiuitorul a stabilit două modalităţi de punere în executare a hotărârilor judecătoreşti prin care au fost instituite obligaţii în sarcina C.C.S.D., în funcţie de obligaţia stabilită de instanţa judecătorească.

Prima situaţie are în vedere hotărâri judecătoreşti prin care instanţa a obligat C.C.S.D. la emiterea titlurilor de despăgubire în cuantumul stabilit de către aceasta

şi este reglementată la art. 41 alin. (1) şi (3) din Legea nr. 165/2013. În această situaţie, C.N.C.I. emite titluri de despăgubire în cuantumul stabilit de către instanţă prin aplicarea procedurii specifice C.C.S.D.

Cea de-a doua situaţie a fost prevăzută de legiuitor la art. 41 alin. (5) şi are în vedere toate celelalte hotărâri judecătoreşti prin care au fost instituite obligaţii în sarcina C.C.S.D., dar prin care nu a fost stabilit cuantumul despăgubirilor. Reclamanta se încadrează în cea de-a doua situaţie.

Astfel, singurul mod permis de lege C.N.C.I. pentru soluţionarea dosarelor de despăgubire este cel reglementat la art. 41 alin. (5) raportat la art. 21 din Legea nr. 165/2013, ce impune exercitarea controlului asupra fondului dosarului de despăgubire, prin verificarea existenţei şi întinderii dreptului de proprietate asupra imobilului revendicat, evaluarea imobilelor conform grilei notariale şi emiterea deciziei de compensare în puncte (în caz de validare).

Contestatoarea a mai arătat că C.N.C.I., în exercitarea atribuţiilor de control şi verificare, în şedinţă a dispus completarea cu înscrisuri a dosarului de despăgubire nr. [...]/CC, ulterior dispunând validarea parţială a dispoziţiei nr. 6006/2008, emisă de primarul municipiului Piteşti, în favoarea reclamantei.

Prin urmare, a solicitat ca instanţa să constate faptul că, prin decizia de invalidare emisă, C.N.C.I. a respectat atât hotărârile judecătoreşti pronunţate în legătură cu dosarul de despăgubire constituit pe numele doamnei M.G.C., dispoziţiile Legii nr. 165/2013, cât şi deciziile Curţii Constituţionale care vin şi confirmă practic faptul că modalitatea de punere în executare a acestor hotărâri este legală.

În ceea ce priveşte modalitatea de punere în executare a titlului executoriu invocat de reclamantă, contestatoarea a făcut următoarele precizări:

Sentinţa civilă invocată drept titlu executoriu a rămas definitivă şi irevocabilă la data de 18.09.2012, când procedura de evaluare şi emitere a titlurilor de despăgubire era deja suspendată (prin O.U.G nr. 4/2012, aprobată cu modificări prin Legea nr. 117/2012). Această măsură a fost menţinută până la data de 15.05.2013.

Aşadar, la data de 18.09.2012, C.C.S.D. a fost în imposibilitatea de a pune în executare această hotărâre judecătorească.

Prevederile O.U.G. nr. 4/2012 au fost aplicabile în toate situaţiile în care procedura de evaluare şi emitere a deciziilor reprezentând titlul de despăgubire nu se realizase, inclusiv pentru situaţia hotărârilor judecătoreşti definitive şi irevocabile, prin care C.C.S.D. a fost obligată la emiterea titlului de despăgubire.

Imediat după publicarea Legii nr. 165/2013, în aplicarea prevederilor art. 17 alin. (2) şi (3), preşedintele ANRP a iniţiat demersurile necesare în vederea asigurării cadrului legal pentru funcţionarea Comisiei Naţionale.

Astfel, la propunerea ANRP, prin Decizia nr. 229, emisă de primul-ministru al României, publicată în M. Of. nr. 314 din 30.05.2013, a fost stabilită componenţa C.N.C.I.

În urma publicării acestei decizii, a fost organizată prima şedinţă a C.N.C.I. la data de 06.06.2013. Pe ordinea de zi a figurat întocmirea regulamentului comisiei şi o analiză a tipurilor de dosare de soluţionat. La data de 13.06.2013, în cea de-a doua şedinţă, a fost aprobat proiectul de regulament al comisiei. La scurt timp, respectiv la data de 21.06.2013, prin Decizia nr. 249 a primului-ministru, publicată în M. Of. nr. 371 din 21.06.2013, a fost aprobat Regulamentul C.N.C.I.

Contestatoarea a arătat că aceste proceduri au fost obligatorii şi absolut necesare, iar perioada redusă de timp în care ele s-au desfăşurat demonstrează preocuparea conducerii ANRP pentru soluţionarea cu celeritate a dosarelor de despăgubire, obligaţie stabilită inclusiv prin hotărâri judecătoreşti.

Imediat după constituirea legală şi aprobarea regulamentului de funcţionare, Comisia a luat act de existenţa a peste 700 de hotărâri definitive şi irevocabile prin care instanţele stabiliseră obligaţii de soluţionare a dosarelor de despăgubire.

Pentru ca aceste hotărâri să fie puse în executare, în cel mai scurt timp, conducerea ANRP a luat măsura ordonării cronologice a hotărârilor rămase definitive şi irevocabile ce stabileau obligaţia emiterii unui act administrativ.

În acest context, contestatoarea a precizat că în şedinţa din data de 13.06.2013 a fost prezentată situaţia hotărârilor judecătoreşti definitive şi irevocabile prin care se stabiliseră, în mod direct, obligaţii de emitere a unor titluri de despăgubire, fiind indicat şi cuantumul acestora. Cu privire la acest subiect, membrii Comisiei au hotărât, în unanimitate, ca la şedinţa stabilită la data de 20.06.2013 să se ia o decizie cu privire la aceste dosare, dată fiind necesitatea respectării obligaţiilor stabilite de instanţele judecătoreşti.

Pentru a pune în executare hotărârile judecătoreşti rămase definitive şi irevocabile prin care instanţa a stabilit cuantumul despăgubirilor, Comisia a decis, în şedinţa din data de 20.06.2013, să emită, în temeiul art. 41 alin. (1) şi (3) din Legea nr. 165/2013, titluri de despăgubire.

Dintre dosarele aflate pe ordinea de zi a şedinţei din aceeaşi dată, o parte au fost aprobate conform ordinii cronologice a rămânerii definitive şi irevocabile a hotărârilor judecătoreşti. În cazul acestora, s-a decis, prin vot, emiterea titlurilor de despăgubire. Celelalte dosare au fost amânate, întrucât, după deciziile definitive şi irevocabile pe care petenţii le-au obţinut, au cerut şi au obţinut executarea conturilor ANRP, întrucât pe rolul instanţelor figurau la acea dată contestaţii în legătură cu aceste executări, astfel s-a decis să se înainteze cereri de urgentare a termenelor, titlurile urmând a fi emise după rămânerea irevocabilă a hotărârilor.

În şedinţa C.N.C.I. din 27.06.2013 a fost aprobată emiterea titlurilor de despăgubire pentru aproape toate dosarele de despăgubire în care au fost identificate hotărâri judecătoreşti definitive şi irevocabile prin care instanţa a stabilit cuantumul măsurilor reparatorii. Excepţie au făcut dosarele în care, astfel cum am precizat, erau deja demarate executări silite faţă de ANRP şi, totodată, retrase sume de bani din conturile instituţiei.

Cu referire strictă la soluţionarea dosarului de despăgubire nr. [...]/CC, contestatoarea a menţionat că acesta a fost introdus, cu respectarea ordinii rămânerii definitive şi irevocabile a hotărârilor judecătoreşti prin care C.C.S.D. a fost obligată la îndeplinirea atribuţiilor sale, în şedinţa C.N.C.I. la data de 10.10.2013 [în temeiul art. 41 alin. (5) coroborat cu art. 21 alin. (5) din Legea nr. 165/2013], Comisia dispunând completarea dosarului cu următoarele: copia conform cu originalul, de la grefa instanţei, a hotărârii judecătoreşti prin care a fost declarat divorţul dintre P.A. şi P.F., rămasă definitivă şi irevocabilă şi extrasul pentru uzul autorităţilor locale a certificatului de căsătorie; istoricul de arteră şi de număr poştal al imobilului pentru care s-a propus acordarea de măsuri reparatorii în echivalent prin dispoziţia nr. 6006/31.10.2006; dovada calităţii de persoană îndreptăţită a notificatorului de pe urma coproprietarei P.(B.)

L., având în vedere că, prin sentinţa de divorţ nr. 70/14.07.1938, P.C.N., P.(B.)L., P.A. şi P.F. au devenit coproprietari ai imobilului situat în Municipiul Piteşti, [...].

Contestatoarea a mai precizat că în dosarul de despăgubire au fost efectuate demersuri în soluţionarea acestuia încă din anul 2011, în susţinerea căreia ataşează la dosar întreaga corespondenţă iniţiată atât de Secretariatul C.C.S.D., cât şi de Secretariatul C.N.C.I.

În drept, contestatoarea a invocat Legea nr. 165/2013 şi art. 905 alin. (5) NCPC [în prezent, art. 906 alin. (5)].

La data de 04.06.2016, contestatoarea a depus la dosar precizări, prin care a arătat că, în mod greşit, Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti a calculat penalitatea stabilită de 100 lei pe zi pentru 150 de zile, cu începere din ziua următoare celei în care i s-a comunicat debitoarei încheierea de aplicare a penalităţilor şi până în ziua anterioară celei în care s-a pronunţat încheierea de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi. Contestatoarea a apreciat că instanţa a trecut peste principiul disponibilităţii, deoarece creditoarea a solicitat penalităţi doar pentru 112 zile.

La data de 21.04.2016, intimata M.G.C. a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea contestaţiei la executare, ca netemeinică şi nelegală, cu consecinţa menţinerii în totalitate a încheierii din data de 19.02.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti în dosarul nr. [...]. De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 187 alin. (1) pct. 1 lit. a) NCPC, a solicitat aplicarea revizuentei a unei amenzi în cuantum de 1.000 lei, pentru introducerea prezentei acţiuni cu rea-credinţă.

Analizând excepţia inadmisibilităţii, invocată din oficiu, instanţa a reţinut următoarele:

Prin sentinţa nr. 390/F-C/21.09.2011, pronunţată de Curtea de Apel Piteşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...], a fost admisă, în parte, acţiunea formulată de reclamanta M.G.C. în contradictoriu cu pârâta C.C.S.D. şi a fost obligată pârâta să emită decizia reprezentând titlul de despăgubire în dosarul nr. [...]/CC, pe numele reclamantei. Sentinţa a rămas irevocabilă la data de 18.09.2012, prin respingerea recursului.

Prin încheierea din data de 07.08.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, în dosarul nr. [...], a fost admisă, în parte, cererea formulată de reclamanta M.G.C., în contradictoriu cu pârâta C.N.C.I., şi s-a dispus obligarea pârâtei la plata penalităţii de 100 lei pe zi de întârziere în favoarea reclamantei, până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 390/F-C/21.09.2011, pronunţată de Curtea de Apel Piteşti şi rămasă irevocabilă prin decizia civilă nr. 3554/18.09.2012, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie.

Prin încheierea din data de 19.02.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti în dosarul nr. [...], a fost admisă cererea creditoarei M.G.C., în contradictoriu cu debitoarea C.N.C.I., şi a fost stabilită suma definitivă datorată de către debitoare creditoarei, cu titlu de penalităţi de întârziere, la 15.000 lei.

Prezenta contestaţie la executare a fost întemeiată de contestatoare pe dispoziţiile art. 906 alin. (5) NCPC, care stabilesc că „Penalitatea va putea fi înlăturată ori redusă, pe calea contestaţiei la executare, dacă debitorul execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu şi dovedeşte existenţa unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării".

Prin urmare, deşi încheierea de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi este definitivă, se poate totuşi solicita înlăturarea sau reducerea penalităţilor pe calea contestaţiei la executare.

Cu toate acestea, prevederile art. 906 alin. (5) NCPC nu derogă de la dispoziţiile art. 712-720 NCPC, care reglementează contestaţia la executare. Acest lucru înseamnă că, pentru a se putea formula contestaţia la executare, este necesar să existe o executare silită în curs, iar în cadrul acestei executări să se conteste actele de executare a sumei stabilite cu titlu de penalităţi. Or, contestatoarea nu a contestat, în speţă, niciun act de executare şi nici executarea silită însăşi, pentru simplul motiv că, la data formulării prezentei contestaţii, nu fusese emis niciun act de executare a sumei stabilite cu titlu de penalităţi. În lipsa unei executări silite având ca obiect penalităţile, contestatoarea nu poate contesta penalităţile respective, deoarece, aşa cum s-a arătat, reducerea sau înlăturarea penalităţilor se poate solicita doar pe calea contestaţiei la executare, care, la rândul său, poate fi formulată doar în contextul existenţei unei executări silite având ca obiect penalităţile a căror înlăturare sau reducere se solicită. Contestaţia la executare la care face referire art. 906 alin. (5) NCPC nu este o cale de atac împotriva încheierii de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi, mai ales în condiţiile în care legea stabileşte în mod expres că această încheiere este definitivă, ci este o acţiune de sine stătătoare, ce poate fi exercitată doar în condiţiile art. 712-720 NCPC.

Întrucât nu au fost respectate de către contestatoare prevederile art. 712-720 NCPC, aceasta formulând contestaţie la executare în lipsa unei executări silite, demersul judiciar al contestatoarei nu este prevăzut de lege, fiind prin urmare inadmisibil.

38. Încheierea de autorizare intrare în încăperi – încheiere executorie care nu este supusă niciunei căi de atac. Inadmisibilitatea contestaţiei la executare. Efectele pronunţării încheierii de autorizare intrare în încăperi fără citarea terţului care deţine bunul, în privinţa executării silite

1. Potrivit art. 680 NCPC: „(1) În vederea executării unei hotărâri judecătoreşti, executorul judecătoresc poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul, reşedinţa sau sediul unei persoane, precum şi în orice alte locuri, cu consimţământul acesteia, iar în caz de refuz, cu concursul forţei publice. (2) În cazul altor titluri executorii decât hotărârile judecătoreşti, la cererea creditorului sau a executorului judecătoresc, depusă odată cu cererea de încuviinţare a executării silite ori pe cale separată, instanţa competentă va autoriza intrarea în locurile menţionate la alin. (1). Instanţa se pronunţă, de urgenţă, în camera de consiliu, cu citarea terţului care deţine bunul, prin încheiere executorie care nu este supusă niciunei căi de atac".

Astfel, încheierea prin care instanţa se pronunţă asupra cererii de autorizare intrare în încăperi nu este supusă niciunei căi de atac Or, atât timp cât încheierea de autorizare intrare în încăperi nu poate fi apreciată ca fiind un simplu act de executare, iar legea nu prevede posibilitatea cenzurării acesteia pe calea contestaţiei la executare, ea nu poate fi anulată în această procedură, însă

se poate analiza, în cadrul contestaţiei la executare, legalitatea actelor de executare emise în baza acestei încheieri, prin prisma vătămării intereselor sau drepturilor terţilor. Această concluzie rezultă din împrejurarea că, atunci când legiuitorul a permis cenzurarea pe calea contestaţiei la executare a unei hotărâri judecătoreşti *lato sensu*, în privinţa căreia legea prevede că nu este supusă niciunei căi de atac, a prevăzut-o expres. Astfel este cazul încheierii de încuviinţare a executării silite, în privinţa căreia există două texte de lege care consacră posibilitatea cenzurării acesteia în cadrul contestaţiei la executare, respectiv art. 666 alin. (6) şi art. 712 alin. (3) NCPC. Totodată, oricărui terţ interesat sau vătămat îi este deschisă calea contestaţiei la executare „împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare", astfel cum dispune art. 712 alin. (1) NCPC.

2. Invocarea de către terţul care deţine bunul imobil a prezumţiei de proprietate asupra bunurilor mobile din imobilul aflat în proprietatea sa şi în care îşi are domiciliul, potrivit art. 935 NCC, nu este suficientă în ipoteza în care în imobil se află şi domiciliul şi sediul debitorilor, întrucât prezumţia de proprietate asupra bunurilor mobile îi priveşte, în egală măsură, şi pe aceştia. Într-o atare situaţie, simpla afirmare a dreptului de proprietate asupra bunurilor din imobil în favoarea contestatorului – terţ proprietar al imobilului, atât timp cât aceasta nu este însoţită de dovezi, nu poate fi primită. De altfel, dovada proprietăţii bunurilor se putea face nu numai în cadrul executării silite, în faţa organului de executare, dar mai ales în cadrul contestaţiei la executare.

Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, sent. civ. nr. 4491 din 14.04.2017, definitivă, în B.J.J.S.2 2018, p. 144-148, portal.just.ro

Prin cererea înregistrată la data de 02.11.2016, contestatorii G. AD SRL, F.N. şi F.G. au formulat, în contradictoriu cu intimata M.D. & P. SRL, contestaţie la executare împotriva executării silite ce face obiectul dosarului de executare nr. [...]/2015 al BEJ I.F.-L., solicitând anularea încheierii din data de 07.10.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2016, anularea adreselor de înştiinţare privind continuarea procedurii de executare silită mobiliară transmise la data de 19.10.2016 către contestatorii G. AD SRL şi F.G., anularea proceselor-verbale de sechestru simplu şi cu ridicata încheiate la data de 20.10.2016, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea contestaţiei la executare, contestatorii au arătat că, prin încheierea din data de 07.10.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2016, s-a dispus autorizarea intrării în imobilul situat în Bucureşti, Sector 2, şos. F. nr. X, care aparţine contestatorului N.F., ce nu este parte în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2015 al BEJ I.F.-L. şi care nu a fost citat la soluţionarea cauzei. La adresa anterior menţionată, contestatorul N.F. îşi are şi domiciliul.

Prin adresele din data de 19.10.2016, executorul i-a notificat pe debitorii G. AD SRL şi F.G. cu privire la faptul că în ziua următoare urmează a se prezenta în vederea pătrunderii în imobilul situat în Bucureşti, sector 2, şos. F. nr. X, în care îşi are domiciliul şi debitorul F.G. La data de 20.10.2016, executorul judecătoresc a intrat în imobil şi a declarat sechestrate o serie de bunuri, în temeiul art. 731 şi art. 732 NCPC,

care au fost date în depozit debitorului F.G., încheind procesele-verbale contestate. În cuprinsul acestora s-a menţionat faptul că reprezentantul contestatorului F.N. a menţionat faptul că bunurile se află în proprietatea sa, şi nu a debitorilor.

Contestatorii au arătat că, în condiţiile în care încheierea de autorizare intrare în încăperi s-a dat fără citarea proprietarului, respectiv a contestatorului F.N., s-au încălcat prevederile art. 680 alin. (2) NCPC, care impun expres citarea terţului detentor sau posesor al imobilului. Executorul cunoştea faptul că imobilul se află în proprietatea acestui contestator, însă nu a adus la cunoştinţa instanţei acest aspect. Având în vedere prevederile art. 935 NCC, contestatorul F.N. este prezumat a fi proprietar al bunurilor mobile din apartamentul deţinut în proprietate şi în care domiciliază.

Încheierea contestată a fost dată cu încălcarea prevederilor art. 27 din Constituţia României, care consacră inviolabilitatea domiciliului.

În ceea ce priveşte procesele-verbale de aplicare a sechestrului, executorul a menţionat numai prevederile art. 731 şi art. 732 NCPC, nu însă şi art. 733 NCPC, aplicabil în condiţiile în care bunurile aparţineau unui terţ, dar în temeiul căruia nu se putea aplica sechestru, din moment ce contestatorul F.N. a menţionat expres că bunurile sechestrate îi aparţin.

Au mai arătat contestatorii că s-au încălcat şi prevederile art. 1 din Protocolul adiţional nr. 1 la Convenţia europeană, încălcându-se dreptul de proprietate al contestatorului F.N. asupra bunurilor sechestrate şi care se aflau în proprietatea sa.

Intimata a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea contestaţiei ca neîntemeiată, cu cheltuieli de judecată.

A menţionat că actele de executare au fost întocmite cu respectarea prevederilor legii şi au fost comunicate părţilor de către executorul judecătoresc. Imobilul ce aparţine contestatorului F.N. este, în acelaşi timp, şi domiciliul debitorului F.G. şi sediul societăţii debitoare G. AD SRL, iar toţi contestatorii au fost reprezentaţi în cadrul executării silite, inclusiv în momentul sechestrării bunurilor, de către acelaşi reprezentant convenţional. Acesta din urmă a susţinut că toate bunurile sechestrate ar aparţine contestatorului F.N., însă fără a putea dovedi acest aspect. Prin urmare, nu se poate reţine că s-a aplicat sechestrul asupra bunurilor unui terţ, atât timp cât nu s-a făcut dovada proprietăţii acestora prin înscrisuri.

În drept, a invocat prevederile art. 205, art. 223 alin. (3), art. 453, art. 716 NCPC.

Instanţa a dispus, din oficiu, ataşarea tuturor actelor din dosarul de executare nr. [...]/2015 aflat pe rolul BEJ I.F.-L. (...)

Analizând probatoriul administrat în cauză, instanţa reţine următoarele:

În temeiul titlului executoriu reprezentat de biletul la ordin seria W nr. [...], emis la data de 30.06.2015, scadent la data de 30.08.2015, a fost pornită executarea silită, la cererea creditoarei M.D. & P. SRL împotriva debitorilor G. AD SRL şi F.G. în dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ I.F.-L. În cadrul acestui dosar, executorul judecătoresc a solicitat autorizarea pătrunderii în imobilul situat în Bucureşti, Sector 2, şos. F. nr. X, care reprezintă domiciliul debitorului F.G. şi sediul debitoarei G. AD SRL. Potrivit extrasului de carte funciară depus la dosar şi contractului de vânzare autentificat sub nr. [...]/03.07.2014 la BNP O., imobilul anterior menţionat se află în proprietatea contestatorului F.N., tatăl debitorului F.G. şi care îşi are domiciliul la aceeaşi adresă.

Prin încheierea din data de 07.10.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2016, s-a dispus, fără citarea părţilor sau a proprietarului imobilului, autorizarea intrării în imobilul anterior menţionat. La data de 20.10.2016, subsecvent înştiinţării debitorilor, executorul judecătoresc a intrat în imobil şi a declarat sechestrate o serie de bunuri mobile, în temeiul art. 731 şi art. 732 NCPC, bunuri care au fost date în depozit debitorului F.G., încheind procese-verbale în acest sens. În cuprinsul proceselor-verbale s-a menţionat faptul că reprezentantul convenţional al contestatorilor a susţinut că bunurile se află în proprietatea contestatorului F.N., şi nu a debitorilor G. AD SRL şi F.G.

Prin contestaţia ce formează obiectul cauzei de faţă s-a solicitat anularea încheierii din data de 07.10.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2016, anularea adreselor de înştiinţare privind continuarea procedurii de executare silită mobiliară transmise la data de 19.10.2016 către contestatorii G. AD SRL şi F.G. şi anularea proceselor-verbale de sechestru simplu şi cu ridicata încheiate la data de 20.10.2016.

În ceea ce priveşte încheierea de autorizare intrare încăperi, instanţa reţine că, potrivit art. 680 NCPC: „(1) În vederea executării unei hotărâri judecătoreşti, executorul judecătoresc poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul, reşedinţa sau sediul unei persoane, precum şi în orice alte locuri, cu consimţământul acesteia, iar în caz de refuz, cu concursul forţei publice. (2) În cazul altor titluri executorii decât hotărârile judecătoreşti, la cererea creditorului sau a executorului judecătoresc, depusă odată cu cererea de încuviinţare a executării silite ori pe cale separată, instanţa competentă va autoriza intrarea în locurile menţionate la alin. (1). Instanţa se pronunţă, de urgenţă, în camera de consiliu, cu citarea terţului care deţine bunul, prin încheiere executorie care nu este supusă niciunei căi de atac".

Încheierea contestată s-a dat, într-adevăr, fără citarea proprietarului, contestatorul F.N., însă se constată că aceasta nu este supusă niciunei căi de atac, după cum rezultă din prevederea anterior citată. Instanţa reţine că, atât timp cât încheierea în discuţie nu poate fi apreciată ca fiind un simplu act de executare, iar legea nu prevede posibilitatea cenzurării acesteia pe calea contestaţiei la executare, aceasta nu poate fi anulată în procedura pendinte. Această concluzie rezultă din împrejurarea că, atunci când legiuitorul a permis cenzurarea pe calea contestaţiei la executare a unei hotărâri judecătoreşti *lato sensu*, în privinţa căreia legea prevede că nu este supusă niciunei căi de atac, a prevăzut-o expres. Astfel este cazul încheierii de încuviinţare a executării silite, în privinţa căreia există chiar două texte de lege care consacră posibilitatea cenzurării acesteia în cadrul contestaţiei la executare, respectiv 666 alin. (6) şi art. 712 alin. (3) NCPC.

Desigur că oricărui terţ interesat sau vătămat îi este deschisă calea contestaţiei la executare „împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare", astfel cum dispune art. 712 alin. (1) NCPC.

Prin urmare, se reţine că, deşi instanţa nu ar putea cenzura direct încheierea de autorizare intrare în încăperi, atât timp cât aceasta nu poate fi asimilată unui act de executare, iar legea nu prevede expres că poate fi analizată în cadrul contestaţiei la executare, se poate analiza totuşi legalitatea actelor de executare emise în baza

acestei încheieri prin prisma vătămării intereselor sau drepturilor terţilor, cum este cazul contestatorului F.N.

Analizând mai departe, din această perspectivă, actele de executare, instanţa constată că nu s-a făcut dovada pretinsei vătămări a contestatorului F.N. prin actele de executare. Instanţa apreciază că vătămarea trebuie să fie una concretă, nu dedusă din încălcarea unor prevederi, fie ele şi constituţionale, cum este art. 27 invocat de contestator, atât timp cât acest text nu reglementează o sancţiune directă, iar titularul dreptului nu a invocat o vătămare concretă, alta decât dreptul de proprietate asupra bunurilor sechestrate, aspect ce va fi analizat în cele ce urmează.

Contestatorul susţine că beneficiază de prezumţia de proprietate asupra bunurilor mobile din imobilul aflat în proprietatea sa şi în care îşi are domiciliul, potrivit art. 935 NCC. Conform acestui text de lege: „Oricine se află la un moment dat în posesia unui bun mobil este prezumat că are un titlu de dobândire a dreptului de proprietate asupra bunului".

Instanţa constată că, atât timp cât în imobil se află şi domiciliul debitorului F.G. şi sediul debitoarei G. AD SRL, prezumţia de proprietate asupra bunurilor mobile îi priveşte, în egală măsură, şi pe debitori. Într-o atare situaţie, instanţa apreciază că simpla afirmare a dreptului de proprietate asupra bunurilor din imobil în favoarea contestatorului F.N., atât timp cât aceasta nu este însoţită de dovezi, nu poate fi primită. De altfel, se reţine că dovada proprietăţii bunurilor se putea face nu numai în cadrul executării silite, în faţa organului de executare, dar mai ales în cadrul prezentei contestaţii.

Or, în cauză, contestatorii nu au făcut nicio dovadă în acest sens, în afara propriilor afirmaţii, concordante din moment ce privesc un interes comun, bazându-se pe o prezumţie care funcţionează, la fel de bine, în privinţa debitorului F.G. Executorul a apreciat că bunurile aparţin acestuia din urmă, apreciere care nu a fost dovedită ca falsă în prezenta cauză. Acestea sunt şi considerentele pentru care executorul nu a menţionat prevederile art. 733 NCPC, acestea fiind inaplicabile în condiţiile în care nu era vorba despre bunuri ce aparţineau unui terţ, ci însuşi debitorului.

În ceea ce priveşte adresele de înştiinţare privind continuarea procedurii de executare silită mobiliară transmise la data de 19.10.2016 către contestatorii G. AD SRL şi F.G., instanţa nu a putut identifica vreun motiv de nelegalitate propriu, intrinsec acestor acte sau vreo vătămare cauzată contestatorilor.

Având în vedere aceste considerente, instanţa a respins, ca neîntemeiate, atât contestaţia la executare, cât şi cererea accesorie de restituire a taxei judiciare de timbru.

39. Contestaţie la executare. Inadmisibilitatea cererii de partaj ca obiect al contestaţiei

Art. 818 NCPC prevede: „(1) Creditorii personali ai unui debitor coproprietar sau codevălmaş nu vor putea să urmărească partea acestuia din imobilele aflate în proprietate comună, ci vor trebui să ceară mai întâi partajul acestora. La cererea creditorului, acţiunea în împărţeală poate fi notată în cartea funciară. (2) Până la soluţionarea partajului, prin hotărâre rămasă definitivă, urmărirea

imobilului este de drept suspendată. Dacă nu s-a făcut decât cerere de partaj, până la soluţionarea acesteia, prin hotărâre rămasă definitivă, se suspendă prescripţia dreptului la acţiune contra debitorului coproprietar sau devălmaş. (3) Creditorii personali pot urmări însă cota-parte determinată a debitorului lor din dreptul de proprietate asupra imobilului, fără a mai fi necesar să ceară partajul, dacă ea este neîndoielnic stabilită şi lămurită şi este înscrisă, prin arătarea unei fracţiuni, în cartea funciară. În acest caz, coproprietarii vor putea cere punerea în vânzare a întregului imobil aflat în coproprietate în condiţiile prevăzute la art. 823".

Potrivit art. 712 alin. (4) NCPC, „împărţirea bunurilor proprietate comună pe cote-părţi sau în devălmăşie poate fi hotărâtă, la cererea părţii interesate, şi în cadrul judecării contestaţiei la executare".

Dispoziţiile art. 712 alin. (4) NCPC nu pot fi interpretate separat, ci doar coroborat cu alin. (1)-(3) ale aceluiaşi articol, potrivit cărora: „(1) Împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare. De asemenea, se poate face contestaţie la executare şi în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condiţiile legii. (2) Dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută la art. 443, se poate face contestaţie şi în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu. (3) De asemenea, după începerea executării silite, cei interesaţi sau vătămaţi pot cere, pe calea contestaţiei la executare, şi anularea încheierii prin care s-a admis cererea de încuviinţare a executării silite, dacă a fost dată fără îndeplinirea condiţiilor legale".

Din analiza dispoziţiilor legale anterior menţionate rezultă că, într-adevăr, în cadrul judecării unei contestaţii la executare se poate solicita şi împărţirea bunurilor proprietate comună pe cote-părţi sau în devălmăşie de către creditorul personal al unui debitor codevălmaş, dar doar dacă a fost promovată o contestaţie la executare având unul dintre obiectele prevăzute la art. 712 alin. (1)-(3) NCPC, iar nu atunci când obiectul contestaţiei la executare îl reprezintă tocmai solicitarea de a se partaja un imobil aflat în devălmăşie.

Dacă s-ar accepta opinia contrară, instanţa s-ar afla în imposibilitatea de a verifica atât condiţiile de admisibilitate, cât şi respectarea termenelor de exercitare a contestaţiei la executare, astfel cum acestea sunt prevăzute de art. 713 şi art. 715 NCPC.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 2214 din 13.03.2017, casată prin dec. nr. 3595A din 26.10.2017 a Tribunalului Bucureşti, s. a V-a civ., nepublicată

Prin contestaţia la executare înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 03.12.2015, reclamanta D. (fostă C.) M. a chemat în judecată pe pârâţii S.V. şi S., solicitând instanţei ca prin hotărârea ce se va pronunţa să se dispună partajarea imobilului proprietate comună a pârâţilor din Bucureşti, [...], Sector 6, [...], stabilirea

cotei de 50% a fiecărui coproprietar, atribuirea imobilului în natură pârâtului S.V., cu obligarea acestuia faţă de S.E. la plata unei sulte.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că, în fapt, între aceasta şi pârât a intervenit contractul de împrumut fără dobândă autentificat sub nr. 1671/24.04.2014. Prin acest contract, debitorul S.V. s-a obligat să-i restituie suma de 10.000 euro la data scadentă. Întrucât pârâtul nu a înţeles să se achite de obligaţiile asumate, a purces la punerea în executare a titlului executoriu, formându-se dosarul de executare [...]/2014, aflat pe rolul BEJ E.M.R. Ulterior, când termenul scadent pentru întreaga creanţă s-a împlinit, a formulat o cerere pentru executarea întregii creanţe exigibile împotriva pârâtului S.V. În urma demersurilor efectuate de executorul judecătoresc, a rezultat că pârâtul deţine în proprietate, împreună cu pârâta S.E., imobilul situat în Bucureşti, [...] Sector 6, înscris în cartea funciară nr. [...]. Întrucât executarea silită a fost solicitată şi încuviinţată pentru toate formele de executare şi având în vedere că executarea silită a imobilului nu se poate face în condiţii corespunzătoare decât după stabilirea în concret a cotelor ce se cuvin fiecărei părţi şi după ieşirea din indiviziune, reclamanta a hotărât promovarea prezentei cereri.

În drept, reclamanta a invocat dispoziţiile art. 194 şi urm., art. 667, art. 711, art. 719, art. 817 NCPC.

Prin întâmpinarea depusă, pârâta S.E. a solicitat respingerea ca inadmisibilă a cererii formulate de reclamanta D. (fostă C.) M., având în vedere că nu este divorţată sau despărţită de soţul său, pârâtul S.V., şi nu a avut vreun raport juridic cu reclamanta în cauză. De asemenea, a arătat că nu este de acord cu partajarea imobilului proprietate comună astfel cum solicită reclamanta, nu are cunoştinţă de actul de împrumut încheiat, nu este parte în acest contract de împrumut nr. [...]/24.04.2014 şi nu a fost notificată de către aşa-zisa creditoare precum că ar avea de achitat vreo sumă de bani.

În drept, pârâta a invocat dispoziţiile art. 205 NCPC.

Prin întâmpinarea depusă, pârâtul S.V. a solicitat respingerea ca inadmisibilă a cererii formulate de reclamantă, arătând că nu este divorţat de pârâta S.E., reclamanta nefăcând dovada desfacerii căsătoriei. A mai arătat că reclamanta solicită împărţirea bunului în condiţiile în care consideră cotele egale ale soţilor, or, în realitate, contribuţia fiecărui soţ nu este în cote egale la dobândirea bunului. Pârâtul a învederat că nu poate fi solicitată împărţirea bunului în baza unui extras de carte funciară pentru informare, emis la data de 29.10.2014, pe care reclamanta l-a depus la prezenta cauză, acesta nereprezentând dovada proprietăţii asupra apartamentului pe care reclamanta îl solicită a fi partajat.

În drept, pârâtul a invocat dispoziţiile art. 205 NCPC. (...)

În ceea ce priveşte excepţia inadmisibilităţii cererii de chemare în judecată, invocată din oficiu la data de 06.03.2017, instanţa, pronunţându-se cu prioritate asupra acesteia, în conformitate cu dispoziţiile art. 248 alin. (1) NCPC, a admis-o, pentru următoarele considerente:

Reclamanta D. (fostă C.) M. a formulat, în contradictoriu cu pârâţii S.V. şi S.E., contestaţie la executare prin care a solicitat partajarea imobilului proprietate comună a pârâţilor, stabilirea cotei de 50% a fiecărui coproprietar, atribuirea imobilului în natură pârâtului S.V., faţă de care reclamanta are calitatea de creditor, şi obligarea acestuia la plata unei sulte către pârâta S.E.

În drept, reclamanta a invocat, printre altele, dispoziţiile art. 817 NCPC (în prezent, art. 818), potrivit căruia „(1) Creditorii personali ai unui debitor coproprietar sau codevălmaş nu vor putea să urmărească partea acestuia din imobilele aflate în proprietate comună, ci vor trebui să ceară mai întâi partajul acestora. La cererea creditorului, acţiunea în împărţeală poate fi notată în cartea funciară. (2) Până la soluţionarea partajului, prin hotărâre rămasă definitivă, urmărirea imobilului este de drept suspendată. Dacă nu s-a făcut decât cerere de partaj, până la soluţionarea acesteia, prin hotărâre rămasă definitivă, se suspendă prescripţia dreptului la acţiune contra debitorului coproprietar sau devălmaş. (3) Creditorii personali pot urmări însă cota-parte determinată a debitorului lor din dreptul de proprietate asupra imobilului, fără a mai fi necesar să ceară partajul, dacă ea este neîndoielnic stabilită şi lămurită şi este înscrisă, prin arătarea unei fracţiuni, în cartea funciară. În acest caz, coproprietarii vor putea cere punerea în vânzare a întregului imobil aflat în coproprietate în condiţiile prevăzute la art. 823", precum şi dispoziţiile art. 711 alin. (4) NCPC [în prezent, art. 712 alin. (4)], care prevăd că „(4) Împărţirea bunurilor proprietate comună pe cote-părţi sau în devălmăşie poate fi hotărâtă, la cererea părţii interesate, şi în cadrul judecării contestaţiei la executare".

Astfel, reclamanta, în calitate de creditor personal al pârâtului S.V., a înţeles să promoveze o contestaţie la executare al cărei obiect îl reprezintă partajarea unui imobil deţinut în devălmăşie de către debitorul său şi soţia acestuia, pârâta S.E.

Instanţa a apreciat că dispoziţiile art. 712 alin. (4) NCPC, invocate de către reclamantă, nu pot fi interpretate separat, ci doar coroborat cu alin. (1)-(3) ale aceluiaşi articol. Prin urmare, dispoziţiile art. 712 alin. (1)-(3) NCPC, cu referire la obiectul contestaţiei la executare, prevăd că: „(1) Împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare. De asemenea, se poate face contestaţie la executare şi în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condiţiile legii. (2) Dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută la art. 443, se poate face contestaţie şi în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu. (3) De asemenea, după începerea executării silite, cei interesaţi sau vătămaţi pot cere, pe calea contestaţiei la executare, şi anularea încheierii prin care s-a admis cererea de încuviinţare a executării silite, dacă a fost dată fără îndeplinirea condiţiilor legale".

Din analiza dispoziţiilor legale anterior menţionate, instanţa a apreciat că, într-adevăr, în cadrul judecării unei contestaţii la executare se poate solicita şi împărţirea bunurilor proprietate comună pe cote-părţi sau în devălmăşie de către creditorul personal al unui debitor codevălmaş, dar doar dacă a fost promovată o contestaţie la executare având unul dintre obiectele prevăzute la art. 712 alin. (1)-(3) NCPC, iar nu ca în cazul de faţă, când obiectul contestaţiei la executare îl reprezintă tocmai solicitarea de a se partaja un imobil aflat în devălmăşie. Dacă s-ar accepta opinia contrară, instanţa s-ar afla în imposibilitatea de a verifica atât condiţiile de admisibilitate, cât şi respectarea termenelor de exercitare a contestaţiei la executare, astfel cum acestea sunt prevăzute de art. 713 şi art. 715 NCPC.

JURISPRUDENŢĂ

În calea de atac formulată împotriva sentinţei redate mai sus, prin decizia civilă nr. 3595A/26.10.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, s-au reţinut următoarele:

Instanţa de fond a fost învestită cu o cerere a unui creditor în partajarea bunurilor deţinute de către debitorul său în devălmăşie cu un terţ, cererea fiind denumită contestaţie la executare.

Tribunalul a constatat că, pe rolul BEJ E.M.R., s-a înregistrat dosarul de executare nr. [...]/2014, executarea silită imobiliară fiind încuviinţată prin încheierea din data de 24.11.2014, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2014, iar prin procesul-verbal încheiat la data de 26.03.2015, executorul judecătoresc a constatat, ca impediment la executarea silită, natura de bun comun a imobilului supus executării silite.

În această situaţie, dispoziţiile art. 712 alin. (4) NCPC, corect redate de instanţa de fond, permit ca, în cadrul unei contestaţii la executare, să se ceară împărţirea bunurilor devălmaşe, cerere ce face obiect al prezentei cauze.

Împrejurarea că nu se critică legalitatea anumitor acte de executare silită sau a executării silite înseşi nu împiedică formularea unei cereri de partaj, tocmai dispoziţia legală sus-citată permiţând formularea unei astfel de acţiuni ca şi contestaţie la executare, interesul său fiind dat de realizarea creanţei împotriva debitorului devălmaş după stabilirea patrimoniului său.

Tocmai în considerarea acestor aspecte, nu au fost reţinute apărările intimaţilor pe incidenţa dispoziţiilor art. 817 NCPC, potrivit cu care creditorii nu pot urmări silit un imobil aflat în proprietate comună a debitorului şi a altor persoane înainte de a cere partajul bunului, întrucât calitatea de bun comun s-a constatat după formularea cererii de executare silită şi încuviinţarea acesteia, coproprietatea reprezentând un impediment la executare.

Constatând că dispoziţiile art. 712 alin. (4) NCPC sunt pe deplin incidente, excepţia inadmisibilităţii fiind nefondată, faţă de solicitarea apelantei, în baza art. 480 alin. (3) NCPC, tribunalul a admis apelul, a anulat sentinţa apelată şi a trimis cauza instanţei de fond pentru judecarea pe fond a cererii de partaj.

NOTĂ

Apreciem că opinia primei instanţe este corectă, fiind în concordanţă cu dispoziţiile care reglementează obiectul contestaţiei la executare şi procedura de soluţionare a unei atare cereri.

Dispoziţiile art. 712 alin. (4) NCPC, care prevăd că împărţirea bunurilor proprietate comună pe cote-părţi sau în devălmăşie poate fi hotărâtă, la cererea părţii interesate, *şi în cadrul judecării contestaţiei la executare,* nu sunt de natură a conduce către o altă concluzie, astfel cum s-a argumentat în sentinţa analizată.

Aceste dispoziţii nu reglementează posibilitatea creditorului personal al unuia dintre coproprietari de a formula contestaţie la executare având ca obiect partajul, ci vizează ipoteza în care, demarându-se procedura executării silite imobiliare cu nesocotirea art. 818 NCPC, coproprietarii formulează contestaţie la executare, solicitând anularea executării silite astfel derulate, iar creditorul respectiv are, în

baza art. 712 alin. (4) NCPC, posibilitatea ca, pe cale reconvenţională, să solicite partajarea imobilului, tocmai pentru a se menţine actele de executare.

O atare interpretare se impune atât faţă de modul de redactare a art. 712 alin. (4) NCPC, care prevede posibilitatea de a se cere partajul în cadrul judecării contestaţiei la executare, iar nu prin contestaţia la executare, cât şi faţă de reglementarea obiectului contestaţiei la executare şi de reglementarea acţiunii oblice, prin care creditorul poate solicita partajul, fiind titularul acestei acţiuni independent de contestarea actelor de executare.

Astfel, creditorul personal al unuia dintre coproprietari are două posibilităţi prevăzute de lege, respectiv:

– să formuleze, pe cale principală, cerere de partaj printr-o acţiune oblică; sau

– în măsura în care este contestată executarea silită declanşată, să ceară partajul în cadrul litigiului în care se soluţionează contestaţia la executare.

40. Contestaţie la executare. Încheierea de încuviinţare a executării silite pronunţată de executorul judecătoresc. Efectele Deciziei nr. 895/2015 a Curţii Constituţionale

Potrivit art. 666 alin. (2) NCPC, forma în vigoare la data de 25.01.2016, executorul judecătoresc se pronunţă asupra încuviinţării executării silite, prin încheiere, fără citarea părţilor. Motivarea încheierii se face în cel mult 7 zile de la pronunţare.

La data de 17.12.2015 s-a pronunţat Decizia Curţii Constituţionale nr. 895/2015, prin care s-a constatat neconstituţionalitatea art. 666 NCPC, iar decizia a fost publicată în Monitorul Oficial la data de 04.02.2016.

Cu privire la efectele pe care urmează a le produce Decizia nr. 895/2015, Curtea a constatat că, pe perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumţia de constituţionalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privinţa procedurilor de executare silită încuviinţate până la data publicării sale, aplicându-se, în schimb, în privinţa contestaţiilor la executare formulate împotriva încheierii de încuviinţare a executării silite date de executorul judecătoresc aflate pe rolul instanţelor judecătoreşti la data publicării prezentei decizii, precum şi în cele în care a fost invocată excepţia de neconstituţionalitate până la data sus-menţionată. De asemenea, odată cu publicarea deciziei Curţii Constituţionale, legiuitorul, în temeiul art. 147 alin. (1) din Constituţie, are obligaţia de a pune de acord întreaga procedură de încuviinţare a executării silite cu dispoziţiile Constituţiei constatate a fi încălcate prin prezenta decizie, aşadar, implicit, cu decizia Curţii Constituţionale, ale cărei considerente şi dispozitiv sunt general obligatorii, şi să procedeze, în consecinţă, la respectarea exigenţelor constituţionale. Până la adoptarea soluţiei legislative corespunzătoare, ca o consecinţă a prezentei decizii de admitere a excepţiei de neconstituţionalitate, Curtea a constatat că instanţele judecătoreşti urmează să aplice în mod direct art. 21 alin. (3), art. 124 şi art. 126 alin. (1) din Constituţie, devenind, astfel, competente să încuviinţeze executarea

silită. Aşadar, din ziua publicării prezentei decizii, competenţa executorilor judecătoreşti de a încuviinţa executarea silită încetează.

Din interpretarea considerentelor din parag. 28 al Deciziei nr. 895 din 17.12.2015 a Curţii Constituţionale în ceea ce priveşte neconstituţionalitatea art. 666 NCPC, rezultă că invalidarea executărilor începute înainte de data publicării deciziei poate opera numai în următoarele condiţii cumulative:

– împotriva executării s-a formulat contestaţie la executare, iar obiectul acesteia îl formează anularea încheierii de încuviinţare a executării;

– contestaţia la executare să fie formulată în termen şi să fie admisibilă în raport cu dispoziţiile art. 713 alin. (3) NCPC;

– temeiul juridic al cererii de anulare a încheierii de încuviinţare a executării îl constituie caracterul neconstituţional al dispoziţiilor art. 666 NCPC.

Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, sent. civ. nr. 6419 din 11.04.2016, www.jurisprudenta.com

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti la data de 16.02.2016, sub nr. [...]/299/2016, contestatoarea S.R.T., în contradictoriu cu intimaţii S.R.L.M. şi B.E.J., a solicitat instanţei ca, prin hotărârea pe care o va pronunţa, să anuleze executarea silită ce face obiectul dosarului de executare nr. [...]/2016 al B.E.J. [...], iar în subsidiar, anularea, în parte, a actelor şi formelor de executare pentru suma de 23.312,65 lei, reprezentând diferenţa dintre suma cuvenită şi suma executată efectiv, la care se adaugă diferenţa de cheltuieli de executare prin raportare la suma reală cuvenită creditorului [...].

În motivarea cererii, contestatoarea a invocat nulitatea întregii executări silite, întrucât, în cauză, încuviinţarea executării silite s-a făcut de către organul de executare, cu încălcarea Deciziei nr. 895 pronunţate de Curtea Constituţională la data de 17.12.2015. În subsidiar, contestatoarea a învederat instanţei că expertiza contabilă a calculat în mod eronat drepturile salariale cuvenite intimatului, iar cuantumul cheltuielilor de executare este exagerat şi nereal.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 711 NCPC (în prezent, art. 712). (...)

Intimata a depus, la data de 11.03.2016, întâmpinare, prin care, cu privire la fondul cauzei, a solicitat respingerea contestaţiei ca neîntemeiată şi obligarea contestatoarei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, intimata a arătat că decizia Curţii Constituţionale, până la publicarea în Monitorul Oficial, nu produce efecte asupra executărilor silite începute deja. A mai arătat intimata că expertiza contabilă a fost legal întocmită, iar cu privire la împrejurarea că expertiza contabilă s-a realizat fără convocarea S.R.T. nu-şi găseşte suportul în textul de lege care nu este aplicabil în faza executării silite. A mai arătat intimata, în esenţă, că onorariul executorului judecătoresc este stabilit în mod legal, iar cheltuielile de executare sunt detaliate în fişa de cheltuieli.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a constatat următoarele:

În fapt: Prin cererea de executare silită, înregistrată de B.E.J. la data de 25.01.2016, intimata a solicitat punerea în executare a sentinţei civile nr. 6925/26.06.2015 a Tribunalului Bucureşti. Prin încheierea din data de 25.01.2016, executorul judecătoresc

a încuviinţat executarea silită împotriva contestatoarei. Prin încheierea din data de 28.01.2016, executorul judecătoresc a stabilit cheltuieli de executare în cuantum de 7.059,36 lei.

Prin încheierea din data de 08.02.2016, executorul judecătoresc a dispus eliberarea către intimată a sumei de 49.989 lei reprezentând debit, 600 lei către expertul contabil şi 6.459,36 lei au fost reţinuţi de executorul judecătoresc cu titlu de onorariu şi cheltuieli de executare.

În drept: Potrivit art. 666 alin. (2) NCPC, forma în vigoare la data de 25.01.2016, executorul judecătoresc se pronunţă asupra încuviinţării executării silite, prin încheiere, fără citarea părţilor. Motivarea încheierii se face în cel mult 7 zile de la pronunţare.

La data de 17.12.2015 s-a pronunţat Decizia Curţii Constituţionale nr. 895/2015, prin care s-a constatat neconstituţionalitatea art. 666 NCPC, iar decizia a fost publicată în Monitorul Oficial la data de 04.02.2016.

În considerentele deciziei s-au reţinut următoarele: Cu privire la efectele pe care urmează a le produce prezenta decizie, Curtea a constatat că, pe perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumţia de constituţionalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privinţa procedurilor de executare silită încuviinţate până la data publicării sale, aplicându-se, în schimb, în privinţa contestaţiilor la executare formulate împotriva încheierii de încuviinţare a executării silite date de executorul judecătoresc aflate pe rolul instanţelor judecătoreşti la data publicării prezentei decizii, precum şi în cele în care a fost invocată excepţia de neconstituţionalitate până la data sus-menţionată. De asemenea, odată cu publicarea deciziei Curţii Constituţionale, legiuitorul, în temeiul art. 147 alin. (1) din Constituţie, are obligaţia de a pune de acord întreaga procedură de încuviinţare a executării silite cu dispoziţiile Constituţiei constatate a fi încălcate prin prezenta decizie, aşadar, implicit, cu decizia Curţii Constituţionale, ale cărei considerente şi dispozitiv sunt general obligatorii, şi să procedeze, în consecinţă, la respectarea exigenţelor constituţionale. Până la adoptarea soluţiei legislative corespunzătoare, ca o consecinţă a prezentei decizii de admitere a excepţiei de neconstituţionalitate, Curtea a constatat că instanţele judecătoreşti urmează să aplice în mod direct art. 21 alin. (3), art. 124 şi art. 126 alin. (1) din Constituţie, devenind, astfel, competente să încuviinţeze executarea silită. Aşadar, din ziua publicării prezentei decizii, competenţa executorilor judecătoreşti de a încuviinţa executarea silită încetează.

Pentru soluţionarea cauzei, instanţa a procedat la determinarea modalităţii de aplicare a efectelor deciziei Curţii, ţinând cont că deciziile Curţii Constituţionale sunt general obligatorii, în temeiul art. 147 alin. (4) din Constituţia României.

Prin Decizia nr. 1615 din 20.12.2011, Curtea a arătat că, „potrivit art. 147 alin. (4) teza a II-a din Constituţie, «de la data publicării, deciziile sunt general obligatorii şi au putere numai pentru viitor», ceea ce înseamnă că, în temeiul prezentei decizii, nu pot fi supuse controlului judecătoresc acele raporturi juridice care s-au născut sub imperiul celor două legi care nu mai erau în vigoare (la data pronunţării deciziei) şi s-au stins înainte de data publicării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I". Cu alte cuvinte, decizia Curţii urmează a se aplica tuturor raporturilor juridice care nu s-au stins încă la data publicării deciziei, respectiv tuturor cauzelor care se află pe rolul instanţelor judecătoreşti şi cărora li se aplică în continuare norma juridică declarată neconstituţională.

Instanţa a interpretat parag. 28 din Decizia nr. 895/2015, în sensul în care Curtea Constituţională a dorit a impune o aplicare în timp a efectelor acestei decizii, în sensul de a atenua un posibil efect ce ar fi putut rezulta din interpretarea Deciziei nr. 458/2009, prin care s-a declarat neconstituţională soluţia legislativă conform căreia nu instanţa dispune încuviinţarea executării silite, prin Decizia nr. 766/2011 a Curţii, conform căreia deciziile Curţii îşi produc efectele şi asupra soluţiilor legislative care preiau, ulterior constatării caracterului neconstituţional al unor dispoziţii abrogate, aceleaşi soluţii legislative.

Instanţa a constatat că, din interpretarea considerentelor din parag. 28 al Deciziei nr. 895 din 17.12.2015 a Curţii Constituţionale, în ceea ce priveşte neconstituţionalitatea art. 666 NCPC, invalidarea executărilor începute înainte de data publicării deciziei poate opera numai în următoarele condiţii cumulative:

– împotriva executării s-a formulat contestaţie la executare, iar obiectul acesteia îl formează anularea încheierii de încuviinţare a executării, condiţie pe care instanţa a constatat-o a fi îndeplinită în cauză, acesta fiind principalul motiv de contestaţie invocat de contestatoare;

– contestaţia la executare să fie formulată în termen şi să fie admisibilă în raport cu dispoziţiile art. 713 alin. (3) NCPC, instanţa constatând că respectiva contestaţie a fost formulată în termen şi este admisibilă;

– temeiul juridic al cererii de anulare a încheierii de încuviinţare a executării îl constituie caracterul neconstituţional al dispoziţiilor art. 666 NCPC, condiţie îndeplinită în cauză, fiind principalul motiv de contestaţie invocat în cauză.

Pentru toate considerentele anterior expuse, instanţa a admis acest motiv de contestaţie şi a constatat nulitatea întregii executări silite care nu a fost încuviinţată de o instanţă de judecată şi, în consecinţă, a dispus anularea actelor de executare întocmite în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2016 al B.E.J. (...).

JURISPRUDENŢĂ

În acelaşi sens, *a se vedea şi sentinţa civilă nr. 2506/15.02.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, Secţia civilă, www.avocatura.com, în considerentele căreia s-au reţinut următoarele:*

Executarea silită contestată a fost demarată de intimatul B.F.A., în baza titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 3545/09.04.2015, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VIII-a conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/3/2014, definitivă şi executorie de drept, prin care contestatoarea (pârâta în cauza respectivă) a fost obligată faţă de mai multe persoane, printre care şi intimatul din prezenta cauză (reclamant în cauza respectivă), la majorarea salariilor de bază cu indicii preţurilor de consum aferenţi anilor 2008-2011 şi primului trimestru al anului 2012, comunicaţi de I.N.S., şi la plata către reclamanţi a diferenţelor salariale dintre salariul cuvenit conform sentinţei şi salariul încasat efectiv.

Astfel, instanţa a reţinut că, prin încheierea din 08.12.2015, emisă în dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ M.A., de către executorul judecătoresc, a fost încuviinţată executarea silită împotriva debitoarei S.R.T. în favoarea creditorului B.F.A. până la concurenţa creanţei prevăzute în titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 3545/09.04.2015, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VIII-a

conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/3/2014, la care se adaugă cheltuielile de executare.

Prin raportul de expertiză întocmit în faza de executare silită de către expertul B.F. a fost stabilit un debit net în sumă de 36.816 lei, iar prin încheierea din data de 15.12.2015 de stabilire a cheltuielilor de executare emisă în dosarul de executare nr. [...]/2015, s-au stabilit cheltuieli de executare în sumă totală de 5.155,71 lei, din care suma de 4.565,18 lei reprezintă onorariul executorului judecătoresc, suma de 42,53 lei timbre poştale, suma de 248 lei contravaloarea consultaţiilor în legătură cu constituirea dosarului de executare şi suma de 300 lei reprezintă onorariul expertului contabil B.F.

Ulterior, executorul judecătoresc a procedat la înfiinţarea popririi asupra conturilor contestatoarei, executarea silită fiind realizată integral asupra sumei de 41.971,71 lei, din care suma de 36.816 lei reprezintă debit, stabilit prin raportul de expertiză contabilă întocmit de către expertul B.F. în faza de executare silită şi suma de 5.155,71 lei reprezintă cheltuieli de executare, conform încheierii din data de 15.12.2015 de stabilire a cheltuielilor de executare emise în dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ M.A.

Prin încheierea de eliberare sume din data de 29.12.2015, emisă în dosarul de executare, executorul judecătoresc a procedat la eliberarea sumei executate astfel: suma de 36.816 lei, reprezentând debitul principal, a fost distribuită creditorului, suma de 4.855,71 lei, reprezentând onorariul executorului şi cheltuieli de executare, s-a eliberat acestuia, iar suma de 300 lei, reprezentând onorariul expertului desemnat în faza de executare, s-a eliberat acestuia.

Instanţa a reţinut că, în raport de Decizia Curţii Constituţionale nr. 895/2015, invocată de către contestatoare, având în vedere că, în speţă, executarea silită a fost încuviinţată de către executorul judecătoresc, iar nu de către instanţa de judecată, încheierea de încuviinţare a executării din data de 08.12.2015 este nelegală şi afectează întreaga executare silită, care este lovită de nulitate, iar din acest motiv se impune anularea sa, precum şi a tuturor actelor de executare, pentru următoarele considerente:

Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 895/2015, publicată în M. Of. nr. 84 din 04.02.2016, s-a admis excepţia de neconstituţionalitate şi s-a constatat că dispoziţiile art. 666 NCPC, care prevăd că executorul judecătoresc se pronunţă asupra încuviinţării executării silite, sunt neconstituţionale.

În considerentele acestei decizii, Curtea a reţinut, în esenţă, următoarele: „potrivit art. 666 alin. (5) NCPC, prin încuviinţarea executării silite se verifică dacă: cererea de executare silită este de competenţa altui organ de executare decât cel sesizat; hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu; înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu este învestit cu formulă executorie; creanţa nu este certă, lichidă şi exigibilă; debitorul se bucură de imunitate de executare; titlul cuprinde dispoziţii care nu se pot duce la îndeplinire prin executare silită; există alte impedimente prevăzute de lege. Analizând aceste aspecte, Curtea reţine că, pe de o parte, competenţa executorului judecătoresc de a verifica dacă înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, constituie, potrivit legii, titlu executoriu [art. 666 alin. (5) pct. 2 NCPC] se suprapune cu competenţa instanţei judecătoreşti ca în procedura învestirii cu formulă executorie a acestuia să verifice dacă înscrisul

întruneşte toate condiţiile de formă cerute de lege pentru a fi titlu executoriu, ceea ce echivalează cu posibilitatea acordată executorului judecătoresc de a controla legalitatea unei hotărâri judecătoreşti, iar, pe de altă parte, competenţa executorului judecătoresc menţionată la art. 666 alin. (5) pct. 4-7 NCPC presupune realizarea unor aprecieri făcute de acesta care excedează competenţei sale de punere în executare a dispoziţiilor cu caracter civil din titlurile executorii [art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătoreşti, republicată în M. Of. nr. 738 din 20.10.2011]. Or, Constituţia recunoaşte numai judecătorului *jurisdictio şi imperium*, adică puterea de a «spune» dreptul şi de a impune executarea forţată a hotărârilor/a da hotărâri cu putere de executare silită (...). Aşadar, Curtea constată că nu este de competenţa executorului judecătoresc să dispună el însuşi executarea titlului executoriu, acesta putând efectua numai acte de executare în cadrul procedurii declanşate de către o instanţă judecătorească. Intervenţia instanţei judecătoreşti nu se poate realiza *ex post*, eventual pe calea soluţionării unei contestaţii la executare, conform art. 712 NCPC, întrucât hotărârea acesteia nu poate nici înlătura şi nici acoperi viciul de neconstituţionalitate al actului care a declanşat executarea silită, fază a procesului civil, respectiv caracterul său extrajudiciar. Executorul judecătoresc, deşi îndeplineşte un serviciu public, îl reprezintă pe creditor în raportul execuţional care s-a născut între creditor şi debitor, fiind, practic, un agent al acestuia; de altfel, onorariul său, parte a cheltuielilor de executare, chiar dacă, în final, cade în sarcina debitorului, este avansat de creditor [art. 670 NCPC]. Astfel cum s-a subliniat şi în Decizia nr. 458/2009, executorul judecătoresc nu face parte din autoritatea judecătorească, iar activitatea sa, potrivit art. 4 din Legea nr. 188/2000, se află sub coordonarea şi controlul Ministerului Justiţiei. Mai mult, acesta nu dispune de *imperium* – atribut care caracterizează numai judecătorul – pentru a da o hotărâre în baza căreia se dispune declanşarea executării silite, respectiv încheierea de încuviinţare a executării silite, şi nu beneficiază de atributele de imparţialitate şi de independenţă specifice numai instanţelor judecătoreşti".

În ceea ce priveşte susţinerile intimatului, conform cărora Decizia Curţii Constituţionale nr. 895/2015, invocată de către contestatoare, nu fusese publicată în Monitorul Oficial la momentul formulării contestaţiei la executare şi al invocării sale, astfel încât aceasta nu produce efecte şi, mai mult, chiar dacă aceasta ar fi fost publicată, în raport de data la care s-a solicitat, iar executorul a încuviinţat executarea silită, respectiv 08.12.2015, data la care decizia menţionată nu era încă pronunţată, susţinerile contestatoarei cu privire la invocarea sa sunt neîntemeiate, nu pot fi primite de către instanţă, întrucât, în considerentele aceleiaşi decizii, Curtea Constituţională a statuat foarte clar următoarele: „Cu privire la efectele pe care urmează a le produce prezenta decizie, Curtea constată că, pe perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumţia de constituţionalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privinţa procedurilor de executare silită încuviinţate până la data publicării sale, aplicându-se, în schimb, în privinţa contestaţiilor la executare formulate împotriva încheierii de încuviinţare a executării silite date de executorul judecătoresc aflate pe rolul instanţelor judecătoreşti la data publicării prezentei decizii, precum şi în cele în care a fost invocată excepţia de neconstituţionalitate până la data sus-menţionată".

Prin urmare, cum în prezenta contestaţie la executare, care se afla pe rolul instanţei de judecată la data publicării Deciziei (04.02.2016), s-a invocat ca principal argument tocmai nelegalitatea încuviinţării executării silite de către executorul judecătoresc [pe considerentul că nu este de competenţa executorului judecătoresc să dispună el însuşi executarea titlului executoriu, întrucât competenţa executorului judecătoresc menţionată la art. 666 alin. (5) pct. 4-7 NCPC presupune realizarea unor aprecieri făcute de acesta, care excedează competenţei sale de punere în executare a dispoziţiilor cu caracter civil din titlurile executorii, iar acesta nu dispune de *imperium* – atribut care caracterizează numai judecătorul – pentru a da o hotărâre în baza căreia se dispune declanşarea executării silite, respectiv încheierea de încuviinţare a executării silite, şi nu beneficiază de atributele de imparţialitate şi de independenţă specifice numai instanţelor judecătoreşti], fiind astfel, evident, că această contestaţie vizează inclusiv încheierea din 08.12.2015, emisă în dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ M.A. de către executorul judecătoresc, prin care a fost încuviinţată executarea silită, rezultă că Decizia Curţii Constituţionale nr. 895/2015, publicată în M. Of. nr. 84 din 04.02.2016, se aplică şi în prezenta cauză.

Pe cale de consecinţă, cum aceste argumente sunt suficiente pentru a se constata nelegalitatea încheierii din 08.12.2015, emise în dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ M.A., de către executorul judecătoresc, prin care a fost încuviinţată executarea silită şi, prin urmare, a întregii executări silite care a urmat acestei încheieri, instanţa a reţinut că a devenit inutil a se mai analiza şi restul argumentelor contestatoarei.

Sunt considerente pentru care instanţa a anulat executarea silită însăşi, precum şi toate actele de executare emise în dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ M.A. (...).

HOTĂRÂRE PREALABILĂ

Prin **Decizia nr. 77/06.11.2017** (M. Of. nr. 23 din 10.01.2018), pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a statuat că în interpretarea şi aplicarea în timp a dispoziţiilor art. 666 alin. (2) NCPC, forma anterioară modificării prin O.U.G. nr. 1/2016 pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum şi a unor acte normative conexe, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 17/2017, *efectele Deciziei Curţii Constituţionale nr. 895 din 17.12.2015, publicate în M. Of. nr. 84 din 04.02.2016, se produc şi asupra încheierilor de încuviinţare a executării silite date de executorul judecătoresc anterior publicării acestei decizii, dacă motivul de nulitate decurgând din necompetenţa executorului judecătoresc a fost invocat în cadrul contestaţiei la executare formulate în termen, după publicarea deciziei instanţei constituţionale în Monitorul Oficial al României.*

41. Contestaţie la executare. Necompetenţa executorului judecătoresc – cauză de nulitate a executării silite

Art. 652 alin. (1)-(4) NCPC reglementează competenţa executorului judecătoresc astfel: „(1) Dacă prin lege nu se dispune altfel, hotărârile judecătoreşti şi celelalte titluri executorii se execută de către executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel, după cum urmează: a) în cazul urmăririi silite a bunurilor imobile, al urmăririi silite a fructelor prinse de rădăcini şi al executării

silite directe imobiliare, executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel unde se află imobilul; b) în cazul urmăririi silite a bunurilor mobile şi al executării silite directe mobiliare, executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel unde se află domiciliul ori, după caz, sediul debitorului, sau din circumscripţia curţii de apel unde se află bunurile; în cazul în care domiciliul sau, după caz, sediul debitorului se află în străinătate, este competent oricare executor judecătoresc; c) în cazul executării silite a obligaţiilor de a face şi a obligaţiilor de a nu face, executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel unde urmează să se facă executarea. (2) Dacă bunurile urmăribile, mobile, se află în circumscripţiile mai multor curţi de apel, oricare dintre executorii judecătoreşti care funcţionează pe lângă una dintre acestea este competent să realizeze executarea, inclusiv cu privire la bunurile urmăribile aflate în raza celorlalte curţi de apel. (3) Executorul judecătoresc rămâne competent să continue executarea silită chiar dacă după începerea executării debitorul şi-a schimbat domiciliul sau, după caz, sediul. (4) În cazul în care executorul judecătoresc iniţial învestit de creditor constată că nu sunt bunuri şi venituri urmăribile în raza competenţei sale teritoriale, creditorul poate cere instanţei de executare continuarea executării silite printr-un alt executor judecătoresc, dispoziţiile art. 653 alin. (4) aplicându-se în mod corespunzător".

De asemenea, art. 782[1] NCPC prevede: „(1) Poprirea se înfiinţează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel unde îşi are domiciliul sau sediul debitorul ori terţul poprit. (2) În cazul popririi pe conturile unei persoane fizice sau juridice, competenţa aparţine executorului judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel de la domiciliul sau sediul debitorului ori, după caz, de la sediul principal sau, după caz, de la sediile secundare ale instituţiei de credit unde debitorul şi-a deschis contul. Dacă debitorul are mai multe conturi deschise, competenţa pentru înfiinţarea popririi asupra tuturor conturilor aparţine executorului judecătoresc de la oricare dintre locurile unde acestea au fost deschise. (3) Dispoziţiile art. 652 alin. (5) sunt aplicabile".

În măsura în care niciun criteriu prevăzut de art. 652 sau de art. 782 NCPC nu atrage competenţa executorului judecătoresc sesizat, care funcţionează în circumscripţia Curţii de Apel Craiova, de a realiza executarea silită împotriva debitorului, întrucât debitorul domiciliază în Bucureşti, nefiind identificate nici bunuri în circumscripţia Curţii de Apel Craiova care să aparţină debitorului, iar terţii popriţi au sediile în Bucureşti şi, respectiv, în Timişoara, iar nu în circumscripţia Curţii de Apel Craiova, faţă de dispoziţiile art. 652 alin. (5) NCPC, care prevăd că nerespectarea dispoziţiilor prezentului articol atrage

[1] Art. 782 a fost modificat prin art. I pct. 141 din O.U.G. nr. 1/2016, punct introdus prin art. unic pct. 8 din Legea nr. 17/2017, şi are în prezent următorul conţinut: „(1) Poprirea se înfiinţează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel unde îşi are domiciliul sau sediul debitorul. (2) Dispoziţiile art. 652 alin. (5) sunt aplicabile".

nulitatea necondiţionată a actelor de procedură efectuate, se impune anularea actelor de executare silită.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 2208 din 10.03.2017, neapelată, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti la data de 08.07.2016, contestatorul S.S., în contradictoriu cu intimata S. SARL, a solicitat anularea tuturor actelor de executare, inclusiv a încheierii prin care s-a admis cererea de încuviinţare a executării silite.

În motivare a arătat, în esenţă, că BEJ C.G. nu are competenţă în înfiinţarea popririi asupra veniturilor sale, potrivit art. 781 NCPC (în prezent, art. 782), întrucât contestatorul domiciliază în Bucureşti, Sector 6 (...), adresa reţinută de executor, respectiv: Slatina, (...), judeţul Olt, fiind greşită.

De asemenea, contestatorul a menţionat că dreptul creditorului de a obţine o executare silită împotriva sa s-a prescris din anul 2010.

În drept, contestatorul a invocat prevederile art. 711-723, art. 781 NCPC.

La data de 09.08.2016, intimata a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea ca nelegală şi neîntemeiată a contestaţiei la executare (...).

Referitor la solicitarea contestatorului de a anula toate actele de executare întocmite de executorul judecătoresc C.G. în dosarul execuţional nr. [...]/2016, intimata a arătat că toate documentele întocmite în cadrul procedurii de executare silită au fost transmise la adresa menţionată în contractul de credit încheiat de contestator cu X Bank, acesta fiind domiciliul declarat de către contestator şi, potrivit contractului de credit – condiţii generale, contestatorul avea obligaţia să notifice băncii în scris toate schimbările survenite cu privire la domiciliul sau datele sale de identitate, or, contestatorul nu a depus dovezi în acest sens, fiind de rea-credinţă. (...).

La termenul din data de 23.11.2016, instanţa a invocat, din oficiu, excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti, pe care a admis-o, declinând soluţionarea cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti.

La data de 26.01.2017 a fost înregistrat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti dosarul nr. [...]/301/2016. (...)

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

La data de 18.03.2016, intimata a formulat cerere de executare silită împotriva contestatorului S.S., în baza titlului executoriu constând în contractul de credit nr. [...]/27.11.2007, cererea fiind înregistrată pe rolul BEJ C.G.

Art. 652 NCPC reglementează competenţa executorului judecătoresc astfel: „(1) Dacă prin lege nu se dispune altfel, hotărârile judecătoreşti şi celelalte titluri executorii se execută de către executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel, după cum urmează: a) în cazul urmăririi silite a bunurilor imobile, al urmăririi silite a fructelor prinse de rădăcini şi al executării silite directe imobiliare, executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel unde se află imobilul; b) în cazul urmăririi silite a bunurilor mobile şi al executării silite directe mobiliare, executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel unde se află domiciliul ori, după caz, sediul debitorului, sau din circumscripţia curţii de apel unde se află bunurile; în

cazul în care domiciliul sau, după caz, sediul debitorului se află în străinătate, este competent oricare executor judecătoresc; c) în cazul executării silite a obligaţiilor de a face şi a obligaţiilor de a nu face, executorul judecătoresc din circumscripţia curţii de apel unde urmează să se facă executarea. (2) Dacă bunurile urmăribile, mobile, se află în circumscripţiile mai multor curţi de apel, oricare dintre executorii judecătoreşti care funcţionează pe lângă una dintre acestea este competent să realizeze executarea, inclusiv cu privire la bunurile urmăribile aflate în raza celorlalte curţi de apel. (3) Executorul judecătoresc rămâne competent să continue executarea silită chiar dacă după începerea executării debitorul şi-a schimbat domiciliul sau, după caz, sediul. (4) În cazul în care executorul judecătoresc iniţial învestit de creditor constată că nu sunt bunuri şi venituri urmăribile în raza competenţei sale teritoriale, creditorul poate cere instanţei de executare continuarea executării silite printr-un alt executor judecătoresc, dispoziţiile art. 653 alin. (4) aplicându-se în mod corespunzător. (5) Nerespectarea dispoziţiilor prezentului articol atrage nulitatea necondiţionată a actelor de procedură efectuate".

De asemenea, art. 782 NCPC prevede: „(1) Poprirea se înfiinţează la cererea creditorului de către un executor judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel unde îşi are domiciliul sau sediul debitorul ori terţul poprit. (2) În cazul popririi pe conturile unei persoane fizice sau juridice, competenţa aparţine executorului judecătoresc al cărui birou se află în circumscripţia curţii de apel de la domiciliul sau sediul debitorului ori, după caz, de la sediul principal sau, după caz, de la sediile secundare ale instituţiei de credit unde debitorul şi-a deschis contul. Dacă debitorul are mai multe conturi deschise, competenţa pentru înfiinţarea popririi asupra tuturor conturilor aparţine executorului judecătoresc de la oricare dintre locurile unde acestea au fost deschise. (3) Dispoziţiile art. 652 alin. (5) sunt aplicabile".

Instanţa a constatat că, la momentul declanşării executării silite, 18.03.2016, prin depunerea cererii de executare silită, conform art. 622 alin. (2) NCPC, contestatorul-debitor avea domiciliul în Bucureşti, Sector 6, astfel cum rezultă din copia cărţii de identitate depusă la dosar, contestatorul figurând înregistrat cu acest domiciliu din 18.02.2013.

De asemenea, instanţa a reţinut că, potrivit adresei emise de Primăria Municipiului Slatina, contestatorul nu figurează cu bunuri înregistrate în evidenţele fiscale ale Primăriei Municipiului Slatina.

Totodată, instanţa a reţinut că terţii popriţi au sediile în Bucureşti şi, respectiv, Timişoara, astfel cum s-a detaliat anterior.

Pe cale de consecinţă, instanţa a constată că niciun criteriu prevăzut de art. 652 sau de art. 782 NCPC nu atrăgea competenţa BEJ C.G., care funcţionează în circumscripţia Curţii de Apel Craiova, de a realiza executarea silită împotriva contestatorului, întrucât contestatorul-debitor domiciliază în Bucureşti, nefiind identificate bunuri în circumscripţia Curţii de Apel Craiova care să aparţină contestatorului, iar terţii popriţi au sediile în Bucureşti şi, respectiv, în Timişoara, iar nu în circumscripţia Curţii de Apel Craiova.

Având în vedere argumentele anterior expuse, precum şi dispoziţiile art. 652 alin. (5) NCPC, care prevăd că nerespectarea dispoziţiilor prezentului articol atrage nulitatea necondiţionată a actelor de procedură efectuate, instanţa a admis contestaţia la executare şi a anulat actele de executare silită efectuate în dosarul de executare

nr. [...]/E/2016 al BEJ C.G., nemaijustificându-se cercetarea prescripţiei dreptului de a solicita executarea silită, întrucât nu mai există cadrul de a analiza acest aspect, faţă de anularea actelor de executare silită.

42. Contestaţie la executare. Lipsa calităţii procesuale pasive a terţului poprit, care a deţinut anterior declanşării procedurii executării silite calitatea de creditor, cesionând creanţa. Lipsa calităţii procesuale pasive a executorului judecătoresc

1. Una dintre condiţiile de exercitare a acţiunii civile prevăzute de dispoziţiile art. 32 NCPC este justificarea calităţii procesuale, iar potrivit dispoziţiilor art. 36 NCPC, calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părţi şi subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecăţii.

Calitatea procesuală presupune existenţa unei identităţi între persoana reclamantului şi cel care este titularul dreptului afirmat (calitate procesuală activă), precum şi între persoana pârâtului şi cel care este subiectul pasiv în raportul dedus judecăţii (calitate procesuală pasivă).

În condiţiile în care unitatea bancară, anterior declanşării procedurii executării silite, a cesionat creanţa decurgând din contractul de credit în baza căruia se desfăşoară procedura executării silite, aceasta nu mai deţine calitatea de creditor, reţinându-se, în concret, pe baza actelor de executare, doar calitatea unităţii bancare de terţ poprit.

Atâta vreme cât prin contestaţia la executare, deşi se contestă numai încheierea de înfiinţare a popririi, nu sunt invocate critici care privesc poprirea, ci se invocă motive care ţin de executarea silită însăşi, respectiv excepţia prescripţiei executării silite ori lipsa titlului executoriu, motive care pot fi analizate numai în contradictoriu cu creditorul, terţul poprit nu justifică legitimare procesuală pasivă.

2. Biroul executorului judecătoresc nu are calitate procesuală pasivă în cadrul contestaţiei la executare, raportat la dispoziţiile art. 645 alin. (1) NCPC, potrivit cărora sunt părţi în procedura de executare silită creditorul şi debitorul.

Împrejurarea că, potrivit art. 720 alin. (4) NCPC, hotărârea pronunţată de instanţa de executare asupra contestaţiei trebuie comunicată, din oficiu şi de îndată, şi executorului judecătoresc, nu conduce la concluzia că executorul are calitate procesuală pasivă în cauză, dimpotrivă, în raport de aceste dispoziţii legale, executorul nu are calitatea de parte în cadrul contestaţiei, motiv pentru care instanţa de executare are obligaţia comunicării hotărârii pronunţate pentru ca executorul să se conformeze dispoziţiilor instanţei.

Chiar dacă contestaţia este admisă, executorul judecătoresc este obligat să se conformeze măsurilor luate sau dispuse de către instanţă, în temeiul legii, potrivit art. 720 alin. (5) NCPC, fără a fi necesară citarea executorului ca parte în cadrul soluţionării contestaţiei la executare.

Tribunalul Gorj, s. I civ., dec. nr. 34 din 13.01.2017, definitivă, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Târgu-Jiu sub nr. [...], contestatorul F.T.-A., în contradictoriu cu intimaţii B.T.-S. Târgu-Jiu, R.B. SA – S. Târgu-Jiu şi BEJ Ş.S., a formulat contestaţie împotriva înfiinţării popririi dispuse la data de 18.05.2016, precum şi împotriva încheierii din aceeaşi dată, ale BEJ, (...) solicitând instanţei ca prin sentinţa ce va pronunţa în contradictoriu cu BEJ Ş.S., B.T.-S. Târgu-Jiu şi R.B. SA – S. Târgu-Jiu, să constate, în principal, prescripţia plăţii ratelor lunare privind echivalentul în lei a sumei de 9.167 euro, acordată cu titlul de credit de consum de intimata R.B. SA – S. Târgu-Jiu la data de 10.07.2008, iar, în subsidiar, în temeiul art. 711 NCPC, anularea actului de înfiinţare a popririi emis de BEJ Ş.S., precum şi anularea încheierii aceluiaşi executor judecătoresc, ambele emise la data de 18.05.2016, pronunţate în dosarul de executare nr. [...]/E/2013, în temeiul titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. RF [...], acordat pentru un debit echivalent cu 9.836,85 euro, calculat la data de 17.05.2016, precum şi a debitului de 4.572 lei cheltuieli de executare silită, calculate la data de 18.05.2016, poprite din contul său de B.T.-S. Târgu-Jiu.

Contestatorul a mai solicitat să se dispună anularea tuturor formelor de executare dispuse de BEJ Ş.S. în dosarul de executare nr. [...]/E/2013 şi, tot în subsidiar, în temeiul art. 712 alin. (2) NCPC, să se ia act că executarea silită s-a dispus de către intimatul BEJ Ş.S., conform titlului executoriu ce face obiectul contractului de credit nr. RF [...] pentru debitul echivalent a 9.836,85 euro, calculat la data de 17.05.2016, şi a încheierii aceluiaşi executor judecătoresc pentru debitul de 4.572 lei, poprit din contul său de către banca T.S. Târgu-Jiu, cu obligarea în solidar a intimatelor la plata cheltuielilor de judecată ocazionate cu judecarea litigiului.

În motivarea contestaţiei, contestatorul a arătat că la data de 10.07.2008 a achiziţionat un credit pentru consum fără grad de risc curent în sumă de 9.167 euro, de la intimata R.B. SA – S. Târgu-Jiu; plata ratelor acestui credit de consum trebuia făcută lunar la paritatea euro-leu de la data plăţii, iar în urma rescadenţării/reeşalonării şi restructurării făcute de bancă la data de 07.09.2011, banca nu i-a mai primit ratele lunare, menţionând că acest cont al său a fost cumpărat de un alt creditor, aşa cum rezultă din înscrisul intitulat „detalii conturi", contestatorul menţionând, totodată, că biroul de credit al băncii a menţionat că nu are restanţă la plata creditului respectiv şi nu datorează nicio sumă de bani din acesta.

Contestatorul a mai arătat că, la data 18.05.2016, BEJ Ş.S. i-a comunicat dispoziţia de înfiinţare a popririi şi încheierea cu cheltuielile de executare silită pronunţate în dosarul de executare nr. [...]/E/2013 şi, în urma primirii acestor documente, a mers la R.B. SA – S. Târgu-Jiu, ocazie cu care i s-a comunicat că nu mai are de achitat nicio sumă din creditul în cuantum de 9.167 euro, echivalentul în lei, datorită faptului că acest credit a fost cumpărat de către un alt creditor, astfel că a mers la B.T.-S. Târgu-Jiu, unde avea în cont o sumă de bani personală şi a aflat că suma de 507,79 i-a fost poprită în baza dosarului de executare silită nr. [...]/E/2013 al BEJ Ş.S.

Contestatorul a considerat că suma pe care trebuia să o restituie către R.B. SA – S. Târgu-Jiu din creditul de consum în cuantum de 9.167 euro, ce i-a fost acordat la data de 10.07.2008, este prescrisă ca urmare a faptului că, la data de 07.09.2011, acest credit a fost cumpărat de către un alt creditor şi, într-o atare situaţie, a considerat că, atâta timp cât R.B. SA – S. Târgu-Jiu, de la data respectivă şi până în prezent, nu l-a somat niciodată să achite vreo rată lunară restantă din creditul ce i-a fost

acordat de către aceasta, nu mai este îndreptăţită să-l execute silit pentru plata creditului respectiv, acesta fiind prescris.

Că, şi la data de 26.05.2016, când a mers la R.B., i s-a comunicat că a fost cumpărat contul său de către un alt creditor la data de 07.09.2011 şi nu are nimic de plată, iar din rubrica „sumar conturi" rezultă că la suma datorată de acesta, pe de o parte, cât şi la suma restantă, pe de altă parte, este consemnată cifra 0, astfel că, raportat la toate aceste aspecte, apreciază că se impune admiterea excepţiei prescripţiei plăţii ratelor lunare din creditul ce i-a fost acordat de R.B. la data de 10.07.2008, ca fiind dată de referinţă a ultimei plăţi data de 07.09.2011, dată rezultată din anexa nr. 1, de la care începe să curgă termenul de prescripţie.

În drept, contestaţia a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 711, art. 712 alin. (2), art. 787, art. 789, art. 729 NCPC.

Intimata R.B. SA a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

În motivarea întâmpinării, intimata a arătat că, la data de 10.07.2008, a fost încheiat contractul de credit nr. RF [...], între R.B. SA şi numitul F.T.-A., în calitate de împrumutat, contract ce a avut ca obiect acordarea unui credit în favoarea numitului F.T.-A. în sumă de 9.167,00 euro. (...)

La data promovării acestei acţiuni, 26.05.2016, banca nu mai avea calitatea de creditor faţă de contestator, întrucât nu mai era titularul creanţei rezultate din contractul de credit nr. RF [...], încheiat cu reclamantul la data de 10.07.2008, întrucât dreptul de creanţă deţinut de R.B. SA împotriva patrimoniului contestatorului F.T.-A., rezultat din contractul de credit nr. RF [...]/10.07.2008, a fost cesionat în mod irevocabil şi necondiţionat în favoarea G.H.L., prin contractul de vânzare-cumpărare de creanţe neperformante din data de 07.09.2011. Că, urmare a vânzării-cumpărării intervenite, toate drepturile R.B. S.A au fost transferate către G.H.L. prin [...], calitatea de creditor al R.B. faţă de contestator încetând ca efect al vânzării creanţei şi transmiterii acestui drept de creanţă în patrimoniul cumpărătorului G.H.L. prin [...] şi, ca efect al contractului de vânzare-cumpărare de creanţe neperformante din data de 07.09.2011, prin care s-a vândut integral, irevocabil şi necondiţionat creanţa băncii deţinută împotriva contestatorului, raporturile juridice rezultate din contractul de credit nr. RF [...]/10.07.2008 au încetat între bancă şi contestator, acestea fiind transmise în patrimoniul cumpărătorului şi, întrucât din data vânzării-cumpărării creanţei, respectiv din data de 07.09.2011, R.B. S.A nu are calitate de creditor faţă de contestator, este evident că R.B. S.A nu are calitate procesuală pasivă în cauza de faţă, cauza având ca obiect contestaţia la executare formulată împotriva actelor de executare silită efectuate în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. RF [...]/10.07.2008.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 205 şi urm. NCPC.

Prin sentinţa civilă nr. 6470/16.09.2016, pronunţată de Judecătoria Târgu-Jiu, a fost admisă excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a intimatei R.B. SA, a intimatei B.T.-S. Târgu-Jiu şi a fost respinsă contestaţia la executare formulată de contestatorul F.T.-A., în contradictoriu cu intimaţii B.T.-S. Târgu-Jiu, R.B. SA şi BEJ Ş.S., ca fiind formulată împotriva unor persoane lipsite de calitate procesuală pasivă.

Pentru a pronunţa această sentinţă, instanţa de fond a reţinut următoarele:

Din actele dosarului s-a constatat că între contestatorul F.T.-A., în calitate de împrumutat, şi R.B. SA, s-a încheiat contractul de credit nr. RF [...], pentru suma de 9.167 euro, cu scadenţă finală la data de 10.07.2016.

La data de 23.08.2011, între R.B. SA, în calitate de vânzător, şi G.H.L., în calitate de cumpărător, a intervenit contractul de vânzare-cumpărare de creanţe neperformante, ocazie cu care a fost transmisă şi creanţa privind pe persoana împrumutată F.T.-A., aceasta fiind înscrisă în Arhiva Electronică de Garanţii Reale Mobiliare.

Ulterior, la data de 29.03.2013, cesionara G.H.L. a înregistrat, la BEJ Ş.S., cererea de executare silită formulată faţă de debitorul F.T.-A., solicitând demararea procedurii execuţionale faţă de debitor până la concurenţa sumei de 9.935,66 lei.

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Târgu-Jiu sub nr. [...], petentul BEJ Ş.S. a solicitat instanţei să dispună încuviinţarea executării silite a titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. RF [...], care formează obiectul dosarului de executare nr. [...]/E/2013, ce priveşte pe creditoarea G.H.L., prin mandatar [...], şi debitorul F.T.-A.

Prin încheierea nr. 2147/04.04.2013, pronunţată de Judecătoria Târgu-Jiu, s-a admis cererea formulată de petentul BEJ Ş.S. şi, în consecinţă, s-a încuviinţat executarea silită a obligaţiilor stabilite prin titlul executoriu reprezentat de contractul de credit nr. RF [...], pentru suma de 9.935,66 euro, care formează obiectul dosarului de executare nr. [...]/E/2013, ce priveşte pe creditoarea G.H.L., prin mandatar [...], şi debitorul F.T.-A.

S-a reţinut că una dintre condiţiile de exercitare a acţiunii civile prevăzute de dispoziţiile art. 32 NCPC este justificarea calităţii procesuale, iar potrivit dispoziţiilor art. 36 NCPC, calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părţi şi subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecăţii. Calitatea procesuală presupune existenţa unei identităţi între persoana reclamantului şi cel care este titularul dreptului afirmat (calitate procesuală activă), precum şi între persoana pârâtului şi cel care este subiectul pasiv în raportul dedus judecăţii (calitate procesuală pasivă). Astfel, dacă raportul de drept substanţial este unul obligaţional, ale cărui subiecte de drept sunt un creditor şi un debitor, raportul de drept procesual vizând valorificarea dreptului respectiv de creanţă va avea ca părţi acelaşi creditor şi acelaşi debitor.

A reţinut instanţa că, în cauza dedusă judecăţii, având ca obiect contestaţie la executare, contestatorul F.T.-A. a înţeles să cheme în judecată, în calitate de intimaţi, pe B.T.-S. Târgu-Jiu, R.B. SA şi BEJ Ş.S., fără a formula cererea de chemare în judecată în contradictoriu cu creditoarea G.H.L., persoană care, în urma cesionării creanţei rezultate din contractul de credit nr. RF [...], a dobândit calitatea de creditoare şi a demarat procedura execuţională faţă de debitorul F.T.-A., ce formează obiectul dosarului de executare nr. [...]/E/2013, împotriva actelor de executare din respectivul dosar debitorul formulând contestaţia la executare ce face obiectul cauzei de faţă. În atare situaţie, după cesionarea creanţei către G.H.L., R.B. SA nu mai are calitatea de creditoare a debitorului F.T.-A., contestator în cauza de faţă, iar B.T.-S. Târgu-Jiu, în dosarul execuţional nr. [...]/E/2013, are doar calitatea de terţ poprit, şi nu de creditor.

Reţinând că prezenta contestaţie la executare nu a fost formulată în contradictoriu cu G.H.L., ce are calitatea de creditoare a debitorului F.T.-A. în dosarul de executare nr. [...]/E/2013, dosar în care G.H.L. a demarat procedura execuţională faţă de debitor

până la concurenţa sumei de 9.935,66 euro, sumă pentru care s-a şi încuviinţat executarea silită de către instanţă, conform încheierii nr. 2147/04.04.2013, pronunţată de Judecătoria Târgu-Jiu, instanţa a admis excepţia lipsei calităţii procesuale pasive, invocată de intimata R.B. SA pe cale de întâmpinare, şi excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a intimatei B.T.-S. Târgu-Jiu, invocată de instanţă din oficiu.

De asemenea, s-a constatat şi lipsa calităţii procesuale pasive a BEJ Ş.S., în raport cu dispoziţiile art. 645 alin. (1) NCPC, în conformitate cu care sunt părţi în procedura de executare silită creditorul şi debitorul, executorul judecătoresc fiind doar un participant la executarea silită, conform dispoziţiilor art. 643 alin. (1) NCPC, fiind învestit cu autoritate publică în vederea realizării procedurii execuţionale pentru aducerea la îndeplinire pe cale silită a titlurilor executorii care nu se execută de bunăvoie.

Pentru considerentele expuse, a fost respinsă contestaţia la executare formulată de contestatorul F.T.-A., în contradictoriu cu intimaţii B.T.-S. Târgu-Jiu, R.B. SA şi BEJ Ş.S., ca fiind formulată împotriva unor persoane lipsite de calitate procesuală pasivă. (...)

Împotriva sentinţei a formulat apel contestatorul F.T.-A., solicitând admiterea apelului, în principal, anularea hotărârii şi rejudecarea în apel prin evocarea fondului, iar în subsidiar, admiterea apelului, anularea sentinţei şi trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanţă, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea apelului, s-a susţinut că prima instanţă a pronunţat o hotărâre netemeinică şi nelegală atunci când a constatat că apelantul a înţeles să-i cheme în judecată pe intimaţii R.B. şi BEJ Ş.S., fără a formula cerere de chemare în judecată a creditoarei G.H.L.

Apelantul a susţinut că respectivul contract de credit a fost acordat de către R.B. SA – S. Târgu-Jiu, iar G.H.L. a cesionat creanţa, însă actul de cesiune de creanţă nu a fost semnat de către apelant, iar acest înscris nu este datat, acest aspect atrage nulitatea absolută a înscrisului respectiv. Acest contract a fost considerat titlu executoriu ce a stat la baza pornirii formelor de executare silită.

S-a apreciat că intimaţii au calitate procesuală pasivă, întrucât R.B. SA – S. Târgu-Jiu este unitatea bancară care a acordat creditul, iar, pe de altă parte, nu s-au administrat dovezi din care să rezulte că actul de cedare creanţă îi este opozabil contestatorului.

S-a mai susţinut că apelantul-contestator a achitat în mare parte creditul contractat şi nu s-a dovedit ce sumă mai trebuie restituită.

S-a mai susţinut că G.H.L. nu are calitatea de creditoare, aşa cum greşit a reţinut prima instanţă, întrucât aceasta nu a formulat cerere de executare silită în nume propriu, cererea respectivă fiind formulată de [...].

De asemenea, s-a arătat că şi B.T. Târgu-Jiu are calitate procesuală, întrucât aceasta a blocat conturile pe care contestatorul le avea deschise la această instituţie, iar executorul judecătoresc are calitate, motivat de împrejurarea că a demarat executarea silită, fără a verifica legalitatea titlului executoriu, a titlului care a stat la baza executării silite. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului prin prisma criticilor formulate, tribunalul a reţinut apelul ca fiind nefondat pentru următoarele considerente:

Prin contestaţia la executare dedusă judecăţii, contestatorul F.T.-A. a înţeles să conteste încheierea de înfiinţare poprire din 18.05.2016, emisă de BEJ Ş.S. în dosarul nr. [...]/E/2013, invocând în principal prescripţia dreptului de a cere executarea silită a creanţei, iar în subsidiar, a solicitat anularea actului de înfiinţare poprire.

Prin cererea dedusă judecăţii, contestatorul a înţeles să se judece în contradictoriu cu BEJ Ş.S., B.T.-S. Târgu-Jiu şi R.B. SA – S. Târgu-Jiu.

Observând dosarul de executare nr. [...]/E/2013, tribunalul a constatat că executarea silită se realizează la cererea creditoarei G.H.L., formulată prin mandatar [...], în temeiul titlului executoriu – contractul de credit nr. RF [...], încheiat de debitor F.T.-A. pentru un debit de 9.935,66 euro cu R.B. SA.

Ca urmare a încheierii contractului de vânzare-cumpărare de creanţe neperformante din 23.08.2011, intervenit între R.B. SA şi G.H.L., contract care a avut ca obiect şi creanţa deţinută de R.B. SA împotriva contestatorului F.T.-A., a intervenit o transformare a obligaţiei prin schimbarea creditorului, locul creditorului iniţial R.B. SA fiind luat de cesionarul G.H.L.

În raport de cadrul procesual dedus judecăţii, tribunalul a reţinut că, în mod corect, prima instanţă a apreciat că intimatele chemate în judecată nu au legitimitate procesuală pasivă, acestea având calitatea de terţi popriţi în dosarul de executare, în schimb, contestatorul a invocat, pe calea contestaţiei la executare deduse judecăţii, aspecte care ţin de executarea însăşi, impedimente la executare, respectiv prescripţia executării silite ori lipsa titlului executoriu, aspecte care pot fi verificate numai în contradictoriu cu creditorul, persoană care nu a fost chemată în judecată.

Susţinerile invocate în apel referitoare la neregularităţile cererii de executare, respectiv împrejurarea că cererea nu a fost formulată de creditoarea G.H.L. ori că respectivul contract de cesiune creanţă încheiat între creditoare şi R.B. nu i-a fost comunicat debitorului, sunt elemente noi invocate în apel, care, în raport de dispoziţiile art. 478 NCPC, nu pot fi analizate, iar, pe de altă parte, pentru analiza acestor apărări, care pot fi încadrate în cazurile de contestaţie la executare, se impunea chemarea în judecată a creditorului.

Faţă de modul defectuos de întocmire a cererii de chemare în judecată prin care a fost stabilit cadrul procesual sub aspectul părţilor cu care apelantul-contestator a înţeles să se judece, tribunalul a reţinut că, în mod corect, prima instanţă a respins contestaţia la executare ca fiind formulată împotriva unor persoane fără calitatea procesuală pasivă, instituţiile bancare chemate în judecată având calitatea de terţi popriţi în dosarul de executare nr. [...]/E/2013, iar prin contestaţia la executare, deşi se contestă numai încheierea de înfiinţare poprire, nu se invocă critici care privesc poprirea, ci se invocă motive care ţin de executarea silită însăşi, respectiv excepţia prescripţiei executării silite, motive care pot fi analizate numai în contradictoriu cu creditorul, în măsura în care contestaţia este formulată înăuntrul termenului de 15 zile prevăzut de art. 714 NCPC.

Privitor la critica apelantului, în sensul că executorul judecătoresc are legitimitate procesuală pasivă în cauză, câtă vreme în cadrul contestaţiei la executare se contestă actele de executare întocmite în dosarul nr. [...]/E/2013, tribunalul reţine că biroul executorului judecătoresc nu are calitate procesuală pasivă în cadrul contestaţiei

la executare, raportat la dispoziţiile art. 645 alin. (1) NCPC, potrivit cărora sunt părţi în procedura de executare silită creditorul şi debitorul.

Împrejurarea că, potrivit art. 720 alin. (4) NCPC, hotărârea pronunţată de instanţa de executare asupra contestaţiei trebuie comunicată, din oficiu şi de îndată, executorului judecătoresc, nu conduce la concluzia că executorul are calitate procesuală pasivă în cauză, dimpotrivă, în raport de aceste dispoziţii legale, executorul nu are calitatea de parte în cadrul contestaţiei, motiv pentru care instanţa de executare are obligaţia comunicării hotărârii pronunţate pentru ca executorul să se conformeze dispoziţiilor instanţei.

Chiar dacă contestaţia este admisă, executorul judecătoresc este obligat să se conformeze măsurilor luate sau dispuse de către instanţă, în temeiul legii, potrivit art. 720 alin. (5) NCPC, fără a fi necesară citarea executorului ca parte în cadrul soluţionării contestaţiei la executare.

JURISPRUDENŢĂ

În practică s-a reţinut **calitatea procesuală pasivă a creditorului iniţial, deşi acesta a cesionat creanţa decurgând din titlul executoriu anterior declanşării procedurii executării, în considerarea motivelor contestaţiei la executare care vizau inopozabilitatea contractului de cesiune de creanţă şi lipsa efectelor cesiunii de creanţă.**

În acest sens s-a pronunţat sentinţa nr. 8946/03.11.2017 a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, Secţia civilă, neatacată, nepublicată, prin care, având în vedere motivele expuse de contestatoare în susţinerea contestaţiei la executare vizând inopozabilitatea cesiunii de creanţă intervenite între CEB (R) SA şi CP (G) Ltd şi consecinţele decurgând din aceasta, instanţa a apreciat că se impune ca aceste motive să fie analizate şi în contradictoriu cu intimata CEB (R) SA.

43. Contestaţie la executare. Lipsa calităţii procesuale pasive a creditorului în ipoteza în care se contestă exclusiv încheierea prin care s-au stabilit de către executor cheltuielile de fotocopiere a dosarului de executare

Potrivit art. 36 NCPC, calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părţi şi subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecăţii. Existenţa sau inexistenţa drepturilor şi a obligaţiilor afirmate constituie o chestiune de fond.

Conform art. 717 alin. (2) NCPC, instanţa sesizată va solicita de îndată executorului judecătoresc să îi transmită, în termenul fixat, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare contestate şi îi va pune în vedere părţii interesate să achite cheltuielile ocazionate de acestea.

Astfel, în privinţa cheltuielilor de fotocopiere a dosarului de executare în vederea comunicării către instanţă conform art. 717 alin. (2) NCPC, există un raport direct între persoana ţinută a achita aceste costuri şi executorul judecătoresc. Aceste sume nu reprezintă veritabile cheltuieli de executare în sensul art. 670 NCPC, care ar fi trebuit avansate/suportate de creditor şi ulterior

recuperate de la debitor, ci reprezintă, în concret, costurile suportate în mod direct de către executorul judecătoresc pentru îndeplinirea obligaţiei legale stabilite în sarcina sa de art. 717 alin. (2) NCPC, costuri la a cărei recuperare este îndreptăţit în mod direct executorul în condiţiile aceluiaşi articol.

Regimul acestor cheltuieli este reglementat distinct de art. 717 NCPC, faţă de cel al cheltuielilor de executare prevăzut de art. 670 NCPC.

În privinţa cheltuielilor de fotocopiere a dosarului de executare în condiţiile art. 717 NCPC, nu se poate reţine un raport juridic între debitor şi creditor în cadrul dosarului de executare, acesta din urmă neavând, în consecinţă, calitatea procesuală pasivă în cadrul contestaţiei la executare ce are ca obiect exclusiv încheierea prin care executorul a stabilit, în sarcina debitorului, cuantumul cheltuielilor aferente comunicării instanţei a copiei dosarului de executare.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 7345 din 23.09.2016, neapelată, nepublicată

Prin contestaţia la executare înregistrată pe rolul instanţei la data de 19.04.2016, sub nr. [...]/303/2016, contestatorul X a solicitat, în contradictoriu cu intimatul P.F., cenzurarea/reducerea cheltuielilor de executare stabilite de BEJ M.A. prin încheierea de stabilire a cheltuielilor suplimentare de plată din data de 07.04.2016, în dosarul de executare nr. [...]/2014.

În motivare, contestatorul a învederat că, prin încheierea din data de 08.04.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2016, instanţa a respins, ca inadmisibilă, cererea de suspendare provizorie a executării silite. Contestatorul a apreciat că stabilirea în sarcina contestatorului a noilor cheltuieli de executare într-un cuantum exagerat, având în vedere că este vorba doar despre copierea dosarului nr. [...]/303/2016, pune instituţia într-o dificultate şi mai mare în ceea ce priveşte plata atât a cheltuielilor de executare, cât şi a celor de judecată şi a debitelor propriu-zise către creditori.

Totodată, contestatorul a învederat că este un spital – instituţie publică bugetară – şi se confruntă cu mari probleme financiare, iar plata unor noi cheltuieli de executare nejustificate este o sarcină în plus, nerezonabilă, care îi aduce grave prejudicii cu repercusiuni inclusiv asupra salariilor.

Contestatorul a invocat şi faptul că nu au fost prezentate dovezi în privinţa acestor cheltuieli, cum impune art. 670 alin. (4) NCPC.

În drept, au fost invocate art. 451-455, art. 668, art. 670, art. 712 şi art. 719 NCPC.

La data de 20.04.2016, contestatorul a depus o cerere precizatoare, prin care a învederat că a formulat contestaţie împotriva încheierii pentru stabilirea cheltuielilor suplimentare de plată emise la data de 07.04.2016 de BEJ M.A. pentru suma de 135,6 lei.

Intimatul, legal citat, nu a depus întâmpinare.

Prin contestaţia la executare înregistrată pe rolul instanţei la data de 22.08.2016, sub nr. [...]/303/2016, contestatorul X a solicitat, în contradictoriu cu intimatul P.F., cenzurarea/reducerea cheltuielilor de executare stabilite de BEJ M.A. prin încheierea de stabilire a cheltuielilor suplimentare de plată din data de 02.08.2016, în cuantum de 292,8 lei reprezentând copii xerox contestaţie la executare dosar nr. [...]/303/2016.

În motivare, contestatorul a expus aceleaşi argumente ca şi cele invocate în susţinerea contestaţiei care a format obiectul dosarului nr. [...]/303/2016.

În drept, contestatorul a invocat art. 451-455, art. 668, art. 670, art. 712 şi art. 719 NCPC.

Intimatul, legal citat, nu a formulat întâmpinare.

La termenul din data de 23.09.2016, instanţa a admis excepţia conexităţii, a dispus conexarea dosarului nr. [...]/303/2016 la dosarul nr. [...]/303/2016, judecata cauzei continuând în dosarul nr. [...]/303/2016.

Analizând cu prioritate excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a intimatului, invocată din oficiu la termenul din data de 23.09.2016, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 36 NCPC, calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părţi şi subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecăţii. Existenţa sau inexistenţa drepturilor şi a obligaţiilor afirmate constituie o chestiune de fond.

Prin încheierea de stabilire cheltuieli suplimentare din data de 07.04.2016, emisă de BEJ M.A. în dosarul de executare nr. [...]/2014, s-a stabilit suma de 135,6 lei cheltuieli de executare silită, în sarcina contestatorului, cheltuieli constând în cheltuieli de fotocopiere a dosarului de executare pentru depunerea la dosarul nr. [...]/303/2016 al Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti.

Prin încheierea de stabilire cheltuieli suplimentare din data de 02.08.2016, emisă de BEJ M.A. în dosarul de executare nr. [...]/2014, s-a stabilit suma de 292,8 lei cheltuieli de executare silită, în sarcina contestatorului, cheltuieli constând în cheltuieli de fotocopiere a dosarului de executare pentru depunerea la dosarul nr. [...]/303/2016 al Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti.

Astfel, instanţa a constatat că ambele încheieri de stabilire a cheltuielilor de executare contestate vizează exclusiv cheltuielile de fotocopiere a dosarului de executare în vederea înaintării de către executor a copiilor către Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti pentru soluţionarea dosarelor nr. [...]/303/2016 şi, respectiv, nr. [...]/303/2016.

Sub acest aspect, instanţa a reţinut că, potrivit art. 716 alin. (2) NCPC [forma în vigoare la momentul declanşării procedurii executării silite – în prezent, art. 717 alin. (2)], instanţa sesizată va solicita de îndată executorului judecătoresc să îi transmită, în termenul fixat, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare contestate şi îi va pune în vedere părţii interesate să achite cheltuielile ocazionate de acestea.

Astfel, instanţa a constatat că, în privinţa cheltuielilor de fotocopiere a dosarului de executare în vederea comunicării către instanţă, conform art. 716 alin. (2) NCPC [în prezent, art. 717 alin. (2)], există un raport direct între persoana ţinută a achita aceste costuri şi executorul judecătoresc. Aceste sume nu reprezintă veritabile cheltuieli de executare în sensul art. 669 NCPC (în prezent, art. 670), care ar fi trebuit avansate/suportate de creditor şi ulterior recuperate de la debitor, ci reprezintă, în concret, costurile suportate în mod direct de către executorul judecătoresc pentru îndeplinirea obligaţiei legale stabilite în sarcina sa de art. 716 alin. (2) NCPC [în prezent, art. 717 alin. (2)], costuri la a cărei recuperare este îndreptăţit în mod direct executorul, în condiţiile art. 716 alin. (2) NCPC [în prezent, art. 717 alin. (2)].

Instanţa a reţinut, în acest sens, şi faptul că regimul acestor cheltuieli este reglementat distinct de art. 716 NCPC (în prezent, art. 717), faţă de cel al cheltuielilor de executare prevăzut de art. 669 NCPC (în prezent, art. 670).

Având în vedere aceste considerente şi constatând că în privinţa cheltuielilor de fotocopiere a dosarului de executare în condiţiile art. 716 NCPC (în prezent, art. 717) nu se poate reţine un raport juridic între contestatorul-debitor şi intimatul-creditor în cadrul dosarului de executare, instanţa a admis excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a intimatului şi a respins atât contestaţia la executare principală, cât şi contestaţia la executare conexă, ca fiind formulate împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

44. Contestaţie la executare. Inadmisibilitatea invocării unor motive de fapt sau de drept pe care debitorul le-ar fi putut invoca în litigiul în care s-a pronunţat hotărârea judecătorească în baza căreia se derulează executarea silită

Potrivit art. 713 alin. (1) NCPC, atunci când executarea silită se face în temeiul unei hotărâri judecătoreşti, debitorul nu poate invoca în cadrul contestaţiei motive de fapt sau de drept pe care le-ar fi putut invoca în acel litigiu, atât în primă instanţă, cât şi în calea de atac.

Judecătorul învestit cu soluţionarea contestaţiei la executare, când titlul executoriu este o hotărâre judecătorească, nu poate primi apărări de fond cu privire la titlul executoriu, deoarece acesta este supus căilor prevăzute expres de lege. Contestaţia la executare nu este o cale de atac împotriva sentinţei ce constituie titlul executoriu.

În ceea ce priveşte înscrisurile depuse de contestator, prin care acesta a dorit să probeze că este proprietar al imobilului cu privire la care s-a pornit executarea silită, acestea au putut fi depuse în litigiul privind evacuarea, în care contestatorul a avut calitatea de parte.

Tribunalul Teleorman, s. civ., dec. nr. 9 din 11.01.2017, definitivă, www.rolii.ro

Prin sentinţa civilă nr. 1812/15.06.2016, Judecătoria T.M. (...) a respins ca nefondată contestaţia la executare formulată de contestatorul S.I., în contradictoriu cu intimata D.F., împotriva formelor de executare încheiate începând cu data de 18.11.2015 în dosarul nr. [...]/2015 al BEJ N.V.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut că, prin sentinţa civilă nr. 2461/15.06.2015 a Judecătoriei A., definitivă prin respingerea apelului de către Tribunalul Teleorman, s-a dispus evacuarea contestatorului S.I. din imobilul casă de locuit aparţinând reclamantei D.F.

Întrucât contestatorul nu a înţeles să execute de bunăvoie această sentinţă, creditoarea D.F. s-a adresat BEJ N.V., formându-se dosarul de executare nr. [...]/2015. (...)

Din analiza dispoziţiilor art. 711 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 712 alin. (1)], s-a reţinut că împotriva executării silite cei interesaţi sau ale căror interese au fost vătămate pot face contestaţie la executare.

Din economia dispoziţiilor legale sus-menţionate, rezultă cu claritate că judecătorul învestit cu soluţionarea contestaţiei la executare, când titlul executoriu este o hotărâre judecătorească, nu poate primi apărări de fond cu privire la titlul executoriu, deoarece acesta este supus căilor de atac prevăzute expres de lege. Numai în cazul în care titlul executoriu nu era o hotărâre judecătorească se puteau invoca apărări de fond, cu privire la titlu. Contestaţia la executare nu este o cale de atac împotriva sentinţei ce constituie titlul executoriu.

Instanţa a constatat că toate apărările contestatorului vizează chestiuni care au fost deja avute în vedere de judecători la pronunţarea sentinţei ce se execută şi a deciziei din calea de atac.

Ca atare, instanţa a apreciat că nu a fost niciun abuz al creditorului şi executorului judecătoresc şi nicio vătămare a contestatorului, contestaţia la executare fiind respinsă ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentinţe a declarat apel în termen apelantul-contestator S.I., pe care a criticat-o ca fiind nelegală şi netemeinică, solicitând admiterea apelului.

În motivare, a arătat, în esenţă, că el este proprietarul casei şi, potrivit testamentului, soţia sa S.R. este moştenitorul defunctului I.G. (...).

Verificând, în limitele cererii de apel, stabilirea situaţiei de fapt şi aplicarea legii de prima instanţă prin prisma dispoziţiilor legale aplicabile, Tribunalul a respins ca nefondat apelul declarat, pentru considerentele care vor succede. (...)

Referitor la critica care priveşte actele de executare efectuate ulterior datei de 17.11.2015, s-a apreciat că nu este întemeiată, instanţa de fond reţinând în mod justificat că motivele invocate sunt de fapt nemulţumiri ale contestatorului împotriva titlului executoriu, anume sentinţa civilă nr. 2461/2015 a Judecătoriei A., prin care s-a dispus evacuarea acestuia din imobilul proprietatea intimatei D.F.

Contestatorul a reluat şi în apel criticile care vizează sentinţa nr. 2461/2015, care constituie titlul executoriu, deşi, potrivit art. 712 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 713 alin. (1)], atunci când executarea silită se face în temeiul unei hotărâri judecătoreşti, debitorul nu poate invoca în cadrul contestaţiei motive de fapt sau de drept pe care le-a putut invoca în acel litigiu, atât în primă instanţă, dar şi în calea de atac.

În ceea ce priveşte înscrisurile depuse de contestator, prin care acesta a dorit să probeze că este proprietar al imobilului cu privire la care s-a pornit executarea silită, acestea au putut fi depuse în litigiul privind evacuarea, în care acesta a avut calitatea de parte. (...)

45. Contestaţie la executare. Efectele validării popririi înfiinţate asupra drepturilor salariale. Limita executării hotărârii de validare a popririi

Întrucât la pronunţarea hotărârii prin care s-a validat poprirea s-a avut în vedere raportul de muncă existent între debitor şi terţul poprit, sunt incidente dispoziţiile art. 783 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 784 alin. (2) NCPC, respectiv atunci când se popresc sume cu scadenţe succesive, indisponibilizarea se

întinde atât asupra sumelor ajunse la scadenţă, cât şi asupra celor exigibile în viitor. Indisponibilizarea sumelor nu dă dreptul creditorului urmăritor să execute silit şi creanţele neexigibile, având în vedere dispoziţiile art. 729 alin. (1) lit. b) NCPC, care prevăd în mod expres că veniturile salariale pot fi urmărite în limita cotei lunare de până la o treime din venitul lunar net.

Astfel, nu poate fi executată dintr-o dată întreaga creanţă indisponibilizată, sancţiunea care intervine pentru nesocotirea acestor dispoziţii fiind nulitatea de drept a actelor de executare (art. 730 NCPC).

Tribunalul Timiş, s. a II-a civ., dec. nr. 80/A/LP din 31.01.2017, definitivă, www.rolii.ro

Prin sentinţa civilă nr. 386/15.06.2016, pronunţată de Judecătoria F., s-a admis excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a BEJ S.C.R., constatându-se că acesta nu are calitate procesuală pasivă în cauză; s-a admis contestaţia la executare formulată de către contestatoarea [...] în contradictoriu cu intimaţii S. S.a.R.L., prin reprezentant legal K.R. SRL şi T.C. şi, în consecinţă, s-au constatat nule de drept formele de executare întreprinse în dosarul execuţional nr. [...]/2015 al BEJ S.C.R., constând în somaţie şi înfiinţare a popririi din data de 18.04.2016; a fost obligată intimata S. S.a.R.L. la restituirea sumei de 8.080 lei către contestatoare; a fost obligată intimata S.a.R.L. la plata sumei de 510 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată către contestatoare; a fost obligată intimata S.a.R.L. la plata sumei de 169 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată către BEJ S.C.R.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a constatat că, prin cererea formulată la data de 05.05.2016 şi înregistrată pe rolul Judecătoriei F., contestatoarea [...] a solicitat, în contradictoriu cu intimaţii BEJ S.C.R., S. S.a.R.L., prin reprezentant legal K.R. SRL şi T.C., să se constate nulitatea absolută sau doar anularea actelor de executare silită, respectiv a somaţiei emise împotriva contestatoarei la data de 18.04.2016 în dosarul execuţional nr. [...]/2015 al BEJ S.C.R. şi a adresei de înfiinţare a popririi din data de 18.04.2016 asupra sumelor de bani deţinute la Banca X, emisă în acelaşi dosar execuţional, anularea tuturor actelor şi operaţiunilor subsecvente somaţiei şi popririi, cu obligarea pârâţilor BEJ S.C.R. şi S. S.a.R.L. la restituirea sumei în cuantum de 8.080 lei executată silit, înfăptuită cu încălcarea gravă şi flagrantă a legii, în baza actelor constatate nule, respectiv la repunerea în situaţia anterioară, cu cheltuieli de judecată.

Intimata S. S.a.R.L. a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea ca nelegală şi netemeinică a contestaţiei la executare (...).

Prin întâmpinarea depusă, intimatul BEJ S.C.R. a invocat excepţia lipsei calităţii sale procesuale pasive în cauză, arătând că, în cadrul unei contestaţii la executare, calitate procesuală activă şi pasivă au doar părţile interesate sau vătămate prin actul de executare. (...)

Prima instanţă a arătat că, deşi contestatoarea a chemat în judecată, în calitate de intimat, şi biroul executorului judecătoresc, acesta nu are calitate procesuală pasivă, întrucât nu este titular al obligaţiei ce formează conţinutul raportului juridic de drept material asupra judecăţii. A mai arătat că, în cazul contestaţiei la executare, organul de executare nu are interese proprii şi, în consecinţă, nu are calitatea de parte în

proces, nefiind necesar să fie citat ca atare. Or, biroul executorului judecătoresc nu dobândeşte calitate procesuală pasivă, această calitate aparţinând persoanelor implicate în executare, dar hotărârea ce se va da îi va fi opozabilă executorului, chiar dacă nu a fost parte în proces.

Instanţa de fond a constatat că în acelaşi sens s-a pronunţat şi Curtea Constituţională prin deciziile sale jurisprudenţiale, după cum în mod corect a remarcat intimata.

Cu privire la contestaţia la executare, instanţa de fond a reţinut că în dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ S.C.R. împotriva contestatoarei a fost începută executarea silită în baza titlului executoriu încheierea civilă nr. 41/09.02.2016, pronunţată în dosarul nr. [...] al Judecătoriei F. A mai reţinut că în baza titlului executoriu menţionat a fost înfiinţată poprirea şi emisă somaţia la data de 18.04.2016 pentru recuperarea sumei de 8.080,09 lei reprezentând debit şi cheltuieli de executare silită.

În ceea ce priveşte contestaţia la executare, prima instanţă a reţinut că prin titlul executoriu a fost dispusă validarea popririi înfiinţate asupra sumelor de bani pe care terţul poprit le datorează debitorului de la momentul înfiinţării popririi până la concurenţa sumei de 8.060,09 lei reprezentând debit şi cheltuieli de executare în dosarul execuţional nr. [...]/2015.

Din consultarea dosarului execuţional, instanţa de fond a reţinut că adresa de înfiinţare a popririi şi somaţia emisă la data de 18.04.2016 au fost comunicate contestatoarei la data de 22.04.2016, conform dovezii de înmânare.

Instanţa de fond a mai arătat că extrasul de cont eliberat de Banca X, sucursala L., atestă că la data de 21.04.2016, ora 09:21 a fost retrasă din contul contestatoarei întreaga sumă până la concurenţa căreia a fost validată poprirea. (...)

Potrivit art. 790 NCPC, instanţa de judecată a procedat la validarea popririi, iar ca efect al validării popririi, terţul poprit era ţinut a proceda la consemnarea sau la plata sumei determinate expres în hotărârea de validare, însă în condiţiile art. 787 NCPC. Din examinarea acestei din urmă dispoziţii, prima instanţă a concluzionat că terţul poprit era obligat ca, în termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, să consemneze suma de bani, dacă creanţa poprită este exigibilă şi să trimită dovada executorului judecătoresc. De asemenea, a arătat că sancţiunea executării silite, pe baza hotărârii de validare, intervine numai dacă şi în condiţiile în care terţul poprit nu îşi respectă această obligaţie.

Referitor la înfiinţarea popririi, instanţa de fond a reţinut că terţului poprit îi era interzis a plăti debitorului sumele de bani pe care i le datorează ori i le va datora, conform art. 783 alin. (2) NCPC, iar atunci când se popresc sume cu scadenţe succesive, indisponibilizarea se întinde nu numai asupra sumelor ajunse la scadenţă, ci şi asupra celor exigibile în viitor, potrivit art. 784 alin. (2) NCPC. Totodată, conform alin. (6) al aceluiaşi articol, indisponibilizarea nu va înceta decât dacă debitorul consemnează toate sumele pentru acoperirea cărora a fost înfiinţată poprirea la dispoziţia executorului.

Instanţa de fond a subliniat faptul că textul legal se referă la indisponibilizarea întregii sume, dar nu şi la consemnarea integrală a acesteia şi, implicit, la executarea globală a datoriei, pentru că art. 729 NCPC specifică expres modul în care pot fi

urmărite veniturile din salarii, aplicabilă fiind, în cazul dat, cota lunară de până la o treime din venitul lunar net.

Astfel, a arătat că sancţiunea ce intervine în cazul în care urmărirea s-a făcut cu încălcarea acestor dispoziţii este nulitatea absolută, nulitate prevăzută expres de art. 730 NCPC.

Faţă de cele reţinute, apreciind cererea ca întemeiată, instanţa de fond a admis contestaţia la executare şi a constatat nule de drept formele de executarea întreprinse în dosarul execuţional nr. 729/2015 al BEJ S.C.R. constând în somaţie şi înfiinţare a popririi din data de 18.04.2016, iar, pe cale de consecinţă, a obligat intimata S. S.a.R.L. la restituirea sumei de 8.080 lei către contestatoare.

Faţă de dispoziţiile art. 451 şi urm. NCPC şi având în vedere că cererea a fost admisă, instanţa de fond a obligat intimata S. S.a.R.L. la plata sumei de 510 lei cu titlu de cheltuieli de judecată către contestatoare, reprezentând taxă judiciară de timbru, dovada altor cheltuieli nefiind făcută în cauză.

Totodată, faţă de dispoziţiile art. 451 şi urm. NCPC raportat la art. 717 alin. (2) NCPC, instanţa de fond a obligat intimata S. S.a.R.L. şi la plata sumei de 169 lei cu titlu de cheltuieli de judecată către BEJ S.C.R., reprezentând xerocopierea dosarului execuţional.

Împotriva acestei sentinţe a formulat apel pârâta S. S.a.R.L., înregistrat la data de 04.07.2016, solicitând admiterea apelului şi schimbarea în tot a sentinţei atacate. (...)

Apelanta a învederat faptul că poprirea înfiinţată de BEJ S.C.R. este legală şi temeinică, executorul punând în aplicare încheierea pronunţată de Judecătoria F. în dosarul nr. [...]. Mai mult, a arătat că terţul poprit a avut posibilitatea de a ataca cu apel această încheiere, însă nu a înţeles să se folosească de această cale de atac, fiind astfel de acord cu sentinţa Judecătoriei F.

Ca urmare, apelanta a apreciat că terţul poprit a fost decăzut din dreptul de a mai contesta sentinţa.

În drept, apelul a fost întemeiat pe dispoziţiile art. 197, art. 244, art. 383, art. 394 alin. (3), art. 13 alin. (3), art. 14 alin. (2), art. 197 NCPC, art. 10 alin. (2), art. 32-33 din O.U.G. nr. 80/2013 şi Deciziile Curţii Constituţionale nr. 82/1999, nr. 97/1999 şi nr. 47/2003.

La data de 25.10.2016, în cadrul procedurii prealabile, intimata-contestatoare [...] a formulat, de asemenea, întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, cu consecinţa menţinerii sentinţei atacate ca fiind temeinică şi legală. (...)

Referitor la neatacarea încheierii instanţei de executare, intimata a precizat că această încheiere a fost corectă şi nu trebuia atacată cu apel. Astfel, a precizat că doar punerea ei în executare de către executorul judecătoresc a fost defectuoasă şi vădit nelegală, realizată cu încălcarea unor principii de bază în materia executării silite.

Analizând apelul, instanţa a constatat următoarele:

Titlul executoriu pus în executare silită de către apelanta-creditoare îl reprezintă încheierea civilă nr. 41/09.02.2016, pronunţată de Judecătoria F. în dosarul nr. [...], prin care a fost validată poprirea înfiinţată de BEJ S.C.R. asupra sumelor de bani pe care terţul poprit [...] le datorează debitorului T.C. până la concurenţa sumei de 8.060,09 lei.

Aşa cum s-a arătat şi în adresa de înfiinţare a popririi, în cauză s-a avut în vedere raportul de muncă existent între debitor şi terţul poprit, astfel că sunt incidente

dispoziţiile art. 783 alin. (2) coroborat cu art. 784 alin. (2) NCPC, respectiv când se popresc sume cu scadenţe succesive, indisponibilizarea se întinde atât asupra sumelor ajunse la scadenţă, cât şi asupra celor exigibile în viitor.

Pe de altă parte, indisponibilizarea sumelor nu dă dreptul creditorului urmăritor să execute silit şi creanţele neexigibile, având în vedere dispoziţiile art. 729 NCPC, care prevăd în mod expres că veniturile salariale pot fi urmărite în limita cotei lunare de până la o treime din venitul lunar net.

Or, executarea silită efectuată în dosarul nr. [...]/2016 nu a respectat prescripţiile legale menţionate, fiind executată dintr-odată întreaga creanţă indisponibilizată.

Prin urmare, în mod judicios prima instanţă a reţinut că în cauză este incidentă sancţiunea expres reglementată de art. 730 NCPC, respectiv nulitatea de drept a actelor de executare.

Pentru considerentele menţionate, tribunalul a respins ca neîntemeiat apelul.

NOTĂ

Dispoziţiile art. 790 alin. (6) NCPC prevăd în concret efectele hotărârii de validare a popririi în ipoteza sumelor datorate periodic. Astfel, textul menţionat prevede că, dacă sumele sunt datorate periodic, poprirea se validează atât pentru sumele ajunse la scadenţă, cât şi pentru cele care vor fi scadente în viitor, în acest ultim caz validarea producându-şi efectele numai la data când sumele devin scadente. În cazul popririi sumelor de bani din conturile bancare, pentru sumele viitoare, instanţa va dispune menţinerea popririi până la realizarea integrală a creanţei.

Astfel cum prevede art. 792 alin. (1) NCPC, hotărârea de validare rămasă definitivă are efectul unei cesiuni de creanţă şi constituie titlu executoriu împotriva terţului poprit, până la concurenţa sumelor pentru care s-a făcut validarea.

46. Contestaţie la executare. Caracterul de titlu executoriu al contractului de credit încheiat cu o instituţie financiară nebancară, menţinut ulterior intervenirii cesiunii de creanţă. Analiza caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei. Stabilirea legii aplicabile prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită. Neindicarea exactă a componenţei debitului vizat de executarea silită, împrejurare de natură a împiedica verificarea prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită

1. Consacrarea, prin art. 52 din Legea nr. 93/2009, a caracterului executoriu al contractelor de credit încheiate de o instituţie financiară nebancară este impusă pentru a permite executarea silită a unei obligaţii (creanţe), iar nu a unui înscris, acesta fiind doar materializarea izvorului obligaţiei respective. În consecinţă, caracterul executoriu este asociat cu creanţa, iar nu cu înscrisul ca atare şi, atât timp cât legiuitorul a acordat contractelor de credit caracterul de titluri executorii, creanţa însăşi a devenit una executorie, astfel încât atributul executorialităţii este o calitate a creanţei, care se transmite prin cesiune.

Totodată, art. 52 din Legea nr. 93/2009 nu a conferit contractelor de credit trăsătura de titlu executoriu în considerarea persoanelor semnatare ale unor asemenea contracte, ci a naturii respectivelor convenţii.

Modificarea părţilor originare ale actului juridic care constituie titlu executoriu nu afectează substanţa titlului executoriu, poziţia cesionarului fiind aceea a unui veritabil succesor cu titlu particular, care preia, astfel, toate drepturile pe care cedentul le avea în legătură cu creanţa.

În acelaşi sens s-a pronunţat şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în considerentele Deciziei nr. 3/2014 (publicată în M. Of. nr. 437 din 16.06.2014), prin care a fost respinsă ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul Specializat Cluj, în dosarul nr. 15.427/211/2013 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare şi aplicare a dispoziţiilor art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările şi completările ulterioare, coroborat cu art. 1396 C.civ. 1864.

Deşi analiza Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie viza contractele de credit bancar, argumentele sunt aplicabile, în mod corespunzător, şi în cazul contractelor de credit încheiate cu instituţii financiare nebancare, raţiunea fiind aceeaşi.

Totodată, trebuie avute în vedere şi dispoziţiile art. 1568 alin. (1) NCC, care, în reglementarea efectelor cesiunii de creanţă, prevăd că cesiunea de creanţă transferă cesionarului toate drepturile pe care cedentul le are în legătură cu creanţa cedată, toate drepturile de garanţie şi toate celelalte accesorii ale creanţei cedate.

Potrivit art. 135 din O.U.G. nr. 52/2016, prevederile art. 1-129 din acest act normativ nu se aplică contractelor de credit aflate în curs de derulare la data intrării în vigoare a acesteia (30.09.2016).

2. Potrivit art. 663 alin. (1) NCPC, executarea silită nu se poate face decât dacă creanţa este certă, lichidă şi exigibilă.

În condiţiile în care din actele dosarului de executare nu rezultă componenţa concretă a debitului, singura menţiune fiind cuantumul global al creanţei, fără a se prevedea modul de calcul al acesteia, respectiv fără a se indica ce rate de credit au fost incluse în suma respectivă, dobânda aferentă căror rate, eventualele comisioane, nu se poate reţine caracterul cert, lichid şi exigibil al creanţei.

3. Neindicarea concretă a modului de calcul al debitului împiedică şi analizarea prescripţiei dreptului de a obţine executarea obligaţiilor născute în baza contractului de credit.

Obligaţiile debitorului decurgând din contractul de credit se executau succesiv, la termenele prevăzute în contract, pentru fiecare rată de credit în parte curgând, de la scadenţă, câte un termen de prescripţie distinct.

În Legea nr. 76/2012 de punere în aplicare a noului Cod de procedură civilă, art. 3 prevede că dispoziţiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor şi executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare. Iar art. 710 NCPC stabileşte că prevederile Capitolului V (referitoare la prescripţia dreptului de a obţine executarea silită) se completează cu dispoziţiile noului Cod civil referitoare la prescripţia extinctivă. Or, art. 6 alin. (4) NCC prevede că prescripţiile, decăderile şi uzucapiunile începute şi neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispoziţiilor legale care le-au instituit. Prin urmare, deşi din punct de vedere procedural, executarea silită

trebuie efectuată de executor potrivit normelor noului Cod de procedură civilă, în privinţa dreptului de a obţine executarea silită se aplică prevederile Codului de procedură civilă din 1865, care erau în vigoare la momentul scadenţei ultimei rate a creditului.

Potrivit art. 405 CPC 1865, dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, termenul începe să curgă de la data când se naşte dreptul de a cere executarea silită şi, la împlinirea lui, titlul îşi pierde puterea executorie.

Astfel, pentru calcularea riguroasă a prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită pentru creanţa vizată de cererea de executarea silită, era necesară cunoaşterea componenţei debitului, pentru stabilirea ratelor de credit avute în vedere şi, pe cale de consecinţă, a scadenţei fiecărui element component al debitului, ca moment de debut al calculului termenului de prescripţie al dreptului de a obţine executarea silită, de 3 ani, pentru a se verifica pentru fiecare element în parte dacă, la momentul depunerii cererii de executare silită la executorul judecătoresc, creditoarea mai putea obţine executarea silită a elementului respectiv din creanţă sau se împlinise termenul de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 4715 din 26.05.2017, neapelată, nepublicată

Prin contestaţia la executare înregistrată la data de 28.02.2017, contestatorul O.M., în contradictoriu cu intimaţii U.P.I. (L.) SA şi BEJ T.C.A., a solicitat anularea tuturor actelor de executare încheiate în dosarul de executare nr. [...]/2016 aflat pe rolul BEJ T.C.A., respectiv: încheierea de încuviinţare a executării silite, adresa de înfiinţare a popririi nr. [...]/10.02.2017, adresa de înştiinţare a înfiinţării popririi nr. [...]/10.02.2017, cu cheltuieli de judecată.

Contestatorul a invocat lipsa titlului executoriu, coroborată cu lipsa calităţii de creditor a U.P.I. (L.) SA, faţă de împrejurarea că, în speţă, contractul de credit încheiat la data de 08.12.2011 nu poate reprezenta titlu executoriu, decât din partea P.F.R. I.F.N. SA.

Contestatorul a solicitat a se observa că prezenta executare nu a fost pornită la cererea P.F.R. I.F.N. SA, ci la cererea unui cesionar.

În argumentarea acestei opinii, caracterul de titlu executoriu al contractului de credit a fost dat de art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006, dar acest caracter este *intuitu personae*, acordat tocmai în considerarea instituţiei bancare. De asemenea, transferul creanţei nu implică şi transmiterea valorii sale de titlu executoriu, întrucât caracterul de titlu executoriu al creanţei nu este un accesoriu al dreptului cedat.

În susţinerea lipsei calităţii de creditor, contestatorul a învederat că, la momentul înaintării contestaţiei, pretinsa creditoare nu îndeplineşte condiţiile imperative prevăzute în art. 128 alin. (1) lit. b) din O.U.G. nr. 52/2016, respectiv nu poate desfăşura activitate de recuperare creanţe.

Contestatorul a invocat lipsa mandatului BEJ T.C.A., învederând că, în condiţiile în care executorul judecătoresc a fost mandatat de o persoană fără calitate de creditor, executorul judecătoresc nu este legal învestit.

În speţă, nu s-au respectat exigenţele imperative ale Legii nr. 188/2000.

Contestatorul a invocat dispoziţiile art. 52 coroborate cu cele ale art. 663 alin. (1) NCPC.

Totodată, contestatorul a invocat şi prescripţia dreptului de a cere executarea silită în baza contractului de credit din data de 08.12.2011.

Contestatorul a invocat dispoziţiile art. 3 alin. (2) din O.U.G. nr. 52/2016.

În drept, contestatorul a invocat dispoziţiile art. 711 şi urm., art. 663 NCPC, Legea nr. 188/2000, art. 706 NCPC, art. 128 din O.U.G. nr. 52/2016. (...)

La data de 17.05.2017, intimata UPI (L) SA a depus, prin serviciul registratură, concluzii scrise prin care a solicitat respingerea contestaţiei formulate de debitor având drept consecinţă continuarea executării silite. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Între P.F.R. I.F.N. SA şi contestator, în calitate de împrumutat, a fost încheiat contractul de credit nr. [...]/08.12.2011, având ca obiect acordarea unui împrumut de 2.500 lei, pe o perioadă de 58 de săptămâni, în condiţiile prevăzute în contract.

Creanţa decurgând din acest contract a fost cesionată de P.F.R. I.F.N. SA în favoarea P.F. (N.) B.V. şi de aceasta din urmă în favoarea U.P.I. (L.) SA, cesiunile de creanţă intervenite fiind notificate debitorului.

În baza titlului executoriu constând în contractul de credit nr. [...]/08.12.2011, creditoarea U.P.I. (L.) SA a declanşat executarea silită împotriva contestatorului, formându-se dosarul de executare nr. [...]/2016 pe rolul BEJ T.C.A.

Consacrarea, prin art. 52 din Legea nr. 93/2009, a caracterului executoriu al contractelor de credit încheiate de o instituţie financiară nebancară este impusă pentru a permite executarea silită a unei obligaţii (creanţe), iar nu a unui înscris, acesta fiind doar materializarea izvorului obligaţiei respective. În consecinţă, caracterul executoriu este asociat cu creanţa, iar nu cu înscrisul ca atare şi, atât timp cât legiuitorul a acordat contractelor de credit caracterul de titluri executorii, creanţa însăşi a devenit una executorie, astfel încât atributul executorialităţii este o calitate a creanţei, care se transmite prin cesiune.

Totodată, art. 52 din Legea nr. 93/2009 nu a conferit contractelor de credit trăsătura de titlu executoriu în considerarea persoanelor semnatare ale unor asemenea contracte, ci a naturii respectivelor convenţii.

Modificarea părţilor originare ale actului juridic care constituie titlu executoriu nu afectează substanţa titlului executoriu, poziţia cesionarului fiind aceea a unui veritabil succesor cu titlu particular, care preia, astfel, toate drepturile pe care cedentul le avea în legătură cu creanţa.

Instanţa a reţinut că în acelaşi sens s-a pronunţat şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în considerentele Deciziei nr. 3/2014 privind examinarea sesizării formulate de Tribunalul Specializat Cluj, în dosarul nr. 15.427/211/2013 privind pronunţarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare şi aplicare a dispoziţiilor art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările şi completările ulterioare, coroborat cu art. 1396 C.civ. 1864.

Deşi analiza Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie viza contractele de credit bancar, instanţa a apreciat că argumentele sunt aplicabile, în mod corespunzător, şi în cazul contractelor de credit încheiate cu instituţii financiare nebancare, raţiunea fiind aceeaşi.

Totodată, trebuie avute în vedere şi dispoziţiile art. 1568 alin. (1) NCC, care, în reglementarea efectelor cesiunii de creanţă, prevăd că cesiunea de creanţă transferă cesionarului toate drepturile pe care cedentul le are în legătură cu creanţa cedată, toate drepturile de garanţie şi toate celelalte accesorii ale creanţei cedate.

De asemenea, referirea contestatorului la dispoziţiile O.U.G. nr. 52/2016 nu poate fi reţinută de către instanţă, întrucât, potrivit art. 135 din acest act normativ, prevederile art. 1-129 din O.U.G. nr. 52/2016 nu se aplică contractelor de credit aflate în curs de derulare la data intrării în vigoare a acesteia, cum este cazul contractului vizat de executarea silită contestată.

Astfel, motivele de contestaţie la executare privind lipsa titlului executoriu, lipsa calităţii de creditor a persoanei care a formulat cererea de executare silită, inclusiv cele vizând nelegala sesizare a executorului de o persoană fără calitate de creditor, sunt neîntemeiate.

Potrivit art. 663 alin. (1) NCPC, executarea silită nu se poate face decât dacă creanţa este certă, lichidă şi exigibilă.

Instanţa a constatat că, în privinţa creanţei vizate de executarea silită derulată în dosarul de executare nr. [...]/2016, nu se poate reţine caracterul cert, lichid şi exigibil, în sensul art. 663 NCPC.

În formularea acestei concluzii, instanţa a constatat că din actele dosarului de executare nu rezultă componenţa concretă a debitului, singura menţiune fiind cuantumul creanţei de 3.895,84 lei, fără a se prevedea modul de calcul al acesteia, respectiv fără a se indica ce rate de credit au fost incluse în suma respectivă, dobânda aferentă căror rate, eventuale comisioane.

Instanţa a constatat că neindicarea concretă a modului de calcul al debitului împiedică şi calcularea concretă a prescripţiei dreptului de a cere executarea obligaţiilor născute în baza contractului de credit.

În formularea acestei concluzii, instanţa a avut în vedere următoarele:

Obligaţiile contestatorului decurgând din contractul de credit nr. [...]/08.12.2011 se executau succesiv, la termenele prevăzute în contract, respectiv prima plată trebuia efectuată în 7 zile calendaristice de la încheierea contractului (în concret 15.12.2011), iar următoarele, în aceeaşi zi din săptămâna în care a fost scadentă prima rată (art. 28 din contract), pentru fiecare rată de credit în parte curgând, de la scadenţă, câte un termen de prescripţie distinct.

În Legea nr. 76/2012 de punere în aplicare a noului Cod de procedură civilă, art. 3 prevede că dispoziţiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor şi executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare, iar art. 710 NCPC stabileşte că prevederile Capitolului V (referitoare la prescripţia dreptului de a obţine executarea silită) se completează cu dispoziţiile noului Cod civil referitoare la prescripţia extinctivă. Or, art. 6 alin. (4) NCC prevede că „Prescripţiile, decăderile şi uzucapiunile începute şi neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispoziţiilor legale care le-au instituit". Prin urmare, instanţa reţine că, deşi din punct de vedere procedural, executarea silită trebuie efectuată de executor potrivit normelor noului Cod de procedură civilă, în privinţa dreptului de a cere executarea silită se aplică prevederile Codului de procedură civilă de la 1865, care erau în vigoare la momentul scadenţei ultimei rate a creditului, respectiv 17.01.2013 (noul Cod de procedură civilă intrând în vigoare la data de 15.02.2013).

Potrivit art. 405 CPC 1865, dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, termenul începe să curgă de la data când se naşte dreptul de a cere executarea silită şi, la împlinirea lui, titlul îşi pierde puterea executorie.

Astfel, pentru calcularea riguroasă a prescripţiei dreptului de a cere executarea silită pentru creanţa în cuantum de 3.895,84 lei, era necesară cunoaşterea componenţei debitului, pentru stabilirea ratelor de credit avute în vedere şi, pe cale de consecinţă, a scadenţei fiecărui element component al debitului, ca moment de debut al calculului termenului de prescripţie al dreptului de a cere executarea silită, de 3 ani, pentru a se verifica pentru fiecare element în parte dacă, la momentul depunerii cererii de executare silită la executorul judecătoresc, respectiv la data de 08.01.2016, creditoarea mai putea obţine executarea silită a elementului respectiv din creanţă sau se împlinise termenul de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită.

Sub acest aspect, instanţa a reţinut că, pentru ratele 1-57 din contract, la momentul sesizării executorului era împlinit termenul de prescripţie, doar pentru ultima rată, a 58-a, scadentă la data 17.01.2013, creditoare fiind în termen la data de 08.01.2016 să solicite executarea silită.

Însă, în lipsa indicării componenţei creanţei, instanţa nu poate stabili ce rate, ce accesorii ale ratelor sunt vizate de executarea silită derulată împotriva contestatorului, neputând determina o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de natură a permite menţinerea actelor de executare.

Pe cale de consecinţă, instanţa a admis contestaţia la executare şi a anulat actele de executare efectuate în dosarul de executare nr. [...]/2016 al BEJ T.C.A. Având în vedere soluţia pronunţată în cauză, instanţa a dispus restituirea către contestator a taxei judiciare de timbru în cuantum de 408,3 lei, achitată, în condiţiile art. 45 alin. (1) lit. f) din O.U.G. nr. 80/2013.

NOTĂ

Soluţia se menţine şi din perspectiva dispoziţiilor noului Cod de procedură civilă privind prescripţia dreptului de a obţine executarea silită.

JURISPRUDENŢĂ

Referitor la efectele declarării scadenţei anticipate a creditului şi ale cesiunii de creanţă asupra curgerii termenului de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită, *a se* vedea *sentinţa civilă nr. 4714/26.05.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, Secţia civilă, neapelată, nepublicată, prin care s-au reţinut următoarele de către instanţă:*

Efectul declarării scadenţei anticipate a creditului constă în aceea că nu mai operează executarea succesivă a contractului în viitor, ci devin scadente toate ratele ulterioare momentului declarării de către creditor a scadenţei anticipate.

Astfel, la calculul termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită, trebuie avute în vedere individual, pentru fiecare rată lunară în parte dintre cele vizate de creanţa supusă executării, scadenţele prevăzute în scadenţar până la ultima rată scadentă la momentul declarării scadenţei anticipate a creditului, iar pentru ratele următoare, când acestea au devenit exigibile ca urmare a declarării scadenţei anticipate a creditului.

Cesiunea de creanţă nu reprezintă o cauză de întrerupere a cursului prescripţiei dreptului de a cere executarea silită, fiind, în concret, o modalitate de transmitere a creanţei, cesionarul dobândind creanţa astfel cum aceasta se regăsea la momentul încheierii contractului de cesiune.

47. Contestaţie la executare. Analiza aplicabilităţii art. 84 NCPC în procedura executării silite. Legea aplicabilă contractului de cesiune de creanţă. Analiza efectelor lipsei notificării cesiunii de creanţă debitorului asupra actelor de executare

1. Potrivit art. 84 alin. (1) NCPC, persoanele juridice pot fi reprezentate convenţional în faţa instanţelor de judecată numai prin consilier juridic sau avocat, în condiţiile legii.

Textul de lege restricţionează reprezentarea persoanelor juridice doar în cazul sesizării unei instanţe de judecată, nu şi în cazul în care se formulează o cerere adresată unui executor judecătoresc.

2. Potrivit art. 117 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009, „Creanţa transmisă prin cesiune sau subrogaţie, intervenită după data intrării în vigoare a Codului civil, îşi păstrează regimul stabilit de normele în vigoare la data naşterii creanţei". Astfel, contractul de cesiune de creanţă este guvernat de legea în vigoare la momentul încheierii contractului care reprezintă izvorul creanţei ce face obiectul cesiunii de creanţă.

Sub aspectul naturii sale juridice, cesiunea de creanţă se încheie valabil prin simplul acord de voinţă al părţilor, nefiind necesar consimţământul debitorului cedat, acesta nefiind parte în contractul de cesiune de creanţă. Cu toate că cesiunea de creanţă îşi produce efectele între cedent şi cesionar din momentul încheierii contractului de cesiune de creanţă, pentru opozabilitatea faţă de terţi trebuie îndeplinite anumite formalităţi de publicitate.

Întrucât este considerat a fi terţ faţă de contractul de cesiune, debitorul cedat poate să ignore acest contract până în momentul îndeplinirii formalităţilor de publicitate prevăzute de lege, chiar dacă se poate afirma că debitorul ar fi aflat indirect despre aceste contract.

Notificarea debitorului a fost impusă de legiuitor în scopul de a-l înştiinţa pe acesta despre creditor şi despre faptul că cedentul nu mai este proprietarul creanţei şi deci plata datoriei urmează să o facă noului creditor. Prin urmare, pentru a invoca lipsa notificării, debitorul cedat trebuie să justifice un interes, în sensul că neştiind de cesiune, a plătit primului creditor – cedentul, plată care, în aceste condiţii, apare ca perfect valabilă.

Dispoziţiile privind necesitatea notificării nu au ca scop să-l apere pe debitor de plata datoriei, ci să-l înştiinţeze de transmiterea creanţei către un nou creditor.

În condiţiile în care debitorul cedat nu a realizat vreun act susceptibil să conducă la stingerea creanţei ce a format obiectul cesiunii, acesta nu se poate prevala de inopozabilitatea acestei operaţiuni pentru a paraliza procedura de executare silită declanşată de cesionarul devenit creditor, pentru că nu ar

justifica existenţa vreunui interes legitim în derularea unui astfel de demers şi ar constitui o valorificare a conduitei sale culpabile de a nu executa de bunăvoie obligaţia pe care şi-a asumat-o faţă de creditorul iniţial.

Tribunalul Bacău, s. a II-a civ., cont. adm. şi fisc., dec. nr. 460 din 05.05.2016, definitivă, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Bacău la data de 10.06.2015, contestatorul B.M.M. a formulat contestaţie la executare, în contradictoriu cu intimata S. S.A.R.L., prin K. România SRL, solicitând instanţei anularea executării silite, cât şi a tuturor încheierilor şi actelor de executare silită efectuate de către B.G.N. în dosarul nr. [...]/2015, precum şi anularea încheierii din data de 25.05.2015. De asemenea, a formulat şi contestaţie la titlu, în sensul lămuririi întinderii acestuia.

Prin sentinţa civilă nr. 5539/2015, Judecătoria Bacău a admis contestaţia la executare, a dispus anularea executării înseşi şi a tuturor actelor de executare efectuate de B.G.N. în dosarul nr. [...]/2015, precum şi a încheierii din 25.05.2015, a respins contestaţia la titlu formulată de contestatorul B.M.M., în contradictoriu cu intimatul S., prin împuternicit [...], ca rămasă fără obiect, a obligat intimata la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 1.000 lei, reţinând următoarele considerente: (...)

Cererea de executare silită are la bază contractul de cesiune de creanţă încheiat între Banca X şi S. S.A.R.L. sub nr. [...]/25.10.2013. S-a mai reţinut că debitorul contestator nu a fost niciodată notificat cu privire la această cesiune de creanţă prin intermediul executorului judecătoresc şi nici măcar prin scrisoare poştală cu confirmare de primire în condiţiile Codului civil din 1864 – legea aplicabilă în cauză raportat la data încheierii contractului de credit cesionat. De asemenea, intimata nu a făcut dovada că acest debitor ar fi acceptat această cesiune de creanţă prin act autentic sau sub semnătură privată.

În drept, din analiza înscrisurilor existente în dosarul de executare silită, instanţa a constatat că intimata nu a făcut dovada notificării debitorului cu privire la contractul de cesiune de creanţă încheiat în condiţiile Codului civil din 1864, astfel încât cesiunea de creanţă nu a devenit opozabilă debitorului cedat prin una dintre modalităţile alternative prevăzute de Codul civil din 1864, sub care s-a născut raportul juridic dedus judecăţii, în speţă nu există o acceptare expresă din partea debitorului sau o notificare prin intermediul executorilor judecătoreşti şi, în consecinţă, aceasta nu este valabilă. Înscrierea în arhiva electronică asigură opozabilitatea faţă de terţi, având importanţă mai ales în cazul cesionarilor succesivi ai aceleiaşi creanţe, în raport cu care are ca efect crearea unei ordini de prioritate între cesionari, în pofida existenţei unei sau unor notificări sau acceptări din partea debitorului cedat. Această înscriere în arhivă poate să producă efecte de opozabilitate în toate cazurile de cesiune de creanţă faţă de terţi, dar nu este suficientă pentru realizarea opozabilităţii faţă de debitorul cedat, în cazul lui fiind necesare ori acceptarea, ori notificarea.

Faţă de toate aceste aspecte, instanţa a reţinut că în prezenta cauză nu poate fi reţinută calitatea de creditor a lui S.

De asemenea, s-a mai reţinut că executarea silită a fost demarată la cererea lui [...], aşa-zis reprezentant convenţional al creditorului, acesta fiind însă o persoană

juridică, iar conform prevederilor art. 84 alin. (1), acesta nu poate reprezenta o altă persoană juridică, acest lucru fiind interzis expres de prevederile acestui articol: „(1) Persoanele juridice pot fi reprezentate convenţional în faţa instanţelor de judecată numai prin consilier juridic sau avocat, în condiţiile legii".

Văzând situaţia de mai sus, instanţa a constatat că nu mai este necesară analizarea motivului de contestaţie invocat de contestator referitor la calcularea greşită a debitului – contestaţia la titlu.

Prin apelul declarat la data de 09.12.2015, apelanta S. S.A.R.L. a arătat că hotărârea pronunţată a fost dată cu aplicarea greşită a legii, iar instanţa a interpretat greşit actul juridic dedus judecăţii, schimbând natura acestuia; instanţa de fond a reţinut în mod greşit că S. nu are calitatea de creditor, plecând de la premisa că debitoarea nu a fost notificată cu privire la intervenirea contractului de cesiune de creanţă; notificarea debitorului nu este o condiţie pentru valabila încheiere a contractului de cesiune, ci o formalitate ulterioară care are rolul asigurării opozabilităţii transferului faţă de debitor; lipsa notificării cesiunii de creanţă are ca sancţiune inopozabilitatea faţă de acesta a încheierii contractului de cesiune, şi nicidecum nulitatea acestui contract, care ar fi făcut posibil transferul dreptului din patrimoniul cedentului în patrimoniul cesionarului; cesiunea de creanţă a fost notificată debitorului la data de 06.11.2013.

Prin întâmpinarea depusă, intimata B.M.M. a arătat că invocă faptul că nu s-a apelat sentinţa nr. 5539/2015 sub aspectul excepţiei lipsei calităţii de reprezentant legal al numitei [...], intrând în puterea de lucru judecat; pe fondul cauzei, legea aplicabilă regimului juridic al cesiunii de creanţă este Codul civil din 1864, întrucât aplicabilă creanţei înseşi este vechea lege civilă; expedierea notificării cesiunii de creanţă prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, atâta vreme cât confirmarea de primire s-a întors la expeditor cu menţiunea lipsei de la domiciliu a destinatarului, nu echivalează cu comunicarea/notificarea cesiunii de creanţă, iar apelanta nu are calitatea de creditoare.

Prin răspunsul la întâmpinare, apelanta a arătat că scrisoarea nu a putut fi livrată efectiv, deoarece la adresa de domiciliu nu a fost nimeni să semneze de primire.

Soluţia dată în apel (...)

Cu privire la considerentele primei instanţe cum că executarea silită a fost demarată la cererea lui [...], care nu putea avea calitatea de reprezentant convenţional al creditoarei, ajungându-se la anularea executării silite, acestea nu sunt întemeiate, întrucât art. 84 NCPC prevede că persoanele juridice pot fi reprezentate convenţional în faţa instanţelor de judecată numai prin consilier juridic sau avocat, în condiţiile legii.

Textul de lege arătat restricţionează reprezentarea persoanelor juridice doar în cazul sesizării unei instanţe de judecată, nu şi în cazul în care se formulează o cerere adresată unui executor judecătoresc.

Prin cererea de executare silită, creditoarea S. S.A.R.L, prin mandatarul K. România SRL, a solicitat executarea silită împotriva debitoarei B.M.M., în baza contractului de credit nr. [...]/10.05.2007, cesionat de Banca X.

Constatând că instanţa de fond a denaturat de la spiritul legii prin anularea executării silite, întrucât a fost formulată de o persoană care nu are calitatea de reprezentant al creditoarei, în condiţiile în care art. 84 NCPC nu prevede o asemenea

restricţie în faza de executare silită, s-a înlăturat acest motiv de nulitate a actelor de executare (...).

Tribunalul a reţinut că, prin contractul de cesiune de creanţe încheiat sub nr. [...]/25.10.2013, creditoarea Banca X a cesionat către S. S.A.R.L. creanţa rezultată din contractul de credit bancar nr. [...]/10.05.2007, încheiat între Banca X şi debitoarea B.M.M., fiind titlu executoriu. Contractul de credit bancar nr. [...]/10.05.2007 este încheiat sub guvernarea Codului civil din 1864, întrucât Legea nr. 287/2009 privind Codul civil a intrat în vigoare la data de 01.10.2011.

Potrivit art. 117 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009, „creanţa transmisă prin cesiune sau subrogaţie, intervenită după data intrării în vigoare a Codului civil, îşi păstrează regimul stabilit de normele în vigoare la data naşterii creanţei".

Astfel, contractul de cesiune de creanţă încheiat sub nr. [...]/25.10.2013 pus în discuţie în prezenta cauză este guvernat tot de Codul civil din 1864 (...).

Sub aspectul naturii sale juridice, cesiunea de creanţă se încheie valabil prin simplul acord de voinţă al părţilor, nefiind necesar consimţământul debitorului cedat, acesta nefiind parte în contractul de cesiune de creanţă.

Aprecierile instanţei de fond asupra valabilităţii contractului de cesiune în lipsa notificării debitorului cedat sunt lipsite de temei legal.

Cu toate că cesiunea de creanţă îşi produce efectele între cedent şi cesionar, din momentul încheierii contractului de cesiune de creanţă, pentru opozabilitatea faţă de terţi, trebuie îndeplinite anumite formalităţi de publicitate.

Publicitatea cesiunii poate fi făcută prin notificarea cesiunii către debitor sau prin acceptarea cesiunii de către debitor. Prin notificarea către debitor a cesiunii se aduce la cunoştinţa debitorului persoana noului creditor şi clauzele esenţiale ale contractului de cesiune.

Întrucât este considerat a fi terţ faţă de contractul de cesiune, debitorul cedat poate să ignore acest contract până în momentul îndeplinirii formalităţilor prevăzute de art. 1393 C.civ. 1864, chiar dacă se poate afirma că debitorul ar fi aflat indirect despre aceste contract.

Potrivit art. 1393 C.civ. 1864, „(1) Cesionarul nu poate opune dreptul său la o a treia persoană decât după ce a notificat debitorului cesiunea. (2) Acelaşi efect va avea acceptarea cesiunii făcută de debitor într-un act autentic".

Notificarea debitorului a fost impusă de legiuitor în scopul de a-l înştiinţa pe acesta despre creditor şi de faptul că cedentul nu mai este proprietarul creanţei şi deci plata datoriei urmează să o facă noului creditor. Prin urmare, pentru a invoca lipsa notificării, debitorul cedat trebuie să justifice un interes, în sensul că neştiind de cesiune, a plătit primului creditor – cedentul, plată care, în aceste condiţii, apare ca perfect valabilă.

În cauză, debitoarea cedată B.M.M., deşi a invocat inopozabilitatea cesiunii, nu a arătat şi nu a dovedit că a plătit creanţa primului creditor, or, dispoziţiile privind necesitatea notificării nu au ca scop să-l apere pe debitor de plata datoriei, ci să-l înştiinţeze de transmiterea creanţei către un nou creditor.

Mai mult, la dosarul de apel se află dovada comunicării către debitoare prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire a cesiunii de creanţe, aceasta întorcându-se la expeditor cu menţiunea lipsei de la domiciliu a destinatarului. Nu i

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI D R E P T

se poate imputa apelantei cesionare vreo culpă în comunicarea cesiunii de creanţe, întrucât fapta proprie a debitorului de a nu se prezenta la oficiul poştal pentru ridicarea corespondenţei echivalează cu comunicarea/notificarea cesiunii de creanţă.

Constatând că, în cauză, debitoarea cedată nu a realizat vreun act susceptibil să conducă la stingerea creanţei ce a format obiectul cesiunii, acesta nu se poate prevala de inopozabilitatea acestei operaţiuni pentru a paraliza procedura de executare silită declanşată de cesionarul devenit creditor, pentru că nu ar justifica existenţa vreunui interes legitim în derularea unui astfel de demers şi ar constitui o valorificare a conduitei sale culpabile de a nu executa de bunăvoie obligaţia pe care şi-a asumat-o faţă de creditorul iniţial.

Faţă de aceste considerente, a admis apelul, a schimbat în parte sentinţa civilă apelată în sensul că a respins ca nefondată contestaţia la executare.

JURISPRUDENŢĂ

1. Pentru analiza posibilităţii reprezentării creditorului în faza de executare silită de o persoană juridică, din perspectiva art. 84 NCPC şi a art. 810 NCC, *a se vedea şi decizia nr. 1985A/14.06.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, definitivă, www.rolii.ro, prin care s-au reţinut următoarele:*

Potrivit art. 664 alin. (2) NCPC, cererea de executare silită se depune, personal sau prin reprezentant legal sau convenţional, la biroul executorului judecătoresc competent ori se transmite acestuia prin poştă, curier, telefax, poştă electronică sau prin alte mijloace ce asigură transmiterea textului şi confirmarea primirii cererii de executare cu toate documentele justificative.

Deşi textul legal face referire la reprezentantul convenţional al părţii, tribunalul a apreciat că noţiunea „reprezentantului convenţional" nu poate fi interpretată în sensul la care se referă art. 84 alin. (1) NCPC, respectiv în sensul de avocat sau consilier juridic, care să reprezinte partea în proces, ci în sensul la care se referă noul Cod civil, respectiv de persoană prin intermediul căreia o altă persoană poate să-şi exercite drepturile, dispoziţiile acestui act normativ nefăcând distincţie dacă pentru persoane juridice reprezentarea se poate realiza prin persoane fizice sau prin persoane juridice.

Tribunalul a reţinut că dispoziţiile art. 84 alin. (1) NCPC, care fac referire la reprezentarea persoanei juridice în faţa instanţei de judecată şi care impun în mod imperativ ca aceasta să se facă de către avocat sau de către un consilier juridic, nu se aplică şi în faza executării silite, pentru a aprecia în acest sens fiind avută în vedere chiar interpretarea literală a textului, care face referire la „instanţa de judecată", executorul judecătoresc neputând fi asimilat unei astfel de instanţe, chiar dacă faza de executare silită este o parte a procesului civil privit în ansamblu, precum şi faptul că raţiunile care au fost avute în vedere de către legiuitor pentru a impune această obligaţie în faţa instanţei de judecată nu se justifică şi în ipoteza unei cereri adresate executorului judecătoresc (necesitatea asigurării unei reprezentări calificate a părţii).

Pe lângă aceste considerente, s-a reţinut că în mod corect prima instanţă a observat că în cuprinsul contractului de cesiune de creanţă încheiat între intimata creditoare şi E. [...] K.S.I. România SRL, aceasta din urmă a fost desemnată

administrator al activelor societăţii intimate, împuternicită cu derularea operaţiunilor de recuperare a creanţelor ce au format obiectul cesiunii, astfel că în mod corect s-a apreciat că E. [...] K.S.I. România SRL, prin formularea cererii de executare silită, acţionează în calitate de administrator, în numele şi pe seama societăţii creditoare, fiind aplicabile dispoziţiile art. 810 NCC referitoare la posibilitatea administratorului de a reprezenta partea într-un proces în legătură cu creanţe ce se află în portofoliul ce îl administrează, neputând fi primite susţinerile apelantului-contestator referitoare la incidenţa dispoziţiilor art. 806 NCC, întrucât în cauză nu există situaţia-premisă la care face referire acest text legal, respectiv dobândirea de către administrator, în timpul exercitării acestei calităţi, de drepturi cu privire la bunurile administrate, E. [...] K.S.I. România SRL având calitatea de creditor iniţial, ce a cedat creanţele dobândite către [...] SRL, prin contractul de cesiune stabilindu-se că acesta va avea calitatea de administrator al activelor societăţii cesionare.

2. Hotărâre prealabilă. Prin **Decizia nr. 19/2018** (M. Of. nr. 510 din 21.06.2018), pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a statuat că, *în interpretarea şi aplicarea art. 664 alin. (2) NCPC, reprezentarea convenţională a persoanei juridice nu se poate face prin mandatar persoană juridică, nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă, potrivit art. 84 alin. (1) NCPC, astfel cum a fost interpretat prin Decizia nr. 9/2016, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.*

În esenţă, s-a reţinut că, în condiţiile în care se pune problema puterii unui mandat în planul dreptului procesual (cu rezerva cazului de reprezentare legală) al redactării unei cereri pentru creditorul din titlul executoriu, supuse confirmării, din punct de vedere al legalităţii şi temeiniciei, de către instanţa de judecată (instanţa de executare), reprezentarea convenţională a persoanei juridice nu se poate face prin mandatar persoană juridică, nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă, potrivit art. 84 alin. (1) NCPC, astfel cum a fost interpretat prin Decizia nr. 9/2016, pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

3. În sensul condiţionării anulării actelor de executare pentru lipsa notificării cesiunii de creanţă de dovedirea de către debitor a unei vătămări care să nu poată fi înlăturată altfel şi pentru a analiza acoperirea neregularităţii lipsei notificării cesiunii de creanţă prin comunicarea contractului de cesiune de creanţă, *a se vedea sentinţa civilă nr. 3297/16.03.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 3 Bucureşti, www.rolii.ro.*

Cât priveşte faptul că cesiunea de creanţă nu ar fi opozabilă debitorului pentru că nu i-ar fi fost notificată, instanţa a reţinut că lipsa notificării cesiunii de creanţă către debitor nu poate afecta valabilitatea operaţiunii de transmitere a creanţei şi nici valabilitatea actelor de executare întocmite în cauză.

În condiţiile în care debitorul nu a înţeles să îţi execute obligaţia de plată ce îi incumbă către creditorul iniţial nu se poate reţine că acesta ar fi suferit o vătămare care să nu poată fi înlăturată decât prin anularea actelor de executare. De altfel, în cauză, acesta nici nu a dovedit producerea unei astfel de vătămări, deşi sarcina probei îi incumba sub acest aspect.

Mai mult, instanţa a reţinut că, la data de 13.09.2016, executorul judecătoresc a comunicat, sub semnătura debitorului, la cererea acestuia, chiar contractul de cesiune nr. [...], neregularitatea privind notificarea cesiunii de creanţă fiind acoperită în acest mod, neimpunându-se astfel anularea actelor de executare emise de executorul judecătoresc pentru creditorul cesionar, pentru acest considerent.

4. Referitor la conţinutul notificării cesiunii de creanţă, prin *decizia nr. 1985A/14.06.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, definitivă, www.rolii.ro, s-au reţinut următoarele:*

Nu poate fi primită susţinerea apelantului-contestator referitoare la neaducerea la cunoştinţa sa a cesiunii de creanţă, respectiv a întregului conţinut al acesteia, fiind suficient, potrivit dispoziţiilor art. 1578 alin. (1) lit. b) NCC, ca din comunicarea făcută să rezulte în mod clar identitatea cesionarului, să se identifice în mod rezonabil creanţa cedată şi să se solicite debitorului să plătească cesionarului, fiind suficient, din punct de vedere al „dovezii scrise" la care face referire art. 1578 alin. (5) NCC, şi un extras din contractul de cesiune de creanţă în care să apară menţionate toate elementele esenţiale care interesează persoana debitorului, neimpunându-se ca acesta să cunoască în întregime conţinutul contractului.

5. În practică s-a exprimat şi **opinia contrară, în sensul că, în lipsa parcurgerii procedurii prevăzute de lege pentru asigurarea opozabilităţii cesiunii de creanţă faţă de debitor, nu există dovada calităţii de creditor a cesionarului, astfel încât intervine nulitatea executării silite derulate în atare condiţii.**

De asemenea, s-a apreciat că, în privinţa legii aplicabile contractului de cesiune de creanţă, trebuie avută în vedere legea în vigoare la data încheierii acestuia.

În acest sens, redăm considerentele deciziei civile nr. 13/01.02.2017, pronunţată de Tribunalul Iaşi, Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, definitivă, www.rolii.ro.

Cu privire la cesiunea de creanţă sunt incidente prevederile din noul Cod civil, având în vedere data încheierii contractului de cesiune de creanţă – 2014, şi anume după intrarea în vigoare a acestui act normativ. S-au reţinut în acest sens şi prevederile art. 3 şi art. 102 din Legea nr. 71/2011, potrivit cărora cesiunea de creanţă, fiind un contract, rămâne supusă dispoziţiilor legii în vigoare la data când a fost încheiată, în ceea ce priveşte încheierea, interpretarea, efectele, executarea şi încetarea sa.

Însă creanţa transmisă printr-o cesiune intervenită după intrarea în vigoare a noului Cod civil îşi păstrează regimul stabilit de normele în vigoare la data naşterii creanţei, conform art. 117 alin. (1) din Legea nr. 71/2011.

Conform art. 1578 NCC, invocat corect şi de judecătorul fondului, intitulat Comunicarea şi acceptarea cesiunii: „(1) Debitorul este ţinut să plătească cesionarului în momentul în care: a) acceptă cesiunea printr-un înscris cu dată certă; b) primeşte o comunicare scrisă a cesiunii, pe suport de hârtie sau în format electronic, în care se arată identitatea cesionarului, se identifică în mod rezonabil creanţa cedată şi se solicită debitorului să plătească cesionarului. În cazul unei cesiuni parţiale trebuie indicată şi întinderea cesiunii. (2) Înainte de acceptare sau de primirea comunicării, debitorul nu se poate libera decât plătind cedentului. (3) Atunci când comunicarea cesiunii este făcută de cesionar, debitorul îi poate cere acestuia să îi prezinte dovada scrisă a cesiunii. (4) Până la primirea unei asemenea dovezi, debitorul poate să

suspende plata. (5) Comunicarea cesiunii nu produce efecte dacă dovada scrisă a cesiunii nu este comunicată debitorului".

Aplicând aceste prevederi legale la situaţia din cauză, s-a reţinut, în acord cu judecătorul de fond, că apelanta nu a făcut dovada acceptării sau comunicării scrise a cesiunii către debitor, conform art. 1578 alin. (1) lit. a) şi b) NCC. Astfel, instanţa de fond a reţinut corect nulitatea actelor efectuate în cadrul dosarului de executare silită (după cesiune), atât timp cât sunt efectuate la solicitarea unei persoane care nu şi-a dovedit calitatea de creditor nici în faţa executorului judecătoresc, nici în faţa instanţei de judecată şi nici în faţa debitorului (contractul de cesiune nu este anexat spre dovedirea acestui aspect).

NOTE

1. În privinţa legii aplicabile contractului de cesiune de creanţă, trebuie avute în vedere dispoziţiile art. 102 alin. (1) din Legea nr. 71/2011, care prevăd că „în tot ceea ce priveşte încheierea, interpretarea, efectele, executarea şi încetarea contractului, acesta este supus legii în vigoare la data când a fost încheiat".

Art. 117 din Legea nr. 71/2011 prevede: „(1) Creanţa transmisă prin cesiune sau subrogaţie, intervenită după data intrării în vigoare a Codului civil, îşi păstrează regimul stabilit de normele în vigoare la data naşterii creanţei. (2) Obligaţia transmisă prin preluare de datorie îşi păstrează regimul stabilit de normele în vigoare la data naşterii obligaţiei".

Astfel, apreciem că trebuie făcută distincţie între *contractul de cesiune de creanţă* şi *contractul care constituie izvor al creanţei care a făcut obiectul cesiunii*, iar legea aplicabilă în tot ceea ce priveşte încheierea, interpretarea, efectele, executarea şi încetarea contractului va fi stabilită în mod distinct, pentru fiecare contract în parte, fiind legea în vigoare la data când a fost încheiat.

Art. 117 din Legea nr. 71/2011 nu poate să conducă către o altă concluzie, întrucât, în concret, statuează asupra faptului că, prin cesiunea de creanţă, încheiată ulterior intrării în vigoare a noului Codul civil, nu modifică regimul aplicabil creanţei în raport de legea în vigoare la data naşterii sale, nefiind deci înlăturată regula prevăzută de art. 102 din Legea nr. 71/2011, ci reluată în cazul particular al cesiunii de creanţă, tocmai pentru a sublinia că prin transmiterea creanţei nu se modifică regimul acesteia.

2. În privinţa efectelor pe care neparcurgerea procedurii notificării cesiunii de creanţă către debitor le au asupra actelor de executare silită, apreciem că *prima opinie, conform căreia debitorul cedat care nu a realizat vreun act susceptibil să conducă la stingerea creanţei ce a format obiectul cesiunii nu se poate prevala de inopozabilitatea acestei operaţiuni pentru a paraliza procedura de executare silită declanşată de cesionarul devenit creditor, neexistând nicio vătămare a debitorului*, este cea care dă eficienţă atât efectelor cesiunii de creanţă, cât şi efectelor opozabilităţii acesteia.

Astfel, cesionarul a dobândit calitatea de creditor prin simpla încheiere valabilă a contractului de cesiune de creanţă, independent de notificarea cesiunii de creanţă către debitor.

Efectele inopozabilităţii cesiunii de creanţă faţă de debitor vizează modalitatea în care debitorul poate stinge în mod valabil creanţa; nefiindu-i notificată cesiunea de creanţă, debitorul se poate libera valabil de obligaţie prin plata efectuată cedentului.

Or, în condiţiile în care nu s-a efectuat nicio plată, nici cedentului, nici cesionarului, debitorul nu ar putea susţine în mod rezonabil că a suferit vreo vătămare ca urmare a faptului că nu i-a fost notificată cesiunea de creanţă.

Totodată, potrivit art. 1580 NCC, cesiunea de creanţă poate fi comunicată şi odată cu cererea de chemare în judecată, text ce poate fi aplicat, corespunzător, şi în faza executării silite, care este o etapă a procesului civil. Astfel, în măsura în care executorul judecătoresc, odată cu prima somaţie comunicată debitorului, comunică acestuia, alături de titlul executoriu, şi cesiunea de creanţă, lipsa notificării anterioare este acoperită.

3. Faţă de considerentele anterior expuse, apreciem că **nedepunerea dovezii notificării cesiunii de creanţă nu poate constitui un motiv de respingere a cererii de încuviinţare a executării silite.**

În sens contrar, a se vedea *punctul de vedere al Institutului Naţional al Magistraturii exprimat în cadrul Întâlnirii reprezentanţilor Consiliului Superior al Magistraturii cu preşedinţii secţiilor civile ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi curţilor de apel, Piteşti, 14-15.11.2019, http:/www.inm-lex.ro*, în care s-au reţinut următoarele:

„Potrivit art. 1578 NCC: «(1) Debitorul este ţinut să plătească cesionarului din momentul în care: a) acceptă cesiunea printr-un înscris cu dată certă; b) primeşte o comunicare scrisă a cesiunii, pe suport hârtie sau în format electronic, în care se arată identitatea cesionarului, se identifică în mod rezonabil creanţa cedată şi se solicită debitorului să plătească cesionarului. În cazul unei cesiuni parţiale, trebuie indicată şi întinderea cesiunii. (2) Înainte de acceptare sau de primirea comunicării, debitorul nu se poate libera decât plătind cedentului. (3) Atunci când comunicarea cesiunii este făcută de cesionar, debitorul îi poate cere acestuia să îi prezinte dovada scrisă a cesiunii. (4) Până la primirea unei asemenea dovezi, debitorul poate să suspende plata. (5) Comunicarea cesiunii nu produce efecte dacă dovada scrisă a cesiunii nu este comunicată debitorului».

Art. 1579 din acelaşi act normativ, cu denumirea marginală «Opozabilitatea cesiunii unei universalităţi de creanţe», prevede: «Cesiunea unei universalităţi de creanţe, actuale sau viitoare, nu este opozabilă terţilor decât prin înscrierea cesiunii în arhivă. Cu toate acestea, cesiunea nu este opozabilă debitorilor decât din momentul comunicării ei».

Cu titlu prealabil, menţionăm că, deşi problema de practică neunitară pusă în discuţie s-a ivit în legătura cu ipoteza cesiunii creanţelor născute din contractele de credit, ea merită o abordare de principiu, acoperitoare pentru **orice situaţie în care titularul iniţial al unei creanţe băneşti sau cu un alt obiect decât o sumă de bani, izvorâtă dintr-un contract de credit ori dintr-un alt titlu executoriu, judiciar sau extrajudiciar, cesionează această creanţă înainte de data depunerii cererii de executare silită.**

Această temă a fost discutată anterior în cadrul Întâlnirii preşedinţilor secţiilor civile ale Curţilor de Apel ce a avut loc la Cluj în perioada 13-14 octombrie 2016, punctul de vedere prezentat de I.N.M. fiind însuşit de participanţi în unanimitate.

În cadrul punctului de vedere anterior menţionat s-a arătat că, în procedura încuviinţării executării silite demarate pe baza unei cereri de executare formulate de cesionarul creanţei constatate prin titlu executoriu, instanţa de executare este datoare să verifice condiţia opozabilităţii acestei cesiuni faţă de debitorul cedat, sub sancţiunea respingerii cererii de încuviinţare în temeiul art. 666 alin. (5) pct. 4 NCPC.

Instanţa de executare va respinge cererea de încuviinţare a executării silite dacă va constata inexistenţa unei creanţe certe, lichide şi exigibile. Or, existenţa unei asemenea creanţe nu poate fi constatată *in abstracto*, ca drept subiectiv având un anumit obiect, corelativ, în raportul juridic obligaţional unei îndatoriri, ci numai în relaţie cu subiectele de drept implicate în acest raport, respectiv cu creditorul şi debitorul.

Spre deosebire de problema unui alt titular de drept subiectiv civil, şi anume titularul dreptului real, care, urmare a naturii specifice acestui drept, nu este dator să se identifice în raport cu un anumit subiect de drept dator să îi respecte dreptul, creditorul se defineşte, în mod esenţial, în raport cu un anumit debitor.

Procedura încuviinţării executării silite impune verificarea, în raport cu data cererii de executare, a existenţei unei creanţe deţinute de o anumită persoană determinată, faţă de altă persoană, la rândul ei, determinată.

Din această perspectivă, existenţa unei cesiuni de creanţă justifică, fără îndoială, transmiterea calităţii de creditor de la cedent, titularul iniţial al creanţei, către cesionar, însă justificarea are efecte în raporturile dintre părţile cesiunii creanţei născute din titlul executoriu.

În privinţa raporturilor dintre cesionar şi debitorul cedat, art. 1578 alin. (2) NCC prevede că, înainte de acceptare sau de primirea comunicării cesiunii, debitorul nu se poate libera decât plătind cedentului.

Rezultă din acest text că debitorul cedat s-ar putea vedea obligat la a doua plată, aceea cerută de către cesionar, atunci când, neacceptând cesiunea şi neprimind comunicarea acesteia, face plata către cesionar.

Teoretic, debitorul ar putea cunoaşte existenţa cesiunii înainte de a i se face comunicarea, caz în care o eventuală plată făcută cesionarului ar valora, prin ea însăşi, acceptare. Dacă însă, acceptând sau nu, pe altă cale decât comunicarea, existenţa cesiunii de creanţă, debitorul alege să nu plătească cesionarului, adică celui care, prin ipoteză, sesizează organul de executare, cesionarul nu are dreptul de a pretinde plata, în lipsa unei comunicări prealabile a cesiunii. Neavând dreptul de a pretinde plata, deşi creanţa i-a fost cesionată, cesionarul are, cu atât mai puţin, dreptul de a pretinde o plată solită, prin procedura de executare iniţiată prin sesizarea organului de executare.

În alţi termeni, dreptul de a pretinde debitorului cedat plata nu se poate justifica în patrimoniul cesionarului, ca drept realmente relativ faţă de debitorul cedat, în lipsa unei comunicări prealabile, motiv pentru care, dacă este vorba de o cesiune intervenită înainte de sesizarea organului de executare, dovada comunicării cesiunii trebuie depusă la dosarul de executare. La rândul ei, instanţa de executare, pentru a constata calitatea cesionarului de creditor actual al debitorului cedat, trebuie să o aibă la dispoziţie, în dosarul format pentru încuviinţarea executării silite, alături de cererea de executare, de titlul executoriu şi de cesiunea de creanţă.

Prin urmare, considerentele anterior expuse sunt valabile indiferent de natura sau obiectul creanţei ori de tipul de titlu executoriu care constată creanţa, însă

formalităţile de opozabilitate a căror îndeplinire va fi verificată de instanţa de executare învestită cu cererea de încuviinţare a executării silite vor fi cele prevăzute de Codul civil sub imperiul căruia s-a perfectat cesiunea de creanţă numai în măsura în care nu sunt aplicabile legi speciale, mai exigente în privinţa unor astfel de formalităţi.

În concluzie, opinia INM este aceea că **cerinţa opozabilităţii cesiunii de creanţă se impune a fi verificată în procedura încuviinţării executării silite".**

48. Contestaţie la executare. Prescripţia dreptului de a obţine executarea silită în baza unui contract de împrumut autentificat. Formularea unei acţiuni având ca obiect obligarea debitorului la restituirea împrumutului decurgând din contractul de împrumut autentificat nu afectează cursul prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită în temeiul contractului respectiv. Imposibilitatea obligării intimatului la plata taxei judiciare de timbru aferente contestaţiei la executare, faţă de reglementarea procedurii restituirii

1. Termenul de prescripţie pentru a putea obţine executarea silită în baza titlului executoriu constând într-un contract de împrumut autentificat începe să curgă după împlinirea scadenţei obligaţiei de restituire a împrumutului.

Formularea de către creditor a unei cereri de chemare în judecată pentru valorificarea creanţei cuprinse în titlul executoriu nu se circumscrie niciunuia dintre cazurile de întrerupere a termenului de prescripţie a executării silite. O atare măsură poate viza, în condiţiile legii, întreruperea cursului prescripţiei dreptului material la acţiune, instituţie distinctă de întreruperea cursului prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită. În această din urmă situaţie, creditorul, prin ipoteză, deţine un titlu executoriu.

De altfel, nu se poate considera că formularea unei acţiuni pentru valorificarea creanţei cuprinse într-un titlu executoriu, care presupune tocmai ignorarea de către creditor a caracterului de titlu executoriu al înscrisului constatator al creanţei, în speţă, al contractului de împrumut autentificat, ar putea întrerupe prescripţia dreptului de a obţine executarea silită în baza respectivului titlu executoriu.

2. Intimatul nu poate fi obligat la suportarea, cu titlu de cheltuieli de judecată, a taxei judiciare de timbru, atâta vreme cât, pentru recuperarea acesteia, contestatorul are deschisă procedura restituirii prevăzută de art. 45 alin. (1) lit. f) din O.U.G. nr. 80/2013.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 48 din 12.01.2016, nepublicată, definitivă ca urmare a anulării apelului ca netimbrat prin dec. nr. 3747 din 07.10.2016 a Tribunalului Bucureşti, s. a III-a civ.

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei la data de 02.10.2015, contestatoarea E. (fostă A.) F., în contradictoriu cu intimatul T.A., a formulat contestaţie la executare prin care a solicitat anularea executării silite ce face obiectul dosarului de executare nr. [...]/2015 al BEJ S.A.E. şi anularea tuturor actelor de executare efectuate, precum şi obligarea intimatului la achitarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, contestatoarea a arătat că, prin somaţia [...]/17.09.2015, emisă de BEJ S.A.E., comunicată la data de 24.09.2015, i s-a adus la cunoştinţă obligaţia de a achita către creditorul T.A. suma de 20.000 euro şi 8.022,04 lei reprezentând debit actualizat şi cheltuieli de executare.

Titlul executoriu este reprezentat de contractul de împrumut autentificat sub nr. [...]/24.11.2010 la BNP N., învestit cu formulă executorie.

În temeiul art. 705 NCPC, contestatoarea a invocat excepţia prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită, având în vedere că dreptul la executare silită al creditorului a luat naştere la data de 23.11.2011, dată la care obligaţia consemnată în contractul de împrumut a devenit scadentă.

Contestatoarea a invocat dispoziţiile art. 705 şi art. 706 alin. (2) NCPC. Dispoziţiile sus-menţionate referitoare la prescripţie au existat, în aceeaşi formă, şi sub imperiul vechii legislaţii, la art. 371^6 şi art. 405 CPC 1865.

Se poate observa, astfel, că dreptul creditorului de a obţine executarea silită s-a stins la data de 23.11.2014, iar titlul executoriu reprezentat de contractul de împrumut autentificat sub nr. [...]/24.11.2010 la BNP N. şi-a pierdut puterea executorie la aceeaşi dată.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 705, art. 706 şi art. 711 NCPC (în prezent, art. 706, art. 707 şi art. 712).

La data de 25.11.2015, prin serviciul registratură, intimatul a depus întâmpinare, solicitând respingerea contestaţiei la executare, ca neîntemeiată.

În fapt, intimatul a arătat că recuperarea debitului a făcut obiectul unui litigiu soluţionat de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, respectiv dosarul nr. [...]/303/2014, înregistrat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti la data de 29.07.2014, deci anterior termenului de prescripţie de 3 ani, instanţa dispunând, la termenul din 16.12.2014, admiterea excepţiei lipsei de interes şi respingerea cererii formulate de reclamantul T.A., în contradictoriu cu pârâta A.F., ca lipsită de interes (în considerarea contractului de împrumut încheiat în formă notarială).

În atare condiţii, termenul de prescripţie a fost întrerupt prin introducerea cererii de chemare în judecată, începând să curgă un nou termen de 3 ani (art. 2537 pct. 2 NCC).

Potrivit dispoziţiilor art. 2537 pct. 2 şi 4 NCC, prescripţia se întrerupe „prin introducerea unei cereri de chemare în judecată (...)" sau „prin orice act prin care cel în folosul căruia curge prescripţia este pus în întârziere", cum poate fi calificată cererea de chemare în judecată.

Sentinţa civilă nr. 9721/16.12.2014 a fost comunicată la data de 26.01.2015, rămânând definitivă şi irevocabilă prin neexercitarea apelului la data de 26.02.2015 (data expirării termenului de apel), iar la data de 06.08.2015 (deci, înăuntrul termenului de 6 luni) s-a depus cererea de învestire cu formulă executorie pe rolul Judecătoriei Sectorului 6, cerere admisă la data de 20.08.2015.

Pentru aceste considerente, intimatul a apreciat întrerupt termenul de prescripţie în condiţiile sus-arătate.

La termenul din data de 12.01.2016, instanţa a calificat excepţia prescripţiei dreptului de a cere executarea silită drept un motiv al contestaţiei la executare.

Analizând materialul probator, instanţa a reţinut următoarele:

Între intimat, în calitate de împrumutător, şi contestatoare, în calitate de împrumutat, s-a încheiat contractul de împrumut autentificat sub nr. [...]/24.11.2010 la BNP N., prin care contestatoarea s-a obligat să restituie intimatului, la data de 23.11.2011, suma de 20.000 euro, primită cu titlu de împrumut de la intimat.

În baza acestui titlu executoriu, la data de 17.09.2015, intimatul a formulat cerere de executare silită împotriva contestatoarei, fiind astfel format dosarul de executare nr. [...]/2015 a BEJ S.A.E.

În Legea nr. 76/2012 de punere în aplicare a noului Cod de procedură civilă, art. 3 prevede că dispoziţiile noului Cod de procedură civilă se aplică numai proceselor şi executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare. Iar art. 710 NCPC (în prezent, art. 711) stabileşte că prevederile Capitolului V (referitoare la prescripţia dreptului de a obţine executarea silită) se completează cu dispoziţiile noului Cod civil referitoare la prescripţia extinctivă. Or, art. 6 alin. (4) NCC prevede că „Prescripţiile, decăderile şi uzucapiunile începute şi neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispoziţiilor legale care le-au instituit". Prin urmare, instanţa a reţinut că, deşi din punct de vedere procedural, executarea silită trebuie efectuată de executor potrivit normelor noului Cod de procedură civilă, în privinţa dreptului de a cere executarea silită se aplică prevederile Codului de procedură civilă din 1865, care erau în vigoare la momentul scadenţei împrumutului, respectiv 23.11.2011.

Conform art. 405 CPC 1865, dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, care începe să curgă de la data când se naşte dreptul de a cere executarea silită.

În speţă, instanţa a reţinut că termenul de prescripţie pentru a putea obţine executarea silită în baza titlului executoriu constând în contractul de împrumut autentificat sub nr. [...]/24.11.2010 la BNP N. a început să curgă la data de 23.11.2011, după împlinirea scadenţei obligaţiei de restituire a împrumutului, termenul împlinindu-se, astfel la data de 23.11.2014.

Instanţa a constatat că susţinerile intimatului privind întreruperea termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită sunt neîntemeiate.

În primul rând, instanţa a reţinut că, deşi intimatul a invocat faptul că pentru recuperarea debitului a formulat o cerere ce a făcut obiectul dosarului nr. [...]/303/2014 al Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, care s-a soluţionat prin admiterea excepţiei lipsei de interes şi respingerea acţiunii ca lipsită de interes, în considerarea contractului de împrumut autentificat, nu a făcut dovada acestei împrejurări, deşi sarcina probei îi incumba, potrivit art. 249 NCPC.

Chiar şi în ipoteza existenţei unui astfel de litigiu, nu este incident niciunul dintre cazurile de întrerupere a dreptului de a cere executarea silită.

Sub acest aspect, instanţa a reţinut că dispoziţiile art. 405^2 alin. (1) CPC 1865 [art. 709 alin. (1) NCPC] prevăd că se întrerupe cursul prescripţiei: „a) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de executare a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu ori a recunoaşterii, în orice alt mod, a datoriei; b) pe data depunerii cererii de executare, însoţite de titlul executoriu, chiar dacă a fost adresată unui organ de executare necompetent; c) pe data trimiterii spre executare a titlului executoriu, în condiţiile art. 453 alin. (2); d) pe data îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de

executare; e) pe data depunerii cererii de reluare a executării, în condiţiile art. 371[6] alin. (1); f) în alte cazuri prevăzute de lege". Alin. (3) al aceluiaşi articol prevede că „Prescripţia nu este întreruptă dacă cererea de executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat ori dacă cel care a făcut-o a renunţat la ea".

Or, formularea de către creditor a unei cereri de chemare în judecată pentru valorificarea creanţei cuprinse într-un titlu executoriu nu se circumscrie niciunuia dintre aceste cazuri de întrerupere a termenului de prescripţie a executării silite. O atare măsură poate viza, în condiţiile legii, întreruperea cursului prescripţiei dreptului material la acţiune, instituţie distinctă de întreruperea cursului prescripţiei dreptului de a cere executarea silită. În această din urmă situaţie, creditorul, prin ipoteză, deţine un titlu executoriu.

De altfel, instanţa a apreciat că nu se poate considera că formularea unei acţiuni pentru valorificarea creanţei cuprinse într-un titlu executoriu, care presupune tocmai ignorarea de către creditor a caracterului de titlu executoriu al înscrisului constatator al creanţei, în speţă, al contractului de împrumut autentificat, ar putea întrerupe prescripţia dreptului de a cere executarea silită în baza respectivului titlu executoriu.

Pe cale de consecinţă, instanţa a constatat că, la data depunerii la executorul judecătoresc a cererii de executare silită şi a titlului executoriu constând în contractul de împrumut autentificat sub nr. [...]/24.11.2010 la BNP N., respectiv 17.09.2015, era împlinit termenul de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită (termenul împlinindu-se la data de 23.11.2014), contractul pierzându-şi astfel puterea executorie, conform art. 405 alin. (3) CPC 1865.

Având în vedere dispoziţiile art. 632 alin. (1) NCPC, conform cărora executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu, şi împrejurarea că, la momentul declanşării procedurii executării silite, contractul de împrumut autentificat sub nr. [...]/24.11.2010 la BNP N. nu mai avea putere executorie ca urmare a intervenirii prescripţiei dreptului de a cere executarea silită, instanţa a apreciat că este întemeiată contestaţia la executare, a admis-o şi a anulat executarea silită derulată în dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ S.A.E.

În privinţa taxei judiciare de timbru aferente contestaţiei la executare, instanţa a apreciat că intimatul nu poate fi obligat la suportarea acesteia, atâta vreme cât pentru recuperarea acesteia contestatoarea are deschisă procedura restituirii prevăzută de art. 45 alin. (1) lit. f) din O.U.G. nr. 80/2013.

JURISPRUDENŢĂ

1. În privinţa cheltuielilor de judecată care pot fi acordate în cadrul contestaţiei la executare, *a se vedea şi decizia nr. 25/12.01.2017, pronunţată de Tribunalul Gorj, Secţia I civilă, definitivă, www.rolii.ro:*

Tribunalul a constatat că suma de 314,98 lei, cheltuieli de judecată la plata cărora a fost obligată intimata faţă de contestatoare, reprezintă taxe de timbru aferente contestaţiei la executare şi cererii de suspendare executare silită.

Aşa fiind, instanţa a constatat că sunt incidente dispoziţiile art. 45 alin. (1) lit. f) din O.U.G. nr. 80/2013, potrivit cărora sumele achitate cu titlu de taxe judiciare de timbru se restituie, după caz, integral, parţial sau proporţional, la cererea petiţionarului „când contestaţia la executare a fost admisă, iar hotărârea a rămas definitivă". De asemenea, potrivit art. 45 alin. (3), (4) şi (5) din acelaşi act normativ, „(3) Dreptul

de a solicita restituirea poate fi exercitat în termen de un an de la data naşterii sale. (4) Cererea de restituire se adresează instanţei judecătoreşti la care s-a introdus acţiunea sau cererea. În cazul taxelor plătite pentru cereri formulate Ministerului Justiţiei sau Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, cererea de restituire se adresează acestuia. (5) Cererea de restituire soluţionată de instanţa de judecată va fi depusă în vederea restituirii la unitatea administrativ-teritorială la care a fost achitată taxa".

Faţă de dispoziţiile legale invocate, se impune fără dubiu concluzia că, în cazul unei contestaţii la executare admise de instanţa de judecată, taxa de timbru aferentă contestaţiei nu se include în cheltuielile de judecată suportate de partea care pierde procesul, în condiţiile art. 453 NCPC, ci contestatorul care a câştigat procesul îşi recuperează taxa de timbru în cadrul procedurii de restituire a taxei reglementate de art. 45 din O.U.G. nr. 80/2013. În speţă, atât contestaţia la executare, cât şi cererea de suspendare executare silită, până la soluţionarea contestaţiei la executare, au fost admise de instanţa de judecată.

Date fiind considerentele expuse, dispoziţia primei instanţe de obligare a intimatei la plata sumei de 314,98 lei, cheltuieli de judecată faţă de contestatoare, este greşită, fiind dată cu încălcarea prevederilor legale anterior menţionate, drept pentru care, faţă de dispoziţiile art. 480 alin. (2) NCPC, tribunalul a admis apelul declarat de apelanta-intimată, a schimbat în parte sentinţa în sensul că a înlăturat obligaţia intimatei de plată a sumei de 314,98 lei, menţinând în rest dispoziţiile sentinţei.

Cât priveşte solicitările intimatei-contestatoare din cuprinsul notelor de şedinţă, respectiv de a fi obligată apelanta-intimată să-i plătească cu titlul de cheltuieli de judecată la fond suma de 564 lei, precum şi de a fi obligată apelanta-intimată să-i restituie suma de 1.646 lei, ce i-a fost reţinută în dosarul de executare, s-au reţinut următoarele:

În primul rând, contestatoarea nu a declarat apel împotriva sentinţei primei instanţe, astfel că nu poate obţine schimbarea hotărârii primei instanţe în apelul celeilalte părţi.

Mai mult decât atât, suma de 250 lei, diferenţa între suma pe care o solicită contestatoarea drept cheltuieli de judecată şi suma care i-a fost acordată cu acest titlu de prima instanţă, reprezintă cauţiunea consemnată cu recipisa de consemnare nr. [...]/1/23.06.2016 pentru soluţionarea cererii de suspendare executare silită, cauţiune care este supusă restituirii, în condiţiile art. 1064 NCPC, neputând fi solicitată în cadrul cheltuielilor de judecată de la partea adversă.

2. În ceea ce priveşte taxa de timbru pentru capătul de cerere privind întoarcerea executării silite, *a se vedea decizia civilă nr. 4158/A/07.12.2018, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, definitivă, publicată în R.R.E.S. nr. 1/2019*:

În ceea ce priveşte taxa de timbru în cuantum de 50 lei pentru capătul de cerere privind întoarcerea executării silite, tribunalul a constatat că instanţa de fond a aplicat în mod corect dispoziţiile art. 453 alin. (1) NCPC. Taxa de timbru pentru întoarcerea executării silite este, potrivit art. 10 alin. (4) teza I din O.U.G. nr. 80/2013, de 50 lei. Art. 10 alin. (4) din O.U.G. nr. 80/2013 prevede că cererile de întoarcere a executării silite se taxează, în toate cazurile, cu 50 lei dacă valoarea cererii nu depăşeşte 5.000 lei şi cu 300 lei pentru cererile a căror valoare depăşeşte 5.000 lei. Prin urmare, taxa de timbru este de 50 lei pentru toate creanţele mai mici de

5.000 lei, astfel că, faţă de cuantumul cheltuielilor de executare stabilit prin sentinţă, taxa de timbru datorată pentru întoarcerea executării silite este tot 50 lei.

Referitor la susţinerea conform căreia ar fi trebuit ca instanţa de fond să dispună restituirea taxei de timbru în cuantum de 50 lei, Tribunalul a constatat că dispoziţiile art. 45 alin. (1) lit. f) din O.U.G. nr. 80/2013 prevăd restituirea numai în cazul contestaţiilor la executare, iar nu şi în cazul cererilor având ca obiect întoarcerea executării silite.

49. Contestaţie la executare. Prescripţia dreptului de a obţine executarea silită. Calculul termenului. Stabilirea momentului de la care trebuie calculat termenul de prescripţie a executării silite a unei hotărâri judecătoreşti. Relevanţa pronunţării soluţiei, iar nu a redactării hotărârii

Potrivit dispoziţiilor art. 405 alin. (1) teza I CPC 1865 [corespondent art. 706 alin. (1) teza I NCPC], dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel, iar potrivit alin. (2) al aceluiaşi articol [corespondent art. 706 alin. (2) teza I NCPC], termenul de prescripţie începe să curgă de la data când se naşte dreptul de a cere executarea silită.

Sub imperiul Codului de procedură civilă din 1865, dreptul creditorului de a cere executarea silită se naşte la data pronunţării deciziei civile prin care s-a soluţionat apelul formulat în cauză, dată la care sentinţa civilă apelată a devenit definitivă, potrivit art. 377 alin. (1) pct. 3 CPC 1865 [corespondent art. 634 alin. (1) pct. 3 NCPC] şi, deci, executorie, astfel cum rezultă din interpretarea dispoziţiilor art. 300 alin. (1) CPC 1865 [corespondent art. 484 alin. (1) NCPC], care reglementează cazurile în care exercitarea căii de atac a recursului suspendă executarea hotărârii.

Astfel, potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă din 1865, o hotărâre pronunţată în apel devine definitivă şi, în consecinţă, executorie, la momentul pronunţării soluţiei în apel, şi nu la momentul redactării hotărârii, soluţia pronunţată fiind cea care produce efecte. Această concluzie a fost evidenţiată şi în doctrină, reţinându-se că „hotărârile date în apel prin care s-a soluţionat fondul pricinii devin executorii la momentul pronunţării" (E. Oprina, *Executarea silită în procesul civil*, Ed. Universul Juridic, ed. a III-a revizuită, p. 276).

Neredactarea hotărârii pronunţate în apel nu împiedică începerea curgerii termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită, creditoarea având la îndemână posibilitatea formulării unei cereri de repunere în termenul de prescripţie reglementată de dispoziţiile art. 405³ CPC 1865 (corespondent art. 710 NCPC) în cazul în care întârzierea în redactarea hotărârii pronunţate în apel depăşea termenul de prescripţie de 3 ani de la data pronunţării hotărârii.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 801 din 02.02.2018, apelată, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei la data de 17.08.2017, contestatoarea societatea D.R. SRL, în contradictoriu cu intimata A.C. – S.G.C.D.A., a formulat contestaţie la executare împotriva executării silite începute în dosarul nr. [...]/2017

de BEJA D.G., L.G. şi M.P., adresei din 08.08.2017 întocmite în dosarul nr. [...]/2017 de BEJA, prin care executorul judecătoresc a comunicat înfiinţarea popririi asupra tuturor conturilor deţinute la bănci, adresă comunicată la data de 14.08.2017; adresei din 08.08.2017 întocmite în dosarul nr. [...]/2017 de BEJA, prin care s-a dispus înfiinţarea popririi asupra tuturor conturilor deţinute la X Bank România, primită de bancă la data de 10.08.2017 şi comunicată de către bancă la aceeaşi dată; adresei din 08.08.2017 întocmite în dosarul nr. [...]/2017 de BEJA, prin care s-a dispus înfiinţarea popririi asupra tuturor conturilor deţinute la A. Bank, primită prin poştă la data de 14.08.2017; somaţiei emise la data de 08.08.2017, întocmită în dosarul nr. [...]/2017 de BEJA şi comunicată la data de 14.08.2017, tuturor actelor de executare silită întocmite în dosarul nr. [...]/2017 de BEJA D.G., L.G. şi M.P.; încheierii executorului judecătoresc din 08.08.2017 întocmite în dosarul nr. [...]/2017 de BEJA, prin care au fost stabilite cheltuielile de executare, şi comunicate la data de 14.08.2017; încheierii de şedinţă din data de 25.07.2017 pronunţate de Judecătoria Sectorului 6 în dosarul nr. [...]/303/2017, prin care s-a încuviinţat executarea silită în oricare dintre formele de executare prevăzute de lege a dispoziţiilor cuprinse în: sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008; decizia civilă nr. 37A/26.02.2013, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă şi pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/3/2008, solicitând să se dispună anularea executării silite începute în dosarul nr. [...]/2017 al BEJA, având în vedere împlinirea termenului de prescripţie al dreptului de a cere executarea silită, anularea executării silite începute în dosarul nr. [...]/2017 al BEJA, având în vedere încălcarea dispoziţiilor art. 667 şi art. 783 NCPC, anularea tuturor actelor de executare întocmite în dosarul nr. [...]/2007 al BEJA, anularea actelor de înfiinţare a popririi asupra tuturor conturilor deţinute de contestatoare emise la data de 08.08.2017, anularea încheierii de şedinţă din data de 25.07.2017 pronunţate de Judecătoria Sectorului 6 în dosarul nr. [...]/303/2017, prin care s-a încuviinţat executarea silită, anularea încheierii din 08.08.2017, prin care s-au stabilit cheltuielile de executare. În subsidiar, cenzurarea acestei încheieri în temeiul art. 670 alin. (4) NCPC.

În temeiul art. 723 NCPC, contestatoarea a solicitat întoarcerea executării silite, prin restabilirea situaţiei anterioare, respectiv obligarea intimatei la restituirea sumei de 491.028,64 lei, în temeiul art. 45 alin. (1) lit. f) din O.U.G. nr. 80/2013, restituirea taxei de timbru, şi obligarea la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu.

În motivarea cererii, contestatoarea a arătat că, la data de 17.07.2008, C. a chemat-o în judecată, solicitând Tribunalului Bucureşti obligarea acesteia la plata remuneraţiei compensatorii pentru copia privată pentru perioada 01.04.2006-20.06.2008, constând în procentul de 1% aferent importurilor de fotocopiatoare efectuate în această perioadă; la plata remuneraţiei compensatorii pentru copia privată pentru perioada 01.04.2006-20.06.2008, constând în procentul de 0,5% aferent importurilor de imprimante, scanere şi aparate multifuncţionale cu/fără funcţie de copiere; la plata dobânzii legale a B.N.R. calculată la sumele ce vor fi stabilite prin expertiză judiciară contabilă.

Dosarul a fost înregistrat la Tribunalul Bucureşti sub nr. [...]/3/2008. În acest dosar s-au pronunţat două hotărâri, respectiv sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010,

pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, prin care a fost obligată la plata sumei de 14.729,28 lei către C., reprezentând dobânda legală aferentă remuneraţiei compensatorii pentru copia privată pentru perioada 01.04.2006-31.12.2006, a fost respins, ca rămas fără obiect, capătul de cerere privind obligarea la plata remuneraţiei compensatorii pentru copia privată pentru perioada 01.04.2006-31.12.2006; a fost respinsă în rest acţiunea ca neîntemeiată, a fost obligată la plata sumei de 2.339,2 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Contestatoarea nu a formulat apel împotriva acestei hotărâri. Doar C. a formulat apel, însă apelul a fost limitat doar la pretenţiile formulate prin cererea de chemare în judecată respinse de către prima instanţă.

Prin urmare, cele dispuse de prima instanţă au intrat în puterea lucrului judecat de la data pronunţării (01.07.2010).

Tot de la această dată (01.07.2010), hotărârea a devenit executorie pe aspectele neapelate de niciuna dintre părţi, respectiv cu privire la obligarea contestatoarei la plata sumelor de 14.729,28 lei şi 2.339,2 lei.

Prin decizia civilă nr. nr. 37A/26.02.2013 pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă şi pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă şi asigurări sociale, s-a admis apelul declarat de C., s-a schimbat în parte sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010, în sensul obligării contestatoarei la plata sumei de 457.763,35 lei, reprezentând remuneraţie compensatorie pentru copia privată pentru achiziţiile intracomunitare de aparate în perioada 01.01.2007-28.09.2008.

Prin încheierea din 25.07.2017, dată în camera de consiliu, Judecătoria Sectorului 6 a admis cererea de încuviinţare a executării silite formulată de BEJA şi a încuviinţat executarea silită, în oricare dintre formele de executare prevăzute de lege, a dispoziţiilor cuprinse în sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008; decizia civilă nr. 37A/26.02.2013, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă şi pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/3/2008.

La data de 10.08.2017, X Bank România SA a comunicat înscrisul datat 08.08.2017, prin care BEJA a dispus executarea silită prin înfiinţarea popririi asupra tuturor conturilor pe care contestatoarea le avea deschise la această bancă. Acesta este primul act de executare silită de care a luat la cunoştinţă.

Contestatoarea a precizat că la data de 14.08.2017 a primit, prin două comunicări: a) somaţia din 08.08.2017, prin care i se solicita să achite debitul într-o zi de la primirea acesteia; b) încheierea din 08.08.2017, prin care s-au stabilit cheltuielile de executare; c) încheierea din 25.07.2017, prin care s-a încuviinţat executarea silită; d) sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010, pronunţată de Tribunalul Bucureşti; e) decizia civilă nr. 37A/26.02.2017, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti şi adresa din 08.08.2017, prin care s-a dispus instituirea popririi asupra conturilor deţinute la A. Bank.

Contestatoarea a precizat că aceste comunicări i-au fost expediate prin poştă la data de 01.08.2017, la această dată deja conturile acesteia erau poprite, mai mult, la data de 11.08.2017, X Bank România SA consemnase suma pentru care se instituise poprirea, prin adresa executorului din 08.08.2017, ce o primise la data de 10.08.2017.

Modul în care executorul judecătoresc a înţeles să acţioneze în îndeplinirea obligaţiilor procedurale este nelegal şi condamnabil, este de natură a încălca drepturile şi face ca somaţia datată 08.08.2017, dar executată la data de 11.08.2017 şi primită la 14.08.2017, să fie lipsită de efect, fiind nulă.

Litigiul dintre părţi ce a format obiectul dosarului nr. [...]/3/2008 s-a desfăşurat în temeiul dispoziţiilor Codului de procedură civilă din 1865, prin urmare, executorialitatea hotărârilor pronunţate în acest dosar şi a căror executare silită a fost încuviinţată prin încheierea din 25.07.2017 se analizează în condiţiile Codului de procedură civilă din 1865.

Contestatoarea a invocat art. 376 alin. (1), art. 377 alin. (1) pct. 2 şi 3, art. 405 alin. (1) şi (2) CPC 1865.

În speţă, s-a încuviinţat, prin încheierea din 25.07.2017, încuviinţarea silită a dispoziţiilor cuprinse în două hotărâri pronunţate în dosarul nr. [...]/3/2008, respectiv sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, şi decizia civilă nr. 37A/26.02.2013, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă şi pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă şi asigurări sociale.

Cu privire la sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, s-a învederat că prin această sentinţă a fost obligată la plata către C. a următoarelor sume: a) 14.729,28 lei cu titlu de dobândă legală aferentă remuneraţiei compensatorii pentru copia privată pentru perioada 01.04.2006 – 31.12.2006, b) 2.339,2 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentinţe contestatoarea nu a declarat apel, iar C. a formulat apel doar în ceea ce priveşte respingerea de către tribunal a solicitării privind obligarea subscrisei la plata remuneraţiei compensatorii pentru copia privată pentru perioada 01.01.2007-30.09.2008, inclusiv actualizarea acestei sume.

Prin urmare, aspectele reţinute prin sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010 şi neapelate au intrat în autoritatea de lucru judecat, au devenit definitive şi au dobândit caracter executoriu de la data pronunţării, respectiv de la data de 01.07.2010.

De la această dată, 01.07.2010, a început să curgă şi termenul de prescripţie de 3 ani în care C. putea cere executarea silită, termen ce s-a împlinit la data de 01.07.2013.

Prin urmare, sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010 şi-a pierdut caracterul executoriu.

Chiar şi pentru ipoteza în care s-ar aprecia că aspectele neapelate s-au definitivat şi au devenit executorii de la data pronunţării hotărârii din apel (26.02.2013), termenul de prescripţie a executării silite s-a împlinit la data de 26.02.2016, prin urmare, şi în această ipoteză, sentinţa primei instanţe şi-a pierdut caracterul executoriu.

Cu privire la decizia civilă nr. 37A/26.02.2013, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, după cum s-a precizat şi mai sus, C. a apelat sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010 exclusiv cu privire la respingerea solicitării de a fi obligată la plata remuneraţiei compensatorii pentru copia privată pentru perioada 01.01.2007-30.09.2008.

Prin decizia civilă nr. 37A/26.02.2013, a fost admis apelul C. şi s-a schimbat sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010, în sensul că a fost obligată la plata sumei de 457.763,35 lei, reprezentând remuneraţie compensatorie pentru copia privată pentru achiziţiile intracomunitare de aparate în perioada 01.01.2007-28.09.2008.

Această decizie este definitivă şi a dobândit caracter executoriu de la data pronunţării, respectiv 26.02.2013. Tot de la această dată a început să curgă şi termenul de prescripţie de 3 ani în care se putea cere executarea silită, termen ce s-a împlinit la data de 26.02.2016.

Decizia civilă nr. 37A/26.02.2013 şi-a pierdut caracterul executoriu.

În concluzie, cum C. a cerut executarea silită a sentinţei civile nr. 954/01.07.2010 şi a deciziei civile nr. 37A/26.02.2013 după mai mult de 4 ani, respectiv 1 an jumătate, de la data la care dreptul de a cere executarea silită se prescrisese, termenul de prescripţie de 3 ani fiind împlinit, nu se mai putea începe executarea silită şi nu se mai putea încuviinţa executarea silită a celor două hotărâri.

Prin urmare, încheierea din 25.07.2017 prin care s-a încuviinţat executarea silită şi întreaga executare silită începută se impun a fi anulate, fiind lovite de nulitate, iar anularea lor are ca efect anularea tuturor actelor de executare întocmite în dosarul nr. [...]/2017.

Contestatoarea a invocat art. 667 NCPC.

În speţă, executorul judecătoresc nu a respectat dispoziţiile art. 667 NCPC, respectiv nu i-a comunicat contestatoarei încheierea de încuviinţare a executării silite, nici titlul executoriu şi nici somaţia prevăzută de lege. În aceste condiţii, sancţiunea care se impune şi care este prevăzută de legiuitor este aceea a nulităţii întregii executări silite.

Comunicarea către contestatoare de către executorul judecătoresc a documentelor prevăzute în art. 667 NCPC după ce măsura popririi, ce o instituise, fusese dusă la îndeplinire de către unul dintre terţii popriţi nu acoperă viciul actelor, drepturile acesteia au fost vătămate, dispoziţiile legale au fost încălcate, astfel că se impune în continuare aplicarea sancţiunii nulităţii executării silite.

La data de 10.08.2017, X Bank România SA a comunicat adresa din 08.08.2017, emisă de BEJ D.G., L.G. şi M.P., prin care s-a dispus instituirea măsurii popririi asupra tuturor conturilor pe care le deţinea la această bancă până la concurenţa sumei de 491.028,64 lei.

Încunoştinţarea despre executarea silită şi despre instituire popririi s-a făcut la data de 14.08.2017, comunicarea fiind expediată la data de 11.08.2017, dată la care fusese executată pe conturile ce le avea deschise la C.A. Bank, ca urmare a adresei executorului trimise la această unitate bancară la data de 10.08.2017.

Cu privire la încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare:

Având în vedere prescripţia dreptului de a mai solicita executarea silită şi soluţia de anulare a executării silite începute în dosarul de executare nr. [...]/2017 al BEJA, ce se impune a fi dispusă, se impune şi anularea acestei încheieri din 08.08.2017.

Independent de acest aspect şi în subsidiar, contestatoarea a arătat că, prin încheierea datată 08.08.2017, comunicată la data de 11.08.2017 şi primită la data de 14.08.2017, executorul judecătoresc a stabilit cheltuieli de executare în cuantum de 16.196,71 lei.

Din această sumă fac parte şi onorariul executorului – 11.957,50 lei, dar şi onorariul avocatului de 3.000 lei. Aceste onorarii se impun a fi cenzurate de instanţa de executare în raport de volumul de muncă depus pentru întocmirea actelor necesare executării şi complexitatea actelor întocmite. Executorul judecătoresc a formulat o simplă cerere prin care a solicitat încuviinţarea executării silite, iar apoi a întocmit

adresele (identice, a schimbat numai destinatarul) de înfiinţare a popririlor. De asemenea, avocatul a semnat doar cererea de începere a executării silite, or, pentru întocmirea acestei cereri, onorariul de 3.000 lei este exorbitant.

Suma stabilită cu titlu de cheltuieli de executare mai cuprinde şi suma de 1.119,21 lei, ce ar reprezenta „cheltuieli necesare desfăşurării executării silite", fără a se indica în ce constau aceste cheltuieli. Precizarea că s-ar fi calculat cheltuieli necesare desfăşurării executării silite nu este suficientă pentru a fi obligată la plata acestei sume de bani. Executorul trebuia să detalieze ce reprezintă această sumă de bani.

Cu privire la cererea de întoarcere a executării silite, contestatoarea a arătat că, la data de 11.08.2017, X Bank România SA a consemnat suma de 491.028,64 lei, conform adresei executoriului judecătoresc din 08.08.2017, primită de bancă la data de 10.08.2017.

Având în vedere nulitatea încheierii din 25.07.2017, prin care s-a dispus încuviinţarea executării silite, precum şi nulitatea executării silite înseşi şi a tuturor actelor de executare, se impune, în temeiul art. 723 NCPC, să se dispună întoarcerea executării, prin restabilirea situaţiei anterioare, respectiv restituirea de către C. a sumei de 491.028,64 lei.

În drept, cererea a fost întemeiată pe art. 712 şi urm. NCPC.

La data de 05.10.2017, prin serviciul registratură, intimata a depus întâmpinare.

În ceea ce priveşte prezentarea cadrului procesual iniţial prin care s-a stabilit creanţa a cărei executare silită s-a operat prin dosarul de executare nr. [...]/2017 al BEJA D.G., L.G. şi M.P., aceasta a avut ca obiect plata drepturilor patrimoniale de autor, a dobânzilor legale şi a cheltuielilor de judecată astfel cum s-au stabilit prin sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a V-a civilă, şi decizia civilă nr. 37A/26.02.2013 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă şi pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/3/2008. Cadrul procesual de stabilire a creanţei s-a desfăşurat în condiţiile Codului de procedură civilă din 1865.

Debitoarea D.R. SRL a omis în mod deliberat în contestaţia la executare, în motivarea cererii de prescripţie a executării silite, a nulităţii procedurii executării silite şi cu privire la întoarcerea executării silite, faptul că hotărârea instanţei de judecată din apel ce formează obiectul deciziei civile nr. 37A/26.02.2013 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă şi pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă şi asigurări sociale, din dosarul nr. [...]/3/2008, a fost redactată şi comunicată părţilor la data de 04.07.2017, dată la care această hotărâre, devenită titlu executoriu, a putut fi pusă în executare de către creditoarea C.

Intimata a invocat dispoziţiile art. 372 CPC 1865.

Deci, hotărârea judecătorească, ce reprezintă titlu executoriu prin raportarea la dispoziţiile procedurale precizate mai sus, presupune redactarea şi motivarea hotărârii. Mai mult decât atât, vechiul Cod de procedură civilă stabilea şi procedura de învestire cu formulă executorie a hotărârii judecătoreşti, procedură simplificată prin noul Cod de procedură civilă.

Faptul că instanţa de judecată nu s-a încadrat în termenul de 30 de zile de la pronunţarea hotărârii pentru a redacta şi comunica hotărârea judecătorească nu i se poate imputa creditoarei C.

Până la această dată, în intervalul cuprins între data pronunţării deciziei civile nr. 37A, respectiv 26.02.2013, şi data redactării şi comunicării hotărârii ce a devenit titlu executoriu, respectiv 04.07.2017, C. a formulat mai multe cereri de redactare a titlului executoriu, adresându-se tuturor instituţiilor publice cu competenţă în rezolvarea pe cale administrativă a obligaţiei ce-i revine instanţei de judecată (redactare şi comunicare).

Pe toată această perioadă, debitoarea D.R. SRL a avut posibilitatea plăţii debitului datorat către creditoarea C. de bunăvoie, fapt ce nu s-a întâmplat.

Referitor la excepţia prescripţiei dreptului de a cere executarea silită, intimata a solicitat respingerea acesteia, ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Existenţa unui titlu executoriu constituie o condiţie *sine qua non* pentru începerea executării silite. Titlul executoriu s-a redactat şi comunicat părţilor la data de 04.07.2017. Indiferent de modalitatea în care urmează a se face executarea silită, obligaţia ce se solicită a fi pusă în executare silită trebuie să fie constatată printr-un titlu executoriu. Sintagma „numai în temeiul unui titlu executoriu" utilizată de legiuitor [art. 632 alin. (1) NCPC] este de natură a sublinia şi, totodată, limita sfera actelor în temeiul cărora se poate realiza executarea silită, în sensul că doar titlul executoriu poate conduce la iniţierea procedurii execuţionale, fiind excluse orice alte titluri care nu au acest caracter.

Se poate observa că dispoziţiile art. 632 alin. (2) NCPC nu definesc noţiunea de titlu executoriu, legiuitorul limitându-se doar la a enumera înscrisurile care constituie titluri executorii. În speţă, înscrisul ce constituie titlu executoriu s-a comunicat părţilor la data de 04.07.2017.

Formează categoria titlurilor executorii: hotărârile judecătoreşti executorii, având această caracteristică hotărârile pronunţate în condiţiile art. 633 NCPC; hotărârile cu executare provizorie pronunţate în temeiul art. 448-450 NCPC, hotărârile definitive, prevăzute în cuprinsul art. 634 NCPC.

Atât sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a V-a civilă, cât şi decizia civilă nr. 37A/26.02.2013 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă şi pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/3/2008, redactată şi comunicată la data de 04.07.2017 atât creditoarei C., cât şi debitoarei D.R. S.RL., au format obiectul soluţionării conform dispoziţiilor Codului de procedură civilă din 1865. Astfel, decizia civilă din apel este supusă căii de atac a recursului. Debitoarea D.R. SRL a avut, în temeiul Codului de procedură civilă din 1865, un termen 15 zile începând cu data comunicării titlului executoriu (04.07.2017) de a formula recurs la decizia civilă nr. 37A/26.02.2013 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă şi pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/3/2008, cale de atac pe care nu a exercitat-o. Astfel, decizia civilă nr. 37A/26.02.2013 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă şi pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/3/2008, a devenit irevocabilă după 15 zile de la comunicarea către debitoare, respectiv la data de 19.07.2017.

Hotărârile judecătoreşti din prezenta speţă nu puteau fi prescrise sub aspectul executării silite, respectiv a exercitării dreptului de către creditoarea C. la executare silită, pe de o parte, anterior redactării şi comunicării hotărârilor ca titluri executorii

de către instanţa de judecată, iar, pe de altă parte, prescripţia nu putea fi avută în vedere decât după împlinirea termenului de exercitare a căilor de atac asupra titlurilor executorii, căi de atac a căror termene curg, potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă, atât în vechea reglementare, cât şi în noua reglementare, de la data comunicării hotărârii, respectiv a titlului executoriu. Or, în prezenta cauză, termenul de exercitare a recursului asupra deciziei civile nr. 37A/26.02.2013 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă şi pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă şi asigurări sociale, s-a împlinit la data de 19.07.2017, având în vedere comunicarea prezentei hotărâri la data de 04.07.2017.

Evocarea de către debitoarea D.R. SRL a normelor de procedură civilă, atât în vechea reglementare, cât şi în noua reglementare, precum şi a unor aspecte de doctrină, în împrejurarea omiterii cu ştiinţă a celor două date fundamental relevante pentru executarea silită, şi anume: data comunicării titlului executoriu (hotărârii) şi data împlinirii termenului de exercitare a ultimei căi de atac, conduc la certitudinea faptului că promovarea prezentei contestaţii la executare este realizată de debitoare în scop şicanator, de a induce în eroare onorata instanţă de judecată în ceea ce priveşte temeiurile punerii în practică a procedurii de executare silită de către creditoare C., prin BEJA D.G., L.G şi M.P.

Referitor la nerespectarea procedurii prevăzute de noul Cod de procedură civilă, invocată de debitoarea D.R. SRL privind executarea silită efectuată de BEJA D.G., L.G. şi M.P., intimata a precizat faptul că atât dosarul de executare silită, cât şi comunicările faţă de debitoare privind executarea silită în integralitatea ei au fost respectate pe toate etapele de executare prevăzute de Codul de procedură civilă, astfel încât nemulţumirea debitoarei asupra acestora, cât şi criticile formulate sunt şi rămân neîntemeiate.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe art. 205 alin. (2) NCPC (...).

Analizând ansamblul materialului probator administrat în cauză, instanţa a reţinut următoarele:

Prin sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, supusă apelului, a fost admisă în parte acţiunea precizată formulată de reclamanta C. – S.G.C.D.A., în contradictoriu cu pârâta D.R. SRL, pârâta fiind obligată la plata sumei de 14.729,28 lei către reclamantă, reprezentând dobânzi legale aferente remuneraţiei compensatorii pentru copia privată pentru perioada 01.04.2006-31.12.2006. De asemenea, a fost respins ca rămas fără obiect petitul ce vizează obligaţia pârâtei la plata remuneraţiei compensatorii pentru copia privată pentru perioada 01.04.2006-31.12.2006, fiind respinsă, în rest, acţiunea ca neîntemeiată. Totodată, pârâta a fost obligată la plata cheltuielilor de judecată parţiale către reclamantă, în cuantum de 2.339,3 lei.

Prin decizia civilă nr. 37A/26.02.2013, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, supusă recursului, a fost admis apelul formulat de apelanta-reclamantă C. – S.G.C.D.A. împotriva sentinţei sus-menţionate, a fost schimbată în parte sentinţa apelată, în sensul că pârâta a fost obligată la plata sumei de 457.763,35 lei, reprezentând remuneraţie compensatorie pentru copia privată pentru achiziţiile intracomunitare de aparate în perioada 01.01.2007-28.09.2008, fiind menţinute celelalte dispoziţii.

De asemenea, instanţa a reţinut că decizia civilă nr. 37A/26.02.2013, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, a fost expediată părţilor la data de 30.06.2017, potrivit menţiunilor înscrise pe această hotărâre.

La data de 11.07.2017, intimata din prezenta cauză a formulat cerere de executare silită a contestatoarei în baza celor două hotărâri sus-menţionate, formându-se, astfel, dosarul de executare nr. [...]/2017 pe rolul BEJA D.G., L.G. şi M.P.

Potrivit încheierii eliberare sume din data de 22.08.2017, la data de 11.08.2017 s-a consemnat la dispoziţia executorului judecătoresc suma de 491.028,64 lei, care provine din conturile poprite ale debitoarei.

Analizând cererea, instanţa a apreciat-o ca fiind întemeiată, pentru următoarele considerente:

În ceea ce priveşte susţinerea contestatoarei în sensul că, la data formulării cererii de executare silită, era prescris dreptul de a cere executarea silită, instanţa a apreciat-o ca fiind întemeiată, pentru următoarele considerente:

Cu privire la dispoziţiile legale aplicabile în materia prescripţiei dreptului de a cere executarea silită, instanţa a constatat că, potrivit art. 27 NCPC, hotărârile rămân supuse căilor de atac, motivelor şi termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul. Faţă de aceste dispoziţii legale şi având în vedere că litigiul care a condus la pronunţarea titlului executoriu era supus Codului de procedură civilă din 1865, instanţa a constatat că prescripţia dreptului de a cere executarea silită în temeiul sentinţei civile nr. 954/01.07.2010, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, şi al deciziei civile nr. 37A/26.02.2013, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, este reglementată tot de dispoziţiile Codului de procedură civilă din 1865.

Astfel, instanţa a constatat că, potrivit dispoziţiilor art. 405 alin. (1) CPC 1865, dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel, iar potrivit alin. (2) al aceluiaşi articol, termenul de prescripţie începe să curgă de la data când se naşte dreptul de a cere executarea silită.

În cauză, instanţa a constatat că dreptul intimatei de a cere executarea silită s-a născut la data pronunţării deciziei civile nr. 37A/26.02.2013, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, dată la care sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, a devenit definitivă, potrivit art. 377 alin. (1) pct. 3 CPC 1865 şi, deci, executorie, astfel cum rezultă din interpretarea dispoziţiilor art. 300 alin. (1) CPC 1865, care reglementează cazurile în care exercitarea căii de atac a recursului suspendă executarea hotărârii.

Astfel, instanţa a constatat că o hotărâre pronunţată în apel devine definitivă şi, în consecinţă, executorie, la momentul pronunţării soluţiei în apel, şi nu la momentul redactării hotărârii, soluţia pronunţată fiind cea care produce efecte. Această concluzie a fost evidenţiată şi în doctrină, reţinându-se că „hotărârile date în apel prin care s-a soluţionat fondul pricinii devin executorii la momentul pronunţării" (E. Oprina, *Executarea silită în procesul civil*, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, ed. a III-a revizuită, p. 276).

Sub acest aspect, instanţa a apreciat ca neîntemeiată susţinerea intimatei în sensul că, în lipsa redactării deciziei civile nr. 37A/26.02.2013, pronunţată de Curtea

de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, nu exista o hotărâre judecătorească care să poată fi pusă în executare silită, potrivit art. 372 CPC 1865. Astfel, instanţa constată că titlul executoriu este reprezentat de sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, astfel cum a rămas definitivă prin decizia civilă nr. 37A/26.02.2013, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, fiind, astfel, lipsit de relevanţă momentul redactării deciziei civile pronunţate în apel.

În ceea ce priveşte susţinerea intimatei că, în lipsa redactării hotărârii, aceasta nu putea fi învestită cu formulă executorie, instanţa o apreciază ca fiind neîntemeiată, având în vedere că titlul executoriu este reprezentat de sentinţa civilă nr. 954/01.07.2010, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, astfel cum a rămas definitivă prin decizia civilă nr. 37A/26.02.2013, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IX-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2008, formula executorie putând fi aplicată pe sentinţa civilă însoţită de un certificat de grefă care să cuprindă soluţia pronunţată în apel.

În consecinţă, instanţa a constatat că neredactarea hotărârii pronunţate în apel nu împiedică începerea curgerii termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită, intimata având la îndemână posibilitatea formulării unei cereri de repunere în termenul de prescripţie reglementate de dispoziţiile art. 405[3] CPC 1865 în cazul în care întârzierea în redactarea hotărârii pronunţate în apel depăşea termenul de prescripţie de 3 ani de la data pronunţării hotărârii.

Pentru aceste considerente, instanţa a constatat că termenul de 3 ani a început să curgă la data de 26.02.2013, fiind împlinit la data de 26.02.2016, astfel încât cererea de executare silită din data de 11.07.2017 a fost formulată după intervenirea prescripţiei dreptului de a cere executarea silită.

În consecinţă, instanţa a anulat actele de executare efectuate în dosarul de executare nr. [...]/2017 al BEJA D.G., L.G. şi M.P., apreciind că nu se mai impune analiza celorlalte motive invocate de către contestatoare.

În ceea ce priveşte cererea de întoarcere a executării silite, instanţa a constatat că, potrivit art. 723 alin. (1) NCPC, în toate cazurile în care se desfiinţează însăşi executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării silite prin restabilirea situaţiei anterioare acesteia, cheltuielile de executare pentru actele efectuate rămânând în sarcina creditorului.

Având în vedere că, în cadrul executării silite, a fost obţinută suma de 491.028,64 lei, astfel cum s-a reţinut cu ocazia analizării situaţiei de fapt, instanţa a dispus întoarcerea executării silite prin restituirea către contestatoare a acestei sume. (...)

NOTĂ

Sub imperiul actualului Cod de procedură civilă trebuie avute în vedere următoarele consideraţii:

Dispoziţiile art. 706 NCPC prevăd: „(1) Dreptul de a obţine executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel. În cazul titlurilor emise în materia drepturilor reale, termenul de prescripţie este de 10 ani. (2) Termenul de prescripţie începe să curgă de la data când se naşte dreptul de a obţine executarea

silită. În cazul hotărârilor judecătoreşti şi arbitrale, termenul de prescripţie începe să curgă de la data rămânerii lor definitive".

Art. 634 alin. (1) NCPC defineşte hotărârile definitive astfel: „1. hotărârile care nu sunt supuse apelului şi nici recursului; 2. hotărârile date în primă instanţă, fără drept de apel, neatacate cu recurs; 3. hotărârile date în primă instanţă, care nu au fost atacate cu apel; 4. hotărârile date în apel, fără drept de recurs, precum şi cele neatacate cu recurs; 5. hotărârile date în recurs, chiar dacă prin acestea s-a soluţionat fondul pricinii; 6. orice alte hotărâri care, potrivit legii, nu mai pot fi atacate cu recurs".

Potrivit art. 634 alin. (2) NCPC, hotărârile prevăzute la alin. (1) devin definitive la data expirării termenului de exercitare a apelului ori recursului sau, după caz, la data pronunţării.

Astfel, şi din perspectiva noului Cod de procedură civilă, relevantă, sub aspectul prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită a unei obligaţii stabilite printr-o hotărâre judecătorească, este, pentru ipoteza analizată, *data pronunţării*, iar nu data redactării hotărârii prin care soluţia a devenit definitivă.

Sub acest aspect, se impune sublinierea faptului că *termenul de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită* curge de la *data rămânerii definitive a hotărârii*, astfel cum rezultă din dispoziţiile art. 706 alin. (2) teza a II-a NCPC, *chiar dacă hotărârea respectivă este executorie anterior acestui moment*.

Art. 632 alin. (2) NCPC prevede că sunt *titluri executorii* „hotărârile executorii prevăzute la art. 633, hotărârile cu executare provizorie, hotărârile definitive, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare".

Art. 633 NCPC defineşte *hotărârile executorii* ca fiind: „1. hotărârile date în apel, dacă prin lege nu se prevede altfel; 2. hotărârile date în primă instanţă, fără drept de apel, ori cele în legătură cu care părţile au convenit să exercite direct recursul, potrivit art. 459 alin. (2)".

O atare reglementare se justifică faţă de împrejurarea că prescripţia dreptului de a obţine executarea silită reprezintă o sancţiune a conduitei pasive a creditorului.

Or, o atare conduită a creditorului poate fi imputată acestuia doar ulterior rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti, chiar dacă aceasta avea caracter executoriu anterior acestui moment. Această interpretare se impune faţă de dispoziţiile art. 637 alin. (1) NCPC, care prevăd că „punerea în executare a unei hotărâri judecătoreşti care constituie titlu executoriu se poate face numai pe riscul creditorului dacă hotărârea poate fi atacată cu apel sau recurs; dacă titlul este ulterior modificat ori desfiinţat, creditorul va fi ţinut, în condiţiile legii, să îl repună pe debitor în drepturile sale, în tot sau în parte, după caz".

Astfel, creditorul *are posibilitatea* să procedeze la executarea silită a hotărârii judecătoreşti *anterior rămânerii acesteia definitivă*, în condiţiile în care respectivei hotărâri legea îi prevede caracterul executoriu, *iar nu obligaţia* de a declanşa executarea silită anterior rămânerii definitive a hotărârii, dreptul de opţiune aparţinând creditorului, singurul în măsură să aprecieze dacă îşi asumă riscul declanşării executării silite anterior epuizării căilor de atac, respectiv apel sau recurs, după caz, faţă de art. 637 alin. (1) NCPC.

Or, în atare condiţii, conduita omisivă a creditorului poate fi sancţionată doar ulterior momentului rămânerii definitive a hotărârii, fiind astfel justificată curgerea

termenului de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită a unei hotărâri judecătoreşti de la data rămânerii definitive a acesteia.

JURISPRUDENŢĂ

În ceea ce priveşte efectele încuviinţării executării silite în temeiul unui certificat de grefă, în lipsa redactării considerentelor hotărârii care constituie titlu executoriu, *a se vedea Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, sentinţa civilă nr. 11505/2017, definitivă, publicată în B.J.J.S.2 2018, p. 134-144, portal.just.ro:*

În ceea ce priveşte primul motiv al contestaţiei formulate, respectiv demararea unei executări silite fără a exista un titlu executoriu, instanţa a reţinut că, potrivit art. 632 alin. (1) NCPC, executarea silită poate fi efectuată numai în baza unui titlu executoriu.

Executarea silită contestată în cauză s-a demarat pentru recuperarea sumei totale de 193.250 de lei, suma de 192.250 de lei având la bază sentinţa civilă nr. [...], pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, iar suma de 1.000 de lei, având ca bază decizia nr. [...]/29.06.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti. Atât la momentul cererii de încuviinţare a executării silite, 05.07.2017, cât şi la momentul încuviinţării executării silite prin încheierea Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti, 12.07.2017, considerentele deciziei Tribunalului Bucureşti prin care s-a respins apelul promovat împotriva sentinţei nr. [...] nu erau redactate, acestea fiind redactate, astfel cum rezultă din decizia anexată la dosar, la data de 09.08.2017.

Executarea silită a început la data de 05.07.2017 prin depunerea cererii de executare silită la executorul judecătoresc, iar la acest moment înscrisurile care au justificat cererea au constat în sentinţa civilă nr. [...] pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 şi certificatul de grefă eliberat la data de 04.07.2017 de Tribunalul Bucureşti cu privire la soluţia pronunţată de tribunal asupra apelului, pe baza acestor înscrisuri fiind încuviinţată ulterior executarea silită.

Astfel, instanţa a reţinut că, atât la momentul cererii executării silite, cât şi la momentul încuviinţării executării silite pentru suma de 192.250 de lei, exista un titlu executoriu, acesta fiind reprezentat de sentinţa civilă nr. [...]/22.06.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2, definitivă prin respingerea apelului la data de 29.06.2017 prin decizia nr. 2645 a Tribunalului Bucureşti.

Pentru a reţine astfel, instanţa a avut în vedere dispoziţiile art. 634 NCPC coroborate cu dispoziţiile art. 628 NCPC, care reglementează obligaţiile susceptibile de executare silită, astfel încât prin respingerea apelului la data de 29.06.2017, sentinţa civilă nr. [...]/22.06.2016 a rămas definitivă în privinţa obligaţiei de plată a sumei de 192.250 de lei, aceasta conţinând o obligaţie aptă de a fi pusă în executare. La momentul pronunţării soluţiei de respingere a apelului, sentinţa civilă a devenit definitivă, conform art. 634 alin. (2) NCPC, constituind astfel titlu executoriu, fără a fi necesară redactarea considerentelor deciziei.

În privinţa sumei de 1.000 de lei, reprezentând cheltuieli de judecată la care contestatoarea a fost obligată în urma respingerii apelului promovat, instanţa reţine că, pentru această sumă, titlul executoriu a fost reprezentat de decizia civilă nr. [...]/29.06.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, decizie definitivă care constituie titlu executoriu, conform art. 634 NCPC. Viciul invocat de contestatoare privind faptul că, la data cererii de executare silită, dar şi în momentul încuviinţării executării silite, considerentele

deciziei nu erau redactate, nu conduce la concluzia inexistenţei titlului executoriu şi a demarării unei executări silite în afara cadrului legal.

Într-adevăr, cererea de executare silită şi soluţia de încuviinţare a executării silite au avut la bază un certificat de grefă care a reflectat soluţia pronunţată prin decizia nr. [...]/29.06.2017, însă, în primul rând, este de menţionat că, potrivit art. 634 alin. (2) NCPC, hotărârile judecătoreşti menţionate la alin. (1), din care face parte şi hotărârea pronunţată în apel fără drept de recurs – pct. 4 – devin definitive la data pronunţării. Astfel, deşi neredactată, decizia nr. [...]/29.06.2017 exista la data demarării executării silite, iar aceasta a devenit definitivă la momentul pronunţării. În al doilea rând, decizia pronunţată în apel constituie titlu executoriu doar pentru suma de 1.000 de lei, iar posibilitatea punerii unei hotărâri judecătoreşti în executare, în lipsa considerentelor acesteia, trebuie apreciată în funcţie de natura obligaţiei susceptibile a fi pusă în executare. Astfel, forţa executorie a unei hotărâri judecătoreşti priveşte atât dispozitivul, cât şi considerentele care sprijină soluţia, iar necesitatea verificării considerentelor, la momentul executării silite, vizează un aspect nu atât formal, cât substanţial, executarea silită fiind posibilă doar pentru creanţe certe, lichide şi exigibile. Or, dacă aceste caracteristici pot fi verificate doar pe baza dispozitivului, acesta individualizând suficient creanţa, respingerea unei cereri de executare silită şi a cererii de încuviinţare a executării silite doar pentru că, din punct de vedere formal, considerentele hotărârii judecătoreşti cu forţă executorie nu au fost redactate nu se justifică. Cererea intimatului şi încuviinţarea executării silite au avut în vedere soluţia din apel, cuprinsă integral în certificatul de grefă obţinut, iar dispozitivul deciziei cu privire la obligarea contestatoarei la plata sumei de 1.000 de lei reprezentând cheltuieli de judecată este clar, nefiind necesar ca, la momentul încuviinţării executării silite, să se analizeze considerentele instanţei pentru a se aprecia asupra caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei.

Astfel, instanţa a apreciat că sunt situaţii în care încuviinţarea executării silite poate fi dispusă în considerarea unui certificat de grefă care atestă soluţia pronunţată printr-o hotărâre judecătorească cu forţă executorie, considerentele fiind necesare doar în măsura în care dispozitivul nu reflectă individualizarea suficientă a obligaţiei susceptibile de executare silită.

Faţă de considerentele expuse, instanţa a reţinut că acest motiv de contestaţie nu este întemeiat.

50. Contestaţie la executare. Prescripţia dreptului de a obţine executarea silită. Analiza puterii doveditoare a chitanţelor emise de către creditor şi nerecunoscute de către debitor în privinţa plăţii, ca modalitate de întrerupere a prescripţiei

Cursul prescripţiei se întrerupe pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de executare a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu ori a recunoaşterii, în orice alt mod, a datoriei.

Nici dispoziţiile art. 1170 şi urm. C.civ. 1864 şi nici cele ale art. 1499-1500 NCC nu prevăd o anumită formalitate în modul de întocmire a chitanţelor liberatorii,

în sensul necesităţii semnării acestora şi de către debitor. Cu toate acestea, în condiţiile contestării de către debitor a plăţilor evidenţiate în chitanţele prezentate de către creditor, aceste înscrisuri nu pot face, prin ele însele, dovada plăţilor invocate de creditor ca acte voluntare de executare cu efect întreruptiv al cursului prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită. Astfel, înscrisurile respective emană de la creditor, sunt semnate şi recunoscute exclusiv de acesta, putând fi opuse, în consecinţă, numai în contra celui care le eliberează, în speţă creditorului, iar nu şi în favoarea acestuia. Aşadar, atare chitanţe nu fac dovada unui act voluntar din partea debitorului de executare a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu şi nu probează întreruperea cursului prescripţiei în această modalitate.

Totodată, întrucât chitanţele anterior menţionate nu sunt înscrisuri care să emane de la debitor sau care să fie însuşite în orice modalitate de către acesta, recunoaşterea datoriei nu provine de la debitor pentru a putea fi incident acest caz de întrerupere a prescripţiei.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 7919 din 29.11.2018, neapelată, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei la data de 20.04.2018, contestatoarea T. (fostă A.) M., în contradictoriu cu intimatul A.M., a formulat contestaţie la executare şi cerere privind suspendarea executării silite împotriva executării silite înseşi care face obiectul dosarului de executare nr. [...]/2018, aflat pe rolul B.D.C., pornită în baza sentinţei civile nr. 1896/19.03.2007, pronunţate de către Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2006, şi a încheierii din 21.03.2018, pronunţate de către Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti în dosarul nr. [...], prin care a solicitat să se dispună admiterea contestaţiei la executare, anularea încheierii pronunţate către Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 21.03.2018, în dosarul nr. [...], prin care s-a încuviinţat cererea de executare silită, anularea întregii proceduri de executare silită ce face obiectul dosarului execuţional nr. [...]/2018 aflat pe rolul B.D.C. şi, pe cale de consecinţă, anularea tuturor actelor de executare înfăptuite în acest dosar, suspendarea executării silite ce face obiectul dosarului de executare contestat până la soluţionarea prezentei contestaţii la executare, întoarcerea executării silite şi restabilirea situaţiei anterioare prin restituirea sumelor executate potrivit dispoziţiilor art. 723 alin. (1) NCPC, în cazul în care executarea silită va fi finalizată până la data soluţionării prezentei contestaţii la executare; anularea, ca nelegală, a încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare calculate în cuantum excesiv de către B.D.C. prin încheierea nr. 3/04.04.2018 şi obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, contestatoarea a arătat că, la data de 19.03.2007, prin sentinţa civilă nr. 1896/19.03.2007, pronunţată de către Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2006, sentinţă rămasă definitivă prin nerecurare, a fost obligată la plata unei sume de bani (sulte) către intimatul creditor A.M., în cuantum de 47.653,23 lei, în termen de o lună de la rămânerea definitivă a hotărârii.

Din perspectiva intimatului, în temeiul aceleiaşi hotărâri judecătoreşti, s-a născut în patrimoniul său un drept de creanţă (sulta) a cărui valorificare pe calea executării silite

este prescriptibilă în termenul general de prescripţie de 3 ani, reglementat de art. 405 alin. (1) CPC 1865, în vigoare la data pronunţării sentinţei civile nr. 1896/19.03.2007.

Cum contestatoarea nu a formulat cale de atac în termenul legal şi hotărârea a fost comunicată părţilor până la finele anului 2007, se înţelege calcularea termenului de prescriere a dreptului de creanţă de la data naşterii acestui drept, şi anume anul 2007.

Contestatoarea a învederat faptul că, la această dată, intimatul nu mai este titularul vreunei creanţe apte de a fi executată silit, pentru că titlul executoriu este reprezentat de o hotărâre judecătorească rămasă definitivă şi irevocabilă în 2007, iar executarea silită declanşată în temeiul acestuia în anul 2018 este prescrisă.

Executarea silită împotriva contestatoarei a început în baza încheierii de încuviinţare pronunţate de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la dată de 21.03.2018.

Potrivit dispoziţiilor art. 405 alin. (1) CPC 1865, reluate de art. 706 alin. (1) şi (2) NCPC, dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel, iar termenul de prescripţie începe să curgă de la data când se naşte dreptul de a cere executarea silită.

Or, în dosarul nr. [...]/303/2006, sentinţa civilă nr. 1896/19.03.2007 a devenit irevocabilă la data de 07.11.2007, prin respingerea şi anularea recursurilor.

Prin urmare, sentinţa civilă nr. 1896/19.03.2007 şi-a pierdut puterea executorie, ca efect al prescripţiei, potrivit art. 376, art. 377, art. 300 alin. (1) şi art. 405 CPC 1865, recursul nefiind suspensiv de executare în sistemul căilor de atac al Codului de procedură civilă din 1865.

Având în vedere data rămânerii irevocabile a sentinţei civile în discuţie (07.11.2007), în raport de demararea executării silite (21.03.2018, aşa cum rezultă din încheierea din data de 21.03.2018 a Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti), rezultă, faţă de dispoziţiile art. 405 alin. (1) CPC 1865, faptul că dreptul de a cere executarea silită a titlului este prescris.

Din coroborarea prevederilor legale menţionate cu aspectele de fapt la care s-a făcut referire anterior, rezultă că prescripţia dreptului intimatului A.M. de a cere executarea silită a sentinţei civile nr. 1896/19.03.2007 a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti a început să curgă cel mai târziu la data de 07.11.2007 şi s-a împlinit cel mai târziu la data de 07.11.2010, fără ca în acest interval de timp creditorul să fi cerut punerea în executare a hotărârii, astfel că, pe cale de consecinţă, titlul executoriu şi-a pierdut puterea executorie prin împlinirea termenului de prescripţie, potrivit art. 405 alin. (1) CPC 1865.

Rezultă, din cele ce preced, că termenul de prescripţie al dreptului de a cere executarea silită a sentinţei civile nr. 1896/19.03.2007, pronunţate de către Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, – pe care se întemeiază calitatea invocată de creditor în procedura de executare silită demarată – se împlinise cu mult timp înainte de data cererii de executare silită, iar ca urmare a pierderii puterii executorii a titlului, urmează să se dispună anularea în întregime a executări silite.

Astfel, utilizarea acestei instituţii procesuale are la bază interesul de a pune în executare hotărârea judecătorească ce conferă titularului ei calitatea de creditor, interes care nu se poate însă satisface oricând, ci este limitat în timp, prin prescripţia extinctivă a dreptului de a cere executarea silită.

Pe cale de consecinţă, cum hotărârea judecătorească ce-i conferea intimatului calitatea de creditor şi-a pierdut puterea executorie ca urmare a neexecutării ei înăuntrul termenului de prescripţie, executarea silită însăşi este prescrisă.

Pe cale de consecinţă, contestatoarea a solicitat să se constate că executarea silită începută în dosarul de executare nr. [...]/2018, aflat pe rolul B.D.C. la cererea creditorului A.M., este prescrisă. Pentru aceleaşi motive, şi încheierea din data de 21.03.2018 de încuviinţare a executării silite este nelegală şi se impune anularea acesteia.

Temeinicia măsurii suspendării executării silite până la soluţionarea contestaţiei la executare este justificată de situaţia de fapt prin prevenirea unui prejudiciu patrimonial care s-a produs contestatoarei şi care nu ar putea fi reparat într-un timp rezonabil (...).

Contestatoarea a apreciat că se impune cenzurarea onorariului executorului judecătoresc prin raportare la creanţa datorată, în raport de prevederile O.M.J. nr. 2550/2006 privind onorariile minimale şi maximale pentru serviciile prestate de executorii judecătoreşti. (...)

Referitor la onorariul avocaţial, contestatoarea a apreciat faptul că executorul judecătoresc avea obligaţia legală de a verifica temeinicia şi veridicitatea tuturor acestor cheltuieli, având în vedere: cuantumul creanţei; activitatea propriu-zisă pe care avocatul a prestat-o în cadrul procesului de executare silită ca fază a procesului civil; cheltuielile de executare reprezentând onorariu de avocat excesiv atât în funcţie de activitatea desfăşurată, cât şi de debitul urmărit şi, mai mult, nejustificate de niciun document care să ateste, în sensul alin. (1) al art. 670 NCPC, plata de către intimat a acestor sume; forţa juridică a actului întocmit (încheiere executorie). (...)

Prin urmare, contestatoarea a considerat că onorariul de avocat solicitat cu titlu de cheltuieli de executare – 5.000 lei este mai mult decât exagerat, reprezentând, în fapt, un abuz de drept din partea celui în favoarea căruia s-au efectuat aşa-zisele cheltuieli. (...)

Faţă de toate împrejurările învederate, contestatoarea a solicitat anularea încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare, ca abuziv şi nelegal întocmită.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 712 alin. (1), art. 714 alin. (1), art. 723, art. 781 alin. (1) NCPC, Legea nr. 188/2000, precum şi orice alte dispoziţii legale incidente în cauză. (...)

La data de 24.05.2018, prin serviciul registratură, intimatul a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea contestaţiei la executare, ca nefondată.

Referitor la excepţia prescripţiei dreptului de a cere executarea silită, a solicitat să se constate că debitoarea a trecut sub tăcere faptul că a plătit din proprie iniţiativă diferite sume de bani, care totalizează suma de 4.000 lei, în diferite perioade, în interiorul termenului de prescripţie, care astfel a fost de mai multe ori întrerupt, astfel încât, la data demarării executării silite de către B.D.C., dreptul de a solicita executarea silită nu era prescris.

Apărările debitoarei se bazează în exclusivitate pe susţinerea ca fiind prescris dreptul de a cere executarea silită conform dispoziţiilor art. 405 CPC 1865. Intimatul a solicitat să se constate că atât în noul Cod de procedură civilă, cât şi în vechea reglementare, sunt incluse dispoziţii similare privind cazurile de întrerupere a prescripţiei dreptului de a cere executarea silită şi modul în care aceasta funcţionează.

Potrivit art. 405 alin. (1) CPC 1865 şi noilor dispoziţii de la art. 706 alin. (1) şi (2) NCPC, dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, cu excepţia situaţiilor limitativ prevăzute de lege, cum ar fi termenul de 10 ani din materia acţiunilor reale mobiliare.

Cazurile de întrerupere a cursului prescripţiei sunt identificate ca manifestări de voinţă a creditorului sau a debitorului, respectiv îndeplinirea de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cadrul acesteia, a unui act voluntar de executare a obligaţiei prevăzute de titlul executoriu sau a unui act de recunoaştere a datoriei.

Intimatul a menţionat că nici executorul judecătoresc şi nici instanţa care a încuviinţat executarea silită nu ar fi procedat la demararea executării şi nici la încuviinţarea acesteia dacă ar fi intervenit prescripţia dreptului de a cere executarea silită.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 205 NCPC. (...)

Analizând întreg materialul probator administrat în cauză, instanţa a reţinut următoarele:

Prin sentinţa civilă nr. [...], pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul civil nr. [...]/303/2006, rămasă definitivă şi irevocabilă prin anularea şi respingerea recursurilor la data de 07.11.2007, contestatoarea T. (fostă A.) M. a fost obligată la plata unei sulte către intimatul A.M. în cuantum de 47.653,23 lei, în termen de o lună de la rămânerea definitivă a hotărârii.

În baza acestui titlu executoriu, la data de 07.03.2018, intimatul a formulat cerere de executare silită împotriva contestatoarei pentru suma de 43.753,23 lei, reprezentând diferenţă sultă, fiind astfel format dosarul de executare silită nr. [...]/2018 aflat pe rolul B.D.C.

Prin încheierea din data de 21.03.2018, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti în dosarul nr. [...], instanţa a încuviinţat executarea silită conform dispoziţiilor titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. [...], pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti în dosarul civil nr. [...]/303/2006, rămasă definitivă şi irevocabilă prin anularea şi respingerea recursurilor.

Analizând actele de executare prin prisma criticilor formulate pe calea contestaţiei la executare, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 3 din Legea nr. 76/2012 de punere în aplicare a noului Cod de procedură civilă, dispoziţiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor şi executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare, iar art. 711 NCPC stabileşte că prevederile Capitolului V (referitoare la prescripţia dreptului de a obţine executarea silită) se completează cu dispoziţiile noului Cod civil privitoare la prescripţia extinctivă. Or, art. 6 alin. (4) NCC prevede că „Prescripţiile, decăderile şi uzucapiunile începute şi neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispoziţiilor legale care le-au instituit".

Prin urmare, instanţa a reţinut că, deşi din punct de vedere procedural, executarea silită trebuie efectuată de executor potrivit normelor noului Cod de procedură civilă, în privinţa dreptului de a cere executarea silită se aplică prevederile Codului de procedură civilă din 1865, care erau în vigoare la momentul scadenţei.

Conform art. 405 CPC 1865, dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, care începe să curgă de la data când se naşte dreptul de a cere executarea silită, iar dispoziţiile art. 405^2 alin. (1) CPC 1865 prevăd că se întrerupe

cursul prescripţiei: „a) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de executare a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu ori a recunoaşterii, în orice alt mod, a datoriei; b) pe data depunerii cererii de executare, însoţite de titlul executoriu, chiar dacă a fost adresată unui organ de executare necompetent; c) pe data trimiterii spre executare a titlului executoriu, în condiţiile art. 453 alin. (2); d) pe data îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de executare; e) pe data depunerii cererii de reluare a executării, în condiţiile art. 371[6] alin. (1); f) în alte cazuri prevăzute de lege". Alin. (3) al aceluiaşi articol prevede că „Prescripţia nu este întreruptă dacă cererea de executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat ori dacă cel care a făcut-o a renunţat la ea".

Instanţa a constatat că susţinerile intimatului privind întreruperea termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită sunt neîntemeiate, în cauză nefiind incident niciunul dintre cazurile de întrerupere a dreptului de a cere executarea silită.

Sub acest aspect, instanţa a reţinut că intimatul a depus la dosarul de executare silită o serie de chitanţe, datate 15.12.2009, 01.07.2011, 20.08.12, 15.05.2014, 10.12.2015, întocmite de către intimat şi semnate doar de către acesta, în cuprinsul cărora se menţiona că a primit de la contestatoare sumele de 700 lei, 1.500 lei, 200 lei, 500 lei, respectiv 1.000 lei, reprezentând parte din sultă.

Contrar susţinerilor contestatoarei, instanţa a constatat că nici dispoziţiile art. 1170 şi urm. C.civ. 186 şi nici cele ale art. 1499-1500 NCC nu prevăd o anumită formalitate în modul de întocmire a chitanţelor liberatorii, în sensul necesităţii ca acestea să fie semnate şi de către debitor.

Cu toate acestea, chitanţele existente la dosarul cauzei nu pot face dovada prin ele însele a plăţilor invocate, ele putând fi opuse numai în contra celui care le eliberează, în speţă intimatului, iar nu şi în favoarea acestuia. Aşadar, ele nu fac dovada unui act voluntar de executare a obligaţiei prevăzute în sentinţa civilă nr. [...] din partea contestatoarei.

Totodată, întrucât chitanţele anterior menţionate nu sunt înscrisuri care să emane de la contestatoare sau care să fie însuşite în orice modalitate de către aceasta, recunoaşterea datoriei nu provine de la contestatoare pentru a putea fi incident cazul de întrerupere a prescripţiei prevăzut de art. 405[2] alin. (1) lit. a) CPC 1865, invocat de către intimat.

Pe cale de consecinţă, instanţa a constatat că, la data depunerii la executorul judecătoresc a cererii de executare silită şi a titlului executoriu constând în sentinţa civilă nr. [...], pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti în dosarul civil nr. [...]/303/2006, rămasă definitivă şi irevocabilă prin anularea şi respingerea recursurilor la data de 07.11.2007, era împlinit termenul de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită, sentinţa civilă pierzându-şi astfel puterea executorie, conform art. 405 alin. (3) CPC 1865.

Având în vedere dispoziţiile art. 632 alin. (1) NCPC, conform cărora executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu şi împrejurarea că, la momentul declanşării procedurii executării silite, sentinţa civilă nr. [...] nu mai avea putere executorie ca urmare a intervenirii prescripţiei dreptului de a cere executarea silită, instanţa apreciază că este întemeiată contestaţia la executare, motiv pentru care instanţa a admis-o şi a anulat executarea silită realizată în cadrul dosarului de executare silită nr. [...]/2018 aflat pe rolul B.D.C.

Analizând cererea de întoarcere a executării constând în restituirea sumelor de bani executate prin poprire, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 723 alin. (1) NCPC, „În toate cazurile în care în care se desfiinţează titlul executoriu sau însăşi executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situaţiei anterioare acesteia. Cheltuielile de executare pentru actele efectuate rămân în sarcina creditorului".

Având în vedere faptul că prin prezenta sentinţă se va desfiinţa executarea silită efectuată în dosarul de executare silită nr. [...]/2018 aflat pe rolul B.D.C., instanţa a constatat că reclamanta este îndreptăţită la recuperarea sumelor de bani care au fost executate silit în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2018.

Sub acest aspect, analizând actele dosarului de executare şi extrasele de cont depuse la dosar de către contestatoare, instanţa a constatat că în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2017 aflat pe rolul B.D.C. s-a executat prin poprire suma totală de 3.021 lei.

Având în vedere aceste considerente, instanţa a dispus întoarcerea executării silite în sensul restituirii sumei de 3.021 lei.

Reţinând culpa procesuală a intimatului, în temeiul art. 453 NCPC, instanţa a obligat intimatul la plata în favoarea contestatoarei a sumei de 18.00 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, suma de 300 lei reprezentând taxă judiciară de timbru aferentă capătului de cerere privind întoarcerea executării silite, iar suma de 1.500 lei reprezentând onorariu de avocat.

În privinţa taxei judiciare de timbru aferente contestaţiei la executare în cuantum de 1.000 lei, instanţa apreciază că intimatul nu poate fi obligat la suportarea acesteia, atâta vreme cât pentru recuperarea acestei sume contestatoarea are deschisă procedura restituirii prevăzută de art. 45 alin. (1) lit. f) din O.U.G. nr. 80/2013.

Prin urmare, instanţa a respins cererea contestatoarei de obligare a intimatului la plata cheltuielilor de judecată constând în taxa judiciară de timbru aferentă contestaţiei la executare.

NOTĂ

Soluţia este aceeaşi şi din perspectiva dispoziţiilor actualului Cod de procedură civilă, care reglementează cauzele de întrerupere a termenului de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită.

Conform art. 709 alin. (1) NCPC, cursul prescripţiei se întrerupe: „1. pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de executare a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu ori a recunoaşterii, în orice alt mod, a datoriei; 2. pe data depunerii cererii de executare, însoţită de titlul executoriu, chiar dacă a fost adresată unui organ de executare necompetent; 3. pe data depunerii cererii de intervenţie în cadrul urmăririi silite pornite de alţi creditori; 4. pe data îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de executare; 5. pe data depunerii cererii de reluare a executării; 6. în alte cazuri prevăzute de lege".

JURISPRUDENŢĂ

1. Pentru analiza efectelor, asupra cursului prescripţiei dreptului de a obţine executarea silită, a cesiunii de creanţă, a plăţii efectuate de către debitor şi a

operaţiunii bancare de colectare de către unitatea bancară a unei sume de bani depuse anterior în cont, *a se vedea considerentele sentinţei nr. 1930/15.03.2019, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, Secţia civilă, neapelată, nepublicată:*

Susţinerile intimatei, în sensul că termenul de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită ar trebui calculat de la data încheierii contractului de cesiune de creanţă, sunt neîntemeiate, fiind înlăturate de instanţă pentru următoarele considerente:

Conform art. 1568 alin. (1) lit. a) NCC, cedentul a transmis cesionarului doar drepturile pe care acesta le avea în legătură cu creanţa cedată, în forma existentă la data cesiunii. Astfel, cesionarul a dobândit creanţa deţinută de cedent, iar nu un drept distinct, născut dintr-un nou raport încheiat cu debitorul cedat. Cesiunea de creanţă, prin ea însăşi, nu afectează prescripţia cursă până la momentul încheierii contractului de cesiune de creanţă.

Totodată, instanţa a reţinut că, potrivit art. 1582 alin. (1) NCC, debitorul poate să opună cesionarului toate mijloacele de apărare pe care le-ar fi putut invoca împotriva cedentului. Astfel, contestatoarea are posibilitatea de a invoca orice mijloc de apărare pe care l-ar fi putut opune creditorului iniţial, inclusiv prescripţia dreptului de a obţine executarea silită.

În consecinţă, intervenirea cesiunii de creanţă nu este de natură a afecta cursul termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită.

Instanţa a constatat că termenul de prescripţie de 3 ani, prevăzut de art. 706 NCPC, calculat de la data de 22.10.2014 – data declarării scadenţei anticipate a creditului – a fost întrerupt, conform art. 709 alin. (1) pct. 1 NCPC, prin plata efectuată la data de 31.10.2014.

Afirmaţia intimatei, în sensul că ulterior acestui moment ar mai fi operat o întrerupere a termenului de prescripţie, prin plata efectuată de contestatoare la data de 27.08.2015, nu poate fi reţinută, întrucât, astfel cum rezultă din coroborarea extrasului de cont aflat la dosar cu relaţiile comunicate de X Bank SA la data de 21.02.2019, operaţiunea din data de 27.08.2015 a reprezentat colectarea unei restanţe aferente cardului de credit deţinut de contestatoare, ca urmare a transferării la data de 31.10.2014 a sumei în cont de către o terţă persoană, R.N.

Astfel, nu se poate reţine că, la data de 27.08.2015, contestatoarea ar fi realizat, personal sau prin mandatar, o plată voluntară parţială a creanţei decurgând din contractul de card de credit nr. [...]/21.12.2007, la acea dată realizându-se doar operaţiunea bancară concretă prin care s-a colectat suma plătită la data de 31.10.2014.

Or, potrivit art. 709 alin. (1) pct. 1 NCPC, cursul prescripţiei se întrerupe pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de executare a obligaţiei prevăzute în titlu executoriu ori a recunoaşterii, în orice alt mod, a datoriei.

Faţă de aceste dispoziţii legale, instanţa a reţinut că doar conduita debitorului, constând în realizarea unei plăţi voluntare sau în recunoaşterea, în orice alt mod, a datoriei, poate avea efect întreruptiv de prescripţie în sensul dispoziţiei legale anterior menţionate, data întreruperii fiind cea la care s-a realizat plata/recunoaşterea de către debitor.

Astfel, în concret, instanţa a reţinut că termenul de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită a fost întrerupt la data de 31.10.2014, prin plata efectuată de

către debitoare, neavând relevanţă, sub acest aspect, momentul la care unitatea bancară a procedat la colectarea sumei efectiv depuse în cont. O altă interpretare ar fi de natură a permite creditorului ca, prin simpla sa voinţă, concretizată în alegerea momentului de operare a reglării contului aferent creditului, să afecteze cursul prescripţiei, contrar dispoziţiilor art. 709 alin. (1) pct. 1 NCPC, care face referire la conduita debitorului.

2. Pentru analiza efectelor pe care un angajament de plată al debitorului luat după împlinirea termenului de prescripţie şi plăţile voluntare efectuate după împlinirea termenului de prescripţie le pot avea asupra prescripţiei dreptului creditorului de a obţine executarea silită, *a se vedea considerentele, redate parţial, ale deciziei civile nr. 624/04.07.2018, pronunţată de Tribunalul Olt, Secţia I civilă, definitivă, publicată în R.R.E.S. nr. 1/2019:*

În fapt, la data de 22.11.2006 s-a încheiat între A. SA, în calitate de împrumutător, şi debitorul I.C.C., contractul de credit pentru persoane fizice nr. [...]/22.11.2006. Prin contractul de cesiune de creanţe nr. J51/11.11.2011, încheiat între A. SA, în calitate de cedent, şi S. SaRL, în calitate de cesionar, creanţa deţinută împotriva debitorului a fost cesionată.

Prin încheierea de şedinţă nr. 8351/04.11.2015, contractul de credit a fost învestit cu formulă executorie, la solicitarea creditorului cesionar. La data de 14.01.2011, a fost comunicată debitorului notificare de achitare a sumei datorate, emisă de ambele creditoare.

La data de 15.07.2014, debitorul a semnat un angajament de plată prin care a arătat că doreşte achitarea sumei pe care o datorează creditoarei cesionare, iar în baza acestuia, a efectuat două plăţi voluntare în anul 2014 şi o plată voluntară în anul 2015.

Prin încheierea emisă la data de 31.12.2015 a fost încuviinţată executarea silită de către executorul judecătoresc S.A.

Astfel cum rezultă din adresa emisă de A. S.A., creditul a fost declarat scadent la data de 05.01.2011, iar ultima plată efectuată a fost la data de 19.03.2010.

După cum în mod corect a reţinut prima instanţă, în acord cu dispoziţiile art. 405 şi urm. CPC 1865, prevederi care se completează cu dreptul comun în materia prescripţiei extinctive, reprezentat de prevederile Decretului nr. 167/1958 pentru prescripţiile începute înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil, termenul de prescripţie a executării silite a început să curgă la data de 05.01.2011, data declarării scadenţei anticipate a creditului, împlinindu-se la data de 05.01.2014.

Cu privire la aptitudinea angajamentului de plată semnat de debitor la data de 15.07.2014 de a valora renunţare la prescripţie, în primul rând, tribunalul a reţinut că dispoziţiile art. 2507 NCC privind renunţarea la prescripţie nu sunt incidente în cauză, faţă de dispoziţiile art. 201 din Legea nr. 71/2011 de aplicare a noului Cod civil, care prevede că prescripţiile începute şi neîmplinite la data intrării în vigoare a noului Cod civil sunt şi rămân supuse dispoziţiilor care le-au instituit. Or, Codul civil din 1864 nu prevedea instituţia renunţării la prescripţia împlinită, întrucât art. 1839 C. civ. 1864 referitor la renunţarea la prescripţie a fost abrogat implicit prin Decretul nr. 167/1958, care prevedea caracterul absolut al prescripţiei extinctive. (...)

În privinţa efectului întreruptiv de prescripţie al cererii de încuviinţare a executării silite, având în vedere că aceasta a primit dată certă la 21.09.2015, dată la care

termenul de prescripţie se împlinise deja (05.01.2014), s-a constatat că, după împlinirea termenului de prescripţie, întreruperea acestuia nu poate opera.

În interpretarea dispoziţiilor art. 405² CPC 1865, care prevede întreruperea cursului prescripţiei pe data îndeplinirii de către debitor a unui act voluntar de executare, se constată că plăţile efectuate după împlinirea termenului de prescripţie, respectiv la 15.07.2014, 18.08.2014 şi 26.06.2015, nu mai pot avea ca efect întreruperea termenului deja împlinit. (...)

51. Contestaţie la executare. Limba în care trebuie efectuată procedura executării silite. Necesitatea depunerii titlului executoriu tradus în limba română. Comunicarea actelor de executare silită la o adresă incorectă. Sancţiune

1. Faza executării silite reprezintă o fază a procesului civil, iar în conformitate cu dispoziţiile art. 18 alin. (1) NCPC, procesul civil se desfăşoară în limba română, iar potrivit alineatului final al aceluiaşi articol, cererile şi actele procedurale se întocmesc numai în limba română.

Chiar dacă somaţia europeană de plată reprezintă o formă a cooperării în materie civilă cu incidenţă transfrontalieră, executarea unui astfel de titlu executoriu se face potrivit legislaţiei fiecărui stat. Astfel, întrucât România a fost stat-membru de executare, creditorul avea obligaţia să depună la executorul judecătoresc, ce reprezintă autoritatea competentă din statul de executare, traducerea somaţiei europene de plată în limba română, aceasta fiind singura limbă oficială a procedurilor judiciare din România.

Actele de executare silită, efectuate în baza unui titlu executoriu în limba poloneză, netradus în limba română, sunt lovite de nulitate.

2. În condiţiile în care, potrivit art. 667 alin. (2) NCPC, comunicarea titlului executoriu şi a somaţiei, cu excepţia cazurilor în care legea prevede că executarea se face fără somaţie ori fără comunicarea titlului executoriu către debitor, este prevăzută sub sancţiunea nulităţii executării, iar comunicările actelor de executare silită la o adresă incorectă echivalează cu lipsa comunicării, nulitatea actelor de executare intervine şi sub acest aspect.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 10856 din 18.12.2015, nepublicată, definitivă ca urmare a respingerii apelului prin dec. nr. 3414 din 21.09.2016 a Tribunalului Bucureşti, s. a III-a civ.

Prin contestaţia la executare înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti la data de 09.07.2015, contestatoarea M.M. H.I. SRL, în contradictoriu cu intimata D. SA şi BEJ B.C.C., a solicitat să se constate nulitatea tuturor actelor de executare silită întocmite ca nelegale, să se desfiinţeze executarea silită şi să se dispună întoarcerea executării silite.

În motivarea contestaţiei în fapt, contestatoarea a învederat instanţei faptul că, la data de 26.06.2015, a fost instituită măsura popririi asupra contului bancar al contestatoarei, aceasta fiind data la care a luat cunoştinţă de executarea silită.

Cu privire la nelegalitatea procedurii de executare silită îndeplinite de BEJ B.C.C., contestatoarea a învederat instanţei faptul că nu i-a fost comunicat niciun act privind executarea silită, singura comunicare fiind cea din data de 30.06.2015, prin corespondenţă electronică, ulterior înfiinţării popririi şi executării silite. La această dată, a arătat că i-au fost comunicate acte emise de BEJ B.C.C., dar nu şi somaţia europeană de plată nr. IV [...]/19.05.2014, ce a făcut obiectul executării silite. Totodată, a arătat că i-a fost comunicat un document în limba poloneză, limbă pe care nu o cunoştea, apreciind că procedura de executare trebuia, în mod legal, să se desfăşoare în limba română.

Tot cu privire la nelegalitatea procedurii de executare, contestatoarea a învederat instanţei faptul că, din actele întocmite de BEJ B.C.C., acesta a apreciat în mod nejustificat faptul că sediul societăţii ar fi în Bucureşti, (...), Sector 1. În acest sens, contestatoarea a precizat că Registrul Comerţului de pe lângă Tribunalul Bucureşti eliberează la cerere, chiar şi unei persoane care nu justifică un interes, certificate constatatoare din care reies datele de identificare privind inclusiv sediul societăţii. Pe cale de consecinţă, a apreciat că nu se poate opune necunoaşterea datelor înscrise în Registrul Comerţului.

În ceea ce priveşte inopozabilitatea somaţiei europene de plată, contestatoarea a apreciat că această inopozabilitate se datorează faptului că nu i-a fost comunicată vreo citaţie de la instanţa care se pretinde că ar fi pronunţat respectiva somaţie europeană de plată nr. IV [...]/19.05.2014. În acest sens, a apreciat că pentru ca un titlu executoriu european să poată fi considerat valabil şi să poată fi pus în executare trebuie să respecte dreptul la apărare, astfel cum este acesta definit de Convenţia europeană, cât şi standardele minime prevăzute în Capitolul III din Regulamentul (CE) nr. 805/2004, o notificare/citaţie adresată debitorului în cursul procedurii judiciare în ţara de origine ce emite titlul executoriu.

Contestatoarea a mai arătat că la data de 29.06.2015 a achitat suma ce reprezenta obiectul executării, sub constrângerea de a nu suferi un prejudiciu însemnat (mai însemnat decât cel al indisponibilizării sumei de bani reprezentând pretinsa creanţă), respectiv un prejudiciu reprezentat de neonorarea unui cec şi, din această cauză, risca înscrierea societăţii în baza de date a Centrului Incidente de Plăţi, fapt care, dacă s-ar fi produs, ar fi afectat grav activitatea, dar şi prestanţa contestatoarei faţă de partenerii săi de afaceri.

În drept, contestaţia a fost întemeiată pe Regulamentul (CE) nr. 805/2004 privind crearea unui Titlu Executoriu European pentru creanţele necontestate, art. 1069, art. 1080 (1) pct. 2, art. 711 şi urm. NCPC.

Intimata, legal citată, nu a depus întâmpinare.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

În fapt, prin încheierea din data de 10.03.2015 din dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ B.C.C., a fost admisă cererea formulată de creditoarea intimată şi a fost încuviinţată executarea silită împotriva debitoarei contestatoare în temeiul somaţiei europene de plată nr. IV [...]/19.05.2014, pronunţată de Tribunalul de Raion Gdansk Nord, pentru recuperarea sumei de 2.665,38 euro, reprezentând debit, şi a dobânzii anuale aplicate acestei sume, precum şi a sumei de 2.993 PLN, reprezentând cheltuieli de judecată.

Potrivit înscrisurilor din dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ B.C.C., toate actele de executare silită din cauză, inclusiv copia titlului executoriu, a încheierii de încuviinţare a executării silite şi somaţia mobiliară au fost comunicate prin poştă, la data de 26.06.2015, la o adresă ce nu aparţinea contestatoarei, şi anume (...), Sector 1, Bucureşti, în loc de (...), Sector 6, Bucureşti. Totodată, la data de 26.06.2015 s-a înfiinţat poprirea pe conturile debitoarei.

La data de 29.06.2015, contestatoarea a achitat suma cuprinsă în titlul executoriu, potrivit extrasului de cont depus dosarul cauzei, iar prin încheierea executorului judecătoresc de la data de 29.06.2015, a fost dispusă încetarea executării silite.

În drept, potrivit art. 711 NCPC (în prezent art. 712), împotriva executării silite, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare. De asemenea, potrivit art. 667 NCPC: „(1) Dacă cererea de executare a fost încuviinţată, executorul judecătoresc va comunica debitorului o copie de pe încheierea dată în condiţiile art. 665, împreună cu o copie, certificată de executor pentru conformitate cu originalul, a titlului executoriu şi, dacă legea nu prevede altfel, o somaţie. (2) Comunicarea titlului executoriu şi a somaţiei, cu excepţia cazurilor în care legea prevede că executarea se face fără somaţie ori fără comunicarea titlului executoriu către debitor, este prevăzută sub sancţiunea nulităţii executării".

Instanţa a constatat că executarea silită efectuată în dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ B.C.C. a fost efectuată în mod nelegal, pentru următoarele motive:

În primul rând, din copia dosarului de executare depusă la dosarul cauzei rezultă că titlul executoriu pus în executare a fost reprezentat de somaţia europeană de plată în limba poloneză, aceasta nefiind tradusă în limba română. Fiindu-i solicitată de către instanţă traducerea legalizată a titlului executoriu, executorul judecătoresc s-a limitat la a depune copia legalizată a formularului G., de constatare a forţei executorii a somaţiei europene de plată, nedepunând şi formularul E., care reprezintă somaţia europeană de plată propriu-zisă.

Instanţa a reţinut că faza executării silite reprezintă o fază a procesului civil, iar în conformitate cu dispoziţiile art. 18 alin. (1) NCPC, procesul civil se desfăşoară în limba română, iar potrivit alineatului final al aceluiaşi articol, cererile şi actele procedurale se întocmesc numai în limba română; or, creditorul a formulat o cerere de executare silită care s-a întemeiat pe un titlu executoriu care nu era în limba română.

Chiar dacă somaţia europeană de plată reprezintă o formă a cooperării în materie civilă cu incidenţă transfrontalieră, executarea unui astfel de titlu executoriu se face potrivit legislaţiei fiecărui stat. Astfel, întrucât România a fost stat-membru de executare, creditorul avea obligaţia să depună la executorul judecătoresc, ce reprezintă autoritatea competentă din statul de executare, traducerea somaţiei europene de plată în limba română, aceasta fiind singura limbă oficială a procedurilor judiciare din România.

Prin urmare, actele de executare silită, efectuate în baza unui titlu executoriu în limba poloneză, netradus în limba română, sunt lovite de nulitate.

În al doilea rând, instanţa a reţinut că toate actele de executare silită din dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ B.C.C., inclusiv copia titlului executoriu, a încheierii de încuviinţare a executării silite şi somaţia mobiliară au fost comunicate la data de 26.06.2016, la o adresă ce nu aparţinea contestatoarei.

Cum, potrivit art. 667 alin. (2) NCPC, comunicarea titlului executoriu şi a somaţiei, cu excepţia cazurilor în care legea prevede că executarea se face fără somaţie ori fără comunicarea titlului executoriu către debitor, este prevăzută sub sancţiunea nulităţii executării, iar comunicările actelor de executare silită la o adresă incorectă echivalează cu lipsa comunicării, instanţa a constatat nulitatea actelor de executare şi sub acest aspect.

Chiar şi în cazul executării silite prin poprire, care, potrivit art. 783 alin. (1) NCPC, se efectuează fără somaţie, despre măsura luată va fi înştiinţat şi debitorul, căruia i se va comunica, în copie, adresa de înfiinţare a popririi, la care se vor ataşa, în copie certificată, încheierea de încuviinţare a executării şi titlul executoriu, în cazul în care acestea din urmă nu i-au fost anterior comunicate, sancţiunea pentru lipsa comunicării neputând fi alta decât cea de la art. 783 alin. (1) NCPC.

Pentru aceste motive, reţinând nelegalitatea actelor de executare din dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ B.C.C., instanţa a admis contestaţia la executare şi a anulat toate actele de executare efectuate în dosarul de executare.

Având în vedere desfiinţarea executării silite, iar potrivit art. 723 alin. (1) NCPC, în toate cazurile în care se desfiinţează însăşi executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situaţiei anterioare, precum şi împrejurarea că debitorul a achitat, la data de 29.06.2015, suma prevăzută în titlul executoriu, astfel cum rezultă din extrasul de cont depus la dosarul cauzei, instanţa a dispus întoarcerea executării silite.

52. Contestaţie la executare. Condiţii pentru a opera compensaţia ca mod de stingere a creanţei vizate de executarea silită

Pentru a opera compensaţia legală între părţi, trebuie să fie îndeplinite următoarele condiţii: să existe obligaţii reciproce între părţi, creanţele să aibă ca obiect bunuri fungibile, să fie certe, lichide şi exigibile.

În condiţiile în care există obligaţii reciproce între părţi, însă acestea nu au acelaşi obiect (obligaţia contestatorilor fiind o obligaţie de a da o sumă de bani, iar obligaţia intimatului fiind o obligaţie de a face, respectiv de a asigura utilităţile), iar contestatorii au invocat drept temei al compensaţiei executarea obligaţiilor intimatului pe propria lor cheltuială, nu poate opera compensaţia.

Astfel, dreptul de a executa obligaţia pe cheltuiala debitorului se naşte în patrimoniul creditorului obligaţiei neexecutate numai în anumite condiţii, ce nu pot face obiectul analizei în cadrul contestaţiei la executare silită, unde se poate verifica legalitatea executării silite a titlului executoriu al intimatului. În măsura în care nu se poate stabili dacă neexecutarea obligaţiei de a face este imputabilă intimatului sau nu, nici nu se poate determina certitudinea obligaţiei de a plăti contestatorilor suma invocată a reprezenta costurile aferente executării obligaţiei de a face.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 2225 din 23.03.2015, publicată în R.R.E.S. nr. 2/2016, rămasă definitivă ca urmare a respingerii apelului prin dec. nr. 5079 din 29.12.2015 a Tribunalului Bucureşti, s. a IV-a civ.

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti la data de 06.02.2015, contestatorii R.I.A. şi R.C., în contradictoriu cu intimatul C.V.G., a formulat contestaţie la executare şi cerere de suspendare a executării silite pornite în dosarul de executare silită nr. [...]/2015, de către BEJ R.G., la cererea creditorului C.V.G., în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de împrumut autentificat sub nr. [...]/02.02.2011 de BNP C.I., pentru suma de 2.660 euro, reprezentând împrumut nerestituit, 7 rate lunare a câte 380 euro, solicitând în temeiul art. 712 alin. (2) NCPC coroborat cu art. 1143 şi urm. NCC, admiterea contestaţiei şi anularea actelor de executare silită, deoarece sumele nu sunt datorate, constatând că aceste sume sunt compensate de drept; să se constate compensarea sumelor datorate conform titlului executoriu cu sumele datorate de intimat contestatorilor, conform contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. [...]/02.02.2011, de acelaşi notar C.I., până la concurenţa sumei de 25.883,76 lei, echivalentul a 6.205 euro. (...)

În motivarea cererii, contestatorii au arătat că au încheiat cu intimatul un contract de vânzare-cumpărare, autentificat sub nr. [...] de BNP C.I., prin care au cumpărat o suprafaţă de teren de la C.V.G., în valoare de 40.000 euro. În acest contract, C.V.G. şi-a asumat obligaţia ca, pe cheltuiala sa, să asigure utilităţile, curentul electric şi gaze, în termen de 9 luni de la data autentificării actului, de asemenea, să pietruiască drumul de acces la teren.

Cu acelaşi prilej a fost întocmit şi contractul de împrumut autentificat sub nr. [...]/02.02.2011, prin care contestatorii au împrumutat de la intimat suma de 22.800 euro cu plata în rate, reprezentând în fapt diferenţa de preţ de care nu dispuneau la acel moment. Suma a fost prevăzută a fi achitată în termen de 5 ani, în rate de 380 euro lunar, până la data de 01.03.2016.

Deoarece intimatul nu şi-a executat obligaţiile de a introduce curent electric, gaze şi pietruirea drumului, contestatorii au executat pe cheltuiala lor toate acestea şi au convenit cu intimatul ca sumele ce rezultă din aceste cheltuieli să fie deduse din sumele datorate conform contractului de împrumut.

Contestatorii au procedat în acest mod cu curentul electric, iar cu privire la gaze, intimatul a arătat că solicită ca rata să fie diminuată, iar aceştia să suporte contravaloarea gazelor, care s-a ridicat la suma de 27.302,27 lei (suma de 25.883,76 lei, achitată la data de 26.09.2014, conform chitanţei de depunere numerar, anexa 3; 1.406,51 lei, anexa 4; 12,40 lei, anexa 5), echivalentul a 6.205 euro.

Totodată, contestatorii l-au notificat pe intimat privind compensarea sumei de 27.302,27 lei, reprezentând contravaloarea gazelor, cu suma de 6.205 euro, reprezentând ratele pe care le au de achitat către intimat începând cu data de 02.07.2014 şi până la data de 02.11.2015.

Conform contractului, contestatorii au de achitat câte 380 euro lunar, care însumează perioada 02.07.2014-02.03.2016, suma de 7.600 euro (din cele 60 rate au achitat 40). Ca urmare a compensării cu suma de 6.205 euro, rămâne de achitat o diferenţă de 1.400 euro, reprezentând 3,6 rate, ce urmează a fi achitate începând cu data de 02.12.2015, când se compensează suma achitată de contestatori la gaze, respectiv suma de 6.205 euro, pe seama creditorului C.V.G., cu suma datorată acestuia, reprezentând ratele de 380 euro lunar.

Având în vedere cele sus-arătate, precum şi faptul că intimatul şi-a asumat obligaţia de plată a contravalorii gazelor, care se ridică la valoarea de 6.205 euro,

achitată de contestatori, au solicitat să se constate compensarea celor două datorii reciproce, urmând a se constata că datoria este compensată până la concurenţa sumei de 6.205 euro, rămânând de achitat suma de 1.400 euro, începând cu data de 02.12.2015.

Contestatorii au menţionat că au solicitat executarea silită a obligaţiei de a face, respectiv cea de a introduce gazele, urmând ca aceasta să fie transformată într-o sumă de bani, în vara anului 2014, dar care a fost respinsă de instanţă, deoarece suma ce reprezenta contravaloarea gazelor nu era cuantificată în titlul executoriu.

Contestatorii, de bună-credinţă, au achitat până la data de 02.07.2015, când au stabilit cu intimatul, care nu avea disponibilităţi băneşti pentru suportarea contravalorii gazelor, să achite aceste sume, urmând a fi reţinute din ratele ce urmau să le achite către acesta.

La data de 04.02.2015, contestatorii au primit înscrisurile din dosarul de executare silită al BEJ R.A.

Ca urmare a compensării de drept a obligaţiilor reciproce, sumele de bani ce fac obiectul prezentei executări silite nu sunt datorate, drept pentru care au solicitat admiterea contestaţiei şi anularea formelor de executare pornite împotriva acestora. (...).

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa reţine următoarele:

La data de 02.02.2011, între contestatori, în calitate de cumpărători, şi intimat, în calitate vânzător, s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare, în formă autentificată, nr. [...]/02.02.2011, având ca obiect vânzarea unei suprafeţe de 726 mp şi cota-parte de 15,07% dintr-un teren, reprezentând drum acces la calea publică, situate în comuna [...]. În temeiul contractului, vânzătorul şi-a asumat obligaţia de a asigura pe cheltuiala lui utilităţile, respectiv curent electric în termen de două luni şi gaze în termen de nouă luni de la data autentificării contractului de vânzare-cumpărare.

În aceeaşi zi s-a încheiat între părţi şi un contract de împrumut, prin care contestatorii cumpărători şi-au asumat obligaţia de a plăti echivalentul în lei al sumei de 22.800 euro, cu termen de restituire în 60 de rate lunare, a câte 380 euro lunar, începând cu data de 01.03.2016 şi până la data de 01.03.2016.

Prin cererea introdusă la data de 15.01.2015 pe rolul BEJ R.G., intimatul a solicitat executarea silită a echivalentului în lei al sumei de 2.660 euro, reprezentând 7 rate scadente din împrumutul acordat, ce a fost încuviinţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 21.11.2014.

Contestatorii au invocat faptul că între părţi a operat compensaţia, având în vedere faptul că intimatul nu şi-a executat obligaţia de a asigura pe cheltuiala lui utilităţile, iar contestatorii au plătit echivalentul în lei al sumei de 6.205 euro pentru a avea acces la utilităţi.

Pentru a opera compensaţia legală între părţi, instanţa a reţinut că trebuie să fie îndeplinite următoarele condiţii: să existe obligaţii reciproce între părţi, creanţele să aibă ca obiect bunuri fungibile, să fie certe, lichide şi exigibile.

Instanţa a constatat că există obligaţii reciproce între părţi, astfel cum rezultă din contractul de vânzare-cumpărare şi contractul de împrumut. Instanţa a constatat însă că aceste obligaţii nu au acelaşi obiect – obligaţia contestatorilor este o obligaţie de a da o sumă de bani, iar obligaţia intimatului este o obligaţie de a face, respectiv de a asigura utilităţile. Contestatorii au invocat drept temei al compensaţiei executarea

obligaţiilor intimatului pe propria lor cheltuială, însă acest drept se naşte în patrimoniul creditorului obligaţiei neexecutate numai în anumite condiţii, ce nu pot face obiectul analizei în cadrul contestaţiei la executare silită, unde se poate verifica legalitate executării silite a titlului executoriu al intimatului. Astfel cum se poate observa din notificările existente între părţi şi relaţiile dintre acestea, nu se poate stabili, la acest moment, dacă neexecutarea este imputabilă intimatului sau nu, iar, pe cale de consecinţă, nu se poate determina certitudinea obligaţiei de a plăti contestatorilor suma de 6.205 euro. În aceste condiţii, instanţa a constatat că nu poate opera compensaţia între părţi, deoarece nu sunt îndeplinite condiţiile acesteia.

Prin urmare, instanţa a respins contestaţia formulată de contestatori, ca neîntemeiată.

JURISPRUDENŢĂ

1. În privinţa condiţiilor ce trebuie verificate pentru constatarea compensaţiei legale şi a posibilităţii părţilor de a renunţa la compensaţie, *a se vedea şi sentinţa civilă nr. 2467/04.04.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, portal. just.ro, prin care s-au reţinut următoarele:*

Potrivit dispoziţiilor art. 1617 NCC, compensaţia operează de plin drept de îndată ce există două datorii certe, lichide şi exigibile, oricare ar fi izvorul lor, şi care au ca obiect o sumă de bani sau o anumită cantitate de bunuri fungibile de aceeaşi natură, cu excepţia situaţiei în care oricare dintre părţi renunţă, în mod expres ori tacit, la compensaţie.

Instanţa a reţinut, contrar susţinerilor intimaţilor, că instituţia compensaţiei poate opera şi în etapa executării silite, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 1617 NCC, citate anterior.

Faţă de aceste prevederi, instanţa a reţinut că legiuitorul a prevăzut o serie de condiţii de fond care privesc instituţia compensaţiei legale (creanţe reciproce certe, lichide şi exigibile, care au ca obiect o sumă de bani sau bunuri fungibile de aceeaşi natură), dar şi o condiţie suplimentară care priveşte poziţia procesuală a părţilor raportului juridic faţă de incidenţa compensaţiei legale – situaţia în care oricare dintre părţi renunţă, în mod expres ori tacit, la compensaţie.

Prin urmare, instanţa învestită cu soluţionarea unei atare cereri este chemată să analizeze condiţiile de fond ale compensaţiei legale, dar este ţinută de voinţa părţilor, expresă sau tacită, de a renunţa la compensaţie.

Cu privire la această condiţie, instanţa a reţinut că intimaţii au renunţat la invocarea compensaţiei prin aceea că au solicitat punerea în executare silită a creanţei pe care o deţineau împotriva contestatoarei. Contrar susţinerilor intimaţilor, renunţarea nu priveşte contestatoarea (care a solicitat, în sens contrar, chiar aplicarea instituţiei compensaţiei de drept), ci chiar expresia de voinţă a intimaţilor, concretizată prin formularea cererii de executare silită, aceasta fiind o expresie certă a renunţării intimaţilor la invocarea compensaţiei. Mai mult decât atât, în cursul procedurii de executare silită, aceştia nu au solicitat compensarea creanţelor şi, cu ocazia soluţionării contestaţiei la executare, au arătat în mod expres că se opun acestei cereri.

Astfel, instanţa a reţinut că intimaţii au renunţat, în mod valabil, la compensaţie, motiv pentru care nu mai este necesară analiza celorlalte condiţii prevăzute de art. 1617 NCC, compensaţia legală neputând fi opusă de contestatoare.

2. În acelaşi sens, *a se vedea şi sentinţa civilă nr. 5009/29.06.2018, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, Secţia civilă, neapelată, nepublicată, prin care s-au reţinut, sub acest aspect, următoarele:*

În ceea ce priveşte susţinerea contestatorului, în sensul că se impunea şi plata de către intimaţi a sumei de 2.000 euro, cu titlu de despăgubiri pentru neexecutarea la termen a obligaţiei de efectuare a lucrărilor, care se impunea a fi scăzută din suma de 10.000 euro, datorată de către contestator intimaţilor, instanţa a constatat că, în esenţă, contestatorul a invocat o compensaţie legală a datoriilor.

Potrivit dispoziţiilor art. 1617 alin. (3) NCC, oricare dintre părţi poate renunţa, în mod expres ori tacit, la compensaţie. Astfel, instanţa a constatat că părţile nu sunt obligate să procedeze la compensaţia datoriilor reciproce, având posibilitatea de a-şi manifesta voinţa în acest sens în mod expres ori tacit. Or, în cauză, instanţa a reţinut că, prin formularea cererii de executare silită pentru întreaga sumă de 10.000 euro, intimaţii au înţeles să renunţe în mod tacit la compensaţie, contestatorul având posibilitatea să îşi valorifice propria creanţă în mod separat.

3. În ceea ce priveşte efectele invocării compensaţiei legale după încetarea executării silite, *a se vedea Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, sentinţa civilă nr. 1477/20.02.2017, definitivă prin respingerea apelului, ca nefondat, prin decizia nr. 473/A din 12.02.2018 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a III-a civilă, publicată în R.R.E.S. nr. 3/2018, prin care s-a reţinut:*

Din analiza actelor de executare a reţinut instanţa că, prin încheierea din data de 01.08.2016 pronunţată de BEJ U.B.V., s-a dispus încetarea executării silite pornite la cererea creditorilor D.V.A. şi D.R. împotriva debitoarei C.E.I. IFN SA, întrucât s-a realizat integral obligaţia stabilită prin titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 1478/11.03.2016, pronunţată de Judecătoria Târgu Mureş. La aceeaşi dată, 01.08.2016, la ora 16:12, s-a primit cererea debitoarei C.E.I. IFN SA, prin care aceasta invoca compensaţia legală în contra creditorilor din dosarul de executare.

A reţinut instanţa că, la data la care debitoarea C.E.I. IFN SA a invocat compensaţia legală în contra creditorilor din dosarul de executare, executarea silită ce a făcut obiectul acestui dosar de executare încetase prin realizarea integrală a obligaţiei stabilite prin titlul executoriu. Astfel, nu este imputabil executorului faptul că opunerea compensaţiei legale de către debitor nu s-a făcut anterior finalizării procedurii de executare silită, cu atât mai mult cu cât debitoarea contestatoare C.E.I. IFN SA a fost înştiinţată de executorul judecătoresc încă din data de 22.07.2016 asupra executării silite pornite împotriva acesteia, aspect dovedit de dovada de înmânare.

NOTĂ

În doctrină (M. Avram, C.D.D. Samoilă, *Natura juridică şi efectele renunţării la compensaţia legală*, www.juridice.ro, 13.11.2018) au fost analizate nuanţat **efectele renunţării la compensaţia legală**.

Analiza a plecat de la situaţia practică în care *un debitor al instituţiei de credit are şi calitatea de creditor al instituţiei de credit*, fie în temeiul unei hotărâri judecătoreşti prin care instanţa a dispus restituirea unor sume de bani încasate de către bancă cu titlu de accesorii stabilite prin clauze declarate ca fiind abuzive, fie în baza unei hotărâri judecătoreşti prin care debitorului i-a fost admisă o contestaţie la executare, dar nu pentru motive care să împiedice banca să iniţieze o nouă executare silită sau,

după caz, să continue executarea silită inițială. În aceste condiții, *debitorul pretinde băncii ca aceasta să-și execute voluntar obligațiile stabilite prin titlul executoriu obținut de către debitorul instituției de credit împotriva acesteia*, în caz contrar debitorul băncii arătând că va pune în executare hotărârea judecătorească obținută împotriva băncii. Această pretenție a debitorului este justificată prin faptul că acesta înțelege *să renunțe la compensație*. În schimb, debitorul care renunță la compensație nu și-a executat obligațiile izvorâte din contractul de credit, creanța băncii, superioară valoric creanței debitorului împotriva sa, fiind integral exigibilă (în urma declarării scadenței anticipate), iar banca fie inițiase executarea silită împotriva debitorului, fie ar putea să o demareze.

S-a apreciat că, dacă, ulterior transmiterii de către debitor a notificării prin care anunță instituția de credit în legătură cu decizia sa de a renunța la compensație, banca alege să inițieze/continue o executare silită împotriva debitorului, pentru întreaga creanță izvorâtă din contractul de credit, instituția de credit a acceptat (renunțând și ea la compensație) ca și debitorul să-i poată pretinde sumele pe care banca le datorează acestuia (în temeiul titlului executoriu obținut de debitor împotriva băncii). Însă, în cazul în care banca înțelege să nu dea curs voinței debitorului, nu i s-ar putea impune instituției de credit voința debitorului de a renunța la compensație, în sensul ca banca să fie executată silit de către debitor, iar instituția de credit să fie condamnată să suporte riscul insolvabilității debitorului.

Astfel, deși debitorul consumator poate renunța la compensație, această decizie nu i se poate impune unilateral băncii, care nu pierde dreptul de a invoca, la rândul ei, compensația și poate decide ca: (i) dacă nu a declanșat executarea silită împotriva debitorului, să o înceapă doar în limita creanței rezultate în urma compensației de drept; sau (ii) dacă inițiase deja demersul execuțional împotriva debitorului, când primește notificarea debitorului de renunțare la compensație, să poată solicita executorului să actualizeze valoarea creanței ca efect al operării compensației.

Calificarea juridică propusă (*renunțarea la compensație ca act abdicativ*) explică cum poate fi conciliată ideea că mecanismul compensației operează „*de plin drept*" cu dreptul fiecărui debitor-creditor de a opta pentru invocarea sau renunțarea la efectul compensației și, mai ales, oferă soluția înțelegerii faptului că *renunțarea la compensație făcută doar de o parte nu poate să conducă la stingerea dreptului celeilalte părți de a opune compensația*, pentru că renunțarea poate stinge numai dreptul asupra căruia este titular renunțătorul, iar nu și dreptul altuia. Astfel, niciuna dintre părți nu este prejudiciată ca urmare a deciziei celeilalte părți de a renunța la compensație.

În argumentarea concluziilor anterior menționate privind efectele renunțării la compensația legală, în articolul citat au fost expuse următoarele considerente:

Renunțarea la compensație are natura juridică a unui *act unilateral irevocabil,* ale cărui efecte nu pot fi corect stabilite decât dacă se ține cont de faptul că fiecare debitor-creditor are dreptul de a accepta sau de a renunța la efectele compensației. În aceste condiții, deși ar putea să pară că fiecare debitor-creditor ar trebui să-și exprime voința pentru a se înlătura efectele compensației de drept (fiind necesar astfel un acord de voințe), o asemenea concluzie nu poate fi acceptată. Potrivit art. 1617 alin. (3) NCC, „oricare dintre părți poate renunța (...) la compensație",

astfel că dacă fiecare debitor-creditor renunţă la compensaţie, vom fi în prezenţa a două acte juridice unilaterale.

În cazul în care intră în concurs actul de renunţare la compensaţie, săvârşit de unul dintre cei doi debitori-creditori, cu actul de invocare a compensaţiei, săvârşit de celălalt debitor-creditor, s-a apreciat că renunţarea la compensaţia legală nu poate avea un efect juridic potestativ, pentru că nu este admisibil ca, prin renunţare, autorul renunţării să realizeze o imixtiune în sfera juridică a altei persoanei, fără nicio manifestare de voinţă, ba chiar în contra voinţei acesteia din urmă.

Concluzia parţială reţinută a fost în sensul că interpretarea acreditată în practică, conform căreia notificarea consumatorului de renunţare la compensaţie ar stinge însuşi efectul compensaţiei, iar banca nu ar avea decât să se supună voinţei unilaterale a consumatorului, este inacceptabilă, pentru că, *de plano, renunţarea, inclusiv renunţarea la compensaţie, este doar un act pur abdicativ, limitat la sfera juridică a celui care o săvârşeşte.*

Este posibil ca actul unilateral să producă efecte extinctive, renunţarea fiind *actul unilateral tipic cu efect extinctiv*, însă întelesul şi întinderea efectului extinctiv al renunţării depind de corecta determinare a obiectului renunţării.

Compensaţia, ca mijloc de apărare din perspectiva valorificării ei, se opune/ se invocă de una dintre părţi celeilalte părţi atunci când se solicită plata; *astfel, cel care opune compensaţia este debitorul, care se opune practic plăţii, deci invocă un mod de stingere a creanţei celeilalte părţi,* iar obiectul renunţării la compensaţie este însuşi mijlocul de apărare al compensaţiei.

Renunţarea la compensaţie este astfel un act unilateral cu efect extinctiv, mai precis, o renunţare abdicativă, care produce efecte doar faţă de renunţător, în sensul că cel care a renunţat la compensaţie nu o va mai putea invoca împotriva celeilalte părţi, ceea ce înseamnă că renunţătorul la compensaţie *acceptă să fie ţinut în continuare să facă plata integrală a creanţei celeilalte părţi.*

S-a subliniat că *prin renunţarea făcută de un debitor-creditor, celălalt debitor-creditor nu devine obligat, la rândul lui, să acţioneze împotriva renunţătorului prin valorificarea creanţei sale împotriva acestuia, pentru întreaga sumă pe care ar putea-o pretinde ca efect al renunţării la compensaţie.* Celălalt debitor-creditor rămâne liber să opteze, la rândul lui, între a opune compensaţia sau a renunţa la compensaţie, în raport cu creanţa celeilalte părţi, faţă de care are calitatea de debitor.

Dacă celălalt debitor-creditor alege să renunţe şi el la compensaţie, va fi vorba despre două acte unilaterale de renunţare, care, împreună, înlătură efectele compensaţiei legale cu privire la fiecare creanţă în parte, ceea ce înseamnă că fiecare a fost de acord să i se pretindă şi să fie ţinut de întreaga sumă pe care o datorează. Însă, dacă se teme de posibila insolvabilitate a celui care a renunţat la compensaţie, cealaltă parte poate să adopte o strategie de apărare a patrimoniului său, adică să opteze pentru a opune compensaţia şi, implicit, să pretindă plata împotriva renunţătorului doar pentru creanţa rezultată în urma efectului compensaţiei. În acest caz, renunţarea la compensaţie făcută doar de unul dintre debitorii-creditori nu poate produce efectul juridic al înlăturării compensaţiei legale.

În articolul citat s-a reţinut că, în concursul dintre renunţarea la compensaţie, făcută de una dintre părţi, şi invocarea compensaţiei, făcută de cealaltă parte, *tertium non datur,* adică *fie produce efecte renunţarea la compensaţie, fie produce*

efecte invocarea compensaţiei cu privire la ambele creanţe. Nu este posibil ca renunţarea la compensaţie să producă efect cu privire la o creanţă, iar invocarea compensaţiei să producă efect cu privire la cealaltă creanţă, dat fiind caracterul reciproc al creanţelor.

Dintre cele două soluţii, cea care se impune logic este în sensul că va produce efecte de plin drept compensaţia, pentru că numai invocarea compensaţiei este un act declarativ care consolidează efectul legal, în timp ce renunţarea la compensaţie este un act unilateral abdicativ, care este limitat doar la sfera juridică a renunţătorului.

Ori de câte ori cel puţin una dintre părţi invocă în apărare compensaţia, aceasta va produce efectul legal. Compensaţia operează *„de plin drept"* fără a fi nevoie de un acord de voinţe sau de voinţele concurente ale titularilor creanţelor reciproce, fiind suficientă manifestarea unilaterală a uneia dintre părţi de a opune compensaţia.

Însă *renunţarea la compensaţie, făcută doar de una dintre părţi, nu poate avea ca efect ştergerea efectului de plin drept al compensaţiei,* pentru că renunţarea la compensaţie are ca obiect *doar renunţarea la mijlocul de apărare al compensaţiei* pe care renunţătorul l-ar fi putut invoca în contra creditorului său. Dar debitorul renunţătorului are, la rândul lui, dreptul de a invoca sau de a renunţa la compensaţie, iar acest drept nu se poate stinge prin actul renunţării făcut de cealaltă parte, *pentru că fiecare parte nu poate să renunţe decât la dreptul său, iar nu şi la dreptul celuilalt (sic!).*

Renunţarea la compensaţie de către una dintre părţi produce însă efectul extinctiv exclusiv faţă de renunţător, astfel că, în mod irevocabil, acesta nu mai poate invoca ulterior compensaţia în contra creditorului care ar cere plata integrală a creanţei. În această situaţie, dacă cealaltă parte invocă/opune beneficiul legal al compensaţiei faţă de creanţa renunţătorului, atunci efectul compensaţiei legale este consolidat. Dacă cealaltă parte renunţă, la rândul ei, la beneficiul compensaţiei, atunci va fi vorba despre două acte unilaterale juxtapuse şi reciproce de renunţare a fiecăruia dintre debitorii-creditori la compensaţie, efectul compensaţiei legale fiind înlăturat cu efect retroactiv.

S-a precizat că *mecanismul renunţării la compensaţie rămâne acelaşi, chiar dacă ambele părţi sunt solvabile,* deci şi în situaţia în care una dintre părţi nu ar avea motive să se teamă de actul renunţării la compensaţie al celeilalte părţi. Dacă una dintre părţi doreşte să efectueze plata datoriei sale (deci renunţă tacit la compensaţie), cealaltă parte poate să primească plata (caz în care renunţă şi ea, tot tacit, la compensaţie şi va trebui, la rândul său, să-şi execute propria obligaţie) sau poate să refuze primirea plăţii, invocând compensaţia şi evitând, astfel, efectuarea unei plăţi.

Totodată, în cazul invocării compensaţiei şi al refuzului de primire a plăţii, teoretic, nu este exclus ca partea care a dorit să efectueze plata (deci care a renunţat la compensaţie) să apeleze la procedura ofertei de plată şi a consemnaţiunii, prevăzută de art. 1006 şi urm. NCPC. S-a apreciat că, după consemnarea sumei, în condiţiile art. 1009 NCPC, de către partea care a dorit să plătească, cealaltă parte va putea să formuleze cerere în anulare, conform art. 1010 alin. (2) NCPC, împotriva încheierii executorului judecătoresc, dată potrivit art. 1010 alin. (1) NCPC, arătând că refuzul primirii plăţii nu a fost unul nejustificat, ci, dimpotrivă, a avut ca temei intervenirea compensaţiei (invocată pentru a evita inutilitatea unei plăţi duble).

53. Contestaţie la executare. Virament bancar. Analiza plăţii ca modalitate de stingere a creanţei. Lipsa obligaţiei debitorului, unitate bancară, de a afla alte conturi ale creditorului-consumator decât cel deschis la respectiva bancă, în vederea efectuării plăţii prin transfer bancar. Creanţe reciproce. Posibilitatea utilizării sumei plătite de către debitor în contul creditorului său pentru stingerea unei creanţe proprii a respectivului debitor faţă de creditorul său – operaţiune distinctă de compensaţie. Plata – renunţare tacită la compensaţie. Calificarea operaţiunii independent de terminologia utilizată de părţi

1. Natura juridică a viramentului bancar este cea a unei plăţi.

Potrivit art. 1469 NCC, obligaţia se stinge prin plată, atunci când prestaţia datorată este executată de bunăvoie şi constă în remiterea unei sume de bani sau în executarea oricărei alte prestaţii, care constituie obiectul însuşi al obligaţiei. Conform art. 1480 alin. (1) NCC, debitorul este ţinut să-şi execute obligaţiile cu diligenţa pe care un bun proprietar o depune în administrarea bunurilor sale, afară de cazul când prin lege sau prin contract s-ar dispune altfel, iar, conform alin. (2) al aceluiaşi articol, în cazul unor obligaţii inerente unei activităţi profesionale, diligenţa se apreciază ţinând seama de natura activităţii exercitate. În plus, data plăţii este cea la care contul creditorului a fost alimentat cu suma de bani care a făcut obiectul plăţii, în temeiul art. 1497 NCC.

Astfel, plata este un fapt juridic complex, cuprinzând atât o manifestare de voinţă în sensul stingerii unei datorii existente, cât şi remiterea materială.

Dispoziţia dată de către debitor în sensul virării sumelor de bani vizate de titlul executoriu, din contul său, prin ordin de plată, în contul creditorului are semnificaţia intenţiei debitorului de a-şi executa obligaţia. Dat fiind specificul tranzacţiilor bancare, remiterea materială este cu neputinţă a avea loc, fiind substituită de modificarea, sub aspect numeric, a sumelor de bani arătate în cont, ca urmare a procesării operaţiunii de către unitatea bancară.

2. În pofida calităţii sale de profesionist care îşi desfăşoară activitatea în sectorul financiar-bancar, a se pretinde debitorului, unitate bancară, să efectueze demersuri în sensul aflării unui alt cont al creditorului, deschis la o altă bancă, pentru a realiza plata, excede diligenţei unui bun proprietar, astfel încât, în lipsa unei cereri exprese sau a încunoştinţării din partea creditorului, plata efectuată în contul cunoscut de către debitor se circumscrie diligenţei rezonabile.

A solicita unui debitor să notifice creditorul cu privire la faptul că este gata să-şi execute obligaţia şi să îi ceară acestuia sa îi comunice contul bancar reprezintă o obligaţie excesivă, nejustificată, în lipsa unui temei în aceste sens.

3. Împrejurarea că, ulterior efectuării viramentului, debitorul care a efectuat plata, în calitate de creditor al creditorului său, în baza unui titlu executoriu deţinut faţă de acesta, a procedat la utilizarea sumei virate, în scopul de a-şi îndestula creanţa avută împotriva creditorului, nu este nici de natură a afecta valabilitatea plăţii efectuate de către debitor, nici de natură a atrage concluzia existenţei compensaţiei.

În ceea ce priveşte compensaţia, conform art. 1616 NCC, datoriile reciproce se sting prin compensaţie până la concurenţa celei mai mici dintre ele. Astfel, compensaţia are ca premisă situaţia în care creditorul unei anumite obligaţii devine, la rândul său, debitor faţă de debitorul său, iar, pentru a se evita o dublă plată, intervine compensaţia. În funcţie de modul în care operează, compensaţia poate fi legală sau convenţională. Compensaţia legală intervine de drept, atunci când sunt îndeplinite următoarele condiţii: există două obligaţii reciproce, obligaţiile sunt certe, lichide şi exigibile, oricare ar fi izvorul lor şi au ca obiect o sumă de bani sau o anumită cantitate de bunuri fungibile.

Totuşi, oricare dintre părţi poate renunţa expres sau tacit la compensaţie. Or, plata efectuată de către debitorul care ar fi putut opune compensaţia are efectul unei renunţări tacite.

Atâta vreme cât una dintre obligaţii s-a stins prin plată, viramentul bancar are semnificaţia renunţării la compensaţie, fiind exclusă, în consecinţă, incidenţa compensaţiei legale. În concret, s-au desfăşurat două operaţiuni distincte, prin care au fost stinse cele două creanţe reciproce. În pofida realizării celor două operaţiuni la un interval de timp relativ redus, în aceeaşi zi, cele două plăţi au fost materializate scriptic în istoricul contului, or, în cazul compensaţiei, aceasta ar fi operat fără a fi însoţită de elemente factuale, respectiv fără a se mai efectua plăţi în concret.

4. Chiar dacă în adresa de actualizare a creanţei, comunicată executorului, s-a făcut vorbire despre „compensarea sumelor datorate", instanţa nu este ţinută de terminologia uzitată de către părţi, fiind imperios să stabilească natura juridică a acestor acte sau fapte juridice, prin interpretarea voinţei reale a părţii sau a părţilor.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 1442 din 23.02.2018, neapelată, nepublicată

Prin contestaţia la executare înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 13.11.2017, contestatoarele C.E.I. I.F.N. SA şi C.E.B. N.V., în contradictoriu cu intimaţii I.N.D. şi S.C.P.E.J. M.G., M.P. şi C.V.G., au solicitat anularea întregii executări silite, precum şi a tuturor actelor de executare întocmite în dosarul de executare nr. [...]/2017, respectiv: anularea somaţiei de plată emise la data de 13.09.2017 în dosarul de executare nr. [...]/2017, anularea încheierii din data de 12.05.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 în dosarul nr. [...]/303/2017, prin care s-a admis cererea de încuviinţare a executării silite, precum şi obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, contestatoarele au arătat că, la data de 20.12.2007, C.E.I. I.F.N. a acordat un credit ipotecar intimatului I.N.D., în calitate de împrumutat, şi numitei V.S.E., în calitate de codebitor, în sumă de 369.472 CHF, pe o durată de 360 de luni, în baza contractului de facilitate de credit şi de garanţie nr. 103[...], completat prin Anexa 1, ce cuprinde condiţiile generale de creditare şi graficul de rambursare.

Creditul ipotecar a fost acordat în scopul achiziţionării imobilului – apartament nr. [...] Sector 3, format din trei camere şi dependinţe, boxa nr. 3, aflată la subsolul 2,

scara A şi locul de parcare nr. 15 – subsolul 2, scara A; creditul a fost garantat prin instituirea ipotecii de rang I asupra imobilului.

La data de 31.03.2009, între C.E.I. I.F.N. SA (în calitate de cedent) şi C.E.B. N.V. (Olanda) (în calitate de cesionar) a fost încheiat un contract de cesiune de creanţe, în virtutea căruia creanţa ce reiese din contractul de facilitate de credit şi de garanţie nr. 103[...]/20.12.2007, a fost cesionată în favoarea C.E.B. N.V., aceasta din urmă preluând toate drepturile şi obligaţiile aferente contractului, având calitate de creditor; în scopul îndeplinirii condiţiilor de opozabilitate a cesiunilor, intimaţii au fost notificaţi cu privire la intervenirea cesiunii de creanţă.

În acelaşi timp, între aceste două societăţi a fost încheiat un contract de furnizare de servicii, contract în temeiul căruia C.E.I. I.F.N. SA reprezintă interesele C.E.B. N.V. (Olanda) pe teritoriul României, în legătură cu portofoliul de credite cesionate prin contractul de cesiune sus-menţionat. Mai mult decât atât, prin intermediul procurii autentice din data de 18.08.2011, C.E.B. N.V. (Olanda) a mandatat pe C.E.I. I.F.N. SA să îi reprezinte interesele în faţa tuturor instanţelor de judecată, în legătură cu acelaşi portofoliu de credite.

Totodată, între C.E.B. N.V. (în calitate de beneficiar) şi C.R.C. SRL (în calitate de agent), a fost încheiat, la data de 19.04.2012, un contract de colectare, în baza căruia agentul este mandatat să reprezinte pe teritoriul României interesele beneficiarului, în ceea ce priveşte punerea în executare a creanţelor aflate în portofoliul acestuia din urmă.

De asemenea, prin intermediul procurii autentificate sub nr. 1255/20.04.2012, C.E.B. N.V. (Olanda) a mandatat pe C.R.C. SRL să îi reprezinte interesele în faţa executorilor judecătoreşti şi a tuturor instanţelor competente, în legătură cu activitatea de punere în executare a creanţelor.

Contestatoarele au menţionat că, invocând dificultăţi financiare în executarea obligaţiei de plată a sumelor datorate, debitorii au solicitat băncii reeşalonarea creditului, iar C.E.B. N.V. a fost de acord să le acorde acestora o perioadă de graţie de 12 luni, perioadă în care au fost scutiţi de la plata oricărei sume. Având în vedere că, după expirarea perioadei de reeşalonare, debitorii le-au adus la cunoştinţă că, în continuare, întâmpină dificultăţi financiare, le-au mai acordat acestora încă două facilităţi de reeşalonare pe perioade de câte un an fiecare, scutindu-i de la plata unor diferite componente ale ratelor de credit.

S-a învederat că, întrucât debitorii nu şi-au mai îndeplinit obligaţiile asumate în vederea restituirii creditului, în pofida tuturor reeşalonărilor acordate, ultima plată efectuată de către debitori datează din 15.07.2013, creanţa a fost declarată exigibilă anticipat, cererea de executare silită fiind transmisă executorului competent – BEJ N.C.A. din Bucureşti – formându-se dosarul de executare nr. [...]/2013. După deschiderea dosarului de executare nr. [...]/2013, debitorii au formulat o acţiune în instanţă prin care au solicitat constatarea caracterul abuziv al clauzelor stipulate în contractul de facilitate de credit şi de garanţie nr. 103[...]/20.12.2007, formându-se dosarul nr. [...]/303/2012, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6.

Prin decizia nr. 1807/28.04.2014, Tribunalul Bucureşti a hotărât următoarele: „constată caracterul abuziv al clauzelor din contractul de facilitate de credit şi garanţie nr. 103[...]/20.12.2007, cuprinse în art. 5.1 lit. b), art. 5.1 lit. c). Constată nulitatea absolută a clauzelor din contractul de facilitate de credit şi garanţie

nr. 103[...]/20.12.2007, cuprinse în art. 5.1 lit. b), art. 5.1 lit. c). A dispus ca C.E.I. I.F.N. să plătească către reclamanţi sumele încasate cu titlu de comision de acordare în cuantum de 7.389,44 CHF, în echivalent lei la cursul BNR din data plăţii, precum şi a sumelor încasate cu titlu de comision de administrare în cuantum de 1,662.63 CHF, în echivalent lei la cursul BNR din data plăţii. A dispus ca C.E.B. N.V. să plătească către reclamanţi sumele încasate cu titlu de comision de administrare".

Contestatoarele au menţionat că, la data de 24.04.2017, intimatul le-a notificat şi le-a pus în vedere să le plătească sumele datorate în temeiul deciziei nr. 1807/28.04.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, în dosarul numărul nr. [...]/303/2012, subliniind că, la aceeaşi dată – 24.04.2017, contestatoarele s-au conformat şi au virat sumele datorate, echivalent în lei la cursul BNR din data plăţii, în contul debitorului D.I.N., cont deschis în lei pe numele său, sub nr. [...] la CEB (România) SA, cont asupra căruia a fost constituită o garanţie reală mobiliară în favoarea creditorului ipotecar, aşa cum reiese din art. 7.1 lit. c) din contractul de facilitate de credit şi de garanţie nr. 103[...]/20.12.2007. (...)

Contestatoarele au menţionat că obligaţiile prevăzute în titlul executoriu reprezentat de decizia nr. 1807/28.04.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti în dosarul nr. [...]/303/2012, au fost stinse integral la data de 24.04.2017, prin virarea integrală a sumei de bani datorate în contul debitorului.

În consecinţă, contestatoarele au apreciat că sunt libere de obligaţiile pe care le aveau către creditori în dosarul de executare nr. [...]/2017, aflat pe rolul biroului S.C.P.E.J. M.G., M.P. şi C.V.G.

Aceste sume au fost utilizate în aceeaşi zi pentru acoperirea parţială a sumei datorate de către clienţi în temeiul contractului de facilitate de credit şi de garanţie nr. 103[...]/20.12.2007, rămânând de recuperat o creanţă în valoare de 229.945,30 CHF, care face obiectul dosarului execuţional nr. [...]/2013, aflat pe rolul BEJ N.C.A.

În aceste condiţii, la data de 25.04.2017, contestatoarele au transmis către executorul BEJ N.C.A. o adresă de actualizare creanţă în dosarul de executare nr. [...]/2013. Dintr-o eroare, în adresă se vorbeşte despre o „compensare a sumelor datorate", în fapt, fiind vorba despre o veritabilă recuperare din contul clientului, asupra căruia există instituită garanţia reală mobiliară în favoarea creditorului ipotecar.

Contestatoarele au invocat prescripţia dreptului de a cere executarea silită, în temeiul art. 705 NCPC şi art. 2500 şi urm. NCC, menţionând că termenul de prescripţie a început să curgă de la data pronunţării de către Tribunalul Bucureşti a deciziei nr. 1807/28.04.2014, în dosarul nr. [...]/303/2012 (definitivă şi irevocabilă) şi s-a încheiat la data de 28.04.2017.

Conform informaţiilor de pe portalul instanţelor de judecat www.portal.ro, cererea de încuviinţare a executării silite a fost înregistrată la Judecătoria Sectorului 6 la data de 10.05.2017, cu depăşirea termenului de 3 ani prevăzut de lege, astfel că dreptul debitorilor de a cere executarea silită în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2017, aflat pe rolul S.C.P.E.J. I.G.P.V., era deja prescris la momentul formulării cererii de încuviinţare a executării silite.

De asemenea, contestatoarele au susţinut anularea întregii executări silite, precum şi a tuturor actelor de executare întocmite în dosarul de executare nr. [...]/2017, în temeiul art. 712 alin. (1) NCPC, întrucât obligaţia prevăzută în titlul

executoriu a fost achitată integral prin restituirea sumelor datorate în temeiul deciziei nr. 2438/05.10.2016, pronunţată de Tribunalul Bucureşti în dosarul nr. [...]/303/2012.

În consecinţă, creanţa a cărei executare silită se urmăreşte în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2017 nu mai există, aceasta s-a stins prin virarea sumelor datorate intimaţilor la data de 24.04.2017. (...)

Prin compartimentul registratură, la data de 20.12.2017, intimatul I.N.D. a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea contestaţiei la executare formulate de către contestatoare, ca neîntemeiată şi nefondată, precum şi obligarea acestora la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

În motivare, s-a arătat că, la data de 20.12.2007, intimatul I.N.D., în calitate de împrumutat, şi numita V.S.E., în calitate de codebitoare, au încheiat cu C.E.I. I.F.N. SA, în calitate de împrumutătoare, contractul de facilitate de credit ipotecar şi de garanţie nr. 103[...], prin care C.E.I. le-a acordat suma de 369.472 CHF pentru achiziţionarea unui imobil (...), perioada creditului ipotecar fiind stabilită la 360 luni, calculată de la data primei trageri de credit.

În scopul garantării îndeplinirii obligaţiilor asumate în baza contractului de credit, intimatul-împrumutat şi codebitoarea au constituit în favoarea C.E.I. o garanţie reală mobiliară asupra veniturilor prezente şi viitoare ale împrumutatului, indiferent de titlul cu care sunt obţinute şi indiferent de activitatea sau sursa din care sunt obţinute, o garanţie reală mobiliară asupra veniturilor prezente şi viitoare ale codebitoarei, o garanţie reală mobiliară asupra soldului creditor al conturilor curente ale împrumutatului şi codebitoarei deschise la C.E.B. România SA, precum şi asupra altor conturi indiferent de titlul cu care sunt obţinute şi indiferent de activitatea sau sursa din care sunt obţinute şi, de asemenea, o garanţie reală imobiliară, prin instituirea ipotecii de rang I asupra imobilului achiziţionat prin contractarea creditului ipotecar, respectiv asupra apartamentului nr. [...], conform contractului de ipotecă autentificat de BNPA A.Ş. şi M.Ş. sub nr. [...]/20.12.2007.

Intimatul a precizat că, în anul 2009, C.E.I. I.F.N. SA a cesionat către C.E.B. N.V. un portofoliu de credite, printre care s-a numărat şi creanţa deţinută în baza contractului de credit încheiat cu intimatul, aceasta din urmă devenind creditor. Totodată, C.E.I. I.F.N. SA a rămas mandatarul C.E.B. N.V. (persoană juridică de naţionalitate olandeză) pe teritoriul României, în vederea reprezentării intereselor sale în legătură cu portofoliul de credite preluat.

Începând cu anul 2010, intimatul şi codebitoarea au întâmpinat greutăţi la achitarea ratelor bancare. Astfel, în urma solicitărilor intimatului, a încheiat cu contestatoarea trei acte adiţionale la contractul de credit, prin care au fost eliminate nişte costuri sau reduse parţial pe perioade de timp determinate. Astfel, a încercat menţinerea în vigoare a contractului până la un moment ulterior când posibilităţile debitorilor de achitare a ratelor se vor îmbunătăţi.

Intimatul a precizat că nu a reuşit să îşi revină în privinţa veniturilor realizate, piaţa muncii fiind în cădere, având în continuare dificultăţi financiare, astfel încât din a doua parte a anului 2013 nu a mai avut posibilitatea reală de a achita ratele, situaţie care, după o perioadă de timp, a condus la declararea scadenţei anticipate a creditului şi demararea executării silite împotriva debitorilor.

La data de 17.03.2014, intimatului şi codebitoarei i-au fost comunicate din partea BEJ N.C.A. documente care atestau iniţierea formelor de executare silită de către

C.E.B. N.V., executare ce forma obiectul dosarului de executare silită nr. [...]/2013 al BEJ N.C.A., în vederea recuperării sumei de 360.099,22 CHF, reprezentând debit restant, creanţă ce urma a fi actualizată la data plăţii, şi suma de 23.016,6 lei, reprezentând cheltuieli de executare, conform încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare din data de 10.03.2014.

Încuviinţarea executării silite cu privire la patrimoniul intimatului şi al codebitoarei a fost pronunţată de către Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti prin încheierea din 23.01.2014, în dosarul nr. [...]/300/2013 şi, respectiv, de către Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, prin decizia nr. 1429A/08.10.2014, în dosarul nr. [...]/301/2013.

Demersurile privind executarea silită imobiliară demarate de către contestatoare asupra imobilului ipotecat au continuat, imobilul a fost evaluat de către evaluatorul numit în cadrul dosarului execuţional de către BEJ N.C.A., la suma de 103.000 euro şi a fost adjudecat pentru suma de 107.000 euro.

După finalizarea procedurii de executare silită imobiliară demarate împotriva debitorilor, contestatoarea a continuat demersurile de recuperare a sumelor datorate de către intimat şi codebitoare în baza contractului de credit, măsurile instituite de către executorul judecătoresc rămânând în fiinţă şi continuându-se executarea silită.

Intimatul a menţionat că a formulat o cerere de chemare în judecată în vederea constatării caracterului abuziv al clauzelor cuprinse în contractul de credit şi obligarea contestatoarelor la restituirea sumelor încasate nelegal în baza acelor clauze. Cererea intimatului a fost admisă în parte în calea de atac a recursului, Tribunalul Bucureşti, Secţia VI-a civilă, pronunţând decizia nr. 1807/24.04.2014, prin care contestatoarele au fost obligate la plata către intimat a sumei încasate cu titlu de comision de acordare în cuantum de 7.389,44 CHF, în echivalent în lei la cursul BNR din data plăţii, precum şi a sumelor încasate cu titlu de comision de administrare în cuantum de 1.662,63 CHF, în echivalent în lei la cursul BNR din data plăţii; de asemenea, obligarea C.E.B. N.V. către intimat a sumelor încasate cu titlu de comision de administrare, precum şi obligarea contestatoarelor-intimate la plata către intimat a sumei de 2.546,20 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Deşi cunoşteau cuprinsul deciziei enunţate, fiind părţi în dosar, şi deşi executarea împotriva intimatului se finalizase prin vânzarea la licitaţie a imobilului achiziţionat cu sumele împrumutate, contestatoarele nu au procedat la punerea în executare a dispoziţiilor instanţei.

În acest context şi văzând că nu există nicio intenţie din partea contestatoarelor în direcţia executării de bunăvoie a titlului executoriu obţinut de intimat la data de 24.04.2017 şi văzând că se apropie data la care expiră perioada de 3 ani pe care o avea la dispoziţie în vederea punerii în executare a deciziei obţinute, a notificat contestatoarea C.E.B., prin adresa nr. 13[...]/24.04.2017, cu solicitarea de a-şi achita sumele datorate. În aceeaşi zi, intimatul s-a adresat executorului judecătoresc prin adresa înregistrată la BEJ N.C.A. sub nr. [...]/24.07.2017, în vederea punerii în executare a titlului executoriu pe care îl deţinea împotriva contestatoarelor. Împreună cu adresa menţionată anterior a formulat şi o cerere de executare silită în formatul agreat de executorul judecătoresc, înregistrată sub nr. [...]/25.04.2017 şi care constituie o cerere de executare silită ce întrerupe orice curs de prescripţie. La data de 25.04.2017, respectiv a doua zi după ce notificase C.E.B., a notificat prin

adresa nr. 55[...]/25.04.2017 şi C.E.I. în vederea îndeplinirii obligaţiilor de plată a sumelor datorate intimatului.

Urmare a demersurilor intimatului împreună cu codebitoarea, contestatoarele au înţeles să procedeze la compensarea sumelor pe care i le datorau, fără a le solicita şi exprima acordul cu privire la această operaţiune, iar, în acest scop, au informat şi executorul, căruia i-au comunicat adresa nr. 14[...]/25.04.2017 de actualizare a creanţei în dosarul nr. [...]/2013, în care a fost demarată executarea împotriva intimatului şi codebitoarei, arătând că s-a procedat la compensarea sumelor pe care şi le datorau reciproc.

Faţă de precizarea C.E.B., executorul judecătoresc a emis, în cadrul dosarului nr. [...]/2017, dosar în care intimatul avea calitatea de creditor, încheierea din data de 27.04.2017, prin care a constatat legalitatea şi temeinicia cererii de executare silită, însă, ca urmare a comunicării contestatoarelor privind compensarea făcută unilateral şi actualizarea sumei din cadrul dosarului nr. [...]/2013, a apreciat că se impune să ia act de toate aceste incidente procedurale şi să oprească executarea.

Faţă de atitudinea executorului judecătoresc, care, în opinia intimatului, era neîntemeiată şi nelegală, având în vedere că intimatul nu a agreat compensarea sumelor ca mod de punere în executare a deciziei menţionate, iar compensarea nu putea opera decât cu acordul acestuia, intimatul a solicitat BEJ N.C.A. restituirea titlului executoriu şi a formulat o nouă cerere de executare silită către S.C.P.E.J. M.G., M.P. şi C.V.G.

La data de 28.04.2017, a fost înregistrată cererea de executare silită a intimatului, fiind format dosarul execuţional nr. [...]/2017, iar, în aceeaşi zi, S.C.P.E.J. M.G., M.P. şi C.V.G. a emis încheierea de înregistrare cerere şi deschidere dosar, prin care a admis cererea intimatului.

La data de 11.05.2017, prin adresa nr. 5[...], intimatul a adus la cunoştinţa contestatoarelor faptul că operaţiunea de compensare efectuată de către acestea unilateral, fără acordul acestuia, contravine dispoziţiilor legale şi şi-a exprimat în continuare dorinţa de a i se comunica modalitatea de calcul al sumelor ce i se datorează, având în vedere că dispozitivul hotărârii în privinţa unor sume nu este precis. Nu a primit niciun răspuns la această solicitare.

La data de 12.05.2017, prin încheierea din camera de consiliu a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti a fost încuviinţată de către instanţă cererea de executare silită.

În combaterea susţinerii contestatoarelor privind prescripţia dreptului de a cere executarea, intimatul a învederat următoarele:

Prima solicitare de punere în executare a deciziei obţinute de intimat împotriva contestatoarelor, adresată C.E.B., a fost formulată la data de 24.04.2017, prin adresa nr. 13[...]. Tot la data de 24.04.2017, intimatul a formulat cerere de executare către BEJ N.C.A., în vederea demarării executării silite a debitoarelor. La data de 25.04.2017, BEJ N.C.A. a format dosarul de executare nr. [...]/2017, în baza cererii de executare silită a intimatului. La data de 25.04.2017, intimatul a formulat şi depus la C.E.I. a doua cerere de punere în executare a sentinţei. La data de 28.04.2017, intimatul a formulat cerere de executare silită la S.C.P.E.J. M.G., M.P. şi C.V.G., iar, în aceeaşi zi, a fost emisă încheierea de admitere a cererii de către executorul judecătoresc.

Adresa din data de 25.04.2017, de actualizare a creanţei, adresată BEJ N.C.A. în dosarul execuţional nr. [...]/2013, respectiv de operare a „compensării unilaterale", reprezintă un act de recunoaştere a datoriei către intimat.

Decizia nr. 1807 a fost pronunţată la data de 28.04.2014, însă nu aceasta este data de la care se va considera că aceasta este definitivă, având în vedere că, pentru a fi în măsură de a fi pusă în executare o hotărâre, este obligatoriu ca aceasta să existe fizic, astfel încât până la momentul redactării nu se poate afirma că este susceptibilă de executare. Pentru a pune în executare un titlu, odată cu cererea de executare adresată executorului judecătoresc se depune şi titlul în original. Se va prelungi astfel termenul cu 30 de zile, legal prevăzut pentru redactarea deciziei şi se va avea ca termen de început data de 28.05.2014, respectiv termen-limită data de 28.05.2017.

Faţă de toate demersurile intimatului efectuate în vederea punerii în executare a titlului executoriu constituit de decizia nr. 1807/28.04.2014 şi faţă de datele la care au fost efectuate acestea, urmează ca instanţa de judecată să constate că toate au fost efectuate înainte de data de 28.04.2017, indicată chiar de către contestatoare ca fiind data-limită până la care avea posibilitatea punerii în executare a hotărârii.

Prescripţia a fost întreruptă la momentul formulării primei cereri de executare silită (24.04.2017) şi, respectiv, de la data formulării precizării de actualizare a creanţei (25.04.2017), de la acea dată urmând să curgă un nou termen de prescripţie de 3 ani, astfel încât orice susţinere a contestatoarelor în sensul intervenirii prescripţiei dreptului de a cere executarea silită este neîntemeiată.

Mai mult decât atât, data de 10.05.2017, menţionată de către contestatoare ca fiind data când a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 cererea de încuviinţare a executării silite, cerere formulată de către executorul judecătoresc, nu poate reprezenta un punct de reper pentru calculul prescripţiei, având în vedere încheierea din data de 28.04.2017, emisă de către S.C.P.E.J. M.G., M.P. şi C.V.G. de admitere a cererii de executare silită în lumina dispoziţiilor art. 709 NCPC.

Intimatul a criticat compensarea unilaterală efectuată de contestatoare fără acordul intimatului cu încălcarea dispoziţiilor art. 1617 alin. (1) NCC.

Netemeinicia contestaţiei la executare rezultă în primul rând din faptul că somaţia a cărei anulare se solicită reprezintă, în fapt, o solicitare din partea executorului judecătoresc de a preciza suma ce reprezintă comisionul de administrare pe care îl datorează C.E.B. şi a cărui valoare nu a fost stabilită de către instanţa de judecată, fiind necesară această precizare în vederea executării. Totodată, executorul judecătoresc a solicitat modalitatea de calcul al acestei sume şi documente doveditoare în acest sens. Aşadar, somaţia a cărei anulare se solicită, intitulată de către contestatoare „de plată", reprezintă, în fapt, un act procedural pertinent al executorului în vederea clarificării unui aspect necesar pentru executarea completă a titlului deţinut de intimatul-creditor.

În ceea ce priveşte solicitarea contestatoarelor de anulare a încheierii de încuviinţare a executării silite, intimatul a apreciat-o, de asemenea, ca fiind neîntemeiată, instanţa de judecată în mod corect procedând la admiterea cererii executorului de încuviinţare pe baza analizei documentelor ce însoţeau cererea, respectiv titlul executoriu.

Netemeinicia solicitării de anulare a încheierii de încuviinţare a executării silite rezultă, de asemenea, şi din fapta abuzivă a contestatoarelor, care au procedat la compensarea sumelor fără a avea acordul intimatului, încălcând astfel în mod flagrant dispoziţii legale imperative şi aducând intimatului grave prejudicii, aspecte ce le-au fost aduse la cunoştinţă prin adresele formulate şi depuse la sediul acestora, anexate prezentei.

Susţinerea contestatoarelor din cuprinsul contestaţiei în sensul că, dintr-o eroare, se vorbeşte în adresa de actualizare a creanţei despre „compensarea sumelor datorate" reprezintă, în fapt, o încercare a acestora de a ieşi de sub incidenţa legii şi de a-şi justifica acţiunile nelegale efectuate cu rea-credinţă şi ignorând solicitările intimatului. Totodată, intimatul a contestat susţinerea potrivit căreia a fost „vorba de o veritabilă recuperare din contul clientului, asupra căruia exista instituită garanţia reală mobiliară în favoarea creditorului ipotecar", în contextul în care aceasta a procedat la executarea silită a imobilului fără a actualiza la acel moment creanţa, deşi intimatul deţinea şi la acea dată titlul executoriu a cărei executare a solicitat-o, litigiul fiind finalizat.

Contestatoarele aveau obligaţia de a răspunde cererii intimatului şi de a-l notifica înainte de a vira sumele datorate în contul deschis la acestea şi care era poprit, în vederea informării sale cu privire la demersul pe care intenţionau să îl facă în vederea punerii în executare a hotărârii.

Intimatul a apreciat că în continuare deţine împotriva C.E.B. şi C.E.I. o creanţă certă, lichidă şi exigibilă. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Prin decizia nr. 1807/28.4.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VI-a civilă, în dosarul nr. [...]/303/2012, s-a admis recursul formulat împotriva sentinţei civile nr. 8428/14.10.2013, pronunţate de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2012, s-a modificat în parte sentinţa recurată, în sensul că s-a admis în parte cererea de chemare în judecată, s-a constatat caracterul abuziv al clauzelor din contractul de facilitate de credit şi garanţie nr. 103[...]/20.12.2007, cuprinse în art. 5.1 lit. b), art. 5.1 lit. c), s-a constatat nulitatea absolută a clauzelor din contractul de facilitate de credit şi garanţie nr. 103[...]/20.12.2007, cuprinse în art. 5.1 lit. b), art. 5.1 lit. c), contestatoarea C.E.I. I.F.N. a fost obligată la plata, către intimatul I.N.D., a sumei de 7389,44 CHF, în echivalent în lei la cursul BNR din data plăţii, reprezentând comision de acordare, şi a sumei de 1.662,63 CHF, în echivalent în lei la cursul BNR din data plăţii, reprezentând comision de administrare, iar contestatoarea C.E.B. N.V. a fost obligată la plata, către intimatul I.N.D., a comisionului de administrare perceput de către aceasta. În plus, contestatoarele au fost obligate şi la plata sumei de 1.718,12 lei, cu titlul de cheltuieli de judecată şi a sumei de 828,08 lei, cu titlul de cheltuieli de judecată în recurs.

În baza titlului executoriu constând în decizia nr. 1807/28.4.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VI-a civilă, în dosarul nr. [...]/303/2012, la data de 28.04.2017, intimatul I.N.D. a formulat cerere de executare silită împotriva contestatoarelor, pentru recuperarea creanţei cuprinse în decizie, formându-se astfel dosarul de executare nr. [...]/2017 pe rolul S.C.P.E.J. M.G., M.P. şi C.V.G.

Prin cererea depusă de intimat la executorul judecătoresc la data de 11.12.2017, acesta a precizat că sumele încasate de contestatoarea C.E.B. N.V. cu titlu de comision de administrare sunt în cuantum de 11.084,2 CHF.

Analizând executarea derulată în dosarul de executare nr. [...]/2017 pe rolul S.C.P.E.J. M.G., M.P. şi C.V.G., prin prisma criticilor formulate pe calea contestaţiei la executare, instanţa a reţinut următoarele:

Art. 622 NCPC prevede, la alin. (1), că „obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe sau printr-un alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie", iar, la alin. (2), faptul că, „în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare".

Instanţa a constatat că, astfel cum rezultă din ordinele de plată nr. 1077, nr. 1076, nr. 1075, nr. 1074, toate din data de 24.04.2017, C.E.I. I.F.N. SA a virat în contul intimatului I.N.D., deschis la C.E.B. SA, suma totală de 88.121,31 lei, în cuprinsul ordinelor de plată făcându-se menţiune expresă despre semnificaţia plăţii. Astfel, suma de 2.546,2 lei a fost virată cu titlu de cheltuieli de judecată, conform sentinţei, suma de 47.105,63 lei, cu titlu de restituire comision de administrare în echivalent a 11.084,2 CHF, conform sentinţei, suma de 7.065,84 lei cu titlu de restituire comision de administrare echivalent a 1.662,63 CHF, conform sentinţei, şi suma de 31.403,64 lei cu titlu de restituire comision de acordare echivalent a 7.389,44 CHF, conform sentinţei.

De altfel, existenţa viramentului este recunoscută de către creditorul însuşi, în cuprinsul întâmpinării, acesta contestând numai natura juridică a operaţiunii întreprinse de contestatoare.

Instanţa reţine că natura juridică a viramentului bancar este cea a unei plăţi, susţinerea intimatului în sensul operării unei compensaţii, cu nesocotirea art. 1617 NCC, fiind neîntemeiată.

Pentru a statua astfel, instanţa a constatat că, potrivit art. 1469 NCC, obligaţia se stinge prin plată, atunci când prestaţia datorată este executată de bunăvoie şi constă în remiterea unei sume de bani sau în executarea oricărei alte prestaţii, care constituie obiectul însuşi al obligaţiei. Conform art. 1480 alin. (1) NCC, „debitorul este ţinut să-şi execute obligaţiile cu diligenţa pe care un bun proprietar o depune în administrarea bunurilor sale, afară de cazul când prin lege sau prin contract s-ar dispune altfel", iar, conform alin. (2) al aceluiaşi articol, „în cazul unor obligaţii inerente unei activităţi profesionale, diligenţa se apreciază ţinând seama de natura activităţii exercitate". În plus, data plăţii este cea la care contul creditorului a fost alimentat cu suma de bani care a făcut obiectul plăţii, în temeiul art. 1497 NCC.

Astfel, plata este un fapt juridic complex, cuprinzând atât o manifestare de voinţă în sensul stingerii unei datorii existente, cât şi remiterea materială.

În cauză, datoria este prevăzută în hotărârea judecătorească ce constituie titlul executoriu în virtutea căruia a fost demarată executarea silită contestată în prezenta cauză, iar dispoziţia dată de către contestatoarea C.E.I. I.F.N. SA, atât în numele său, cât şi în numele contestatoarei C.E.B. N.V., în sensul virării sumelor de bani vizate de titlul executoriu, din contul său, prin ordin de plată, în contul intimatului creditor, are semnificaţia intenţiei contestatoarelor de a-şi executa obligaţia. Dat fiind specificul tranzacţiilor bancare, remiterea materială este cu neputinţă a avea

loc, fiind substituită de modificarea, sub aspect numeric, a sumelor de bani arătate în cont, ca urmare a procesării operaţiunii de către unitatea bancară.

În consecinţă, fiind onorate ordinele de plată din data de 24.04.2017, contestatoarele au efectuat o plată valabilă, executând benevol obligaţiile ce le incumbau în virtutea titlului executoriu anterior evocat. În plus, în pofida calităţii sale de profesionist care îşi desfăşoară activitatea în sectorul financiar-bancar, a pretinde contestatoarelor să efectueze demersuri în sensul aflării unui alt cont al creditorului, deschis la o altă bancă, pentru a realiza plata, excede diligenţei unui bun proprietar, astfel încât, în lipsa unei cereri exprese sau a încunoştinţării din partea creditorului, plata efectuată în contul cunoscut de către debitoare se circumscrie diligenţei rezonabile. De altfel, susţinerea intimatului referitoare la faptul că apreciază că un debitor diligent trebuie să notifice creditorul cu privire la faptul că este gata să execute obligaţia şi să îi ceară acestuia să îi comunice contul bancar, nu poate fi primită, denotând o obligaţie excesivă, nejustificată, în lipsa unui temei în acest sens.

Împrejurarea că, ulterior efectuării viramentului, contestatoarea C.E.B. N.V., în calitate de creditoare a intimatului I.N.D., în virtutea contractului de facilitate de credit şi de garanţie nr. 103[...]/20.12.2007, a procedat la utilizarea sumei virate, în scopul de a-şi îndestula creanţa avută împotriva intimatului, nu este nici de natură a afecta valabilitatea plăţii efectuate de contestatoare, nici de natură a atrage concluzia existenţei compensaţiei.

În ceea ce priveşte compensaţia, conform art. 1616 NCC, datoriile reciproce se sting prin compensaţie până la concurenţa celei mai mici dintre ele. Astfel, compensaţia are ca premisă situaţia în care creditorul unei anumite obligaţii devine, la rândul său, debitor faţă de debitorul său, iar, pentru a se evita o dublă plată, intervine compensaţia. În funcţie de modul în care operează, compensaţia poate fi legală sau convenţională. Compensaţia legală intervine de drept, atunci când sunt îndeplinite următoarele condiţii: există două obligaţii reciproce, obligaţiile sunt certe, lichide şi exigibile, oricare ar fi izvorul lor şi au ca obiect o sumă de bani sau o anumită cantitate de bunuri fungibile.

Totuşi, oricare dintre părţi poate renunţa expres sau tacit la compensaţie. Or, plata efectuată de către debitorul care ar fi putut opune compensaţia are efectul unei renunţări tacite. Astfel, în cauză, astfel cum s-a expus anterior, obligaţia contestatoarelor s-a stins prin plată, viramentul bancar având semnificaţia renunţării la compensaţie, excluzând, în consecinţă, incidenţa compensaţiei legale.

Prin urmare, în cauză s-au desfăşurat două operaţiuni, respectiv cea privind stingerea, prin plată, a obligaţiei contestatoarelor, născută în temeiul titlului executoriu reprezentat de decizia Tribunalului Bucureşti şi, ulterior, cea privind stingerea parţială, prin plată, a datoriei incumbând intimatului, în virtutea titlului executoriu reprezentat de contractul de credit. În pofida realizării celor două operaţiuni la un interval de timp relativ redus, în aceeaşi zi, cele două plăţi au fost materializate scriptic în istoricul contului deschis pe numele intimatului, or, în cazul compensaţiei, aceasta ar fi operat fără a fi însoţită de elemente factuale, respectiv fără a se mai efectua plăţi în concret.

Totodată, chiar dacă, la data de 25.04.2017, contestatoarele au transmis către executorul BEJ N.C.A. o adresă de actualizare creanţă în dosarul de executare nr. [...]/2013, făcând vorbire, în cuprinsul său, despre „compensarea sumelor

datorate", instanţa nu este ţinută de denumirea uzitată de către părţi, fiind imperios să stabilească natura juridică a acestor acte sau fapte juridice, prin interpretarea voinţei reale a părţii sau a părţilor. Or, sub acest aspect, instanţa a apreciat, pentru argumentele anterior expuse, că viramentul bancar are natura juridică a unei plăţi.

Astfel, instanţa a constatat că, la data de 24.04.2017, creanţa decurgând din titlul executoriu constând în decizia nr. 1807/28.4.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VI-a civilă, în dosarul nr. [...]/303/2012, s-a stins prin plată, astfel încât, la momentul sesizării executorului judecătoresc la data de 28.04.2017, intimatul nu mai deţinea o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, care să justifice declanşarea procedurii executării silite împotriva contestatoarelor.

În consecinţă, având în vedere şi dispoziţiile art. 704 NCPC, instanţa a admis contestaţia la executare şi a anulat executarea silită ce face obiectul dosarului de executare nr. [...]/2017 al S.C.P.E.J. M.G., M.P. şi C.V.G., neimpunându-se analiza prescripţiei dreptului de a cere executarea silită. (...)

54. Contestaţie la executare. Efectul suspensiv de plată al contestaţiei împotriva proiectului de distribuire. Nulitatea încheierii de eliberare a sumelor rezultate din executare, ca urmare a nesocotirii suspendării plăţii creanţei din proiectul de distribuire a sumelor rezultate din executare. Efectele anulării încheierii de eliberare a sumelor rezultate din executare

Conform art. 876 alin. (3) NCPC, „Cel nemulţumit de proiectul de distribuire poate introduce contestaţie în termen de 5 zile de la data întocmirii procesului-verbal prevăzut la alin. (2). Contestaţia suspendă de drept plata creanţei sau a părţii din creanţa contestată. La primul termen la care părţile au fost legal citate, instanţa este obligată să se pronunţe asupra menţinerii sau, după caz, a înlăturării suspendării. Instanţa se pronunţă prin încheiere, care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 5 zile de la pronunţare. Apelul nu suspendă de drept executarea încheierii atacate".

Având în vedere efectul suspensiv de plată al contestaţiei împotriva proiectului de distribuire, executorul avea obligaţia de a nu distribui sumele până la momentul la care i se comunica decizia de înlăturare a măsurii suspendării, până la acel moment distribuirea sumelor fiind suspendată de drept.

Aprecierea privind formularea în termen sau nu a contestaţiei la executare nu este de competenţa executorului judecătoresc.

În condiţiile în care plata era suspendată de drept ca urmare a contestării proiectului de distribuire, iar la primul termen instanţa a menţinut suspendarea, întocmirea încheierii de eliberare a sumelor rezultate din executare, cu nesocotirea măsurii suspendării executării, atrage nulitatea încheierii.

Ca urmare a anulării încheierii de eliberare a sumelor rezultate din executare, restabilirea situaţiei anterioare se realizează prin restituirea sumelor respective în contul din care au fost eliberate în mod nelegal.

Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, sent. civ. nr. 6341 din 08.09.2017, portal.just.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti la data de [...]/2017, contestatoarea B.M.R. a formulat, în contradictoriu cu intimaţii L.M.S., B.C.C. şi BEJ, contestaţie la executare împotriva încheierii nr. X/XX.07.2017, de eliberare sume din cadrul dosarului de executare nr. A/2015 al BEJ, solicitând anularea încheierii din dosarul de executare nr. A/2015 al BEJ şi aducerea la situaţia anterioară în sensul întoarcerii sumei de XX lei, plătită către B.C.C. şi a sumei de YY lei, plătită către BEJ, ambele sume fiind efectiv plătite la data de XX.XX.2017.

În motivarea cererii, contestatoarea a arătat că, în cadrul dosarului de executare nr. A/2015, a contestat procesul-verbal de distribuire sume nr. Y/YY.08.2016, privind suma de YYY lei, formată din suma de XX lei reprezentând debit către creditor B.C.C. în dosarul execuţional nr. B/2016 şi YY lei reprezentând onorariu executor al BEJ în dosarul de executare nr. B/2016. A arătat că, urmare a contestaţiei formulate, în temeiul art. 876 alin. (3) NCPC, s-a suspendat de drept plata creanţei contestate şi s-a deschis dosarul judecătoresc nr. A/299/2016*, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti, dosar în care, prin încheierea din data de XX.XX.2017, instanţa a dispus menţinerea suspendării plăţii creanţei din proiectul de distribuire încheiat la data de XX.XX.2016 în dosarul nr. A/2015 al BEJ, încheierea nefiind atacată cu apel.

A precizat că, deşi suspendarea plăţii s-a făcut iniţial în temeiul prevederilor art. 876 NCPC şi, ulterior, suspendarea s-a menţinut în urma hotărârii instanţei date prin încheierea din XX.XX.2017, BEJ, prin încălcarea prevederilor art. 876 NCPC şi a hotărârii instanţei, a întocmit, la data de XX.XX.2017, încheierea nr. 729, de eliberare a sumelor contestate şi a efectuat plăţile atât pentru B.C.C., cât şi către BEJ. A învederat că BEJ a ştiut de contestaţia formulată de aceasta împotriva procesului-verbal de distribuire din XX.XX.2016, acesta fiind citat în dosarul nr. A/299/2016 şi avea obligaţia de a menţine suspendarea plăţii creanţelor. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

La data de XX.XX.2016, BEJ a întocmit proiectul de distribuire a sumelor în dosarul de executare nr. A/2015, iar la data de XX.XX.2016, debitoarea B.M.R. a formulat obiecţiuni, motiv pentru care părţile au fost convocate la sediul BEJ la data de XX.XX.2016, dată la care s-a încheiat un proces-verbal în care au fost consemnate obiecţiunile, astfel cum prevăd dispoziţiile art. 876 alin. (2) NCPC, întrucât nu s-a ajuns la un acord.

La data de XX.XX.2016, contestatoarea B.M.R. a formulat contestaţie la executare împotriva procesului-verbal de distribuire sume nr. Y/YY.08.2016 în dosarul nr. A/299/2016*, în contradictoriu cu intimaţii L.M.S., B.C.C. şi BEJ.

Prin încheierea pronunţată la data de 15.05.2017, în dosarul nr. A/299/2016*, în temeiul art. 876 alin. (3) NCPC, Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti a menţinut suspendarea plăţii creanţei din proiectul de distribuire a sumelor rezultate din executarea silită, încheiat la data de 22.08.2016, în dosarul de executare nr. A/2015 al BEJ.

Analizând contestaţia la executare, prin prisma susţinerilor contestatoarei, instanţa a apreciat-o ca fiind întemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 712 alin. (1) NCPC, „împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare, se poate face contestaţie la executare în termen de către cei interesaţi sau vătămaţi

prin executare". Conform art. 876 alin. (3) NCPC, „cel nemulţumit de proiectul de distribuire poate introduce contestaţie în termen de 5 zile de la data întocmirii procesului-verbal prevăzut la alin. (2). Contestaţia suspendă de drept plata creanţei sau a părţii din creanţa contestată. La primul termen la care părţile au fost legal citate, instanţa este obligată să se pronunţe asupra menţinerii sau, după caz, a înlăturării suspendării. Instanţa se pronunţă prin încheiere, care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 5 zile de la pronunţare. Apelul nu suspendă de drept executarea încheierii atacate".

Instanţa a reţinut faptul că, deşi prin încheierea din data de XX.XX.2017, pronunţată în dosarul nr. A/299/2016*, având ca obiect contestaţie împotriva proiectului de eliberare sume, a fost menţinută suspendarea plăţii creanţei din proiectul de distribuire a sumelor rezultate din executarea silită nr. A/2015, încheiat la data de XX.XX.2016, BEJ a eliberat sumele menţionate, astfel cum rezultă din încheierea de eliberare nr. X/XX.07.2017, cu încălcarea flagrantă a dispoziţiilor legale şi a dispoziţiilor instanţei de executare.

Instanţa nu a reţinut apărarea formulată de executorul judecătoresc referitoare la nerespectarea de către contestatoare a obligaţiei de a comunica acestuia faptul că a formulat contestaţie la procesul-verbal de distribuire sume, în condiţiile în care BEJ are calitate de intimat în dosarul nr. A/299/2016*, fiindu-i comunicată cererea de chemare în judecată formulată de către contestatoarea B.M.R. cu mult înainte ca acesta să elibereze sumele şi fiind citat la termenul din XX.XX.2017.

Având în vedere dispoziţiile art. 876 alin. (3) NCPC, potrivit cărora contestaţia împotriva proiectului de distribuire sume suspendă de drept plata creanţei sau a părţii din creanţa contestată, BEJ avea obligaţia legală de a nu distribui sumele, cu toate acestea, cu nerespectarea dispoziţiilor legale, acesta a emis încheierea nr. X/XX.07.2017 de eliberare a sumelor, contestată în prezentul dosar.

Instanţa nu a reţinut apărarea executorului judecătoresc, în sensul că nu i-a fost comunicată dispoziţia instanţei de menţinere a măsurii suspendării, în condiţiile în care acesta avea obligaţia de a nu distribui sumele până la momentul la care i se comunica decizia de înlăturare a măsurii suspendării, până la acel moment distribuirea sumelor era suspendată de drept. De altfel, din cele câteva înscrisuri din dosarul de executare silită depuse de către BEJ la dosar, rezultă că a fost depusă în dosarul de executare silită încheierea pronunţată la data de XX.XX.2017 în dosarul nr. A/299/2016* de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti privind menţinerea suspendării plăţii creanţei din proiectul de distribuire sume, încheiat la data de XX.XX.2016, astfel că executorul judecătoresc cunoştea această măsură în momentul în care a dispus eliberarea sumelor.

De asemenea, la data de XX.XX.2017, BEJ a emis o adresă către Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, în dosarul nr. A/299/2016*, din care reiese în mod clar faptul că acest dosar are ca obiect contestaţie la procesul-verbal de distribuire a sumelor, din acest moment fiind evident faptul că executorul judecătoresc nu poate invoca faptul că nu cunoştea existenţa dosarului, iar aprecierea privind formularea în termen sau nu a contestaţiei la executare nu este de competenţa executorului judecătoresc, dispoziţia legală fiind clară de suspendare de drept a eliberării sumelor, ceea ce justifică şi urgenţa procedurii.

Pentru aceste motive, având în vedere faptul că a fost emisă cu încălcarea dispoziţiilor legale, instanţa a anulat încheierea de eliberare sume nr. X/XX.07.2017, emisă de BEJ în dosarul de executare nr. A/2015. Ca o consecinţă a nulităţii încheierii de eliberare sume nr. X/XX.07.2017, emisă de BEJ în dosarul de executare nr. A/2015, instanţa a dispus restabilirea situaţiei anterioare eliberării sumelor, în sensul restituirii sumei de XX lei de către B.C.C. şi a sumei de YY lei de către BEJ, în contul din care au fost eliberate în mod nelegal.

JURISPRUDENŢĂ

În ceea ce priveşte posibilitatea efectuării unui act de executare prin executor judecătoresc delegat (în speţă, emiterea încheierii de distribuire a sumelor) şi eliberarea sumei de bani avocatului creditorului, *a se vedea Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, sentinţa civilă nr. 1477/20.02.2017, definitivă prin respingerea apelului, ca nefondat, prin decizia nr. 473/A din 12.02.2018 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a III-a civilă, publicată în R.R.E.S. nr. 3/2018, prin care s-a reţinut:*

Critica adusă încheierii din data de 01.08.2016 de distribuire a sumelor, emisă de BEJ U.B.V., prin executor judecătoresc delegat C.F.T., nu poate fi primită, în condiţiile în care posibilitatea funcţionării unui BEJ prin executor delegat este permisă de dispoziţiile Legii nr. 188/2000, mai mult decât atât, debitoarea nu a invocat încălcarea din această perspectivă a vreunei dispoziţii legale, respectiv nu a dovedit vătămarea adusă prin emiterea de acte de executare de către BEJ U.B.V., prin executor judecătoresc delegat.

În ceea ce priveşte susţinerea contestatoarei-debitoare potrivit căreia eliberarea sumei de bani s-a făcut în mod nelegal unei alte persoane, care nu avea calitatea de creditor în dosarul de executare silită – av. V.C. –, încălcându-se astfel dispoziţiile art. 65^9 din Statutul Uniunii Naţionale a Executorilor Judecătoreşti şi al profesiei de executor judecătoresc, nu poate fi primită, în condiţiile în care, potrivit art. 65^9, este interzisă virarea, eliberarea sau predarea către avocatul oricăreia dintre părţi, în baza împuternicirii avocaţiale ori a contractului de asistenţă juridică, a oricărei sume datorate de executorul judecătoresc creditorilor sau debitorilor, cu excepţia cazului când acesta este autorizat potrivit legii să efectueze operaţiuni fiduciare, cu respectarea strictă a normelor legale care reglementează aceste activităţi, ori dacă acesta deţine procură autentică de încasare, iar în cererea de executare silită se menţionează contul fiduciar în care să le fie virate sumele obţinute prin executare silită creditorilor.

Nici susţinerea debitoarei contestatoare, potrivit căreia modalitatea de eliberare a sumei de bani către avocatul creditorilor s-a făcut pentru a evita virarea sumelor de bani în conturile poprite ale creditorilor, poprire realizată în dosarul de executare, nu poate fi reţinută, în condiţiile în care BEJ U.B.V. a aflat de existenţa acestui dosar de executare după finalizarea executării silite, conform înscrisurilor existente în dosarul de executare.

55. Contestaţie la executare. Caracterul absolut al interdicţiei de înstrăinare a imobilului dobândit prin programul „Prima casă", vizând atât actele de înstrăinare voluntară, cât şi cele efectuate fără consimţământul proprietarului imobilului

Imobilul achiziţionat prin procedura reglementată de O.U.G. nr. 60/2009 privind unele măsuri în vederea implementării programului „Prima casă" este grevat de o ipotecă legală în favoarea Statului Român şi supus unei interdicţii de înstrăinare, pe o perioadă de 5 ani.

Interdicţia de înstrăinare are caracter absolut, vizând atât actele de înstrăinare voluntară, cât şi cele efectuate fără consimţământul proprietarului imobilului, având în vedere că textul nu distinge între modurile de înstrăinare, iar unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă.

Procedura de urmărire silită asupra bunurilor imobile constituie tot o modalitate de înstrăinare a dreptului de proprietate, neavând relevanţă inexistenţa consimţământului proprietarului la vânzarea bunului.

Potrivit art. 2329 alin. (2) şi (3) NCC, toate bunurile care sunt, potrivit legii, inalienabile sunt şi insesizabile, adică nu pot fi executate silit, cu condiţia ca acestea să fie înscrise în registrele de publicitate imobiliară.

Asupra locuinţelor dobândite prin intermediul programului „Prima casă" este instituit un regim derogatoriu de la cel de drept comun, ce prevede o interdicţie legală absolută de înstrăinare a imobilelor, ce priveşte toate modalităţile de înstrăinare, inclusiv vânzarea în cadrul executării silite, pe o perioadă de 5 ani. Acest regim este justificat de garantarea contractelor de credit, cu ajutorul cărora beneficiarii legii achiziţionează imobile, de către Statul Român, prin Fondul Naţional de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici şi Mijlocii SA – I.F.N., aspect care îndreptăţeşte statul la obţinerea anumitor garanţii şi la instituirea anumitor limite ale dreptului de proprietate asupra imobilelor dobândite.

Nu este necesară dovedirea soldului actual al finanţării, cât timp interdicţia de înstrăinare operează independent de valoare soldului creditului garantat, pe o perioadă de 5 ani.

Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, sent. nr. 3864 din 17.05.2017, definitivă ca urmare a respingerii apelului prin dec. nr. 3939 din 04.12.2017 a Tribunalului Bucureşti, s. a IV-a civ., portal.just.ro

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti la data de 19.09.2016, contestatorul S., în contradictoriu cu creditorul P.B. şi debitorii M.D. şi M.R., a solicitat instanţei anularea executării silite demarate în dosarul de executare nr. [...] aflat pe rolul BEJ T.C.A.

În motivarea cererii, contestatorul a arătat că la data de 08.09.2016 li s-a comunicat publicaţia de vânzare imobiliară nr. [...]/30.08.2016, în dosarul nr. [...], a imobilului din strada [...], la cererea creditoarei P.B. SA, în vederea recuperării unor creanţe privind pe debitorii M.D. şi M.R., imobilul fiind achiziţionat de debitori în baza contractului de garantare nr. [...]/22.01.2013, prin finanţare garantată în

cadrul programului „Prima casă", în baza acestuia, Statul, prin Ministerul Finanţelor, dobândind ipotecă de rang 1 asupra imobilului, înscris în cartea funciară, odată cu interdicţia de grevare cu alte sarcini pe întreaga perioadă de finanţare şi interdicţia de înstrăinare pe termen de 5 ani de la data dobândirii imobilului finanţat.

Potrivit art. 2 din Anexa nr. 1 a H.G. nr. 717/2009 privind aprobarea Normelor de implementare a programului „Prima casă", „Fondul Naţional de Garantare a Creditelor pentru întreprinderile Mici şi Mijlocii S.A – I.F.N., denumit în continuare F.N.G.C.I.M.M., garantează, în numele şi în contul statului, creditele acordate persoanelor fizice pentru achiziţia unei locuinţe în cadrul programului (...)". În aceste condiţii, F.N.G.C.I.M.M. fiind mandatar al statului numai în procedura de acordare a garanţiei, nu are atribuţii legate de exercitarea drepturilor procedurale sau de reprezentare în faţa instanţelor de judecată, acest drept revenindu-i Ministerului Finanţelor Publice.

Contestatorul a învederat (...) că actele de executare au fost emise de către BEJ T.C.A. în dosarul de executare nr. [...] cu nerespectarea prevederilor legale în materie, respectiv cu încălcarea dispoziţiilor art. 629 alin. (1) şi art. 835 alin. (2) NCPC şi O.U.G. nr. 60/2009 privind unele măsuri în vederea implementării programului „Prima casă".

În esenţă, executarea silită, care face obiectul dosarul de executare nr. [...]/2015, se efectuează prin scoaterea la vânzare prin licitaţie publică a unui imobil inalienabil, insesizabil şi asupra căruia Statul Român, prin Ministerul Finanţelor Publice, are drept de ipotecă de rang I. (...)

Prin urmare, deşi legiuitorul a prevăzut în mod expres că, „Totodată, executorul va cere biroului de cadastru şi publicitate imobiliară drepturile reale şi alte sarcini care grevează imobilul urmărit" în vederea informării titularilor acestora de executarea silită imobiliară, contestatorul a solicitat instanţei să aibă în vedere faptul că executorul a trecut peste aceste prevederi, contestatorul nefiind informat oficial de către executor despre faptul că imobilul urmează să fie supus urmăririi silite, în condiţiile în care deţine asupra acestuia un drept de ipotecă de rang I, precum şi alte privilegii instituite în favoarea sa. (...)

De asemenea, contestatorul a mai susţinut faptul că executarea silită imobiliară care face obiectul dosarului de executare nr. [...] a fost efectuată cu încălcarea dispoziţiilor art. 629 alin. (1) NCPC, potrivit cărora fac obiectul executării silite „veniturile şi bunurile debitorului, dacă acestea sunt urmăribile şi numai în măsura necesară pentru realizarea creanţei".

În cauză, imobilul ce face obiectul executării silite a fost achiziţionat prin programul „Prima casă", astfel că este supus dispoziţiilor speciale ale O.U.G. nr. 60/2009 privind unele măsuri în vederea implementării programului „Prima casă" şi ale H.G. nr. 717/2009 privind aprobarea normelor de implementare a programului „Prima casă".

Din economia dispoziţiilor invocate, rezultă că imobilele care cad sub incidenţa O.U.G. nr. 60/2009 sunt grevate de interdicţia de înstrăinare pe o perioadă de 5 ani de la data achiziţionării imobilului (interdicţia de înstrăinare fiind legală, întrucât ia naştere în virtutea unei dispoziţii speciale a legii, în speţă a O.U.G. nr. 60/2009). Pe cale de consecinţă, în contextul în care imobilul în litigiu este supus unor reglementări speciale care îi conferă caracter inalienabil şi insesizabil, este evident că acesta nu poate face obiectul executării silite efectuate în cadrul dosarului nr. [...].

Această interdicţie este absolută şi priveşte toate formele de înstrăinare, voluntară sau forţată (prin executare silită), voinţa legiuitorului rezultând în mod expres din dispoziţiile art. 1 alin. (7) din O.U.G. nr. 60/2009, care nu distinge între diferitele forme de înstrăinare a imobilului (vânzare-cumpărare, donaţie, vânzare prin licitaţie publică).

Drept urmare, interdicţia de înstrăinare operează asupra bunului, indiferent de subiectul care intenţionează să procedeze la înstrăinare, deci şi în cazul executării silite efectuate de BEJ T.C.A. în dosarul de executare silită imobiliară nr. [...] şi aceasta, întrucât are ca scop ocrotirea unui interes public, respectiv al S.R. (...)

Pe de altă parte, creditorul intimat nu justifică un interes în efectuarea executării prin vânzarea bunului, întrucât ipoteca instituită în favoarea sa îi conferă un drept de preferinţă în privinţa satisfacerii creanţei sale faţă de creditorul P.B., deci are prioritate la îndestularea creanţei; cum preţul care va fi obţinut din vânzarea la licitaţie publică va fi mai mic decât valoarea soldului finanţării garantate, rezultă în mod evident că nu va mai rămâne nicio diferenţă care să fie distribuită intimatului P.B., astfel că acesta nu îşi va recupera nimic din creanţă, chiar dacă creanţa statului este afectată de o condiţie suspensivă.

Din aspectele prezentate rezultă că, în virtutea dreptului de ipotecă legală de rang I (potrivit art. 10 din H.G. nr. 717/2009), Statul Român are dreptul să fie despăgubit integral din preţul imobilului ipotecat şi, numai apoi, din ceea ce rămâne, urmează să se despăgubească şi creditorul-intimat P.B. (...). Având în vedere că şi finanţatorul U. este un creditor privilegiat, evident că şi acesta se va îndestula prioritar intimatei.

Or, intimatul nu va ajunge să-şi recupereze creanţa, astfel că nu justifică un interes în efectuarea executării silite prin vânzarea imobilului ce face obiectul executării, întrucât nu este de natură să conducă satisfacerea creanţei pentru care s-a demarat executarea silită.

În concluzie, Statul Român este ţinut, în virtutea obligaţiei de garanţie, la plata soldului finanţării garantate, diferenţa urmând să fie suportată de cel de-al doilea creditor ipotecar – U., iar la momentul distribuirii sumei obţinute prin vânzarea la licitaţie publică, preţul va fi împărţit între cei doi creditori ipotecari în cote egale de 50%, proporţional cu procentul de garantare, context în care creditoarea nu va ajunge să-şi recupereze nimic din creanţă, astfel că nu justifică un interes în efectuarea executării silite prin vânzarea imobilului ce face obiectul executării.

Mai mult decât atât, vânzarea la licitaţie publică lezează drepturile Statului Român, prin Ministerul Finanţelor Publice, pentru următoarele considerente:

Art. 17 alin. (1) din H.G. nr. 717/2009 stipulează că: „Sumele garantate de F.N.G.C.I.M.M. se plătesc finanţatorului de către Ministerul Finanţelor Publice din bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Finanţelor Publice – Acţiuni generale, şi se recuperează, prin executare silită, de către organele competente ale Agenţiei Naţionale de Administrare fiscală de la beneficiarii finanţării garantate, persoane fizice, conform reglementărilor legale în materie de colectare a creanţelor fiscale".

Potrivit dispoziţiilor sus-citate, în cazul în care beneficiarul programului încetează plata creditului, soldul finanţării garantate este plătit finanţatorului de către Ministerul Finanţelor Publice din bugetul de stat, urmând ca acesta să recupereze respectivele sume prin executarea bunului ce a făcut obiectul garanţiei, potrivit O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Or, în speţă, executarea se efectuează deja de către executorul judecătoresc, potrivit Codului de procedură civilă.

Astfel, potrivit art. 867 NCPC, creanţele garantate se plătesc după achitarea cheltuielilor de executare silită. Or, preţul care va fi obţinut din vânzarea la licitaţie publică fiind mai mic decât soldul finanţării garantate, prin scăderea şi a cheltuielilor de executare din preţul obţinut, suma ce va fi distribuită statului după vânzarea bunului se reduce considerabil.

Pe cale de consecinţă, Statul Român, prin Ministerul Finanţelor Publice, plăteşte finanţatorului jumătate din soldul finanţării garantate, urmând să-şi recupereze suma achitată din vânzarea efectuată în dosarul nr. [...], în condiţiile în care din preţul obţinut executorul judecătoresc reţine cu prioritate cheltuielile de executare, eliberând diferenţa Statului Român, prin Ministerul Finanţelor Publice, şi U., suma de recuperat a acestuia din urmă se diminuează cu suma reprezentând cheltuieli de executare. Practic, în final, cei doi creditori ipotecari ajung să suporte cheltuielile de executare generate de urmărirea îndestulării creanţei creditorului P.B.

Este adevărat că, din momentul încheierii contractului de garantare, Statul Român, prin Ministerul Finanţelor Publice, suportă jumătate din riscul garantării, adică neplata, parţială sau integrală, de către beneficiar a finanţării garantate (principalului) [art. 5 lit. f) din H.G. nr. 717/2009], însă nu există nicio dispoziţie legală care să-l oblige la mai mult.

Drept urmare, Statul Român, prin Ministerul Finanţelor Publice, este ţinut cel mult de plata valorii garanţiei, astfel că suportarea cheltuielilor de executare ocazionate de încercarea acoperirii creanţei altui creditor îi lezează în mod evident drepturile şi excede cadrului legal, cu atât mai mult cu cât, astfel cum a arătat anterior, executarea silită nu va satisface în nicio măsură creanţa creditoarei.

În drept, contestatorul a invocat prevederile art. 712, art. 690 alin. (1) pct. 3 şi art. 882 alin. (1) şi (2), art. 712-718 alin. (1) NCPC, precum şi toate dispoziţiile legale invocate în cuprinsul contestaţiei la executare.

Legal citaţi, creditoarea şi debitorii nu au formulat întâmpinare. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

În fapt, imobilul situat în localitatea Bucureşti, str. [...], a fost achiziţionat de numiţii M.D. şi M.R. prin procedura reglementată de O.U.G. nr. 60/2009 privind unele măsuri în vederea implementării programului „Prima casă".

În acest sens, contractul de garantare pentru achiziţia de locuinţe nr. [...]/22.01.2013 a fost încheiat, pe de o parte, între Statul Român, prin mandatar Fondul Naţional de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici şi Mijlocii SA – I.F.N., şi U., în calitate de finanţator, şi M.D. şi M.R., în calitate de beneficiar, pe de altă parte.

În temeiul prevederilor art. 1 alin. (7) din O.U.G. nr. 60/2009, Statul Român a dobândit dreptul de ipotecă de rang I asupra imobilului, drept ce a fost intabulat în cartea funciară la data de 01.02.2013, cu interdicţia de înstrăinare pe o perioadă de 5 ani de la data dobândirii şi grevare cu alte sarcini pe întreaga durată a finanţării în cotă-indiviză de 50% în favoarea sa şi în cotă-indiviză de 50% în favoarea U., conform extras carte funciară [...].

La data de 04.11.2013, a fost încheiat între M.D. şi M.R., beneficiarii programului „Prima casă", şi intimatul P.B. contractul de fideiusiune nr. [...]/04.11.2013 pentru

restituirea împrumutului acordat, fiind garantată cu tot patrimoniul prezent şi viitor al fideiusorilor.

Prin încheierea din data de 11.11.2015 din dosarul de executare silită nr. [...], a fost admisă cererea intimatului din prezenta cauză şi a fost încuviinţată executarea silită prin toate formele, inclusiv executare silită imobiliară asupra imobilului situat în localitatea Bucureşti, str. [...], la data de 30.08.2016 fiind emisă publicaţia de vânzare imobiliară.

În drept, instanţa a constatat că imobilul împotriva căruia a fost începută executarea silită în dosarul de executare nr. [...] al BEJ T.C.A., situat în localitatea Bucureşti, str. [...], a fost achiziţionat de numiţii M.D. şi M.R. prin procedura reglementată de O.U.G. nr. 60/2009 privind unele măsuri în vederea implementării programului „Prima casă", fiind grevat de o ipotecă legală în favoarea Statului Român şi supus unei interdicţii de înstrăinare, pe o perioadă de 5 ani.

Contractul de garantare pentru achiziţia de locuinţe [...]/22.01.2013 a fost încheiat, pe de o parte, între Statul Român, prin mandatar Fondul Naţional de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici şi Mijlocii SA – I.F.N., şi U., în calitate de finanţator, şi M.D. şi M.R., în calitate de beneficiar, pe de altă parte.

În aceste condiţii, instanţa a reţinut că reclamantul are calitate procesuală activă într-o acţiune întemeiată pe contractul de garantare pentru achiziţia de locuinţe, la care a fost parte, referitoare la imobilul a cărui achiziţie a fost finanţată prin acesta.

Astfel, în temeiul art. 1 alin. (7) din O.U.G. nr. 60/2009, instanţa a reţinut că Statul Român a dobândit dreptul de ipotecă de rang I asupra imobilului, drept ce a fost intabulat în cartea funciară la data de 01.02.2013, cu interdicţia de înstrăinare pe o perioadă de 5 ani de la data dobândirii şi grevare cu alte sarcini pe întreaga durată a finanţării în cotă-indiviză de 50% în favoarea sa şi în cotă-indiviză de 50% în favoarea U.

În aceste condiţii, instanţa a reţinut că reclamantul-contestator justifică şi interes în formularea prezentei acţiuni, ca urmare a modului în care ipoteca legală instituită în favoarea sa asupra imobilului debitorilor M. a fost afectată prin actele de executare silită asupra imobilului.

În ceea ce priveşte interdicţia de înstrăinare, instanţa a reţinut că aceasta este o interdicţie cu caracter absolut, vizând atât actele de înstrăinare voluntară, cât şi cele efectuate fără consimţământul proprietarului imobilului, având în vedere că textul nu distinge între modurile de înstrăinare, iar unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă.

Instanţa a constatat că imobilul a fost scos la vânzarea prin licitaţie publică, potrivit publicaţiei de vânzare imobiliară, emisă la data de 30.08.2016, în dosarul de executare nr. [...] al BEJ T.C.A., la cererea creditorului subsecvent P.B., în baza contractului de fideiusiune nr. [...]/04.11.2013.

Procedura de urmărire silită asupra bunurilor imobile constituie tot o modalitate de înstrăinare a dreptului de proprietate, neavând relevanţă inexistenţa consimţământului proprietarului la vânzarea bunului.

Mai mult decât atât, potrivit art. 2329 alin. (2) şi (3) NCC, toate bunurile care sunt, potrivit legii, inalienabile sunt şi insesizabile, adică nu pot fi executate silit, cu condiţia ca acestea să fie înscrise în registrele de publicitate imobiliară, condiţie care este îndeplinită în prezenta cauză.

În cauză, instanţa a constatat că, faţă de programul social iniţiat de Guvernul României, supus unei legislaţii speciale, în baza căreia a fost încheiat contractul de garantare pentru achiziţia de locuinţe nr. [...]/05.10.2011, asupra locuinţelor dobândite prin intermediul acestui program este instituit un regim derogatoriu de la cel de drept comun, ce prevede o interdicţie legală absolută de înstrăinare a imobilelor, ce priveşte toate modalităţile de înstrăinare, inclusiv vânzarea în cadrul executării silite, pe o perioadă de 5 ani.

Acest regim este justificat de garantarea contractelor de credit, cu ajutorul cărora beneficiarii legii achiziţionează imobile, de către Statul Român, prin Fondul Naţional de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici şi Mijlocii SA – I.F.N., aspect care îndreptăţeşte statul la obţinerea anumitor garanţii şi la instituirea anumitor limite ale dreptului de proprietate asupra imobilelor dobândite.

Instanţa a reţinut că nu era necesar a fi făcută în cauză dovada de către contestator a soldului actual al finanţării, cât timp interdicţia de înstrăinare operează independent de valoare soldului creditului garantat, pe o perioadă de 5 ani (în speţă, până la data de 22.01.2018).

Prin urmare, având în vedere considerentele expuse anterior, instanţa a admis contestaţia la executare şi a dispus anularea actelor de executare efectuate în dosarul de executare nr. [...] al BEJ T.C.A., cu încălcarea interdicţiei absolute de înstrăinare de 5 ani.

HOTĂRÂRE PREALABILĂ

Prin **Decizia nr. 32 din 15.05.2017** (M. Of. nr. 460 din 20.06.2017), pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a statuat că *sintagma „interdicţia de înstrăinare a locuinţei pe o perioadă de 5 ani", cuprinsă în prevederile art. 1 alin. (7) din O.U.G. nr. 60/2009 privind unele măsuri în vederea implementării programului „Prima casă", aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 368/2009, cu modificările şi completările ulterioare, se interpretează în sensul că imobilele asupra cărora este instituită interdicţia de înstrăinare nu pot face obiectul unei executări silite pornite la cererea unor creditori chirografari, fiind alienabile condiţionat de acordul Ministerului Finanţelor Publice şi al băncii finanţatoare.*

În motivare, s-au reţinut următoarele:

Scopul declarat al adoptării O.U.G. nr. 60/2009, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 368/2009, cu modificările şi completările ulterioare, a fost acela de implementare de măsuri anticriză, prin deblocarea procesului de creditare şi dinamizarea activităţii de construcţii, precum şi facilitarea accesului persoanelor fizice la achiziţia sau construirea de imobile cu destinaţia de locuinţe prin contractarea de credite garantate de stat. Concret, în limita unui plafon anual al garanţiilor, Ministerul Finanţelor Publice a mandatat Fondul Naţional de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici şi Mijlocii să emită garanţii în numele şi în contul statului, în favoarea băncilor care acordă credite persoanelor fizice pentru achiziţia sau construirea unei locuinţe, aşa cum rezultă din prevederile art. 1 alin. (3) şi (5) din O.U.G. nr. 60/2009.

În esenţă, Fondul Naţional de Garantare a Creditelor pentru Întreprinderile Mici şi Mijlocii îşi asumă obligaţia, printr-un angajament expres, necondiţionat şi irevocabil,

materializat într-un contract de garantare, să acopere pierderea suportată de finanţator, ca urmare a producerii riscului de credit, constând în neplata de către beneficiar a finanţării garantate [art. 1 alin. (4) din O.U.G. nr. 60/2009, explicitat prin art. 5 lit. b), e) şi f) din Anexa nr. 1 la H.G. nr. 717/2009 privind aprobarea normelor de implementare a programului „Prima casă", cu modificările şi completările ulterioare].

În baza contractului de garantare, asupra imobilelor achiziţionate în cadrul acestui program se instituie în favoarea Statului român, reprezentat prin Ministerul Finanţelor Publice, precum şi în favoarea finanţatorilor, proporţional cu procentul de garantare, un drept de ipotecă legală de rangul I, interdicţia de înstrăinare a locuinţei pe o perioadă de 5 ani şi interdicţia de grevare cu sarcini pe toată durata garanţiei.

Aşadar, prin art. 1 alin. (7) din O.U.G. nr. 60/2009, a cărui interpretare se solicită prin prezenta sesizare, se instituie, în cadrul unor raporturi juridice complexe, stabilite între stat, banca finanţatoare-împrumutător, pe de o parte, şi aceasta din urmă şi beneficiarul-împrumutat, pe de altă parte, o serie de garanţii menite să asigure recuperarea creanţelor statului şi ale băncii.

Revenind la analiza naturii juridice a acestei interdicţii de înstrăinare a unui bun proprietate privată, se impune a preciza că dreptul de proprietate privată constituie obiectul unui regim de protecţie de ordin constituţional. Astfel, dreptul de proprietate este garantat, conţinutul şi limitele acestuia fiind stabilite prin lege, conform art. 44 alin. (1) şi (2) din Constituţia României.

Bunurile proprietate privată nu numai că sunt în circuitul civil general, dar circulaţia lor rapidă, punerea lor imediată în valoare sunt de natură să asigure însăşi vigoarea unei economii de tip concurenţial.

Potrivit art. 553 alin. (4) teza I NCC, „Bunurile obiect al proprietăţii private, indiferent de titular, sunt şi rămân în circuitul civil, dacă prin lege nu se dispune altfel".

Aceste bunuri pot fi înstrăinate, pot face obiectul unei urmăriri silite şi pot fi dobândite în orice alt mod prevăzut de lege. Prin urmare, dreptul de proprietate fiind un drept fundamental, exerciţiul său nu poate fi restrâns decât prin lege şi numai dacă se impune, în condiţiile art. 53 din Constituţia României, restrângerea nu poate fi decât temporară şi proporţională cu situaţia care a determinat-o, fără a atinge însăşi existenţa dreptului.

În acest context se impune a stabili natura juridică a unei astfel de interdicţii legale temporare de înstrăinare având ca obiect un bun proprietate, privată, respectiv dacă reprezintă o incapacitate legală de a înstrăina instituită *intuitu personae*, în considerarea titularului dreptului de proprietate, sau, dimpotrivă, constituie o indisponibilizare legală, instituită *intuitu rei,* adică în considerarea naturii, destinaţiei sau situaţiei juridice speciale a acelui bun.

O atare analiză este utilă, întrucât conduce la dezlegarea chestiunii de drept deduse spre rezolvare, anume dacă imobilele dobândite în condiţiile acestei legi speciale sunt sau nu sesizabile în perioada în care este incidentă interdicţia de înstrăinare.

Astfel, între incapacităţile civile de a înstrăina şi/sau a dobândi şi interdicţiile legale de înstrăinare a unor bunuri există deosebiri importante.

Ca domeniu de aplicare, incapacităţile civile de a înstrăina şi/sau a dobândi sunt fie interdicţii generale de a încheia anumite categorii de acte civile (incapacităţile de exerciţiu), fie interdicţii speciale de a încheia anumite acte civile (incapacităţile

speciale de folosinţă). Or, inalienabilităţile sunt interdicţii de a înstrăina anumite categorii de bunuri.

După finalitatea lor, incapacităţile civile sunt măsuri de protecţie sau cu caracter de sancţiune, instituite *intuitu personae*, în considerarea persoanei declarate incapabile de a încheia acte de înstrăinare sau dobândire, în vreme ce cazurile de inalienabilitate fiind instituite *propter rem*, fie în considerarea naturii sau destinaţiei bunurilor, fie în considerarea situaţiei lor juridice speciale, sunt destinate să asigure folosirea bunurilor conform destinaţiei sau naturii lor ori în vederea realizării obiectivelor urmărite de legiuitor.

În funcţie de gradul de opozabilitate, incapacităţile civile pot fi absolute (instituite între incapabil şi toate celelalte persoane) sau relative (stabilite între persoane, pe de altă parte). Indisponibilizările legale sunt, dimpotrivă, interdicţii absolute de înstrăinare, în afară de cazul când prin lege s-ar dispune altfel, întrucât sunt instituite *intuitu rei*, iar nu în considerarea persoanei. Spre exemplu, sunt incapacităţi absolute incapacităţile speciale de folosinţă prevăzute de art. 988 şi de art. 1653 alin. (1) NCC, precum şi incapacităţile de exerciţiu propriu-zise. Incapacităţile relative sunt numai incapacităţile speciale de folosinţă, cum sunt cele prevăzute de art. 1654 NCC.

Se poate observa că incapacităţile civile sunt limite ale capacităţii civile de folosinţă sau de exerciţiu ale persoanei fizice sau persoanei juridice, în vreme ce cazurile de inalienabilitate sunt îngrădiri ale dreptului de proprietate, şi anume ale dreptului de dispoziţie (*ius abutendi*). Sub acest aspect, faţă de precizările făcute mai sus, bunurile proprietate privată nu pot fi declarate inalienabile decât temporar, proporţional cu situaţia ce a determinat această restrângere de drepturi, pe când îngrădirea capacităţii de folosinţă a persoanei poate fi dispusă şi pe durată nedeterminată, nefiind vorba de restrângerea exerciţiului unui drept subiectiv civil determinat, ci de limitarea vocaţiei de a dobândi un drept subiectiv civil.

Incapacităţile civile încetează fie prin abrogarea normei prohibitive, fie prin încetarea cauzei sau împrejurării în temeiul căreia au fost stabilite (ajungerea la majorat, încetarea calităţii de magistrat, grefier, practician în insolvenţă ş.a.m.d.), fie prin decesul persoanei incapabile. Or, indisponibilitatea unui bun încetează când este reintrodus în circuitul civil, prin abrogarea interdicţiei legale, prin împlinirea termenului pentru care fusese instituită sau, după caz, în momentul în care bunul este distrus sau demolat.

Faţă de cele mai sus-arătate, interdicţia de înstrăinare instituită prin dispoziţiile art. 1 alin. (7) din O.U.G. nr. 60/2009 este o inalienabilitate prevăzută *propter rem*, luată în consideraţia bunului (*intuitu rei*), iar nu a persoanei titulare a dreptului, nefiind o simplă incapacitate specială de înstrăinare a locuinţei, stabilită *intuitu personae*. Astfel, orice interdicţie de înstrăinare instituită *intuitu personae*, fie că are caracter absolut, fie că are caracter relativ, are drept scop ocrotirea intereselor persoanelor incapabile faţă de abuzurile terţilor sau, după caz, ocrotirea intereselor titularului dreptului faţă de abuzurile persoanelor aflate în anumite situaţii speciale ce pot influenţa condiţiile vânzării.

Or, scopul urmărit de legiuitor prin instituirea acestei interdicţii de înstrăinare [interdicţie înscrisă, de altfel, şi în textul alin. (7^1) şi (7^2) ale art. 1, ce stipulează acelaşi ansamblu de garanţii nu numai în cazul locuinţelor achiziţionate, ci şi în cazul locuinţelor ce urmează să se construiască de către beneficiari individuali sau prin

asociaţii fără personalitate juridică] a fost total diferit. Astfel, creanţele rezultate din garanţiile acordate şi plătite instituţiilor de credit în cadrul programului sunt asimilate creanţelor bugetare, iar recuperarea acestora se realizează potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală, aşa cum rezultă din dispoziţiile art. 1 alin. (8)-(10) din O.U.G. nr. 60/2009, potrivit cărora: „(8) Creanţele rezultate din garanţiile acordate şi plătite instituţiilor de credit în cadrul Programului sunt asimilate creanţelor bugetare a căror recuperare se efectuează de către Agenţia Naţională de Administrare Fiscală, conform procedurii reglementate de Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, care se aplică în mod corespunzător. (8^1) Dispoziţiile art. 242 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, nu sunt aplicabile în cazul executării silite pentru stingerea creanţelor datorate bugetului de stat rezultate din executarea garanţiilor emise în numele şi în contul statului în favoarea băncilor care acordă credite persoanelor fizice pentru achiziţia sau construirea unei locuinţe în cadrul Programului. (9) Valorificarea bunului care face obiectul contractului de garanţie, în cadrul procedurii de executare silită prevăzute la alin. (8), se efectuează de către organele competente ale Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală. (10) Sumele încasate potrivit prevederilor alin. (9), (10^2) şi (10^3) sunt venituri ale bugetului de stat, proporţional cu procentul de garantare stabilit potrivit alin. (3^3)".

În acest context, scopul instituirii interdicţiei de înstrăinare ce face obiectul analizei de faţă a fost acela ca, alături de celelalte garanţii instituite de legiuitor (ipoteca legală şi interdicţia de grevare cu alte sarcini), să asigure satisfacerea în proporţie cât mai mare a creanţei bugetare ce se naşte în cadrul acestor raporturi juridice complexe. Or, din această perspectivă, realizarea obiectivelor urmărite de legiuitor ar fi eludată în situaţia în care s-ar accepta că indisponibilizarea imobilului a fost stabilită în considerarea persoanei titulare a dreptului şi, fiind o simplă incapacitate specială de a înstrăina, sunt interzise doar actele juridice voluntare translative de proprietate, nu şi vânzarea silită, realizată în cadrul unei proceduri publice. Este lesne de observat că înstrăinarea prin acte juridice între vii a imobilului, categorie în care intră şi vânzarea silită, are ca efect reducerea şansei de realizare a creanţei bugetare, fie şi prin diminuarea sumelor cuvenite bugetului de stat cu cuantumul cheltuielilor de executare.

De altfel, prin alte legi speciale au mai fost instituite asemenea limite ale exerciţiului prerogativei dispoziţiei juridice privitor la bunuri proprietate privată dobândite în condiţiile prevăzute de aceste legi. Unele dintre aceste dispoziţii legale sunt aplicabile şi după intrarea în vigoare a noului Cod civil, cum ar fi interdicţia de înstrăinare a locuinţelor cumpărate cu credite de la Casa de Economii şi Consemnaţiuni, care nu pot vândute fără autorizarea prealabilă a finanţatorului până la rambursarea integrală a creditului (art. 12 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuinţe construite din fondurile statului către populaţie, cu modificările şi completările ulterioare), interdicţia de înstrăinare a investiţiilor imobiliare realizate prin acordarea de credite ipotecare, fără acordul scris şi prealabil dat de creditorul ipotecar (art. 5 din Legea nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiţii imobiliare, cu modificările şi completările ulterioare).

Până la intrarea în vigoare a actualului Cod civil au existat şi alte indisponibilizări legale ale unor imobile, terenuri şi construcţii, dobândite în temeiul unor legi speciale, respectiv cele referitoare la locuinţele dobândite de chiriaşi în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situaţiei juridice a unor imobile cu destinaţia de locuinţe, trecute în proprietatea statului, cu modificările ulterioare – art. 9 alin. (8) –, la terenurile atribuite în conformitate cu dispoziţiile art. 19 alin. (1), art. 21 şi art. 43 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare (art. 32 din Lege).

Aceste dispoziţii legale au fost abrogate expres prin art. 230 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările şi completările ulterioare, însă pentru analiza de faţă prezintă relevanţă cele statuate prin Decizia nr. LXXIX/2007 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, Secţiile Unite, pronunţată în recurs în interesul legii, cu privire la interpretarea şi aplicarea art. 9 alin. (8) din Legea nr. 112/1995.

Astfel, prin decizia menţionată, instanţa supremă a stabilit că interdicţia de înstrăinare instituită prin acest text de lege nu echivalează cu scoaterea din circuitul civil a imobilului şi că, prin urmare, acesta poate constitui obiect al executării silite.

Această interpretare este folosită ca argument în sprijinul opiniei că indisponibilizarea locuinţelor prevăzută de art. 1 alin. (7) din O.U.G. nr. 60/2009 nu împiedică vânzarea la licitaţie a acestora, în cadrul executării silite, pornite la cererea unui creditor chirografar.

Se constată însă că motivele pentru care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a ajuns la această concluzie nu subzistă în cadrul sesizării de faţă. S-a reţinut, în esenţă, că indisponibilizarea pe o perioadă determinată, de 10 ani, a urmărit să restricţioneze eventualele tendinţe speculative cu asemenea imobile achiziţionate în condiţii speciale, de regulă avantajoase pentru dobânditori. Or, finalitatea textului ce face obiectul sesizării de faţă este diferită, constând, aşa cum s-a reţinut în precedentele considerente, în asigurarea satisfacerii creanţei bugetare. Şansele de realizare a creanţei, prin conservarea imobilului în patrimoniul beneficiarului programului „Prima casă" o perioadă determinată de timp, de 5 ani, ar fi în egală măsură zădărnicite atât prin înstrăinarea bunului în baza unor acte juridice voluntare, cât şi prin vânzarea lui pe calea executării silite.

Un alt argument în susţinerea opiniei că prevederile art. 1 alin. (7) din O.U.G. nr. 60/2009 nu instituie un caz de inalienabilitate şi insesizabilitate temporară şi absolută, ci doar o incapacitate de drept civil, o indisponibilizare *intuitu personae*, constă în aceea că, înăuntrul termenului de 5 ani, este posibilă totuşi înstrăinarea imobilului, cu acordul sau, după caz, din iniţiativa Ministerului Finanţelor Publice şi a băncii finanţatoare.

Este adevărat că prin prevederile art. 1 alin. (7^4)-(7^{11}) din O.U.G. nr. 60/2009 s-au instituit o serie de excepţii de la prevederile alin. (7)-(7^2) ale aceluiaşi articol. Însă, inalienabilitatea unor bunuri nu înseamnă că ele sunt indisponibile total, ci ea cunoaşte grade diferite, în funcţie de natura, destinaţia sau situaţia concretă a bunurilor scoase din circuitul civil.

În speţă, dat fiind scopul instituirii interdicţiei de înstrăinare, obiectivul urmărit de legiuitor, de garantare a realizării atât a creanţei bugetare, cât şi a creanţei

băncii finanţatoare, imobilele sunt inalienabile parţial sau, altfel spus, sunt alienabile condiţionat de acordul Ministerului Finanţelor Publice şi al băncii finanţatoare.

În sfârşit, s-a mai susţinut că, potrivit art. 2376 NCC, actele de dispoziţie asupra imobilului ipotecat sunt valabile chiar dacă cel care a dobândit bunul cunoaşte stipulaţia din contractul de ipotecă ce interzice transferul, astfel că interdicţia de înstrăinare stipulată de textul de lege analizat nu poate avea nicio consecinţă câtă vreme asupra imobilului s-a constituit o ipotecă. Un atare argument este străin de chestiunea de drept ce face obiectul analizei întrucât, în speţă, este vorba de un caz de inalienabilitate legală, fiind stabilit prin lege, iar nu prin voinţa părţilor, respectiv printr-o clauză de inalienabilitate inclusă într-un contract de ipotecă.

Aşa fiind, este corectă opinia că, după cum rezultă în mod explicit din prevederile art. 2329 alin. (2) NCC, bunurile care sunt, potrivit legii, inalienabile sunt şi insesizabile. Cum, potrivit art. 2324 alin. (2) NCC, nu pot face obiectul garanţiei comune a creditorilor bunurile insesizabile, rezultă că imobilele dobândite în cadrul programului „Prima casă" nu pot face obiectul executării silite, pornite la cererea unui creditor chirografar, pe o perioadă de 5 ani de la data achiziţionării acestora.

Concluzionând, se reţine că interdicţia de înstrăinare prevăzută de art. 1 alin. (7) din O.U.G. nr. 60/2009 este *un caz de inalienabilitate legală, specială, deoarece vizează anumite imobile, achiziţionate sau construite în condiţiile legii speciale, prin credite garantate de stat.* Totodată, este un *caz de indisponibilitate parţială, întrucât locuinţele în discuţie pot fi înstrăinate cu acordul Ministerului Finanţelor Publice şi al băncii finanţatoare, dacă sunt îndeplinite condiţiile stipulate de lege, inclusiv prin vânzare forţată, în cadrul executărilor silite pornite de către cei doi creditori sus-arătaţi.* În fine, *inalienabilitatea are caracter temporar, imobilele neputând fi înstrăinate o perioadă de 5 ani.*

56. Contestaţie la executare. Posibilitatea executorului de a desemna un expert pentru actualizarea creanţei

Desemnarea unui expert contabil pentru calcularea dobânzii fiscale aferente unei obligaţii de plată nu este interzisă prin vreo dispoziţie a noului Cod de procedură civilă. Din contră, faptul că legea de procedură civilă dă în competenţa executorului judecătoresc atribuţia de actualizare a creanţei relevă doar că nu este necesar concursul instanţei de executare pentru o asemenea operaţiune. Acest lucru nu înseamnă, totuşi, că executorul judecătoresc nu poate apela la serviciile unui expert pentru determinarea sumei cu care creanţa va fi actualizată. În situaţia în care executorul apelează la opinia unui expert, acest lucru nu înseamnă că expertul actualizează creanţa în locul executorului judecătoresc, ci doar că expertul îi indică executorului o sumă, pe care executorul o va prelua ulterior, după libera sa apreciere, în încheierea de actualizare a creanţei, ceea ce înseamnă că tot executorul judecătoresc actualizează creanţa, iar nu expertul contabil.

Lipsa unei reglementări exprese cu privire la posibilitatea executorului judecătoresc de a desemna un expert pentru actualizarea creanţei nu echivalează cu interdicţia desemnării expertului, neputându-se afirma că activităţile pe care

le poate desfăşura un executor judecătoresc sunt exclusiv cele enumerate în noul Cod de procedură civilă şi în Legea nr. 188/2000. Din contră, aceste acte normative sunt doar un cadru general în interiorul căruia executorul poate desfăşura toate acele activităţi care sunt reglementate de lege sau care nu îi sunt interzise, iar nu doar acele activităţi menţionate expres, legiuitorul neavând posibilitatea, faţă de diversitatea situaţiilor de fapt întâmpinate, de a reglementa fiecare aspect al activităţii unui executor judecătoresc.

Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 6043 din 18.09.2017, apelată, www.rolii.ro

Prin acţiunea înregistrată la data de 01.09.2017, contestatorul M.D.R.A.P.F.E. a chemat în judecată intimatul I.N.C.D.B.A. – IBA Bucureşti, solicitând instanţei ca prin hotărârea ce o va pronunţa să dispună anularea încheierii de desemnare a unui expert autorizat nr. [...]/11.08.2017, emisă în dosarul execuţional nr. [...]/2017, instrumentat de BEJ I.M.D.

În motivarea acţiunii, contestatorul a arătat faptul că, prin sentinţa civilă nr. 2605/06.10.2014, pronunţată în dosarul nr. [...], Curtea de Apel Bucureşti a admis în parte acţiunea I.N.C.D.B.A., a anulat decizia nr. 1961/11.04.2014, emisă de M.F.E., a admis în parte contestaţia, a anulat în parte nota de constatare nr. [...]/09.02.2012, emisă de M.E.C.M.A. numai în ceea ce priveşte constatările făcute şi măsurile dispuse în legătură cu actele adiţionale nr. 1/17.05.2010, nr. 6/01.06.2011 şi nr. 8/11.10.2011, toate la contractul de achiziţie nr. 68/02.12.2009. De asemenea, pârâtul M.F.E. a fost obligat la plata sumelor reprezentând valoarea corecţiei financiare aplicate pentru actele adiţionale indicate anterior, precum şi a dobânzii aferente.

Recursul declarat de M.F.E. a fost respins ca nefondat de către Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, prin decizia nr. 3490/08.12.2016, fiind admis cel formulat de I.N.C.D.B.A., în sensul casării, în parte, a sentinţei atacate, anularea actelor contestate şi, în privinţa actelor adiţionale nr. 2/18.06.2010 şi nr. 3/23.09.2010, menţinând celelalte dispoziţii ale sentinţei.

Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a pronunţat şi decizia nr. 1771/12.05.2017, prin care a admis cererea formulată de I.N.C.D.B.A. şi a lămurit dispozitivul deciziei nr. 3490/08.12.2016, în sensul că a obligat pârâtul M.D.R.A.P.F.E. la plata sumelor reprezentând valoarea corecţiilor financiare aplicate, aferente actului adiţional nr. 2/18.06.2012 şi actului adiţional nr. 3/23.09.2010 şi a dobânzii aferente.

De asemenea, contestatorul a arătat faptul că instituţia creditoare a demarat executarea silită care face obiectul dosarului nr. [...]/2017, în vederea urmăririi şi încasării sumei de 874.896,54 lei, reprezentând debit principal, precum şi dobândă fiscală aferentă, la care se adaugă suma de 16.982,46 lei, reprezentând cheltuieli de executare silită.

În cadrul dosarului execuţional, prin încheierea de desemnare expert autorizat nr. [...]/11.08.2017, în dosarul de executare nr. [...]/2017, BEJ I.D.M. a dispus numirea doamnei G.M.C. în calitate de expert contabil judiciar, consultant fiscal, auditor financiar, evaluator independent, practician în insolvenţă în cadrul C.M.I. IPURL, pentru realizarea expertizei tehnice de specialitate, în vederea stabilirii dobânzii fiscale aferente creanţei în sumă de 874.896,54 lei.

Contestatorul a criticat această încheiere de desemnare a unui expert autorizat, apreciind faptul că, față de dispozițiile art. 628 alin. (3) și (5) NCPC, invocate de către executor, actualizarea valorii obligației principale stabilite în bani se realizează de către executorul judecătoresc, conform titlului executoriu. Susținerea executorului judecătoresc, în sensul că el însuși nu poate proceda la stabilirea dobânzii fiscale, este contrazisă de dispozițiile legale, atât sub aspectul competenței, cât și sub aspecte de fond, întrucât acesta este în măsură să calculeze dobânda fiscală prin aplicarea la creanța principală a procentului prevăzut în mod expres de art. 174 alin. (5) NCPF. Mai mult, art. 628 alin. (3) NCPC nu poate constitui temei de drept care să stea la baza încheierii criticate, întrucât acesta se referă la actualizarea creanței, situație care nu se regăsește în speță.

De asemenea, contestatorul a invocat dispozițiile art. 2, art. 5 și art. 56 din Legea nr. 188/2000, arătând faptul că executorul judecătoresc își desfășoară activitatea exclusiv în aplicarea legii și poate lua doar măsurile pe care legiuitorul le-a prevăzut în mod expres.

Pe de altă parte, contestatorul a apreciat că măsura desemnării unui expert va atrage costuri suplimentare, or, stabilirea de către legiuitor în sarcina executorului a calculului sumelor accesorii creanței principale a urmărit tocmai negenerarea de costuri suplimentare și nejustificate în sarcina debitorului, în scopul respectării principiului echității, întrucât executarea silită are ca finalitate satisfacerea creanței creditorului, iar nu pedepsirea debitorului prin obligarea la plata unor cheltuieli exorbitante și nejustificate.

În concluzie, având în vedere faptul că executarea silită este guvernată de principiul legalității, art. 625 NCPC stipulând expres că executarea silită se face cu respectarea dispozițiilor legii, contestatorul a solicitat anularea încheierii din data de 11.08.2017, emise în dosarul execuțional nr. [...]/2017, instrumentat de BEJ I.D.M.

În drept, cererea de chemare în judecată a fost întemeiată pe dispozițiile art. 657 alin. (3) teza finală și art. 712-719 NCPC.

Intimatul nu a formulat întâmpinare în cauză. (...).

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța a reținut următoarele:

Prin sentința civilă nr. 2605/06.10.2014, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. [...], astfel cum a fost casată în parte prin decizia nr. 3490/08.12.2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. [...], a fost anulată în parte nota de constatare nr. [...]/09.02.2012, emisă de M.E.C.M.A., în ceea ce privește constatările făcute și măsurile dispuse în legătură cu actele adiționale nr. 1/17.05.2010, nr. 2/18.06.2010, nr. 3/23.09.2010, nr. 6/01.06.2011 și nr. 8/11.10.2011 și a fost obligat M.F.E. să plătească creditorului I.N.C.D.B.A. sumele reprezentând valoarea corecției financiare aplicate pentru actele adiționale indicate anterior, precum și dobânda aferentă.

La data de 06.06.2017, creditorul a depus cerere de executare silită la BEJ I.D.M., în temeiul sentinței și deciziei sus-menționate, constituindu-se astfel dosarul de executare nr. [...]/2017.

Executarea silită a fost încuviințată prin încheierea din data de 19.06.2017, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. [...]/302/2017.

La data de 07.07.2017, executorul judecătoresc a stabilit cheltuielile de executare la suma de [...],46 lei şi l-a somat pe debitorul M.D.R.A.P.F.E. să achite debitul principal şi cheltuielile de executare.

Ulterior, la data de 11.08.2017, executorul judecătoresc a desemnat-o pe doamna expert contabil G.M.C. să calculeze dobânda fiscală datorată de debitor, aferentă debitului principal.

Instanţa a reţinut că desemnarea unui expert contabil pentru calcularea dobânzii fiscale aferente unei obligaţii de plată nu este interzisă prin vreo dispoziţie a noului Cod de procedură civilă. Din contră, faptul că legea de procedură civilă dă în competenţa executorului judecătoresc atribuţia de actualizare a creanţei relevă doar că nu este necesar concursul instanţei de executare pentru o asemenea operaţiune. Acest lucru nu înseamnă, totuşi, că executorul nu poate apela la serviciile unui expert pentru determinarea sumei cu care creanţa va fi actualizată. Instanţa a avut în vedere că, şi în situaţia în care executorul apelează la opinia unui expert, acest lucru nu înseamnă că expertul actualizează creanţa în locul executorului, ci doar că expertul îi indică executorului o sumă, pe care executorul o va prelua ulterior, după libera sa apreciere, în încheierea de actualizare a creanţei, ceea ce înseamnă că tot executorul actualizează creanţa, iar nu expertul.

Instanţa a reţinut că este şi firesc ca executorului să nu i se interzică prin vreo normă legală să apeleze la serviciile unui expert, în condiţiile în care creanţele puse în executare de executorii judecătoreşti sunt dintre cele mai variate, iar executorul este un specialist al executării silite, neavând obligaţia de a fi specialist şi în contabilitate.

Contrar celor afirmate de contestator, instanţa a reţinut că executorul nu este în măsură el însuşi să calculeze dobânda fiscală datorată de contestator, deoarece în speţă este vorba despre dobânzi care curg de la date diferite şi prin raportare la sume diferite, în contextul unei succesiuni de legi fiscale care trebuie luate în considerare şi cu valorificarea specificului raporturilor juridice care au fost deduse judecăţii, ceea ce necesită un anumit nivel de specializare al celui care realizează calculul, nivel pe care executorul, specializat într-o altă materie, nu îl deţine.

De asemenea, instanţa a reţinut că lipsa unei reglementări exprese cu privire la posibilitatea executorului judecătoresc de a desemna un expert pentru actualizarea creanţei nu echivalează cu interdicţia desemnării expertului, neputându-se afirma că activităţile pe care le poate desfăşura un executor sunt exclusiv cele enumerate în noul Cod de procedură civilă şi în Legea nr. 188/2000. Din contră, aceste acte normative sunt doar un cadru general în interiorul căruia executorul poate desfăşura toate acele activităţi care sunt reglementate de lege sau care nu îi sunt interzise, iar nu doar acele activităţi menţionate expres, legiuitorul neavând posibilitatea, faţă de diversitatea situaţiilor de fapt întâmpinate, de a reglementa fiecare aspect al activităţii unui executor.

Cu privire la cuantumul onorariului expertului, instanţa nu putut face aprecieri, având în vedere că valoarea onorariului nu a fost încă stabilită. De asemenea, faptul că expertul are mai multe specializări nu îl face neeligibil pentru efectuarea expertizei, ci, faţă de valoarea creanţei şi de faptul că se ridică problema executării unor fonduri publice, este chiar indicat să realizeze expertiza un expert cu mai multe specializări.

Pentru aceste motive, instanţa a respins contestaţia la executare, ca neîntemeiată.

57. Contestaţie la executare. Reintegrarea salariatului în postul deţinut anterior desfacerii contractului individual de muncă. Procedura aplicabilă executării silite

Titlul executoriu care prevede atât obligarea debitorului la reintegrarea creditorului pe postul deţinut anterior desfacerii contractului individual de muncă, cât şi obligarea debitorului la achitarea către creditor a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate şi reactualizate şi cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, începând cu data desfacerii contractului individual de muncă şi până la reintegrarea efectivă, cuprinde, în concret, o obligaţie de a da şi o obligaţie de a face.

Natura diferită a celor două obligaţii stabilite prin titlul executoriu justifică emiterea, în cadrul dosarului de executare, atât a unor acte de executare în conformitate cu dispoziţiile art. 904 NCPC, pentru aducerea la îndeplinire a obligaţiei de a face, respectiv reintegrarea pe postul deţinut anterior, cu termen de executare de 10 zile, cât şi a unor acte de executare în conformitate cu dispoziţiile art. 732 alin. (1) NCPC, pentru aducerea la îndeplinire a obligaţiei de a da, respectiv achitarea drepturilor băneşti, cu termen de executare de o zi.

Este posibilă executarea silită a obligaţiilor *intuitu personae*, creditorul obligaţiei având posibilitatea de a recurge la acţiunea prevăzută de art. 906 NCPC, dar numai după începerea executării silite, având în vedere că textul prevede introducerea acestei acţiuni după trecerea unui termen calculat de la data comunicării încheierii de încuviinţare a executării silite, încheiere ce presupune în mod evident existenţa unei executări silite.

Reintegrarea angajatului prin înscrierea acestuia la o altă poziţie din statul de funcţii nu constituie executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu prin care debitorul a fost obligat la reintegrarea creditorului pe postul deţinut anterior desfacerii contractului individual de muncă.

Importanţa poziţiei în statul de funcţii este dată de art. 286 alin. (3) din Legea nr. 1/2011 a educaţiei naţionale, care prevede că „În statul de funcţii sunt înscrise, în ordine ierarhică, posturile didactice şi de cercetare ocupate sau vacante, specificându-se funcţiile didactice şi de cercetare corespunzătoare şi numărul săptămânal de ore convenţionale repartizate pe activităţi de predare, seminare, lucrări practice sau de laborator, îndrumare de proiecte, îndrumare a studenţilor şi a studenţilor-doctoranzi, practică de specialitate, de cercetare şi activităţi echivalente acestora, la disciplinele din planul de învăţământ".

Faţă de aceste dispoziţii legale, nu se poate reţine niciun aspect care să exonereze debitorul de a efectua demersurile pentru respectarea obligaţiei stabilite prin titlul executoriu, deoarece s-ar goli de conţinut efectele sentinţei judecătoreşti, întrucât aşa cum debitorul obligaţiei a avut autoritatea necesară să desfiinţeze postul, tot astfel are şi autoritatea să dispună reintegrarea pe postul respectiv, cu toate elementele referitoare la funcţia, locul şi norma de muncă, pentru punerea în aplicare a hotărârii judecătoreşti.

Tribunalul Iaşi, dec. nr. 252 din 23.02.2017, definitivă, portal.just.ro

Prin sentinţa civilă nr. 7769/22.06.2016, pronunţată de Judecătoria Iaşi în dosarul nr. [...]/245/2015, s-au dispus următoarele: s-a admis în parte contestaţia la executare formulată de contestatoarea UNIV. X (C.F. 58[...]), cu sediul în Iaşi, judeţul Iaşi, în contradictoriu cu intimatul M.B., cu domiciliul în Iaşi, judeţul Iaşi; s-au anulat în parte actele de executare silită din cadrul dosarului de executare nr. 1xx/2015 al BEJ, respectiv cu privire la recuperarea sumei de 5.500 lei reprezentând cheltuieli de judecată acordate prin sentinţa civilă nr. 2225/2014, pronunţată de Tribunalul Iaşi (3.500 lei), şi sentinţa civilă nr. 99/2014, pronunţată de Tribunalul Iaşi (2.000 lei) (...).

Pentru a se pronunţa în acest sens, prima instanţă a reţinut următoarele:

Prin contestaţia la executare înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 18.02.2015, contestatoarea UNIV. X a solicitat, în contradictoriu cu intimatul M.B., anularea executării silite înseşi şi a tuturor actelor de executare din cadrul dosarului de executare nr. [...]/2015 de pe rolul BEJ, cu obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată şi restituirea taxei judiciare de timbru.

În motivare, contestatoarea a arătat, în esenţă, faptul că în dosarul de executare menţionat s-a solicitat punerea în executare silită a titlurilor executorii: sentinţele nr. 2225/23.06.2014 şi nr. 99/20.01.2014 ale Tribunalului Iaşi, deşi dispoziţiile impuse prin cele două sentinţe au fost executate benevol, astfel că executarea silită este lipsită de obiect.

Contestatoarea a precizat că a executat obligaţiile din sentinţa civilă nr. 99/2014, respectiv a virat diferenţele de drepturi salariale în cuantum de 1.275 lei, în 4 tranşe, în lunile iulie-octombrie 2014, iar cheltuielile de judecată de 2.000 lei au fost achitate prin ordine de plată la datele de 26.08.2014 şi 19.12.2014. În ceea ce priveşte sentinţa civilă nr. 2225/2014, intimatul a fost reactivat ca salariat la data de 10.07.2014 în REVISAL, fiind reînscris în statul de funcţii pentru anul universitar 2014-2015, cu începere din octombrie 2014; plata drepturilor salariale s-a realizat la data de 13.10.2014, în cuantum de 41.045 lei, iar cheltuielile de judecată de 3.500 lei au fost achitate la 19.12.2014.

S-a mai arătat că au fost virate contestatorului şi suma de 4.763 lei; la data de 19.12.2014, cu titlu de diferenţe salariale, conform sentinţei civile nr. 494/2011, i s-a plătit concediul de odihnă aferent anului universitar 2013-2014, în lunile august şi septembrie 2014, precum şi faptul că, de la data reintegrării, salariatul nu s-a prezentat la locul de muncă, motiv pentru care a fost pontat absent, iar de la data de 11.07.2014 nu a mai primit salariul.

Potrivit art. 622 NCPC, se aduc la îndeplinire prin executare silită doar acele obligaţii care nu au fost îndeplinite de bunăvoie de către debitor; contestatoarea a învederat că s-a prezentat la sediul executorului judecătoresc şi a depus toate actele necesare, însă creditorul intimat a insistat în continuarea executării silite.

A mai apreciat contestatoarea faptul că executarea silită şi actele emise sunt nelegale, deoarece executorul judecătoresc nu avea puterea de a încuviinţa şi de a pune în executare silită dispoziţiile instanţei privind reintegrarea salariatului creditor, deoarece aceasta este o obligaţie *intuitu personae*, contractul individual de muncă fiind un act juridic, deci o manifestare de voinţă, având caracter *intuitu personae*, astfel că reintegrarea unui salariat nu este susceptibilă de executare silită.

În drept, s-au invocat dispoziţiile art. 711 şi urm. NCPC [în prezent, art. 712 şi urm.]. (...)

Intimatul M.B. a depus întâmpinare la data de 23.03.2015, prin care a solicitat respingerea ca neîntemeiată a contestaţiei la executare. În motivare, acesta a arătat, în esenţă, că reintegrarea sa nu s-a făcut conform fişei postului didactic în vigoare la data concedierii, nefiind astfel reintegrat în funcţia deţinută anterior concedierii. Astfel, conform fişei postului didactic, are calitatea de cadru didactic al Facultăţii de XX din cadrul UNIV. X Iaşi, în funcţia de conferenţiar universitar la disciplina zz, specialitatea pp, în calitate de titular, poziţia I în statul de funcţii şi de personal didactic – Facultatea de XX.

În continuare, intimatul a precizat că plata drepturilor salariale şi înregistrarea în REVISAL nu reprezintă o reintegrare efectivă, atât timp cât nu a fost înscris pe poziţia I din statul de funcţii, ci la poziţia VI şi nu s-a menţionat facultatea şi nici disciplina. Astfel, a arătat că i s-a impus exercitarea activităţii didactice la specialitatea B., în cadrul Facultăţii de B., facultate şi specializare ce nu se regăsesc înscrise în fişa postului. De asemenea, normele nu corespund cu fişa postului, fiindu-i alocate activităţi de predare la [...], cursurile având un conţinut diferit. Totodată, a precizat că i s-au acordat ore de curs mai puţine decât lectorului, cu încălcarea art. 287 alin. (10) lit. b) din Legea nr. 1/2011.

A mai apreciat că sunt neîntemeiate susţinerile contestatoarei potrivit cărora reintegrarea nu este susceptibilă de executare silită, susţineri contrazise de art. 628 şi art. 631 NCPC.

În drept, s-au invocat dispoziţiile art. 205, art. 628, art. 731 NCPC, Legea nr. 1/2011 şi Regulamentul de studii universitare de licenţă.

Contestatoarea a depus răspuns la întâmpinare la data de 07.04.2015, prin care a arătat că intimatul a promovat două acţiuni împotriva sa, înregistrate pe rolul Tribunalului Iaşi, precum şi faptul că i-a comunicat acestuia, prin adresa nr. [...]/12.2014, informaţiile necesare pentru prezentarea la activitatea profesională, iar în semestrul II activitatea intimatului se desfăşoară exclusiv la specializările de licenţă din cadrul Facultăţii de XX. De asemenea, a arătat că norma didactică nu este definită prin fişa postului, ci prin statul de funcţii anual, intimatul invocând astfel reîncadrarea pe norma deţinută în anul 2008-2009, pe când concedierea s-a produs în anul universitar 2012-2013. Menţionarea la poziţia 6 din statul de funcţii a fost determinată de reorganizarea disciplinelor din cadrul departamentului, normele didactice ale colegilor de departament fiind deja constituite şi statul de funcţii întocmit, intimatul a fost menţionat la poziţia 6, poziţie ce nu îi afectează însă drepturile salariale. A mai precizat că nu are importanţă materia, disciplina la care se predă, angajatorul fiind UNIV. X Iaşi, iar componenta ştiinţifică este aceeaşi, includerea în norma sa a orelor de predare şi către studenţii BYXT nesemnificând că i s-a schimbat locul de muncă, angajatorul fiind acelaşi.

În continuare, s-a precizat faptul că, potrivit art. 286 din Legea nr. 1/2011, statele de funcţii nu se pot modifica în timpul anului universitar, astfel că intimatul a fost înscris la singura poziţie liberă, sentinţa civilă pronunţându-se în timpul anului universitar, după ce statul de funcţii pentru anul 2014-2015 fusese aprobat. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

În fapt, la data de 30.01.2015, intimatul M.B. s-a adresat cu o cerere către BEJ, prin care a solicitat punerea în executare a sentinţelor civile nr. 2225/2014 şi nr. 99/2014, pronunţate de Tribunalul Iaşi, pentru recuperarea drepturilor salariale, a cheltuielilor

de judecată şi pentru reintegrarea în funcţia deţinută anterior concedierii. Cererea a fost înregistrată pe rolul executorului judecătoresc sub nr. [...]/2015.

Prin încheierea din data de 02.02.2015, executorul judecătoresc a încuviinţat executarea silită a titlurilor executorii menţionate anterior, pentru reintegrarea creditorului pe postul deţinut anterior desfacerii contractului de muncă, plata în favoarea acestuia a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate şi reactualizate şi a celorlalte drepturi de care ar fi beneficiat acesta, începând cu data desfacerii contractului de muncă şi până la reintegrarea efectivă, cu scăderea drepturilor salariale aferente sancţiunii aplicate de instanţă, cât şi pentru recuperarea cheltuielilor de judecată în cuantum de 5.500 lei şi a cheltuielilor de executare.

Prin încheierea din data de 03.02.2015, executorul judecătoresc a stabilit cheltuieli de executare în cuantum de 2.930 lei, din care 2.000 lei onorariu de avocat, 248 lei onorariu executare silită prin raportare la obligaţia de a face şi 682 lei onorariu executare silită prin raportare la cuantumul creanţei de recuperat cu titlu de cheltuieli de judecată. La aceeaşi dată s-au emis somaţiile către debitoare; acestea, împreună cu titlurile executorii, încheierea de încuviinţare a executării silite şi cea de stabilire a cheltuielilor de executare au fost comunicate debitoarei-contestatoare la data de 04.02.2015.

Prin procesul-verbal din data de 09.03.2015, executorul judecătoresc a constatat că se impune continuarea executării silite, neexistând o reintegrare efectivă.

În drept, potrivit art. 711 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 712 alin. (1)], „Împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare".

Contestatoarea a invocat, ca motive de nelegalitate a executării silite, faptul că a executat toate obligaţiile din ambele titluri executorii benevol, anterior începerii executării silite, precum şi faptul că obligaţia de reintegrare a intimatului pe postul deţinut anterior concedierii reprezintă o obligaţie *intuitu personae* ce nu este susceptibilă de executare silită.

Instanţa a reţinut că, prin sentinţa civilă nr. 99/20.01.2014, pronunţată de Tribunalul Iaşi, contestatoarea UNIV. X Iaşi a fost obligată la plata către intimat a sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, iar prin sentinţa civilă nr. 2225/23.06.2014 a Tribunalului Iaşi, s-a dispus: înlocuirea sancţiunii desfacerii disciplinare a contractului de muncă cu sancţiunea reducerii salariului de bază cu 10% pe trei luni; obligarea contestatoarei din prezenta cauză la reintegrarea intimatului pe postul deţinut anterior desfacerii contractului de muncă; obligarea contestatoarei la achitarea către intimatul din prezenta cauză a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate şi reactualizate şi cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, începând cu data desfacerii contractului individual de muncă şi până la reintegrarea efectivă, din care se vor scădea drepturilor salariale aferente sancţiunii aplicate prin hotărâre.

Cu privire la îndeplinirea de către contestatoare a obligaţiei ce a fost stabilită prin sentinţa civilă nr. 2225/23.06.2014, constând în reintegrarea intimatului pe postul deţinut anterior desfacerii contractului de muncă, se impun următoarele precizări:

Contestatoarea a susţinut prin cererea formulată faptul că această obligaţie nu este susceptibilă de executare silită, fiind o obligaţie *intuitu personae*. Această susţinere este însă neîntemeiată, pentru considerentele ce urmează a fi expuse:

În primul rând, prin art. 1516 NCC este consacrat principiul executării în natură a obligaţiilor, potrivit căruia creditorul este îndreptăţit să pretindă şi să obţină de la debitor îndeplinirea exactă a prestaţiei la care acesta din urmă este obligat. Acelaşi text stabileşte că, în caz contrar, creditorul are posibilitatea de a apela la executarea silită a obligaţiei. De regulă, prestaţia ce formează obiectul obligaţiei este executată de debitor de bunăvoie, deci executarea în natură a obligaţiei are loc cu concursul acestuia. Dacă debitorul nu îşi execută voluntar obligaţia, creditorul va putea recurge la mijloacele pe care legea i le pune la dispoziţie, căutând să obţină satisfacerea creanţei sale pe calea executării silite. Transpunerea în planul dreptului procesual a principiului executării în natură şi voluntare a obligaţiilor constituie reglementarea conţinută în art. 622 NCPC, potrivit căruia „obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe sau printr-un alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie", iar în cazul în care debitorul nu îşi execută în acest mod obligaţia, aceasta se duce la îndeplinire prin executare silită, potrivit dispoziţiilor Cărţii a V-a din acest cod, dacă legea nu prevede altfel.

În Cartea a V-a NCPC, intitulată „Despre executarea silită", este cuprinsă întreaga materie a executării silite, structurată pe 3 titluri şi, din ansamblul reglementării, se observă că legiuitorul a fost preocupat să asigure, de regulă, satisfacerea dreptului creditorului prin obligarea debitorului la executarea chiar a prestaţiei la care s-a obligat. În cazul în care executarea în natură a obligaţiei nu mai este posibilă, se procedează la executarea ei prin acordarea de despăgubiri creditorului pentru prejudiciul pe care l-a suferit prin neexecutarea în natură a obligaţiei. Întrucât, în funcţie de obiectul lor, numai anumite obligaţii sunt susceptibile de executare silită directă, legiuitorul le-a menţionat expres în cuprinsul alin. (1) al art. 628 NCPC.

Există însă obligaţii a căror executare în natură nu poate fi realizată pe cale silită, deoarece, fiind *intuitu personae,* executarea lor implică în mod necesar participarea strict personală a debitorului. Întrucât nimeni nu poate fi silit să execute un fapt strict personal, deoarece ar însemna să fie afectată libertatea individuală, legiuitorul a considerat că este cazul să instituţionalizeze un mijloc indirect de constrângere, creat de practica judecătorească, anume daunele cominatorii (penalităţi, în reglementarea actuală – *n.n.*), pentru a-l determina pe debitorul unei obligaţii *intuitu personae* să o execute în natură.

Ca urmare, în Codul de procedură civilă a fost prevăzut art. 905 (în prezent, art. 906) prin al cărui prim alineat se stabileşte că, „dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalităţi, de către instanţa de executare".

Prin urmare, este posibilă executarea silită a obligaţiilor *intuitu personae*, creditorul obligaţiei având posibilitatea de a recurge la acţiunea prevăzută de art. 905 NCPC (în prezent, art. 906), dar numai după începerea executării silite, având în vedere că textul prevede introducerea acestei acţiuni după trecerea unui termen calculat de la data comunicării încheierii de încuviinţare a executării silite, încheiere ce presupune în mod evident existenţa unei executări silite.

Aplicarea amenzilor cominatorii (penalităţilor, în reglementarea actuală – *n.n.*) nu semnifică o executare silită propriu-zisă, ci constituie un mijloc de constrângere

indirectă a debitorului, prin intermediul patrimoniului său, pentru a executa în natură obligaţia cu caracter strict personal pe care şi-a asumat-o, constrângere ce se exercită însă în cadrul unei proceduri execuţionale. Acesta este şi motivul pentru care legiuitorul a introdus textul sus-menţionat în Titlul III, intitulat „Executarea silită directă", respectiv la Capitolul IV ce vizează executarea silită a altor obligaţii de a face sau a obligaţiilor de a nu face.

Astfel, rezultă că această procedură execuţională se desfăşoară cu respectarea prevederilor conţinute de normele cu caracter general, aplicabile tuturor modalităţilor şi formelor de executare silită, prevederi cum sunt cea referitoare la încuviinţarea executării silite de către instanţa de executare, pentru a putea fi începută executarea.

Instanţa a concluzionat că îndeplinirea de către contestatoare a obligaţiei de reintegrare a intimatului este susceptibilă de executare silită.

Odată stabilită posibilitatea creditorului de a recurge la executarea silită a obligaţiei de reintegrare în funcţia deţinută anterior concedierii, instanţa a analizat dacă, prin măsurile luate, contestatoarea şi-a îndeplinit această obligaţie.

Intimatul a fost concediat în luna aprilie 2013, astfel cum rezultă din considerentele sentinţei menţionate anterior, la momentul concedierii, acesta având funcţia de conferenţiar şi fiind înscris la poziţia I din statul de funcţii la Facultatea de XX, departamentul X, disciplina zz (stat de funcţii pentru anul universitar 2012-2013).

În realizarea obligaţiei de reintegrare, intimatul a fost înscris la poziţia 6 din statul de funcţii pentru anul universitar 2014-2015, fiind reactivat contractul în REVISAL în luna iulie 2014. Contestatoarea a precizat că nu s-a putut realiza înscrierea intimatului la poziţia I, motivat de faptul că statul de funcţii era deja întocmit, iar potrivit art. 286 din Legea nr. 1/2011, statele de funcţii nu se pot modifica în timpul anului universitar.

Această apărare a contestatoarei este însă nefondată. Potrivit art. 136 alin. (1) din Legea nr. 1/2011, „Anul universitar începe, de regulă, în prima zi lucrătoare a lunii octombrie, include două semestre şi se finalizează la 30 septembrie din anul calendaristic următor. Un semestru are, de regulă, o durată de 14 săptămâni de activităţi didactice urmate, de regulă, de minimum 3 săptămâni de examene. Structura anului universitar se aprobă de către senatul universitar. În atribuirea creditelor de studii transferabile dintr-un semestru se are în vedere o perioadă de minimum 17 săptămâni". Conform art. 286 din acelaşi act normativ, „(1) Statele de funcţii ale personalului didactic şi de cercetare se întocmesc anual, prin stabilirea de norme universitare, cu cel puţin 15 zile înainte de începerea fiecărui an universitar şi nu se pot modifica în timpul anului universitar". Într-adevăr, statele de funcţii nu se pot modifica în timpul anului universitar, însă în luna iulie 2014, când s-a comunicat sentinţa civilă nr. 2225/2014 şi s-a realizat înscrierea intimatului pe statul de funcţii, anul universitar 2014-2015 nu era început, acesta începând, potrivit art. 136 menţionat mai sus, abia în prima zi lucrătoare a lunii octombrie 2014. De asemenea, tot potrivit art. 286 din Legea nr. 1/2011, statele de funcţii trebuie concepute cu cel puţin 15 zile înainte de începerea anului universitar, astfel că statul de funcţii pentru anul universitar 2014-2015 putea fi modificat inclusiv în luna septembrie, deci cu atât mai mult în luna iulie 2014, când intimatul a fost înscris abia pe poziţia 6.

Stabilind că statul de funcţii putea fi modificat fără încălcarea dispoziţiilor legale de către contestatoare în luna iulie 2014, când aceasta avea obligaţia de a reintegra

intimatul pe postul deţinut anterior concedierii, instanţa constată că înscrierea intimatului pe poziţia 6 din statul de funcţii pentru anul universitar 2014-2015, în loc de poziţia I deţinută anterior concedierii, nu echivalează cu o reintegrare efectivă în sensul dispus de sentinţa civilă nr. 2225/2014, pronunţată de Tribunalul Iaşi, înregistrarea în REVISAL nefiind suficientă, reţinând prin urmare caracterul neîntemeiat al contestaţiei la executare cu privire la acest aspect.

În ceea ce priveşte cea de-a doua obligaţie stabilită în sarcina contestatoarei prin sentinţa civilă nr. 2225/2014, constând în achitarea către intimatul din prezenta cauză a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate şi reactualizate şi cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, începând cu data desfacerii contractului individual de muncă şi până la reintegrarea efectivă, cu reducerea salariului de bază cu 10% pe trei luni, instanţa a reţinut că aceasta a fost îndeplinită parţial. Astfel, conform raportului de expertiză efectuat în cauză de expertul judiciar C.M., de la data concedierii (aprilie 2013) şi până în luna iulie 2014, drepturile salariale indexate cu indicele de inflaţie cuvenite intimatului erau în sumă de 41.154 lei, din care contestatoarea a achitat suma de 41.045 lei, conform ordinului de plată nr. [...]/13.10.2014, instanţa reţinând că, pentru perioada aprilie 2013-10.07.2014, contestatoarea mai are de achitat către intimat o diferenţă de 109 lei. Despăgubirile au fost calculate în mod corect de către expertul judiciar la salariul brut de 4.138 lei, susţinerile intimatului cu privire la nelegalitatea deciziilor/actelor adiţionale de modificare a salariului neputând fi primite, atât timp cât acestea nu au fost anulate de către o instanţă judecătorească, nefăcând obiectul prezentei cauze. Neîntemeiată este şi susţinerea intimatului conform căreia contestatoarea datorează şi dobânda legală aferentă acestor drepturi salariale, deoarece prin sentinţa civilă nr. 2225/2014 nu a fost acordată o asemenea dobândă. Totodată, potrivit art. 628 alin. (4) NCPC, „Dacă titlul executoriu nu cuprinde dobânzi, penalităţi sau alte sume, însă ele se cuvin de drept creditorului, potrivit art. 1535 NCC sau altor dispoziţii legale speciale, acestea vor fi stabilite de către instanţa de executare la cererea creditorului, prin încheiere dată cu citarea părţilor", or, intimatul nu a indicat şi nu a făcut dovada că instanţa de executare ar fi obligat debitoarea la plata dobânzii legale.

Având în vedere că instanţa a constatat că nu a avut loc o reintegrare efectivă a intimatului în funcţia deţinută anterior concedierii, a reţinut că intimatul este în drept, în continuare, să pretindă drepturile salariale şi ulterior lunii iulie 2014, astfel cum în mod corect a reţinut şi executorul judecătoresc prin procesul-verbal din 09.03.2015, executarea silită sub aspectul recuperării acestor sume nefiind lipsită de obiect, cum în mod neîntemeiat susţine contestatoarea.

În ceea ce priveşte cheltuielile de judecată solicitate a fi recuperate pe calea executării silite, instanţa a reţinut că, prin sentinţa civilă nr. 2225/2014 a Tribunalului Iaşi, contestatoarea a fost obligată la plata către intimat a sumei de 3.500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, iar prin sentinţa civilă nr. 99/2014 a Tribunalului Iaşi, la suma de 2.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată. Contestatoarea a făcut dovada că şi-a îndeplinit obligaţia de achitare a acestor cheltuieli de judecată conform ordinului de plată nr. [...]/19.12.2014 în valoare de 3.500 lei, a ordinului de plată nr. [...]/26.08.2014 în valoare de 500 lei şi a ordinului de plată nr. [...]/19.12/2014 în valoare de 1.500 lei, deci anterior începerii executării silite (cererea de executare silită fiind formulată la data de 30.01.2015). Prin urmare, cu privire la acest aspect,

instanţa a constatat că este întemeiată contestaţia la executare şi a admis astfel, în parte, cererea şi a anulat executarea silită doar cu privire la recuperarea sumei de 5.500 lei reprezentând cheltuieli de judecată acordate prin cele două sentinţe civile. (...)

Împotriva acestei sentinţe a declarat apel, în termen legal, contestatoarea UNIV. X, care a criticat hotărârea primei instanţe pentru nelegalitate şi netemeinicie.

În primul rând, s-a solicitat a se avea în vedere că, pornind de la cele două titluri executorii ce au stat la baza iniţierii executării silite, respectiv sentinţa civilă nr. 99/2014 şi sentinţa civilă nr. 2225/2014, să se constate că apelanta a pus în executare benevol dispoziţiile impuse prin cele două titluri executorii, motiv pentru care se impune a se constata că executarea silită este nelegală, fiind lipsită de obiect.

Potrivit art. 622 NCPC, se aduc la îndeplinire prin executare silită doar acele obligaţii care nu au fost îndeplinite de bunăvoie de către debitor, apelanta învederând că s-a prezentat la sediul executorului judecătoresc şi a depus toate actele necesare, însă creditorul intimat a insistat în continuarea executării silite.

În al doilea rând, s-a arătat faptul că executarea silită şi actele emise sunt nelegale, deoarece executorul judecătoresc nu avea puterea de a încuviinţa şi de a pune în executare silită dispoziţiile instanţei privind reintegrarea salariatului creditor, deoarece aceasta este o obligaţie *intuitu personae*, contractul individual de muncă fiind un act juridic, deci o manifestare de voinţă, având caracter *intuitu persoane*, astfel că reintegrarea unui salariat nu este susceptibilă de executare silită. S-a arătat că o hotărâre de dreptul muncii are, potrivit art. 274 C.muncii, caracter executoriu încă de la prima instanţă, dar că aceste prevederi trebuie coroborate cu celelalte prevederi din Codul muncii şi cu dispoziţiile art. 622-628 NCPC.

În al treilea rând, s-a susţinut că executarea silită este lipsită de obiect, în contextul în care au fost depuse înscrisuri care atestă reintegrarea salariatului. Potrivit art. 80 alin. (2) C.muncii, o măsură pe care instanţa o dispune subsecvent noţiunii de anulare a unei decizii de concediere este reintegrarea cu toate drepturile acordate cu titlu de despăgubiri. Din conţinutul acestui text trebuie reţinut, aşa cum obligă doctrina şi jurisprudenţa, două tipuri de reintegrare, *de iure* şi *de facto*. Reintegrarea *de iure* s-a realizat încă de la momentul la care instanţa a dispus-o, pentru că este vorba despre efectele nulităţii unui act juridic care îşi produce efectele retroactiv încă de la momentul la care s-a emis de către angajator decizia de desfacere a contractului individual de muncă.

Cu statele de funcţii depuse în ordinea cronologică s-a apreciat că s-a făcut dovada faptului că s-a respectat de către angajator repunerea în situaţia anterioară şi solicită a se avea în vedere că, raportat la prevederile Legii nr. 1/2011 a educaţiei naţionale, angajatorul este doar UNIV. X, şi nu facultatea, disciplina, şi departamentul, ce sunt doar structuri funcţionale fără personalitate juridică în cadrul unei universităţi, existând în acest sens acte care atestă că acestuia i-a fost reacordată poziţia de conferenţiar universitar, pe care o avea în cadrul universităţii, locul muncii fiind determinat de Facultatea de XX.

De asemenea, s-a respectat disciplina zz, cu denumirea exactă din statele de funcţii, care atestă că s-a respectat locul muncii în ceea ce-l priveşte pe conferenţiar universitar M.B. S-a solicitat a se avea în vedere prevederile Legii speciale nr. 1/2011, art. 286 şi urm., care atestă posibilitatea ca, în cazul în care în cadrul unei universităţi

cu mai multe facultăţi nu există cadre didactice specializate care să poată asigura norma în cadrul acelei facultăţi să se realizeze pe bază de note de comandă în cadrul disciplinelor care acoperă aria de predare pentru mai multe facultăţi, cum este şi cazul disciplinei ocupate de intimat, posibilitatea de a preda la mai multe facultăţi, fără a se schimba locul muncii, felul muncii sau drepturile de care beneficiază acest salariat.

Menţionarea la poziţia 6 din statul de funcţii a fost determinată de reorganizarea disciplinelor din cadrul departamentului, normele didactice ale colegilor de departament fiind deja constituite şi statul de funcţii întocmit, intimatul a fost menţionat la poziţia 6, poziţie ce nu îi afectează însă drepturile salariale. A mai precizat că nu are importanţă materia, disciplina la care se predă, angajatorul fiind UNIV. X Iaşi, iar componenta ştiinţifică este aceeaşi, includerea în norma sa a orelor de predare şi către studenţii B. nesemnificând că i s-a schimbat locul de muncă, angajatorul fiind acelaşi.

În continuare, s-a precizat faptul că, potrivit art. 286 din Legea nr. 1/2011, statele de funcţii nu se pot modifica în timpul anului universitar, astfel că intimatul a fost înscris la singura poziţie liberă, sentinţa civilă pronunţându-se în timpul anului universitar, după ce statul de funcţii pentru anul 2014-2015 fusese aprobat.

Ultima critică adusă prin apel s-a referit la faptul că instanţa de fond a considerat că drepturile salariale recunoscute, calculate şi efectiv virate intimatului prin extrasul de cont depus la dosarul cauzei nu reprezintă de fapt o plată completă a acestor despăgubiri, ci obligă universitatea la plata ulterioară lunii iulie 2014 până la momentul reintegrării efective. Cu privire la acest aspect, a solicitat a se avea în vedere că aceste despăgubiri, în contextul în care a făcut dovada reintegrării, nu pot fi acordate decât până la momentul reintegrării efective, după această dată, intimatul nu s-a prezentat la locul de muncă, aspect necontestat de acesta şi sub diverse pretexte recunoscut, situaţie în care acesta primeşte drepturi salariale şi pentru o perioadă pentru care nu a prestat activitate.

Intimatul M.B. a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

A solicitat a fi înlăturate criticile de nelegalitate invocate de către apelantă, cu privire la faptul că natura obligaţiei de reintegrare înscrise în titlul executoriu nu poate face obiectul unei cereri de executare silită, precizându-se o aşa-numită obligaţie *intuitu personae*. Distincţiile privind natura obligaţiei de a fi *intuitu personae* nu înlătură incidenţa dispoziţiilor din materia executării silite, câtă vreme este vorba despre un titlu executoriu prin care instanţa a dispus luarea unor măsuri. Aşa prevăd dispoziţiile art. 628 NCPC, conform cu care sunt titluri executorii toate hotărârile judecătoreşti care au ca obiect restituirea unei sume de bani sau executarea unor măsuri stabilite de către instanţă. Cât timp în cauză este vorba despre o obligaţie de a face, aceasta se pune în executare în mod obişnuit la fel ca oricare altă obligaţie stabilită prin titlul executoriu reprezentat de hotărârea judecătorească. Fiind o obligaţie care ţine de comportamentul unui subiect determinat, în cauza de faţă, angajatorul, într-adevăr, dacă acesta nu-şi îndeplineşte obligaţia în 10 zile de la data comunicării somaţiei, cel păgubit prin nerealizarea obligaţiei de a face, aşa cum este repunerea în situaţia anterioară şi reîncadrarea, are la dispoziţie procedura prevăzută de art. 902-903 NCPC (în prezent, art. 903-904), în conformitate cu care, atunci când obligaţia ţine de faptul personal al persoanei obligate, instanţa

poate dispune în sarcina debitorului rezistent, recalcitrant, aplicarea unor penalităţi cuantificate la latitudinea instanţei (în prezent, art. 906 NCPC).

Cu privire la aspectul dacă există sau nu există reintegrare în cauza de faţă, susţine că distincţiile pe care le face apelanta, cu privire la o aşa-numită reintegrare *de iure* şi *de facto*, sunt afirmaţii care nu au niciun suport legal. Se impune a se verifica dacă este vorba despre o reintegrare efectivă, respectiv dacă prin efectul desfiinţării deciziei de concediere s-au asigurat în folosul cadrului universitar recuperarea elementelor ce caracterizau funcţia sa didactică de la momentul concedierii, adică reintegrarea în funcţia deţinută prin înscrierea în statul de funcţii la poziţia ierarhică la care se afla şi în funcţie de aceste două elemente esenţiale, dacă s-au constituit normele didactice impuse prin legea specială – legea învăţământului. În acest sens a arătat că la dosar există o declaraţie pe care angajatorul a făcut-o către REVISAL în iulie 2014, în care se declară ca reîncadrat, fără ca în paralel cu această comunicare administrativă să existe dovada unui înscris sau a unei dispoziţii interne prin care să se identifice reintegrarea efectivă făcută în folosul angajatului, prin indicarea locului muncii, a felului muncii şi a poziţiei sale în statul de funcţii.

În acest sens, a arătat că apelanta l-a înscris pe intimat la poziţia 6, deşi acesta era anterior înscris la poziţia 1 în statul de funcţii. Astfel, conform fişei postului didactic, intimatul are calitatea de cadru didactic al Facultăţii de XX din cadrul UNIV. X Iaşi, în funcţia de conferenţiar universitar la disciplina zz, specialitatea pp, în calitate de titular, poziţia I în statul de funcţii şi de personal didactic – Facultatea de XX. Cu toate acestea, i s-a impus exercitarea activităţii didactice la specialitatea B, în cadrul Facultăţii de B., facultate şi specializare ce nu se regăsesc înscrise în fişa postului. De asemenea, normele nu corespund cu fişa postului, fiindu-i alocate activităţi de predare la xx şi pe anul I, semestrul I, iar pentru semestrul II, la Facultatea de B., cursurile având un conţinut diferit. (...)

Prin decizia civilă nr. 252/2017, Tribunalul Iaşi a respins apelul declarat de contestatoarea UNIV. X împotriva sentinţei civile nr. 7769/22.06.2016, sentinţă pe care o păstrează (...), reţinând următoarele considerente:

Prin cererea adresată primei instanţe, contestatoarea UNIV. X a solicitat, în contradictoriu cu intimatul M.B., anularea executării silite înseşi şi a tuturor actelor de executare din cadrul dosarului de executare nr. [...]/2015 de pe rolul BEJ.

Prin sentinţa civilă nr. 99/20.01.2014, pronunţată de Tribunalul Iaşi, contestatoarea UNIV. X a fost obligată la plata către intimat a sumei de 2.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, iar prin sentinţa civilă nr. 2225/23.06.2014 a Tribunalului Iaşi, s-a dispus înlocuirea sancţiunii desfacerii disciplinare a contractului de muncă cu sancţiunea reducerii salariului de bază cu 10% pe 3 luni; obligarea contestatoarei din prezenta cauză la reintegrarea intimatului pe postul deţinut anterior desfacerii contractului de muncă; obligarea contestatoarei la achitarea către intimatul din prezenta cauză a unei despăgubiri egale cu salariile indexate, majorate şi reactualizate şi cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat, începând cu data desfacerii contractului individual de muncă şi până la reintegrarea efectivă, din care se vor scădea drepturilor salariale aferente sancţiunii aplicate prin hotărâre.

Cu privire la aspectele de nelegalitate referitoare la actele de executare efectuate în dosarul de executare nr. [...]/2015 de pe rolul BEJ, instanţa de apel a constatat că afirmaţiile apelantei nu sunt susţinute de argumente legale, în condiţiile în care, având

în vedere specificul litigiilor care au fost soluţionate prin cele două titluri executorii, modalitatea de executare este mai mult decât evidentă, respectiv reintegrarea salariatului în postul deţinut anterior desfacerii contractului de muncă şi la plata despăgubirilor egale cu salariile indexate, majorate şi reactualizate şi cu celelalte drepturi de care acesta ar fi beneficiat, de la data desfacerii contractului individual de muncă până la reintegrarea definitivă.

Pe cale de consecinţă, având în vedere natura obligaţiilor care se execută silit, respectiv de a da şi de a face, tribunalul a constatat că în mod legal în dosarul de executare au fost emise acte de executare în conformitate cu dispoziţiile art. 903 NCPC (în prezent, art. 904) pentru aducerea la îndeplinire a obligaţiei de a face, respectiv reintegrarea pe postul deţinut anterior, cu termen de executare în 10 zile, şi, în conformitate cu dispoziţiile art. 731 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 732 alin. (2)] pentru aducerea la îndeplinire a obligaţiei de a da, respectiv achitarea drepturilor băneşti, cu termen de executare o zi.

Prin urmare, este lipsit de logică a se susţine că în materia litigiilor de muncă nu se aplică dispoziţiile referitoare la executarea silită a hotărârilor judecătoreşti, deşi faza executării silite este parte componentă a noţiunii de „proces", legiuitorul acordând caracter executoriu hotărârilor judecătoreşti pronunţate de prima instanţă în litigiile de muncă.

Analizând mai departe considerentele şi dispozitivul sentinţei civile nr. 2225/ 23.06.2014 a Tribunalului Iaşi, instanţa de apel a constatat că pentru intimatul-apelant s-a dispus obligarea contestatoarei din prezenta cauză la reintegrarea intimatului pe postul deţinut anterior desfacerii contractului de muncă. Intimatul a fost concediat în luna aprilie 2013, astfel cum rezultă din considerentele sentinţei menţionate anterior, la momentul concedierii acesta având funcţia de conferenţiar universitar şi fiind înscris la poziţia 1 din statul de funcţii la Facultatea de XX, departamentul M. (stat de funcţii pentru anul universitar 2012-2013).

Cu toate acestea, apelanta a dispus ca intimatul să fie înscris la poziţia 6 din statul de funcţii pentru anul universitar 2014-2015, fiind reactivat contractul în REVISAL în luna iulie 2014.

Prin dispoziţia instanţei de anulare a deciziei de concediere intră în funcţiune principiul retroactivităţii, adică nulitatea produce efecte nu numai pentru viitor, ci şi pentru trecut, înlăturând efectele concedierii produse între momentul emiterii actului şi cel al anulării de către instanţă. Din acest principiu izvorăşte şi cel al repunerii în situaţia anterioară, ceea ce înseamnă că persoana în cauză trebuie să-şi recupereze toate drepturile de care a fost deposedată prin decizia nelegală a angajatorului, respectiv statutul de salariat, funcţia, postul, locul de muncă, precum şi despăgubiri echivalente cu salariul datorat pe acea perioadă cât a fost împiedicat să-şi îndeplinească atribuţiile de serviciu.

În cazul de faţă, instanţa de apel a constatat că apelanta-intimată invocă argumente de ordin formal, cu privire la imposibilitatea de a modifica statele de funcţii, menţionarea la poziţia 6 din statul de funcţii a fost determinată de reorganizarea disciplinelor din cadrul departamentului şi că nu are importanţă materia, disciplina la care se predă, angajatorul fiind UNIV. X Iaşi, iar componenta ştiinţifică este aceeaşi, includerea în norma sa a orelor de predare şi către studenţii B. nesemnificând că i s-a schimbat locul de muncă, angajatorul fiind acelaşi.

Importanţa acestui aspect referitor la poziţia în statul de funcţii este dată de art. 286 alin. (3) din Legea nr. 1/2011 a educaţiei naţionale, care prevede că „În statul de funcţii sunt înscrise, în ordine ierarhică, posturile didactice şi de cercetare ocupate sau vacante, specificându-se funcţiile didactice şi de cercetare corespunzătoare şi numărul săptămânal de ore convenţionale repartizate pe activităţi de predare, seminare, lucrări practice sau de laborator, îndrumare de proiecte, îndrumare a studenţilor şi a studenţilor-doctoranzi, practică de specialitate, de cercetare şi activităţi echivalente acestora, la disciplinele din planul de învăţământ".

Faţă de aceste dispoziţii legale, instanţa de apel a constatat că nu se poate reţine niciun aspect care să exonereze apelanta-intimată de a efectua demersurile pentru respectarea obligaţiei stabilite prin titlul executoriu, deoarece s-ar goli de conţinut efectele sentinţei judecătoreşti, deoarece aşa cum apelanta a avut autoritatea necesară să desfiinţeze postul, tot astfel are şi autoritatea să dispună reintegrarea pe postul respectiv, cu toate elementele referitoare la funcţia, locul şi norma de muncă, pentru punerea în aplicare a hotărârii judecătoreşti.

Cu privire la raportul de expertiză contabilă, tribunalul a constatat că această critică a apelantei nu poate fi primită, având în vedere că, la termenul de 27.05.2016, în faţa primei instanţe reprezentantul convenţional al contestatoarei a precizat că experţii au verificat actele întocmite de angajator, maniera de calcul al salariului intimatului fiind corectă.

58. Contestaţie la executare. Întinderea temporală a efectelor suspendării executării silite. Indisponibilizarea cauţiunii ca urmare a respingerii contestaţiei la executare, în temeiul dispoziţiilor art. 720 alin. (6) NCPC

1. Potrivit art. 719 alin. (7) teza I NCPC, „Dacă există urgenţă şi dacă, în cazurile prevăzute la alin. (2), respectiv alin. (3), s-a plătit cauţiunea, instanţa poate dispune, prin încheiere şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare". Art. 719 alin. (1) NCPC dispune că: „Până la soluţionarea contestaţiei la executare (...), instanţa competentă poate suspenda executarea".

Din aceste dispoziţii legale rezultă că măsura suspendării executării silite subzistă până la soluţionarea de prima instanţă a contestaţiei la executare, partea interesată având posibilitatea să solicite, prin cererea de apel sau în cursul judecăţii cererii de apel, suspendarea executării hotărârii instanţei de fond. Pe cale de consecinţă, dacă în cauză s-a dispus suspendarea provizorie a executării silite, iar instanţa nu se pronunţă asupra cererii de suspendare a executării silite anterior soluţionării contestaţiei la executare, aceasta urmează să fie respinsă ca rămasă fără obiect, întrucât la momentul soluţionării contestaţiei la executare de prima instanţă încetează suspendarea dispusă în temeiul art. 719 alin. (7) NCPC sau al alin. (1) al aceluiaşi articol.

Prin formularea cererii de apel împotriva sentinţei prin care s-a soluţionat în fond contestaţia la executare şi, ulterior, prin suspendarea judecării apelului nu are loc o suspendare a executării silite fără să se fi formulat o astfel de cerere în cadrul judecăţii în apel, întrucât suspendarea executării încuviinţate

în faţa primei instanţei subzistă doar până la soluţionarea de către această instanţă a contestaţiei la executare.

2. Potrivit art. 720 alin. (6) NCPC, atunci când contestaţia a fost respinsă, suma reprezentând cauţiunea depusă rămâne indisponibilizată, urmând a servi la acoperirea creanţelor arătate la alin. (3) sau a celor stabilite prin titlul executoriu, după caz, situaţie în care se va comunica executorului şi recipisa de consemnare a acestei sume.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 2063 din 08.03.2017, nepublicată, definitivă ca urmare a respingerii apelului prin dec. nr. 3067 din 26.09.2017 a Tribunalului Bucureşti, s. a V-a civ., portal.just.ro

Prin cererea înregistrată la data de 14.09.2016, contestatorii C.S. şi C.M., în contradictoriu cu intimata B.G., au formulat contestaţie la executare şi cerere de suspendare a executării silite, prin care au solicitat anularea măsurii popririi dispuse în dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ P.V., anularea publicaţiei de vânzare imobiliară nr. 3/01.09.2016, întocmită în dosarul de executare nr. [...]/2015 al BEJ P.V., şi a tuturor actelor de executare întocmite, încetarea executării silite începute în dosarul nr. [...]/2015 al BEJ P.V. şi suspendarea executării silite până la data soluţionării contestaţiei la executare.

În motivarea contestaţiei la executare, contestatorii au arătat că, prin încheierea din data de 22.09.2015, instanţa a dispus suspendarea provizorie a executării silite începute în dosarul nr. [...]/2015 până la soluţionarea definitivă a contestaţiei la executare.

Au precizat că, în mod greşit, executorul judecătoresc a procedat la continuarea executării silite în dosarul nr. [...]/2015, în condiţiile în care Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, prin încheierea din data de 22.09.2015 pronunţată în dosarul nr. [...]/303/2015, având ca obiect contestaţie la executare, a dispus suspendarea executării silite până la data soluţionării definitive a contestaţiei.

Contestatorii au învederat că executorul judecătoresc a interpretat în mod eronat sentinţa civilă nr. 8727/03.11.2015, pronunţată în dosarul nr. [...]/303/2015 de către Judecătoria Sectorului 6, prin care a fost admisă în parte contestaţia la executare formulată de către contestatori şi prin care instanţa a respins cererea de suspendare ca rămasă fără obiect.

Raţiunea pentru care instanţa de fond a respins cererea de suspendare ca rămasă fără obiect a fost din pricina faptului că executarea a fost deja suspendată prin încheierea pronunţată la data de 22.09.2015, astfel că instanţa nu putea să se pronunţe de două ori cu privire la aceeaşi solicitare.

În situaţia în care instanţa care a judecat fondul contestaţiei la executare ar fi optat pentru varianta respingerii cererii de suspendare, soluţia pronunţată ar fi fost de respingere a acesteia ca neîntemeiată, iar nu ca lipsită de obiect, motivul fiind acela că, potrivit practicii constante în materie, momentul până la care produce efecte soluţia de admitere a cererii de suspendare este până la data rămânerii definitive a hotărârii prin care se soluţionează contestaţia la executare.

Or, în cauza de faţă, soluţia dată în contestaţia la executare nu a rămas definitivă, aceasta fiind atacată cu apel înregistrat pe rolul Tribunalului Bucureşti,

soluţionarea căii de atac fiind suspendată până la data soluţionării definitive a dosarului nr. [...]/303/2015.

În drept, contestatorii au invocat dispoziţiile art. 712 şi urm., art. 719 NCPC. (...)

Prin compartimentul registratură, la data de 01.11.2016, intimata a depus la dosar întâmpinare, prin care, pe fondul cauzei, intimata a solicitat respingerea contestaţiei la executare, ca nefondată şi netemeinică (...).

Dispoziţia instanţei de judecată a fost clară: suspendarea provizorie a executării silite – până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite formulate în cadrul contestaţiei la executare, şi nu până la soluţionarea definitivă a contestaţiei la executare, menţionând că practica în materie este în sensul că suspendarea executării silite operează până la soluţionarea contestaţiei la executare, pe fondul cauzei, şi nu până la soluţionarea definitivă a acesteia.

În situaţia în care debitorii contestatori doreau să obţină suspendarea executării silite până la soluţionarea definitivă a contestaţiei ar fi trebuit să solicite acest lucru şi în calea apelului în contestaţia la executare şi să fie ţinuţi să achite cauţiunea corespunzătoare, în aceleaşi condiţii în care se achită şi o nouă taxă de timbru în calea de atac, însă aceştia nu au făcut-o.

În drept, intimata a invocat dispoziţiile art. 205 alin. (2) NCPC.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

În fapt, prin sentinţa nr. 11103/18.12.2012, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6, în dosarul nr. [...]/303/2012, instanţa a constatat rezilierea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. [...]/20.05.2009 la BNP [...] şi a dispus restabilirea situaţiei anterioare, prin reţinerea avansului de 3.500 euro, cu titlu de daune-interese către reclamanţii-contestatori şi cu consecinţa restituirii de către reclamanţii-contestatori, în termen de 90 de zile de la data evacuării pârâtei-intimate, a diferenţei sumei încasate de către reclamanţii-contestatori cu titlu de preţ. Prin încheierea din 16.03.2015, pronunţată în acelaşi dosar, instanţa a lămurit dispozitivul sentinţei nr. 11103/18.12.2012, în sensul că reclamanţii-contestatori aveau obligaţia de a restitui suma de 19.500 euro, cu titlu de diferenţă de preţ încasat.

Prin sentinţa nr. 9825/17.12.2014, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 în dosarul nr. [...]/303/2014, a fost anulată sentinţa civilă nr. 7405/11.09.2013, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 în dosarul nr. [...]/303/2016, prin care s-a consfinţit tranzacţia încheiată între părţi şi au fost obligaţi pârâţii-contestatori la plata către reclamanta-intimată a sumei de 1.395,2 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prin încheierea emisă de BEJ P.V. la data de 27.04.2015 a fost încuviinţată executarea silită a titlurilor executorii reprezentate de sentinţa civilă nr. 11103/18.12.2012, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 şi de sentinţa civilă nr. 9825/17.12.2014, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6, anterior menţionate.

Prin încheierea din 22.09.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 în dosarul nr. [...]/303/2015, a fost dispusă suspendarea provizorie a executării silite ce formează obiectul dosarului de executare nr. [...]/2015 al BEJ P.V., până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite formulate în cadrul contestaţiei la executare, ce formează obiectul dosarului nr. [...]/303/2015, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti.

Prin sentinţa civilă nr. 8727/03.11.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 în dosarul nr. [...]/303/2015, a fost admisă în parte contestaţia la executare formulată

de reclamanţii-contestatori, constatându-se că executarea se consideră a fi valabil efectuată în limita sumelor de: 13.500 euro, la cursul euro din ziua plăţii, reprezentând debit, onorariu executor 5.209,1 lei + TVA, 60 lei notare somaţie cartea funciară (TVA inclus), 60 lei taxă intabulare O.C.P.I. (TVA inclus), 114 lei cheltuieli transmitere poştă (TVA inclus) şi 500 lei onorariu avocat şi fiind respinsă cererea de suspendare a executării silite, ca rămasă fără obiect.

Prin încheierea din 23.09.2016, pronunţată în dosarul civil nr. [...]/303/2016, a fost dispusă suspendarea provizorie a executării silite derulate în dosarul de executare nr. [...]/2015, înregistrat la BEJ P.V., până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite în cadrul contestaţiei la executare înregistrate în prezentul dosar.

În drept, art. 719 alin. (7) NCPC prevede: „Dacă există urgenţă şi dacă, în cazurile prevăzute la alin. (2), respectiv alin. (3), s-a plătit cauţiunea, instanţa poate dispune, prin încheiere şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare". Art. 719 alin. (1) NCPC dispune că „până la soluţionarea contestaţiei la executare (...) instanţa competentă poate suspenda executarea".

Analizând aceste dispoziţii legale, instanţa a reţinut faptul că măsura suspendării executării silite subzistă până la soluţionarea de prima instanţă a contestaţiei la executare, partea interesată având posibilitatea să solicite, prin cererea de apel sau în cursul judecăţii cererii de apel, suspendarea executării hotărârii instanţei de fond. Pe cale de consecinţă, dacă în cauză s-a dispus suspendarea provizorie a executării silite, iar instanţa nu se pronunţă asupra cererii de suspendare a executării silite anterior soluţionării contestaţiei la executare, aceasta urmează să fie respinsă ca rămasă fără obiect, întrucât la momentul soluţionării contestaţiei la executare de prima instanţă încetează suspendarea dispusă în temeiul art. 719 alin. (7) sau în temeiul art. 719 alin. (1) NCPC.

Prin raportare la aspectele dispuse în dosarul nr. [...]/303/2015, în care a fost respinsă cererea de suspendare a executării prin sentinţa civilă nr. 8727/03.11.2015, ca rămasă fără obiect, instanţa a reţinut că s-a făcut aplicarea art. 719 alin. (1) şi (7) NCPC, şi anume a faptului că suspendarea executării – deja dispusă în mod provizoriu prin încheierea din 22.09.2015 din acelaşi dosar – se dispune până la soluţionarea contestaţiei la executare de prima instanţă, argumentele invocate de contestatori în sensul evitării de către instanţă a pronunţării de două ori asupra suspendării executării fiind neîntemeiate.

De asemenea, instanţa a reţinut că, prin formularea cererii de apel în dosarul nr. [...]/303/2015 şi, ulterior, prin suspendarea judecării apelului, nu a avut loc o suspendare a executării silite fără ca reclamanţii-contestatori să fi formulat o astfel de cerere în cadrul judecăţii în apel, întrucât, astfel cum s-a arătat mai sus, suspendarea executării încuviinţate în faţa primei instanţei subzistă doar până la soluţionarea de către această instanţă a contestaţiei la executare.

Astfel, întrucât prin sentinţa civilă nr. 8727/03.11.2015 a încetat suspendarea executării silite derulate în dosarul de executare nr. [...]/2015, înregistrat la BEJ P.V., în mod corect a fost reluată executarea silită în dosarul de executare sus-numit.

Pe cale de consecinţă, având în vedere faptul că susţinerile contestatorilor sunt neîntemeiate şi că nu au fost invocate alte motive de nelegalitate a executării silite

desfăşurate în dosarul de executare nr. [...]/2015, înregistrat la BEJ P.V., instanţa a respins contestaţia la executare, ca neîntemeiată.

Având în vedere soluţia care urmează a fi pronunţată în ceea ce priveşte contestaţia la executare, instanţa a respins cererea de suspendare a executării silite ca rămasă fără obiect, ţinând cont de prevederile art. 719 alin. (1) NCPC, prin care se arată că suspendarea executării poate avea loc doar până la soluţionarea contestaţiei la executare în primă instanţă, iar instanţa, în prezenta cauză, se va pronunţa asupra cererii de suspendare a executării silite odată cu soluţionarea contestaţiei la executare. Totodată, luând în considerare faptul că, prin încheierea din 23.09.2016, pronunţată în dosarul civil nr. [...]/303/2016, a fost dispusă suspendarea provizorie a executării silite derulate în dosarul de executare nr. [...]/2015, înregistrat la BEJ P.V., până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite în cadrul contestaţiei la executare înregistrate în prezentul dosar, instanţa a reţinut că, odată cu soluţionarea prezentei contestaţii la executare, încetează măsura suspendării provizorii dispuse prin încheierea sus-menţionată.

În temeiul art. 720 alin. (6) NCPC, instanţa a dispus indisponibilizarea cauţiunii în cuantum de 3.363,05 lei, achitată de contestatoare în dosarul nr. [...]/303/2016 al Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, conform recipisei de consemnare nr. [...]/20.09.2016, depusă la registrul de valori al instanţei [...], urmând a servi la acoperirea creanţelor stabilite prin titlul executoriu.

59. Contestaţie la executare. Creanţă condiţionată de îndeplinirea unei obligaţii de a face de către o altă persoană. Lipsa caracterului exigibil al creanţei în ipoteza neîndeplinirii obligaţiei de către terţ

În măsura în care executarea obligaţiei debitorului (de emitere a titlului de proprietate) este condiţionată de executarea, în prealabil, a unei alte obligaţii de către o terţă persoană (predarea documentaţiei în vederea emiterii titlului de proprietate), atâta vreme cât nu s-a făcut dovada îndeplinirii obligaţiei de către terţ, nu se poate declanşa executarea silită împotriva debitorului, întrucât respectiva creanţă nu este exigibilă în sensul art. 662 alin. (4) NCPC [în prezent, art. 663 alin. (4)], conform căruia „creanţa este exigibilă dacă obligaţia debitorului este ajunsă la scadenţă sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată", dreptul creditorului faţă de debitor nefiind actual.

Potrivit prevederilor art. 622 alin. (1) şi (2) NCPC, obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe sau printr-un alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie, iar în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, potrivit dispoziţiilor Cărţii a V-a a Codului de procedură civilă, dacă prin lege specială nu se prevede altfel.

Or, în ipoteza analizată, doar după executarea obligaţiei terţului, dacă se constată pasivitatea debitorului, se poate reţine că acesta nu a adus la îndeplinire titlul executoriu de bunăvoie şi poate fi constrâns pe calea executării silite.

Tribunalul Iaşi, s. I civ., dec. nr. 1312 din 25.04.2018, definitivă, www.rolii.ro

de reclamanţii-contestatori, constatându-se că executarea se consideră a fi valabil efectuată în limita sumelor de: 13.500 euro, la cursul euro din ziua plăţii, reprezentând debit, onorariu executor 5.209,1 lei + TVA, 60 lei notare somaţie cartea funciară (TVA inclus), 60 lei taxă intabulare O.C.P.I. (TVA inclus), 114 lei cheltuieli transmitere poştă (TVA inclus) şi 500 lei onorariu avocat şi fiind respinsă cererea de suspendare a executării silite, ca rămasă fără obiect.

Prin încheierea din 23.09.2016, pronunţată în dosarul civil nr. [...]/303/2016, a fost dispusă suspendarea provizorie a executării silite derulate în dosarul de executare nr. [...]/2015, înregistrat la BEJ P.V., până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite în cadrul contestaţiei la executare înregistrate în prezentul dosar.

În drept, art. 719 alin. (7) NCPC prevede: „Dacă există urgenţă şi dacă, în cazurile prevăzute la alin. (2), respectiv alin. (3), s-a plătit cauţiunea, instanţa poate dispune, prin încheiere şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare". Art. 719 alin. (1) NCPC dispune că „până la soluţionarea contestaţiei la executare (...) instanţa competentă poate suspenda executarea".

Analizând aceste dispoziţii legale, instanţa a reţinut faptul că măsura suspendării executării silite subzistă până la soluţionarea de prima instanţă a contestaţiei la executare, partea interesată având posibilitatea să solicite, prin cererea de apel sau în cursul judecăţii cererii de apel, suspendarea executării hotărârii instanţei de fond. Pe cale de consecinţă, dacă în cauză s-a dispus suspendarea provizorie a executării silite, iar instanţa nu se pronunţă asupra cererii de suspendare a executării silite anterior soluţionării contestaţiei la executare, aceasta urmează să fie respinsă ca rămasă fără obiect, întrucât la momentul soluţionării contestaţiei la executare de prima instanţă încetează suspendarea dispusă în temeiul art. 719 alin. (7) sau în temeiul art. 719 alin. (1) NCPC.

Prin raportare la aspectele dispuse în dosarul nr. [...]/303/2015, în care a fost respinsă cererea de suspendare a executării prin sentinţa civilă nr. 8727/03.11.2015, ca rămasă fără obiect, instanţa a reţinut că s-a făcut aplicarea art. 719 alin. (1) şi (7) NCPC, şi anume a faptului că suspendarea executării – deja dispusă în mod provizoriu prin încheierea din 22.09.2015 din acelaşi dosar – se dispune până la soluţionarea contestaţiei la executare de prima instanţă, argumentele invocate de contestatori în sensul evitării de către instanţă a pronunţării de două ori asupra suspendării executării fiind neîntemeiate.

De asemenea, instanţa a reţinut că, prin formularea cererii de apel în dosarul nr. [...]/303/2015 şi, ulterior, prin suspendarea judecării apelului, nu a avut loc o suspendare a executării silite fără ca reclamanţii-contestatori să fi formulat o astfel de cerere în cadrul judecăţii în apel, întrucât, astfel cum s-a arătat mai sus, suspendarea executării încuviinţate în faţa primei instanţei subzistă doar până la soluţionarea de către această instanţă a contestaţiei la executare.

Astfel, întrucât prin sentinţa civilă nr. 8727/03.11.2015 a încetat suspendarea executării silite derulate în dosarul de executare nr. [...]/2015, înregistrat la BEJ P.V., în mod corect a fost reluată executarea silită în dosarul de executare sus-numit.

Pe cale de consecinţă, având în vedere faptul că susţinerile contestatorilor sunt neîntemeiate şi că nu au fost invocate alte motive de nelegalitate a executării silite

desfăşurate în dosarul de executare nr. [...]/2015, înregistrat la BEJ P.V., instanţa a respins contestaţia la executare, ca neîntemeiată.

Având în vedere soluţia care urmează a fi pronunţată în ceea ce priveşte contestaţia la executare, instanţa a respins cererea de suspendare a executării silite ca rămasă fără obiect, ţinând cont de prevederile art. 719 alin. (1) NCPC, prin care se arată că suspendarea executării poate avea loc doar până la soluţionarea contestaţiei la executare în primă instanţă, iar instanţa, în prezenta cauză, se va pronunţa asupra cererii de suspendare a executării silite odată cu soluţionarea contestaţiei la executare. Totodată, luând în considerare faptul că, prin încheierea din 23.09.2016, pronunţată în dosarul civil nr. [...]/303/2016, a fost dispusă suspendarea provizorie a executării silite derulate în dosarul de executare nr. [...]/2015, înregistrat la BEJ P.V., până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite în cadrul contestaţiei la executare înregistrate în prezentul dosar, instanţa a reţinut că, odată cu soluţionarea prezentei contestaţii la executare, încetează măsura suspendării provizorii dispuse prin încheierea sus-menţionată.

În temeiul art. 720 alin. (6) NCPC, instanţa a dispus indisponibilizarea cauţiunii în cuantum de 3.363,05 lei, achitată de contestatoare în dosarul nr. [...]/303/2016 al Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, conform recipisei de consemnare nr. [...]/20.09.2016, depusă la registrul de valori al instanţei [...], urmând a servi la acoperirea creanţelor stabilite prin titlul executoriu.

59. Contestaţie la executare. Creanţă condiţionată de îndeplinirea unei obligaţii de a face de către o altă persoană. Lipsa caracterului exigibil al creanţei în ipoteza neîndeplinirii obligaţiei de către terţ

În măsura în care executarea obligaţiei debitorului (de emitere a titlului de proprietate) este condiţionată de executarea, în prealabil, a unei alte obligaţii de către o terţă persoană (predarea documentaţiei în vederea emiterii titlului de proprietate), atâta vreme cât nu s-a făcut dovada îndeplinirii obligaţiei de către terţ, nu se poate declanşa executarea silită împotriva debitorului, întrucât respectiva creanţă nu este exigibilă în sensul art. 662 alin. (4) NCPC [în prezent, art. 663 alin. (4)], conform căruia „creanţa este exigibilă dacă obligaţia debitorului este ajunsă la scadenţă sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată", dreptul creditorului faţă de debitor nefiind actual.

Potrivit prevederilor art. 622 alin. (1) şi (2) NCPC, obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe sau printr-un alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie, iar în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, potrivit dispoziţiilor Cărţii a V-a a Codului de procedură civilă, dacă prin lege specială nu se prevede altfel.

Or, în ipoteza analizată, doar după executarea obligaţiei terţului, dacă se constată pasivitatea debitorului, se poate reţine că acesta nu a adus la îndeplinire titlul executoriu de bunăvoie şi poate fi constrâns pe calea executării silite.

Tribunalul Iaşi, s. I civ., dec. nr. 1312 din 25.04.2018, definitivă, www.rolii.ro

Prin sentința civilă nr. [...]/18.08.2017 a Judecătoriei Iași, s-au dispus următoarele:

A fost respinsă acțiunea civilă având ca obiect contestație la executare, formulată de contestatoarea C.J.F.F., în contradictoriu cu intimatul A.O., ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

La solicitarea intimatului A.O. din data de 13.10.2016, BEJA B.G. și L.N.G.C. a început executarea silită, în cadrul dosarului execuțional nr. [...]/2016, împotriva C.L.F.F. Țigănași și a contestatorului C.J.S.D.P.P.T. Iași, în temeiul sentinței civile nr. 8725/2016, pronunțată de Judecătoria Iași în dosarul civil nr. [...]/245/2015. La data de 20.10.2016, executorul judecătoresc a admis cererea de încuviințare a executării silite a titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. 8725/2016, pronunțată de Judecătoria Iași în dosarul civil nr. [...]/245/2015.

Instanța a reținut că executorul judecătoresc a emis încheierea din data de 16.11.2016, prin care a stabilit suma de 745 lei, cu titlu de cheltuieli de executare. La data de 16.11.2016, executorul a emis către contestator o somație, prin care i s-a pus în vedere să pună în executare titlul executoriu, după îndeplinirea obligației de către C.L.F.F. Țigănași.

Prin titlul executoriu reprezentat de sentința civilă nr. 8725/2016, pronunțată de Judecătoria Iași în dosarul civil nr. [...]/245/2015, contestatorul a fost obligat la emiterea titlului de proprietate pentru suprafața de teren de 7 ha extravilan și 6.200 mp teren intravilan situat în [...], după primirea documentației înaintate de către pârâta C.L.F.F. Țigănași.

Instanța a constatat că titlul executoriu ce a fost pus în executare este reprezentat de sentința civilă nr. 8725/2016, pronunțată de Judecătoria Iași în dosarul civil nr. [...]/245/2015.

Astfel cum s-a statuat în jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 6 parag. 1 din Convenția europeană protejează dreptul la un proces echitabil și soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, în materie civilă și penală. Acest drept ar rămâne iluzoriu dacă nu ar include și faza de executare a hotărârilor judecătorești definitive. De asemenea, Convenția europeană are în vedere drepturi efective, concrete, iar nu iluzorii, așa cum a stabilit Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, începând cu cauza *Artico c. Italiei* (13.03.1980). Executarea unei hotărâri judecătorești constituie parte integrantă a procesului civil, în accepțiunea art. 6 parag. 1 din Convenția europeană (cauza *Hornsby c. Greciei*, 19.03.1997, parag. 40).

Statului îi revine o obligație pozitivă de a organiza un sistem de punere în executare a hotărârilor judecătorești care să fie eficient din punct de vedere normativ și jurisprudențial, sistem care trebuie pus în aplicare fără întârziere (cauza *Fuklev c. Ucrainei,* 07.06.2005, parag. 84). În prezența obligației pozitive a autorităților statului de a acționa pentru punerea în executare a unei hotărâri judecătorești, inactivitatea acestora poate angaja răspunderea statului, în temeiul art. 6 parag. 1 din Convenția europeană (cauza *Scollo c. Italiei,* 28.09.1995, parag. 44).

Statul și instituțiile publice au îndatorirea, reprezentând autoritatea publică, de a veghea la respectarea principiului legalității și de a executa de bunăvoie hotărârea judecătorească de condamnare a lor, termenul rezonabil de soluționare prevăzut de art. 6 din Convenția europeană fiind aplicabil și în faza executării silite (de exemplu,

cauza *Ruianu c. României, Pini şi Berţani, Manera şi Atripaldi c. României, Sabin Popescu c. României*).

Astfel, întârzierea în executarea unei sentinţe, imputabilă autorităţilor care nu furnizează o justificare valabilă în acest sens, aduce atingere şi drepturilor creditorului la respectarea bunurilor sale, drept protejat de art. 1 din Protocolul adiţional nr. 1 la Convenţia europeană. În cauza *Şandor c. României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că administraţia constituie un element al statului de drept, interesul său fiind identic cu cel al unei bune administrări a justiţiei. Pe cale de consecinţă, dacă administraţia refuză sau omite să execute o hotărâre judecătorească ori întârzie în executarea acesteia, garanţiile art. 6 din Convenţia europeană de care a beneficiat justiţiabilul în faţa instanţelor judecătoreşti îşi pierd orice raţiune de a fi.

Drept consecinţă, instanţa a apreciat că, în prezenta cauză, contestatoarea nu a formulat o explicaţie justificată în ceea ce priveşte faptul că nu s-a procedat la emiterea titlului de proprietate pe numele intimatului la mai bine de 7 ani de când intimatului – tot pe calea justiţiei – i-a fost reconstituit dreptul de proprietate prin decizia civilă nr. 96/20.01.2010, pronunţată de Tribunalul Iaşi, în dosarul nr. [...]/245/2008.

Jurisprudenţa C.E.D.O. invocată mai sus conduce instanţa la concluzia că, deşi se susţine că în prezent încă se lucrează la întocmirea documentaţiei necesare eliberării titlului de proprietate, acest lucru nu este suficient pentru a justifica perioada de peste 7 ani scursă de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti prin care a fost reconstituit dreptul de proprietate al intimatului (decizia civilă nr. 96/20.01.2010, pronunţată de Tribunalul Iaşi în dosarul nr. [...]/245/2008).

Totodată, instanţa a apreciat că, în prezenta cauză, contestatoarea nu a formulat o explicaţie justificată nici în ceea ce priveşte motivul pentru care contestă executarea silită, mai ales în condiţiile în care atât titlul executoriu, cât şi somaţia stabilesc că obligaţia sa este scadentă după îndeplinirea obligaţiei de către C.L.F.F. Ţigănaşi.

Astfel, instanţa a reţinut că somaţia contestată nu a stabilit că îndeplinirea obligaţiei trebuie să se realizeze înainte sau concomitent cu obligaţia C.L.F.F. Ţigănaşi, ci doar după 10 zile de la primirea documentaţie înaintate de către pârâta C.L.F.F. Ţigănaşi. (...)

Având în vedere considerentele ce preced, instanţa a respins, ca neîntemeiată, contestaţia la executare.

Împotriva acestei sentinţe a declarat apel contestatoarea C.J.F.F. Iaşi, care a criticat-o pentru nelegalitate şi netemeinicie (...).

Prin somaţia BEJA B.G. şi L.N.G.C., înregistrată la Instituţia Prefectului a judeţului Iaşi sub nr. [...]/ 18.11.2016, a fost somată C.J.F.F. Iaşi ca, în termen de 10 zile de la primirea acesteia, să se conformeze titlului executoriu – sentinţa civilă nr. 8725/2016, pronunţată de Judecătoria Iaşi în dosarul civil nr. [...]/245/2015, în sensul emiterii titlului de proprietate pentru suprafaţa de teren de 7,6200 ha, situat în [...], după primirea documentaţiei înaintate de C.L.F.F. Ţigănaşi, precum şi achitarea cheltuielilor de executare silită în cuantum de 745 lei.

Prin sentinţa civilă nr. 8725/2016, pronunţată de Judecătoria Iaşi, s-a admis cererea reclamantului A.O., a fost obligată C.L.F.F. Ţigănaşi la întocmirea şi predarea titlului de proprietate pentru suprafaţa de 7,6200 ha teren, iar C.J.F.F. Iaşi la emiterea titlului de proprietate după primirea documentaţiei înaintate de către pârâta C.L.F.F. Ţigănaşi.

În cazul de faţă, executarea obligaţiei acestei comisii este condiţionată de predarea documentaţiei de către C.L.F.F. Ţigănaşi. Nu s-a făcut dovada că debitoarea Comisia locală s-ar fi conformat anterior emiterii somaţiei către Comisia judeţeană, executarea fiind pornită prematur şi nelegal împotriva C.J.F.F. Iaşi.

Deşi s-a susţinut că executarea a fost pornită prematur şi nelegal împotriva C.J.F.F. Iaşi, iar pentru a pune în executare silită titlul executoriu faţă de C.J.F.F. Iaşi, se impune a fi dovedită neexecutarea culpabilă din partea acesteia a obligaţiei de emitere a titlului de proprietate, instanţa de fond a menţinut somaţia BEJA B.G. şi L.N.G.C. şi a respins acţiunea promovată. Mai mult, s-a arătat că această comisie nu poate să-şi îndeplinească obligaţia de emitere a titlului de proprietate decât după îndeplinirea obligaţiei de către C.L.F.F. Ţigănaşi. În titlul executoriu s-a stabilit în mod clar după primirea documentaţiei înaintate de către pârâta C.L.F.F. Ţigănaşi.

Prima instanţă a reţinut că atât titlul executoriu, cât şi somaţia stabilesc că obligaţia C.J.F.F. Iaşi este scadentă după îndeplinirea obligaţiei C.L.F.F. Ţigănaşi, dar a menţinut somaţia. (...)

Abia după înaintarea documentaţiei de către C.L.F.F. Ţigănaşi se poate vorbi de faptul că nu a dus la îndeplinire titlul executoriu de bunăvoie C.J.F.F. Iaşi şi poate fi constrânsă pe calea executării silite.

Potrivit dispoziţiilor art. 662 alin. (4) NCPC [în prezent, art. 663 alin. (4)], „creanţa este exigibilă dacă obligaţia debitorului este ajunsă la scadenţă sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată".

Cu privire la caracterul exigibil al creanţei menţionate în titlul executoriu, a fost pusă în executare o creanţă care nu îndeplineşte această condiţie, dreptul creditoarei nefiind actual (nu a ajuns la scadenţă), în condiţiile în care C.L.F.F. Ţigănaşi nu şi-a îndeplinit obligaţia de înaintare către C.J.F.F. Iaşi a documentaţiei în vederea emiterii titlului de proprietate, în acest caz, executarea silită a contestatorului este prematură, obligaţia ce-i incumbă, potrivit titlului executoriu, fiind condiţionată de îndeplinirea, în prealabil, a obligaţiei comisiei locale de fond funciar. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, sub aspectul motivelor de apel invocate şi al dispoziţiilor legale aplicabile cauzei, Tribunalul a constatat că apelul este întemeiat, motivat de considerentele ce succed. (...)

Potrivit art. 622 alin. (4) NCPC, creanţa este exigibilă dacă este ajunsă la scadenţă.

Prin somaţia BEJA B.G. şi L.N.G.C., înregistrată la Instituţia Prefectului a judeţului Iaşi sub nr. [...]/18.11.2016, a fost somată C.J.F.F. Iaşi ca, în termen de 10 zile de la primirea acesteia, să se conformeze titlului executoriu – sentinţa civilă nr. 8725/2016, pronunţată de Judecătoria Iaşi în dosarul civil nr. [...]/245/2015, în sensul emiterii titlului de proprietate pentru suprafaţa de teren de 7,6200 ha, situat în [...], după primirea documentaţiei înaintate de C.L.F.F. Ţigănaşi, precum şi achitarea cheltuielilor de executare silită în cuantum de 745 lei.

Prin sentinţa civilă nr. 8725/2016, pronunţată de Judecătoria Iaşi, s-a admis cererea reclamantului A.O., a fost obligată C.L.F.F. Ţigănaşi la întocmirea şi predarea titlului de proprietate pentru suprafaţa de 7,6200 ha teren, iar C.J.F.F. Iaşi la emiterea titlului de proprietate după primirea documentaţiei înaintate de către pârâta C.L.F.F. Ţigănaşi. Executarea obligaţiei C.J.F.F. Iaşi este condiţionată de predarea documentaţiei de către C.L.F.F. Ţigănaşi.

În prezenta speţă nu s-a făcut dovada că debitoarea C.L.F.F. Ţigănaşi s-ar fi conformat anterior emiterii somaţiei către comisia judeţeană, executarea fiind pornită nelegal împotriva C.J.F.F. Iaşi.

În cauza dedusă judecăţii, creanţa invocată a exista împotriva contestatoarei nu este exigibilă, în condiţiile în care C.L.F.F. Ţigănaşi nu şi-a îndeplinit obligaţia de înaintare către C.J.F.F. Iaşi a documentaţiei în vederea emiterii titlului de proprietate. Potrivit prevederilor art. 622 NCPC, „obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe sau printr-un alt titlu se aduce la îndeplinire de bunăvoie", iar „în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, potrivit dispoziţiilor prezentei cărţi, dacă prin lege specială nu se prevede altfel".

Tribunalul a constatat că doar după înaintarea documentaţiei de către C.L.F.F. Ţigănaşi se poate vorbi de faptul că nu a adus la îndeplinire titlul executoriu de bunăvoie C.J.F.F. Iaşi şi poate fi constrânsă pe calea executării silite. Potrivit dispoziţiilor art. 662 alin. (4) NCPC [în prezent, art. 663 alin. (4)], creanţa este exigibilă dacă obligaţia debitorului este ajunsă la scadenţă sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată. Prin urmare, s-a reţinut că a fost pusă în executare o creanţă care nu îndeplineşte această condiţie, dreptul creditoarei nefiind actual (nu a ajuns la scadenţă) în condiţiile în care C.L.F.F. Ţigănaşi nu şi-a îndeplinit obligaţia de înaintare către C.J.F.F. Iaşi a documentaţiei în vederea emiterii titlului de proprietate.

În considerarea celor expuse, tribunalul, în baza art. 480 NCPC, a admis apelul şi a schimbat în tot sentinţa apelată, în sensul admiterii contestaţiei la executare.

60. Contestaţie la executare. Efectele transmiterii biletului la ordin prin gir. Independenţa raportului cambial. Impediment în invocarea de către debitorul cambial faţă de posesorul biletului la ordin, dobândit prin gir, a unor apărări ce ţin strict de raportul acestuia cu trăgătorul

Potrivit art. 16 din Legea nr. 58/1934, girul transmite toate drepturile izvorâte din cambie, iar conform art. 19 din acelaşi act normativ, persoanele împotriva cărora s-a pornit acţiunea cambială nu pot opune posesorului excepţiile întemeiate pe raporturile lor personale cu trăgătorul sau cu posesorii anteriori, afară numai dacă posesorul, dobândind cambia, a lucrat cu ştiinţă în paguba debitorului.

În raport de aceste dispoziţii legale, se reţine independenţa obligaţiei cambiale faţă de raportul juridic fundamental, care împiedică debitorul să se apere faţă de posesorul biletului la ordin, dobândit prin gir, invocând aspecte ce ţin strict de raportul său cu trăgătorul, precum efectuarea plăţilor la cursul valutar din ziua scadenţei.

Judecătoria Constanţa, sent. civ. nr. 4679 din 02.05.2018, www.rolii.ro

Prin contestaţia la executare înregistrată pe rolul Judecătoriei Constanţa sub nr. [...], contestatorul societatea C.U. SRL a solicitat, în contradictoriu cu intimata O.B. România SA, anularea tuturor actelor de executare efectuate în dosarul nr. [...]/2017

al B.B.S.L., anularea încheierii prin care au fost stabilite cheltuielile de executare silită şi lămurirea întinderii titlului executoriu, respectiv restituirea taxei de timbru, cu cheltuieli de judecată.

În motivare, contestatorul a arătat că a fost executat silit de către creditoare în dosarul execuţional nr. [...]/2016 al B.B.S.L., că a fost admisă contestaţia la executare pe care a formulat-o şi s-a dispus întoarcerea executării silite. A precizat că intimata a aplicat dispoziţiile instanţei, ulterior contestatoarea achitând benevol suma de bani aferentă biletului la ordin, în raport de contractul semnat între părţi, prin care se specifică plata în lei la valoarea din ziua scadenţei, adică 09.10.2015. A susţinut că nu înţelege de unde provine diferenţa pusă în executare în prezentul dosar de executare, fiind probabil vorba de o diferenţă de curs valutar, intimata calculând la cursul valutar de 4,64 lei/euro, calculele executorului fiind în măsură să atragă noi obligaţii de plată în sarcina lor.

Contestatoarea a arătat că societatea nu poate fi obligată la plata cheltuielilor de judecată, nefiind în culpă pentru neexecutarea obligaţiilor, întrucât a existat o ordonanţă prin care s-au aplicat măsuri asigurătorii, iar contestatoarea nu datorează bani creditoarei, debitul fiind în întregime achitat anterior declanşării executării silite.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 712 şi art. 715 NCPC.

Intimatul, legal citat, a formulat întâmpinare, prin care (...) pe fond, a solicitat respingerea contestaţiei la executare, ca neîntemeiată.

În motivare, s-a arătat că, la data de 14.11.2017, prin OP nr. 992, contestatoarea a achitat suma de 56.641,75 euro, contravaloarea în lei la cursul de 4,6495 lei/euro, de la data plăţii. A precizat intimata că, fiind făcută o plată parţială, a procedat la executarea silită a diferenţei în cuantum de 3.015,25 euro. A mai susţinut că motivele invocate de contestatoare referitoare la plata sumei conform contractului nu pot conduce la anularea executării silite, întrucât raportul juridic dintre intimată şi contestatoare este unul cambial, şi nu unul contractual, cum eronat a susţinut debitoarea.

A învederat că a intrat în posesia biletului la ordin prin gir, conform dispoziţiilor Legii nr. 58/1934, nu ca urmare a unor relaţii comerciale, astfel încât raportul cambial are caracter autonom de raportul contractual iniţial, obligaţia cambială fiind independentă de obligaţia fundamentală.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 16 şi art. 19 din Legea nr. 58/1934, iar în probaţiune a depus înscrisuri.

La cererea instanţei, a fost depus în copie dosarul de executare nr. [...]/2017 al B.B.S.L. (...).

Pe fondul cauzei, cu privire la contestaţia formulată împotriva actelor de executare silită, analizând actele dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Împotriva contestatorului s-a pornit executarea silită în dosarul nr. [...]/2017 al B.B.S.L., pentru suma de 3.015,25 euro, în baza titlului executoriu reprezentat de biletul la ordin nr. [...]/10.10.2012. Prin încheierea nr. [...]/28.11.2017, pronunţată în dosarul nr. [...]/212/2017 al Judecătoriei Constanţa, s-a dispus încuviinţarea executării silite a biletului la ordin menţionat.

În ceea ce priveşte textele de lege incidente, instanţa a reţinut că, potrivit art. 712 alin. (1)-(3) NCPC, „(1) Împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie

de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare. De asemenea, se poate face contestaţie la executare şi în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condiţiile legii. (2) Dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută la art. 443, se poate face contestaţie şi în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înţelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu. (3) De asemenea, după începerea executării silite, cei interesaţi sau vătămaţi pot cere, pe calea contestaţiei la executare, şi anularea încheierii prin care s-a admis cererea de încuviinţare a executării silite, dacă a fost dată fără îndeplinirea condiţiilor legale". (...)

Instanţa a apreciat că motivul de contestaţie potrivit căruia executarea silită este nelegală, neputând începe împotriva debitorului care a efectuat plata benevol, este neîntemeiat.

Astfel, potrivit art. 732 alin. (1) NCPC: „Dacă în termen de o zi de la comunicarea somaţiei însoţite de încheierea de încuviinţare a executării debitorul nu plăteşte suma datorată, executorul judecătoresc va proceda la sechestrarea bunurilor mobile urmăribile ale debitorului, în vederea valorificării lor, chiar dacă acestea sunt deţinute de un terţ".

Având în vedere dispoziţiile precitate, executorul judecătoresc a emis somaţie cambială, comunicată debitorului la data de 20.12.2017, fără ca acesta să se conformeze şi să achite debitul în termenul prevăzut de lege. De asemenea, instanţa a constatat că achitarea sumei de [...],83 lei la data de 14.11.2017 nu acoperă debitul de [...] euro, astfel încât în mod corect creditoarea a pornit executarea silită pentru diferenţa de 3.015,25 euro.

Astfel, câtă vreme contestatorul nu a probat avansarea întregii sume înscrise în titlul executoriu anterior demarării executării silite, nu se poate reţine de către instanţă ipoteza plăţii benevole.

În ceea ce priveşte criticile debitoarei contestatoare, în sensul că a achitat debitul conform înţelegerii contractuale cu creditorul iniţial, respectiv la cursul valutar din ziua scadenţei, instanţa reţine că acestea nu sunt de natură a afecta legalitatea executării silite contestate.

Astfel, potrivit art. 16 din Legea nr. 58/1934, girul transmite toate drepturile izvorâte din cambie, iar conform art. 19 din acelaşi act normativ, persoanele împotriva cărora s-a pornit acţiunea cambială nu pot opune posesorului excepţiile întemeiate pe raporturile lor personale cu trăgătorul sau cu posesorii anteriori, afară numai dacă posesorul, dobândind cambia, a lucrat cu ştiinţă în paguba debitorului.

În raport de aceste dispoziţii legale, instanţa a apreciat ca întemeiate apărările intimatei, în sensul independenţei obligaţiei cambiale faţă de raportul juridic fundamental. Prin urmare, debitoarea contestatoare nu se poate apăra invocând aspecte ce ţin strict de raportul său cu trăgătorul (...), precum efectuarea plăţilor la cursul valutar din ziua scadenţei. (...)

Pentru considerentele expuse, instanţa a respins contestaţia la executare.

61. Contestaţie la executare. Analiza valabilităţii contractului de fideiusiune materializat într-o anexă a contractului de credit

Potrivit art. 713 alin. (2) NCPC, în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestaţia la executare şi motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală specifică pentru desfiinţarea lui.

Dispoziţiile art. 2280 NCC definesc fideiusiunea ca fiind „contractul prin care o parte, fideiusorul, se obligă faţă de cealaltă parte, care are într-un alt raport obligaţional calitatea de creditor, să execute, cu titlul gratuit sau în schimbul unei remuneraţii, obligaţia debitorului dacă acesta din urmă nu o execută". Totodată, conform art. 2282 NCC, „fideiusiunea nu se prezumă, ea trebuie asumată în mod expres printr-un înscris, autentic sau sub semnătură privată, sub sancţiunea nulităţii absolute". Din conţinutul acestor prevederi reiese că garanţiile personale iau naştere în cadrul unui raport obligaţional prin care fideiusorul îşi asumă faţă de creditor responsabilitatea executării unei obligaţii a debitorului principal, fiind necesară, *ad validitatem*, încheierea contractului în formă scrisă, prin act autentic sau înscris sub semnătură privată.

Astfel, este valabil contractul de fideiusiune materializat în anexa la contractul de credit, intitulată „Giranţi", în măsura în care prezintă caracteristicile cerute de lege pentru încheierea valabilă a unui contract, fiind îndeplinite condiţiile esenţiale prevăzute de art. 1179 alin. (1) şi (2) NCC, respectiv capacitatea de a contracta, consimţământul părţilor, un obiect determinat şi licit, o cauză licită şi morală, precum şi forma expres indicată de lege, respectiv forma scrisă.

În condiţiile în care anexa „Giranţi" şi contractul de credit formează un întreg, menţiunile şi elementele de identificare prevăzute în conţinutul actului principal devin incidente şi sunt asumate şi cu privire la cel accesoriu.

Chiar şi în situaţia în care contractul principal s-ar fi încheiat separat, fideiusiunea îndeplineşte cerinţele de valabilitate. Din această perspectivă, relevantă este împrejurarea că în cuprinsul anexei este precizat creditorul faţă de care se naşte creanţa, fiind inserată menţiunea garantării creditului de nevoi personale în favoarea debitorului principal, fiind individualizată persoana debitorului principal.

Contractul de fideiusiune vizează manifestarea acordului părţii de a executa, faţă de creditor, obligaţia principală, în cauză, obiectul contractului de fideiusiune fiind determinat generic prin stipularea elementelor de identificare ale contractului principal. În acest sens, prin instituirea dispoziţiilor art. 2289 NCC, sub denumirea marginală „Limitele fideiusiunii", s-a urmărit reglementarea cazului neprecizării în mod expres a cuantumului datoriei principale, situaţie în care fideiusorul nu va putea fi obligat la mai mult decât ceea ce prevede contractul principal. Totodată, dacă numai intenţia de a garanta este expres menţionată în cuprinsul contractului de fideiusiune, devin aplicabile prevederile art. 2290 NCC, introdus cu scopul de a stabili întinderea obligaţiei girantului. Reiese astfel că legea nu sancţionează neindicarea în cuprinsul contractului de fideiusiune a creanţei principale, atâta timp cât aceasta poate fi determinată.

Neconcordanţa, în timp, a exprimării acordului părţilor nu afectează valabilitatea contractului, întrucât manifestarea unui consimţământ valabil nu presupune, în mod necesar, exprimarea acestuia concomitent de către părţile contractante.

Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, s. a II-a civ., sent. nr. 331 din 23.01.2018, neapelată, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti la data de 29.08.2017, contestatoarea [...] a chemat în judecată pe intimata [...], solicitând instanţei ca, prin hotărârea ce o va pronunţa, să dispună anularea executării silite începute împotriva sa de către pârâtă, în cadrul dosarului nr. [...]/2017, aflat pe rolul BEJ [...] şi anularea încheierii de încuviinţare a executării silite pronunţate de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/30.03.2017, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, contestatoarea a arătat, în esenţă, că, în luna august 2014, la rugămintea numitei [...], a acceptat să participe la contractarea de către aceasta din urmă, în calitate de girant, a unui credit de nevoi personale. Contestatoarea a susţinut că s-a obligat, în calitatea menţionată, prin completarea a două formulare, respectiv „Adeverinţă de venit" şi „Anexă – Giranţi", fără a participa la încheierea contractului de împrumut, astfel cum convenise cu debitorul principal, şi necunoscând suma ce făcea obiectul acestuia sau persoana creditorului. Totodată, s-a arătat că, la data de 18.08.2017, a primit de la BEJ [...] înştiinţarea de înfiinţare a popririi, ca urmare a punerii în executare a titlului executoriu, reprezentat de contractul de împrumut nr. [...]/29.08.2014, în care contestatoarea figura ca girant.

În considerarea celor precizate, contestatoarea a susţinut, în continuare, nelegalitatea executării, motivând că este incidentă nulitatea absolută a contractului de fideiusiune, întrucât fideiusiunea nu a fost asumată în mod expres, ci prezumată. În acest sens, titularul cererii de chemare în judecată a subliniat că nu a participat la încheierea efectivă a contractului de împrumut.

În ceea ce priveşte titlul executoriu, contestatoarea a învederat nulitatea executării silite, prin prisma faptului că, raportat la dispoziţiile legale, contractuale, precum şi la practica judiciară în materie, creanţa nu era exigibilă, nefiindu-i comunicat, în mod legal, faptul că aceasta a devenit scadentă. (...)

Intimata a formulat, la data de 12.10.2017, întâmpinare, prin care a solicitat respingerea contestaţiei la executare ca neîntemeiată. În susţinerea apărării, intimata a arătat, în esenţă, că motivele de nelegalitate a executării silite invocate de reclamantă sunt nefondate. În acest sens, a indicat nedovedirea susţinerilor privind încheierea contractului de împrumut în lipsa sa şi fără a avea cunoştinţă de prevederile contractuale, caracterul unilateral al contractului de fideiusiune, precum şi existenţa unei prezumţii de cunoaştere a drepturilor şi obligaţiilor specifice contractului de împrumut, raportat la calitatea de debitoare deţinută anterior de contestatoare într-un contract încheiat cu intimata.

De asemenea, prin întâmpinare, intimata a combătut argumentele invocate prin cererea de chemare în judecată privind neîndeplinirea, în privinţa creanţei ce face

obiectul executării silite, a condiţiei de a fi exigibilă, prin prisma notificărilor efectuate către contestatoare şi debitorul principal, conform somaţiilor din 29.12.2016. (...)

Prin răspunsul la întâmpinare formulat, contestatoarea a învederat, faţă de apărările susţinute de pârâtă, lipsa semnăturii sale din cuprinsul contractului de împrumut, precum şi a menţiunilor de valabilitate din „Anexa I – Giranţi", respectiv a identităţii părţii, a valorii împrumutului garantat, a semnăturii creditorului, precum şi a datei certe, indicând că nu-i aparţine stipulaţia referitoare la numărul contractului şi ziua încheierii acestuia, considerente prin care înţelege să probeze faptul că nu a existat o prezenţă reală şi efectivă a fideiusorului la momentul încheierii contractului principal.

Totodată, s-a invocat, prin răspunsul la întâmpinare, lipsa consimţământului părţilor la încheierea contractului, prin prisma faptului că, atât din cuprinsul contractului principal, cât şi din cel al contractului accesoriu, nu rezultă identitatea părţilor, reieşind astfel neasumarea obligaţiilor prin semnătura părţilor contractante.

În ceea ce priveşte notificarea realizată prin somaţie, contestatoarea a indicat lipsa unei confirmări reale de primire care să fie atestată prin semnătura sa.

În continuare, contestatoarea a menţionat că executarea silită contestată se efectuează cu privire la o creanţă care nu este lichidă, aspect motivat prin faptul că somaţia a fost emisă pentru plata unei creanţei în cuantum de 23.000 lei, executarea se realizează pentru suma de 25.000 lei, iar din prevederile contractuale reiese o altă valoare a creanţei, de 22.741,70 lei. (...)

Analizând ansamblul materialului probator, instanţa a expus următoarele considerente:

Prin contractul de împrumut nr. [...]/29.08.2014, intimata [...] a acordat, cu titlu de împrumut, numitei [...] suma de 15.000 lei, constituindu-se un credit cu o valoare totală plătibilă, raportat la dobânda anuală, în cuantum de 20.087,46 lei. Conform contractului menţionat, precum şi a „Anexei 1 – Giranţi", parte integrantă din contractul nr. [...]/29.08.2014, împrumutul a fost însoţit de o garanţie personală, asumată de contestatoarea [...], în mod solidar.

Prin somaţiile nr. 56 şi nr. 57 din data de 29.12.2016, au fost înştiinţaţi debitorul principal şi fideiusorul din contractul având numărul precizat cu privire la existenţa unui debit scadent, în cuantum de 23.000 lei, ca urmare a încălcării clauzelor contractuale, prin neachitarea la termen a ratelor şi dobânzii aferente, fiind somaţi să procedeze la rambursarea sumei restante.

La data de 01.03.2017, în baza cererii de executare din aceeaşi dată, formulată de pârâtă, prin încheierea nr. 32, BEJ [...] a dispus înregistrarea cererii de executare silită în registrul general şi deschiderea dosarului de executare silită nr. [...]/2017 împotriva debitorului principal din contractul de împrumut menţionat, precum şi împotriva reclamantei.

Prin încheierea pronunţată la data de 30.03.2017 de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, în dosarul nr. [...], a fost încuviinţată punerea în executare a titlului executoriu reprezentat de contractul de împrumut nr. [...]/29.08.2014, împotriva reclamantei, pentru suma de 25.000 lei, actualizată la data plăţii, cu cheltuieli de executare, instanţa reţinând îndeplinirea condiţiilor prevăzute de lege.

La data de 18.08.2017, conform procesului-verbal de înmânare, contestatoarea a fost înştiinţată cu privire la înfiinţarea măsurii popririi asupra sumelor de bani/

conturilor deţinute de aceasta, până la concurenţa valorii de 25.000 lei, reprezentând creanţa datorată în baza titlului executoriu, la care se adaugă suma de 3.365 lei, cu TVA, reprezentând cheltuieli de executare, conform încheierii de cheltuieli emise la data de 21.07.2017.

Prin acţiunea formulată, contestatoarea a solicitat instanţei anularea executării silite, motivând nelegalitatea procedurii de executare desfăşurate împotriva sa prin prisma nulităţii contractului de fideiusiune şi a neîndeplinirii condiţiilor de legalitate care să permită încuviinţarea executării silite.

Faţă de aceste motive, instanţa a reţinut incidenţa dispoziţiilor art. 712 alin. (1) NCPC, cererea de chemare în judecată încadrându-se în categoria contestaţiei împotriva executării silite înseşi. De asemenea, în considerarea argumentelor invocate prin cererea de chemare în judecată, raportat la art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 privind instituţiile de credit şi adecvarea capitalului, care conferă contractului ce face obiectul executării silite calitatea de titlu executoriu, devin aplicabile dispoziţiile art. 713 alin. (2) NCPC, ce prevăd că „în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestaţia la executare şi motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlul executoriu o cale procesuală specifică pentru desfiinţarea lui".

În ceea ce priveşte valabilitatea contractului de fideiusiune, relevante sunt dispoziţiile art. 2280 NCC, prin intermediul cărora fideiusiunea este definită ca fiind convenţia prin care „o parte, fideiusorul, se obligă faţă de cealaltă parte, care are într-un alt raport obligaţional calitatea de creditor, să execute, cu titlul gratuit sau în schimbul unei remuneraţii, obligaţia debitorului dacă acesta din urmă nu o execută". Totodată, conform art. 2282 NCC, „fideiusiunea nu se prezumă, ea trebuie asumată în mod expres printr-un înscris, autentic sau sub semnătură privată, sub sancţiunea nulităţii absolute". Din conţinutul acestor prevederi reiese că garanţiile personale iau naştere în cadrul unui raport obligaţional prin care fideiusorul îşi asumă faţă de creditor responsabilitatea executării unei obligaţii a debitorului principal, fiind necesară, *ad validitatem*, încheierea contractului în formă scrisă, prin act autentic sau înscris sub semnătură privată.

În considerarea dispoziţiilor menţionate, instanţa a reţinut valabilitatea contractului de fideiusiune încheiat. Argumentele invocate de contestatoare nu sunt justificate din perspectivă legală, având în vedere că „Anexa 1 – Giranţi" ataşată dosarului cauzei prezintă caracteristicile cerute de lege pentru încheierea valabilă a unui contract, fiind îndeplinite condiţiile esenţiale prevăzute de art. 1179 alin. (1) şi (2) NCC, respectiv capacitatea de a contracta, consimţământul părţilor, un obiect determinat şi licit, o cauză licită şi morală, precum şi forma expres indicată de lege.

Referitor la critica formulată de reclamantă vizând neasumarea în mod expres a obligaţiei de garantare, instanţa apreciază, prin prisma anexei menţionate, că nu există îndoială că aceasta a acceptat să garanteze împrumutul debitoarei, fiind totodată respectată forma cerută pentru valabilitate, şi anume forma scrisă. În motivarea acestui aspect, se reţine că „Anexa 1 – Giranţi" şi contractul de împrumut nr. 5901 formează un întreg şi, prin urmare, menţiunile şi elementele de identificare prevăzute în conţinutul actului principal devin incidente şi sunt asumate şi cu privire la cel accesoriu.

Chiar şi în situaţia indicată de contestatoare privind întocmirea separată a contractului principal, fideiusiunea îndeplineşte cerinţele de valabilitate. Din această perspectivă, se remarcă faptul că, în cuprinsul anexei, se regăseşte precizat creditorul faţă de care se naşte creanţa, respectiv [...], fiind specificată expres menţiunea garantării unui credit de nevoi personale în favoarea debitorului principal, individualizat în persoana numitei [...].

Cu privire la nestipularea cuantumului creanţei garantate, instanţa reţine că, potrivit dispoziţiilor legale, contractul de fideiusiune vizează manifestarea acordului părţii de a executa, faţă de creditor, obligaţia principală, în cauză, obiectul contractului de fideiusiune fiind determinat generic, prin stipularea elementelor de identificare ale contractului principal. În acest sens, prin instituirea dispoziţiilor art. 2289 alin. (1), sub denumirea marginală „Limitele fideiusiunii", s-a urmărit, astfel cum s-a indicat în doctrina de specialitate, reglementarea cazului neprecizării în mod expres a cuantumului datoriei principale, situaţie în care fideiusorul nu va putea fi obligat la mai mult decât ceea ce prevede contractul principal. Totodată, dacă numai intenţia de a garanta este expres menţionată în cuprinsul contractului de fideiusiune, devin aplicabile prevederile art. 2290 NCC, introdus cu scopul de a stabili întinderea obligaţiei girantului. Reiese astfel că legea nu sancţionează neindicarea în cuprinsul contractului de fideiusiune a creanţei principale, atât timp cât aceasta poate fi determinată.

Referitor la data stipulată în anexa la contractul de împrumut, instanţa reţine, pe de o parte, nedovedirea susţinerii inserării acesteia ulterior completării de către contestatoare, iar, pe de altă parte, lipsa caracterului de condiţie esenţială a elementului menţionat, care să afecteze valabilitatea obligaţiei asumate.

În ceea ce priveşte lipsa consimţământului părţilor la încheierea contractului, instanţa apreciază ca fiind nefondată susţinerea contestatoarei, având în vedere faptul că în cuprinsul contractului de împrumut, care formează corp comun cu contractul de fideiusiune, se regăsesc semnăturile părţilor, iar potrivit art. 268 alin. (1) NCPC, „semnătura unui înscris face deplină credinţă, până la proba contrară, despre existenţa consimţământului părţii care l-a semnat cu privire la conţinutul acestuia". De asemenea, din perspectiva analizată, prin prisma caracterului unilateral al contractului de fideiusiune, relevantă este manifestarea consimţământului celui care se obligă a garanta creanţa principală, în situaţia de faţă nefiind contestată existenţa semnăturii fideiusorului, ci doar neconcordanţa, în timp, a exprimării acordului părţilor. Or, potrivit dispoziţiilor legale, manifestarea unui consimţământ valabil nu presupune, în mod necesar, exprimarea acestuia concomitent de către părţile contractante.

Faţă de considerentele enunţate, instanţa a reţinut valabilitatea contractului de fideiusiune încheiat de contestatoare. (...)

NOTE

1. În ceea ce priveşte posibilitatea formulării, în cadrul contestaţiilor la executare, de apărări de fond cu privire la dreptul cuprins în titlul executoriu altul decât o hotărâre judecătorească sau arbitrală, menţionăm că prin Legea nr. 310/2018 a fost modificat art. 713 alin. (2) NCPC, în prezent fiind redusă posibilitatea invocării, în cadrul contestaţiilor la executare, de apărări de fond cu privire la dreptul cuprins în titlul executoriu.

Astfel, conform modificării operate prin Legea nr. 310/2018, art. 713 alin. (2) NCPC are următorul cuprins: „În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestaţia la executare şi motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu *o cale procesuală pentru desfiinţarea lui, inclusiv o acţiune de drept comun*" (s.n.).

În forma anterioară modificării, textul prevedea că, „în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestaţia la executare şi motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu *o cale procesuală specifică pentru desfiinţarea lui*" (s.n.).

Din analiza comparativă a celor două formulări, se poate observa că, în prezent, pentru executările silite declanşate ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 310/2018 – 21.12.2018 –, în baza unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească (sau arbitrală), se pot invoca în contestaţia la executare şi motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu doar în măsura în care debitorul nu are deschisă în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală pentru desfiinţarea lui, inclusiv acţiunea de drept comun, excluderea de la formularea în cadrul contestaţiei la executare a acestor apărări nemaioperând doar în ipoteza căilor procedurale specifice puse la dispoziţie de lege pentru desfiinţarea titlului executoriu, cum erau, spre exemplu, plângerea contravenţională[1], contestaţia specială în materie fiscală, astfel cum era prevăzut anterior modificării.

Apreciem, în acord cu opinia exprimată în doctrină (H. Ţiţ, R. Stanciu, *Legea nr. 310/2018 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă. Comentarii, explicaţii, jurisprudenţă relevantă*, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2019, p. 128), că modificarea legislativă analizată nu aduce atingere dreptului părţilor de a formula **contestaţie la titlu**, deoarece prin aceasta se urmăreşte doar lămurirea înţelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu [art. 712 alin. (2) NCPC], nu desfiinţarea acestuia.

În prezent, pe calea **contestaţiei la executarea silită însăşi** pot fi invocate, în principiu, *neregularităţi referitoare la executarea silită*, respectiv motive de fapt şi de drept care privesc condiţiile de declanşare şi continuare a procedurii executionale ori actele de executare.

[1] A se vedea *Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, decizia civilă nr. 1810/A din 25.05.2018, publicată în R.R.E.S. nr. 3/2018*: Întrucât legiuitorul a prevăzut o procedură specifică de contestare a menţiunilor din procesul-verbal de contravenţie, aceste motive de fapt sau de drept pot fi invocate doar prin acest mijloc, iar nu pe calea contestaţiei la executare. Necomunicarea legală a procesului-verbal de contravenţie conduce la lipsirea acestuia de caracterul executoriu, aspect care poate fi invocat pe calea contestaţiei la executare, după cum se poate invoca în procedura contestaţiei şi prescripţia dreptului de a executa sancţiunea contravenţională, acestea fiind ulterioare întocmirii actului administrativ şi nu ţin de legalitatea acestuia, ci de punerea în executare a procesului-verbal de contravenţie ca titlu executoriu.

B.C.U. „M. Eminescu" Iaşi DREPT

Faţă de modul actual de redactare a normei analizate, se poate invoca pe calea contestaţiei la executare, spre exemplu, lipsa caracterului de titlu executoriu al unui contract, însă, de principiu, nu şi nulitatea acestuia.

Astfel cum s-a precizat în doctrină (G. Boroi, M. Stancu, *Fişe de procedură civilă*, Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2019, p. 705), s-ar mai putea invoca în cadrul contestaţiei la executare, ca apărări de fond, spre exemplu, excepţia de neexecutare a contractului sinalagmatic, plata, compensaţia legală etc., nu însă nulitatea actului juridic constatat prin înscrisul ce constituie titlu executoriu.

De asemenea, sub acest aspect, s-a apreciat [G. Boroi, D.N. Theohari, *Sinteza principalelor modificări şi completări aduse Codului de procedură civilă prin Legea nr. 310/2018*, în Codul de procedură civilă şi 12 legi uzuale (ediţie actualizată la 03.01.2019), Ed. Hamangiu, Bucureşti, 2019, p. LVI-LVII] că *nulitatea relativă pentru vicii de consimţământ a unui contract de locaţiune ce constituie titlu executoriu pentru plata chiriei* nu poate fi invocată de către locatar (debitor), în cadrul contestaţiei la executare, ca motiv de drept privitor la fondul dreptului locatorului (creditor) de a percepe chiria şi, subsecvent, de a recurge la executarea silită, căci locatarul are deschisă calea acţiunii de drept comun în desfiinţarea titlului executoriu, şi anume acţiunea în anularea contractului de locaţiune. În acest caz, dacă singurul motiv al contestaţiei la executare este reprezentat de nulitatea relativă menţionată, contestaţia la executare se impune a fi *respinsă ca inadmisibilă*.

Însă, în ipoteza în care *acţiunea de drept comun ar fi prescrisă extinctiv* (acţiune respinsă ca prescrisă prin hotărâre judecătorească definitivă), contestaţia la executare, prin intermediul căreia s-ar invoca, ca motiv al *anulării executării silite înseşi*, nulitatea relativă a contractului de locaţiune ar putea fi considerată *admisibilă*.

Invocarea nulităţii relative a titlului executoriu ca motiv al contestaţiei la executare în scopul *anulării titlului executoriu* nu va fi permisă în cazul în care acţiunea în anulare de drept comun ar fi prescrisă extinctiv, căci adoptarea soluţiei contrare ar echivala cu o eludare a dispoziţiilor edictate în materia prescripţiei extinctive a acţiunii în declararea nulităţii relative a unui act juridic.

În schimb, în măsura în care locatarul (debitor) invocă nulitatea relativă a titlului executoriu ca motiv al contestaţiei la executare în scopul *anulării executării silite înseşi,* în acest caz, nulitatea relativă este invocată sub forma excepţiei de drept substanţial, apărare de fond împotriva executării silite demarate împotriva sa, fiind incident art. 1249 alin. (2) teza a II-a NCC, care prevede că partea căreia i se cere executarea contractului poate opune oricând nulitatea relativă a contractului, chiar şi după împlinirea termenului de prescripţie a dreptului la acţiunea în anulare.

Prin urmare, s-a apreciat că, *atunci când dreptul material la acţiunea în nulitate relativă a titlului executoriu este prescris extinctiv, nulitatea relativă poate constitui motiv valabil al contestaţiei la executare având ca obiect anularea executării silite înseşi.*

În studiul citat a fost analizată şi *ipoteza în care acţiunea de drept comun nu ar fi fost promovată la momentul soluţionării contestaţiei la executare*, apreciindu-se că, în acest caz, s-ar putea considera că invocarea de către intimatul-creditor a inadmisibilităţii contestaţiei la executare pentru considerentul încălcării art. 713 alin. (2) NCPC (creditorul afirmând, ca atare, existenţa acţiunii de drept comun pentru anularea titlului executoriu) are semnificaţia unei *renunţări tacite la prescripţia*

împlinită, în condiţiile art. 2507 şi art. 2508 NCC. Dacă s-ar adopta o interpretare contrară, s-ar ajunge la soluţia ca debitorul, deşi poate opune oricând nulitatea relativă a contractului sub forma apărării de fond, independent de împlinirea termenului de prescripţie extinctivă, să nu mai poată beneficia de un astfel de drept (contestaţia la executare s-ar respinge ca inadmisibilă, iar acţiunea în anularea titlului ca prescrisă).

Totodată, s-a apreciat că partea executată ar avea la dispoziţie calea contestaţiei la executare pentru invocarea unor motive vizând fondul dreptului cuprins în titlul executoriu dacă invocă *excepţia de neexecutare a contractului*, întrucât în această ipoteză nu are deschisă calea unei acţiuni de drept comun în desfiinţarea titlului.

De asemenea, s-a apreciat că, în cazul unor *nulităţi amiabile* ori al unor *rezoluţiuni/rezilieri unilaterale sau de drept intervenite în privinţa titlului executoriu*, acestea pot fi invocate ca motive ale contestaţiei la executare, căci nu este necesară demararea unei acţiuni de drept comun pentru desfiinţarea titlului executoriu prin hotărâre judecătorească, din moment ce acest efect a operat deja ca urmare a cauzelor specificate.

2. O problemă distinctă în aplicarea art. 713 alin. (2) NCPC în noua formă constituie regimul clauzelor abuzive, întrucât posibilitatea de invocare în cadrul contestaţiei la executare a caracterului abuziv al clauzelor din contractul ce constituie titlul executoriu trebuie analizată într-un cadru mai larg decât cel trasat de legislaţia internă.

În acest context, apreciem că, faţă de regimul instituit prin normele europene şi jurisprudenţa C.J.U.E. în materia protecţiei consumatorului, dispoziţiile art. 713 alin. (2) NCPC, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 310/2018, *nu împiedică invocarea pe calea contestaţiei la executare a caracterului abuziv al clauzelor contractului* ce reprezintă titlul executoriu vizat de procedura contestată.

În acelaşi sens, a se vedea şi R.I. Orza, *Clauze abuzive în contestaţia la executare. Repere procedurale de ordin intern şi dreptul Uniunii*, în R.R.E.S. nr. 1/2019, în cuprinsul căruia s-a realizat următorul examen jurisprudenţial:

Potrivit jurisprudenţei Curţii de la Luxemburg (cauza C-618/10, *Banco Español de Crédito SA c. Joaquín Calderón Camino*), s-a constatat deja faptul că o legislaţie naţională care nu permite instanţei sesizate cu o cerere să aprecieze din oficiu, deşi dispune deja de toate elementele de drept şi de fapt necesare în acest scop, caracterul abuziv al clauzelor cuprinse într-un contract încheiat între un vânzător sau un furnizor şi un consumator este de natură să aducă atingere efectivităţii protecţiei pe care urmăreşte să o asigure Directiva 93/13.

Mai mult decât atât, în cauza C-415/11, *Mohamed Aziz c. Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa* (*Catalunyacaixa*), Curtea a conturat un raţionament potrivit căruia, pentru a asigura eficienţa sistemului de protecţie a drepturilor consumatorului, remediile procesuale de drept intern trebuie să treacă testul echivalenţei, iar acest lucru nu se întâmplă atunci când posibilitatea invocării caracterului abuziv al unor clauze contractuale nu este asociat cu opoziţia generată de executarea silită, ci cu un demers de drept comun, care însă nu produce efecte concrete asupra executării silite, generând riscul producerii unor consecinţe ireversibile asupra patrimoniului consumatorului.

În concret, a stabilit faptul că: „Directiva trebuie interpretată în sensul că se opune reglementării unui stat-membru, precum cea în discuţie în litigiul principal, care,

în condiţiile în care nu prevede, în cadrul unei proceduri de executare ipotecară, motive de contestaţie întemeiate pe caracterul abuziv al unei clauze contractuale care constituie temeiul titlului executoriu, nu permite instanţei sesizate cu procedura de fond, competentă să aprecieze caracterul abuziv al unei asemenea clauze, să adopte măsuri provizorii, printre care, în special, suspendarea procedurii de executare menţionate, atunci când adoptarea acestor măsuri este necesară pentru garantarea deplinei eficacităţi a deciziei sale finale" (considerentul 64).

Faţă de aceste hotărâri, s-a reţinut necesitatea aplicării directe şi prioritare a dreptului Uniunii, cu înlăturarea dreptului naţional contrar, ce nu respectă exigenţele impuse de principiul efectivităţii.

În legătură cu aceeaşi problemă, a se vedea şi A. GROZA, *O analiză a dispoziţiilor art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 310 din 17 decembrie 2018, din perspectiva jurisprudenţei Curţii de Justiţie a Uniunii Europene privind protecţia consumatorilor*, în Revista Română de Drept European (Comunitar) nr. 1/2019, în care, în rezumat, s-a reţinut că, prin raportare strictă la instituţia contestaţiei la executare, noul conţinut al art. 713 alin. (2) NCPC se află în conflict cu Directiva nr. 93/13, astfel cum a fost interpretată de Curtea de Justiţie a Uniunii Europene. Mai mult, s-a apreciat că norma nu va produce efectele dorite în cazul acestor titluri executorii, debitorul-consumator putând invoca, în cadrul contestaţiei la executare, caracterul abuziv, ca motiv legat de fondului dreptului cuprins în titlul executoriu, în temeiul supremaţiei dreptului Uniunii.

JURISPRUDENŢĂ C.J.U.E.

În legătură cu posibilitatea invocării caracterului abuziv al unei clauze contractuale în cadrul contestaţiei la executare şi termenul în care se poate formula o astfel de cerere, a se vedea *C.J.U.E., cauza C-75/19, MF împotriva BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti şi Secapital Sàrl, Ordonanţa din 06.11.2019, https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?qid=1575272681468&uri=CELEX:62019CO0075*, prin care s-a stabilit că: „*Directiva 93/13/CEE a Consiliului privind clauzele abuzive în contracte încheiate cu consumatorii trebuie interpretată în sensul că se opune unei norme de drept naţional în temeiul căreia un consumator care a încheiat un contract de credit cu o instituţie de credit şi împotriva căruia acest profesionist a început o procedură de executare silită este decăzut din dreptul de a invoca existenţa unor clauze abuzive pentru a contesta procedura menţionată după expirarea unui termen de 15 zile de la comunicarea primelor acte ale acestei proceduri, chiar dacă acest consumator are la dispoziţie, în temeiul dreptului naţional, o acţiune în justiţie în scopul constatării existenţei unor clauze abuzive a cărei introducere nu este supusă niciunui termen, dar a cărei soluţie nu produce efecte asupra celei care rezultă din procedura de executare silită şi care îi poate fi impusă consumatorului înainte de soluţionarea acţiunii în constatarea existenţei unor clauze abuzive*".

Curtea a reţinut, între altele:

„25. Trebuie amintit că protecţia efectivă a drepturilor care decurg din Directiva 93/13 nu poate fi garantată decât cu condiţia ca sistemul procedural naţional să permită, în cadrul procedurii de emitere a ordonanţei de plată sau în cel al procedurii de executare a unei asemenea ordonanţe, un control din oficiu de către instanţă

al caracterului potenţial abuziv al clauzelor cuprinse în contractul în cauză (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 18.02.2016, *Finanmadrid EFC*, C-49/14, EU:C:2016:98, punctul 46, şi Hotărârea din 20.09.2018, *EOS KSI Slovensko*, C-448/17, EU:C:2018:745, punctul 45).

26. Astfel, în ipoteza în care în stadiul executării ordonanţei de plată nu este prevăzut niciun control din oficiu de către instanţă al caracterului potenţial abuziv al clauzelor cuprinse în contractul în cauză, trebuie să se considere că o reglementare naţională este de natură să aducă atingere efectivităţii protecţiei urmărite de Directiva 93/13 în cazul în care aceasta nu prevede un asemenea control în stadiul emiterii ordonanţei de plată sau atunci când un astfel de control este prevăzut numai în stadiul opoziţiei formulate împotriva ordonanţei de plată dacă există un risc care nu este neglijabil ca consumatorul în cauză să nu formuleze opoziţia necesară fie din cauza termenului deosebit de scurt prevăzut pentru aceasta, fie având în vedere costurile pe care le-ar presupune o acţiune în justiţie în raport cu cuantumul creanţei contestate, fie pentru că legislaţia naţională nu prevede obligaţia comunicării tuturor informaţiilor necesare acestuia pentru a-i permite să stabilească întinderea drepturilor sale (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 14.06.2012, *Banco Español de Crédito*, C-618/10, EU:C:2012:349, punctul 54, Hotărârea din 18.02.2016, *Finanmadrid EFC*, C-49/14, EU:C:2016:98, punctele 52 şi 54, precum şi Hotărârea din 20.09.2018, *EOS KSI Slovensko*, C-448/17, EU:C:2018:745, punctul 46).

27. În acest context, instanţa de trimitere ridică problema dacă Directiva 93/13 se opune unei norme de drept naţional precum cea care rezultă din art. 712 şi urm. din capitolul VI din Codul de procedură civilă, care prevede un termen de 15 zile, care începe să curgă de la data la care debitorului îi este comunicată procedura de executare silită, în care acesta poate, pe calea contestaţiei la executarea silită, să invoce caracterul abuziv al unei clauze contractuale, în condiţiile în care o acţiune în constatarea existenţei unor clauze abuzive cuprinse în titlul executoriu nu este supusă niciunui termen.

28. În această privinţă, este necesar să se arate că menţinerea efectului util al Directivei 93/13 se opune unei reglementări naţionale care permite emiterea unei ordonanţe de plată împotriva unui consumator fără ca acesta să fie în măsură să beneficieze în cursul procedurii de garanţia că un control al inexistenţei unei clauze abuzive în contractul în cauză va fi efectuat de către o instanţă (Hotărârea din 20.09.2018, *EOS KSI Slovensko*, C-448/17, EU:C:2018:745, punctul 49 şi jurisprudenţa citată).

29. În speţă, deşi instanţa de trimitere a arătat în cererea sa de decizie preliminară că există în dreptul naţional o procedură distinctă de calea contestaţiei la executare, care nu este supusă unui termen de prescripţie, care permite invocarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale, această instanţă a precizat că o astfel de împrejurare nu produce efecte asupra procedurii de executare silită, în măsura în care aceasta din urmă îi poate fi impusă consumatorului înainte de soluţionarea acţiunii în constatarea existenţei unor astfel de clauze abuzive.

30. Or, astfel cum s-a amintit la punctul 26 din prezenta ordonanţă, existenţa unui control efectuat de o instanţă cu privire la absenţa unei clauze abuzive în contractul vizat numai în stadiul opoziţiei la executarea silită nu este susceptibilă să menţină efectul util al Directivei 93/13 decât dacă consumatorii nu sunt descurajaţi să formuleze

o asemenea opoziţie (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 20.09.2018, *EOS KSI Slovensko*, C-448/17, EU:C:2018:745, punctul 51).

31. În speţă, deşi reglementarea naţională în discuţie în litigiul principal prevede un termen strict de 15 zile în care consumatorul poate formula contestaţie la somaţia de plată, este cert că, dincolo de acest termen, caracterul abuziv al unor clauze ale contractului care constituie temeiul unei astfel de somaţii nu mai poate fi examinat înainte de executarea acestei somaţii.

32. În această privinţă, în ipoteza în care procedura de executare silită ia sfârşit înaintea pronunţării deciziei instanţei de fond prin care se declară caracterul abuziv al clauzei contractuale aflate la originea acestei executări silite şi, în consecinţă, nulitatea acestei proceduri, această decizie nu ar permite să i se asigure consumatorului respectiv decât o protecţie a posteriori de natură financiară, care s-ar dovedi incompletă şi insuficientă şi nu ar constitui un mijloc nici adecvat, nici eficient pentru a preveni utilizarea acestor clauze în continuare, contrar prevederilor articolului 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 14.03.2013, *Aziz*, C-415/11, EU:C:2013:164, punctul 60).

33. În consecinţă, o reglementare precum cea în discuţie în litigiul principal generează un risc care nu este neglijabil ca consumatorul în cauză să nu formuleze opoziţie în termenul strict de 15 zile de la comunicarea procedurii de executare silită şi, prin urmare, ca controlul de către o instanţă al inexistenţei unei clauze abuzive în contractul vizat să nu poată fi efectuat (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 20.09.2018, *EOS KSI Slovensko*, C-448/17, EU:C:2018:745, punctul 53)".

62. Contestaţie la executare. Valoarea probatorie a registrelor ţinute de angajator. Efectele în timp ale hotărârilor judecătoreşti pronunţate în materia drepturilor salariale, raportat la modificările legislative intervenite ulterior pronunţării acestor hotărâri. Momentul până la care poate dispune instanţa de fond suspendarea executării silite

1. În lumina dispoziţiilor art. 280 alin. (1) NCPC, care conferă putere doveditoare registrelor profesioniştilor, întocmite şi ţinute cu respectarea dispoziţiilor legale (care se presupune, până la proba contrară), registrele prezentate de angajator, în care a fost inserată menţiunea stabilirii drepturilor salariale în conformitate cu hotărârea judecătorească ce constituie titlu executoriu, fac dovada deplină a respectării dispozitivului titlului executoriu, atestând faptul că angajatorul-debitor a dispus încadrarea creditorilor potrivit valorii de referinţă sectorială stabilite prin titlul executoriu.

2. Deşi hotărârile judecătoreşti beneficiază de putere executorie şi autoritate de lucru judecat, efectele acestora se întind numai pe perioada în care şi legea în baza căreia au fost pronunţate a produs efecte. În acest sens s-a pronunţat şi Curtea Constituţională, prin Decizia nr. 1601/2010 (publicată în M. Of. nr. 91 din 04.02.2011), arătând că autoritatea de lucru judecat de care se bucură o hotărâre judecătorească în ceea ce priveşte obligarea autorităţii publice la plata unui spor este una absolută pe toată durata de aplicare a prevederii legale în baza căreia subzistă o atare obligaţie a autorităţii publice. Încetarea

obligaţiei legale de plată a sporului este determinată de survenirea unui eveniment legislativ care suprimă textul în baza căruia a fost acordat sporul în cauză, aspect ce nu contravine cu nimic autorităţii lucrului judecat, văzut ca o garanţie a principiului neretroactivităţii legii. Ca o consecinţă a principiului neretroactivităţii legilor, consacrat la nivel constituţional, intervine principiul aplicării imediate a legii noi, incident cu privire la toate actele, faptele şi situaţiile viitoare, în curs de constituire, modificare sau stingere, precum şi efectelor viitoare ale unor situaţii juridice anterior născute, dar neconsumate.

Având în vedere voinţa legiuitorului de abrogare a legii vechi şi de instituire a unor norme noi prin adoptarea Legii nr. 330/2009, fără a fi incidente excepţii referitoare la ultraactivitatea legii vechi, reiese că nici hotărârea judecătorească ce constituie titlu executoriu nu mai produce efecte. Sub acest aspect, aceasta nu mai poate fi generatoare de consecinţe juridice, întrucât prin intermediul ei nu s-au creat noi drepturi sau obligaţii în ceea ce le priveşte pe părţi, acesta fiind un atribut exclusiv al puterii legislative. Astfel, având în vedere că izvorul drepturilor recunoscute creditorilor prin hotărârea judecătorească pusă în executare a fost abrogat şi înlocuit prin alte norme juridice, reiese că acestea din urmă se vor aplica începând cu data intrării în vigoare a noilor dispoziţii legale, moment de la care încetează puterea executorie a hotărârii judecătoreşti.

În ceea ce priveşte obligaţia angajatorului debitor de a face rectificările necesare în carnetele de muncă ale creditorilor, întrucât prin O.U.G. nr. 148/2008 au fost modificate dispoziţiile art. 296 şi art. 298 alin. (3) C.muncii, în sensul că, începând cu data de 01.01.2011, a fost abrogat Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă, după această dată, nu se mai poate realiza obligaţia de rectificare a carnetelor de muncă la care a fost obligat creditorul prin hotărârea judecătorească. Informaţiile cu privire la angajaţi – funcţia, salariul, sporurile – se comunică de către angajatori, prin declaraţii, Inspectoratelor Teritoriale de Muncă, Caselor de Asigurări Sociale şi Caselor de Asigurări de Sănătate. Atât timp cât au fost efectuate menţiunile corespunzătoare în evidenţele interne, există prezumţia că în mod corect au fost comunicate aceste date instituţiilor abilitate.

3. Faţă de dispoziţiile art. 719 alin. (1) NCPC, potrivit cărora, „până la soluţionarea contestaţiei la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părţii interesate şi numai pentru motive temeinice, instanţa competentă poate suspenda executarea (...)", instanţa învestită cu soluţionarea fondului contestaţiei la executare poate dispune suspendarea executării doar până la soluţionarea contestaţiei în primă instanţă.

Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, s. I civ., sent. nr. 936 din 19.02.2018, definitivă prin dec. nr. 3122 din 28.09.2018 a Tribunalului Bucureşti, nepublicată

Prin cererea înregistrată la data de 29.09.2017 pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti, contestatoarea [...] a formulat contestaţie la executare împotriva dosarului de executare nr. [...]/2017, aflat pe rolul BEJ [...], în contradictoriu cu intimaţii [...], solicitând instanţei ca, prin hotărârea ce o va pronunţa, să dispună anularea tuturor actelor de executare silită ca fiind lipsite de obiect, respectiv a somaţiei de plată

din data de 12.09.2017, a încheierii din data de 12.09.2017 emise de BEJ [...], a încheierii Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti pronunţate la data de 24.08.2017 în dosarul nr. [...], precum şi suspendarea executării silite până la soluţionarea contestaţiei la executare.

În motivarea cererii, contestatoarea a arătat, în esenţă, că executarea silită realizată împotriva sa în cadrul dosarului de executare menţionat are ca temei titlul executoriu reprezentat de decizia civilă nr. 530/29.01.2009, pronunţată de Curtea de Apel Craiova, în dosarul nr. [...]/104/2008, ale cărei dispoziţii de obligare a sa la încadrarea intimaţilor pe perioada iulie 2007 – martie 2008 şi în continuare, potrivit valorii de referinţă sectorială prevăzute de lege pentru funcţiile de demnitate publică şi a sporului de vechime cuvenit conform art. 2 din O.U.G. nr. 160/2000 şi art. 8 alin. (1) din Legea nr. 50/1995, au fost aduse la îndeplinire, astfel încât executarea silită este lipsită de obiect. În susţinerea celor învederate, contestatoarea a arătat că dispoziţiile legale pe care s-a întemeiat hotărârea judecătorească menţionată au fost abrogate, motiv pentru care, în lumina interpretărilor oferite de Curtea Constituţională efectelor în timp ale hotărârilor judecătoreşti, obligaţia constatată în sarcina sa nu mai subzistă.

În ceea ce priveşte obligaţia contestatoarei de a face rectificările corespunzătoare în carnetele de muncă ale creditorilor, aceasta a subliniat, de asemenea, lipsa obiectului executării silite în acest sens, arătând îndeplinirea acestei sarcini impuse prin decizia civilă indicată prin faptul comunicării instituţiilor abilitate a tuturor datelor privind modificările survenite în nivelul de salarizare a intimaţilor.

Referitor la cererea de suspendare a executării silite până la soluţionarea contestaţiei la executare, s-a menţionat că această măsură se impune în mod obligatoriu, raportat la dispoziţiile legale, fără plata unei cauţiuni, având în vedere faptul că obligaţia sa prevăzută în titlul executoriu a fost executată, stingându-se, în totalitate, la momentul schimbării cadrului legislativ în temeiul căruia a fost pronunţată hotărârea judecătorească.

În drept, petenta a invocat dispoziţiile art. 711 şi urm. NCPC, Legea nr. 330/2009 şi art. 298 alin. (3) C.muncii. (...)

Intimaţii au formulat la data de 25.10.2017, întâmpinare la cererea de chemare în judecată, prin intermediul căreia au solicitat, în esenţă, respingerea contestaţiei la executare.

În susţinerea apărării, intimaţii au invocat efectele deciziei nr. 530/29.01.2009, pronunţate de Curtea de Apel Craiova, Secţia a II-a civilă şi pentru conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/104/2008, prin care a fost obligată petenta să procedeze la încadrarea intimaţilor pentru perioada iulie 2007 – martie 2008 şi în continuare, potrivit valorii de referinţă sectorială prevăzute de lege pentru funcţiile de demnitate publică şi a sporului de vechime, în conformitate cu art. 2 din O.U.G. nr. 160/2000 şi art. 8 alin. (1) din Legea nr. 50/1995, ale cărei dispoziţii nu au fost aduse la îndeplinire.

În ceea ce priveşte excepţia lipsei de obiect invocate de contestatoare, intimaţii au solicitat respingerea acesteia, învederând faptul că executarea silită nu se efectuează pentru plata unor sume de bani, ci priveşte o obligaţie de a face, astfel cum este menţionată prin hotărârea judecătorească invocată şi care constituie titlul executoriu. Faţă de aceste aspecte, intimaţii au subliniat caracterul eronat al

apărărilor formulate de contestatoare. În continuare, intimaţii au arătat că, raportat la natura obligaţiei ce se urmăreşte a fi executată silit, instanţa sesizată cu soluţionarea contestaţiei la executare nu poate proceda la analiza argumentelor invocate, întrucât acestea nu vizează controlul judecătoresc asupra legalităţii actelor de executare sau a executării silite înseşi ori încheierile întocmite de executorul judecătoresc în cadrul executării.

De asemenea, intimaţii au menţionat, în ceea ce priveşte modalitatea în care au fost executate dispoziţiile titlului executoriu, că au primit o despăgubire parţială prin plata eşalonată a diferenţelor calculate pentru perioada iulie 2007-31.12.2009, fără a fi luată în considerare valoarea de referinţă sectorială prevăzută de lege pentru funcţiile de demnitate publică, aferentă perioadelor în care au fost majorate indemnizaţiile, contrar dispozitivului deciziei civile precizate. Totodată, intimaţii au specificat că, începând cu luna ianuarie 2015, contestatoarea a sistat complet, în mod nejustificat, plata salariului corespunzător noii încadrări pentru luna ianuarie 2010 şi în continuare, motiv pentru care a fost introdusă acţiune pe rolul Tribunalului Olt, în vederea obligării acesteia la plata diferenţei de drepturi salariale, potrivit încadrării stabilite prin decizia nr. 530/29.01.2009.

Cu privire la modificările legislative intervenite, intimaţii au precizat că, deşi s-a schimbat modalitatea de evidenţă a salariaţilor, îi incumbă în continuare contestatoarei obligaţia de a înregistra, la nivel electronic, informaţiile corecte în raport de titlul executoriu în baza căruia se realizează executarea.

Referitor la cererea de suspendare a executării silite, intimaţii au invocat neîndeplinirea condiţiilor prevăzute de lege privind plata cauţiunii, motivele temeinice şi motivarea în fapt.

În drept, intimaţii au invocat dispoziţiile prevăzute de art. 903, art. 712 alin. (3), art. 718 alin. (4) pct. 3 [în prezent art. 719 alin. (4) pct. 3], art. 632 şi art. 719 NCPC.

Prin răspunsul la întâmpinare înregistrat la data de 28.11.2017, contestatoarea a precizat, cu privire la argumentul invocat în susţinerea acţiunii formulate constând în lipsa de obiect a executării, că acesta este justificat, ca apărare de fond, prin faptul că au fost duse la îndeplinire obligaţiile stabilite prin titlul executoriu, nemaifiind posibilă executarea acestora în continuare prin prisma modificărilor legislative. Raportat la aceeaşi motivare, şi-a justificat contestatoarea atitudinea de neconformare somaţiei înaintate în cadrul procedurii de executare silită, indicând în acest sens dispoziţiile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, prin intermediul căreia s-au stabilit noi criterii privind modul de stabilire a salariilor personalului din cadrul instituţiei contestatoare şi a încetat, astfel, puterea executorie a hotărârii judecătoreşti pe care intimaţii doresc a o pune în executare. (...)

Contestatoarea a mai arătat că a fost înregistrată pe rolul Curţii de Apel Craiova o contestaţie la executare privind lămurirea înţelesului, întinderii şi aplicării titlului executoriu reprezentat de decizia civilă nr. 530/29.01.2009, în temeiul căreia se desfăşoară executarea silită contestată, aspect menţionat în susţinerea cererii de suspendare formulate în cauză.

În ceea ce priveşte plata cauţiunii aferente cererii de suspendare, a arătat că aceasta nu este justificată prin raportare la prevederile legale în conformitate cu care instituţiile şi autorităţile publice sunt scutite de la plata sumelor stabilite cu titlu de cauţiune referitoare la cereri formulate în cadrul procedurii de executare silită. (...)

În drept, contestatoarea a invocat dispoziţiile O.U.G. nr. 160/2000 privind salarizarea personalului din cadrul Curţii de Conturi, O.U.G. nr. 31/2009, Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, O.U.G. nr. 1/2010, art. 7 din O.G. nr. 22/2002 privind executarea obligaţiilor de plată ale instituţiilor publice, stabilite prin titluri executorii, art. 719 alin. (1) NCPC şi art. 201 alin. (2) NCPC (...).

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Prin decizia civilă nr. 530/29.01.2009 a Curţii de Apel Craiova, Secţia a II-a civilă şi pentru conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/104/2008, irevocabilă, s-a dispus, la cererea intimaţilor [...], obligarea contestatoarei [...] la încadrarea acestora pe perioada iulie 2007 – martie 2008 potrivit valorii de referinţă sectorială prevăzute de Legea pentru funcţiile de demnitate publică şi a sporului de vechime cuvenită şi în continuare, conform art. 2 din O.U.G. nr. 160/2000 şi art. 8 alin. (1) din Legea nr. 50/1995. De asemenea, contestatoarea a fost obligată să facă rectificările corespunzătoare în carnetele de muncă ale intimaţilor.

Prin decizia civilă nr. 410/05.12.2017, irevocabilă, pronunţată de Curtea de Apel Craiova, Secţia I civilă, în dosarul nr. [...]/54/2017, s-a respins contestaţia la executare formulată de contestatoarea [...] pentru lămurirea înţelesului, întinderii şi aplicării titlului executoriu reprezentat de decizia civilă nr. 530/29.01.2009, pronunţată de Curtea de Apel Craiova, Secţia a II-a civilă şi pentru conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/104/2008, în contradictoriu cu intimaţii din prezenta cauză. În susţinerea soluţiei pronunţate, instanţa a arătat că dispozitivul hotărârii este clar, exprimarea este neechivocă, astfel că nu se poate invoca faptul că ceea ce se execută nu este lămurit de aşa natură încât să facă imposibilă aducerea la îndeplinire a celor statuate în decizie. În ceea ce priveşte întinderea dispozitivului a cărui lămurire s-a solicitat, instanţa a precizat că sintagma „în continuare" este cu trimitere directă şi fără echivoc la aplicarea textelor de lege în vigoare la data judecăţii.

Prin cererea de executare silită înregistrată la data de 28.07.2017 pe rolul BEJ [...], intimaţii au solicitat punerea în executare silită a titlului executoriu reprezentat de decizia civilă nr. 530/29.01.2009, pronunţată de Curtea de Apel Craiova, Secţia II-a civilă şi pentru conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/104/2008. Cererea de executare silită a fost admisă de BEJ [...] prin încheierea din data de 28.07.2017. (...)

Prin încheierea din data de 28.07.2017, emisă de BEJ [...] în cadrul dosarului nr. [...]/2017, s-a dispus admiterea cererii de executare împotriva contestatoarei, precum şi emiterea cererii de încuviinţare a executării silite. Prin încheierea din data de 24.08.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, Secţia civilă, în dosarul nr. [...]/299/2017, s-a dispus încuviinţarea executării silite formulate de BEJ [...] împotriva contestatoarei [...]. Prin încheierea din data de 12.09.2017, BEJ [...] a stabilit cheltuieli de executare de 607,66 lei.

La data de 12.09.2017, contestatoarea a fost înştiinţată despre declanşarea urmăririi silite împotriva sa. La data de 14.09.2017, contestatoarea a fost somată în sensul conformării, în termen de 10 zile de la comunicare, prevederilor titlului executoriu reprezentat de decizia civilă menţionată. Prin procesul-verbal din data de 09.10.2017, BEJ [...] a constatat neîndeplinirea obligaţiei de a face. (...)

Criticile contestatorului sunt, în opinia instanţei, fondate.

Instanţa a subliniat pentru început că, prin decizia civilă nr. 530/29.01.2009, pronunţată de Curtea de Apel Craiova, Secţia a II-a civilă şi pentru conflicte de muncă şi asigurări sociale, în dosarul nr. [...]/104/2008, nu s-a stabilit în sarcina contestatoarei obligaţia de a plăti vreo sumă de bani intimaţilor, ci două obligaţii de a face: de a-i încadra pe intimaţi pe perioada iulie 2007 – martie 2008 potrivit valorii de referinţă sectorială prevăzute de Legea pentru funcţiile de demnitate publică şi a sporului de vechime cuvenită şi în continuare, conform art. 2 din O.U.G. nr. 160/2000 şi art. 8 alin. (1) din Legea nr. 50/1995 şi de a face rectificările corespunzătoare în carnetele de muncă ale intimaţilor. De altfel, în dosarul de executare se încearcă executarea acestor două obligaţii, şi nu o obligaţie de a da, iar susţinerile intimaţilor sunt în acelaşi sens.

În primul rând, pe de o parte, instanţa a constatat că, potrivit registrelor depuse la dosar, s-a făcut menţiunea stabilirii drepturilor salariale în conformitate cu sentinţa civilă nr. 1156/24.06.2008, definitivă şi irevocabilă prin decizia civilă nr. 530/29.01.2009. În lumina dispoziţiilor art. 280 alin. (1) NCPC, care conferă putere doveditoare registrelor profesioniştilor, întocmite şi ţinute cu respectarea dispoziţiilor legale (care se presupune, până la proba contrară), instanţa a reţinut că documentele anexate cererii de chemare în judecată referitoare la drepturile salariale acordate intimaţilor fac dovada deplină a respectării dispozitivului titlului executoriu a cărei executare se contestă, în ceea ce priveşte perioada cuprinsă între iulie 2007 – decembrie 2009. Contestatoarea a dispus aşadar încadrarea intimaţilor potrivit valorii de referinţă sectorială prevăzute de Legea pentru funcţiile de demnitate publică şi a sporului de vechime cuvenită şi în continuare, conform art. 2 din O.U.G. nr. 160/2000 şi art. 8 alin. (1) din Legea nr. 50/1995. Modul de calcul al drepturilor cuvenite intimaţilor nu poate face obiectul analizei instanţei în prezentul cadru procesual (în dosarul de executare urmărindu-se executarea unei obligaţii de a face, iar nu a uneia de a da), cu atât mai mult cu cât intimaţii au invocat existenţa unui dosar de fond cu privire la aceste aspecte – dosarul nr. [...]/104/2017.

Pe de altă parte, solicitând punerea în executare a deciziei sus-menţionate, intimaţii nu au indicat în concret ce doresc de la contestatoare (ce trebuia în concret să facă contestatoarea în vederea încadrării lor, potrivit titlului executoriu) pentru ca instanţa să poată verifica îndeplinirea obligaţiei. Nici prin întâmpinarea formulată în cauză, intimaţii nu au arătat de ce consideră că partea contestatoare nu şi-a îndeplinit obligaţia pentru perioada anterioară anului 2010, prin raportare la cele invocate de contestatoare şi înscrisurile depuse la dosarul cauzei – registrele.

În al doilea rând, în ceea ce priveşte salarizarea intimaţilor în perioada ulterioară lunii decembrie 2009, instanţa a apreciat ca fiind întemeiate argumentele invocate de contestatoare referitoare la încetarea obligaţiei sale prin efectul abrogării dispoziţiilor legale avute în vedere de instanţă la data pronunţării hotărârii judecătoreşti sus-menţionate. În acelaşi sens s-a pronunţat aceeaşi instanţă în soluţionarea cererii de lămurire introduse de contestatoare, arătând că sintagma „în continuare" trebuie interpretată prin raportare la legile în vigoare la data soluţionării cauzei.

Astfel, instanţa a constatat că, potrivit art. 1 alin. (1) şi (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, „prezenta lege are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem unitar de salarizare pentru personalul plătit din bugetul general consolidat al statului", urmând ca „începând

cu data intrării în vigoare, în tot sau în parte, a prezentei legi, drepturile salariale ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt şi rămân *în mod exclusiv* cele prevăzute de prezenta lege". Totodată, prin intermediul art. 47 se prevede că dispoziţiile menţionate urmează a produce efecte prin intrarea în vigoare a legii la data de 01.01.2010, stipulându-se expres, în cadrul art. 48 alin. (1) pct. 25 şi 43, abrogarea O.U.G. nr. 160/2000 privind salarizarea controlorilor financiari din cadrul Curţii de Conturi, publicată în M. Of. nr. 81 din 01.02.2008, aprobată prin Legea nr. 237/2008, cu modificările ulterioare, precum şi a oricăror alte dispoziţii contrare legii noi. De asemenea, în cadrul Anexei nr. I/1 din cuprinsul Legii nr. 330/2009 sunt reglementate indemnizaţiile cuvenite personalului aparţinând aparatului de lucru al Curţii de Conturi.

Din prevederile menţionate reiese cu certitudine că dispoziţiile O.U.G. nr. 160/2000 stipulate în dispozitivul titlului executoriu nu mai produc efecte ca urmare a abrogării exprese. În ceea ce priveşte conţinutul Legii nr. 50/1995 cu privire la salarizarea membrilor şi personalului Curţii de Conturi, ale cărei dispoziţii sunt, de asemenea, menţionate în hotărârea judecătorească în curs de executare silită, instanţa a constatat că acestea nu mai sunt în vigoare. În acest sens, sunt relevante prevederile articolelor enunţate, care instituie ca domeniu de aplicare al Legii nr. 330/2009 stabilirea, în mod exclusiv, a unui sistem unitar de salarizare pentru personalul plătit din bugetul general consolidat al statului, inclusiv a personalului de specialitate al Curţii de Conturi, fiind abrogate astfel implicit dispoziţiile care reglementează aspecte similare ori contrare. Prin urmare, art. 8 alin. (1) din Legea nr. 50/1995 a fost abrogat tacit prin Legea nr. 330/2009, în cadrul căreia sunt prevăzute tranşele de vechime în muncă prin intermediul art. 16 alin. (1).

Prin urmare, deşi hotărârile judecătoreşti beneficiază de putere executorie şi autoritate de lucru judecat, efectele acestora se întind numai pe perioada în care şi legea în baza căreia au fost pronunţate a produs efecte. În acest sens s-a pronunţat şi Curtea Constituţională prin Decizia nr. 1601/2010, arătând că „autoritatea de lucru judecat de care se bucură o hotărâre judecătorească în ceea ce priveşte obligarea autorităţii publice la plata unui spor este una absolută pe toată durata de aplicare a prevederii legale în baza căreia subzistă o atare obligaţie a autorităţii publice. Încetarea obligaţiei legale de plată a sporului este determinată de survenirea unui eveniment legislativ care suprimă textul în baza căruia a fost acordat sporul în cauză, aspect ce nu contravine cu nimic autorităţii lucrului judecat, văzut ca o garanţie a principiului neretroactivităţii legii". Ca o consecinţă a principiului neretroactivităţii legilor, consacrat la nivel constituţional, intervine principiul aplicării imediate a legii noi, incident cu privire la toate actele, faptele şi situaţiile viitoare, în curs de constituire, modificare sau stingere, precum şi efectelor viitoare ale unor situaţii juridice anterior născute, dar neconsumate.

Având în vedere voinţa legiuitorului de abrogare a legii vechi şi de instituire a unor norme noi prin adoptarea Legii nr. 330/2009, fără a fi incidente excepţii referitoare la ultraactivitatea legii vechi, reiese că nici hotărârea judecătorească ce constituie titlu executoriu nu mai produce efecte. Sub acest aspect, aceasta nu mai poate fi generatoare de consecinţe juridice, întrucât prin intermediul ei nu s-au creat noi drepturi sau obligaţii în ceea ce le priveşte pe părţi, acesta fiind un atribut exclusiv al puterii legislative. Astfel, având în vedere că izvorul drepturilor recunoscute intimaţilor prin decizia civilă nr. 530/2009 a fost abrogat şi înlocuit prin

alte norme juridice, reiese că acestea din urmă se vor aplica începând cu data de 01.01.2010, data intrării în vigoare a dispoziţiilor Legii nr. 330/2009, moment de la care încetează puterea executorie a hotărârii judecătoreşti.

În al treilea rând, în ceea ce priveşte obligaţia contestatoarei de a face rectificările necesare în carnetele de muncă ale creditorilor, instanţa a reţinut că prin O.U.G. nr. 148/2008 au fost modificate dispoziţiile art. 296 şi art. 298 alin. (3) C.muncii în sensul că, începând cu data de 01.01.2011, a fost abrogat Decretul nr. 92/1976 privind carnetul de muncă. Prin urmare, după această dată, nu se mai poate realiza obligaţia de rectificare a carnetelor de muncă la care a fost obligată contestatoarea.

Informaţiile cu privire la angajaţi – funcţia, salariul, sporurile – se comunică de către angajatori, prin declaraţii, Inspectoratelor Teritoriale de Muncă, Caselor de Asigurări Sociale şi Caselor de Asigurări de Sănătate. Intimaţii nu au solicitat obligarea contestatoarei la comunicarea datelor instituţiilor abilitate şi nici nu au invocat că partea contestatoare nu ar fi comunicat aceste date. Atât timp cât au fost efectuate menţiunile corespunzătoare în evidenţele interne (astfel cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar), există prezumţia că au fost în mod corect comunicate aceste date instituţiilor abilitate.

Instanţa a reţinut dispoziţiile art. 622 alin. (2) NCPC, potrivit cărora executarea silită începe doar în ipoteza şi în măsura în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa stabilită printr-un titlu executoriu.

În atare condiţii, în considerarea celor ce preced, în temeiul art. 712 şi art. 720 NCPC, instanţa a admis contestaţia la executare şi a anulat actele de executare efectuate în dosarul de executare nr. [...]/2017 aflat pe rolul BEJ M.C., precum şi încheierea de şedinţă din data de 24.08.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, Secţia I civilă, în dosarul nr. [...]/299/2017, prin care s-a încuviinţat executarea silită.

De asemenea, faţă de dispoziţiile art. 719 alin. (1) NCPC, potrivit cărora, „Până la soluţionarea contestaţiei la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părţii interesate şi numai pentru motive temeinice, instanţa competentă poate suspenda executarea [...]" şi faţă de soluţionarea contestaţiei la executare prin prezenta sentinţă, instanţa a respins petitul privind suspendarea executării silite ca rămas fără obiect, apreciind că prezenta instanţă poate dispune suspendarea executării doar până la soluţionarea contestaţiei în primă instanţă.

63. Contestaţie la executare. Analiza posibilităţii cenzurării pe calea contestaţiei la executare a suspendării executării silite intervenite ca urmare a formulării de către debitor a unei notificări de dare în plată în baza Legii nr. 77/2016 şi constatate de executorul judecătoresc

Conform art. 5 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, în vederea aplicării acestei legi, consumatorul transmite creditorului, prin intermediul unui executor judecătoresc, al unui avocat sau al unui notar public, o notificare prin care îl informează că a decis să îi transmită dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar, detaliind şi condiţiile de admisibilitate a cererii, astfel cum sunt reglementate la art. 4.

Conform art. 6 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 77/2016: „(1) De la data primirii notificării prevăzute la art. 5 se suspendă dreptul creditorului de a se îndrepta împotriva codebitorilor, precum şi împotriva garanţilor personali sau ipotecari. (2) În situaţia admiterii definitive a contestaţiei prevăzute la art. 7, creditorul poate demara sau, după caz, relua orice procedură judiciară sau extrajudiciară atât împotriva debitorului, cât şi împotriva altor garanţi personali sau ipotecari".

Art. 7 alin. (1)-(5) din Legea nr. 77/2016 prevede: „(1) În termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispoziţiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condiţiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege. (2) Cererea se judecă în procedură de urgenţă, cu citarea părţilor, de judecătoria în circumscripţia căreia domiciliază consumatorul. (3) Apelul împotriva hotărârii pronunţate în conformitate cu dispoziţiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare şi se judecă cu celeritate. (4) Până la soluţionarea definitivă a contestaţiei formulate de creditor se menţine suspendarea oricărei plăţi către acesta, precum şi a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. (5) În situaţia în care se admite contestaţia formulată de creditor, părţile vor fi puse în situaţia anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de prezenta lege".

Conform art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, „Dreptul de a cere instanţei să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparţine şi consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanţei, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului".

Prin Decizia nr. 95/2017 (publicată în M. Of. nr. 656 din 09.08.2017), Curtea Constituţională a reţinut în considerente următoarele: „(...) mecanismul procedural reglementat de legiuitorul ordinar în vederea aplicării art. 8 alin. (5) din lege are în vedere, ca şi în cazul art. 8 alin. (1) din aceeaşi Lege, două etape cu o semnificaţie deosebită în economia acesteia. Astfel, o primă etapă, obligatorie, se subsumează unei negocieri directe între părţi şi priveşte procedura notificării reglementate de art. 5 alin. (1) din Lege, părţile putând, ele însele, să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractul de credit, prin darea în plată a imobilului. Această etapă se aplică şi trebuie parcursă indiferent că bunul imobil ipotecat a fost sau nu vândut în cadrul unei proceduri execuţionale la data intrării în vigoare a legii. Cea de-a doua etapă, judiciară, facultativă prin natura sa, vizează intervenţia instanţelor judecătoreşti la cererea debitorilor, în vederea aplicării Legii nr. 77/2016, respectiv constatarea stingerii datoriei izvorâte din contractul de credit. Astfel, debitorul obligaţiilor de plată a sumelor de bani în cadrul unui contract de credit trebuie să parcurgă, în mod obligatoriu, prima etapă procedurală, în sensul ajungerii la un consens cu creditorul şi al evitării, pe cât posibil, a intervenţiei în cadrul raporturilor contractuale a instanţei judecătoreşti. Legiuitorul a reglementat acest mecanism procedural în două etape pentru a da posibilitatea încetării contractului, ca rezultat al acordului de voinţă al părţilor, fără intervenţia instanţelor judecătoreşti, apelarea la forţa de constrângere a statului realizându-se, în mod evident, numai atunci când părţile nu ajung la un consens.

Prin urmare, a apela direct la instanţa judecătorească, cu nesocotirea primei etape, cea a notificării, echivalează cu caracterul inadmisibil al unei asemenea acţiuni promovate în temeiul art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, instanţele judecătoreşti fiind în drept, în această ipoteză, să respingă ca atare acţiunea debitorului".

În aceste condiţii, în măsura în care debitorul supus deja executării silite imobiliare, faţă de care continuă însă executarea silită prin poprire, comunică o notificare de dare în plată în temeiul Legii nr. 77/2016, în mod corect executorul judecătoresc a constatat suspendată executarea silită, întrucât suspendarea a intervenit de drept, conform art. 5 alin. (3) din Legea nr. 77/2016, ea neputând fi înlăturată de către instanţă pe calea contestaţiei la executare.

Împotriva notificării creditorul trebuie să se prevaleze de dispoziţiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 şi să formuleze contestaţie, iar în condiţiile în care instanţa admite contestaţia, prestaţiile băneşti datorate în temeiul contractului de credit urmează a fi executate întocmai.

Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, s. I civ., sent. nr. 120 din 16.01.2018, nerecurată, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 4 Bucureşti la data de 25.08.2017, contestatorul [...], în contradictoriu cu intimaţii [...], a formulat contestaţie la executare împotriva procesului-verbal de constatare din data de 08.08.2017, încheiat de către BEJA [...], prin care a fost respinsă cererea de reluare a executării silite ce formează obiectul dosarului de executare nr. [...]/2012, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, creditorul a arătat, în esenţă, că, în mod greşit, executorul judecătoresc a considerat că este suspendată executarea silită prin notificarea intimaţilor nr. [...]/25.07.2016, notificarea fiind inadmisibilă, faţă de faptul că imobilul ce se doreşte a se da în plată a fost executat silit, intimaţii având deschisă calea acţiunii prevăzute de art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, şi nu notificarea de dare în plată. Astfel, legea prevede clar când executorul trebuie să suspende executarea, respectiv numai după primirea notificării de dare în plată unde există imobil, or, în prezenta cauză, imobilul debitorilor a fost executat silit.

În drept, a invocat dispoziţiile art. 712 şi urm. NCPC.

Intimaţii, legal citaţi, nu au formulat întâmpinare sau alte apărări în cauză.

Prin sentinţa civilă nr. 11419/22.09.2017, instanţa a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 1, cererea fiind înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 15.11.2017.

Analizând actele aflate la dosarul cauzei, instanţa a reţinut următoarele considerente:

Împotriva intimaţilor din prezenta cauză a fost începută executarea silită în temeiul contractului de credit nr. [...]/31.05.2007 şi al contractului de ipotecă autentificat sub nr. [...]/31.05.2007, formându-se astfel dosarul de executare nr. [...]/2012 aflat pe rolul BEJA [...]. Astfel cum rezultă din actele de executare, executarea silită a avut loc sub forma popririi, dar şi a executării silite imobiliare, bunurile ipotecate fiind vândute la licitaţie publică.

Prin notificarea înregistrată pe rolul biroului executorului judecătoresc cu nr. [...]/06.06.2016, debitorii au încunoştinţat creditoarea [...] despre intenţia lor de a beneficia de prevederile Legii nr. 77/2016, solicitându-i să constate că au fost stinse datoriile izvorând din contractul anterior menţionat.

Prin procesul-verbal de suspendare a procedurii de executare silită din data de 08.06.2016, emis în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2012, executorul judecătoresc a constatat incidente dispoziţiile art. 5 alin. (3) şi art. 6 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 şi a dispus suspendarea executării silite.

În drept, conform art. 399 alin. (1) teza I CPC 1865, „Împotriva executării silite, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare". Potrivit alin. (2) al aceluiaşi articol, „Nerespectarea dispoziţiilor privitoare la executarea silită însăşi sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancţiunea anulării actului nelegal".

Conform art. 5 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, „În vederea aplicării prezentei legi, consumatorul transmite creditorului, prin intermediul unui executor judecătoresc, al unui avocat sau al unui notar public, o notificare prin care îl informează că a decis să îi transmită dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar, detaliind şi condiţiile de admisibilitate a cererii, astfel cum sunt reglementate la art. 4". Conform art. 6 din Lege: „(1) De la data primirii notificării prevăzute la art. 5 se suspendă dreptul creditorului de a se îndrepta împotriva codebitorilor, precum şi împotriva garanţilor personali sau ipotecari. (2) În situaţia admiterii definitive a contestaţiei prevăzute la art. 7, creditorul poate demara sau, după caz, relua orice procedură judiciară sau extrajudiciară atât împotriva debitorului, cât şi împotriva altor garanţi personali sau ipotecari". Potrivit art. 7 din Lege: „(1) În termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispoziţiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condiţiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege. (2) Cererea se judecă în procedură de urgenţă, cu citarea părţilor, de judecătoria în circumscripţia căreia domiciliază consumatorul. (3) Apelul împotriva hotărârii pronunţate în conformitate cu dispoziţiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare şi se judecă cu celeritate. (4) Până la soluţionarea definitivă a contestaţiei formulate de creditor se menţine suspendarea oricărei plăţi către acesta, precum şi a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. (5) În situaţia în care se admite contestaţia formulată de creditor, părţile vor fi puse în situaţia anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de prezenta lege". Conform art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, „(5) Dreptul de a cere instanţei să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparţine şi consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanţei, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului".

Susţinerile creditoarei din cuprinsul contestaţiei la executare referitoare la inadmisibilitatea notificării sunt neîntemeiate:

Astfel, prin Decizia nr. 95/2017, Curtea Constituţională a respins ca inadmisibilă excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 8 alin. (3) şi ca neîntemeiată excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 5 alin. (3) şi art. 7 alin. (4) din

lege. În considerentele acestei Decizii, Curtea a reţinut „că mecanismul procedural reglementat de legiuitorul ordinar în vederea aplicării art. 8 alin. (5) din lege are în vedere, ca şi în cazul art. 8 alin. (1) din aceeaşi lege, două etape cu o semnificaţie deosebită în economia acesteia. Astfel, o primă etapă, obligatorie, se subsumează unei negocieri directe între părţi şi priveşte procedura notificării reglementate de art. 5 alin. (1) din lege, părţile putând, ele însele, să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractul de credit, prin darea în plată a imobilului. Această etapă se aplică şi trebuie parcursă indiferent că bunul imobil ipotecat a fost sau nu vândut în cadrul unei proceduri execuţionale la data intrării în vigoare a legii. Cea de-a doua etapă, judiciară, facultativă prin natura sa, vizează intervenţia instanţelor judecătoreşti la cererea debitorilor, în vederea aplicării Legii nr. 77/2016, respectiv constatarea stingerii datoriei izvorâte din contractul de credit. Astfel, debitorul obligaţiilor de plată a sumelor de bani în cadrul unui contract de credit trebuie să parcurgă, în mod obligatoriu, prima etapă procedurală, în sensul ajungerii la un consens cu creditorul şi al evitării, pe cât posibil, a intervenţiei în cadrul raporturilor contractuale a instanţei judecătoreşti. Legiuitorul a reglementat acest mecanism procedural în două etape pentru a da posibilitatea încetării contractului, ca rezultat al acordului de voinţă al părţilor, fără intervenţia instanţelor judecătoreşti, apelarea la forţa de constrângere a statului realizându-se, în mod evident, numai atunci când părţile nu ajung la un consens.

Prin urmare, a apela direct la instanţa judecătorească, cu nesocotirea primei etape, cea a notificării, echivalează cu caracterul inadmisibil al unei asemenea acţiuni promovate în temeiul art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, instanţele judecătoreşti fiind în drept, în această ipoteză, să respingă ca atare acţiunea debitorului".

În aceste condiţii, în mod corect executorul judecătoresc a constatat suspendată executarea silită, întrucât suspendarea a intervenit de drept, conform art. 5 alin. (3) din Lege, ea neputând fi înlăturată de către instanţă pe calea contestaţiei la executare. Astfel, împotriva notificării, creditoarea trebuia să se prevaleze de dispoziţiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 şi să formuleze contestaţie, iar în condiţiile în care instanţa judecătorească ar fi admis contestaţia, prestaţiile băneşti datorate în temeiul contractului de credit ar fi trebuit executate întocmai, creditorul obligaţiei, în acest caz, având dreptul şi la repararea prejudiciului în măsura în care instanţa judecătorească a constatat reaua-credinţă a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

NOTĂ

Soluţia se menţine din perspectiva dispoziţiilor noului Cod de procedură civilă.

HOTĂRÂRE PREALABILĂ

Prin **Decizia nr. 7/2019** (M. Of. nr. 175 din 05.03.2019), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea, Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. 13.952/271/2016, privind pronunţarea unei hotărâri prealabile şi, în consecinţă, a stabilit că: *„În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligaţiilor asumate prin credite, pot solicita stingerea obligaţiilor izvorâte*

din contractele de credit debitorii care sunt supuşi în continuare unei executări silite, deşi executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare, instanţa de judecată astfel învestită urmând să verifice dacă sunt îndeplinite condiţiile referitoare la existenţa impreviziunii".

64. Contestaţie la executare. Titlu executoriu reprezentat de un contract de vânzare autentificat. Analiza caracterului cert, lichid şi exigibil al creanţei constând în diferenţa de preţ rămasă de achitat, în condiţiile în care cumpărătorul invocă neexecutarea anumitor lucrări ce cădeau în sarcina vânzătorului, fără însă a solicita rezoluţiunea contractului de vânzare sau reducerea preţului. Condiţiile pentru restituirea cauţiunii

1. Potrivit dispoziţiilor art. 101 alin. (1) din Legea nr. 36/1995, republicată, înscrisul autentificat de notarul public care constată o creanţă certă şi lichidă are putere de titlu executoriu la data exigibilităţii acesteia.

Sunt întrunite condiţiile certitudinii, lichidităţii şi exigibilităţii creanţei dacă valoarea creanţei rezultă chiar din titlul executoriu, iar data scadentă era depăşită la momentul formulării cererii de executare silită.

În condiţiile în care cumpărătorul, debitor al obligaţiei de plată a diferenţei de preţ, nu a înţeles să solicite executarea silită a obligaţiei de efectuare a anumitor lucrări la imobilul vizat de contractul de vânzare de către vânzători, creditori ai diferenţei de preţ, ori rezoluţiunea contractului sau reducerea propriei obligaţii corelative, prevăzute de art. 1516 NCC ca opţiuni ale creditorului în cazul neexecutării obligaţiilor de către debitor, ci a înţeles să uzeze de dispoziţiile art. 1528 NCC, care prevăd posibilitatea creditorului de a executa el însuşi obligaţiile care incumbau debitorilor, pe cheltuiala acestora din urmă, obligaţia vânzătorului este executată chiar de către cumpărător pentru vânzător, astfel încât obligaţia de plată a diferenţei de preţ de către cumpărător nu este înlăturată, acesta fiind ţinut în continuare la îndeplinirea propriei obligaţii şi având posibilitatea de a obţine separat contravaloarea lucrărilor executate în locul vânzătorului.

2. Potrivit dispoziţiilor art. 720 alin. (6) NCPC, „Atunci când contestaţia a fost respinsă, suma reprezentând cauţiunea depusă rămâne indisponibilizată, urmând a servi la acoperirea creanţelor arătate la alin. (3) sau a celor stabilite prin titlul executoriu, după caz, situaţie în care se va comunica executorului şi recipisa de consemnare a acestei sume".

Nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 720 alin. (6) NCPC pentru a menţine indisponibilizată cauţiunea depusă de către contestator în ipoteza în care executarea silită a încetat ca urmare a recuperării tuturor sumelor datorate de către contestator, cauţiunea nemaifiind astfel necesară pentru acoperirea creanţelor stabilite prin titlul executoriu.

De asemenea, cauţiunea nu este necesară nici pentru acoperirea creanţelor prevăzute de art. 720 alin. (3) NCPC, respectiv despăgubiri pentru pagubele create prin întârzierea executării, dacă instanţa a respins cererea de suspendare

provizorie a executării silite şi a anulat ca netimbrată cererea de suspendare a executării silite.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 5009 din 29.06.2018, neapelată, nepublicată

Prin cererea înregistrată la data de 06.03.2018, contestatorul [...], în contradictoriu cu intimaţii [...], a formulat contestaţie la executare prin care a contestat încheierea din data de 30.01.2018 a executorului [...], încheierea din data de 28.02.2018, toate adresele de poprire emise în acest dosar, atât către bănci, cât şi către taxe şi impozite locale, ANAF şi Casa de Pensii. Contestatorul a considerat această executare ca fiind introdusă cu rea-credinţă, solicitând obligarea creditorului să suporte cheltuielile ocazionate cu această executare.

Creditorii, dezvoltatori imobiliari (...), nu şi-au îndeplinit obligaţiile contractuale nici până la aceasta dată, respectiv cele asumate până la data de 29.09.2017.

La data de 16.12.2016, reclamantul a încheiat cu pârâţii la societatea profesională notarială [...] antecontractul de vânzare-cumpărare nr. [...], prin care se obligau să-i vândă dreptul de proprietate asupra locuinţei individuale P+M nr. 1, ce va proveni din dezmembrarea construcţiei 94 locuinţe înşiruite P+M, aflată în curs de edificare pe terenul în suprafaţă totală de 571 mp, situat în [...], judeţul Ilfov, cu număr cadastral [...], intabulat în cartea funciară nr. [...] a oraşului [...], împreună cu un teren în suprafaţă de 55 mp.

Imobilul va fi predat cu următoarele dotări şi utilităţi: construcţia va fi racordată la gaze naturale, energie electrică, va avea fosă septică, va fi alimentată cu apă curentă din puţ hidrofor şi va avea centrală termică proprie, calorifere; construcţia va fi amenajată cu gresie şi faianţă, parchet în dormitoare, uşi de interior – buget 50 lei/mp. Pârâţii se obligau ca, până la perfectarea contractului de vânzare-cumpărare, să efectueze toate formalităţile privind apartamentarea construcţiei şi să prezinte următoarele documente: certificat de atestare fiscală, atestând plata la zi a impozitului aferent imobilului, certificat de performanţă energetică, extrasul de carte funciară cu menţiunea liber de sarcini. Preţul convenit a fost de 55.000 euro, inclusiv TVA de 5%, respectiv 248.611 lei, stabilit astfel: suma de 2.750 euro = 12.431 lei avans; suma de 52.250 euro = 236.180 lei la semnarea contractului de vânzare-cumpărare, iar data de încheiere a contractului de vânzare-cumpărare: 01.03.2017.

Între timp, pârâţii, neputând să-şi îndeplinească obligaţiile contractuale, au solicitat încheierea unui act adiţional la contractul de vânzare-cumpărare nr. 465/28.02.2017, prin care mai primeau suma de 24.335 euro = 110.000 lei, rămânând de plată la final 27.915 euro = 126.18 lei, iar termenul de încheiere a contractului de vânzare-cumpărare devenind 02.06.2017.

În cele din urmă, contractul de vânzare-cumpărare s-a încheiat la data de 21.04.2017, deci mai devreme de 02.06.2017, întrucât din nou nu aveau bani să termine lucrările.

Prin urmare, au mai primit suma de 17.915 euro = 81.408 lei din preţul final, suma de 10.000 euro = 45.441 lei, fiind consemnată într-un cont, asupra căruia a fost instituită o ipotecă conform art. 2386 pct. 1 NCC, întrucât nu erau îndeplinite următoarele lucrări: 1. instalaţia de gaze (reţea exterioară şi interioară), 2. instalaţia

de încălzire interior (calorifere pentru centrală), 3. balustradă de inox, 4. obiecte sanitare băi, 5. automatizare hidrofor pentru apă, 6. burlane în jgheaburi, 7. instalare provizorie boiler, 10. racord electricitate, 11. vopsea decorativă exterior clădire, 12. poartă exterioară intrare curte, 13. curăţenie exterioară vecinătate curte, 14. supraînălţare gard, 15. glafuri interioare şi exterioare, 16. finisare scări acces clădire (faţada în spate).

Toate acestea, până la data 29.09.2017, pârâţii obligându-se să plătească daune în sumă de 2.000 euro, dacă lucrările nu sunt efectuate până la data de 29.09.2017. Reclamantul a aşteptat data de 29.09.2017 pentru rezolvarea acestor lucrări, iar după această dată i-a contactat pe cei doi dezvoltatori pentru a cere lămuriri, dar aceştia nu i-au dat răspunsuri certe despre finalizarea lucrărilor convenite. Între timp, reclamantul a intrat în locuinţă, unde a constatat aceleaşi lipsuri, pe care între timp a încercat să le remedieze, prin următoarele lucrări efectuate de către acesta.

Prin urmare, neavând prevăzută procedura predării imobilului printr-un proces-verbal de recepţie, a contactat un expert în construcţii şi evaluator [...] şi, la data de 27.10.2017, a intrat cu acesta în apartament, care a întocmit constatarea tuturor lipsurilor şi a remedierilor efectuate de către reclamant, evaluând totul la suma de 20.026 euro = 92.079 lei.

De asemenea, contestatorul, personal, a efectuat o analiză calitativă a apei din puţul din curte, rezultând din buletinul de analize anexat că apa nu era bună nici de spălat maşina, conţinând nenumăraţi germeni, microbi, metale grele etc. Specialistul care a venit să constate calitatea apei din acest puţ, i-a atras atenţia că puţul a fost construit foarte aproape de fosa septică, care era pentru organizarea de şantier, fiind una dintre cauzele infestării apei din puţ. Prin urmare, contestatorul a executat un nou puţ, pe cheltuiala sa, la o adâncime de 24 m, pentru a putea avea apă potabilă.

În consecinţă, contestatorul a solicitat să se constate că este vorba de culpa contractuală a creditorilor, despre care nu face vorbire în acest dosar.

În drept, contestatorul a invocat dispoziţiile art. 711 NCPC. (...)

La data de 02.04.2018, prin compartimentul registratură, contestatorul a depus la dosar o completare a acţiunii cu următorul capăt de cerere: suspendarea executării şi a actelor de executare în dosarul de executare nr. [...]/2018 al BEJA [...].

Prin acelaşi compartiment, la data de 18.04.2018, intimaţii au depus la dosar întâmpinare, prin care au solicitat respingerea contestaţiei la executare, ca inadmisibilă şi neîntemeiată, şi obligarea reclamantului la restituirea cheltuielilor de judecată.

Aşa cum s-a arătat, a fost încheiat un contract de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. [...]/21.04.2017 de către S.P.N. [...], având ca obiect transferul dreptului de proprietate asupra Lotului 1, compus din teren intravilan în suprafaţă de 103 mp, identificat cu numărul cadastral [...], şi construcţie C1 identificată cu numărul cadastral [...] – C1, aşa cum sunt identificate în acest act juridic autentic. Preţul total al vânzării a fost de 55.000 euro, incluzând TVA 5% – respectiv 249,280 lei, care se achită astfel: 1. suma de 2.750 euro (12.431 lei) achitaţi prin virament bancar intimatului [...], la momentul încheierii antecontractului de vânzare-cumpărare; 2. suma de 24.335 euro (110.000 lei) achitaţi prin virament bancar intimatului [...], conform actului adiţional autentificat sub nr. [...]/28.02.2017; 3. suma de 17.915 euro (81.408 lei) s-a achitat la data semnării contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. [...]/21.04.2017

de către S.P.N. [...]; 4. suma de 10.000 euro (45.441 lei) se vor achita până cel mai târziu la data de 29.09.2017, prin virament bancar intimatului-creditor.

Având în vedere că debitorul nu a înţeles să achite ultima tranşă în sumă de 10.000 euro, conform titlului executoriu, intimaţii, la data de 30.01.2018, au formulat cerere de executare silită la BEJA [...], urmând să se procedeze la demersurile legale în vederea recuperării debitului, formându-se dosarul execuţional nr. [...]/2018. Prin cererea formulată de către debitorul [...] s-au contestat actele de executare efectuate de către BEJA [...], în dosarul execuţional nr. [...]/2018, la cererea intimaţilor-creditori.

Pentru neachitarea diferenţei de preţ în sumă de 10.000 euro, reprezentând ultima tranşă, ajunsă la scadenţă la data de 29.09.2018, cumpărătorul este de drept în întârziere, iar intimaţii sunt îndreptăţiţi să ceară executarea silită a obligaţiei de plată restantă, dar, mai mult decât atât, creditorii beneficiază de ipoteca legală pentru garantarea respectării obligaţiei de plată, conform prevederilor art. 2386 alin. (1) NCC (contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. [...]/21.04.2017).

Legea conferă instanţei de judecată libertatea să aprecieze, în funcţie de împrejurările concrete ale cauzei, dacă este cazul sau nu să acorde pârâtului un termen de graţie în vederea îndeplinirii de către acesta a obligaţiilor neexecutate.

Cu privire la argumentele aduse prin contestaţia la executare, intimaţii au apreciat că acestea sunt inadmisibile, în condiţiile în care actul juridic încheiat în prezent este legea părţilor şi nu se invocă motive de anulare sau modificare a titlului executoriu. Contractul este legea părţilor, care au obligaţia să-l respecte, potrivit adagiului *pacta sunt servanda*. El are forţă obligatorie şi în raport cu instanţa de judecată, care nu este în drept să-i modifice conţinutul.

De aceea, instanţa învestită cu soluţionarea unui litigiu referitor la executarea contractului este obligată să dispună executarea obligaţiilor în limitele stabilite în contract (*C.A. Iaşi, decizia nr. 892/2000, în M. Gaiţă, M.M. Pivniceru, Jurisprudenţa 2000, p. 54*). Mai mult decât atât, contractul nu poate fi desfiinţat sau revocat doar printr-o manifestare de voinţă unilaterală, care să emane de la o singură parte contractantă, când şi cum doreşte aceasta. Contractul poate fi însă modificat sau revocat prin consimţământ mutual al părţilor sale, care reprezintă, în fond, un nou contract, prin care se modifică sau se pune capăt efectelor contractului iniţial, după cum denunţarea unilaterală a contractului mai poate fi autorizată şi prin lege.

Pentru înţelegerea fundamentului principiului irevocabilităţii, intimaţii trebuie să plece de la prezumţia următoare: irevocabilitatea este o consecinţă şi, în acelaşi timp, o garanţie a principiului forţei obligatorii a actului juridic civil. Aceste componente sunt următoarele: a) părţile contractante sunt ţinute să execute întocmai, una faţă de cealaltă, toate prestaţiile la care s-au angajat şi să respecte clauzele contractului în integralitatea lor, pentru ca fiecare parte să-şi realizeze interesul sau interesele urmărite prin încheierea lor; b) executarea cu bună-credinţă a contractului de către părţile contractante; c) contractele pot fi modificate şi revocate sau desfăcute, de regulă, numai prin acordul de voinţă al părţilor; este ceea ce se poate numi regula simetriei în contracte.

În concluzie, art. 1270 NCC enunţă două principii fundamentale în materia contractului: la alin. (1), principiul forţei obligatorii a contractului: contractul valabil încheiat are putere de lege între părţile contractante; la alin. (2), modalităţile prin

care se modifică sau încetează contractul: numai prin acordul de voinţă al părţilor ori din cauze autorizate de lege.

Faţă de pretinsele motive invocate de către contestator, în sensul că obligaţiile asumate sunt neimputabile pentru neexecutarea obligaţiei de plată, conform contractului de vânzare-cumpărare, intimaţii au apreciat că sunt nefondate.

În drept, intimaţii au invocat dispoziţiile art. 1270, art. 1350, art. 1516, art. 1519 şi art. 1658 NCC.

La data de 23.04.2018, prin compartimentul registratură, contestatorul a depus la dosar o cerere prin care a solicitat completarea cererii de chemare în judecată şi cu contestarea somaţiei imobiliare din data de 06.03.2018 şi, întrucât a achitat debitul încă din data de 12.04.2018, a solicitat ca suma de 1.000 lei, achitată pentru biroul executorului judecătoresc pentru efectuarea expertizei imobiliare să-i fie returnată, întrucât această expertiză nu s-a mai efectuat.

La data de 16.05.2018, contestatorul a depus la dosar răspuns la întâmpinare.

La termenul din data de 22.06.2018, instanţa a constatat că intimaţii nu au făcut dovada calităţii de reprezentant a avocatului care a semnat întâmpinarea, instanţa neavând, în consecinţă, în vedere întâmpinarea depusă în cauză (...).

Analizând ansamblul materialului probator administrat în cauză, instanţa a reţinut următoarele:

Între intimaţii [...], în calitate de vânzători, şi contestatorul [...], în calitate de cumpărător, s-a încheiat contractul de vânzare autentificat sub nr. [...]/21.04.2017 de către S.P.N. [...], având ca obiect imobilul situat în intravilanul oraşului [...], judeţul Ilfov. Prin acest contract, contestatorul s-a obligat ca, până la data de 29.09.2017, să achite restul de preţ în cuantum de 10.000 euro, iar intimaţii s-au obligat ca, până la aceeaşi dată, să efectueze pe cheltuiala lor lucrările menţionate în contract, în caz contrar să achite contestatorului suma de 2.000 euro cu titlu de despăgubiri.

La data de 30.01.2018, intimaţii au formulat cerere de executare silită a contestatorului pentru suma de 10.000 euro, reprezentând diferenţă preţ vânzare în temeiul titlului executoriu sus-menţionat, formându-se astfel dosarul de executare nr. [...]/2018 pe rolul BEJA [...]. De asemenea, instanţa a reţinut că, prin încheierea din data de 16.04.2018, executorul judecătoresc a dispus încetarea executării silite, având în vedere că s-a realizat integral obligaţia stabilită prin titlul executoriu, fiind plătite în totalitate şi cheltuielile de executare silită.

Analizând contestaţia la executare, instanţa a apreciat-o ca fiind neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispoziţiilor art. 101 alin. (1) din Legea nr. 36/1995, înscrisul autentificat de notarul public care constată o creanţă certă şi lichidă are putere de titlu executoriu la data exigibilităţii acesteia.

În cauză, instanţa a constatat că sunt întrunite condiţiile certitudinii, lichidităţii şi exigibilităţii creanţei în cuantum de 10.000 euro, având în vedere că valoarea creanţei rezultă chiar din titlul executoriu, iar data scadentă, 29.09.2017, era depăşită la momentul formulării cererii de executare silită. Sub acest aspect, instanţa nu a reţinut susţinerea contestatorului, în sensul că nu trebuia demarată executarea silită, în condiţiile în care intimaţii nu şi-au îndeplinit propriile obligaţii prevăzute în contract şi în care exista deja pe rolul Judecătoriei Cornetu dosarul nr. [...]/1748/2017 la momentul formulării cererii de executare silită. Astfel, instanţa a constatat că,

prin cererea înregistrată sub nr. [...]/1748/2017, contestatorul a chemat în judecată intimaţii din prezenta cauză, solicitând constatarea răspunderii civile a acestora şi obligarea intimaţilor la plata către contestator a sumei de 26.096 euro, reprezentând, în esenţă, contravaloarea lucrărilor neexecutate de către intimaţi şi executate de către contestator în locul intimaţilor sau pe care le va executa în locul acestora, precizând în mod expres că nu doreşte rezoluţiunea contractului încheiat între părţi.

În consecinţă, instanţa a constatat că, în cauză, contestatorul nu a înţeles să solicite executarea silită a obligaţiei de către intimaţi, rezoluţiunea contractului sau reducerea propriei obligaţii corelative prevăzute de art. 1516 NCC, ca opţiuni ale creditorului în cazul neexecutării obligaţiilor de către debitor, ci a înţeles să uzeze de dispoziţiile art. 1528 NCC, care prevăd posibilitatea creditorului de a executa el însuşi obligaţiile care incumbau debitorilor, pe cheltuiala acestora din urmă.

Într-o asemenea ipoteză în care obligaţia intimaţilor este executată, chiar de către contestator pentru intimaţi, instanţa a constatat că obligaţia de plată a diferenţei de preţ de către contestator nu este înlăturată, contestatorul fiind ţinut în continuare la îndeplinirea propriei obligaţii şi având posibilitatea de a obţine contravaloarea lucrărilor executate în locul intimaţilor în cazul admiterii cererii înregistrate sub nr. [...]/1748/2017.

Totodată, instanţa a constatat că părţile nici nu au prevăzut că diferenţa de preţ rămasă neachitată (10.000 euro) reprezintă contravaloarea lucrărilor rămase neexecutate de către intimaţi, obligaţiile fiind reciproce, dar nu echivalente.

În ceea ce priveşte susţinerea contestatorului în sensul că se impunea şi plata de către intimaţi a sumei de 2.000 euro cu titlu de despăgubiri pentru neexecutarea la termen a obligaţiei de efectuare a lucrărilor, care se impunea a fi scăzută din suma de 10.000 euro datorată de către contestator intimaţilor, instanţa a reţinut că, în esenţă, contestatorul a invocat o compensaţie legală a datoriilor. Potrivit dispoziţiilor art. 1617 alin. (3) NCC, oricare dintre părţi poate renunţa, în mod expres ori tacit, la compensaţie. Astfel, instanţa a constatat că părţile nu sunt obligate să procedeze la compensaţia datoriilor reciproce, având posibilitatea de a-şi manifesta voinţa în acest sens în mod expres ori tacit. Or, în cauză, instanţa a constatat că, prin formularea cererii de executare silită pentru întreaga sumă de 10.000 euro, intimaţii au înţeles să renunţe în mod tacit la compensaţie, contestatorul având posibilitatea să-şi valorifice propria creanţă în mod separat.

Pentru aceste considerente, instanţa a respins contestaţia la executare, ca neîntemeiată.

Analizând cererea de întoarcere a executării silite, instanţa a apreciat-o ca fiind neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispoziţiilor art. 723 alin. (1) NCPC, „În toate cazurile în care se desfiinţează titlul executoriu sau însăşi executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării prin restabilirea situaţiei anterioare acesteia. Cheltuielile de executare pentru actele efectuate rămân în sarcina creditorului". În cauză, instanţa a constatat că niciuna dintre ipotezele prevăzute de dispoziţiile art. 723 alin. (1) NCPC nu sunt incidente, faţă de soluţia de respingere a contestaţiei la executare, ca neîntemeiată. Pentru aceste considerente, instanţa a respins cererea de întoarcere a executării silite, ca neîntemeiată. (...).

Analizând cererea de restituire a cauţiunii, instanţa a apreciat-o ca fiind întemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispoziţiilor art. 720 alin. (6) NCPC, „Atunci când contestaţia a fost respinsă, suma reprezentând cauţiunea depusă rămâne indisponibilizată, urmând a servi la acoperirea creanţelor arătate la alin. (3) sau a celor stabilite prin titlul executoriu, după caz, situaţie în care se va comunica executorului şi recipisa de consemnare a acestei sume".

În cauză, instanţa a constatat că nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 720 alin. (6) NCPC pentru a menţine indisponibilizată cauţiunea depusă de către contestator, având în vedere că executarea silită a încetat ca urmare a recuperării tuturor sumelor datorate de către contestator, cauţiunea nemaifiind astfel necesară pentru acoperirea creanţelor stabilite prin titlul executoriu. De asemenea, instanţa a constatat că aceasta nu este necesară nici pentru acoperirea creanţelor prevăzute de art. 720 alin. (3) NCPC (despăgubiri pentru pagubele create prin întârzierea executării), având în vedere că instanţa a respins cererea de suspendare provizorie a executării silite şi a anulat ca netimbrată cererea de suspendare a executării silite. Pentru aceste considerente, instanţa a dispus restituirea către contestator a cauţiunii în cuantum de 2.003 lei, achitată prin recipisa de consemnare nr. [...].

NOTĂ

Pentru analiza modificării art. 713 alin. (2) NCPC, operată prin Legea nr. 310/2018, a se vedea nota aferentă sentinţei nr. 331/23.01.2018, **speţa nr. 61.**

65. Contestaţie la executare. Tardivitatea motivelor de contestaţie la executare. Admisibilitatea analizării nulităţii titlului executoriu ca motiv al contestaţiei. Timbrajul aferent contestaţiei la executare în ipoteza învestirii instanţei cu analiza valabilităţii titlului executoriu. Prescripţia dreptului de a invoca nulitatea titlului executoriu pentru eroare. Posibilitatea executării silite a imobilului ce constituie locuinţa consumatorului – cauza C-34/13, *Kušionová împotriva SMART Capital a.s.*

1. Potrivit art. 713 alin. (3) NCPC, „Nu se poate face o nouă contestaţie de către aceeaşi parte pentru motive care au existat la data primei contestaţii. Cu toate acestea, contestatorul îşi poate modifica cererea iniţială adăugând motive noi de contestaţie dacă, în privinţa acestora din urmă, este respectat termenul de exercitare a contestaţiei la executare".

Astfel, instanţa este ţinută a verifica, distinct de termenul de exercitare a contestaţiei la executare iniţiale, şi dacă motivele nou-indicate de contestatori, prin cererea completatoare a contestaţiei la executare, au respectat termenul de exercitare a contestaţiei la executare prevăzut de art. 715 alin. (1) NCPC.

2. Potrivit dispoziţiilor art. 713 alin. (2) NCPC, în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestaţia la executare şi motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală specifică pentru desfiinţarea lui.

Astfel, este posibilă învestirea instanţei cu analiza valabilităţii titlului executoriu, sintagma „cale procesuală specifică" vizând numai procedurile speciale (cum ar fi cele de contencios administrativ, plângere contravenţională etc.), care presupun norme speciale de procedură.

În ipoteza învestirii instanţei cu analiza valabilităţii titlului executoriu, în sarcina contestatorilor trebuie stabilită obligaţia plăţii taxei judiciare de timbru prevăzute de art. 10 alin. (3) din O.U.G. nr. 80/2013, la valoare, faţă de apărările acestora privitoare la valabilitatea titlului executoriu, taxa nemaifiind limitată la 1.000 lei.

3. Potrivit dispoziţiilor art. 2529 alin. (1) lit. c) NCC, în caz de eroare, prescripţia dreptului la acţiunea în anularea actului juridic începe să curgă din ziua când cel îndreptăţit a cunoscut cauza anulării, însă nu mai târziu de împlinirea a 18 luni din ziua încheierii actului juridic.

În cauză, contestatorii au luat cunoştinţă de cauza anulării la data la care au primit somaţia, la acel moment putând verifica suma cu privire la care se apreciază că au calitatea de fideiusori.

Având în vedere că acest moment subiectiv depăşeşte momentul obiectiv de începere a curgerii termenului de prescripţie prevăzut de art. 2529 alin. (1) lit. c) NCC, termenul de 3 ani trebuie calculat de la momentul obiectiv stabilit ca 18 luni de la momentul încheierii contractului.

4. În cauza C-34/13, *Kušionová împotriva SMART Capital a.s.*, Curtea de Justiţie a Uniunii Europene a statuat că dispoziţiile Directivei 93/13/CEE a Consiliului din 05.04.1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naţionale, precum cea în discuţie în litigiul principal, care permite recuperarea unei creanţe, întemeiată pe clauze contractuale eventual abuzive, prin executarea extrajudiciară a unei garanţii care grevează bunul imobiliar dat în garanţie de consumator, în măsura în care această reglementare nu face practic imposibilă sau excesiv de dificilă apărarea drepturilor conferite consumatorului de această Directivă, aspect care trebuie verificat de instanţa de trimitere.

De asemenea, a statuat că art. 1 alin. (2) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că o clauză contractuală, care figurează într-un contract încheiat de un vânzător sau furnizor cu un consumator, este exclusă din domeniul de aplicare al acestei directive numai în cazul în care respectiva clauză contractuală reflectă conţinutul unui act cu putere de lege sau al unei norme administrative obligatorii, aspect care trebuie verificat de instanţa de trimitere.

În considerentele acestei hotărâri, Curtea a reţinut că, în ceea ce priveşte caracterul proporţional al sancţiunii, trebuie să se acorde o atenţie deosebită împrejurării că bunul care face obiectul procedurii de executare extrajudiciară a garanţiei în discuţie în litigiul principal este bunul imobiliar care constituie locuinţa familială a consumatorului.

Astfel, pierderea locuinţei familiale este nu numai de natură să aducă atingere în mod grav dreptului consumatorilor, ci, totodată, pune familia consumatorului vizat într-o situaţie deosebit de fragilă.

În această privinţă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat, pe de o parte, că pierderea unei locuinţe este una dintre cele mai grave atingeri

aduse dreptului la respectarea domiciliului şi, pe de altă parte, că orice persoană supusă riscului de a fi victima unei astfel de ingerinţe trebuie în principiu să fie în măsură să solicite examinarea proporţionalităţii acestei măsuri.

În dreptul Uniunii, dreptul la locuinţă este un drept fundamental garantat de art. 7 din Cartă, care trebuie luat în considerare de instanţa de trimitere în cadrul aplicării Directivei 93/13.

De asemenea, în ceea ce priveşte, mai concret, consecinţele provocate de evacuarea consumatorului şi a familiei acestuia din locuinţa care constituie reşedinţa lor principală, Curtea a subliniat că este important ca instanţa naţională competentă să aibă la dispoziţie măsuri provizorii care să permită să suspende sau să împiedice o procedură nelegală de executare ipotecară atunci când dispunerea unor astfel de măsuri se dovedeşte necesară pentru a garanta protecţia efectivă urmărită de Directiva 93/13/CE.

Or, Curtea a reţinut că, în acea cauză, posibilitatea instanţei naţionale competente de a adopta orice măsură provizorie, precum cea descrisă la pct. 60 din această hotărâre (măsură provizorie care interzice continuarea executării unei astfel de vânzări), părea să fie în măsură să constituie un mijloc adecvat şi eficace de a împiedica aplicarea în continuare a clauzelor abuzive, aspect care trebuie verificat de instanţa de trimitere.

În consecinţă, instanţa reţine că cele statuate de Curtea de Justiţie a Uniunii Europene nu sunt în sensul interzicerii executării silite prin vânzarea locuinţei familiale, ci că este important ca instanţa să aibă la dispoziţie mijloace adecvate pentru a împiedica aplicarea clauzelor abuzive, cum ar fi suspendarea executării silite.

Or, astfel cum a reţinut Curtea de Justiţie a Uniunii Europene în aceeaşi cauză, deşi Directiva 93/13 impune în litigiile dintre un vânzător sau furnizor şi un consumator o intervenţie pozitivă, exterioară părţilor din contract, a instanţei naţionale sesizate cu astfel de litigii, respectarea principiului efectivităţii nu poate merge până la a suplini integral pasivitatea totală a consumatorului vizat.

În cauză, contestatorii aveau posibilitatea obţinerii suspendării executării silite, potrivit art. 719 NCPC, aceştia neînţelegând, în schimb, să achite cauţiunea necesară în acest sens.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 2926 din 19.04.2018, apelată, definitivă ca urmare a respingerii apelului la data de 09.04.2019

Prin cererea înregistrată la data de 11.05.2017, contestatorii [...], în contradictoriu cu intimata [...], au formulat contestaţie la executare, prin care au solicitat să se dispună suspendarea, fără plata unei cauţiuni, a executării silite, până la soluţionarea contestaţiei la executare, în temeiul dispoziţiilor art. 719 alin. (4) pct. 1 şi 3 NCPC, având în vedere că banca nu deţine un titlu executoriu în legătură cu creanţa pusă în executare, contractul fiind lovit de nulitate pentru vicierea consimţământului la momentul semnării contractului de fideiusiune, anularea executării silite înseşi, a încheierii de încuviinţare a executării silite din data de 13.03.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2017, întoarcerea executării silite, în conformitate cu dispoziţiile art. 723 NCPC, având în vedere faptul

că s-au obţinut sume de bani prin poprirea conturilor debitorilor şi există riscul real ca imobilul – locuinţa contestatorilor – să fie vândut, anularea titlului executoriu reprezentat de contractul de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014, încheiat între [...] şi fideiusori [...], având în vedere vicierea consimţământului dat de către fideiusori la momentul încheierii contractului, precum şi obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de judecată.

În motivarea contestaţiei la executare, contestatorii au arătat că, prin încheierea din data de 13.03.2017, pronunţată de Judecătoria Sector 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2017, instanţa a admis cererea de executare silită şi a încuviinţat executarea silită în temeiul titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/27.03.2014, astfel cum acesta a fost modificat prin actele adiţionale şi contractul de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014.

La momentul semnării acestor contracte la data de 27.03.2014, garanţii fideiusori [...] au avut reprezentarea că prezentele contracte de fideiusiune au fost semnate în limita sumei de 800.000 lei, existând un viciu de consimţământ ce atrage anularea contractelor semnate, viciu care ţine de însăşi natura contractului şi întinderea obligaţiei acestora.

Or, din somaţiile primite de contestatori la data de 26.04.2017, somaţii formulate la cererea creditoarei [...], nu rezultă ce reprezintă suma de 1.951.184,78 lei, nefiind în niciun mod defalcată această sumă – credit, penalităţi, dobândă sau orice altă cheltuială, perioadă pentru care au fost calculate penalităţile dacă există, dobândă sau debitul principal. Din creditul principal de 2.000.000 lei, societatea [...] a achitat în mod constant rata, comisioanele şi dobânda aferentă şi, cu toate acestea, suma rămasă de rambursat rămânând considerabil apropiată sumei iniţiale.

Contestatorii au considerat că, la acest moment, banca intimată în mod greşit a declarat scadent anticipat creditul acordat societăţii, pentru simplul motiv că societatea a micşorat stocul de marfă fără a anunţa în prealabil banca. Pentru a se putea face o astfel de verificare, banca, în calitate de împrumutătoare, în vederea asigurării garanţiilor stabilite prin contractul de credit, trebuia să efectueze o serie de verificări – prin solicitarea stocului de marfă sau a verificărilor privind balanţa societăţii – şi, în cazul în care se constata încălcarea vreunei obligaţii, abia atunci aceasta putea declara scadent creditul anticipat. Însă, deşi nu s-a făcut nicio verificare din partea băncii privind stocul de marfă, banca a înţeles să declare scadent creditul anticipat în mod abuziv, ajungându-se în prezent ca întregii societăţi să-i fie pusă în pericol activitatea, executarea silită începută ducând la imposibilitatea societăţii de a-şi achita datoriile curente, salariile, utilităţile etc.

Cât priveşte anulabilitatea contractului de fideiusiune pentru viciu de consimţământ – eroare –, contestatorii au invocat dispoziţiile art. 1207 şi urm. NCC. Conform art. 1207 NCC, eroarea-viciu de consimţământ poate privi natura sau obiectul contractului, identitatea obiectului prestaţiei, o calitate a obiectului prestaţiei în absenţa căreia contractul nu s-ar fi încheiat. Or, eroarea, ca viciu de consimţământ, în cauza de faţă, se referă în mod clar la suma pentru care fideiusorii au garantat împrumutul. Suma reală pe care aceştia au garantat-o şi faţă de care au înţeles să se angajeze este suma de 800.000 lei, şi nu suma de 2.000.000 lei. Faptul că în aceeaşi zi – 27.03.2014 – au fost semnate două contracte de fideiusiune, pentru sume diferite, a fost de natură

să inducă în eroare garanţii asupra esenţei contractului de fideiusiune – sumă pe care aceştia o garantează.

În ceea ce priveşte cheltuielile de executare stabilite de SCPEJ [...] prin încheiere, cuantumul acestora trebuia determinat de dovezile de la dosar. Mai mult decât atât, la momentul recuperării unei părţi din cheltuielile de executare prin poprirea conturilor garanţilor şi a debitoarei, s-au efectuat noi acte de executare silită – încheieri prin care s-a dispus distribuirea sumelor de bani provenite din poprire –, dar care, în opinia executorului judecătoresc, au generat noi cheltuieli de executare, stabilite prin încheieri distincte care au majorat debitul cu suma de 1.000 lei. Se vor încadra în categoria cheltuielilor de executare silită numai sumele de bani dovedite ca fiind efectuate în scopul executării silite, şi nu cele prezumate a fi suportate, aşa cum s-a întâmplat în dosarul de executare contestat, fără a se indica ce reprezintă aceste cheltuieli de judecată. Contestatorii au considerat că suma calculată de executorul judecătoresc conform dispoziţiilor art. 670 alin. (3) pct. 1, 5, 6, 7 NCPC este eronată, căci, cuantificând contravaloarea foilor de hârtie consumate pentru emiterea dosarului de executare, a somaţiei de plată, a popririlor emise, adrese, a tuşului utilizat în acelaşi scop, a cantităţii de combustibil utilizat pentru deplasarea la sediul debitorului etc., nu poate ajunge la suma pretinsă.

Referitor la capătul de cerere privind întoarcerea executării silite, în conformitate cu dispoziţiile art. 723 NCPC, contestatorii au solicitat admiterea acestuia şi să se dispună restabilirea situaţiei anteriore, restituirea sumelor executate de către bancă prin poprire asupra veniturilor debitorilor, având în vedere cele menţionate anterior.

Totodată, contestatorii au solicitat obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată reprezentând taxe de timbru, cauţiune, onorariu de avocat şi orice alte cheltuieli care se vor face în legătură cu această contestaţie la executare.

În drept, contestatorii au invocat dispoziţiile art. 669, art. 700 şi urm. NCPC şi toate celelalte dispoziţii invocate în prezenta contestaţie la executare.

La data de 02.06.2017, prin compartimentul registratură, contestatorii au depus la dosar o cerere precizatoare a contestaţiei la executare formulate, prin care au solicitat ca, în cadrul acţiunii formulate, în afară de intimata [...], să se judece şi cu [...]. Având în vedere faptul că, în dosarul de executare silită nr. [...]/2017 înregistrat pe rolul SCPEJ [...], sunt participanţi la executare şi intimaţii arătaţi mai sus, înţeleg să se judece şi în contradictoriu cu aceştia, efectele contestaţiei la executare revărsându-se şi asupra acestora.

Totodată, contestatorii au invocat Decizia nr. 32/15.05.2017 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie (...). Astfel, contestatorii au considerat că la acest moment creditoarea [...] nu deţine o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, imobilul asupra căruia a fost începută executarea silită, imobil deţinut de către garanţii [...], fiind un imobil achiziţionat cu destinaţia de locuinţă prin programul „Prima casă". S-a menţionat de asemenea, faptul că [...] este o creditoare chirografară faţă de persoanele fizice – [...] –, aceasta neavând înscrisă nicio ipotecă sau vreun privilegiu faţă de imobilul a cărui executare se solicită.

La data de 14.06.2017, pârâta [...] a depus la dosarul cauzei întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acţiunii ca neîntemeiată şi nefondată.

În fapt, între intimată şi [...] a fost încheiat contractul de credit nr. [...]/27.03.2014, având ca obiect acordarea unui credit în valoare de 2.000.000 lei. Contractul de

credit nr. [...]/27.03.2014 a fost modificat prin actul adiţional nr. 1/25.03.2015, actul adiţional nr. 2/24.04.2015 şi actul adiţional nr. 3/28.03.2016. Totodată, ca şi garanţie a rambursării împrumutului, a fost încheiat contractul de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014, prin care garanţii-fideiusori [...] s-au angajat în mod irevocabil şi necondiţionat, în solidar cu împrumutatul-principal [...], să ramburseze la scadenţa finală/anticipată, creditul acordat prin contractul de credit anterior, împreună cu dobânzile, costurile şi majorările aferente. În vederea garantării restituirii sumei ce face obiectul contractului de credit anterior menţionat, au mai fost perfectate cu împrumutatul [...], în calitate de garant, şi contractul de ipotecă imobiliară nr. [...]/27.03.2014, contractul de ipotecă mobiliară nr. [...]/27.03.2014.

În continuare, întrucât împrumutatul nu şi-a respectat obligaţia de plată a ratelor la credit, înregistrând întârziere la plata creditului aferent contractului de credit indicat anterior, la data de 03.02.2017, creditoarea [...] a declarat scadenţa anticipată a creditului, demarând procedura de executare silită în vederea recuperării debitului restant, prin înregistrarea pe rolul SCPEJ [...] a cererii de executare silită la data de 28.02.2017. Astfel, prin încheierea din data de 13.03.2017, Judecătoria Sectorului 6 a încuviinţat executarea silită demarată de bancă în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de credit [...]/27.03.2014, contractul de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014. (...)

S-a invocat prescripţia dreptului la acţiune cu privire la existenţa erorii la momentul încheierii actului adiţional, întrucât prin capătul cinci al cererii de chemare în judecată s-a solicitat să se constate anulabilitatea contractului de fideiusiune ca urmare a vicierii consimţământului reclamanţilor la data încheierii contractului de fideiusiune; urmează să se constate faptul că, invocându-se existenţa erorii, în cauză devin incidente prevederile art. 2529 NCC.

Aşadar, în cauză s-a solicitat constatarea nulităţii relative a unui contract de fideiusiune în cadrul căruia, la art. 1.1, este menţionat cât se poate de clar şi explicit faptul că se angajează irevocabil şi necondiţionat, în solidar cu împrumutatul, să ramburseze la scadenţa finală sau anticipată, creditul în valoare de 2.000.000 lei, împreună cu dobânzile, costurile şi majorările aferente.

Prin urmare, a apreciat că nu se poate admite teoria reclamanţilor, potrivit căreia au fost în eroare cu privire la suma ce făcea obiectul contractului de fideiusiune, atât timp cât, pe de o parte, aveau cunoştinţa faptului că sunt garanţi în cadrul contractului de credit nr. [...]/27.03.2014, având ca obiect acordarea unui credit în valoare de 2.000.000 lei, iar, pe de altă parte, în contractul de fideiusiune, chiar la obiectul contractului, sunt menţionate atât suma pentru care se perfecta fideiusiunea, cât şi contractul de credit în baza căruia se încheia contractul de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014.

În consecinţă, a apreciat că termenul de prescripţie s-a împlinit, motiv pentru care a solicitat admiterea excepţiei prescripţiei dreptului la acţiune cu privire la aşa-zisa eroare în care s-au aflat reclamanţii la data perfectării contractului de fideiusiune.

Pe fondul cauzei, (...) intimata a solicitat să se reţină incidenţa principiului *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, potrivit căruia nimănui nu îi este îngăduit a se prevala de propria culpă în afirmarea unui drept, faţă de împrejurarea că reclamanta a semnat actele atacate pe fondul unei aşa-zise naivităţi. Fără nicio îndoială, încheierea unui act ca urmare a naivităţii nu poate constitui cauza anulării, nici măcar în parte a acestuia. În acest sens, intimata a invocat prevederile art. 1208 NCC. Mai mult

decât atât, nu poate fi admisă nici susţinerea conform căreia garanţii nu ar fi perfectat contractul de fideiusiune pentru valoarea de 2.000.000 lei, întrucât suma ar fi fost mult prea mare faţă de activitatea desfăşurată de firmă, din moment ce aceiaşi garanţi fideiusori nu au apreciat că aceeaşi valoare este prea mare la momentul la care au semnat contractul de credit nr. [...]/27.03.2014, în calitate de garanţi ai societăţii împrumutate, [...] SRL, beneficiară a creditului în valoare de 2.000.000 lei acordat de bancă.

Creanţa certă este cea a cărei existenţă rezultă din însuşi actul de creanţă sau şi din alte acte, chiar neautentice, emanate de la debitor sau recunoscute de acesta. În cazul de faţă, cuantumul creanţei rezultă în mod clar din clauzele contractului de credit şi din planul de rambursare ataşat acestuia.

Creanţa este lichidă atunci când are un cuantum foarte bine determinat, când câtimea ei este determinată prin însuşi actul de creanţă sau când este determinabilă cu ajutorul actului de creanţă şi a altor acte neautentice, fie emanând de la debitor, fie recunoscute de dânsul, fie opozabile lui în baza unei dispoziţii legale sau a stipulaţiilor conţinute în actul de creanţă, chiar dacă prin această determinare ar fi nevoie de o deosebită socoteală. În cazul de faţă, cuantumul creanţei este determinat şi determinabil în baza contractului de credit semnat de contestatori, în calitate de garanţi.

Creanţa exigibilă este acea creanţă cu scadenţa împlinită, deci a cărei executare, dacă nu s-a realizat de bunăvoie, poate fi cerută imediat de către creditor. În ceea ce priveşte caracterul exigibil, ca urmare a multiplelor întârzieri la plată, s-a făcut aplicarea art. 15.1 lit. h), art. 15.2, respectiv art. 16.5 din contractul de credit.

În plus, prin încheierea de încuviinţare a executării silite pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, instanţa a confirmat caracterul cert, lichid şi exigibil al creanţei urmărite prin hotărârea judecătorească prin care s-a admis cererea de încuviinţare a executării silite. Prin urmare, caracterul de titlu executoriu al unei creanţe derivând dintr-un contract de credit este un atribut pe care legiuitorul l-a prevăzut expres, astfel încât intimata a solicitat respingerea, ca neîntemeiate, şi a criticilor contestatorilor privind lipsa existenţei unui titlu executoriu.

Intimata a invocat prevederile art. 632 NCPC.

Contractul de credit despre care se face vorbire în prezenta cauză constituie titlu executoriu, potrivit art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006, „contractele de credit, inclusiv contractele de garanţie reală sau personală, încheiate de o instituţie de credit constituie titluri executorii".

Cât priveşte aşa-zisa lipsă a menţiunii referitoare la cuantumul creanţei ce se tinde a fi recuperată, în privinţa criticilor referitoare la cuantumul debitului ce face obiectul executării silite în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2017, respectiv faptul că nu ar rezulta ce reprezintă creanţa pusă în executare, intimata a solicitat să se aibă în vedere faptul că, prin notificările nr. 875, nr. 876 şi nr. 877 din 06.02.2017, atât societatea împrumutată [...], cât şi contestatorii, în calitate de garanţi, au fost notificaţi cu privire la situaţia şi componenţa debitului aferent contractului de credit nr. [...]/27.03.2014. Totodată, cuantumul şi componenţa creanţei au mai fost aduse la cunoştinţa contestatorilor atât cu ocazia comunicării somaţiilor din data de 24.04.2017, cât şi a încheierii SCPEJ [...] din data de 24.04.2017, în cadrul căreia se arată expres

faptul că „debitorul are de achitat suma de 1.945.940,72 lei, din care: 1.928.274,24 lei cu titlu de creanţă şi 17.666,48 lei cu titlu de cheltuieli de executare".

Sub aspectul cererii de suspendare a executării silite, intimata a solicitat să se aibă în vedere faptul că motivele de contestaţie la executare nu pot fi similare cu motivele care pot determina suspendarea executării silite.

Intimata a citat dispoziţiile art. 718 alin. (1) NCPC.

Analizând contestaţia la executare prin raportare la aceste condiţii de admisibilitate, trebuie subliniat că nu sunt îndeplinite aceste condiţii legale. Măsura suspendării executării silite este una excepţională, dată fiind necesitatea ca titlurile executorii să fie aduse la îndeplinire într-un termen cât mai scurt. Contestatorii, dincolo de aspectele care ţin de fondul cauzei şi al căror caracter este neîntemeiat, nu argumentează şi/ sau probează necesitatea şi utilitatea luării unei asemenea măsuri excepţionale. De asemenea, contestatorii nu dovedesc nici faptul că prin continuarea executării silite s-ar putea crea o pagubă iminentă, insurmontabilă şi de neînlăturat, evenimentele izvorâte prin continuarea executării putând fi reparate prin întoarcerea executării silite prevăzută de art. 722 NCPC. Cum actele de executare sunt corect întocmite, a apreciat că nu se justifică suspendarea executării silite, contestaţia putând fi soluţionată chiar la primul termen de judecată, nefiind îndeplinită cerinţa urgenţei.

Cât priveşte susţinerea referitoare la aşa-zisa viciere a consimţământului la data perfectării contractului de fideiusiune, intimata a solicitat să se aibă în vedere faptul că acest aspect transcende analizei sumare pe care instanţa o realizează cu ocazia soluţionării cererii de suspendare, fiind un motiv care impune soluţionarea fondului cauzei, iar admiterea cererii motivată de această susţinere ar fi asimilată cu o antepronunţare asupra fondului cauzei deduse judecăţii.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe art. 205 NCPC, art. 969 C.civ. 1864 şi orice alte dispoziţii legale invocate în cuprinsul întâmpinării. (...)

La termenul din data de 23.03.2018, instanţa a invocat excepţia tardivităţii contestaţiei la executare (capetele 2 şi 3 de cerere), cu excepţia contestaţiei privind executarea silită imobiliară, şi excepţia tardivităţii motivelor invocate prin cererea înregistrată la data de 02.06.2017, iar intimata [...] a invocat excepţia inadmisibilităţii capătului de cerere având ca obiect anularea titlului executoriu reprezentat de contractul de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014 (capătul 5 de cerere).

Analizând excepţia tardivităţii contestaţiei la executare (capetele 2 şi 3 de cerere), cu excepţia contestaţiei privind executarea silită imobiliară, instanţa a apreciat-o ca fiind întemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispoziţiilor art. 715 alin. (1) NCPC, contestaţia privitoare la executarea silită se poate face în termen de 15 zile de la data când: 1. contestatorul a luat cunoştinţă de actul de executare pe care îl contestă; 2. cel interesat a primit comunicarea sau, după caz, înştiinţarea privind înfiinţarea popririi; 3. debitorul a primit încheierea de încuviinţare a executării sau somaţia, ori de la data când a luat cunoştinţă de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit încheierea de încuviinţare şi nici somaţia sau executarea se face fără somaţie.

În cauză, instanţa a constatat că debitorii au luat cunoştinţă de executarea silită la data de 05.04.2017, când le-au fost comunicate încheierea de stabilire cheltuieli, somaţia, încheierea de încuviinţare pronunţată de Judecătoria Sectorului 6, încheierea de încuviinţare pronunţată de Judecătoria Buftea şi titlurile executorii,

contestaţia la executare depusă la data de 11.05.2017 fiind formulată cu depăşirea termenului legal de 15 zile.

Sub acest aspect, instanţa constată că data de 27.04.2017, dată la care contestatorii au luat cunoştinţă de executarea silită imobiliară, prezintă relevanţă doar în vederea calculării termenului de contestare a executării imobiliare, faţă de dispoziţiile art. 715 alin. (1) NCPC, aceasta neputând produce efecte în ceea ce priveşte curgerea termenului de contestaţie la executare în rest.

Pentru aceste considerente, instanţa a admis excepţia tardivităţii contestaţiei la executare (capetele 2 şi 3 de cerere), cu excepţia contestaţiei privind executarea silită imobiliară, şi a respins contestaţia la executare (capetele 2 şi 3 de cerere), cu excepţia contestaţiei privind executarea silită imobiliară, ca tardiv formulată.

Analizând excepţia tardivităţii motivelor invocate prin cererea înregistrată la data de 02.06.2017, instanţa a apreciat-o ca fiind întemeiată, pentru următoarele considerente:

Instanţa a constatat că, potrivit art. 713 alin. (3) NCPC, nu se poate face o nouă contestaţie de către aceeaşi parte pentru motive care au existat la data primei contestaţii. Cu toate acestea, contestatorul îşi poate modifica cererea iniţială, adăugând motive noi de contestaţie, dacă, în privinţa acestora din urmă, este respectat termenul de exercitare a contestaţiei la executare.

În prezenta cauză, contestatorii au completat motivele contestaţiei la executare prin cererea depusă la data de 02.06.2017. În consecinţă, instanţa a analizat dacă aceste motive nou-indicate prin cererea din data de 02.06.2017 au respectat termenul de exercitare a contestaţiei la executare prevăzut de art. 715 alin. (1) NCPC. Astfel, instanţa a constatat că, în cauză, contestatorii au luat cunoştinţă de executarea silită la data de 05.04.2017, respectiv de executarea silită imobiliară la data de 27.04.2017, astfel cum s-a reţinut deja, date de la care începe să curgă termenul de 15 zile. În consecinţă, instanţa a apreciat că termenul de 15 zile pentru introducerea contestaţiei la executare cu privire la motivele indicate prin cererea depusă la dosar la data de 02.06.2017 nu a fost respectat.

Pentru aceste considerente, instanţa a admis excepţia şi a constatat că motivele invocate prin cererea înregistrată la data de 02.06.2017 au fost tardiv invocate. (...)

Analizând excepţia inadmisibilităţii capătului de cerere având ca obiect anularea titlului executoriu reprezentat de contractul de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014 (capătul 5 de cerere), instanţa a apreciat-o ca fiind neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispoziţiilor art. 713 alin. (2) NCPC, în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestaţia la executare şi motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală specifică pentru desfiinţarea lui.

Faţă de aceste dispoziţii legale, instanţa a constatat că, în cauză, contestatorii au avut posibilitatea învestirii instanţei cu analiza valabilităţii titlului executoriu, sintagma „cale procesuală specifică" vizând numai procedurile speciale (cum ar fi cele de contencios administrativ, plângere contravenţională etc.), care presupun norme speciale de procedură. De altfel, instanţa a reţinut că în sarcina contestatorilor a fost stabilită obligaţia plăţii taxei judiciare de timbru prevăzute de art. 10 alin. (3)

din O.U.G. nr. 80/2013, faţă de apărările acestora privitoare la valabilitatea titlului executoriu.

Pentru aceste considerente, instanţa a respins excepţia inadmisibilităţii, ca neîntemeiată.

Analizând excepţia prescripţiei dreptului material la acţiune în ceea ce priveşte capătul de cerere având ca obiect anularea titlului executoriu reprezentat de contractul de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014 (capătul 5 de cerere), instanţa a apreciat-o ca fiind neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispoziţiilor art. 2529 alin. (1) lit. c) NCC, în caz de eroare, prescripţia dreptului la acţiunea în anularea actului juridic începe să curgă din ziua când cel îndreptăţit a cunoscut cauza anulării, însă nu mai târziu de împlinirea a 18 luni din ziua încheierii actului juridic.

Instanţa a constatat că, în cauză, contestatorii au luat cunoştinţă de cauza anulării la data la care au primit somaţia, şi anume 05.04.2017, la acel moment putând verifica suma cu privire la care se apreciază că au calitatea de fideiusori. Având în vedere că acest moment subiectiv depăşeşte momentul obiectiv de începere a curgerii termenului de prescripţie prevăzut de art. 2529 alin. (1) lit. c) NCC, instanţa a constatat că termenul de 3 ani a început să curgă la data de 27.09.2015 (calculat ca 18 luni de la momentul încheierii contractului, şi anume 27.03.2014). Or, acest termen de 3 ani se împlinea la data de 27.09.2018, iar contestatorii au formulat cererea de chemare în judecată la data de 11.05.2017.

Pentru aceste considerente, instanţa a respins excepţia prescripţiei, ca neîntemeiată.

Analizând contestaţia la executare privind executarea silită imobiliară, instanţa a apreciat-o ca fiind neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Prin cererea formulată la data de 28.02.2017, intimata [...] a solicitat executarea silită a intimaţilor [...] pentru recuperarea sumei de 1.931.271,98 lei, în baza contractului de credit nr. [...]/27.03.2014, a contractului de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014, a contractului de ipotecă imobiliară nr. [...]/27.03.2014 şi a contractului de ipotecă imobiliară nr. [...]/27.03.2014. Astfel, pe rolul SCPEJ [...] s-a format dosarul de executare nr. [...]/2017, executare silită care se desfăşoară inclusiv asupra imobilului situat în Bucureşti, (...), aparţinând contestatorilor [...].

Faţă de admiterea excepţiei tardivităţii motivelor invocate prin cererea din data de 02.06.2017, instanţa a constatat că singurul motiv privitor la executarea silită imobiliară cu care instanţa a rămas învestită este cel privitor la posibilitatea executării silite a locuinţei familiale. În susţinerea acestor considerente, contestatorii au invocat cauza *C-34/13 Kušionová împotriva SMART Capital a.s.*

Instanţa reţine că, prin această hotărâre, Curtea de Justiţie a Uniunii Europene a statuat că dispoziţiile Directivei 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naţionale, precum cea în discuţie în litigiul principal, care permite recuperarea unei creanţe, întemeiată pe clauze contractuale eventual abuzive, prin executarea extrajudiciară a unei garanţii care grevează bunul imobiliar dat în garanţie de consumator, în măsura în care această reglementare nu face practic imposibilă sau excesiv de dificilă apărarea drepturilor conferite consumatorului de această Directivă, aspect care trebuie verificat de instanţa de

trimitere. De asemenea, a statuat că art. 1 alin. (2) din Directiva 93/13/CEE trebuie interpretat în sensul că o clauză contractuală, care figurează într-un contract încheiat de un vânzător sau furnizor cu un consumator, este exclusă din domeniul de aplicare al acestei Directive numai în cazul în care respectiva clauză contractuală reflectă conţinutul unui act cu putere de lege sau al unei norme administrative obligatorii, aspect care trebuie verificat de instanţa de trimitere.

În considerentele acestei hotărâri, Curtea a reţinut că, în ceea ce priveşte caracterul proporţional al sancţiunii, trebuie să se acorde o atenţie deosebită împrejurării că bunul care face obiectul procedurii de executare extrajudiciară a garanţiei în discuţie în litigiul principal este bunul imobiliar care constituie locuinţa familială a consumatorului.

Astfel, pierderea locuinţei familiale este nu numai de natură să aducă atingere în mod grav dreptului consumatorilor, ci totodată pune familia consumatorului vizat într-o situaţie deosebit de fragilă.

În această privinţă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat, pe de o parte, că pierderea unei locuinţe este una dintre cele mai grave atingeri aduse dreptului la respectarea domiciliului şi, pe de altă parte, că orice persoană supusă riscului de a fi victima unei astfel de ingerinţe trebuie în principiu să fie în măsură să solicite examinarea proporţionalităţii acestei măsuri.

În dreptul Uniunii, dreptul la locuinţă este un drept fundamental garantat de art. 7 din Cartă, care trebuie luat în considerare de instanţa de trimitere în cadrul aplicării Directivei 93/13.

De asemenea, în ceea ce priveşte, mai concret, consecinţele provocate de evacuarea consumatorului şi a familiei acestuia din locuinţa care constituie reşedinţa lor principală, Curtea a subliniat că este important ca instanţa naţională competentă să aibă la dispoziţie măsuri provizorii care să permită să suspende sau să împiedice o procedură nelegală de executare ipotecară atunci când dispunerea unor astfel de măsuri se dovedeşte necesară pentru a garanta protecţia efectivă urmărită de Directiva 93/13.

Or, Curtea a reţinut că, în acea cauză, posibilitatea instanţei naţionale competente de a adopta orice măsură provizorie, precum cea descrisă la pct. 60 din hotărâre (măsură provizorie care interzice continuarea executării unei astfel de vânzări), părea să fie în măsură să constituie un mijloc adecvat şi eficace de a împiedica aplicarea în continuare a clauzelor abuzive, aspect care trebuie verificat de instanţa de trimitere.

În consecinţă, instanţa reţine că cele statuate de Curtea de Justiţie a Uniunii Europene nu sunt în sensul interzicerii executării silite prin vânzarea locuinţei familiale, ci că este important ca instanţa să aibă la dispoziţie mijloace adecvate pentru a împiedica aplicarea clauzelor abuzive, cum ar fi suspendarea executării silite.

În prezenta cauză, contestatorii aveau posibilitatea obţinerii suspendării executării silite, potrivit art. 719 NCPC, aceştia neînţelegând, în schimb, să achite cauţiunea necesară în acest sens. Or, astfel cum a reţinut Curtea de Justiţie a Uniunii Europene în aceeaşi cauză, deşi Directiva 93/13 impune în litigiile dintre un vânzător sau furnizor şi un consumator o intervenţie pozitivă, exterioară părţilor din contract, a instanţei naţionale sesizate cu astfel de litigii, respectarea principiului efectivităţii nu poate merge până la a suplini integral pasivitatea totală a consumatorului vizat.

Pentru aceste considerente, instanţa a respins contestaţia la executare privind executarea silită imobiliară, ca neîntemeiată.

Analizând cererea de anulare a titlului executoriu reprezentat de contractul de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014 (capătul 5 de cerere), instanţa a apreciat-o ca fiind neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Între intimata [...], în calitate de creditor, şi contestatorii [...], în calitate de fideiusori, s-a încheiat contractul de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014, (...) prin care aceştia din urmă s-au angajat în mod irevocabil şi necondiţionat, în solidar cu intimata [...], să ramburseze la scadenţa finală sau anticipată, după caz, creditul în valoare de 2.000.000 lei, împreună cu dobânzile, costurile şi majorările aferente, acordat intimatei, în baza contractului de credit nr. [...]/27.03.2014.

Potrivit dispoziţiilor art. 1207 alin. (1) NCC, partea care, la momentul încheierii contractului, se afla într-o eroare esenţială, poate cere anularea acestuia, dacă cealaltă parte ştia sau, după caz, trebuia să ştie că faptul asupra căruia a purtat eroarea era esenţial pentru încheierea contractului.

În cauză, contestatorii au invocat faptul că s-au aflat în eroare la momentul încheierii contractului în ceea ce priveşte suma pe care au garantat-o, în sensul că aceasta ar fi de 800.000 lei, nu de 2.000.000 lei. Instanţa nu a reţinut intervenirea unei erori în sensul celei indicate de către contestatori, în condiţiile în care suma garantată a fost indicată în mod expres în contractul contestat, aceasta fiind chiar redactată cu litere îngroşate şi subliniate, fiind astfel foarte uşor de identificat în cuprinsul contractului.

Instanţa nu poate reţine nici susţinerea contestatorilor, în sensul că eroarea a apărut deoarece în aceeaşi zi au semnat şi actul adiţional nr. [...]/27.03.2014, în condiţiile în care în cuprinsul acestui contract se menţionează expres că este aferent unui alt contract de credit, şi anume nr. [...]/22.07.2013. Astfel, instanţa a constatat că în ambele contracte de fideiusiune sunt evidenţiate în mod foarte clar sumele garantate şi contractele care sunt garantate, astfel încât contestatorii nu pot invoca faptul că s-au aflat în eroare cu privire la suma garantată. Sub acest aspect, instanţa a constatat că o eventuală lipsă de atenţie a contestatorilor nu echivalează cu o eroare în sensul art. 1207 NCC, de natură a conduce la anularea contractului în cauză.

Pentru aceste considerente, instanţa a respins anularea titlului executoriu reprezentat de contractul de fideiusiune nr. [...]/27.03.2014 (capătul 5 de cerere), ca neîntemeiată.

Analizând întoarcerea executării silite, instanţa a apreciat-o ca fiind neîntemeiată, având în vedere că, în cauză, instanţa nici nu a anulat actele de executare, nici nu a desfiinţat titlul executoriu, nefiind astfel întrunite condiţiile prevăzute de art. 723 NCPC.

Analizând cererea de suspendare a executării silite, instanţa a apreciat-o ca fiind inadmisibilă, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 719 alin. (1) NCPC, până la soluţionarea contestaţiei la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părţii interesate şi numai pentru motive temeinice, instanţa competentă poate suspenda executarea. Alin. (2) al aceluiaşi articol prevede faptul că pentru a se dispune suspendarea, cel care o solicită trebuie să dea în prealabil o cauţiune, calculată la valoarea obiectului

contestaţiei, astfel: a) de 10%, dacă această valoare este până la 10.000 lei; b) de 1.000 lei plus 5% pentru ceea ce depăşeşte 10.000 lei; c) de 5.500 lei plus 1% pentru ceea ce depăşeşte 100.000 lei; d) de 14.500 lei plus 0,1% pentru ceea ce depăşeşte 1.000.000 lei.

În cauză, contestatorii nu au făcut dovada depunerii cauţiunii în cuantum de 15.451,18 lei, învederând la termenul din data de 23.03.2018, prin apărător, că nu au achitat această cauţiune. În consecinţă, instanţa a respins cererea de suspendare a executării silite, ca inadmisibilă.

NOTĂ

Pentru analiza modificării art. 713 alin. (2) NCPC, operată prin Legea nr. 310/2018, a se vedea nota aferentă sentinţei nr. 331/23.01.2018, **speţa nr. 61**.

66. Contestaţie la executare. Executarea benevolă a obligaţiei anterior declanşării procedurii executării silite. Analiza posibilităţii de criticare a modalităţii de executare a obligaţiei de recalculare a drepturilor salariale stabilite în sarcina debitorului prin titlul executoriu, în condiţiile în care executarea obligaţiei s-a realizat prin emiterea unui act administrativ

Potrivit alin. (1) al art. 622 NCPC, „Obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe sau printr-un alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie", iar conform alin. (2), „În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, potrivit dispoziţiilor prezentei cărţi, dacă prin lege nu se prevede altfel".

Astfel, creditorul poate solicita declanşarea procedurii executării silite pentru valorificarea dreptului său decurgând dintr-un titlu executoriu doar în măsura în care debitorul nu s-a conformat dispoziţiilor titlului executoriu.

Dispoziţia Inspectorului General de recalculare a drepturilor salariale emisă în baza hotărârii judecătoreşti prin care debitorul a fost obligat la recalcularea drepturilor salariale ale creditorului în funcţie de criteriile expuse în hotărârea pronunţată de instanţă reprezintă un act administrativ care îşi produce efectele specifice, atâta vreme cât nu a fost contestat şi desfiinţat pe calea unei acţiuni în contencios administrativ. Emiterea acestei dispoziţii reprezintă executarea benevolă a obligaţiei de a face instituite în sarcina debitorului, astfel încât creditorul nu mai era îndreptăţit să solicite declanşarea procedurii executării silite împotriva debitorului ulterior executării de către acesta a obligaţiei prin emiterea dispoziţiei anterior menţionate.

Criticile formulate de creditor cu privire la modalitatea concretă în care contestatorul a realizat recalcularea drepturilor salariale şi aprecierea acestuia că în concret nu s-a realizat o recalculare corespunzătoare a drepturilor salariale nu sunt de natură a conduce către o altă concluzie şi de a justifica declanşarea procedurii executării silite împotriva contestatorului, întrucât atare critici privind conţinutul dispoziţiei Inspectorului General puteau fi invocate exclusiv pe calea unei acţiuni în contencios administrativ formulate împotriva dispoziţiei, care

reprezintă calea de atac specifică împotriva actelor administrative. O interpretare contrară ar echivala cu a permite creditorului ca, prin propria apreciere, să lipsească de efecte un act administrativ necontestat şi nedesfiinţat în condiţiile legii, interpretare ce nu poate fi reţinută de instanţă, faţă de regimul special reglementat în privinţa actelor administrative.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 2737 din 12.04.2019, neapelată, nepublicată

Prin contestaţia la executare înregistrată la data de 05.03.2019, contestatorul I.G.P.F., în contradictoriu cu intimatul R.A.E., a solicitat anularea somaţiei emise în temeiul art. 667, art. 668, art. 904 NCPC, prin care i s-a solicitat, în termen de 10 zile de la primirea acesteia, recalcularea drepturilor salariale ale creditorului, astfel încât, începând cu data de 09.04.2015, creditorul să beneficieze de nivelul maxim de salarizare acordat prin raportare la condiţii identice de încadrare în funcţia publică existentă în cadrul categoriei profesionale, respectiv familiei ocupaţionale; anularea somaţiei prin care, în temeiul O.G. nr. 22/2002, modificată prin Legea nr. 110/2007, i s-a solicitat, în termen de 15 zile de la primirea acesteia, achitarea sumei de 1.388,50 lei reprezentând cheltuieli de executare (debit + cheltuieli de executare); suspendarea executării silite până la soluţionarea definitivă a prezentei contestaţii la executare, precum şi obligarea intimatului la plata eventualelor cheltuieli de judecată ocazionate cu purtarea acestui proces.

În motivarea cererii, contestatorul a arătat că, la data de 19.02.2019, i-a fost comunicată o somaţie în dosarul de executare nr. [...]/2018, emisă de BEJ I.T.D., prin care i s-a pus în vedere ca, în termen de 10 zile de la primirea acesteia, să se conformeze dispoziţiilor titlului executoriu, în sensul de a recalcula drepturile salariale ale creditorului, astfel încât, începând cu data de 09.04.2015, creditorul să beneficieze de nivelul maxim de salarizare acordat prin raportare la condiţii identice de încadrare în funcţia publică existentă în cadrul categoriei profesionale, respectiv familiei ocupaţionale.

Executarea silită a fost pornită în baza titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 7411/06.12.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, în dosarul nr. [...]/3/2017, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. 4133/05.07.2018.

Contestatorul a subliniat că se află într-o procedură de executare silită a obligaţiei de a face, pe care şi-a îndeplinit-o.

Prin sentinţa civilă nr. 7411/06.12.2017, pronunţată în dosarul civil nr. [...]/3/2017, Tribunalul Bucureşti a dispus obligarea instituţiei la recalcularea drepturilor salariale ale reclamanţilor, astfel încât, începând cu data de 09.04.2015, aceştia să beneficieze de nivelul maxim de salarizare acordat prin raportare la condiţii identice de încadrare în funcţia publică existentă în cadrul categoriei profesionale, identitate de funcţie, treaptă, grad, gradaţie.

Astfel, în baza sentinţei judecătoreşti nr. 7411/06.12.2017, pronunţată în dosarul nr. [...]/3/2017, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. 4133/05.07.2018, instituţia a emis actul administrativ în baza căruia s-au stabilit drepturile salariale (fidelitate conform vechimii în instituţiile de apărare naţională, ordine publică şi siguranţă

naţională, în calitate de militar, poliţist, funcţionar public şi personal contractual), care au fost puse în plată începând cu data de 01.11.2018.

De asemenea, contestatorul a precizat că, pentru perioada 09.04.2015-31.10.2018, s-au calculat sumele restante cuvenite care au fost achitate, conform art. 6 alin. (1) lit. a) din O.U.G. nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea şi completarea unor acte normative şi prorogarea unor termene: „(1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătoreşti având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din instituţiile şi autorităţile publice, devenite executorii în perioada 01.01.2018-31.12.2018, se va realiza astfel: a) în primul an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plăteşte 5% din valoarea titlului executoriu; b) în al doilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plăteşte 10% din valoarea titlului executoriu; c) în al treilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plăteşte 25% din valoarea titlului executoriu; d) în al patrulea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plăteşte 25% din valoarea titlului executoriu; e) în al cincilea an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie se plăteşte 35% din valoarea titlului executoriu".

Drept urmare, la data de 28.11.2018 a fost efectuată plata sumelor aferente procentului de 5% pentru primul an de la data la care hotărârea judecătorească a rămas executorie.

Totodată, contestatorul a precizat că eşalonarea la plată a valorii titlului executoriu a fost adusă la cunoştinţă, în conformitate cu art. 4 din Ordinul nr. 90/2018 privind stabilirea procedurii de efectuare a plăţii sumelor prevăzute prin hotărâri judecătoreşti având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din instituţiile şi autorităţile publice, devenite executorii în perioada 01.01.2018-31.12.2018, creditorului sus-menţionat.

Astfel, contestatorul a considerat că solicitarea creditorului de a fi plătit începând cu data de 09.04.2015 la nivelul maxim de salarizare prin raportare la condiţii identice de încadrare în funcţia publică existentă în cadrul categoriei profesionale este fără obiect, deoarece a fost pusă în executare sentinţa civilă nr. 7411/06.12.2017, raportat la considerentele acesteia, comparativ cu nivelul maxim în plată pentru salariaţi aflaţi în aceleaşi condiţii de muncă cu reclamantul. Acest aspect a fost comunicat creditorului prin adresa nr. [...]/28.02.2019.

În temeiul art. 719 alin. (1) NCPC, contestatorul a solicitat să se dispună suspendarea executării silite începute în dosarul de executare nr. [...]/2018 până la soluţionarea definitivă a prezentei contestaţii la executare, având în vedere faptul că şi-a îndeplinit obligaţia de punere în executare a titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 7411/06.12,2017, iar măsura executării silite, odată demarată, va afecta substanţial operaţiunile financiare derulate.

La data de 19.02.2019 a fost comunicată o somaţie în dosarul de executare nr. [...]/2018, emisă de BEJ I.T.D., prin care i s-a pus în vedere ca, în termen de 15 zile de la primirea acesteia, să se conformeze dispoziţiilor titlului executoriu, în sensul de a achita în termen de 15 zile, de la primirea acesteia, suma de 1.388,50 lei reprezentând cheltuieli de executare (debit + cheltuieli de executare).

Executarea silită a fost pornită în baza titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 7411/06.12.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, în dosarul

nr. [...]/3/2017, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. 4133/05.07.2018. La data de 28.11.2018 a fost achitat, prin O.P. nr. [...]/28.11.2018, procentul de 5% din valoarea titlului executoriu, reprezentând 502 lei brut, corespunzător primului an de la data la care hotărârea judecătorească devine executorie, diferenţa urmând a fi achitată eşalonat în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (1) din O.U.G. nr. 90/2017 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum şi unele măsuri fiscal-bugetare.

Astfel, prin adresa din 22.01.2019 i s-a comunicat persoanei sus-menţionate punerea în aplicare a sentinţei civile nr. 4133/05.07.2018.

Domnul R.A.E. este funcţionar public cu statut special (poliţist), iar salarizarea poliţiştilor s-a realizat anual cu respectarea actelor normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Contestatorul a învederat faptul că solicitarea de plată a cheltuielilor de executare este o cerere accesorie somaţiei principale (prin care s-a solicitat recalcularea drepturilor salariale), iar referitor la aceasta din urmă, aşa cum s-a arătat la pct. 1, solicitarea a fost fără obiect, deoarece instituţia a pus în executare sentinţa civilă nr. 7411/06.12.2017, raportat la considerentele acesteia, comparativ cu nivelul maxim în plată pentru salariaţi aflaţi în aceleaşi condiţii de muncă cu reclamantul.

Prin urmare, raportat la cele precizate mai sus, solicitarea de plată a cheltuielilor de executare este neîntemeiată, deoarece, atât timp cât somaţia principală este rămasă fără obiect, şi drepturile accesorii acesteia (solicitarea cheltuielilor de executare) sunt fără obiect, potrivit principiului *accesorium sequitur principale* (...).

La data de 19.03.2019, prin serviciul registratură, intimatul a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea contestaţiei la executare, ca nefondată şi, pe cale de consecinţă, menţinerea somaţiei formulate de către executorul judecătoresc, precum şi a tuturor actelor de executare.

În fapt, contestatorul a învederat că titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 7411/06.12.2017, pronunţată de către Tribunalul Bucureşti în dosarul nr. [...]/3/2017, definitivă prin decizia nr. 4133/05.07.2018 a Curţii de Apel Bucureşti de respingere a recursului, dispune obligarea debitorului la recalcularea drepturilor salariate ale tuturor reclamanţilor, astfel încât, începând cu data de 09.04.2015, aceştia să beneficieze de nivelul maxim de salarizare acordat prin raportare la condiţii identice de încadrare în funcţia publică existentă în cadrul categoriei profesionale. Aşa cum rezultă din adresa nr. [...]/22.01.2019 a debitorului, precum şi din susţinerile formulate în cadrul prezentei contestaţii la executare, contestatorul a înţeles să pună în aplicare numai parţial titlul executoriu sus-menţionat, acordând doar o diferenţă procentuală infimă în ceea ce priveşte fostul spor de fidelitate reglementat de O.G. nr. 38/2003 (care la data de 31.12.2009 a intrat în componenţa salariului intimatului ca şi sumă compensatorie tranzitorie, fiind îngheţat la acel nivel procentual). Contestatorul, în realitate, nu şi-a îndeplinit obligaţiile legale ce decurgeau din titlul executoriu amintit, întrucât acesta nu i-a acordat sporul de fidelitate la nivelul maxim aflat în plată în cadrul instituţiei, adică o sumă aferentă unui procent de 20% (nivelul maxim aflat în plată) recalculată pe perioada 09.04.2015-31.10.2018.

De asemenea, debitorul nu a înţeles să acorde toate drepturile salariale aflate în plată la nivelul maxim în cadrul instituţiei pentru o funcţie similară cu a intimatului şi nici nu a consimţit să ofere relaţii executorului judecătoresc în ceea ce priveşte

modalitatea de calcul al drepturilor salariale de care beneficiază conform titlului executoriu.

Totodată, deşi contestatorul este absolvent de studii superioare cu diplomă de licenţă încă din anul 2007 şi a întocmit nenumărate rapoarte prin care a solicitat acordarea sumei compensatorii aferente sporului de 25% pentru studii superioare (reglementat de pct. 5 din Nota la Anexa 1 a O.G, nr. 38/2003), a fost izbit de refuzuri, deşi unii dintre colegii săi poliţişti, care ocupă aceeaşi funcţie, sunt beneficiarii acestui spor al cărui cuantum aflat în plată este de natură a ridica nivelul salariilor acestora peste cel încasat de intimat.

În condiţiile în care titlul executoriu obligă contestatorul la recalcularea drepturilor salariale ale intimatului, astfel încât, începând cu data de 09.04.2015, să beneficieze de nivelul maxim de salarizare acordat prin raportare la condiţii identice de încadrare în funcţia publică existentă în cadrul categoriei profesionale, iar după aşa-zisa punere în executare benevolă a titlului executoriu de către debitor încă mai există aceste diferenţe de salarizare pe aceeaşi funcţie în cadrul familiei ocupaţionale, înseamnă că debitorul nu şi-a îndeplinit obligaţiile stabilite în sarcina sa prin titlul executoriu.

Sintetizând, intimatul a arătat că debitorul avea obligaţia de a-i recalcula salariul prin compararea salariului de funcţie în care a fost încadrat cu cel identic, conform Anexei corespunzătoare familiei ocupaţionale din Legea nr. 284/2010, al tuturor poliţiştilor, începând cu 09.04.2015 (având aceeaşi funcţie cu a acestuia şi care are/ au cel mai înalt nivel de salarizare în cadrul familiei ocupaţionale M.A.I. aferente acestei funcţii) şi adăugarea la salariu a tuturor elementelor salariale ce compun salariul de funcţie al respectivei persoane/respectivelor persoane. Astfel, intimatul a redat câteva componente salariale ce ar fi trebuit să se regăsească în salariul acestuia, respectiv: 1. fostul spor de fidelitate la nivel maxim aflat în plată în cadrul familiei ocupaţionale pentru o funcţie similară cu a intimatului (adică 20%), având în prezent regimul juridic de sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu; 2. fostul spor de pericol deosebit în cuantum de 30%; 3. sporul pentru studii superioare în procent de 25% sub formă de sumă compensatorie tranzitorie, 4. fostul spor de confidenţialitate, acordat la nivel maxim pentru funcţie identică; 5. fosta indemnizaţie de frontieră, acordat la nivel maxim pentru funcţie identică; 6. fostul spor de izolare, acordat la nivel maxim pentru funcţie identică.

Având în vedere faptul că debitorul nu a pus la dispoziţia executorului judecătoresc documente financiar-contabile care să probeze achitarea tuturor drepturilor salariale rezultate din punerea în aplicare a titlului executoriu, intimatul a apreciat că, pentru justa soluţionare a prezentei contestaţii, debitorul are obligaţia de a face dovada efectivă a îndeplinirii obligaţiilor stabilite în sarcina sa prin titlul executoriu, sens în care acesta trebuie să ataşeze la dosarul cauzei documente justificative prin care să probeze demersurile efectuate la nivel instituţional în cadrul familiei ocupaţionale în vederea determinării în concret a nivelului maxim de salarizare pentru funcţia pe care a fost încadrat începând cu 09.04.2015.

Nu sunt suficiente susţinerile acestuia, conform cărora s-ar fi calculat drepturile salariale ale creditorului conform titlului executoriu, ci trebuie depuse, de către debitorul contestator, şi documente care să probeze acest fapt, întrucât ceea ce s-a pus în plată de către debitor a fost doar un procent din fostul spor de fidelitate,

sporul de pericol deosebit, de confidenţialitate, cel acordat pentru studii superioare sau cel de izolare fiind ignorate de către contestator.

În ceea ce priveşte solicitarea debitorului de anulare a cheltuielilor de executare, ca şi cerere accesorie a somaţiei principale, intimatul a solicitat respingerea acesteia ca nefondată, întrucât acestea se încadrează perfect în dispoziţiile Ordinului nr. 2550/2006 privind aprobarea onorariilor minimale şi maximale pentru serviciile prestate de executorii judecătoreşti.

În ceea ce priveşte cheltuielile de executare stabilite prin încheierea emisă de către BEJ I.T.D., în cuantum total de 1.388,50 lei, intimatul a solicitat să se aibă în vedere dispoziţiile art. 703 alin. (1) pct. 1 NCPC, din care rezultă că, în ipoteza în care debitorul nu îşi execută de bunăvoie obligaţia stabilită printr-un titlu executoriu, executarea silită are loc până la achitarea inclusiv a cheltuielilor de executare, dispoziţia legală întemeindu-se în mod firesc pe culpa debitorului în declanşarea acestei proceduri, fără a avea relevanţă dacă debitorul nu şi-a executat deloc obligaţia de plată sau aceasta şi-a executat-o parţial înaintea începerii executării în cauză.

În drept, au fost invocate prevederile art. 715 alin. (3) NCPC cu aplicarea art. 205 NCPC (...).

Analizând actele dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Prin sentinţa civilă nr. 7411/06.12.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a II-a contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/3/2017, definitivă prin decizia civilă nr. 4133/05.07.2018 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a de contencios administrativ şi fiscal, prin care s-a respins recursul, s-a admis în parte cererea astfel cum a fost modificată, formulată de S.N.P.P.C. din M.A.I., în numele mai multor membri de sindicat, printre care şi intimatul din prezenta cauză, R.A.E., în contradictoriu cu contestatorul din prezenta cauză, I.G.P.F., iar contestatorul a fost obligat la recalcularea drepturilor salariale ale membrilor de sindicat, reclamanţi în acea cauză, inclusiv pe cele ale intimatului R.A.E., astfel încât, începând cu data de 09.04.2015, aceştia să beneficieze de nivelul maxim de salarizare acordat prin raportare la condiţii identice de încadrare în funcţia publică existente în cadrul categoriei profesionale, respectiv familiei ocupaţionale.

La data de 10.12.2018, intimatul a solicitat punerea în executare silită a sentinţei civile nr. 7411/06.12.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a II-a contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/3/2017, definitivă prin decizia civilă nr. 4133/05.07.2018 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a de contencios administrativ, formându-se astfel dosarul de executare nr. [...]/2018 pe rolul BEJ I.T.D.

Prin încheierea din data de 09.01.2019, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti în dosarul nr. [...]/303/2018, s-a încuviinţat executarea silită în baza titlului executoriu anterior menţionat. Prin încheierea nr. [...]/13.02.2019, emisă de executorul judecătoresc în dosarul de executare nr. [...]/2018, s-au stabilit cheltuieli de executare în cuantum de 1.388,5 lei, sumă compusă din: 20 lei – taxă timbru; 178,5 lei – cheltuieli procedurale; 1.190 lei – onorariu executor judecătoresc obligaţie de a face (TVA inclus).

La data de 13.02.2019, executorul judecătoresc a emis o somaţie, prin care a pus în vedere contestatorului ca, în termen de 10 zile de la primirea somaţiei, potrivit art. 667, art. 668, art. 904 NCPC, să se conformeze în tot dispozitivului titlului executoriu constând în sentinţa civilă nr. 7411/06.12.2017, pronunţată de Tribunalul

Bucureşti, Secţia a II-a contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/3/2017, în sensul de a recalcula drepturile salariale ale creditorului R.A.E., astfel încât, începând cu data de 09.04.2015, creditorul să beneficieze de nivelul maxim de salarizare acordat prin raportare la condiţii identice de încadrare în funcţia publică existente în cadrul categoriei profesionale, respectiv familiei ocupaţionale.

La data de 13.02.2019, executorul judecătoresc a emis o somaţie, prin care a pus în vedere contestatorului ca, în termen de 15 zile de la comunicarea somaţiei şi a încheierii de stabilirea a cheltuielilor de executare, în temeiul O.G. nr. 22/2000, să achite suma de 1.388,5 lei reprezentând cheltuieli de executare.

Analizând executarea silită efectuată în dosarul de executare nr. [...]/2018 al BEJ I.T.D. prin prisma criticilor formulate pe calea contestaţiei la executare, instanţa a reţinut următoarele:

La data de 24.10.2018 a fost emisă dispoziţia Inspectorului General nr. [...], în baza sentinţei civile nr. 7411/06.12.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a II-a contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/3/2017 şi decizia civilă nr. 4133/05.07.2018 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a de contencios administrativ.

Prin dispoziţia Inspectorului General nr. [...]/24.10.2018 s-a dispus ca intimatul să beneficieze de salariul lunar stabilit la nivelul maxim în cadrul aceleiaşi categorii profesionale şi familii ocupaţionale pentru aceeaşi funcţie-grad-treaptă şi gradaţie, pentru activitatea desfăşurată în aceleaşi condiţii, precum şi de plata diferenţelor salariale dintre salariul recalculat şi cel acordat, începând cu data de 09.04.2015 şi până la data aplicării prezentului act administrativ de recalculare a salariului lunar. Intimatul beneficiază de sumele aferente dreptului care a făcut obiectul acţiunii în instanţă potrivit caracteristicilor proprii ale funcţiei-funcţiilor deţinute, ţinând cont de nivelul de salarizare în plată pentru funcţiile similare cu aceleaşi caracteristici tehnice, precum şi vechimea în instituţiile din sectorul de apărare naţională, ordine publică şi siguranţă naţională, în calitate de militar, poliţist, funcţionar public şi personal contractual, calculată de la data de 09.04.2015 (13 ani o lună şi şapte zile), conform anexelor, astfel: ofiţer principal I (c.i. = 2,17, salariu de funcţie corespunzător anului 2022, gradaţie 0,5425 lei), prevăzută cu gradul profesional de comisar de poliţie, corespunzător funcţiei similare la 31.12.2009 de ofiţer principal I – c.i. = 4,20 şi nivelul similar cuvenit pentru sporul de fidelitate în procent de 10% cu data de 01.04.2012, 15% cu data de 01.04.2017. S-a menţionat, totodată, că se menţin celelalte drepturi de personal acordate anterior, în condiţiile legii, şi că anexele fac parte integrantă din dispoziţie.

Potrivit art. 622 alin. (1) NCPC, „Obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe sau printr-un alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie", alin. (2) al aceluiaşi articol prevăzând că, „În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, potrivit dispoziţiilor prezentei cărţi, dacă prin lege nu se prevede altfel". Astfel, creditorul poate solicita declanşarea procedurii executării silite pentru valorificarea dreptului său decurgând dintr-un titlu executoriu doar în măsura în care debitorul nu s-a conformat dispoziţiilor titlului executoriu.

Or, în speţă, contestatorul s-a conformat de bunăvoie dispoziţiilor titlului executoriu constând în sentinţa civilă nr. 7411/06.12.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti,

Secţia a II-a contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/3/2017, definitivă prin decizia civilă nr. 4133/05.07.2018 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a de contencios administrativ şi fiscal, îndeplinindu-şi obligaţia de a face stabilită în sarcina sa, prin emiterea dispoziţiei Inspectorului General nr. [...]/24.10.2018, prin care a procedat la recalcularea drepturilor salariale ale intimatului R.A.E.

Dispoziţia Inspectorului General nr. [...]/24.10.2018 reprezintă un act administrativ care îşi produce efectele specifice, atâta vreme cât nu a fost contestat şi desfiinţat pe calea unei acţiuni în contencios administrativ.

În atare condiţii, instanţa a apreciat că prin emiterea dispoziţiei Inspectorului General nr. [...]/24.10.2018, în baza sentinţei civile nr. 7411/06.12.2017 pronunţate de Tribunalul Bucureşti, Secţia a II-a contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/3/2017 şi a deciziei civile nr. 4133/05.07.2018 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a de contencios administrativ, contestatorul a dovedit executarea benevolă a obligaţiei de a face instituite în sarcina sa prin titlul executoriu, astfel că intimatul creditor nu mai era îndreptăţit să solicite declanşarea procedurii executării silite împotriva contestatorului la data de 10.12.2018, ulterior executării de către contestator a obligaţiei prin emiterea dispoziţiei anterior menţionate.

Criticile formulate de intimat privitor la modalitatea concretă în care contestatorul a realizat recalcularea drepturilor salariale şi aprecierea acestuia că în concret nu s-a realizat o recalculare corespunzătoare a drepturilor salariale nu sunt de natură a conduce către o altă concluzie şi de a justifica declanşarea procedurii executării silite împotriva contestatorului, întrucât atare critici privind conţinutul dispoziţiei Inspectorului General nr. [...]/24.10.2018 puteau fi formulate exclusiv pe calea unei acţiuni în contencios administrativ formulate împotriva dispoziţiei, care reprezintă calea de atac specifică împotriva actelor administrative, cum este şi cel emis de contestator în executarea sentinţei nr. 7411/06.12.2017. O interpretare contrară ar echivala cu a permite creditorului ca, prin propria apreciere, să lipsească de efecte un act administrativ necontestat şi nedesfiinţat în condiţiile legii, interpretare ce nu poate fi reţinută de instanţă, faţă de regimul special reglementat în privinţa actelor administrative.

Având în vedere toate considerentele anterior expuse, instanţa apreciază întemeiată cererea contestatorului de anulare a somaţiilor emise la data de 13.02.2019 în dosarul de executare nr. [...]/2018 al BEJ I.T.D.

Întrucât măsura suspendării executării silite subzistă până la soluţionarea de către prima instanţă a contestaţiei la executarea silită, iar prin prezenta, instanţa va pronunţa soluţia asupra fondului contestaţiei la executare, instanţa a constatat că cererea de suspendare a executării silite a rămas fără obiect, respingând-o în consecinţă.

În baza dispoziţiilor art. 452 şi art. 453 NCPC, instanţa a reţinut caracterul neîntemeiat al cererii contestatorului de obligare a intimatului la plata cheltuielilor de judecată, întrucât contestatorul, deşi îi incumba sarcina probei, nu a făcut dovada efectuării unor atare cheltuieli. În consecinţă, instanţa a respins cererea contestatorului de obligare a intimatului la plata cheltuielilor de judecată. Reţinând culpa intimatului în demararea procedurii executării silite în condiţiile anterior expuse, care a determinat formularea prezentei contestaţii la executarea şi înaintarea copiei dosarului de executare de către executorul judecătoresc în vederea soluţionării contestaţiei la

executare, instanţa, în baza art. 717 alin. (2) NCPC, a obligat intimatul la plata în favoarea BEJ I.T.D. a sumei de 40 lei, reprezentând costurile aferente comunicării copiei dosarului de executare.

NOTĂ

În speţa anterior redată, specificul actului prin care s-a executat obligaţia stabilită în sarcina debitorului prin titlul executoriu a determinat constatarea executării benevole a obligaţiei de a face, fără posibilitatea de analiză a criticilor aduse de creditor modului de îndeplinire a obligaţiei vizate de titlul executoriu, întrucât în executarea obligaţiei a fost emis un act administrativ, pentru contestarea căruia trebuia urmată o procedură specială.

În măsura în care executarea obligaţiei de a face stabilite prin titlul executoriu nu se realizează prin emiterea unui atare act, instanţa poate proceda în cadrul contestaţiei la executare la verificarea conformităţii executării benevole invocate de către debitor cu dispoziţiile titlului executoriu, pentru a stabili în ce măsură a fost justificată declanşarea procedurii executării silite.

JURISPRUDENŢĂ

În ceea ce priveşte ipoteza executării obligaţiei de a face stabilite prin titlul executoriu, prin emiterea unui alt act decât actul administrativ, şi a posibilităţii instanţei de a proceda, în cadrul contestaţiei la executare, la verificarea conformităţii executării benevole invocate de către debitor cu dispoziţiile titlului executoriu, *a se vedea decizia civilă nr. 437/09.05.2018, pronunţată de Tribunalul Olt, Secţia I civilă, definitivă, publicată în R.R.E.S. nr. 1/2019*, **relevantă şi din perspectiva modului în care a fost analizată stabilirea cheltuielilor de executare raportat la obiectul executării silite:**

Prin sentinţa nr. 1554/09.11.2017, pronunţată de Judecătoria Caracal, s-a respins ca neîntemeiată contestaţia la executare formulată de contestatorii I.F., I.V., I.M., în contradictoriu cu intimatul I.V., prin care s-a solicitat anularea tuturor actelor de executare întocmite de BEJ N.I. în dosarul de executare nr. [...]/2017 privind pe I.V., respectiv: înştiinţarea nr. [...]/26.04.2017; somaţia nr. [...]/26.04.2017 privind lăsarea terenului în posesia pârâţilor; somaţia nr. [...]/26.04.2017 privind achitarea sumei de 1.259 lei către creditor; încheierea nr. [...]/26.04.2017. Au fost obligaţi contestatorii la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 500 lei, către intimat.

Pentru a pronunţa această sentinţă, instanţa de fond a reţinut că, prin sentinţa civilă nr. 88/19.01.2017, pronunţată de Judecătoria Caracal, definitivă prin neapelare, s-a admis în parte acţiunea formulată de reclamantul I.V. împotriva pârâţilor I.F., I.V., I.M. şi s-a omologat raportul de expertiză întocmit în cauză de expert topo M.E. S-a stabilit, prin aceeaşi sentinţă, linia de hotar care delimitează terenul reclamantului I.V. de terenul pârâtului I.F., pe o lungime de 72,62 mp pe direcţia Sud-Nord marcată de pct. A-9-10-B-C-12-13-14-15, în care:

– tronsonul A-9-10-B, cu lungime de 34,02 m, în care pct. A se află la capătul de Sud (la Primăria C.) la 0,20 m către pârât faţă de pct. 2 al gardului despărţitor; pct. 9-10 este fântâna comună aflată pe hotar, iar pct. B se află la 0,60 m de pct. 11 al zidului casei reclamantului. Faţă de gardul despărţitor al pârâtului, această linie de hotar trece la distanţa de 0,14 m către pârât în pct. 6; trece prin pct. 4 aflat pe

hotar; trece la distanţa de 0,20 m către reclamant în pct. 8; trece la distanţa de 0,28 mp către reclamant în pct. 5;

– tronsonul B-C, cu lungime de 5,61 m, aflat la 0,60 m către pârât faţă de zidul casei reclamantului;

– tronsonul marcat de pct. 12-13-14-15, cu lungimea de 32,99 m, materializat de gardul din plasă de sârmă al reclamantului, în care pct. 12 este stâlp beton aflat la distanţa de 0,27 m de zidul casei reclamantului, iar pct. 15 se află la limita de Nord de vecinătate cu P.E., unde terenul reclamantului are latura de Nord de 20,81 m, iar terenul pârâtului are latura de Nord de 20,21 mp.

Prin aceeaşi sentinţă au fost obligaţi pârâţii să-i lase reclamantului în deplină proprietate şi posesie suprafaţa de 2,14 mp cuprinsă între punctele A-6-4-2-A şi suprafaţa de 4,94 mp, cuprinsă între pct. 10-B-C-12-22-11-10, fiind obligat şi reclamantul să-i lase pârâtului suprafaţa de 1,44 mp cuprinsă între pct. 4-8-5-9-4, astfel încât suprafaţa reclamantului să totalizeze 1.125,64 mp, iar terenul pârâţilor să măsoare 1.184,36 mp.

A reţinut instanţa că martorul M.I.O., audiat la solicitarea contestatorilor, a declarat că este vecin cu părţile şi cu aproximaţie în luna martie a anului curent, la solicitarea contestatorilor, mai ales a lui I.M., împreună cu un nepot al acestuia, au mutat gardul spre proprietatea lui I.M., în baza unei hotărâri judecătoreşti şi că în momentul în care a mutat gardul ştia că erau bătuţi ţăruşi cu mult timp înainte, întrucât veniseră mai mulţi reprezentanţi ai Primăriei R. şi o persoană din localitatea S.

Sentinţa civilă nr. 88/19.01.2017, reprezentând titlul executoriu care constituie obiectul dosarului de executare nr. [...]/2017 din cadrul BEJ N.I., împotriva căruia contestatorii au formulat contestaţie la executare, a rămas definitivă prin neapelare, martorul M.I.O. a declarat că, împreună cu un nepot al lui I.M., a mutat gardul spre proprietatea contestatorilor în luna martie 2017, iar intimatul I.V. a formulat cerere pentru executarea silită a titlului executoriu sus-menţionat la data de 19.04.2017.

S-a menţionat în procesul-verbal nr. [...] încheiat la data de 31.05.2017 de executorul judecătoresc N.I. că stabilirea de hotar profită ambelor părţi, astfel încât fiecare este obligat să achite câte 1/2 din cheltuielile de executare, iar reclamantul a achitat această sumă.

Cu toate că martorul contestatorilor a susţinut că executarea hotărârii s-a efectuat înainte de venirea executorului judecătoresc, cum de altfel au susţinut şi aceştia, în procesul-verbal nr. [...] încheiat la data de 31.05.2017, executorul judecătoresc N.I. a menţionat că, însoţit de reprezentanţi ai Poliţiei şi Primăriei Comunei R., s-au prezentat la domiciliul părţilor, unde l-au găsit pe I.M., care a declarat că nu se opune la executare şi este de acord cu stabilirea hotarului conform sentinţei şi să lase liberă suprafaţa de 2,14 mp, iar referitor la suma de 1.259 lei, a declarat că o achită la data de 25.06.2017. În acelaşi proces-verbal s-a menţionat că, în prezenţa părţilor şi reprezentanţilor Primăriei, s-a măsurat şi stabilit hotarul conform dispozitivului sentinţei şi schiţei-anexă la raportul de expertiză, cele două proprietăţi au fost delimitate cu ţăruşi, urmând ca pârâtul să mute gardul pe noul aliniament, reclamantul fiind pus în posesie pe terenul în suprafaţă de 2,14 mp, iar pârâţii pe terenul în suprafaţă de 1,44 mp.

Prin încheierea nr. 902, pronunţată de Judecătoria Caracal la data de 21.04.2017, s-a admis cererea de încuviinţare a executării silite, înaintată de BEJ N.I., pentru

creditorul I.V., împotriva debitorilor I.F., I.V., I.M. S-a încuviinţat, prin aceeaşi încheiere, executarea silită a titlului executoriu constând în sentinţa civilă nr. 88/19.01.2017, pronunţată de Judecătoria Caracal, pentru realizarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu. La data de 26.04.2017, în dosarul de executare nr. [...]/2017, s-a emis încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare.

Constatând că executarea silită a titlului executoriu s-a impus, iar toate formele de executare au fost legal întocmite, inclusiv stabilirea cheltuielilor de executare în conformitate cu dispoziţiile O.M.J. nr. 2555/C/2006 privind aprobarea onorariilor minimale şi maximale pentru serviciile prestate de executorii judecătoreşti, modificat prin O.M.J. nr. 2561/C/2009 şi dispoziţiile art. 39 din Legea nr. 188/2000, instanţa a respins, ca neîntemeiată, contestaţia la executare formulată de contestatori, prin care s-a solicitat anularea tuturor actelor de executare întocmite de BEJ N.I. în dosarul de executare nr. [...]/2017 privind pe I.V. (...)

Împotriva acestei sentinţe au declarat apel contestatorii I.F., I.V., I.M.

Apelul a fost respins de către Tribunalul Olt, pentru cele ce urmează:

Prin sentinţa civilă nr. 88/19.01.2017, definitivă prin neapelare, a fost admisă în parte acţiunea formulată de reclamantul I.V., în contradictoriu cu pârâţii I.F., I.V., I.M., şi s-a dispus obligarea pârâţilor să predea suprafaţa de 2,14 m cuprinsă între pct. A-6-4-2-A şi suprafaţa de 4,94 mp cuprinsă între pct. 10-B-C-12-22-11-10. Totodată, a fost stabilită linia de hotar între cele două proprietăţi. În privinţa cheltuielilor de judecată, instanţa a dispus compensarea acestora până la limita sumei de 445 lei, sumă la care pârâţii au fost obligaţi către reclamant.

Prin încheierea de şedinţă nr. 902/21.04.2017 a fost încuviinţată executarea silită la cererea creditorului I.V., fiind emise către debitori somaţia din data de 26.04.2017 cu privire la executarea dispozitivului sentinţei menţionate referitoare la linia de hotar şi suprafaţa revendicată şi somaţia din aceeaşi dată referitoare la cheltuielile de executare silită în cuantum de 1.259 lei.

Conform procesului-verbal nr. [...]/2017 emis de BEJ N.I., deplasându-se la data de 31.05.2017 la domiciliul debitorului, executorul judecătoresc, însoţit de reprezentanţi ai forţei publice şi ai primăriei, au măsurat şi stabilit hotarul conform titlului executoriu, cele două proprietăţi fiind delimitate cu ţăruşi, urmând ca părţile să mute gardul pe noul aliniament. Totodată, ambele părţi au fost puse în posesie cu suprafeţele rezultate din titlul executoriu.

În drept, art. 712 NCPC prevede că: „(1) Împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare. De asemenea, se poate face contestaţie la executare şi în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condiţiile legii. (...) (3) De asemenea, după începerea executării silite, cei interesaţi sau vătămaţi pot cere, pe calea contestaţiei la executare, şi anularea încheierii prin care s-a admis cererea de încuviinţare a executării silite, dacă a fost dată fără îndeplinirea condiţiilor legale". Art. 622: „ (1) Obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe sau printr-un alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie. (2) În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, potrivit dispoziţiilor prezentei cărţi, dacă prin lege specială

nu se prevede altfel. (...)". Art. 663: „(1) Executarea silită nu se poate face decât dacă creanţa este certă, lichidă şi exigibilă. (2) Creanţa este certă când existenţa ei neîndoielnică rezultă din însuşi titlul executoriu. (3) Creanţa este lichidă atunci când obiectul ei este determinat sau când titlul executoriu conţine elementele care permit stabilirea lui. (4) Creanţa este exigibilă dacă obligaţia debitorului este ajunsă la scadenţă sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată (...)".

Deşi, prin motivele de apel, contestatorii au invocat atât nemotivarea hotărârii, cât şi neanalizarea probatoriului administrat în cauză, instanţa constată că motivele de apel sunt neîntemeiate sub acest aspect, întrucât hotărârea instanţei cuprinde atât motivele de fapt şi de drept pe care s-a întemeiat soluţia pronunţată în cauză, cât şi o analiză a probatoriului încuviinţat la prima instanţă.

Un prim aspect pe care tribunalul îl va clarifica este reprezentat de modul de executare a cheltuielilor de judecată în cuantum de 445 lei stabilite în sarcina debitorilor. Astfel cum rezultă din cuprinsul dosarului de executare silită anexat, acestea nu au făcut obiectul executării silite, fiind achitate de către debitori anterior înregistrării cererii de executare silită la executorul judecătoresc.

În privinţa executării petitelor principale referitoare la revendicare şi stabilirea liniei de hotar, deşi contestatorii au invocat lipsa de certitudine a creanţei ca urmare a executării benevole a acesteia, din probatoriul administrat la prima instanţă rezultă următoarea situaţie de fapt:

La solicitarea instanţei, BEJ N.I. a menţionat în adresa emisă la data de 19.10.2017 că, deşi debitorii procedaseră la mutarea gardului, aceasta nu era conformă cu aliniamentul stabilit prin dispozitivul titlului executoriu.

Situaţia de fapt expusă de executor rezultă atât din cuprinsul procesului-verbal de executare întocmit la data de 31.05.2017 şi semnat de debitorul I.M., prezent la locul executării, act în care au fost descrise operaţiunile efectuate, cât şi din răspunsurile la interogatoriul administrat contestatorilor I.V. şi I.M., din care a rezultat cu claritate că pentru punerea în executare a sentinţei civile şi delimitarea celor două proprietăţi prin semne de hotar a fost necesară prezenţa executorului judecătoresc.

Declaraţia martorului M.I.O. confirmă lămuririle aduse de executorul judecătoresc, în sensul că, deşi a fost mutat gardul anterior punerii în executare a sentinţei, mutarea nu a fost în conformitate cu raportul de expertiză şi schiţa-anexă acestuia. Astfel, martorul a învederat că a mutat gardul la solicitarea debitorilor, iar la două săptămâni după aceasta s-a prezentat şi executorul judecătoresc la domiciliul părţilor şi a efectuat măsurători. Acelaşi martor a învederat că, după ce au fost bătuţi ţăruşi în urma măsurătorilor efectuate de executor şi persoane din cadrul primăriei, a procedat la mutarea gardului.

În consecinţă, fără a se nega încercarea de executare a titlului, instanţa reţine, în acord cu probatoriul administrat, că debitorii, în lipsa unor măsurători de specialitate, după cum a confirmat şi martorul I.M. („nefiind prezent niciun reprezentant din partea primăriei"), nu au îndeplinit anterior executării silite obligaţiile stabilite în sarcina lor prin titlul executoriu. De altfel, este greu de crezut că, fără pregătire de specialitate, martorul M.I.O. a identificat suprafaţa de 2,14 mp cuprinsă între pct. A-6-4-2-A şi suprafaţa de 4,94 mp cuprinsă între pct. 10-B-C-12-22-11-10, ce au făcut obiectul executării silite.

În privinţa cheltuielilor de executare silită stabilite prin încheierea din data de 26.04.2017, contrar afirmaţiilor apelanţilor, acestea au constat în suma de 1.259 lei şi au reprezentat jumătate din cheltuielile aferente executării sentinţei civile nr. 88/19.01.2017, cealaltă jumătate urmând a fi achitată de creditor, în calitate de beneficiar al grăniţuirii.

Sub aspectul cuantumului onorariului executorului judecătoresc, instanţa reţine că, prin aceeaşi încheiere, a fost stabilit la valoarea de 2.380 lei şi a fost inclus, conform menţiunilor din actul de procedură întocmit de executor, şi TVA. Conform Anexei la Ordinul nr. 2550/C/2006 privind aprobarea onorariilor minimale şi maximale pentru serviciile prestate de executorii judecătoreşti, valoarea onorariului pentru puneri în posesie, grăniţuiri, servituţi este de 2.200 lei pentru debitorul persoană fizică. Deşi contestatorii au invocat cuantumul excesiv al onorariului de executor, instanţa are în vedere faptul că sentinţa executată cuprinde trei petite: un petit având ca obiect revendicarea suprafeţelor de 2,14 mp şi 4,94 mp de către intimatul din prezenta cauză, un petit având ca obiect revendicarea suprafeţei de 1,44 mp de către contestatori şi, ulterior, stabilirea liniei de hotar între cele două proprietăţi în conformitate cu anexa la raportul de expertiză întocmit în cauză.

Astfel cum rezultă din procesul-verbal din data de 31.05.2017, în vederea stabilirii corecte a liniei de hotar, executorul judecătoresc a procedat, pe lângă punerea în posesie a intimatului, şi la punerea în posesie a contestatorilor cu suprafaţa de 1,44 mp. Prin urmare, deşi executorul judecătoresc şi-a stabilit onorariul maximal, instanţa nu poate omite faptul că acest onorariu a fost împărţit, ca urmare a dispoziţiei aceluiaşi executor, între cele două părţi, deopotrivă creditoare şi debitoare în titlul executoriu, astfel încât tribunalul nu poate achiesa la solicitarea de reducere a onorariului executorului judecătoresc.

Faţă de cele arătate în precedent, în considerarea argumentelor expuse şi în temeiul art. 480 NCPC, neexistând motive temeinice pentru modificarea hotărârii primei instanţe în sensul pretins de apelanţi, apelul a fost respins ca nefondat.

67. Contestaţie la executare. Dovedirea stingerii parţiale a creanţei. Interpretarea acordului de voinţă al părţilor. Început de dovadă scrisă. Regim probatoriu

Art. 309 alin. (2) NCPC stabileşte o restricţie de ordin probator în ceea ce priveşte actele juridice cu o valoare mai mare de 250 lei, impunând părţilor, prin inadmisibilitatea dovedirii cu martori sau prezumţii a acestora, obligaţia de a încheia probe preconstituite, care să asigure certitudinea şi stabilitatea raporturilor juridice create. Cum valoarea prevăzută de lege este modică, rezultă că intenţia legiuitorului a fost aceea de a amplifica sfera de aplicare a probei cu înscrisuri.

Dacă creditoarea ar fi înţeles să încheie o convenţie de scutire condiţionată a debitorului de la plata unei părţi din datorie, aceasta ar fi trebuit menţionată într-un înscris probator opozabil părţilor, ea neputând fi dovedită prin alt mijloc de probă.

În ceea ce priveşte nerespectarea acordului de eşalonare dintre părţi, aceasta ar fi putut atrage scadenţa anticipată a sumelor şi dobânzi pentru întârziere, nicidecum obligarea debitorului la plata suplimentară, referirea la contractul de credit fiind făcută în sensul de titlu executoriu, iar nu de valoare executată. Astfel, actul încheiat de părţi şi denumit „Acord de stingere eşalonată a obligaţiei" nu reprezintă un început de dovadă scrisă care ar face credibil faptul pretins, în sensul art. 310 NCPC, ci dovada însăşi a faptului pretins, acela că debitorul avea de achitat către creditor o diferenţă, iar nu întreaga sumă.

Prin urmare, declaraţia martorului administrată în condiţiile art. 309 alin. (4) pct. 2 NCPC, care priveşte admisibilitatea probei testimoniale în cazul începutului de dovadă scrisă, nu poate fi avută în vedere pe fondul cauzei, ea nefiind utilă în procedura de interpretare şi calificare a actului juridic de eşalonare întocmit între părţi.

Neemiterea de către executorul judecătoresc a unei încheieri motivate de încetare a executării silite nu poate reprezenta o împrejurare imputabilă debitorului, astfel încât să conducă la concluzia că debitul nu poate fi apreciat ca stins.

Tribunalul Olt, s. I civ., dec. nr. 1153 din 19.12.2018, publicată în R.R.E.S. nr. 1/2019

Prin sentinţa civilă nr. 1601/02.04.2018, pronunţată de Judecătoria Slatina, s-a anulat ca netimbrată cererea de suspendare a executării silite şi s-a respins ca neîntemeiată contestaţia la executare formulată de contestatorul P.C.I., în contradictoriu cu intimata M.M.R.

Pentru a pronunţa această sentinţă, instanţa de fond a reţinut că la data de 29.05.2013 a fost autentificat sub nr. [...] contractul de împrumut prin care intimata M.M.R. i-a dat contestatorului P.C.I., cu titlu de împrumut fără dobândă, suma de 19.000 lei, cu obligaţia pentru contestator de a restitui această sumă până la data de 30.06.2014.

Prin încheierea nr. 2543/25.03.2015, pronunţată de Judecătoria Slatina, s-a dispus învestirea cu formulă executorie a titlului executoriu reprezentat de contractul de împrumut nr. [...]. Ulterior, s-a înregistrat la BEJ V.C. cererea de executare silită formulată de intimata creditoare M.M.R., cu privire la contractul de împrumut nr. [...], în vederea recuperării sumei de 19.000 lei. Prin încheierea nr. [...]/2015, emisă în dosarul de executare nr. [...]/2015, executorul judecătoresc a încuviinţat pentru creditoare executarea silită împotriva contestatorului, în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de împrumut nr. [...], în vederea recuperării sumei de 19.000 lei, la care se adaugă cheltuielile de executare.

Executorul judecătoresc a stabilit cheltuieli de executare în valoare de 2.170 lei. Aşa cum reiese din chitanţa nr. [...]/17.11.2017, s-a achitat suma de 12.000 lei reprezentând parte din debitul ce face obiectul dosarului nr. [...]/2015. Potrivit chitanţei nr. [...]/11.12.2017, s-a achitat suma de 2.170 lei cu titlu de onorariu executor în dosarul nr. [...]/2015.

Instanţa a reţinut că, la data de 11.12.2017, BEJ V.C. a emis un certificat prin care atesta faptul că debitorul contestator a achitat în totalitate debitul din dosarul de executare nr. [...]/2015 faţă de M.M.R., debit la care a fost obligat în baza contractului de împrumut nr. [...]. La data de 15.12.2017, a fost înregistrată la BEJ V.C. cererea intimatei creditoare de continuare a executării silite până la achitarea şi recuperarea creanţei totale de 21.670 lei, motiv pentru care, la data de 18.12.2017, executorul judecătoresc a emis o nouă somaţie imobiliară în vederea recuperării sumei de 7.000 lei cu titlu de debit. La data de 10.01.2018, BEJ V.C. a emis o nouă somaţie către debitorul contestator, această somaţie fiind contestată în prezenta cauză.

Contestatorul a susţinut prin cererea introductivă că în anul 2014 a achitat creditoarei suma de 7.000 lei, din suma totală de 19.000 lei, iar pentru diferenţa de 12.000 s-ar fi încheiat acordul din 24.11.2014 privind stingerea eşalonată a obligaţiei.

Instanţa a reţinut în primul rând faptul că acordul de stingere eşalonată a obligaţiei în sumă de 12.000 lei, diferenţă datorată de debitor în baza contractului de împrumut nr. [...], a fost încheiat la data de 24.11.2014. Altfel spus, contestatorul susţine că, la data încheierii acestui acord, achitase deja 7.000 lei (în anul 2014) şi mai avea de achitat suma de 12.000 lei. Cu toate acestea, ulterior încheierii acestui acord, la data de 06.05.2015, s-a dispus încuviinţarea executării silite pentru suma de 19.000 lei, fiind emisă la aceeaşi dată o somaţie către contestator, prin care i se punea în vedere să achite creditoarei suma de 21.670 lei (19.000 lei debit + 2.170 lei cheltuieli de executare + 500 lei onorariu avocaţial). Contestatorul a luat cunoştinţă de aceste acte la data de 15.05.2015. Cu toate acestea, contestatorul nu a contestat niciodată încheierea de încuviinţare a executării silite privind un debit de 19.000 lei, deşi, după cum susţine, la acea dată, debitul ar fi trebuit să fie de 12.000 lei, dacă efectuase o plată în anul 2014, pentru suma de 7.000 lei. Aşadar, contestatorul, atât timp cât nu a contestat debitul de 19.000 lei şi a achitat efectiv suma de 12.000 lei, nu poate contesta restul de 7.000 lei decât făcând dovada plăţii sumei de 7.000 lei, dovadă pe care nu a făcut-o în acord cu art. 1499 NCC. Contestatorul a acceptat în anul 2015 că datorează suma de 19.000 lei, dar se plânge în anul 2018 de faptul că încă din anul 2014 nu mai datora decât suma de 12.000 lei. Simplul fapt că în acordul de stingere eşalonată a obligaţiei în sumă de 12.000 lei se face menţiunea că suma reprezintă diferenţa datorată de debitor, deşi, gramatical vorbind, conduce la ideea unei plăţi parţiale anterioare, nu face dovada stingerii parţiale a obligaţiei printr-o plată privind suma de 7.000 lei, nici în anul 2014 şi nici la o altă dată. Mai mult decât atât, se pune întrebarea legitimă a motivului pentru care contestatorul nu a contestat niciodată actele de executare emise în cursul anului 2015, care priveau un debit de 19.000 lei, ci a contestat doar somaţia din 10.01.2018, emisă după plata sumei de 12.000 lei, pe care a efectuat-o la data de 17.11.2017. Acordul de eşalonare invocat de contestator, în lipsa coroborării cu un alt mijloc de probă pertinent care să facă dovada stingerii obligaţiei de plată a sumei de 7.000 lei, nu poate fundamenta concluzia achitării acestei sume. Contestatorul a invocat acest înscris drept un început de dovadă scrisă, însă, potrivit art. 310 alin. (3) NCPC, un început de dovadă scrisă poate face dovada între părţi numai dacă este completat cu alte mijloace de probă.

Efect liberatoriu nu poate avea nici certificatul emis de executorul judecătoresc la data de 11.12.2017, de vreme ce, dacă ar fi apreciat debitul stins, executorul judecătoresc trebuia ca, în conformitate cu art. 703 alin. (2) NCPC, să emită o încheiere motivată în fapt şi în drept, cu menţionarea cauzei de încetare, încheiere ce se impunea a fi comunicată ambelor părţi.

În consecinţa celor ce precedă, de vreme ce nu a fost contestat debitul în cuantum de 19.000 lei pentru care s-a încuviinţat executarea silită la data de 06.05.2015 şi nu s-a făcut decât dovada achitării sumei de 12.000 lei debit, precum şi a cheltuielilor de executare, instanţa a constatat ca fiind neîntemeiată contestaţia la executare îndreptată împotriva somaţiei din 10.01.2018, care priveşte un debit în valoare de 7.000 lei (19.000 lei – 12.000 lei), debit ce nu s-a dovedit a fi fost stins.

În consecinţă, instanţa a respins ca neîntemeiată contestaţia la executare formulată de contestatorul P.C.I. în contradictoriu cu intimata M.M.R. (...)

Împotriva acestei sentinţe a declarat apel contestatorul P.C.I., criticând soluţia ca nelegală şi netemeinică.

Prin decizia civilă nr. 1153/19.12.2018, Tribunalul Olt a admis apelul formulat, reţinând următoarele:

Între părţi s-a încheiat la data de 29.05.2013 un contract de împrumut autentificat sub nr. [...] la BNP C.A.I. şi C.M.T., pentru suma de 19.000 lei, pe care împrumutatul s-a obligat să o restituie până la data de 30.06.2014. Ulterior, la data de 24.11.2014 a fost încheiat între aceleaşi părţi „Acordul de stingere eşalonată a obligaţiei" în sumă de 12.000 lei, diferenţa datorată de debitorul P.C.I. către creditor M.M.R. în baza contractului de împrumut autentificat sub nr. [...], prin care aceleaşi părţi au convenit ca plata debitului în sumă de 12.000 lei să se facă eşalonat de către debitor, în rate egale de 750 lei lunar, începând cu luna ianuarie 2015. Totodată, au stabilit părţile ca, în situaţia în care timp de 2 luni consecutiv debitorul nu-şi va executa obligaţia, prezentul acord rămâne fără efecte juridice, creditoarea fiind în drept să treacă la executarea silită în baza contractului de împrumut, care reprezintă titlu executoriu. Acordul a fost încheiat în prezenţa unui avocat, în virtutea drepturilor şi îndatoririlor acestuia prevăzute de art. 3 din Legea nr. 51/1991, care stipulează la alin. (1) lit. c) că activitatea avocatului de realizează prin redactarea de acte juridice, atestarea identităţii părţilor, a conţinutului şi a datei actelor prezentate spre autentificare.

Din cuprinsul acordului de stingere eşalonată a obligaţiei rezultă că, la data de 24.11.2014, apelantul mai avea de achitat către intimată o diferenţă de 12.000 lei, pe care părţile au înţeles să o eşaloneze în rate egale de 750 lei lunar. Deşi intimata a afirmat că înţelegerea viza, în fapt, o scutire de la plata sumei de 7.000 lei în cazul în care apelantul înţelegea să îşi execute obligaţia, cu toate acestea, convenţia părţilor este dincolo de orice interpretare în acest sens, întrucât exprimarea este clară, nesusceptibilă de înţelesuri îndoielnice, care să facă incidente regulile de interpretare a contractelor prevăzute de art. 1266 şi urm. NCC.

Astfel, cuvântul „diferenţă", care reprezintă, potrivit *Dicţionarului explicativ al limbii române*, un rest, un rezultat al unei scăderi matematice, nu poate avea înţelesul de concesie făcută debitorului, în virtutea căreia acesta ar fi fost scutit de suma de

7.000 lei, dacă înţelegea să îşi îndeplinească obligaţia de plată a sumei de 12.000 lei. De altfel, art. 309 alin. (2) NCPC stabileşte o restricţie de ordin probator în ceea ce priveşte actele juridice cu o valoare mai mare de 250 lei, impunând părţilor, prin inadmisibilitatea dovedirii cu martori sau prezumţii a acestora, obligaţia de a încheia probe preconstituite, care să asigure certitudine şi stabilitate raporturilor juridice create. Cum valoarea prevăzută de lege este modică, rezultă că intenţia legiuitorului a fost aceea de a amplifica sfera de aplicare a probei cu înscrisuri. Cu alte cuvinte, dacă creditoarea ar fi înţeles să încheie o convenţie de scutire condiţionată a debitorului de la plata sumei de 7.000 lei, aceasta ar fi trebuit menţionată într-un înscris probator opozabil părţilor, ea neputând fi dovedită prin alt mijloc de probă.

În ceea ce priveşte nerespectarea acordului de eşalonare dintre părţi, tribunalul reţine că aceasta ar fi putut atrage scadenţa anticipată a sumelor şi dobânzi pentru întârziere, nicidecum obligarea apelantului-debitor la plata suplimentară a sumei de 7.000 lei, referirea la contractul de credit fiind făcută în sensul de titlu executoriu, iar nu de valoare executată. În concluzie, tribunalul reţine că actul încheiat de părţi la data de 24.11.2014 şi denumit „Acord de stingere eşalonată a obligaţiei" în sumă de 12.000 lei nu reprezintă început de dovadă scrisă care ar face credibil faptul pretins, în sensul art. 310 NCPC, ci dovada însuşi a faptului pretins, acela că la data de 24.11.2014 debitorul avea de achitat către creditor o diferenţă de 12.000 lei, iar nu întreaga sumă de 19.000 lei.

Prin urmare, tribunalul constată că declaraţia martorului R.I.D., administrată în condiţiile art. 309 alin. (4) pct. 2 NCPC, care priveşte admisibilitatea probei testimoniale în cazul începutului de dovadă scrisă, nu va fi avută în vedere pe fondul cauzei, ea nefiind utilă în procedura de interpretare şi calificare a actului juridic de eşalonare întocmit între părţi.

În ceea ce priveşte afirmaţiile intimatei referitoare la neinvocarea timp de 3 ani a apărărilor de către debitor, din analiza încheierii de şedinţă din data de 29.03.2018 rezultă că partea intimată a renunţat la excepţia tardivităţii contestaţiei la executare şi, prin urmare, tribunalul nu poate să dea eficienţă juridică acestora în cadrul procesual determinat de apelul debitorului. De altfel, nici prima instanţă nu putea, în lipsa invocării şi discutării în contradictoriu cu părţile a excepţiei tardivităţii contestaţiei la executare, să analizeze în ce măsură debitorul mai putea contesta în anul 2018 debitul datorat, cu atât mai mult cu cât excepţia nu este întemeiată, prin prisma faptului că ceea ce s-a contestat a fost debitul de 7.000 lei pentru care a fost emisă o nouă somaţie la data de 10.01.2018, după constatarea ca achitate a debitului principal şi a accesoriilor.

Cu privire la lipsa unei încheieri motivate de încetare a executării silite, tribunalul constată că acesta nu poate reprezenta o împrejurare imputabilă debitorului, astfel încât să conducă la concluzia că debitul nu poate fi apreciat ca stins.

Faţă de cele arătate în precedent, în considerarea dispoziţiilor art. 480 alin. (2) NCPC, tribunalul a admis apelul declarat şi a schimbat sentinţa civilă, în sensul admiterii contestaţiei la executare şi a constatării achitării integrale a debitului, cu consecinţa anulării, în baza art. 720 alin. (1) NCPC, a somaţiei din data de 10.01.2018.

68. Contestaţie la executare. Lipsa calităţii procesuale pasive a executorului judecătoresc. Creanţă constând în pensie de întreţinere. Inexistenţa dreptului debitorului de a modifica obiectul obligaţiei sale sau modalitatea de executare, în lipsa unui acord al creditorului sau a unei hotărâri a instanţei de modificare a dispoziţiilor cuprinse în titlul executoriu iniţial

1. Analiza calităţii procesuale a părţilor unui litigiu presupune stabilirea existenţei unei identităţi între subiectul activ al raportului juridic civil şi aceea de reclamant, precum şi între subiectul pasiv al raportului şi aceea de pârât. Reclamantul fiind cel care porneşte acţiunea, trebuie să justifice atât calitatea sa procesuală activă, cât şi calitatea procesuală pasivă a pârâţilor chemaţi în judecată.

În conformitate cu dispoziţiile art. 712 NCPC, împotriva executării silite, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare. Aşadar, îndreptăţiţi să formuleze contestaţii la executare sunt cei interesaţi sau vătămaţi de executare, însă executorul judecătoresc nu este parte în raportul juridic de drept material şi, respectiv, de drept procesual care se creează între creditor şi debitor, titular al dreptului de a solicita executarea silită fiind creditorul, iar nu executorul judecătoresc.

Executorul judecătoresc este învestit cu îndeplinirea unui serviciu de interes public, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea nr. 188/2000. Ca atare, prin intermediul contestaţiei la executare, contestatorul nu poate stabili niciun drept potrivnic faţă de executorul judecătoresc, singura excepţie reglementată de lege în acest sens fiind situaţia plângerii îndreptate împotriva refuzului executorului de a îndeplini un act de executare.

2. Atâta vreme cât prin titlul executoriu s-a stabilit în sarcina debitorului obligaţia de a plăti lunar o sumă de bani cu titlu de pensie de întreţinere pentru minori, până la majoratul acestora, cuantumul pensiei de întreţinere este lichid, iar modalitatea de executare a pensiei de întreţinere este reprezentată de plata unei sume de bani, în conformitate cu art. 402 NCC raportat la art. 530 alin. (2) NCC. Potrivit acestui text legal, obligaţia de întreţinere se execută în natură sau prin plata unei pensii în bani, iar instanţa judecătorească va stabili felul şi modalităţile executării, ţinând seama de împrejurări.

Astfel, în măsura în care instanţa a stabilit, ca modalitate de îndeplinire a obligaţiei de întreţinere, plata unei sume de bani, numai dovada acestui act juridic probează îndeplinirea obligaţiei debitorului. Nu se poate admite ca debitorul, în mod unilateral, să modifice modalitatea de îndeplinire a dispoziţiilor titlului executoriu, deoarece se opun efectele relative ale hotărârii judecătoreşti şi autoritatea de lucru judecat de care se bucură. Modificarea cu privire la modalitatea de executare a obligaţiei de întreţinere datorată minorilor se va realiza, simetric, tot prin hotărâre judecătorească, numai o astfel de hotărâre putând fi adusă la îndeplinire cu concursul forţei coercitive a statului, iar actele efectuate în faza de executare silită vor putea fi cenzurate de către

instanţă. Astfel se realizează protecţia interesului minorilor prin asigurarea executării obligaţiei stabilite prin hotărârea judecătorească de către stat, în situaţia în care debitorul nu o îndeplineşte cel puţin pe aceasta, în condiţiile în care, în afara dispoziţiilor instanţei, părţile pot să depăşească în plus limitele stabilite prin titlul executoriu.

În lipsa acordului realizat de către minori, prin reprezentant legal, şi debitorul obligaţiei de întreţinere, modificarea unilaterală a modalităţii de executarea a obligaţiei de plată a pensiei de întreţinere deschide posibilitatea declanşării de noi litigii, ceea ce poate aduce atingere atât interesului acestora de a avea asigurate condiţii bune de creştere şi educare, cât şi necesităţii de a le fi asigurat un mediu adecvat unei dezvoltări psihice normale.

Nu se poate ţine seama de întreţinerea în natură prestată faţă de unul dintre copii, cu încălcarea dispoziţiilor titlului executoriu, sau în perioada în care ambii copii s-au aflat la debitor, cu încălcarea aceloraşi dispoziţii, titlul executoriu nefăcând nicio distincţie în ceea ce priveşte plata pensiei de întreţinere pentru aceste perioade de timp, în condiţiile în care debitorul nu poate modifica obiectul obligaţiei sale sau modalitatea de executare cu de la sine putere, în lipsa unui acord al creditorului sau a unei hotărâri a instanţei.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 1357 din 17.02.2016, definitivă prin neapelare, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei la data de 29.12.2015, contestatorul L. A.-L., în contradictoriu cu intimaţii BEJ R.N. şi L.A.-E., a formulat contestaţie la executare împotriva executării, a tuturor încheierilor şi actelor de procedură întocmite de executorul judecătoresc în dosarul de executare nr. [...]/2015, prin care a solicitat, în principal, anularea tuturor actelor şi, în subsidiar, menţinerea popririi înfiinţate, având ca obiect sumele ce reprezintă contribuţia contestatorului la întreţinerea celor doi minori, pensie datorată pentru viitor.

În motivarea cererii, contestatorul a arătat că, prin încheierea din 03.12.2015, executorul judecătoresc a admis cererea creditoarei şi a încuviinţat executarea silită pentru recuperare debitului de 1.931 lei/lunar pentru fiecare dintre cei doi copii, considerată a fi datorată de la data de 06.03.2014 şi până la majoratul celor doi minori, iar prin cele două încheieri din 2015 a stabilit pretinsul debit şi cheltuielile de executare. De asemenea, contestatorul a arătat că a executat, de bunăvoie şi cu bună-credinţă, obligaţia de a contribui la întreţinerea celor doi minori, dar creditoarea crede că suma de 1.931 lei/lunar i se cuvine şi pe perioadele în care copiii se află în întreţinerea exclusivă. Contestatorul a arătat că, în perioada 1 martie-12 septembrie, din cele 207 zile copiii au fost în întreţinerea exclusivă a acestuia un număr de 119 zile, iar a mamei doar 88 zile.

La data de 12.09.2014, concomitent cu pronunţarea fondului divorţului, tatăl – pentru respectarea dispozitivului apărut pe portal – i-a dat copiii creditoarei, care a plecat cu ei la Iaşi. La data de 26.09.2014, contestatorul a luat copiii la sfârşit de săptămână şi, în urma refuzului copiilor de a merge la Iaşi, dar şi ca urmare a refuzului creditoarei de a-i spune tatălui unde locuiesc copiii în Iaşi, ambii minori au rămas în grija şi întreţinerea exclusivă a tatălui până la data de 31.10.2014, când

creditoarea l-a luat pe M., băiatul cel mare, de la grădiniţă şi l-a dus la Iaşi. Totodată, contestatorul a precizat că, până în luna octombrie 2014, creditoarea a fost în posesia cardului său de salariu pe care l-a folosit, aceasta restituindu-i-l înainte de a-l lua pe fiul cel mare. În perioada 31.10.2014-12.04.2015, fiecare părinte a avut în grijă şi întreţinere exclusivă unul dintre copii: mama pe M., iar tatăl pe Ş. Vacanţa de vară 2015 a fost împărţită, în mod egal, între cei doi părinţi, fiecare dintre aceştia ocupându-se de ambii copii timp de o lună şi jumătate. Începând cu noul an şcolar 2015-2016, contestatorul a făcut următoarele cheltuieli: a plătit, pentru ambii copii, taxa de grădiniţă pe lunile septembrie, octombrie şi decembrie, a achitat alte consumabile în cuantum de 50 lei pentru fiecare copil, în luna noiembrie a achitat câte 190 lei, iar în luna decembrie a mai plătit câte 100 lei pentru fiecare copil, pentru organizarea serbării de iarnă, le-a cumpărat rechizite, i-a dat creditoarei bonurile valorice pe care le-a primit de la serviciu, în cuantum de aproximativ 200 lei şi, după cum spune şi executorul, a achitat şi suma totală de 4.400,38 lei. De asemenea, în luna ianuarie 2015, contestatorul a virat în contul întreţinerii suma totală de 5.380 lei, deşi nu avea această obligaţie, câtă vreme mama nu contribuia la întreţinerea fiului cel mic, aflat în grija şi întreţinerea exclusivă a tatălui. În perioada martie 2014 – august 2015, fiecare părinte a întreţinut şi petrecut, în mod egal, timp cu copiii, astfel că nu se impune obligarea contestatorului la plata vreunei sume de bani, atâta vreme cât creditoarea nu a contribuit financiar la întreţinerea minorilor pe perioadele cât s-au aflat în grija acestuia.

De asemenea, a considerat că şi executorul judecătoresc a fost complet nerezonabil, cel puţin sub două aspecte, cu privire la acordarea unui termen de o zi pentru plata sumei de 40.041,04 lei, termen stabilit prin somaţia emisă la data de 08.12.2015, suma fiind foarte mare şi, dacă s-ar fi dorit executarea benevolă a pretinsei obligaţii, ar fi fost imposibil de stins această datorie în doar o zi, în condiţiile în care debitorul este salariat şi nu dispune de venituri fabuloase. În al doilea rând, cuantumul, exagerat de mare, al cheltuielilor de executare, pe care înţelege să le conteste. Executorul judecătoresc a stabilit onorariul la valoarea maximală prevăzută de O.M.J. nr. 2550/2006, actualizat cu O.M.J. nr. 2561/2012, cu toate că executarea s-a făcut prin poprire, iar între activitatea executorului şi onorariul perceput este o disproporţie vădită, acesta fiind şi motivul pentru care, în ipoteza în care se va menţine executarea începută, contestatorul a solicitat cenzurarea sumele solicitate de executor cu titlu de onorariu. Având în vedere că, până în prezent, s-a achitat de obligaţia plăţii pensiei de întreţinere, lucru pe care l-ar fi făcut şi pe viitor, consideră că nu este corect să fie obligat la plata unor cheltuieli de executare numai pentru că intimata-creditoare doreşte să primească pensia copiilor şi pentru perioada în care numai acesta i-a întreţinut.

În drept, cererea a fost întemeiată pe prevederile art. 712 şi urm. NCPC.

La data de 13.01.2015, intimatul BEJ R.N. a depus cerere, prin care a invocat excepţia lipsei calităţii procesuale pasive, întrucât executorul judecătoresc nu poate fi parte în contestaţia la executare.

La data de 21.01.2016, prin serviciul registratură, intimata L.A.-E. a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea contestaţiei la executare, în principal, ca inadmisibilă, iar în subsidiar, ca nefondată.

În fapt, la data de 28.09.2015, în dosarul nr. [...]/303/2014, Tribunalul Bucureşti a pronunţat decizia civilă nr. 3420/2015, în urma căreia a operat desfacerea căsătoriei cu contestatorul. Prin acest titlu executoriu, instanţa de apel a schimbat în parte sentinţa civilă nr. 6485/12.09.2014, pronunţată în acelaşi dosar de către Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în sensul stabilirii unui program de legături personale între minorii M.-A. şi Ş.-D. şi tată, menţinând în rest dispoziţiile sentinţei civile, printre care se numără şi obligarea contestatorului la plata sumei de 1.931 lei, cu titlu de contribuţie lunară de întreţinere în favoarea minorilor, începând cu data de 06.03.2014 până la majorat.

La data de 03.12.2015 a înregistrat cererea de executare silită nr. [...] la BEJ R.N. pentru recuperarea sumei de 1.931 lei cu titlu de contribuţie lunară de întreţinere în favoarea minorilor, începând cu data de 06.03.2014, din cauză că tatăl a refuzat constant să-şi achite obligaţiile stabilite în mod cert prin titlul executoriu. Intimata a solicitat să se constate că din cuprinsul contestaţiei la executare rezultă că motivele invocate şi explicate în detaliu sunt apărări de fond care puteau fi făcute de către contestator atât în cursul judecăţii în primă instanţă, cât şi în cursul judecării în apel.

Sub aparenţa faptului că s-ar aduce critici la adresa actelor de executare se ascunde atât voinţa, cât şi solicitarea contestatorului de a modifica titlul executoriu – sentinţa civilă nr. 6485/2014, tinzând astfel la o critică adresată titlului executoriu însuşi sub aspectul programului de legături personale şi sub aspectul sumei de bani stabilite drept contribuţie de întreţinere.

Intimata a menţionat faptul că instanţa de tutelă a stabilit atât exercitarea autorităţii în comun pentru cei doi minori, domiciliul minorilor la mamă, obligaţia de plată a sumei de 1.931 lei/lunar, în sarcina contestatorului, începând cu data de 06.03.2014, cât şi un program de legături personale între contestator şi minori. Intimata susţine că a dorit respectarea tuturor acestor dispoziţii, dar în momentul în care contestatorul a hotărât în mod arbitrar şi părtinitor să interpreteze un titlu executoriu, ajungându-se astfel la neexecutarea lui, aceasta a apelat la punerea în executare silită a respectivului titlu.

Singurele acte de executare criticate sunt cele privind modalitatea de stabilire a cheltuielilor de executare, precum şi faptul că prin somaţie s-a acordat un termen de executare benevolă de o zi. Cu privire la aceste aspecte, intimata a învederat faptul că prevederile legale nu impun un termen minim sau maxim în care să se realizeze poprirea, cu atât mai mult cu cât termenul de scadenţă pentru executarea benevolă fusese depăşit cu mult.

Referitor la cheltuielile de executare, acestea sunt detaliate în cuprinsul dosarului de executare şi se integrează în plafonul maxim prevăzut de lege. Intimata a învederat faptul că toate considerentele expuse în contestaţia în cauză poartă asupra modalităţilor în care titlul executoriu ar putea fi completat sau subînţeles, tinzând la revocarea şi judecarea problemelor expuse în dosarul de fond nr. [...]/303/2014, drept pentru care sunt calificate apărări de fond ce nu poate fi primite pe calea contestaţiei la executare.

Referitor la fondul cauzei, intimata a arătat că sumele executate silit sunt calculate, în conformitate cu titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 6485/12.09.2014, pentru o perioadă în care, deşi contestatorul era obligat să achite sumele de bani, a refuzat voluntar să o facă, aducând în discuţie fapte suplimentare neinvocate pe parcursul judecăţii în etapa de fond.

Decizia civilă nr. 3420/28.09.2015 a Tribunalului Bucureşti a stabilit, în plus faţă de ceea ce se dispusese prin sentinţa nr. 6485/2014, un program de legături personale dintre minori şi tatăl lor, program pe care intimata l-a respectat şi a făcut tot ce a fost legal posibil pentru a fi respectat şi de către contestator.

Cu privire la suma de bani de 32.701,62 lei pensie de întreţinere, solicitată pe calea executării silite, intimata a învederat că în luna decembrie 2015 s-a pus în executare titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 6485/12.09.2014, prin care s-a stabilit o contribuţie lunară de întreţinere în favoarea minorilor în cuantum de 1.931 lei.

Pentru perioada martie 2014 – decembrie 2015 s-a înmulţit cuantumul lunar 1.931 lei x 22 luni, din suma rezultată scăzând plăţile făcute sporadic de către contestator (de care face vorbire în contestaţie), şi anume: 5.380 lei (plată parţială întreţinere minori în perioada ianuarie-aprilie 2015); 1.500 lei (achitat în septembrie 2015); 944 lei (achitat în septembrie 2015); 530 lei (achitat în noiembrie 2015), 526 lei (valoare bonuri de masă pentru noiembrie 2015), 731 (achitat în decembrie 2015), 169,38 lei (valoare bonuri de masă pentru decembrie 2015). Intimata a învederat că, pe lângă suma de 5.380 lei pe care contestatorul precizează că a achitat-o, suma de 4.400,38 lei reprezintă diferenţa de cuantum scăzută din debitul principal şi nesolicitată pe calea executării silite. Astfel, 1.500 lei + 944 lei + 530 lei + 526 lei + 731 lei + 169,38 lei = 4.400,38 lei. Este vorba de totalul plăţilor sporadice efectuate de contestator pe care le menţionează în cererea sa, şi nicidecum de o altă plată suplimentară, aşa cum doreşte să se înţeleagă.

Intimata a solicitat să se constate cu privire la aceeaşi perioadă că şicanele şi intenţia contestatorului de a o ţine departe de copii au continuat, drept pentru care a solicitat şi obţinut un ordin de protecţie, prin hotărârea civilă nr. 3163/04.03.2015, pronunţată de Judecătoria Iaşi, în baza căreia contestatorul a fost obligat la păstrarea unei distanţe de minim 50 m faţă de aceasta şi faţă de minorul M.-A.

Intimata a menţionat că în toată perioada descrisă anterior erau aplicabile dispoziţiile sentinţei civile nr. 6485/2014, prin care s-a stabilit o prestaţie de întreţinere, fără un program de legături personale definit, astfel încât se consideră că instanţa, în aprecierea făcută cu ocazia deliberării, a avut în vedere faptul că minorii urmau să întreţină o relaţie personală cu tatăl lor, nepunându-se problema numărului de zile şi a recalculării/reinterpretării obligaţiei lunare stabilite de instanţă.

Referitor la motivele care privesc compensarea sau suspendarea pensiei de întreţinere, intimata a solicitat să se constate că nu poate fi cazul în situaţia de faţă. În primul rând, cele două operaţii nu sunt prevăzute în vreun fel în titlul executoriu, astfel încât a se proceda cum ar dori contestatorul ar duce inevitabil la nerespectarea titlului. În al doilea rând, între intimată şi contestator nu există o altă înţelegere diferită de cea dispusă în titlul executoriu, astfel încât orice abatere de la dispoziţiile titlului executoriu constituie o încălcare a acestuia. În al treilea rând, prestaţia de întreţinere s-a stabilit în cuantum lunar, nu zilnic, de unde rezultă că nu poate fi vorba de o restabilire a acesteia unilaterală, al cărei cuantum diferă de la lună la lună, în funcţie de numărul de zile.

Referitor la utilizarea cardului bancar al contestatorului pentru perioada martie 2014 – decembrie 2015, intimata a menţionat faptul că a avut în posesie cardul bancar, însă nu a efectuat niciodată plăţi în vederea acoperirii de cheltuieli personale. Acest

card bancar s-a utilizat numai în prezenţa fostului soţ pentru cheltuieli personale ale contestatorului.

Intimata a învederat faptul că factura fiscală nr. [...]/25.08.2014 pentru serviciile de cazare de la Cheile B. sunt efectuate în mod fals în numele său, contestatorul fiind cel care s-a cazat în acest loc împreună cu minorii în vacanţă (în ambele dăţi a fost opţiunea sa de a oferi copiilor o vacanţă, împreună cu el, cost care nu poate fi compensat sau scăzut din pensia de întreţinere a copiilor).

Urmează să se constate că în cuprinsul cheltuielilor rezultate din înscrisurile depuse la dosar se regăsesc şi facturi pe numele contestatorului, efectuate în scop personal, precum şi factura nr. [...]9/25.04.2014, servicii plătite în vederea achitării transportului copiilor cu avionul la Bucureşti, precum transferul bancar din data de 09.09.2015, sau obligaţii pecuniare înregistrate în sarcina contestatorului în urma ordinului de protecţie obţinut, precum transferul bancar din data de 10.06.2015.

Pentru aceste motive, intimata a solicitat respingerea contestaţiei la executare, în principal, ca inadmisibilă, iar, în subsidiar, ca nefondată.

În drept, intimata a invocat sentinţa civilă nr. 6485/12.09.2014, art. 205 şi urm. NCPC.

La data de 12.02.2016, contestatorul a depus la dosar cerere completatoare a contestaţiei la executare, prin care a arătat că înţelege să conteste şi procesul-verbal din data de 20.01.2016, prin care BEJ R.N., în executarea aceluiaşi titlu executoriu, a pus sub sechestru autovehiculul marca V.P., înmatriculat sub nr. [...], proprietatea acestuia. Cererea a fost însoţită de procesul-verbal încheiat la 20.01.2016.

Asupra excepţiei lipsei calităţii procesuale pasive a BEJ R.N., s-a reţinut că analiza calităţii procesuale a părţilor unui litigiu presupune stabilirea existenţei unei identităţi între subiectul activ al dreptului civil şi aceea de reclamant, precum şi dintre subiectul pasiv al dreptului şi aceea de pârât. Reclamantul fiind cel care porneşte acţiunea, trebuie să justifice atât calitatea sa procesuală activă, cât şi calitatea procesuală pasivă a pârâţilor chemaţi în judecată.

În conformitate cu dispoziţiile art. 711 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 712 alin. (1)], împotriva executării silite, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare. Aşadar, îndreptăţiţi să formuleze contestaţii la executare sunt cei interesaţi sau vătămaţi de executare, însă executorul judecătoresc nu este parte în raportul juridic de drept material şi, respectiv, de drept procesual care se creează între creditor şi debitor, titular al dreptului de a solicita executarea silită fiind creditorul, iar nu executorul judecătoresc. Executorul judecătoresc este învestit cu îndeplinirea unui serviciu de interes public, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea nr. 188/2000. Ca atare, prin intermediul contestaţiei la executare, contestatorul nu poate stabili niciun drept potrivnic faţă de executorul judecătoresc, singura excepţie reglementată de lege în acest sens fiind situaţia plângerii îndreptate împotriva refuzului executorului de a îndeplini un act de executare, ceea ce nu este cazul în speţa de faţă.

Pentru aceste motive, a fost admisă excepţia invocată şi a fost respinsă contestaţia îndreptată împotriva intimatului BEJ R.N., pentru lipsa calităţii procesuale pasive.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Prin sentinţa civilă nr. 6485/12.09.2014, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, instanţa a obligat contestatorul la plata sumei de 965,5 lei pentru fiecare

dintre cei doi minori M.A. şi Ş.D., în total 1.931 lei lunar începând cu data de 06.04.2014 şi până la majoratul acestora, definitivă prin decizia civilă nr. 3420/A/28.09.2015 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a IV-a civilă.

Prin cererea formulată la data de 03.12.2015 s-a solicitat punerea în executare silită a sentinţei civile nr. 6485/12.09.2014, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2014, definitivă prin decizia civilă nr. 3420A/28.09.2015 a Tribunalului Bucureşti, sub aspectul plăţii contribuţiei lunare de întreţinere în favoarea celor doi minori de 1.931 lei. Executarea silită a sentinţei sus-menţionate a fost încuviinţată la data de 03.12.2015, iar prin încheierea din data de 08.12.2015, executorul judecătoresc a procedat la calcularea sumelor restante în cuantum total de 42.482 lei, din care au fost scăzute plăţile parţiale efectuate de către contestator de 9.780,38 lei, astfel că până la data efectuării acestui calcul sumele restante sunt de 32.701,62 lei.

Cheltuielile de executare au fost stabilite la suma de 7.339,42 lei, prin încheierea din data de 08.12.2015.

Executorul judecătoresc a emis adresă de înfiinţare a popririi asupra veniturilor realizate din muncă şi a conturilor contestatorului L.A.-L. şi somaţie, ambele la data de 08.12.2015.

Instanţa va reţine că prin titlul executoriu s-a stabilit în sarcina debitorului obligaţia de plată a sumei de 965,5 lei pentru fiecare dintre cei doi minori M.A. şi Ş.D., în total 1.931 lei/lunar, începând cu data de 06.04.2014 şi până la majoratul acestora, sub acest aspect hotărârea rămânând definitivă prin respingerea căii de atac. Prin urmare, fără echivoc, cuantumul pensiei de întreţinere este lichid, iar modalitatea de executare a pensiei de întreţinere este reprezentată de plata unei sume de bani, în conformitate cu art. 402 NCC raportat la art. 530 alin. (2) NCC. Potrivit acestui text legal, obligaţia de întreţinere se execută în natură sau prin plata unei pensii în bani, iar instanţa judecătorească va stabili felul şi modalităţile executării, ţinând seama de împrejurări.

În speţă, hotărârea judecătorească, definitivă şi irevocabilă, prin care s-a dispus desfacerea căsătoriei încheiate de părţi prin divorţ, a stabilit ca modalitate de îndeplinire a obligaţiei de întreţinere plata unei sume de bani, iar numai dovada acestui act juridic probează îndeplinirea obligaţiei debitorului. Nu se poate admite ca debitorul, în mod unilateral, să modifice modalitatea de îndeplinire a titlului executoriu, deoarece se opun efectele relative ale hotărârii judecătoreşti şi puterea de lucru judecat de care se bucură. Modificarea cu privire la modalitatea de executare a obligaţiei de întreţinere datorată minorilor se va realiza, simetric, tot prin hotărâre judecătorească, numai o astfel de hotărâre putând fi adusă la îndeplinire cu concursul forţei coercitive a statului, iar actele efectuate în faza de executare silită vor putea fi cenzurate de către instanţă. Astfel, se realizează protecţia interesului minorilor prin asigurarea executării obligaţiei stabilite prin hotărârea judecătorească de către stat, în situaţia în care debitorul nu o îndeplineşte cel puţin pe aceasta, în condiţiile în care, în afara dispoziţiilor instanţei, părţile pot să depăşească în plus limitele stabilite prin titlul executoriu.

Mai mult, în lipsa acordului realizat de către minori, prin reprezentant legal, şi debitorul obligaţiei de întreţinere, modificarea unilaterală a modalităţii de executarea a obligaţiei de plată a pensiei de întreţinere deschide posibilitatea declanşării de noi

litigii, ceea ce poate aduce atingere atât interesului acestora de a avea asigurate condiţii bune de creştere şi educare, cât şi necesităţii de a le fi asigurat un mediu adecvat unei dezvoltări psihice normale.

S-a reţinut astfel că cei doi minori, creditori ai obligaţiei de întreţinere, se află în posesia unei creanţe certe, conform titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 6485/12.09.2014, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, lichide, întinderea obligaţiei de plată fiind determinată prin chiar acest înscris, şi exigibile, scadenţa sa fiind lunară şi împlinită înainte de promovarea cererii de executare silită, în conformitate cu art. 662 NCPC (în prezent, art. 663), iar debitorul nu a dovedit plata integrală a sumelor datorate cu acest titlu în perioada 06.04.2014-03.12.2015. Mai mult, la stabilirea întinderii acestei creanţe s-a ţinut seama de sumele plătite deja de către contestator, împrejurare alegată de altfel de către acesta, însă nu se poate ţine seama de întreţinerea în natură prestată faţă de unul dintre copii, cu încălcarea dispoziţiilor instanţei de apel, sau în perioada în care ambii copii s-au aflat la acesta, cu încălcarea aceloraşi dispoziţii, titlul executoriu nefăcând nicio distincţie în ceea ce priveşte plata pensiei de întreţinere pentru aceste perioade de timp, în condiţiile în care debitorul nu poate modifica obiectul obligaţiei sale sau modalitatea de executare cu de la sine putere, în lipsa unui acord al creditorului sau a unei hotărâri a instanţei.

Pentru aceste considerente, instanţa, reţinând că debitorul obligaţiei de plată a pensiei de întreţinere, contestatorul din prezenta cauză, nu a probat îndeplinirea acestei obligaţii de plată a sumei executate silit în conformitate cu dispoziţiile titlului executoriu, a respins ca neîntemeiată contestaţia la executare promovată de acesta (...).

69. Contestaţie la executare. Particularităţi în executarea hotărârilor judecătoreşti referitoare la minori

În conformitate cu dispoziţiile art. 910 şi urm. NCPC, executarea hotărârilor judecătoreşti şi a altor titluri executorii referitoare la minori se face în conformitate cu Secţiunea a 2-a din Capitolul IV privind executarea silită a altor obligaţii de a face sau a obligaţiilor de a nu face, al Cărţii a V-a, „Despre executarea silită".

Potrivit art. 910 NCPC, „(1) Dispoziţiile prezentului capitol sunt aplicabile şi în cazul măsurilor privitoare la minori prevăzute într-un titlu executoriu, cum sunt stabilirea locuinţei minorului, darea în plasament, înapoierea minorului de către persoana care îl ţine fără drept, exercitarea dreptului de a avea legături personale cu minorul, precum şi alte măsuri prevăzute de lege. (2) În aceste cazuri, executorul judecătoresc va trimite părintelui sau persoanei la care se află minorul încheierea de încuviinţare a executării împreună cu o somaţie în care îi va comunica acesteia data la care să se prezinte împreună cu minorul la sediul său ori în alt loc stabilit de executor, în vederea preluării acestuia de către creditor, sau, după caz, îi va pune în vedere să permită celuilalt părinte să îşi exercite dreptul de a avea legături personale cu minorul, potrivit programului stabilit în titlul executoriu (...)".

Astfel, executarea silită în materia titlurilor executorii referitoare la minori prezintă particularităţi, în raport cu executarea silită a altor titluri executorii, prin prisma prezumţiei de influenţă pe care părintele sau persoana la care se află minorul o exercită asupra copilului.

După cum a reţinut şi Curtea Constituţională în Decizia nr. 710/2017 (publicată în M. Of. nr. 278 din 29.03.2018), referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 913 NCPC, minorul lipsit de capacitate de exerciţiu nu se află în situaţia de a-şi valorifica dreptul de a dispune de el însuşi în deplină cunoştinţă de cauză, astfel încât legiuitorul a reglementat mai multe măsuri graduale ca intensitate, menite să constrângă debitorul să execute obligaţia prevăzută în titlul executoriu, prin intermediul instanţei de judecată.

Invocarea generică a dispoziţiilor art. 622 NCPC, potrivit căruia îndeplinirea obligaţiilor prevăzute în titlul executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie şi, doar în situaţia în care debitorul nu execută obligaţia, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, nu este de natură să conducă la o altă concluzie, din moment ce s-a dispus ca minorul să urmeze un program de consiliere psihologică pentru o perioadă de 3 luni, iar ulterior s-a constatat culpa debitoarei în neexecutarea obligaţiei de a depune toată diligenţa şi demersurile pentru ca fiul părţilor să aibă legături personale cu tatăl său.

Tribunalul Olt, s. I civ., dec. nr. 159 din 20.02.2019, definitivă, publicată în R.R.E.S. nr. 1/2019

Prin sentinţa civilă nr. 1513/03.10.2018, pronunţată de Judecătoria Caracal, s-a respins contestaţia la executare formulată de contestatoarea M.V.S., în contradictoriu cu intimatul A.M.

Pentru a pronunţa această sentinţă, instanţa de fond a reţinut că, prin sentinţa civilă nr. 1545/14.06.2016, în baza art. 438-439 NCPC, instanţa a luat act de învoiala părţilor, consfinţită prin tranzacţie, tranzacţie care face parte integrantă din dispozitivul prezentei sentinţe, şi anume: „Eu, A.M., urmează să am legături personale cu minorul A.M.A., prin luarea minorului în domiciliul meu de 2 ori pe lună, în prima şi a treia săptămână, de vineri, ora 17:00, până duminică, ora 17:00, o lună vara (15 iulie-15 august), de sărbătorile pascale 3 zile, 5 zile în luna decembrie (23-27 decembrie). La expirarea programului convenit mă oblig să înapoiez minorul la domiciliul mamei, situat în comuna F.

Eu, M.V.S., sunt de acord cu programul de legături personale cu minorul solicitat de reclamantul A.M.".

La solicitarea intimatului creditor, s-a format dosarul de executare nr. [...]/2016 de către BEJ D.D.M., în baza titlului executoriu reprezentat de hotărârea sus-menţionată.

Prin încheierea nr. 1180/25.07.2016 a fost încuviinţată executarea silită a titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 1545/14.06.2016 şi a fost autorizat creditorul să treacă la executarea silită a debitorului, în sensul de a permite acestuia să aibă legături personale cu minorul A.M.A. prin luarea minorului în domiciliul său de 2 ori pe lună, în prima şi a treia săptămână, de vineri, ora 17:00, până duminică, ora 17:00, o lună vara (15 iulie-15 august), de sărbătorile pascale 3 zile, 5 zile în

luna decembrie (23-27 decembrie), la care se adaugă cheltuieli de executare, în toate formele prevăzute de lege.

Potrivit art. 622 alin. (1) şi (2) NCPC, obligaţia stabilită prin hotărârea instanţei sau prin alt titlu executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie, iar în cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligaţia sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, care începe odată cu sesizarea organului de executare, potrivit dispoziţiilor noului Cod de procedură civilă, dacă prin lege specială nu se prevede altfel. Potrivit art. 712 alin. (1) NCPC, „Împotriva executării silite, a încheierilor date de executorul judecătoresc, precum şi împotriva oricărui act de executare se poate face contestaţie de către cei interesaţi sau vătămaţi prin executare. De asemenea, se poate face contestaţie la executare şi în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condiţiile legii".

Contestaţia la executare este mijlocul procesual prin care părţile interesate sau vătămate prin modul de realizare a executării silite, cu neobservarea sau ignorarea condiţiilor şi formalităţilor stabilite de procedura execuţională, se pot plânge instanţei competente în vederea desfiinţării sau anulării formelor sau actelor de executare nelegale.

Examinând actele şi lucrările dosarului, instanţa a constatat că, în cauză, executarea silită pornită în dosarul de executare nr. [...]/2016 de către BEJ D.D.M. este legală şi temeinică, deoarece prin actele de executare efectuate în cauză nu a fost adusă nicio vătămare contestatoarei, cel vătămat în dreptul său de a avea legături personale cu minorul fiind intimatul.

Instanţa a constatat că, din cauza faptului că mama minorului refuză în prezent să aibă o relaţie benefică sub aspectul dezvoltării comportamentale a fiului său cu tatăl minorului, copilul refuză să se apropie de tatăl său, fiind abuzat astfel emoţional de către contestatoare. Probele administrate în cauză, inclusiv raportul psihologic de consiliere întocmit de către cabinetul doamnei psiholog A.O., relevă aspectul menţionat mai sus, şi anume că, deşi mama nu se opune ca minorul să meargă la tată, aceasta nu a fost de acord cu o întâlnire în cadrul unei şedinţe de consiliere a minorului cu tatăl său. Astfel, instanţa a apreciat că o bună-credinţă a mamei, în sensul depunerii unei atitudini din partea acesteia de a media întâlnirea minorului cu tatăl său în cadrul şedinţelor de consiliere, nu ar fi fost decât benefică, în sensul dovedirii din partea acesteia că, într-adevăr, raportat la interesul superior al minorului, execută de bunăvoie dispozitivul sentinţei civile nr. 1545/14.06.2016.

În caz contrar, instanţa a apreciat că hotărârile judecătoreşti ar rămâne fără efecte juridice, cum este şi cazul sentinţei civile nr. 1545/14.06.2016, iar părţile litigante trebuie să dea dovadă de bună-credinţă în executarea acestora şi să nu se îngrădească de scuza că minorul refuză să aibă legături persoanele cu celălalt părinte.

Pe de altă parte, de la data pronunţării sentinţei civile menţionate mai sus, minorul a avut legături cu tatăl său, însă ulterior, în mod inexplicabil, acesta a refuzat să meargă în vizită la intimat, instanţa apreciind că ambii părinţi îl tulbură emoţional pe minor, ceea ce nu este benefic dezvoltării psihice a acestuia.

De asemenea, minorul, pe fondul unei imaturităţi psihice şi a lipsei experienţei de viaţă, nu poate discerne în prezent între bine şi rău şi nu îşi cunoaşte drepturile ce-i

revin, fapt pentru care, având în vedere cele menţionate mai sus, luând în calcul şi dispoziţiile Legii nr. 272/2004, care reglementează şi principiul interesului superior al copilului, care este impus inclusiv în legătură cu drepturile şi obligaţiile ce le revin părinţilor copilului şi care, de asemenea, trebuie să prevaleze în toate demersurile şi deciziile care privesc copiii, în cauzele repartizate instanţelor judecătoreşti, motiv pentru care instanţa a respins contestaţia la executare.

Împotriva acestei sentinţe a declarat apel contestatoarea M.V.S., solicitând admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinţei civile atacate, iar pe fond, admiterea contestaţiei la executare, anularea somaţiei emise la data de 07.05.2018, precum şi a tuturor actelor subsecvente întocmite de BEJ D.D.M. în dosarul de executare nr. [...]/2016.

Apelul a fost respins ca nefondat, pentru cele ce urmează:

Prin sentinţa civilă nr. 1513/03.10.2018 s-a respins contestaţia la executare formulată de contestatoarea M.V.S., în contradictoriu cu intimatul A.M.

Un prim aspect pe care tribunalul a considerat necesar a-l preciza este faptul că, în conformitate cu dispoziţiile art. 910 şi urm. NCPC, executarea hotărârilor judecătoreşti şi a altor titluri executorii referitoare la minori se face în conformitate cu Secţiunea a 2-a din Capitolul IV privind executarea silită a altor obligaţii de a face sau a obligaţiilor de a nu face, al Cărţii a V-a, „Despre executarea silită".

Potrivit art. 910 NCPC, „(1) Dispoziţiile prezentului capitol sunt aplicabile şi în cazul măsurilor privitoare la minori prevăzute într-un titlu executoriu, cum sunt stabilirea locuinţei minorului, darea în plasament, înapoierea minorului de către persoana care îl ţine fără drept, exercitarea dreptului de a avea legături personale cu minorul, precum şi alte măsuri prevăzute de lege. (2) În aceste cazuri, executorul judecătoresc va trimite părintelui sau persoanei la care se află minorul încheierea de încuviinţare a executării împreună cu o somaţie în care îi va comunica acesteia data la care să se prezinte împreună cu minorul la sediul său ori în alt loc stabilit de executor, în vederea preluării acestuia de către creditor, sau, după caz, îi va pune în vedere să permită celuilalt părinte să îşi exercite dreptul de a avea legături personale cu minorul, potrivit programului stabilit în titlul executoriu (...)".

Astfel, executarea silită în materia titlurilor executorii referitoare la minori prezintă particularităţi, în raport cu executarea silită a altor titluri executorii, prin prisma prezumţiei de influenţă pe care părintele sau persoana la care se află minorul o exercită asupra copilului.

După cum a reţinut şi Curtea Constituţională în Decizia nr. 710/2017 referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 913 NCPC, minorul lipsit de capacitate de exerciţiu nu se află în situaţia de a-şi valorifica dreptul de a dispune de el însuşi în deplină cunoştinţă de cauză, astfel încât legiuitorul a reglementat mai multe măsuri graduale ca intensitate, menite să constrângă debitorul să execute obligaţia prevăzută în titlul executoriu, prin intermediul instanţei de judecată.

Deşi apelanta a arătat că executorul judecătoresc a încălcat dispoziţiile legale în materie, nu a indicat în mod concret aceste dispoziţii, pentru ca instanţa de control să poată aprecia asupra legalităţii actelor executorului judecătoresc.

Invocarea generică a dispoziţiilor art. 622 NCPC, potrivit căruia îndeplinirea obligaţiilor prevăzute în titlul executoriu se aduce la îndeplinire de bunăvoie şi, doar în situaţia în care debitorul nu execută obligaţia, aceasta se aduce la îndeplinire

prin executare silită, nu este de natură să conducă la o altă concluzie, din moment ce prin încheierea nr. 69/04.12.2017 s-a dispus ca minorul A.M.A. să urmeze un program de consiliere psihologică pentru o perioadă de 3 luni, iar prin încheierea nr. 9/23.01.2019 s-a constatat culpa debitoarei M.V.S. în neexecutarea obligaţiei de a depune toată diligenţa şi demersurile pentru ca fiul părţilor să aibă legături personale cu tatăl său.

Tot fără relevanţă juridică sunt şi aspectele legate de actuala relaţie a intimatului, precum şi cele privind incidente despre care apelanta afirmă că au avut loc cu ocazia desfăşurării programului de legături personale cu minorul.

În acest context, tribunalul a constatat că, de fapt, prin prezenta contestaţie la executare nu se aduc critici executării silite în conformitate cu dispoziţiile art. 712 NCPC, ci se contestă soluţiile definitive anterioare ale instanţei de executare silită pronunţate în cadrul procedurii de executare silită.

Prin urmare, se reţine că judecătoria a apreciat în mod corect că, în cauză, executarea silită pornită în dosarul de executare nr. [...]/2016 de către BEJ D.D.M. este legală, deoarece nu s-a dovedit existenţa unei vătămări produse contestatoarei.

JURISPRUDENŢĂ C.E.D.O.

Executarea hotărârilor judecătoreşti referitoare la minori intră sub incidenţa art. 8 din Convenţia europeană a drepturilor omului, părintele creditor beneficiind de garanţiile astfel conferite dreptului la respectarea vieţii de familie.

A se vedea **Hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului, pronunţată în cauza *R.I. ş.a. c. României*, la data de 04.12.2018 (cererea nr. 57.077/16)**, publicată în M. Of. nr. 577 din 15.07.2019 (a se vedea şi www.legal-land.ro), prin care Curtea a constatat *lipsa unor măsuri ale autorităţilor în vederea stopării alienării parentale*.

Cauza priveşte plângerea doamnei R.I., care acţionează totodată în numele copiilor săi, M.I. şi I.I., că aceştia au fost supuşi alienării parentale de către tatăl lor şi că autorităţile nu au luat nicio măsură pentru recunoaşterea şi stoparea abuzului, care a fost rezultatul neexecutării de către acestea, în timp util, a sentinţelor de încredinţare a copiilor.

În cauză, în urma sentinţelor judecătoreşti din 05.05.2014 şi din 24.09.2014, prin care minorii au fost încredinţaţi reclamantei, autorităţile erau obligate să ia măsuri în vederea reunirii reclamantei cu copiii. Reclamanta nu a putut locui cu copiii începând din noiembrie 2013, atunci când au fost luaţi de tatăl lor. Aceştia încă locuiau cu tatăl lor la data ultimei comunicări cu Curtea (18.07.2018).

Curtea a reţinut că, în cauză, au trecut 5 ani de când reclamanta a avut ultima dată posibilitatea de a-şi exercita drepturile părinteşti. În decizia definitivă din 15.05.2018, Tribunalul Bucureşti a reafirmat dreptul acesteia de a locui împreună cu copiii şi a reiterat că autorităţile aveau obligaţia de a lua urgent toate măsurile legale necesare pentru a asigura înapoierea copiilor la locuinţa mamei lor.

Curtea a considerat că „timpul trecut de când prima reclamantă a alertat iniţial autorităţile privind situaţia sa este în sine problematic, deoarece a permis ca legăturile de familie dintre prima reclamantă şi copiii săi să se deterioreze, ceea ce îngreunează executarea sentinţelor de încredinţare a minorilor".

Curtea a notat faptul că „autorităţile s-au aflat într-o situaţie dificilă, în ceea ce priveşte executarea deciziilor de încredinţare a copiilor, deoarece acestea trebuiau

să se ocupe mai întâi de opoziţia tatălui şi apoi de cea a copiilor care, eventual sub influenţa tatălui lor, au refuzat în mod categoric să revină la locuinţa mamei lor. În orice caz, Curtea a reiterat că lipsa de cooperare dintre părinţi nu scuteşte autorităţile de luarea tuturor măsurilor care pot contribui la menţinerea sau restabilirea legăturilor de familie".

Reclamanta a făcut două sesizări la D.G.A.S.P.C. Bucureşti cu privire la problemele întâmpinate la vizitarea copiilor săi, dar instituţia nu a fost în măsură să acţioneze, deoarece tatăl nu era acasă atunci când reprezentanţii acesteia au încercat să facă o vizită acolo. Curtea reţine că „nu există nimic care să arate că reprezentanţii au făcut ceva mai mult decât o simplă încercare de a face o vizită la domiciliul lui R. sau că au instituit un mecanism de sancţionare a acestuia pentru atitudinea de obstrucţionare".

Curtea a observat, de asemenea, că, „deşi un psiholog a indicat autorităţilor la data de 22.01.2015 necesitatea imediată de a evalua copiii, acestea nu au dispus niciodată o astfel de expertiză. Abia după ce prima reclamantă a solicitat o hotărâre judecătorească, s-a efectuat evaluarea, iar abuzul psihologic sub forma alienării parentale exercitate de tată a fost confirmat în raportul psihologului din 17.11.2015. Curtea deplânge faptul că autorităţile nu au acordat o atenţie deosebită destrămării progresive a legăturii dintre reclamantă şi copiii săi şi nici comportamentului manipulator al tatălui".

Curtea a concluzionat că „reclamanţii nu au beneficiat de o protecţie efectivă a dreptului lor la respectarea vieţii lor de familie". Prin urmare, a fost încălcat art. 8 din Convenţia europeană.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul al III-lea. Suspendarea executării silite

70. Suspendarea provizorie a executării silite. Dubla natură a acţiunii de fond – contestaţie la executare specială, cu denumirea anterioară opoziţie la executare, reglementată de Legea nr. 58/1934, şi contestaţie la executare întemeiată pe noul Cod de procedură civilă. Consecinţe asupra condiţiilor în care se poate dispune suspendarea executării silite. Condiţiile suspendării provizorii a executării silite. Sarcina probei urgenţei. Criterii de apreciere a urgenţei. Distincţie între motivele de contestaţie şi cele de suspendare provizorie a executării silite

Potrivit art. 62 alin. (4) din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei şi biletului la ordin, instanţa va putea suspenda executarea numai în cazul în care contestatorul nu recunoaşte semnătura, înscriindu-se în fals, sau nu recunoaşte procura.

Atâta vreme cât obiectul acţiunii de fond formulate constă atât în contestaţie la executare specială, cu denumirea anterioară opoziţie la executare, reglementată de Legea nr. 58/1934, cât şi în contestaţie la executare întemeiată pe noul Cod de procedură civilă, acţiunea este supusă inclusiv dispoziţiilor noului Cod de procedură civilă, astfel încât nu se poate reţine imposibilitatea dispunerii suspendării provizorii a executării silite faţă de condiţiile suspendării prevăzute de Legea nr. 58/1934, în cauză fiind aplicabile şi dispoziţiile art. 719 alin. (7) NCPC.

Potrivit art. 719 alin. (7) NCPC, în cazuri urgente şi dacă s-a plătit cauţiunea prevăzută la alin. (2), se poate dispune, prin încheiere şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare.

Sarcina probei urgenţei revine titularului cererii de suspendare provizorie a executării silite, în temeiul art. 249 NCPC, simpla invocare a unor împrejurări care ar afecta activitatea societăţii contestatoare şi siguranţa familiei contestatorului persoană fizică nefiind de natură a justifica dispunerea măsurii suspendării provizorii a executării silite, măsură cu caracter excepţional, care poate fi dispusă doar în condiţiile limitativ prevăzute de lege. Totodată, contestatorii nu au invocat motive ce ar face dificilă sau imposibilă întoarcerea executării, în cazul în care s-ar admite contestaţia la executare.

O interpretare contrară ar fi de natură a transforma suspendarea executării silite într-o modalitate pentru debitor de a obţine amânarea executării, însă nu aceasta este intenţia legiuitorului, care a prevăzut pentru amânarea executării o procedură specială.

Argumentele expuse în susţinerea cererii de suspendare provizorie a executării silite, referitoare la nevalabilitatea titlului executoriu şi la necesitatea verificării actelor de executare silită întocmite cu nerespectarea dispoziţiilor legale în vigoare, nu pot fi avute în vedere în analiza cererii de suspendare provizorie a executării silite, întrucât motivele de contestaţie nu se pot confunda cu motivele de suspendare provizorie a executării silite, urgenţa fiind criteriul

vizat de art. 719 alin. (7) NCPC şi care trebuie avut în vedere pentru a justifica măsura excepţională a suspendării silite.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 03.03.2017, definitivă, nepublicată

Prin cererea înregistrată la data de 27.02.2017, contestatorii G.C. 1998 SRL şi S.O., în contradictoriu cu intimata A.S. SRL (fostă N.C.C. SRL), au solicitat suspendarea provizorie a executării silite pornite în dosarul de executare nr. [...]/2017 al BEJ A.O., H. şi G., până la soluţionarea cererii de suspendare formulate în cadrul contestaţiei la executare ce formează obiectul dosarului nr. [...]/303/2017, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti.

În motivarea cererii, contestatorii au arătat că, la data de 16.02.2017, G.C. SRL a primit de la bancă o notificare de poprire a conturilor pe care le deţine, instituindu-se poprirea. Ulterior, la data de 16.02.2017, contestatorul S.O. a solicitat executorului judecătoresc eliberarea unei copii a dosarului de executare, dosar primit în fotocopie la data de 17.02.2017, dată la care a aflat că acesta a fost executat în nume propriu în dosarul de executare nr. [...]/2017 al BEJ A.O., H. şi G. Pentru contestatoarea G.C. 1998 SRL, instituirea popririi asupra conturilor s-a realizat în baza unei adrese emise de către executorul judecătoresc la data de 15.02.2017, dată care coincide cu data emiterii de către contestatoare a somaţiei de executare cambială.

S-a invocat faptul că executarea silită pornită în dosarul de executare silită nr. [...]/2017 de către creditorul N.C.C. SRL – actuala A.S. SRL a fost solicitată pentru neplata biletului la ordin nr. [...] emis la data de 20.10.2016 şi scadent la data de 25.01.2017. Din lecturarea biletului la ordin transcris în cadrul somaţiei emise la data de 15.02.2017, se poate observa că acest bilet transcris nu a fost cel pentru care s-a început executarea silită şi, de asemenea, se poate observa că şi suma ce a mai rămas de achitat este diferită de conţinutul somaţiei. Astfel, din transcrierea biletului la ordin pentru care s-a emis somaţia din data de 15.02.2017 în dosarul de executare nr. [...]/2017, rezultă că societatea contestatoare G.C. 1998 SRL a fost somată să achite suma de 11.911,58 lei (rest de plată) în baza biletului la ordin nr. [...] emis la data de 20.10.2016 şi scadent la data de 10.01.2017, fapt ce denotă că somaţia nu conţine transcrierea biletului la ordin pentru care s-a început executarea silită şi s-a admis încuviinţarea executării.

Au mai arătat contestatorii că societatea G.C. SRL a primit, la data de 16.02.2017, de la bancă o notificare de poprire a conturilor pe care le deţine, dar nu a primit somaţia de executare cambială înainte de instituirea popririi asupra conturilor deţinute la X Bank, conţinutul somaţiei cambiale fiindu-le cunoscut în urma fotocopierii dosarului de executare din data de 17.02.2017.

La data de 20.02.2017, contestatorii au formulat opoziţie şi contestaţie la executare, dosar ce a fost înregistrat sub nr. [...]/303/2017, la Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti. La data de 21.02.2017, contestatorii au formulat o cerere ce are ca obiect rezoluţiune contract, ce are ca pârâtă pe intimata A.S. SRL, cerere care a fost înregistrată sub nr. [...]/299/2017, la Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti.

Până la verificarea situaţiei de fapt, prin probele ce vor fi administrate în cadrul contestaţiei la executare şi al cererii de rezoluţiune a contractului încheiat între

G.C. 1998 SRL şi intimata-pârâtă A.S. SRL, există indicii clare că executarea silită se desfăşoară în baza unui titlu executoriu nelegal şi, astfel, prin continuarea acestei executări se aduce o gravă atingere atât patrimoniului G.C. 1998 SRL, prin indisponibilizarea sumelor ce fac obiectul executării silite, cât şi contestatorului S.O., prin poprirea tuturor sumelor de bani ce se află în contul acestuia personal, sume ce erau necesare plăţii ratelor bancare, cheltuielilor urgente ale familiei sale şi ale traiului zilnic atât al acestuia, cât şi al familiei sale. Practic, executarea silită s-a pornit în baza unui bilet la ordin avalizat de contestatorul S.O. şi care poartă discuţii pe neprestarea de servicii efectuate în favoarea G.C. SRL de către AS SRL. Atingerea adusă dreptului de proprietate al contestatorilor a fost făcută prin începerea executării silite asupra contestatoarei G.C. 1998 SRL şi contestatorului S.O., prin instituirea popririlor asupra conturilor bancare deţinute.

Contestatorii au arătat că sumele de bani ce stau la baza executării silite nu sunt datorate de G.C. 1998 SRL, deoarece serviciile ce ar fi stat la baza emiterii biletului la ordin (emis cu titlu de garanţie de plată) nu au fost efectuate de către intimata-pârâtă A.S. SRL şi, astfel, prin continuarea executării silite şi virarea sumelor de bani poprite din conturile contestatorilor s-ar aduce o gravă atingere dreptului de proprietate al acestora, bunei funcţionări a societăţii (imposibilitatea achitării salariilor) şi siguranţei familiei contestatorului.

Contestatorii au solicitat admiterea cererii, deoarece, aşa cum se poate observa fără a cerceta fondul cauzei şi din actele depuse la dosar, există o aparenţă de nelegalitate a titlului de executoriu reprezentat de biletul la ordin emis de G.C. 1998 SRL. Această măsură este admisibilă, deoarece, în cazul anulării titlului executoriu, este mai greu să se realizeze întoarcerea executării silite decât reluarea executării silite din locul în care a rămas înainte de suspendarea acestei executări, iar patrimoniile societăţii G.C. SRL şi al contestatorului S.O. vor fi grav afectate de continuarea executării silite şi virarea sumelor ce nu sunt datorate şi care sunt executate de intimata-pârâtă A.S. SRL.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 719 alin. (7) NCPC. (...)

La data de 03.03.2017, intimata a depus întâmpinare, prin care a invocat excepţia netimbrării, excepţia inadmisibilităţii cererii de suspendare provizorie, având în vedere dispoziţiile Legii nr. 58/1934, excepţia inadmisibilităţii cererii de suspendare provizorie faţă de neconsemnarea cauţiunii, iar pe fondul cauzei, a solicitat respingerea ca neîntemeiată a cererii de suspendare provizorie a executării silite.

În motivarea excepţiei cererii de suspendare provizorie, având în vedere dispoziţiile Legii nr. 58/1934, intimata a învederat că, întrucât executarea silită a fost pornită în temeiul unui bilet la ordin, legea aplicabilă în cauză este Legea nr. 58/1934. Intimata a citat dispoziţiile art. 62 din Legea nr. 58/1934 şi art. 2 NCPC, învederând că Legea nr. 58/1934 cuprinde prevederi speciale, derogatorii de la dreptul comun, Codul de procedură civilă, în materia executării silite şi în materia suspendării executării silite.

Intimata a menţionat că, potrivit normelor derogatorii, instanţa poate dispune suspendarea executării silite a unui bilet la ordin doar în cazul în care contestatorul nu recunoaşte semnătura sau nu recunoaşte procura, contestând-o, şi se înscrie în fals. Intimata a precizat că, întrucât în cadrul cererii de suspendare a executării silite, contestatorii nu au contestat semnătura şi nu s-au înscris în fals, este inadmisibil capătul de cerere privind suspendarea executării silite. Astfel, nefiind admisibilă

cererea de suspendare a executării silite, deoarece nu se încadrează în cazul prevăzut de art. 62 din Legea nr. 58/1934, este inadmisibilă şi cererea de suspendare provizorie a executării silite.

Pe fondul cererii de suspendare provizorie a executării silite, intimata a precizat că, în conformitate cu prevederile art. 719 alin. (7) NCPC, suspendarea provizorie poate fi dispusă dacă există urgenţă, motive temeinice şi a fost consemnată cauţiunea. Raportat la toate susţinerile contestatorilor, a considerat că aceştia nu au probat nici motivele temeinice şi nici urgenţa pentru ca cererea de suspendare provizorie să fie admisă.

Referitor la urgenţă, a arătat că aceasta trebuie să existe şi să fie efectiv probată de contestatori, singurul argument plauzibil pentru ca suspendarea să intervină este blocarea activităţii economice. Or, având în vedere cuantumul creanţei puse în executare, respectiv suma de 12.000 lei, intimata a considerat că în niciun caz executarea acestei sume nu poate pune în pericol activitatea societăţii debitoare.

Fără a intra pe fondul contestaţiei la executare, intimata a solicitat să se aibă în vedere faptul că aceasta este prejudiciată în mod direct prin refuzul nejustificat de achitare a creanţei puse în executare, creanţă care rezultă din titlul executoriu – bilet la ordin emis de către debitoarea G.C. 1998 SRL. Totodată, a învederat faptul că motivele temeinice pentru admiterea cererii de suspendare provizorie trebuie să vizeze strict această cerere şi nu pot fi raportate la eventuale motive ale unei contestaţii la executare.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 205, art. 719 alin. (7) NCPC.

A fost ataşat dosarul nr. [...]/303/2017.

La termenul din data de 03.03.2017, intimata a învederat că nu mai susţine excepţia netimbrării cererii şi excepţia inadmisibilităţii cererii de suspendare provizorie a executării silite. La acelaşi termen de judecată, instanţa a calificat excepţia inadmisibilităţii cererii de suspendare provizorie, faţă de dispoziţiile Legii nr. 58/1934, ca fiind apărare de fond.

Analizând actele şi lucrările dosarului, din perspectiva cererii de suspendare provizorie a executării silite, instanţa a reţinut următoarele:

Având în vedere împrejurarea că obiectul acţiunii înregistrate pe rolul instanţei sub nr. [...]/303/2017 constă atât în contestaţie la executare specială, cu denumirea anterioară opoziţie la executare, reglementată de Legea nr. 58/1934, cât şi în contestaţie la executare întemeiată pe noul Cod de procedură civilă, instanţa a constatat că acţiunea este supusă inclusiv dispoziţiilor noului Cod de procedură civilă. Pe cale de consecinţă, instanţa a apreciat ca fiind neîntemeiate susţinerile intimatei privind imposibilitatea dispunerii suspendării provizorii a executării silite faţă de condiţiile suspendării prevăzute de Legea nr. 58/1934, în cauză fiind aplicabile şi dispoziţiile art. 719 alin. (7) NCPC.

Potrivit art. 719 alin. (7) NCPC, în cazuri urgente şi dacă s-a plătit cauţiunea prevăzută la alin. (2), se poate dispune, prin încheiere şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare.

Sub aspectul îndeplinirii condiţiilor pentru a se dispune suspendarea provizorie a executării silite, instanţa a reţinut următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei sub nr. [...]/303/2017, contestatorii au formulat opoziţie la executare şi contestaţie la executare împotriva executării silite derulate în dosarul de executare silită nr. [...]/2017 al BEJ A.O., H. şi G., solicitând, totodată, şi suspendarea executării silite.

Instanţa a constatat că suma de 1.275,97 lei, datorată cu titlu de cauţiune, potrivit art. 719 alin. (2) lit. b) NCPC, a fost achitată de către contestatori, conform recipisei de consemnare de la dosar.

Instanţa a constatat că, deşi le incumba sarcina probei, în temeiul art. 249 NCPC, contestatorii nu au făcut dovada urgenţei în sensul art. 719 alin. (7) NCPC, simpla invocare a unor împrejurări care ar afecta activitatea G.C. 1998 SRL şi siguranţa familiei contestatorului S.O. nefiind de natură a justifica dispunerea măsurii suspendării provizorii a executării silite, măsură cu caracter excepţional, care poate fi dispusă doar în condiţiile limitativ prevăzute de lege. Totodată, contestatorii nu au invocat motive ce ar face dificilă sau imposibilă întoarcerea executării, în cazul în care s-ar admite contestaţia la executare.

O interpretare contrară ar fi de natură a transforma suspendarea executării silite într-o modalitate pentru debitor de a obţine amânarea executării, însă nu aceasta este intenţia legiuitorului, care a prevăzut pentru amânarea executării o procedură specială.

În ceea ce priveşte argumentele expuse de contestatori în susţinerea cererii de suspendare provizorie a executării silite referitoare la nevalabilitatea titlului executoriu şi la necesitatea verificării actelor de executare silită întocmite cu nerespectarea dispoziţiilor legale în vigoare, instanţa a apreciat că acestea nu pot fi avute în vedere în analiza cererii de suspendare provizorie a executării silite, întrucât motivele de contestaţie nu se pot confunda cu motivele de suspendare provizorie a executării silite, urgenţa fiind criteriul vizat de art. 719 alin. (7) NCPC şi care trebuie avut în vedere pentru a justifica măsura excepţională a suspendării silite.

Faţă de cele reţinute mai sus, instanţa a respins cererea de suspendare provizorie a executării silite.

71. Suspendarea provizorie a executării silite. Măsură excepţională. Condiţii. Analiza urgenţei. Necesitatea dovedirii unui prejudiciu ireparabil sau greu de înlăturat

Pentru a se putea dispune suspendarea provizorie a executării silite prevăzută de art. 719 alin. (7) NCPC este necesară întrunirea cumulativă a următoarelor condiţii: urgenţa, existenţa pe rolul instanţei a unei contestaţii la executare în cadrul căreia să se solicite suspendarea executării silite şi dovada plăţii cauţiunii în cuantumul stabilit de art. 719 alin. (2) NCPC.

Suspendarea provizorie a executării se dispune în cazuri excepţionale, caracterizate de urgenţă, aspect care nu se apreciază în funcţie de iminenţa executării silite, care este o operaţiune în mod legitim şi întotdeauna urgentă, ci în funcţie de motive temeinice, prin analizarea acestora fără antamarea fondului cauzei.

Mai mult, pentru a obţine suspendarea executării silite pe această cale, contestatorul trebuie să invoce şi să dovedească faptul că, prin executarea silită declanşată împotriva sa, i s-ar cauza un prejudiciu ireparabil sau greu de înlăturat, ceea ce ar putea justifica urgenţa în privinţa măsurii suspendării provizorii.

Or, nu este îndeplinită această condiţie în ipoteza în care contestatorul invocă aspecte ce ţin de fondul cauzei şi care urmează a fi analizate de către instanţă în cadrul contestaţiei la executare, nefiind adus niciun argument concret în privinţa urgenţei, care să fie susţinut de înscrisuri doveditoare în acest sens şi care să ducă la formarea convingerii instanţei că prejudiciul este iminent pentru a putea dispune suspendarea, deşi obligaţia probei îi incumba, potrivit art. 249 NCPC.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 14.06.2019, definitivă, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti la data de 03.06.2019, contestatorul Ş.S., în contradictoriu cu intimata R.B. SA, a solicitat să se dispună suspendarea provizorie a executării silite demarate în dosarul de executare nr. [...]/2018, înregistrat la BEJ A.C.V. şi M.A.D., până la soluţionarea cererii de suspendare formulate în dosarul nr. [...]/303/2018, aflat la Judecătoria Sectorului 6.

În motivare, contestatorul a arătat că, prin sentinţa civilă (încheiere fără număr) pronunţată la data de 23.08.2018 în dosarul nr. [...]/303/2018, Judecătoria Sectorului 6 a admis acţiunea formulată de intimaţii R.B. şi BEJ A. Contestatorul a solicitat instanţei să observe că adresa către terţul poprit a fost transmisă de către executorul judecătoresc la data menţionată în încheierea din camera de consiliu.

Contestatorul a arătat că, pe fondul cererii de suspendare provizorie, în prezenta cauză sunt îndeplinite toate condiţiile date de legalitate necesare suspendării provizorii şi, respectiv, starea de urgenţă. Având în vedere aspectele menţionate, contestatorul a solicitat instanţei să dispună, de îndată, suspendarea provizorie a executării silite pornite în dosarul de executare nr. [...]/2018, până la soluţionarea cererii de suspendare formulate în dosarul menţionat la Judecătoria Sectorului 6 şi dosarul nr. [...]/303/2018 la Judecătoria Sectorului 6. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, din perspectiva cererii de suspendare provizorie a executării silite, instanţa a reţinut următoarele:

Pentru a putea dispune suspendarea provizorie a executării silite prevăzută de art. 719 alin. (7) NCPC este necesară întrunirea cumulativă a următoarelor condiţii: urgenţa, existenţa pe rolul instanţei a unei contestaţii la executare în cadrul căreia să se solicite suspendarea şi dovada plăţii cauţiunii în cuantumul stabilit de art. 719 alin. (2) NCPC.

S-a constatat că cerinţa existenţei cererii de suspendare a executării din cadrul contestaţiei la executare este îndeplinită, fiind înregistrat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti dosarul nr. [...]/303/2019, în cadrul căruia s-a solicitat suspendarea executării silite. De asemenea, contestatorul a depus dovada achitării cauţiunii aferente valorii contestate.

Instanţa a reţinut însă că în prezenta cauză nu s-a făcut dovada condiţiei urgenţei, faţă de următoarele considerente:

Suspendarea executării se dispune în cazuri excepţionale caracterizate pe urgenţă, aspect care nu se apreciază în funcţie de iminenţa executării silite, care este o operaţiune în mod legitim şi întotdeauna urgentă, ci în funcţie de motive temeinice, prin analizarea acestora fără antamarea fondului cauzei.

Mai mult, pentru a obţine suspendarea executării silite pe această cale, contestatorul trebuie să invoce şi să dovedească faptul că, prin executarea silită declanşată împotriva sa, i s-ar cauza un prejudiciu ireparabil sau greu de înlăturat, ceea ce ar putea justifica urgenţa în privinţa măsurii suspendării.

Or, în prezenta cauză, contestatorul a invocat aspecte ce ţin de fondul cauzei şi ce urmează a fi analizate de către instanţă în cadrul contestaţiei la executare, nefiind adus niciun argument concret în privinţa urgenţei, care să fie susţinut de înscrisuri doveditoare în acest sens şi care să ducă la formarea convingerii instanţei că prejudiciul este iminent pentru a putea dispune suspendarea, deşi obligaţia probei îi incumba, potrivit art. 249 NCPC.

Faţă de motivele de fapt şi de drept expuse anterior, instanţa a respins cererea de suspendare provizorie a executării silite, ca neîntemeiată.

72. Suspendarea provizorie a executării silite. Condiţii. Analiza efectelor popririi înfiinţate asupra conturilor societăţii din perspectiva justificării urgenţei. Posibilitatea debitorului de a consemna, cu afectaţiune specială, sumele pentru acoperirea cărora a fost înfiinţată poprirea, la dispoziţia executorului judecătoresc, pentru încetarea indisponibilizării

Urgenţa, condiţie pentru dispunerea măsurii suspendării provizorii a executării silite, a fost motivată de contestatoare prin prisma faptului că înfiinţarea popririi este în măsură să-i blocheze activitatea comercială.

Însă contestatoarea nu a dovedit în ce măsură poprirea, ca formă de executare silită, este în măsură a-i afecta activitatea, după cum nu a dovedit că i-au fost poprite sume exceptate de la urmărire. Aplicând raţionamentul contestatoarei, orice poprire ar trebui suspendată numai pentru considerentul că se indisponibilizează sumele aferente conturilor din care societatea face plăţile necesare activităţii sale. În cauză nu a fost dovedit în ce măsură indisponibilizarea sumei ce face obiectul executării ar afecta grav activitatea societăţii, nefiind depuse dovezi privind sumele disponibile în conturile acesteia, un singur contract de prestări servicii nefiind suficient pentru a se aprecia că activitatea societăţii nu poate continua.

În ceea ce priveşte imposibilitatea folosirii sumelor de bani din conturi, art. 784 NCPC prevede că indisponibilizarea sumelor de bani poprite poate înceta dacă debitorul ar consemna, cu afectaţiune specială, sumele pentru acoperirea cărora a fost înfiinţată poprirea, la dispoziţia executorului judecătoresc, în condiţiile prevăzute la art. 721 NCPC (executorul judecătoresc se va pronunţa asupra eliberării sumei numai după ce instanţa a dat o hotărâre definitivă asupra contestaţiei la executare).

În măsura în care executarea silită se dovedeşte a fi nelegală şi netemeinică, aşa cum susţine contestatoarea, sumele se impun a fi recuperate prin întoarcerea executării de la creditoare, cu privire la care nu s-a făcut dovada insolvabilităţii.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 23.05.2019, definitivă, nepublicată

Prin cererea înregistrată la data de 21.05.2019, contestatoarea Y.B.H.F. SRL, în contradictoriu cu intimata M.H. SRL, a solicitat suspendarea provizorie a executării silite efectuate prin poprirea conturilor bancare în dosarul de executare nr. [...]/23.04.2019, executare începută în baza încheierii de încuviinţare a executării silite din data de 11.04.2019, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2019, în baza titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 434/23.01.2019, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/302/2018, executorie pentru realizarea creanţei în cuantum de 4.229,62 lei, astfel cum este consemnat în încheierea de încuviinţare a executării din data de 11.04.2019, solicitând suspendarea provizorie până la soluţionarea pe fond a contestaţiei la executare şi a cererii de suspendare a executării silite ce fac obiectul dosarului nr. [...]/303/2019, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti.

În fapt, a precizat că a formulat atât contestaţie la executare, cât şi cerere de suspendare a executării silite, care au fost înregistrate pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, formându-se dosarul nr. [...]/303/2019, fiind îndeplinite măsurile prevăzute de lege pentru dispunerea acestei măsuri.

Debitorul poate obţine de urgenţă, în condiţiile art. 719 alin. (7) NCPC, suspendarea provizorie a executării silite demarate împotriva sa, măsură ce durează în timp până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite formulate odată cu cererea de contestaţie la executare. Astfel, conform art. 719 alin. (7) NCPC, dacă există urgenţă şi dacă s-a plătit cauţiunea, instanţa poate dispune, prin încheiere şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare.

Văzând dispoziţiile legale care reglementează instituţia de drept procesual civil a suspendării provizorii a executării silite, se pot reţine următoarele condiţii pentru ca instanţa să dispună, prin încheiere, măsura solicitată, respectiv instanţa competentă să judece cererea de suspendare provizorie a executării silite este instanţa de executare, determinată potrivit dispoziţiilor art. 651 NCPC, fiind instanţa de la sediul debitorului. Condiţia prealabilă înregistrării unei cereri de suspendare provizorie a executării silite este reprezentată de existenţa pe rolul instanţei a unei contestaţii la executare înregistrate, în conformitate cu dispoziţiile art. 712 NCPC, împotriva executării silite şi/sau a titlului executoriu ce stă la baza acesteia, însoţită de o cerere de suspendare a executării silite până la soluţionarea dosarului de contestaţie la executare, formulată în conformitate cu dispoziţiile art. 719 alin. (1) NCPC. Totodată, debitorul contestator va trebui să achite o cauţiune stabilită potrivit dispoziţiilor art. 719 alin. (2), (3) sau, după caz, alin. (4) NCPC. Cauţiunea astfel consemnată este deductibilă din cauţiunea ce se va stabili pentru soluţionarea cererii de suspendare a executării silite, formulată în condiţiile art. 719 alin. (1) NCPC. În privinţa taxei judiciare de timbru aferente cererii de suspendare provizorie

a executării silite, aceasta este în cuantum de 50 lei, stabilită în conformitate cu dispoziţiile art. 10 alin. (1) lit. b) din O.U.G. nr. 80/2013. Procedura de judecată se desfăşoară fără citarea părţilor, în camera de consiliu şi de urgenţă, instanţă stabilind termen chiar şi de la o zi la alta, după circumstanţe. Prin urmare, creditorul nu va avea cunoştinţă despre această procedură, spre deosebire de cererea de suspendare formulată potrivit art. 719 alin. (1) NCPC.

Pentru a dispune suspendarea provizorie, instanţa va trebui în primul rând să verifice dacă situaţia expusă de către debitor este de natură a fi una urgentă, iar continuarea executării silite va produce un prejudiciu imediat, care nu poate fi remediat prin soluţia dată asupra contestaţiei la executare sau prin soluţionarea cererii de suspendare a executării silite formulate potrivit art. 719 alin. (1) NCPC. De asemenea, măsura popririi veniturilor dispusă cu nerespectarea limitelor prevăzute de art. 729 NCPC poate reprezenta o urgenţă, întrucât traiul zilnic al debitorului persoană fizică poate fi afectat. În cazul persoanei juridice, blocarea activităţii comerciale prin acte de executare silită poate reprezenta o urgenţă în sensul art. 719 alin. (7) NCPC.

Totodată, instanţa de suspendare provizorie va trebui, fără a soluţiona fondul contestaţiei la executare, să verifice în aparenţă temeinicia argumentelor debitorului, respectiv să verifice dacă există suficiente indicii că executarea silită sau titlul executoriu ar putea fi lovite de nulitate sau există alte cauze care împiedică efectuarea actelor contestate. Cu alte cuvinte, motivele de contestaţie trebuie să apară ca fiind unele întemeiate, nefiind unele derizorii, invocate doar pentru tergiversarea executării silite.

Încheierea instanţei prin care aceasta soluţionează cererea de suspendare provizorie a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea prin care se admite cererea de suspendare provizorie a executării silite se comunică din oficiu şi executorului judecătoresc, care nu mai poate continua actele de executare silită deja începute şi nici nu mai poate efectua acte noi de executare silită. Măsura dispusă are durată limitată, respectiv până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite, în condiţii de contradictorialitate, formulată potrivit art. 719 alin. (1) NCPC.

Cauţiunea achitată pentru soluţionarea cererii de suspendare provizorie a executării silite rămâne indisponibilizată până la soluţionarea contestaţiei la executare şi este deductibilă din cauţiunea finală stabilită pentru soluţionarea cererii de suspendare formulată potrivit art. 719 alin. (1) NCPC.

În cazul de faţă, poprirea conturilor bancare ale contestatoarei blochează activitatea comercială prin imposibilitatea de a efectua plăţi către furnizori şi de a îndeplini obligaţiile din contractele de prestări servicii încheiate cu beneficiarii, fiind astfel îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 719 alin. (7) NCPC.

Prin contestaţia la executare formulată ce face obiectul dosarului nr. [...]/303/2019, aflat pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, a solicitat anularea titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 434/23.01.2019, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/302/2018, executorie, anularea executării silite însăşi, precum şi a tuturor formelor de executare întreprinse în dosarul de executare nr. [...]/23.04.2019, ca fiind efectuate în temeiul unui titlu executoriu nul absolut, având în vedere că nu a fost legal citată la judecarea dosarului, iar judecata s-a făcut în lipsa părţii, fără respectarea condiţiilor de formă şi fond stabilite de lege, anularea încheierii de încuviinţare a executării silite din data de 11.04.2019 a Judecătoriei

Sectorului 6 Bucureşti, ca fiind pronunţată în baza unui titlu executoriu lovit de nulitate absolută, anularea adresei de înfiinţare a popririi bancare emise la data de 23.04.2019 în dosarul de executare nr. [...]/2019, ca fiind emisă în baza unui titlu executoriu lovit de nulitate absolută, suspendarea executării silite până la soluţionarea pe fond a contestaţiei la executare.

Motivele pentru care a solicitat dispunerea acestor măsuri a fost faptul că creanţa pentru care s-a solicitat înfiinţarea popririi bancare asupra conturilor contestatoarei a fost întemeiată pe un titlu executoriu nul absolut, citarea sa fiind făcută la vechiul sediu social, sediul societăţii fiind schimbat de 2 luni de zile.

Astfel, sentinţa civilă nr. 434/23.01.2019, care constituie titlul executoriu în baza căruia s-a demarat executarea silită în dosarul de executare nr. [...]/2019, a fost pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti în dosarul nr. [...]/302/2018, fiind executorie, însă a fost pronunţată în lipsa sa şi fără citarea sa legală, respectiv în lipsa unui reprezentant, ca urmare a faptului că, la data înregistrării cererii de chemare în judecată la instanţă, respectiv la data de 08.10.2018, sediul societăţii fusese schimbat din Bucureşti, [...], Sector 5 la o altă adresă, respectiv cea din Bucureşti, [...], Sector 6. În acest fel, nefiind comunicat debitoarei niciun fel de act de procedură, judecata cauzei nu s-a făcut în condiţii de contradictorialitate cu ambele părţi, iar hotărârea pronunţată în acest fel este lovită de nulitate absolută.

La data introducerii acţiunii de către creditoare, respectiv la data de 08.10.2018, sediul contestatoarei fusese deja schimbat la o altă adresă, respectiv la adresa din Bucureşti, [...], Sector 6, comunicarea actelor de procedură fiind făcută la vechea adresă unde avea sediul, fără ca avocatul creditoarei să depună, anterior introducerii cererii de chemare în judecată, minime diligenţe pentru a se asigura dacă sediul societăţii Y.B.H.F. SRL nu fusese schimbat între timp, astfel încât procedura judecaţii să nu fie viciată, prin poprirea conturilor provocându-se un cert şi major prejudiciu.

Sediul social anterior al societăţii a fost stabilit, în temeiul unui contract de asistenţă juridică prin găzduire sediu social, la adresa Cabinetului de Avocat [...], iar din data de 25.09.2018, deci anterior introducerii acţiunii de către creditoare, sediul societăţii fusese schimbat la o altă adresă.

La data de 24.09.2018 a fost publicată în M. Of., Partea a IV-a, decizia asociatului unic al Y.B.H.F. SRL, prin care s-a hotărât schimbarea sediului societăţii, conform rezoluţiei nr. [...]/24.09.2018, executorie de drept şi pentru care au fost îndeplinite formalităţile de opozabilitate prevăzute de lege.

Prin poprirea conturilor este împiedicată în desfăşurarea activităţii comerciale, fiind practic împiedicată în efectuarea plăţilor către furnizori, aceasta având ca obiect de activitate CAEN 7410 – Activităţi de design specializat, aceste activităţi fiind desfăşurate la terţi, în baza declaraţiei pe proprie răspundere privind activitatea desfăşurată în urma înregistrării acestei declaraţii, în temeiul Legii nr. 359/2004, fiind emis de către Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Bucureşti un certificat constatator care ţine loc de autorizaţie de desfăşurare a activităţii.

Contestatoarea a arătat că la acest moment este împiedicată să-şi desfăşoare activitatea comercială, fiind aplicabile prevederile art. 719 alin. (7) NCPC, ca urmare a blocării prin poprire a conturilor pe care le deţine la X Bank, în desfăşurarea activităţii societăţii neputând îndeplini obligaţiile care derivă din contractele de prestări servicii de design şi amenajări interioare, plăţile către furnizorii de materiale necesare

desfăşurării activităţii societăţii fiind imposibil de efectuat ca urmare a blocării conturilor societăţii prin poprire; implicit, aceste aspecte conduc la întârzierea livrării mărfii şi, pe cale de consecinţă, există riscul desfiinţării contractului ataşat, ca urmare a imposibilităţii îndeplinirii obligaţiilor asumate. Livrarea produselor din contract ar urma să fie făcută la Constanţa, în acest sens existând necesitatea deblocării de urgenţă a conturilor poprite, cu atât mai mult cu cât creanţa pentru care s-a făcut poprirea provine dintr-un titlu executoriu obţinut cu încălcarea flagrantă a condiţiilor imperative de formă şi fond privind procedura, în ceea ce priveşte legala citare a părţilor, cu judecata cauzei în condiţii de contradictorialitate, astfel cum acestea sunt prevăzute de noul Cod de procedură civilă.

În acest sens, a menţionat că suma pentru care a fost încheiat contractul de prestări servicii nr. 1/18.03.2019 este în cuantum de 110.000 RON, iar termenul de livrare a produselor de mobilier este data de 04.07.2019, iar numai în măsura îndeplinirii obligaţiilor din contract (care presupun şi achiziţionare de materiale, de accesorii şi materie primă de la furnizori) ar putea fi îndeplinită şi obligaţia corelativă a plăţii sumelor de către beneficiar.

În această situaţie este probată îndeplinirea condiţiilor prevăzute de art. 719 alin. (7) NCPC, fiind dovedită atât condiţia urgenţei, cât şi obligaţia de consemnare a cauţiunii, în cuantum de 10% din suma contestată, conform art. 719 alin. (2) lit. a).

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 719 alin. (2) şi (7) NCPC. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Art. 719 alin. (7) NCPC prevede că, dacă există urgenţă şi dacă, în cazurile prevăzute la alin. (2), respectiv alin. (3), s-a plătit cauţiunea, instanţa poate dispune, prin încheiere şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare.

Din analiza acestor dispoziţii legale incidente în cauză, rezultă că, pentru a dispune suspendarea provizorie a executării silite până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite formulate în cadrul contestaţiei la executare, este necesară îndeplinirea cumulativă a mai multor condiţii legale:

– să se facă dovada consemnării cauţiunii; condiţie îndeplinită în cauză, fiind consemnată cauţiunea în cuantum de 422,96 lei, aşa cum rezultă din recipisa de consemnare nr. [...]/17.05.2019 – copie, depusă la registrul de valori al instanţei sub nr. [...];

– să se facă dovada formulării unei contestaţii la executare, în cadrul căreia să se fi cerut şi suspendarea executării silite; condiţie îndeplinită în cauză, fiind înregistrat pe rolul instanţei dosarul nr. [...]/303/2019 având ca obiect contestaţie la executare, în care s-a formulat şi capătul de cerere privind suspendarea executării;

– să se justifice existenţa unor cazuri urgente care impun luarea acestei măsuri.

Sub aspectul urgenţei, instanţa a reţinut că aceasta a fost motivată de contestatoare prin prisma faptului că înfiinţarea popririi este în măsură să-i blocheze activitatea comercială, instanţa reţinând însă că, în cauză, contestatoarea nu a dovedit în ce măsură poprirea, ca formă de executare silită, este în măsură a-i afecta activitatea, după cum nu a dovedit că i-au fost poprite sume exceptate de la urmărire. Aplicând raţionamentul contestatoarei, orice poprire ar trebui suspendată numai pentru considerentul că se indisponibilizează sumele aferente conturilor din care societatea face plăţile necesare activităţii sale. În cauză nu este dovedit în ce

măsură indisponibilizarea sumei ce face obiectul executării silite de 5.225,44 lei ar afecta grav activitatea societăţii, nefiind depuse dovezi privind sumele disponibile în conturile acesteia, un singur contract de prestări servicii nefiind suficient pentru a se aprecia că activitatea societăţii nu poate continua.

Cât priveşte imposibilitatea folosirii sumelor de bani din conturi, art. 784 NCPC prevede că indisponibilizarea sumelor de bani poprite poate înceta dacă debitorul ar consemna, cu afectaţiune specială, sumele pentru acoperirea cărora a fost înfiinţată poprirea, la dispoziţia executorului judecătoresc, în condiţiile prevăzute la art. 721 NCPC (executorul judecătoresc se va pronunţa asupra eliberării sumei numai după ce instanţa a dat o hotărâre definitivă asupra contestaţiei).

Referitor la imposibilitatea recuperării sumelor în cazul în care acestea ar fi poprite, instanţa a reţinut că, în măsura în care executarea silită se dovedeşte a fi nelegală şi netemeinică, aşa cum susţine contestatoarea, sumele se impun a fi recuperate prin întoarcerea executării de la creditoare, cu privire la care nu s-a făcut dovada insolvabilităţii.

Cât priveşte susţinerile contestatoarei legate de legalitatea titlului executoriu, instanţa a reţinut că există o aparenţă de legalitate, în condiţiile în care titlul este o hotărâre judecătorească, apreciind însă că nu se pot analiza în cadrul cererii de suspendare provizorie aspecte ce ţin de fondul contestaţiei la executare.

Faţă de cele reţinute mai sus, instanţa a respins cererea de suspendare provizorie a executării silite, ca neîntemeiată.

73. Suspendarea provizorie a executării silite. Executare silită prin predarea imobilului care reprezintă domiciliul contestatorilor şi al copiilor acestora. Criterii de apreciere a urgenţei. Posibilitatea suspendării doar a unei forme de executare silită

Sunt îndeplinite condiţiile pentru a se dispune suspendarea provizorie a executării silite sub aspectul predării imobilului, fiind înregistrată pe rolul instanţei contestaţia la executare în cadrul căreia s-a solicitat şi suspendarea executării silite până la soluţionarea definitivă a contestaţiei la executare, fiind depusă cauţiunea aferentă cererii de suspendare a executării silite şi fiind dovedite motive temeinice care să justifice dispunerea măsurii, având în vedere stadiul executării silite, executorul judecătoresc emiţând somaţie prin care li s-a solicitat contestatorilor să predea imobilul, precum şi faptul că imobilul vizat de executarea silită reprezintă atât domiciliul contestatorilor, cât şi al copiilor acestora.

Astfel, având în vedere şi plata cauţiunii, măsura suspendării provizorii a executării silite sub aspectul predării imobilului este proporţională, fără ca prin aceasta să i se producă creditorului un prejudiciu imposibil de recuperat.

În ceea ce priveşte celelalte forme de executare, contestatorii nu au făcut dovada existenţei unor motive care să justifice suspendarea acestora, motivul principal invocat în susţinerea cererii de suspendare privind imobilul în cauză, aspect care justifică doar suspendarea executării silite prin predarea acestuia, celelalte motive reprezentând motive de contestaţie la executare, care nu se

confundă cu motivele care privesc urgenţa dispunerii măsurii suspendării provizorii.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 17.05.2019, definitivă, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei la data de 15.05.2019, contestatorii C.C.E. şi C.N. au formulat cerere de suspendare provizorie a executării silite, prin care au solicitat să se dispună suspendarea provizorie a tuturor formelor de executare silită efectuate de către BEJ A.R. în dosarul de executare nr. [...]/2019, până la soluţionarea cererii de suspendare formulată în cadrul contestaţiei la executare înregistrate pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, sub nr. [...]/303/2019.

În motivarea cererii, contestatorii au arătat că, potrivit art. 719 alin. (7) NCPC, dacă există urgenţă şi dacă, în cazurile prevăzute la alin. (2), respectiv alin. (3), s-a plătit cauţiunea, instanţa poate dispune, prin încheiere şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare.

Din analiza dispoziţiilor legale incidente în cauză, ţinând cont totodată de practica judiciară în materie, rezultă că, pentru a se dispune de către instanţa de judecată suspendarea provizorie a executării silite până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite formulate în cadrul contestaţiei la executare, este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiţii: să se justifice existenţa unor cazuri urgente care impun luarea acestei măsuri; să se facă dovada consemnării unei cauţiuni în cuantumul menţionat; să se facă dovada formulării unei contestaţii la executare, în cadrul căreia să se fi cerut şi suspendarea executării silite.

Contestatorii au arătat faptul că, prin raportare la condiţiile de admisibilitate enumerate mai sus, cererea acestora îndeplineşte toate condiţiile legale, având în vedere următoarele considerente:

Astfel, cu privire la cerinţa urgenţei prevăzută de dispoziţiile art. 719 alin. (7) NCPC, contestatorii au învederat următoarele motive neîndoielnice: imobilul ce constituie obiectul executării silite reprezintă domiciliul în care contestatorii locuiesc în fapt şi cu forme legale, împreună cu minora, C.A.M. în vârstă de 4 ani şi fiul acestora, C.R.N., în vârstă de 19 ani, elev în clasa a XII-a, potrivit documentelor de identitate anexate în fotocopie. Contestatorii sunt în pericol iminent de a fi evacuaţi din acest imobil, având în vedere somaţia nr. [...]/2019, emisă de BEJ A.R. la data de 08.05.2019, comunicată la data de 13.05.2019, în dosarul nr. [...]/2019, riscând să ajungă în stradă, acesta fiind singurul lor domiciliu. De asemenea, contestatorii au învederat faptul că, în cauză, creditorul D.C.E., cu rea-credinţă, a demarat această nouă procedură execuţională, în condiţiile în care, în anul 2012, acesta a iniţiat de asemenea o procedură execuţională de evacuare, în cadrului dosarului nr. [...]/2012, aflat pe rolul BEJ P.B.A., procedură care, în momentul de faţă, a fost suspendată, în baza încheierii definitive nr. [...]/21.05.2012, pronunţată în dosarul nr. [...]/303/2012 de Judecătoria Sectorului 6. În acest sens, contestatorii au înţeles să formuleze contestaţie la executare împotriva somaţiei de evacuare din dosarul sus-menţionat, existând mai multe nelegalităţi atât sub aspectul actelor de procedură efectuate în cadrul dosarului nr. [...]/2011, aflat pe rolul BEJ D.G., L.G. şi M.P., precum şi sub aspectul actelor de executare efectuate de BEJ P.B.A., dar mai ales

împotriva titlului executoriu, respectiv contractul de credit bancar pentru persoane fizice nr. [...]/04.09.2007, încheiat cu Banca X SA, titlu executoriu ce a stat la baza începerii executării silite şi valorificării imobilului în care aceştia locuiesc, imobil ipotecat în favoarea băncii.

Contestatorii au solicitat să se aibă în vedere, în pronunţarea unui soluţii echitabile în raport de această cerere, că, în cauză, creditorul cu rea-intenţie a demarat o nouă procedură execuţională de evacuare, depunând actul de adjudecare la un alt executor distinct de primul, în care procedura este suspendată, deşi cunoaşte situaţia reală a litigiilor existente pe rolul instanţelor de judecată.

Astfel cum au arătat şi în cuprinsul contestaţiei la executare pe care au promovat-o împotriva executării silite, contestatorii au formulat mai multe contestaţii la executare, respectiv: dosarul nr. [...]/303/2012, [...]/303/2012, [...]/303/2012, [...]/303/2011, [...]/303/2011*, aflate pe rolul Judecătoriei Sectorului 6, precum şi dosarul nr. [...]/301/2015, aflat pe rolul Tribunalului Bucureşti. În cadrul acestor dosare, contestatorii au precizat faptul că au înţeles să conteste atât actele de executare, cât şi clauzele abuzive din cadrul contractului de credit încheiat cu instituţia bancară. În momentul de faţă, toate soluţiile obţinute indică faptul că au fost executaţi în mod nelegal, toate actele ce au stat la baza emiterii titlului executoriu, respectiv actul de adjudecare nr. [...]/2011, fiind în prezent anulabile. (...)

Mai mult, aparenţa dreptului este evidentă, în condiţiile în care, (...) atât instanţele de judecată, Judecătoria Sectorului 3, cât şi Judecătoria Sectorului 6, precum şi Tribunalul Bucureşti, cât şi rapoartele de expertiză întocmite în cauză evidenţiază faptul că nu au fost rău-platnici, ci din contră, instituţia bancară are de restituit sume considerabile de bani, toate actele de executare urmând a fi anulate, implicit actul de adjudecare – titlul executoriu, în prezenta procedură execuţională pe care o contestă. Contestatorii nu pot fi astfel evacuaţi, vătămarea fiind evidentă şi irecuperabilă, în condiţiile în care există elemente clare ale unui abuz din partea instituţiei bancare, precum şi premisele clare ale desfiinţării tuturor actelor de executare.

Totodată, potrivit jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, pierderea locuinţei de către o persoană este considerată a fi o formă extremă a ingerinţei în dreptul la respectarea domiciliului. Astfel, în cauza *Ćosić c. Croaţiei* (cererea nr. 28261/06, Hotărârea din 15.01.2009), analizând o situaţie în care, cu respectarea dreptului intern, s-a dispus evacuarea unei persoane, Curtea a reţinut că hotărârile instanţelor naţionale au fost întemeiate exclusiv pe constatarea că persoana a cărei evacuare s-a dispus nu avea niciun drept pentru a ocupa apartamentul, potrivit legislaţiei interne în vigoare. Curtea, făcând trimitere la jurisprudenţa sa anterioară (*McCann c. Regatului Unit*, nr. 19009/04, parag. 50, 13.05.2008), a arătat că pierderea locuinţei de către o persoană este o formă extremă a ingerinţei în dreptul la respectarea domiciliului. Oricărei persoane care riscă o restrângere atât de gravă, arată Curtea, trebuie să i se dea posibilitatea ca o instanţă de judecată să analizeze şi să stabilească proporţionalitatea şi rezonabilitatea măsurii prin prisma art. 8 din Convenţia europeană, chiar dacă, potrivit dreptului intern, dreptul său de a ocupa un imobil s-a stins (parag. 21-23).

În ceea ce priveşte cerinţa plăţii cauţiunii prevăzută de dispoziţiile art. 719 alin. (3) NCPC, cauţiunea va fi achitată conform dispoziţiilor instanţei.

În ceea ce priveşte cerinţa formulării unei contestaţii la executare, contestatorii au solicitat să se constate că şi această condiţie este pe deplin îndeplinită, având în vedere existenţa contestaţiei pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, aceştia formulând contestaţie la executare împotriva somaţiei de evacuare emise în cadrul dosarului nr. [...]/2019, aflat pe rolul BEJ A.R.

Pentru toate aceste considerente, contestatorii au solicitat admiterea cererii şi, pe cale de consecinţă, suspendarea provizorie a tuturor formelor de executare silită efectuate de către BEJ A.R. în dosarul de executare nr. [...]/2019, până la soluţionarea cererii de suspendare formulate în cadrul contestaţiei la executare înregistrate pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti sub nr. [...]/303/2019.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 719 alin. (7) NCPC.

Analizând cererea de suspendare provizorie formulată de către contestator, instanţa a admis-o în parte, având în vedere următoarele considerente:

Potrivit art. 719 alin. (7) NCPC, în cazuri urgente şi dacă s-a plătit cauţiunea prevăzută la alin. (2), instanţa poate dispune, prin încheiere şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare. Alin. (2) al aceluiaşi articol prevede faptul că, pentru a se dispune suspendarea, cel care o solicită trebuie să dea în prealabil o cauţiune, calculată la valoarea obiectului contestaţiei, astfel: a) de 10%, dacă această valoare este până la 10.000 lei; b) de 1.000 lei plus 5% pentru ceea ce depăşeşte 10.000 lei; c) de 5.500 lei plus 1% pentru ceea ce depăşeşte 100.000 lei; d) de 14.500 lei plus 0,1% pentru ceea ce depăşeşte 1.000.000 lei.

Instanţa a apreciat că în speţă sunt îndeplinite condiţiile pentru a se dispune suspendarea provizorie a executării silite în dosarul de executare nr. [...]/2019 al BEJ A.R., sub aspectul predării imobilului situat în Bucureşti, [...], Sector 6, reţinându-se în acest sens că pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti a fost înregistrată, sub nr. [...]/303/2019, contestaţia la executare formulată de contestatoare, în cadrul căreia s-a solicitat şi suspendarea executării silite până la soluţionarea definitivă a contestaţiei la executare, că s-a depus cauţiunea aferentă cererii de suspendare a executării silite, în cuantum de 1.000 lei, potrivit recipisei de consemnare nr. [...]/1/15.05.2019. De asemenea, instanţa a apreciat că au fost dovedite motive temeinice care să justifice dispunerea măsurii, având în vedere stadiul executării silite, executorul judecătoresc emiţând, la data de 08.05.2019, somaţie prin care s-a solicitat contestatorilor să predea imobilul, precum şi faptul că imobilul vizat de executarea silită reprezintă atât domiciliul contestatorilor, cât şi al copiilor acestora.

Astfel, având în vedere şi plata cauţiunii de către contestatori, instanţa apreciază că măsura suspendării executării silite sub aspectul predării imobilului este proporţională, fără ca prin aceasta să i se producă creditorului un prejudiciu imposibil de recuperat.

În ceea ce priveşte celelalte forme de executare, instanţa a constatat că, în cauză, contestatorii nu au făcut dovada existenţei unor motive care să justifice suspendarea acestora, motivul principal invocat în susţinerea cererii de suspendare privind imobilul în cauză, aspect care justifică doar suspendarea executării silite prin predarea acestuia, celelalte motive reprezentând motive de contestaţie la executare, care nu se confundă cu motivele care privesc urgenţa dispunerii măsurii suspendării provizorii.

În consecinţă, instanţa a admis în parte cererea şi a dispus suspendarea provizorie a executării silite în dosarul de executare nr. [...]/2019 al BEJ A.R., sub aspectul predării imobilului situat în Bucureşti, [...], Sector 6, până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite formulate în dosarul nr. [...]/303/2019 şi a respins, în rest, cererea de suspendare provizorie.

74. Suspendarea provizorie a executării silite. Condiţia justificării existenţei unui caz urgent care impune luarea acestei măsuri. Efectele popririi. Relevanţa efectivităţii unei eventuale întoarceri a executării silite, în condiţiile în care creditorul este o persoană juridică străină, în analiza cererii de suspendare a executării silite. Necesitatea asigurării unui echilibru între drepturile creditorului şi cele ale debitorului. Efectele suspendării executării silite prin poprire. Efectele Deciziei în interesul legii nr. 11/2018. Indisponibilizarea cauţiunii aferente suspendării provizorii a executării silite

Este justificată existenţa unui caz urgent, care impune luarea măsurii suspendării provizorii a executării silite, în condiţiile în care efectul popririi se produce imediat ce terţul poprit, unitate bancară, primeşte adresa de înfiinţare a popririi, astfel cum reiese din prevederile art. 784 alin. (1) NCPC, potrivit cărora. „Din momentul comunicării adresei de înfiinţare a popririi către terţul poprit sunt indisponibilizate toate sumele şi bunurile poprite. De la indisponibilizare şi până la achitarea integrală a obligaţiilor prevăzute în titlul executoriu, inclusiv pe perioada suspendării urmăririi silite prin poprire, terţul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operaţiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate, dacă legea nu prevede altfel".

În virtutea efectului imediat al înfiinţării popririi bancare, nu numai pentru sumele existente în contul sau conturile bancar(e) ale debitorului, executarea silită se poate desăvârşi până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite de drept comun.

Legiuitorul a oferit un remediu pentru restabilirea situaţiei anterioare, respectiv întoarcerea executării, în condiţiile art. 723 şi art. 724 NCPC, în situaţia în care contestaţia la executare va fi admisă, însă, în condiţiile în care contestatorul a susţinut că este aproape imposibilă, generând, la rândul său, alte cheltuieli care riscă să depăşească valoarea executată, întrucât creditorul este persoană juridică străină, cu sediul în Luxemburg, se va avea în vedere, din perspectiva aprecierii necesităţii dispunerii suspendării provizorii a executării silite, faptul că intimata creditoare şi-a desemnat un mandatar în România, care să se ocupe direct de procedura de recuperare a creanţelor, iar contul bancar indicat în actele de executare silită aparţine mandatarului, nu creditoarei. Pentru asigurarea unui echilibru între drepturile creditorului şi ale debitorului în cadrul executării silite, legiuitorul a prevăzut obligaţia pentru debitor de a consemna o cauţiune la dispoziţia instanţei, pentru a obţine măsura suspendării provizorii, cauţiune pentru determinarea căreia a prevăzut şi criterii matematice exacte în art. 719 alin. (2) NCPC, astfel încât cererea de suspendare provizorie să nu fie şicanatoare în ceea ce-l priveşte pe

creditor. În atingerea aceluiaşi scop, este pertinent şi relevant şi argumentul referitor la efectivitatea unei eventuale întoarceri a executării silite, având în vedere că intimata este o persoană juridică străină.

În fine, pentru asigurarea echilibrului celor două interese implicate a intervenit tot legiuitorul, care a prevăzut efectele suspendării executării silite prin poprire, prin art. 701 alin. (3) NCPC, care trebuie corelat cu prevederile art. 781-784 NCPC, dispoziţii legale a căror interpretare obligatorie – tocmai pentru situaţia popririi bancare şi a suspendării executării silite prin poprire – a stabilit-o Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, prin Decizia în interesul legii nr. 11/2018 (publicată în M. Of. nr. 430 din 21.05.2018). A reţinut Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie că, pentru ipoteza suspendării executării silite prin poprire bancară (indiferent că este vorba de suspendarea de drept comun sau de suspendarea provizorie), efectul imediat al înfiinţării popririi bancare, descris în art. 784 alin. (1) NCPC, se produce, ceea ce înseamnă că, din momentul primirii adresei de înfiinţare a popririi, banca are obligaţia de a indisponibiliza sumele existente în contul bancar, până la concurenţa sumei înscrise în adresa de înfiinţare a popririi, adică terţul poprit nu va putea elibera debitorului sumele respective în situaţia suspendării executării silite prin poprire. Situaţia este însă diferită în ceea ce priveşte încasările viitoare, în sensul că, din momentul suspendării, inclusiv provizorie, a executării silite, deşi măsura popririi rămâne în fiinţă, terţul nu mai are interdicţia de a elibera aceste sume debitorului. Deci, deşi măsura indisponibilizării contului bancar şi a sumelor existente în acesta la momentul primirii adresei de înfiinţare a popririi bancare îşi produce pe deplin efectele, iar măsura înfiinţării popririi rămâne în fiinţă – întrucât prin suspendarea executării silite, poprirea nu este desfiinţată –, din momentul dispunerii suspendării executării silite, inclusiv a suspendării provizorii a executării silite, terţul poprit, unitate bancară, nu va mai indisponibiliza încasările viitoare în contul bancar, ci acestea vor putea fi eliberate debitorului.

Creditorul beneficiază totuşi de o asigurare a scopului urmărit prin executarea silită prin prisma efectelor imediate ale înfiinţării popririi, respectiv indisponibilizarea sumelor de bani existente în contul bancar al debitorului la data primirii de către terţul poprit a adresei de înfiinţare a popririi, suspendarea executării silite producându-şi efectele doar pentru viitor (în cazul suspendării provizorii a executării silite, până la data soluţionării cererii de suspendare a executării pe calea dreptului comun, iar, în cazul suspendării executării silite pe calea dreptului comun, până la soluţionarea contestaţiei la executare).

În ceea ce priveşte situaţia juridică a cauţiunii consemnate la dispoziţia instanţei de către contestator, faţă de prevederile art. 719 alin. (7) teza finală NCPC, aceasta va fi indisponibilizată.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 10.05.2019, definitivă, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei la data de 06.05.2019, contestatorul M.Ş.A., în contradictoriu cu intimata P.C. S.A.R.L., a formulat cerere de suspendare provizorie a executării silite încuviinţate la data de 11.03.2019 de Judecătoria Sec-

torului 6 Bucureşti, în dosarul cu nr. [...]/303/2019, care a admis cererea de executare silită a creditoarei cu privire la titlul executoriu reprezentat de cererea de emitere a cardului de credit nr. [...]/06.09.2007.

Contestatorul a arătat că valoarea creanţei executate este de 2.454,59 lei, iar valoarea cheltuielilor de executare de 842,10 lei. S-a mai arătat că solicită suspendarea provizorie a executării silite până la soluţionarea definitivă a contestaţiei la executare, deoarece înfiinţarea popririi asupra salariului contestatorului va reduce semnificativ veniturile lunare. A mai susţinut contestatorul că are în întreţinere un copil minor, în vârstă de 3 ani, iar peste circa trei săptămâni se va naşte şi cel de-al doilea băieţel. Veniturile salariale sunt deja mici, iar o poprire de 1/3 ar afecta grav traiul zilnic al familiei, cu atât mai mult cu cât ambii copii au nevoie de alimentaţie specifica vârstei fragede, de scutece, vaccinuri, vizite la medicul neonatolog şi pediatru, nemaivorbind de toate costurile aferente naşterii.

S-a mai arătat şi faptul că, în cauză, creditorul este persoană juridică străină, cu sediul în Luxemburg, iar în cazul unei pronunţări favorabile a contestaţiei la executare, întoarcerea acesteia ar fi aproape imposibilă, generând, la rândul său, alte cheltuieli care riscă să depăşească valoarea executată. Creanţa pretinsă a fost stinsă prin prescripţia extinctivă. Termenul de prescripţie a început să curgă la data de 06.09.2009, expirând durata contractuală şi s-a împlinit la 06.09.2012. Primul act de executare a fost efectuat în martie 2019, când a fost solicitată învestirea cu formulă executorie a contractului de credit. Pentru a obţine încheierea de învestire cu formulă executorie, deşi prescripţia fusese împlinită, creditoarea nu a depus la dosar şi contractul de cesiune, ci numai contractul de credit, cu graficul de rambursare şi procura specială prin care creditoarea cesionară a mandatat societatea K.R. SRL.

S-a mai arătat că, în cauză, creanţa nu are un caracter cert, lichid şi exigibil. Valoarea creanţei imputate este de 2.454,59 lei, iar cea a cheltuielilor de executare de 842.10 lei. Prin cererea de executare silită adresată executorului judecătoresc, creditoarea, prin mandatar persoană juridică, a solicitat executarea silită pentru suma de 2.454,59 lei, însă nu sunt indicate modalitatea de calcul al dobânzii, perioada pentru care a fost calculată şi valoarea procentuală a acelei valori.

Cererea de executare silită şi cererea de învestire cu formulă executorie au fost formulate de o persoană fără calitate de reprezentant, cu încălcarea dispoziţiilor art. 84 alin. (1) NCPC, aspect consfinţit de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, prin Decizia nr. 9/2016.

Creditoarea a sesizat executorul judecătoresc la data de 07.09.2015, la aproape 5 ani după ce dreptul său a fost stins prin prescripţie, şi nu a prezentat niciun act întrerupător al prescripţiei, deoarece nu există un asemenea act. Se menţionează 5 ani, deoarece în contractul de cesiune din data de 29.12.2010 se cesionau creanţe deja declarate scadente anticipat.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 663, art. 666 alin. (3), (5) pct. 4 şi 7 şi alin. (6), art. 712, art. 715 art. 719, art. 723, art. 744, art. 818 alin. (1) NCPC, art. 16 alin. (2) din Decretul nr. 167/1958. (...)

Analizând cererea de suspendare provizorie prin prisma motivelor invocate, a înscrisurilor ataşate şi dispoziţiilor incidente în materie, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 719 alin. (7) NCPC, „Dacă există urgenţă şi dacă, în cazurile prevăzute la alin. (2), respectiv alin. (3), s-a plătit cauţiunea, instanţa poate dispune, prin încheiere

şi fără citarea părţilor, suspendarea provizorie a executării până la soluţionarea cererii de suspendare. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauţiunea depusă potrivit prezentului alineat rămâne indisponibilizată chiar dacă cererea de suspendare provizorie este respinsă şi este deductibilă din cauţiunea finală stabilită de instanţă, dacă este cazul".

Din analiza acestor dispoziţii legale incidente în cauză, rezultă că, pentru admisibilitatea cererii de suspendare provizorie a executării silite până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite formulate în cadrul contestaţiei la executare, este necesară îndeplinirea cumulativă a mai multor condiţii legale: 1. să se facă dovada consemnării cauţiunii; 2. să se facă dovada formulării unei contestaţii la executare, în cadrul căreia să se fi cerut şi suspendarea executării silite; 3. să se justifice existenţa unui caz urgent care impune luarea acestei măsuri.

În ceea ce priveşte prima condiţie, dovada achitării unei cauţiuni, aceasta este îndeplinită, contestatorul consemnând, la dispoziţia instanţei, cauţiunea în cuantum de 245,459 lei, fixată de instanţă prin rezoluţia din data de 06.05.2019, prin recipisa de consemnare nr. [...]/09.05.2019, ataşată în copie la dosar şi depusă în original la Registrul de Valori al instanţei, la poziţia nr. [...]/2019, conform procesului-verbal întocmit în acest sens.

În ceea ce priveşte condiţia formulării unei contestaţii la executare, în cadrul căreia să se fi cerut şi suspendarea executării silite, instanţa constată că aceasta este îndeplinită, pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti aflându-se dosarul nr. [...]/303/2019 (acvirat), având ca obiect contestaţie la executare, dosar în cadrul căruia contestatoarea a depus şi cererea de suspendare a executării silite pe calea dreptului comun.

În ceea ce priveşte condiţia justificării existenţei unui caz urgent care impune luarea acestei măsuri, instanţa a apreciat-o ca fiind îndeplinită.

Pentru a reţine astfel, instanţa a avut în vedere că, în dosarul de executare silită nr. [...]/2019, instrumentat de SCPEJ T., executarea silită se desfăşoară prin poprire bancară, pentru recuperarea sumei de 3.296,69 de lei, din care 2.454,59 de lei, debit principal, dobânzi şi penalităţi şi 842,10 lei, cheltuieli de executare silită.

Efectul acestei forme de executare silită indirectă se produce imediat ce terţul poprit, unitate bancară, primeşte adresa de înfiinţare a popririi, astfel cum reiese din prevederile art. 784 alin. (1) NCPC, potrivit căruia „Din momentul comunicării adresei de înfiinţare a popririi către terţul poprit sunt indisponibilizate toate sumele şi bunurile poprite. De la indisponibilizare şi până la achitarea integrală a obligaţiilor prevăzute în titlul executoriu, inclusiv pe perioada suspendării urmăririi silite prin poprire, terţul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operaţiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate, dacă legea nu prevede altfel".

Deşi luarea acestei măsuri de executare de către executorul judecătoresc este, aparent, una firească în cursul unei executări silite, de vreme ce este prevăzută de Codul de procedură civilă, instanţa a avut în vedere că, în cadrul contestaţiei la executare silită, contestatorul a solicitat anularea executării silite pe motiv că a intervenit prescripţia dreptului creditoarei intimate de a solicita executarea silită, că suma a cărei recuperare se solicită pe calea executării silite nu reprezintă o creanţă certă, lichidă şi exigibilă şi întrucât au fost încălcate prevederile art. 84 alin. (1) NCPC, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru

dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 9/2016, respectiv cererea de învestire cu formulă executorie şi cererea de executare silită au fost formulate de o persoană ce nu are calitatea de reprezentant. Aceste aspecte invocate de către contestator şi care constituie motive de fond, adică de contestaţie la executare, nu pot fi analizate nici măcar sumar în cadrul cererii de suspendare provizorie, întrucât s-ar ajunge la soluţionarea fondului însuşi al contestaţiei la executare.

Totuşi, invocarea acestora nu poate fi ignorată, după cum nu poate fi ignorat nici efectul înfiinţării popririi bancare deja dispuse în dosarul de executare silită, prevăzut de art. 784 alin. (1) NCPC, până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite formulate conform dreptului comun în materie, art. 719 alin. (1) NCPC [iar nu până la soluţionarea definitivă a contestaţiei la executare, aşa cum solicită contestatorul, întrucât norma cuprinsă în art. 719 alin. (1) NCPC este clară, în ceea ce priveşte perioada pentru care poate opera suspendarea provizorie, şi, deci, nesusceptibilă de interpretare extensivă sau de aplicare prin analogie].

Cu alte cuvinte, în virtutea efectului imediat al înfiinţării popririi bancare, nu numai pentru sumele existente în contul sau conturile bancar(e) ale debitorului, executarea silită se poate desăvârşi până la soluţionarea cererii de suspendare a executării silite de drept comun.

Referitor la remediul legal oferit de legiuitor pentru restabilirea situaţiei anterioare, respectiv întoarcerea executării, în condiţiile art. 723 şi art. 724 NCPC, în situaţia în care contestaţia la executare va fi admisă şi cu privire la care contestatorul a susţinut că este aproape imposibilă, generând, la rândul său, alte cheltuieli care riscă să depăşească valoarea executată, întrucât creditorul este persoană juridică străină, cu sediul în Luxemburg, instanţa a considerat că argumentul prezentat de contestator este unul pertinent şi relevant, întrucât, la o sumară examinare a înscrisurilor ataşate la dosarul de executare silită, rezultă că intimata şi-a desemnat un mandatar în România, respectiv K.R. SRL, care să se ocupe direct de procedura de recuperare a creanţelor, iar contul bancar indicat în actele de executare silită aparţine mandatarului, nu intimatei.

Pentru asigurarea unui echilibru între drepturile creditorului şi ale debitorului în cadrul executării silite, legiuitorul a prevăzut obligaţia pentru debitor de a consemna o cauţiune la dispoziţia instanţei, pentru a obţine măsura suspendării provizorii, cauţiune pentru determinarea căreia a şi prevăzut criterii matematice exacte, în art. 719 alin. (2) NCPC, astfel încât cererea de suspendare provizorie să nu fie una şicanatoare, în ceea ce-l priveşte pe creditor. În speţă, aşa cum s-a arătat, această condiţie a fost îndeplinită de către debitor, astfel că cererea nu este una şicanatoare, ci una conservatoare a propriului patrimoniu.

În atingerea aceluiaşi scop, instanţa a considerat pertinent şi relevant şi argumentul referitor la efectivitatea unei eventuale întoarceri a executării silite, având în vedere că intimata este o persoană juridică străină.

În fine, tot pentru asigurarea echilibrului celor două interese implicate, a intervenit tot legiuitorul, care a prevăzut efectele suspendării executării silite prin poprire, prin art. 701 alin. (3) NCPC, care trebuie corelat cu prevederile art. 781-784 NCPC, dispoziţii legale a căror interpretare obligatorie – tocmai pentru situaţia popririi bancare şi a suspendării executării silite prin poprire – a stabilit-o Înalta Curte de Casaţie

şi Justiţie, prin Decizia în interesul legii nr. 11/2018 (publicată în M. Of. nr. 430 din 21.05.2018).

A reţinut Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie că, pentru ipoteza suspendării executării silite prin poprire bancară (indiferent că este vorba de suspendarea de drept comun sau de suspendarea provizorie), efectul imediat al înfiinţării popririi bancare, descris în art. 784 alin. (1) NCPC, se produce, ceea ce înseamnă că, din momentul primirii adresei de înfiinţare a popririi, banca are obligaţia de a indisponibiliza sumele existente în contul bancar, până la concurenţa sumei înscrise în adresa de înfiinţare a popririi, adică terţul poprit nu va putea elibera debitorului sumele respective în situaţia suspendării executării silite prin poprire. Situaţia este însă diferită în ceea ce priveşte încasările viitoare, în sensul că, din momentul suspendării, inclusiv provizorie, a executării silite, deşi măsura popririi rămâne în fiinţă, terţul nu mai are interdicţia de a elibera aceste sume debitorului.

Deci, deşi măsura indisponibilizării contului bancar şi a sumelor existente în acesta la momentul primirii adresei de înfiinţare a popririi bancare îşi produce pe deplin efectele, iar măsura înfiinţării popririi rămâne în fiinţă – întrucât prin suspendarea executării silite, poprirea nu este desfiinţată –, din momentul dispunerii suspendării executării silite, inclusiv a suspendării provizorii a executării silite, terţul poprit, unitate bancară, nu va mai indisponibiliza încasările viitoare în contul bancar, ci acestea vor putea fi eliberate debitorului.

Creditorul beneficiază totuşi de o asigurare a scopului urmărit prin executarea silită prin prisma efectelor imediate ale înfiinţării popririi, respectiv indisponibilizarea sumelor de bani existente în contul bancar al debitorului, la data primirii de către terţul poprit a adresei de înfiinţare a popririi, suspendarea executării silite producându-şi efectele doar pentru viitor (în cazul suspendării provizorii a executării silite până la data soluţionării cererii de suspendare a executării pe calea dreptului comun, iar, în cazul suspendării executării silite pe calea dreptului comun, până la soluţionarea contestaţiei la executare).

Având în vedere considerentele mai sus expuse, instanţa a dispus suspendarea provizorie a executării silite în dosarul nr. [...]/2019, până la analiza motivelor temeinice la care face referire art. 719 alin. (1) NCPC, în cadrul cererii de suspendare a executării de drept comun. În ceea ce priveşte situaţia juridică a cauţiunii consemnate la dispoziţia instanţei de către contestator, faţă de prevederile art. 719 alin. (7) teza finală NCPC, instanţa a declarat-o indisponibilizată.

NOTĂ

Cauţiunea aferentă cererii de suspendare a executării silite reprezintă o garanţie a creditorului atât pentru acoperirea eventualului prejudiciu produs prin suspendarea executării, cât şi pentru valorificarea creanţei decurgând din titlul executoriu. Astfel, **cauţiunea nu are acelaşi regim juridic precum taxa judiciară de timbru, neputându-i fi aplicate, în consecinţă, prin analogie, dispoziţiile O.U.G. nr. 51/2008 privind acordarea ajutorului public judiciar, act normativ ce nu reglementează posibilitatea de acordare a ajutorului public judiciar în privinţa cauţiunii.**

Totodată, soluţionarea contestaţiei la executare nu este condiţionată de plata cauţiunii, aceasta fiind doar o condiţie pentru a analiza în ce măsură se justifică temporizarea

executării silite până la soluţionarea contestaţiei la executare. Suspendarea executării nu este o etapă obligatorie în procedura contestaţiei la executare, ci un beneficiu conferit debitorului, în condiţii restrictive, însă reglementate de legiuitor tocmai pentru a asigura un just echilibru în drepturile creditorului şi cele ale debitorului.

Trebuie avută în vedere natura distinctă a celor două categorii de sume (cauţiunea şi taxa judiciară de timbru), precum şi faptul că cele două categorii de sume au beneficiari distincţi, iar, în lipsa unei dispoziţii legale exprese care să permită acordarea ajutorului public judiciar în privinţa cauţiunii, creditorul nu ar putea fi lipsit de garanţia sa, nefiind prevăzut un mecanism care să asigure acoperirea garanţiei din fondurile statului.

Sub acest aspect, trebuie observat că, în privinţa onorariului avocaţial, spre exemplu, este permisă acordarea ajutorului public judiciar, fiind însă prevăzută avansarea sumelor aferente din fondul special constituit în acest sens. Astfel, deşi partea beneficiară a serviciilor de asistenţă nu este ţinută a achita onorariul avocaţial, beneficiarul sumei respective, avocatul care asigură asistenţa şi reprezentarea părţii, încasează contravaloarea serviciilor prestate. Or, în condiţiile în care, în privinţa cauţiunii, nu este prevăzut un mecanism similar, scutirea debitorului de cauţiune ar constitui o lipsire a creditorului de un bun în sensul art. 1 din Protocolul adiţional nr. 1 la Convenţia europeană, măsură ce apare ca disproporţionată.

Considerentele Hotărârii C.E.D.O. pronunţate la data de 06.12.2016 în cauza *SC Eco Invest SRL şi Bolmadar c. României* (cererea nr. 60727/10) nu sunt de natură a conduce către concluzia obligativităţii recunoaşterii posibilităţii acordării ajutorului public judiciar în privinţa cauţiunii, întrucât, la momentul pronunţării, Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a avut în vedere reglementarea noului Cod de procedură civilă în materie de cauţiune. Or, prin dispoziţiile noului Cod de procedură civilă, scopul cauţiunii a fost extins la acoperirea creanţei creditorului decurgând din titlul executoriu.

JURISPRUDENŢĂ

1. În sensul respingerii cererii de acordare a ajutorului public judiciar în privinţa cauţiunii aferente cererii de suspendare a executării silite, *a se vedea şi încheierea din 22.08.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în considerentele căreia s-au reţinut următoarele:*

În conformitate cu dispoziţiile art. 4 din O.U.G. nr. 51/2008, poate solicita acordarea ajutorului public judiciar orice persoană fizică, în situaţia în care nu poate face faţă cheltuielilor unui proces sau celor pe care le implică obţinerea unor consultaţii juridice în vederea apărării unui drept sau interes legitim în justiţie, fără a pune în pericol întreţinerea sa ori a familiei sale.

Conform art. 6 din O.U.G. nr. 51/2008, ajutorul public judiciar se poate acorda în următoarele forme: a) plata onorariului pentru asigurarea reprezentării, asistenţei juridice şi, după caz, a apărării, printr-un avocat numit sau ales, pentru realizarea sau ocrotirea unui drept ori interes legitim în justiţie sau pentru prevenirea unui litigiu, denumită în continuare asistenţă prin avocat; b) plata expertului, traducătorului sau interpretului folosit în cursul procesului, cu încuviinţarea instanţei sau a autorităţii cu atribuţii jurisdicţionale, dacă această plată incumbă, potrivit legii, celui ce solicită ajutorul public judiciar; c) plata onorariului executorului judecătoresc; d) scutiri,

reduceri, eşalonări sau amânări de la plata taxelor judiciare prevăzute de lege, inclusiv a celor datorate în faza de executare silită.

Art. 7 din O.U.G. nr. 51/2008 prevede faptul că ajutorul public judiciar se poate acorda, separat sau cumulat, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6. Valoarea ajutorului public judiciar acordat, separat sau cumulat, în oricare dintre formele prevăzute la art. 6 lit. a)-c), nu poate depăşi, în cursul unei perioade de un an, suma maximă echivalentă cu 10 salarii minime brute pe ţară la nivelul anului în care a fost formulată cererea de acordare.

De asemenea, aşa cum reiese din prevederile art. 8 alin. (1) şi (2) din O.U.G. nr. 51/2008, beneficiază de ajutor public judiciar în formele prevăzute la art. 6 persoanele al căror venit mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 300 de lei. În acest caz, sumele care constituie ajutor public judiciar se avansează în întregime de către stat. Dacă venitul mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 600 lei, sumele de bani care constituie ajutor public judiciar se avansează de către stat în proporţie de 50%.

În privinţa acordării ajutorului public sub forma scutirii/reducerii/eşalonării plăţii cauţiunii, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 719 alin. (1)-(3) NCPC, „(1) Până la soluţionarea contestaţiei la executare sau a altei cereri privind executarea silită, la solicitarea părţii interesate şi numai pentru motive temeinice, instanţa competentă poate suspenda executarea. Suspendarea se poate solicita odată cu contestaţia la executare sau prin cerere separată. (2) Pentru a se dispune suspendarea, cel care o solicită trebuie să dea în prealabil o cauţiune, calculată la valoarea obiectului contestaţiei, după cum urmează: a) de 10%, dacă această valoare este până la 10.000 lei; b) de 1.000 lei plus 5% pentru ceea ce depăşeşte 10.000 lei; c) de 5.500 lei plus 1% pentru ceea ce depăşeşte 100.000 lei; d) de 14.500 lei plus 0,1% pentru ceea ce depăşeşte 1.000.000 lei. (3) Dacă obiectul contestaţiei nu este evaluabil în bani, cauţiunea va fi de 1.000 lei, în afară de cazul în care legea dispune altfel".

Instanţa a constatat că, în speţă, suma stabilită drept cauţiune reprezintă o garanţie a creditorului pentru plata despăgubirii cuvenite în cazul în care măsura suspendării i-ar aduce prejudicii, în situaţia respingerii contestaţiei la executare, precum şi o garanţie a acoperirii creanţei, în condiţiile art. 720 alin. (6) NCPC, iar respingerea cererii de scutire, reducere sau eşalonare a cauţiunii nu împiedică analizarea pe fond a contestaţiei la executare.

Astfel, creanţa constând în cauţiunea stabilită, de normele anterior citate, în sarcina debitorului contestator reprezintă, pentru intimatul creditor, un „bun" în sensul art. 1 din Protocolul adiţional nr. 1 la Convenţia europeană, iar acordarea unui ajutor public judiciar pentru sumele datorate cu titlul de cauţiune constituie o ingerinţă nejustificată în drepturile creditorului, în condiţiile în care nu se prevede un mecanism de recuperare a acestor sume, menite să constituie o garanţie a drepturilor creditorului, astfel încât să se poată reţine proporţionalitatea măsurii de scutire/reducere/eşalonare dispuse în privinţa cauţiunii.

Totodată, s-a reţinut de instanţă că legiuitorul, prin art. 719 alin. (4) NCPC, a prevăzut expres şi limitativ cazurile în care nu se datorează cauţiune. Mai mult decât atât, există reglementată instituţia întoarcerii executării silite, prin art. 723 NCPC,

în situaţia admiterii contestaţiei la executare, astfel încât, din această perspectivă, art. 6 al Convenţiei europene este respectat.

În condiţiile în care dispoziţiile art. 6 din O.U.G. nr. 51/2008 nu prevăd posibilitatea acordării de scutiri/reduceri/eşalonări în ceea ce priveşte cauţiunea stabilită în faza de executare silită, textul fiind de strictă interpretare şi aplicare, şi atâta vreme cât cerinţa depunerii unei cauţiuni urmăreşte un scop legitim, şi anume protejarea intereselor creditorului, în prezenta cauză, în sensul de a-şi recupera eventualele prejudicii produse ca urmare a suspendării executării silite şi pentru situaţia în care contestaţia la executare nu ar fi întemeiată, pentru recuperarea chiar a creanţei vizate de executarea silită, existând deci un raport rezonabil de proporţionalitate între mijloacele utilizate şi scopul urmărit, instanţa a respins, ca neîntemeiată, cererea de acordare a ajutorului public judiciar în privinţa cauţiunii.

2. Natura cauţiunii aferente cererii de suspendare a executării silite, de garanţie a recuperării inclusiv a creanţei decurgând din titlul executoriu, prezintă relevanţă inclusiv din perspectiva procedurii restituirii cauţiunii, soluţia pronunţată asupra contestaţiei la executare influenţând posibilitatea de restituire a cauţiunii.

Redăm sub acest aspect considerentele încheierii din 10.05.2019, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, nepublicată, în care au fost analizate condiţiile de restituire a cauţiunii:

Astfel cum rezultă din recipisa de consemnare nr. [...], petentul a achitat cauţiune în cuantum de 23.689,84 de lei, aferentă cererii de suspendare provizorie a executării silite formulate în cadrul dosarului nr. [...]/303/2017, având ca obiect contestaţie la executare, cauţiunea rămânând ulterior indisponibilizată, fiind deductibilă din cauţiunea aferentă cererii de suspendare a executării silite, conform art. 719 alin. (7) NCPC.

Potrivit art. 1064 alin. (1) NCPC, cauţiunea depusă se va restitui, la cerere, după soluţionarea prin hotărâre definitivă a procesului în legătură cu care s-a stabilit cauţiunea, respectiv după încetarea efectelor măsurii pentru care aceasta s-a depus. Alin. (2) al aceluiaşi articol prevede că se restituie cauţiunea celui care a depus-o în măsura în care asupra acesteia cel îndreptăţit nu a formulat cerere pentru plata despăgubirii cuvenite până la împlinirea unui termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii sau, după caz, de la data încetării efectelor măsurii, prevăzute la alin. (1). Alin. (4) al art. 1064 NCPC prevede că, dacă cererea pentru care s-a depus cauţiunea a fost respinsă, instanţa va dispune din oficiu şi restituirea cauţiunii.

În materia cauţiunii aferente cererii de suspendare a executării silite, art. 720 alin. (6) NCPC cuprinde dispoziţii derogatorii în privinţa restituirii. Astfel, conform normei analizate, atunci când contestaţia a fost respinsă, suma reprezentând cauţiunea depusă rămâne indisponibilizată, urmând a servi la acoperirea creanţelor arătate la alin. (3) (respectiv despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării sau amenzi judiciare) sau a celor stabilite prin titlu executoriu, după caz, situaţie în care se va comunica executorului şi recipisa de consemnare a acestei sume.

Astfel, cauţiunea aferentă cererii de suspendare a executării silite reprezintă o garanţie pentru plata despăgubirii cuvenite în cazul în care măsura suspendării ar aduce prejudicii creditorului, în situaţia respingerii contestaţiei la executare, o garanţie a acoperirii amenzii judiciare dispuse în condiţiile art. 729 alin. (3) NCPC

şi o garanţie a acoperirii creanţei decurgând din titlul executoriu în condiţiile art. 720 alin. (6) NCPC.

Constatând că, prin sentinţa civilă nr. 10052/08.12.2017, pronunţată în dosarul nr. [...]/303/2017, astfel cum a fost modificată prin decizia civilă nr. 2904A/25.07.2018, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, s-a admis contestaţia la executare formulată de contestatorul N.I., în contradictoriu cu intimata R.B. SA, s-a anulat executarea silită derulată împotriva contestatorului în dosarul de executare nr. [...]/2017 al BEJ N.G.A. şi s-a respins ca rămasă fără obiect cererea de suspendare a executării silite, instanţa a apreciat că nu se mai justifică indisponibilizarea sumei achitate cu titlu de cauţiune prin recipisa de consemnare nr. [...]/1/12.07.2017.

Pe cale de consecinţă, instanţa a admis cererea şi a dispus restituirea către petent a cauţiunii în cuantum de 23.689,84 de lei.

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

Prin **Decizia nr. 11/2018** (M. Of. nr. 430 din 21.05.2018), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul competent să judece recursul în interesul legii, a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curţii de Apel Braşov şi, în interpretarea şi aplicarea unitară a dispoziţiilor art. 784 alin. (1) teza a doua NCPC, a stabilit: „*Suspendarea urmăririi silite prin poprire bancară înlătură obligaţia terţului poprit de a indisponibiliza şi încasările, în contul debitorului poprit, ulterioare suspendării*".

În motivare, instanţa supremă a reţinut, între altele:

53. Din observarea problemei de drept care a generat practică neunitară reiese că aceasta priveşte situaţia particulară a popririi bancare, specie a popririi care, în economia Codului de procedură civilă, se bucură de unele reglementări speciale, aplicabile prioritar şi care se completează cu cele generale de reglementare a popririi; cu titlu de norme speciale pentru poprirea bancară executorie pot fi menţionate dispoziţiile art. 781 alin. (2), art. 782 alin. (2), art. 783 alin. (4) şi (5), art. 784 alin. (7) şi (8) etc. NCPC, iar pentru poprirea bancară asigurătorie – prevederile art. 971 alin. (2).

54. Premisele problemei de drept analizate constau în existenţa unei proceduri de executare silită prin poprire bancară declanşată în condiţiile legii – la cererea creditorului de către un executor judecătoresc competent [art. 782 alin. (1) NCPC], urmată de măsura suspendării provizorii a executării silite dispusă de instanţa de executare potrivit dispoziţiilor art. 719 alin. (7) NCPC sau, după caz, măsura suspendării executării silite până la soluţionarea contestaţiei la executare, în condiţiile alin. (1) al aceluiaşi articol.

55. În acest context, instanţele au fost sesizate – fie pe cale principală, fie pe cale incidentală – cu chestiunea stabilirii şi lămuririi întinderii efectelor măsurii suspendării executării silite cu referire la conduita legală sau obligaţiile terţului poprit (instituţie de credit), respectiv dacă acesta are obligaţia de a proceda în continuare la indisponibilizarea sumelor ce alimentează contul debitorului poprit prin executarea unor creanţe cu scadenţe succesive, devenite exigibile după data suspendării, ori a unor încasări viitoare, respectiv creanţe a căror condiţie suspensivă ori termen suspensiv s-a împlinit în cursul suspendării executării, în ambele situaţii, în baza unor raporturi juridice preexistente momentului înfiinţării popririi între debitorul poprit şi debitorul său.

56. Vocaţia acestor încasări viitoare de a face obiectul urmăririi silite prin poprire este expres reglementată de art. 781 alin. (2) NCPC, text care prevede că: „În cazul popririi sumelor de bani din conturile bancare, pot face obiectul urmăririi silite prin poprire atât soldul creditor al acestor conturi, cât şi încasările viitoare, cu respectarea limitelor prevăzute de art. 729, dacă este cazul".

57. În plus, art. 784 alin. (2) NCPC stabileşte astfel: „Când se popresc sume cu scadenţe succesive, indisponibilizarea se întinde nu numai asupra sumelor ajunse la scadenţă, ci şi asupra celor exigibile în viitor".

58. Mai mult decât atât, art. 781 alin. (4) NCPC se referă la posibilitatea instituirii popririi şi a creanţelor cu termen sau sub condiţie, caz în care legiuitorul stabileşte fără echivoc că poprirea nu va putea fi executată decât după ajungerea la termen ori de la data îndeplinirii condiţiei.

59. Prin urmare, în categoria încasărilor viitoare intră nu numai sumele cu scadenţe succesive (creanţele cu executare succesivă, în baza unor raporturi juridice preexistente înfiinţării popririi) care au devenit exigibile după înfiinţarea popririi, ci şi creanţele născute anterior înfiinţării popririi, afectate de modalităţi – condiţie suspensivă ori, după caz, termen suspensiv. (...)

63. Referitor la prima etapă a popririi bancare sunt aplicabile dispoziţiile art. 784 alin. (1) teza întâi NCPC – de la momentul comunicării adresei de înfiinţare a popririi către terţul poprit sunt indisponibilizate toate sumele şi bunurile poprite.

64. Această regulă nu comportă nicio dificultate de interpretare în ceea ce priveşte sumele ce constituie soldul creditor al contului debitorului poprit deschis la o instituţie de credit, astfel încât indisponibilizarea acestui sold se produce instantaneu şi, ca atare, terţul este ţinut să procedeze în consecinţă în legătură cu sumele existente în contul debitorului, în limitele indicate în adresa de înfiinţare a popririi [valoarea creanţei, accesoriile şi cheltuielile de executare, potrivit art. 784 alin. (6) coroborat cu art. 721 alin. (1) NCPC].

65. Efectul indisponibilizării, cu referire la conduita terţului poprit, este descris în cuprinsul dispoziţiilor art. 783 alin. (2) NCPC şi constă în interdicţia de a plăti debitorului sumele de bani sau bunurile mobile pe care i le datorează ori pe care i le va datora, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligaţiei ce se execută silit.

66. Sumele pe care terţul poprit i le va datora debitorului poprit reprezintă încasările viitoare în contul debitorului la care face referire art. 781 alin. (2) NCPC, categorie în care se încadrează, astfel cum s-a arătat, şi creanţele cu executare succesivă şi a căror scadenţă sau exigibilitate se produce după comunicarea adresei de înfiinţare a popririi, în sensul celor prevăzute de art. 784 alin. (2) NCPC.

67. Totodată, trebuie precizat că această indisponibilizare care se întinde şi asupra creanţelor cu exigibilitate în viitor – după momentul comunicării adresei de înfiinţare a popririi – are ca raţiune imediată celeritatea şi simplificarea procedurii de executare silită prin poprire, întrucât, în acest fel, executorul judecătoresc nu va fi obligat să emită câte o adresă de înfiinţare a popririi pentru fiecare perioadă ulterioară în care creanţele au devenit exigibile şi alimentează contul debitorului poprit.

68. Împrejurarea că terţul poprit (instituţia de credit) este debitor al debitorului poprit decurge din efectele contului bancar curent şi ale depozitului bancar, existenţa

a două raporturi juridice distincte, preexistente înființării popririi, de la creditor la debitor, fiind de esența acestei proceduri de executare silită.

69. Astfel, art. 2184 NCC, denumit „Dreptul de a dispune de soldul creditor", prevede: „În cazul în care depozitul bancar, creditul sau orice altă operațiune bancară se realizează prin contul curent, titularul contului poate să dispună în orice moment de soldul creditor al contului, cu respectarea termenului de preaviz, dacă acesta a fost convenit de părți".

70. Iar art. 2191 NCC, referitor la depozitul de fonduri, stabilește astfel: „(1) Prin constituirea unui depozit de fonduri la o instituție de credit, aceasta dobândește proprietatea asupra sumelor de bani depuse și este obligată să restituie aceeași cantitate monetară, de aceeași specie, la termenul convenit sau, după caz, oricând, la cererea deponentului, cu respectarea termenului de preaviz stabilit de părți ori, în lipsă, de uzanțe. (...)"

71. Dacă în ceea ce privește soldul creditor al contului debitorului poprit efectul indisponibilizării acestor sume este unul instantaneu și concret – întrucât privește sume existente în cont – referitor la încasările viitoare, ulterioare momentului comunicării adresei de înființare a popririi (inclusiv cele provenind din creanțe cu executare succesivă a căror exigibilitate s-a produs după înființarea popririi), sume inexistente la momentul înființării popririi, acest efect de indisponibilizare se produce la momentul intrării în contul debitorului poprit a acestor sume, în temeiul aceleiași adrese de înființare a popririi, fiind un efect virtual sau abstract al aceluiași act procedural emis de executorul judecătoresc.

72. În cursul urmăririi silite prin poprire, în cauzele soluționate diferit de instanțele judecătorești, a intervenit incidentul suspendării executării silite fie provizorie, fie până la soluționarea contestației la executare, astfel încât s-a pus problema stabilirii regimului juridic al încasărilor viitoare în contul debitorului poprit, pe durata suspendării, fie pe calea unor cereri de lămurire a dispozitivului hotărârii judecătorești de suspendare provizorie, fie pe cale incidentală în cererile de validare a popririi, cerere ce poate fi promovată în temeiul art. 790 NCPC, în cazul în care terțul poprit nu și-a îndeplinit obligațiile stipulate de art. 787 NCPC.

73. Suspendarea urmăririi silite prin poprire, indiferent că este suspendare legală (prevăzută, de exemplu, de art. 689 NCPC), judecătorească [dispusă de instanță în temeiul art. 719 – în acest caz, provizorie ori până la soluționarea contestației la executare – sau al art. 702 alin. (2) NCPC] ori cea dispusă de executorul judecătoresc la cererea creditorului, așadar, voluntară [în temeiul art. 701 alin. (2) NCPC], are ca efect principal sistarea sau oprirea temporară a procedurii de urmărire silită în stadiul în care se află, efectele suspendării executării neputând fi asimilate desființării popririi sau anulării actelor de executare efectuate până la momentul suspendării, întrucât acestea sunt chestiuni de fond ce nu pot fi soluționate decât în cadrul prevăzut de lege, anume pe calea contestației la executare, iar nu în procedura simplificată pe care o presupune soluționarea acestui incident procedural, chiar pentru cazul suspendării judecătorești; mai mult decât atât, suspendării executării nu i se pot recunoaște sau atașa și alte efecte decât cele expres prevăzute de lege.

74. Pentru lămurirea acestei chestiuni a efectelor suspendării urmăririi silite prin poprire cu privire la obligațiile terțului poprit (instituție de credit, în cazul popririi bancare) trebuie pornit de la conținutul dispozițiilor art. 784 alin. (1) teza a doua NCPC,

dar şi de la observarea normei generale ce reglementează efectele suspendării executării silite – art. 701 alin. (3) NCPC. (...)

77. Aşadar, faţă de formularea clară a dispoziţiilor art. 701 alin. (3) NCPC rezultă că pe durata suspendării executării actele de executare efectuate anterior, precum şi măsurile de executare dispuse de instanţa de executare sau de executor, inclusiv cele de indisponibilizare a bunurilor, veniturilor şi conturilor bancare, îşi păstrează valabilitatea.

78. În contextul problemei de drept analizate se constată că, deşi formularea „măsurile de executare dispuse de executor" ar fi fost suficientă pentru a se înţelege că poprirea bancară înfiinţată de executorul judecătoresc în condiţiile art. 783 NCPC anterior suspendării rămâne în fiinţă, textul vine cu un plus de claritate şi se adresează şi terţului poprit, reglementând fără dubiu în sarcina sa obligaţia de menţinere a indisponibilizării conturilor bancare, cea din urmă prevedere având eficienţă în cazul în care terţului poprit i-a fost comunicată, anterior suspendării, adresa de înfiinţare a popririi în condiţiile art. 784 alin. (1) teza întâi NCPC.

79. În contextul specific popririi, art. 784 alin. (1) teza a doua NCPC se adresează terţului poprit, prin intermediul unei norme imperative, în sensul că stabileşte în sarcina sa interdicţia efectuării oricărei plăţi sau operaţiuni care ar putea diminua bunurile indisponibilizate, interdicţie care este operantă inclusiv pe perioada suspendării urmăririi silite prin poprire şi care subzistă de la data indisponibilizării şi până la achitarea integrală a obligaţiilor prevăzute în titlul executoriu.

80. De vreme ce indisponibilizarea generată prin adresa de înfiinţare a popririi, pentru terţul poprit, are întocmai semnificaţia dată de art. 783 alin. (2) NCPC – interdicţia de a plăti debitorului sumele de bani sau bunurile mobile pe care i le datorează ori pe care i le va datora, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligaţiei ce se execută silit –, se poate constata că textul de la art. 784 alin. (1) teza a doua reprezintă o reiterare a interdicţiei anterioare, coroborate cu efectul general al măsurii suspendării executării silite prevăzut de art. 701 alin. (3) NCPC.

81. Această obligaţie a terţului poprit este în vigoare din momentul comunicării adresei de înfiinţare a popririi şi până la achitarea integrală a obligaţiilor prevăzute în titlul executoriu – fie în condiţiile art. 787 NCPC, fie ca urmare a procedurii de validare a popririi, potrivit art. 790 şi următoarele NCPC –, şi ea subzistă inclusiv în cazul în care în acest interval intervine măsura suspendării urmăririi silite prin poprire.

82. Prin urmare, din coroborarea celor două norme rezultă că, în cazul suspendării urmăririi silite prin poprire, terţul poprit (instituţia de credit) are atât obligaţia de a menţine măsura indisponibilizării conturilor bancare, cât şi obligaţia de a nu efectua nicio altă plată sau altă operaţiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate, dacă legea nu prevede altfel.

83. Rezultă că pentru perioada dintre momentul comunicării adresei de înfiinţare a popririi şi suspendarea executării rămân indisponibilizate atât soldul creditor al contului debitorului poprit, cât şi încasările ce au fost efectuate sau sumele ce au creditat contul debitorului poprit în intervalul cuprins între momentul înfiinţării popririi şi cel al suspendării executării, încasări care, în raport cu momentul înfiinţării popririi, se aflau în ipostaza încasărilor viitoare şi au provenit din creanţe ale căror

scadenţe succesive, termen suspensiv sau condiţie suspensivă s-au împlinit până la data suspendării executării.

84. Nu ar putea fi primită interpretarea potrivit căreia obligaţiile terţului poprit, valabile pe durata suspendării executării, de a nu efectua nicio altă plată sau altă operaţiune care ar putea diminua bunurile indisponibilizate până la momentul suspendării executării şi cea de menţinere a indisponibilizării nu ar privi şi sumele ce au creditat contul debitorului poprit între intervalul înfiinţării popririi şi cel al suspendării urmăririi silite prin poprire bancară, având în vedere că indisponibilizarea se consumă succesiv, în temeiul aceleiaşi adrese de înfiinţare a popririi, la data fiecărei alimentări a contului pe care debitorul îl are deschis la instituţia de credit.

85. În ceea ce priveşte însă intervalul ulterior suspendării urmăririi silite prin poprire, dat fiind efectul esenţial al oricărei suspendări de executare de a opri temporar executarea silită în stadiul în care se află, rezultă că nu se poate admite că executarea silită ar putea continua dintr-un anumit punct de vedere (indisponibilizarea de către terţul poprit şi a încasărilor viitoare în contul debitorului poprit), iar din alt punct de vedere, că executarea este stopată – doar referitor la obligaţiile stabilite de lege în sensul celor prevăzute de art. 787 NCPC.

86. O astfel de scindare a obligaţiilor terţului poprit nu este prevăzută de lege, astfel încât o atare distincţie nu îi este permisă nici interpretului legii potrivit principiului *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*.

87. Mai mult decât atât, astfel cum s-a arătat, poprirea executorie reprezintă o formă de executare silită indirectă care, de regulă, constă în parcurgerea a două etape – înfiinţarea popririi ori indisponibilizarea sumelor de bani, a titlurilor de valoare şi a altor bunuri mobile incorporale în mâinile terţului poprit, debitor al datornicului urmărit, şi în obligarea acestuia de a plăti direct creditorului urmăritor ceea ce datorează creditorului său (debitorul urmărit); în cazul în care terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile stabilite de lege, poprirea poate parcurge şi etapa de validare a popririi.

88. Atât indisponibilizarea sumelor ce alimentează contul debitorului poprit, ce reprezintă consecinţa directă şi imediată a emiterii adresei de înfiinţare a popririi de către executorul judecătoresc, cât şi obligaţiile ulterioare ale terţului poprit fac parte integrantă din procedura de executare silită indirectă prin poprire şi, în consecinţă, ele reprezintă acte de executare silită.

89. Prin urmare, în absenţa unor dispoziţii legale exprese în acest sens, nu se pot recunoaşte efecte parţiale ale măsurii suspendării urmăririi silite prin poprire, contrare celor prevăzute de art. 701 alin. (3) NCPC.

90. Totodată, se poate observa că legiuitorul însuşi în art. 701 alin. (4) NCPC a stabilit în mod neechivoc: „Actele de executare efectuate în ziua soluţionării cererii având ca obiect suspendarea, fie şi provizorie, a executării silite sunt desfiinţate de drept prin efectul admiterii cererii de suspendare şi a contestaţiei la executare".

91. Prin urmare, nu doar unele dintre actele de executare efectuate în ziua soluţionării cererii având ca obiect suspendarea sunt desfiinţate de drept, ci toate actele de executare au acest regim juridic; mai departe decurge şi consecinţa că nu doar actele de executare efectuate în ziua acordării suspendării executării sunt desfiinţate de drept, ci, *a fortiori*, şi actele de executare efectuate ulterior acestei zile, dacă este cazul.

92. În plus, se poate constata că pentru a se da eficienţă măsurii suspendării şi pentru a se evita continuarea executării silite dincolo de acordarea suspendării, acte de executare care ar intra sub incidenţa desfiinţării de drept prevăzute de art. 701 alin. (4) NCPC, legiuitorul a stabilit în sarcina instanţei de executare obligaţia de a comunica executorului judecătoresc din oficiu şi de îndată încheierea prin care s-a dispus suspendarea executării silite prin dispoziţiile art. 719 alin. (8) NCPC.

93. Pe de altă parte, în cazul în care s-ar admite că indisponibilizarea sumelor ce sunt încasate de debitorul poprit în contul deschis la instituţia de credit – terţ poprit – ar continua şi după suspendarea executării, plata cauţiunii prevăzută de art. 719 alin. (2) NCPC de către cel care solicită suspendarea ar deveni lipsită de raţiunea sa de substanţă – acoperirea despăgubirilor la care contestatorul poate fi obligat pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, sens în care prevede art. 720 alin. (3) şi (6), în mod evident suspendarea executării având, cel puţin, un efect dilatoriu pentru procedura executării silite.

94. În sfârşit, în sensul aceleiaşi interpretări sunt şi dispoziţiile art. 223 alin. (4) şi (6), precum şi cele ale art. 236 alin. (17) din Legea nr. 207/2015.

95. În materia executării creanţelor bugetare şi fiscale legiuitorul a adoptat o soluţie mai detaliată şi extrem de clară cu privire la efectul suspendării executării silite prin poprirea bancară.

96. Astfel, potrivit textului art. 233 alin. (4) şi (6): „(4) Suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei şi în valută, începând cu data şi ora comunicării către instituţiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire. (...) (6) În cazul terţilor popriţi, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceştia debitorului, atât a celor prezente, cât şi a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului de executare silită privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire".

97. Pe de altă parte, art. 236 alin. (17) din Legea nr. 207/2015 stabileşte: „În cazul în care executarea silită este suspendată ori încetează, potrivit legii, organul de executare silită înştiinţează de îndată, în scris, instituţiile de credit ori, după caz, terţul poprit pentru sistarea, temporară, totală sau parţială a indisponibilizării conturilor şi reţinerilor. (...)"

98. Mecanismul măsurii suspendării executării silite prin poprire trebuie să funcţioneze în mod identic indiferent de calitatea creditorului, cu atât mai mult cu cât cele două proceduri de executare silită – de drept comun şi fiscală – ar putea fi alăturate, date fiind prevederile art. 783 alin. (8) NCPC: „După înfiinţarea popririi, orice alt creditor al debitorului poprit va putea să poprească aceeaşi creanţă până la eliberarea sau distribuirea sumelor rezultate din poprire, cu respectarea dispoziţiilor art. 787", situaţie în care s-ar putea afla organul fiscal, prin intermediul executorului fiscal, pentru executarea unei creanţe bugetare ori fiscale.

99. Într-un astfel de caz s-ar putea ajunge ca un debitor urmărit pentru obligaţii bugetare ori fiscale sau, după caz, pentru obligaţii civile să beneficieze sau nu de suspendarea măsurilor de indisponibilizare a sumelor/încasărilor viitoare, în funcţie de autoritatea care a dispus înfiinţarea popririi şi, respectiv, măsura suspendării (fie executorul fiscal – în procedura fiscală, fie instanţa de executare sau executorul judecătoresc – în procedura de drept comun).

100. Mai mult decât atât, din soluţia adoptată pentru procedura fiscală se poate deduce intenţia neechivocă a legiuitorului cu privire la efectele măsurii suspendării executării silite – cu referire specială la efectul de sistare a indisponibilizării sumelor ce alimentează contul datornicului după dispunerea măsurii suspendării executării silite –, neputând fi identificată nicio raţiune viabilă pentru a se da o altă interpretare în procedura executării silite de drept comun prin poprire, chiar în absenţa unei reglementări în cuprinsul Codului de procedură civilă cu acelaşi standard de claritate a normei precum cel din procedura fiscală.

75. Suspendarea urmăririi imobiliare la cererea debitorului. Condiţiile prevăzute de art. 824 NCPC

Dispoziţiile art. 824 NCPC permit amânarea executării silite imobiliare pentru a acorda posibilitatea debitorului, care face dovada că are venituri nete suficiente, de a stinge creanţa prin plată, evitând astfel o executare silită asupra imobilelor deţinute. Beneficiul instituit prin lege în favoarea debitorului urmăreşte să acorde protecţie dreptului de proprietate, însă o astfel de măsură este una excepţională faţă de măsura subsecventă admiterii cererii, respectiv suspendarea executării silite imobiliare, măsură care poate afecta drepturile creditorului, liber să recurgă la orice formă de executare silită pentru obţinerea, într-un termen optim şi previzibil, creanţa deţinută.

Textul legal menţionat nu reglementează condiţiile în care urmează a fi stinsă creanţa, nu prevede obligaţia respectării unui plan în privinţa efectuării plăţii, ci doar permite temporizarea executării silite imobiliare, cu singura condiţie ca debitorul să prezinte situaţia veniturilor nete, iar valoarea acestora să fie suficientă pentru a acoperi în integralitate creanţa şi cheltuielile de executare într-un interval de 6 luni, indiferent dacă veniturile vor fi obţinute constant pe întreaga perioadă sau într-un anumit moment pe parcursul intervalului de 6 luni.

De asemenea, dispoziţiile art. 824 NCPC permit creditorului să solicite reluarea executării silite anterior expirării termenului de 6 luni, pentru motive temeinice.

Instanţa a respins cererea de suspendare, în condiţiile în care debitorul nu a oferit alte informaţii despre societatea angajatoare, nu a depus înscrisuri care să ateste legala funcţionare a acesteia sau înscrisuri care să arate înregistrarea oficială a contractului de muncă şi nici nu a demonstrat că, până în prezent, a primit sumele aferente salariului brut de 80.000 de lire, neefectuând nicio plată în contul creanţei executate silit, deşi a învederat obţinerea de venituri. Simpla depunere a contractului de muncă şi a adeverinţei nu prezintă garanţiile necesare pentru a se admite cererea formulată. Or, legea condiţionează acordarea termenului pentru plată de anumite condiţii, a căror îndeplinire nu poate fi reţinută prin prezentarea unor înscrisuri care, aparent, în lipsa altor date obiective, pot fi întocmite *pro causa*.

Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, înch. din 31.05.2018, definitivă, în B.J.J.S.2 2018, p. 148-150, portal.just.ro

Prin cererea înregistrată la data de 23.05.2018, debitorul U.A. a solicitat, în contradictoriu cu creditorul S.G.C., încuviinţarea ca plata integrală a creanţei şi a cheltuielilor de executare din dosarul de executare cu nr. [...]/2018 să se realizeze din veniturile nete ale acestuia, pe parcursul a 6 luni şi suspendarea executării silite imobiliare.

În motivare, debitorul a menţionat că în cadrul dosarului de executare cu nr. [...]/2018 este derulată executarea silită imobiliară asupra imobilului situat în Bucureşti, sector 2, str. P, nr. X, pentru recuperarea creanţei în valoare de 50.000 euro şi a cheltuielilor de executare.

Debitorul a arătat că imobilul a fost evaluat la suma de 66.000 euro, iar conform publicaţiei de vânzare cu nr. [...] din 14.05.2018 a fost stabilit termen pentru vânzarea la licitaţie publică a imobilului la data de 04.06.2018.

Debitorul a menţionat că este angajat în Anglia, conform contractului de muncă anexat şi adeverinţei eliberate, salariul fiind de 80.000 lire pe an şi bonusuri de 60.000 lire, acordate o dată la 6 luni. Debitorul a menţionat că venitul semnificativ pe care îl obţine, în valoare de 200.000 lire, atestă că plata integrală a datoriei şi a cheltuielilor de executare poate fi efectuată din veniturile sale pe o perioadă de 6 luni.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 824 NCPC.

La data de 24.05.2018 a fost anexat dosarul de executare cu nr. [...]/2018, aflat pe rolul BEJ B.C.

Cererea şi înscrisurile anexate au fost comunicate creditorului.

Analizând cererea, instanţa reţine:

În fapt, la data de 03.08.2017, debitorul a obţinut un împrumut în valoare de 50.000 euro, împrumut acordat fără dobândă, cu termen de restituire la data de 30.12.2017. Conform contractului, restituirea împrumutului a fost garantată prin instituirea în favoarea creditorului a unei ipoteci asupra imobilului situat în Bucureşti, sector 2, str. P, nr. X. La data de 23.01.2018, creditorul a formulat cerere de executare silită pentru recuperarea creanţei în valoare de 50.000 euro şi a cheltuielilor de executare, iar prin încheierea din data de 05.02.2018, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, s-a dispus încuviinţarea executării silite imobiliare asupra imobilului situat în Bucureşti, sector 2, str. P, nr. X. Prin încheierea din data de 26.04.2018, emisă de executorul judecătoresc, au fost stabilite cheltuielile de executare în valoare de 9.330,15 lei. Conform raportului de expertiză efectuat în cauză, imobilul a fost evaluat la suma de 66.000 euro.

În drept, instanţa reţine că, potrivit art. 824 NCPC, în termen de 10 zile din momentul primirii încheierii de încuviinţare a executării silite, debitorul poate cere instanţei de executare ca plata integrală a datoriei, a dobânzilor şi a cheltuielilor de executare să fie efectuată din veniturile nete ale imobilelor sale, chiar neurmărite, sau din alte venituri nete ale sale, pe timp de 6 luni. În cazul în care cererea de este admisă, instanţa va dispune suspendarea executării silite imobiliare.

Dispoziţiile legale menţionate permit amânarea executării silite imobiliare pentru a acorda posibilitatea debitorului, care face dovada că are venituri nete suficiente, de a stinge creanţa prin plată, evitând astfel o executare silită asupra imobilelor deţinute. Beneficiul instituit prin lege în favoarea debitorului urmăreşte să acorde protecţie dreptului de proprietate, însă o astfel de măsură este una excepţională faţă de măsura subsecventă admiterii cererii, respectiv suspendarea executării

silite imobiliare, măsură care poate afecta drepturile creditorului, liber să recurgă la orice formă de executare silită pentru obţinerea, într-un termen optim şi previzibil, creanţa deţinută.

Textul legal menţionat nu reglementează condiţiile în care urmează a fi stinsă creanţa, nu prevede obligaţia respectării unui plan în privinţa efectuării plăţii, ci doar permite temporizarea executării silite imobiliare, cu singura condiţie ca debitorul să prezinte situaţia veniturilor nete, iar valoarea acestora să fie suficientă pentru a acoperi în integralitate creanţa şi cheltuielile de executare într-un interval de 6 luni, indiferent dacă veniturile vor fi obţinute constant pe întreaga perioadă sau într-un anumit moment pe parcursul intervalului de 6 luni.

De asemenea, dispoziţiile art. 824 NCPC permit creditorului să solicite reluarea executării silite anterior expirării termenului de 6 luni pentru motive temeinice.

În cauză, debitorul a prezentat un contract de muncă încheiat la data de 15.12.2017 cu societatea C.C. LtD, iar conform acestui contract, debitorul ocupă funcţia de director general, urmând a obţine un salariu brut de 80.000 lire anual, plata urmând a se face eşalonat, lunar, şi prime în valoare de 60.000 lire, o dată la 6 luni. Aceste informaţii sunt cuprinse şi în adeverinţa nr. [...]/21.05.2018.

Instanţa reţine că debitorul nu a oferit alte informaţii despre societatea angajatoare, nu a depus înscrisuri care să ateste legala funcţionare a acesteia sau înscrisuri care să arate înregistrarea oficială a contractului de muncă şi nici nu a demonstrat că, până în prezent, a primit sumele aferente salariului brut de 80.000 lire. Simpla depunere a contractului de muncă şi a adeverinţei nu prezintă garanţiile necesare pentru a se admite cererea formulată. Or, legea condiţionează acordarea termenului pentru plată de anumite condiţii, a căror îndeplinire nu poate fi reţinută prin prezentarea unor înscrisuri care, aparent, în lipsa altor date obiective, pot fi întocmite *pro causa*.

La termenul de judecată din data de 31.05.2018, debitorul, prin reprezentant convenţional, a menţionat că societatea angajatoare este înfiinţată în Anglia de acesta împreună cu alte persoane. Într-adevăr, scriptic, veniturile debitorului sunt semnificative, ajungând la valoarea de 200.000 lire anual, însă debitorul nu a dovedit faptul că timp de 5 luni, calculate din momentul în care contractul a produs efecte, au fost încasate sume. Or, prin raportare la venitul anual – 80.000 lire, conform contractului, lunar, debitorul ar fi trebuit să încaseze aproximativ suma de 6.666 lire. Pe de altă parte, observând înscrisurile din dosarul de executare, instanţa reţine că, la data de 23.04.2018, prin reprezentantul convenţional, debitorul a arătat că va face plata în termen de 30 de zile, iar executorul a comunicat situaţia creanţei şi conturile în care poate face plata.

Debitorul, deşi s-a arătat dispus să efectueze plata voluntară, nu a consemnat sume la dispoziţia executorului judecătoresc, deşi, în condiţiile în care veniturile obţinute sunt cele menţionate, avea posibilitatea să efectueze plăţi.

Prin procesul-verbal de constatare, comunicat reprezentantului convenţional, s-a reţinut faptul că nu au fost consemnate sume, deşi a existat un termen în care debitorul putea efectua plăţi. Faptul că la data de 31.05.2018 a fost efectuată plata sumei de 9.000 lei în contul indicat de executorul judecătoresc, conform înscrisului depus de debitor, nu determină o altă concluzie, lipsind în continuare garanţii în privinţa posibilităţii de a acoperi restul creanţei de 50.000 euro în intervalul de

6 luni. Debitorul nu a explicat care este motivul pentru care, în condiţiile în care obţine venituri regulat, nu efectuat nicio plată creditorului până în acest moment.

Art. 824 NCPC permite admiterea cererii, în condiţiile în care există dovada că veniturile nete obţinute pot acoperi creanţa într-un interval de 6 luni, iar, în cauză, buna sau reaua-credinţă a debitorului nu prezintă relevanţă, faţă de împrejurările existente. Instanţa reţine că circumstanţele cauzei sunt în defavoarea cererii debitorului, iar dispoziţiile art. 824 NCPC, deşi conţin o reglementare succintă, nu permit acordarea unui termen de graţie în lipsa unor dovezi clare care să ateste că plata benevolă poate fi realizată obiectiv, iar amânarea nu ar avea drept consecinţă doar întârzierea executării în defavoarea creditorului.

Faţă de considerentele expuse, instanţa a respins cererea, ca neîntemeiată.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul al IV-lea. Validarea popririi

76. **Validarea popririi. Competenţă de soluţionare. Aplicarea legii în timp. Stabilirea instanţei de executare potrivit normelor în vigoare la data sesizării executorului judecătoresc**

Conform art. 789 alin. (1) NCPC, anterior republicării [în prezent, art. 790 alin. (1)], dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi.

Potrivit art. 650 alin. (1) NCPC, anterior republicării, în forma anterioară declarării neconstituţionale a acestuia prin Decizia nr. 348/2014 (publicată în M. Of nr. 529 din 16.07.2014), instanţa de executare era judecătoria în circumscripţia căreia se afla sediul biroului judecătoresc care face executarea.

Dispoziţiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor şi executărilor silite începute după intrarea în vigoare a acesteia, astfel cum prevăd dispoziţiile art. 24 NCPC. Executarea silită începe odată cu sesizarea executorului judecătoresc, potrivit art. 622 alin. (2) NCPC, astfel încât executarea va fi supusă dispoziţiilor procedurale în vigoare la momentul declanşării acesteia.

Intervenirea Deciziei Curţii Constituţionale nr. 348/2014 nu poate avea niciun efect asupra executărilor silite aflate în curs la data publicării acesteia în Monitorul Oficial, întrucât produce efecte „numai pentru viitor", nu şi cu privire la situaţiile juridice trecute sau aflate în curs de desfăşurare.

Competenţa instanţei de executare prevăzute de art. 650 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 651 alin. (1)], legal dobândită, rămâne aplicabilă pentru întreaga durată a executării silite.

Noile reguli de drept tranzitoriu prevăzute în cuprinsul art. 24 şi urm. NCPC au ca scop asigurarea unei judecăţi sau executări silite unitare, prin aplicarea aceloraşi norme juridice, în vigoare, după caz, la data începerii procesului sau la data începerii executării silite, garantând astfel stabilitatea şi previzibilitatea raporturilor juridice procesuale. A fost abandonat, aşadar, vechiul sistem, al izolării actelor de procedură, prevăzut de art. 725 alin. (1) CPC 1865, în care legea aplicabilă era stabilită în raport de fiecare act de procedură în parte (*tempus regit actum*).

Tribunalul Bucureşti, s. a IV-a civ., sent. nr. 1196 din 20.09.2017, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti la data de 15.11.2016, creditoarea [...] SRL a solicitat, în contradictoriu cu debitorul N.N.M. şi cu terţul poprit C.E. SRL, să se valideze poprirea înfiinţată în dosarul de executare silită nr. [...]/2013 al B. P.N.I.

În motivare, creditoarea a arătat, în esenţă, că terţul poprit nu şi-a îndeplinit obligaţiile ce îi reveneau. În drept, a invocat art. 789 şi urm. NCPC.

Prin sentinţa civilă nr. 5202/04.05.2016, Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti a dispus declinarea competenţei de soluţionare a cererii în favoarea Judecătoriei Sectorului 4 Bucureşti.

Pentru a pronunţa această sentinţă civilă, instanţa a reţinut următoarele:

În temeiul titlului executoriu – contract nr. [...]/03.01.2009, a fost începută executarea silită la cererea creditoarei [...] SRL împotriva debitorului N.N.M. în cadrul dosarului nr. [...]/2013 al B. P.N.I.

Sub aspectul competenţei teritoriale, instanţa a reţinut că, potrivit art. 789 alin. (1) NCPC (în forma în vigoare la data începerii executării silite – 02.04.2013), competentă să soluţioneze cererea de validare a popririi este instanţa de executare. În vederea stabilirii legii aplicabile *rationae temporis* cu privire la instanţa de executare, instanţa a reţinut că, potrivit dispoziţiilor art. 25 alin. (1) NCPC, procesele în curs de judecată, precum şi executările silite începute sub legea veche rămân supuse acelei legi, iar potrivit dispoziţiilor art. 622 alin. (2) NCPC, executarea silită începe odată cu sesizarea organului de executare, potrivit dispoziţiilor prezentei cărţi, dacă prin lege specială nu se prevede altfel.

În speţă, cererea de executare silită a fost înregistrată la B. P.N.I. la data de 02.04.2013.

Prin Decizia Curţii Constituţionale nr. 348/2014 au fost declarate neconstituţionale prevederile art. 650 alin. (1) NCPC, potrivit cărora instanţa de executare este instanţa în a cărei circumscripţie se află sediul executorului judecătoresc care face executarea. De la data publicării Deciziei Curţii Constituţionale în M. Of. nr. 529 din 16.07.2014, dispoziţiile art. 650 alin. (1) NCPC, declarate neconstituţionale, nu au mai produs efecte juridice. Astfel, în cazul cererii de validare poprire ce face obiectul prezentei cauze, instanţa de executare se stabileşte prin raportare la competenţa teritorială de drept comun, reglementată de prevederile art. 107 NCPC. Aşadar, faţă de împrejurarea că domiciliul debitorului N.N.M. este situat în [...] şi având în vedere că prevederile art. 789 alin. (1) NCPC reglementează un caz de competenţă teritorială exclusivă şi de ordine publică, de la care părţile nu pot deroga, în temeiul dispoziţiilor art. 132 NCPC, instanţa a admis excepţia de necompetenţă teritorială a Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti, invocată din oficiu, şi a dispus declinarea competenţei de soluţionare a prezentei cauze, având ca obiect validare poprire, în favoarea Judecătoriei Sectorului 4 Bucureşti.

Pe rolul Judecătoriei Sectorului 4 Bucureşti cauza a fost înregistrată sub nr. [...]/4/2017 la data de 14.06.2017.

La termenul din 11.07.2017, în temeiul art. 131 NCPC, această instanţă a invocat din oficiu excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 4 Bucureşti.

Prin sentinţa civilă nr. 8931/11.07.2017, Judecătoria Sectorului 4 a admis excepţia necompetenţei teritoriale, invocată din oficiu, a declinat competenţa de soluţionare a cererii în favoarea Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti, a constatat ivit conflictul negativ de competenţă şi a dispus înaintarea dosarului la Tribunalul Bucureşti, instanţa în drept să hotărască asupra conflictului de competenţă.

Pentru a pronunţa această sentinţă civilă, instanţa a reţinut următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 02.04.2013 pe rolul B. P.N.I., creditoarea [...] SRL a solicitat executarea silită a debitorului N.N.M., în temeiul titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/03.01.2009.

Prin încheierea din data de 12.04.2013, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în dosarul cu nr. [...]/300/2013, s-a dispus încuviinţarea executării silite în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2013 al B. P.N.I. La data de 25.10.2016 s-a dispus înfiinţarea popririi în dosarul sus-menţionat, adresa de înfiinţare a popririi fiind comunicată terţului poprit la data de 01.11.2016, astfel cum rezultă din dovada de comunicare anexată.

Potrivit dispoziţiilor art. 248 NCPC, instanţa se va pronunţa mai întâi asupra excepţiilor de procedură şi asupra celor de fond care fac inutilă administrarea de probe sau cercetarea în fond a cauzei. Conform art. 789 alin. (1) NCPC, anterior republicării, dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea poririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmărită a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi.

Instanţa a reţinut că, potrivit art. 650 alin. (1) NCPC, în forma anterioară declarării neconstituţionale a acestuia prin Decizia nr. 348/2014, publicată în M. Of. nr. 529 din 16.07.2014, instanţa de executare era judecătoria în circumscripţia căreia se afla sediul biroului judecătoresc care face executarea. Totodată, instanţa a constatat că dispoziţiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor şi executărilor silite începute după intrarea în vigoare a acesteia, astfel cum prevăd dispoziţiile art. 24 NCPC.

Or, în cauza de faţă, executarea silită a început odată cu sesizarea executorului judecătoresc la data de 02.04.2013, astfel cum prevede art. 622 alin. (2) NCPC, astfel încât aceasta va fi supusă dispoziţiilor procedurale în vigoare la momentul declanşării acesteia.

Intervenirea Deciziei Curţii Constituţionale nr. 348/2014 nu poate avea niciun efect asupra executărilor silite aflate în curs şi pentru care s-a depus cererea de încuviinţare a executării la data publicării acesteia în Monitorul Oficial, întrucât aceasta produce efecte „numai pentru viitor", cum anterior a fost arătat, nu şi cu privire la situaţiile juridice trecute sau aflate în curs de desfăşurare. În cazul executărilor silite în curs, competenţa organului de executare şi, implicit şi mediat, competenţa instanţei de executare a fost fixată la data sesizării acesteia din urmă cu cererea de încuviinţare a executării silite şi – cu singura excepţie a cauzei în care a fost ridicată excepţia de neconstituţionalitate – competenţa instanţei de executare prevăzute de art. 650 alin. (1) NCPC, legal dobândită la data sesizării sale cu cererea de încuviinţare a executării silite, rămâne aplicabilă pentru întreaga durată a executării silite.

Noile reguli de drept tranzitoriu prevăzute în cuprinsul art. 24 şi urm. NCPC au ca scop asigurarea unei judecăţi sau executări silite unitare, prin aplicarea aceloraşi norme juridice, în vigoare, după caz, la data începerii procesului sau la data începerii executării silite, garantând astfel stabilitatea şi previzibilitatea raporturilor juridice procesuale. A fost aşadar abandonat vechiul sistem, al izolării actelor de procedură, legea aplicabilă fiind stabilită în raport de fiecare act de procedură în parte (*tempus regit actum*), prevăzut de art. 725 alin. (1) CPC 1865.

Ca atare, întrucât prezenta cerere de încuviinţare a executării silite a fost depusă la data de 02.04.2013, anterior publicării deciziei amintite, astfel cum rezultă din data certă aplicată cererii, competenţa de soluţionare a prezentei cauze se determină

potrivit art. 650 alin. (1) NCPC, dispoziţie legală în vigoare la momentul sesizării organului de executare. Astfel, instanţa de executare este judecătoria în a cărei rază teritorială se află sediul executorului judecătoresc care face executarea, respectiv Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti.

Această concluzie se întemeiază şi pe dispoziţiile art. 24 NCPC, potrivit cărora dispoziţiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor şi executărilor silite începute după intrarea în vigoare a acesteia. Prin urmare, executarea silită fiind declanşată anterior modificării normei de competenţă prin Legea nr. 138/2014, în vigoare începând cu 20.10.2014, noua normă de competenţă nu este aplicabilă în prezenta cauză. Prin urmare, întrucât sediul B. P.N.I. era, la momentul declanşării executării silite, în [...], Sector 2, Bucureşti, iar încuviinţarea executării silite a fost dispusă de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, astfel cum rezultă din încheierea din data de 12.04.2013, pronunţată în dosarul cu nr. [...], această din urmă instanţă este instanţa de executare. [...]

Pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, cauza a fost înregistrată sub nr. [...] la data de 30.08.2017.

Analizând actele şi lucrările aflate la dosarul cauzei, tribunalul a reţinut următoarele:

În prealabil, tribunalul a reţinut că în materia executării silite se aplică dispoziţiile speciale care reglementează această materie, inclusiv sub aspectul stabilirii competenţei instanţei de executare.

Tribunalul a mai reţinut că obiectul prezentei cauze este validare poprire, rezultând neîndoielnic că ne aflăm în prezenţa unei executări silite declanşate anterior pronunţării Deciziei nr. 348/2014, publicată în M. Of. nr. 529 din 16.07.2014, de către Curtea Constituţională a României, respectiv la data de 02.04.2013, prin cererea înregistrată. Pe această cale, aşadar, tribunalul este chemat să stabilească, pe baza probelor care se găsesc la dosar, instanţa competentă să soluţioneze cererea în validarea popririi, dintre cele două aflate în conflict de competenţă. A mai reţinut tribunalul că executarea silită a fost încuviinţată prin încheierea din data de 12.04.2013, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, în dosarul cu nr. [...]/300/2013.

Aşa fiind, faţă de actele aflate la dosarul de executare silită, amintite, în mod corect a observat şi reţinut instanţa de fond că la data publicării Deciziei Curţii Constituţionale nr. 348/2014 executarea silită era în derulare, fiind deja stabilită instanţa de executare silită potrivit regulilor de procedură civilă contemporane declanşării acesteia, potrivit principiului *tempus regit actum*.

Asupra acestui aspect nu se poate statua ulterior, cu consecinţa alegerii altei instanţe de executare silită, diferită de aceea care a emis şi validat actele de executare, fără a se încălca principiul *tempus regit actum* şi principiul neretroactivităţii legii civile, consacrat de art. 24 NCPC, potrivit cărora dispoziţiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor şi executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare, corect aplicat de către Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti.

Pentru considerentele care preced, tribunalul, văzând şi dispoziţiile art. 135 alin. (1) şi (4) NCPC, a stabilit competenţa teritorială de soluţionare a pricinii în favoarea Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti, corect sesizată de către reclamantă.

77. Validarea popririi. Competenţa instanţei de executare. Eroare materială în relaţiile privind domiciliul debitorului. Lipsa efectelor în stabilirea instanţei de executare

Dispoziţiile legale cu caracter special care reglementează competenţa teritorială exclusivă de soluţionare a cererii având ca obiect validarea popririi sunt reprezentate de prevederile art. 790 NCPC, potrivit cărora competenţa de soluţionare a cererii având ca obiect validare poprire aparţine instanţei de executare.

Conform prevederilor art. 651 alin. (1) NCPC, instanţa de executare este judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.

În măsura în care în adresa comunicată instanţei referitor la domiciliul debitorului s-a strecurat o eroare materială cu privire la sectorul în care este situat domiciliul, instanţa de executare va fi stabilită în conformitate cu domiciliul real, eroarea materială neinfluenţând aplicarea criteriului legal prevăzut de art. 651 alin. (1) NCPC şi neproducând efecte în concret.

Tribunalul Bucureşti, s. a IV-a civ., sent. nr. 728 din 17.05.2017, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti la data de 10.06.2016, creditoarea [...] SA a solicitat, în contradictoriu cu debitorul C.C. şi terţul poprit [...], validarea popririi înfiinţate la data de 24.05.2016 de B.A.R.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat că terţul poprit nu a îndeplinit obligaţiile ce-i reveneau prin efectuarea popririi, conform prevederilor art. 786 NCPC. În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 789-791 NCPC.

Prin sentinţa civilă nr. 60/10.01.2017, Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti a admis excepţia necompetenţei teritoriale şi a dispus declinarea competenţei de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti.

Pentru a hotărî astfel, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 790 alin. (1) NCPC, „Dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi".

Potrivit art. 651 alin. (1) NCPC, în forma adoptată prin Legea nr. 138/2014 şi în urma republicării noului Cod de procedură civilă, instanţa de executare este judecătoria în circumscripţia căreia se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel (...), iar conform alin. (2), de asemenea, modificat prin legea menţionată anterior, instanţa de executare soluţionează contestaţiile la executare, precum şi orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepţia celor date de lege în competenţa altor instanţe sau organe.

Interpretând coroborat aceste dispoziţii legale, rezultă că instanţa competentă să soluţioneze cererea de validare a popririi este reprezentată de instanţa de executare, care se determină potrivit art. 651 NCPC.

Instanţa a reţinut că data sesizării executorului judecătoresc cu cererea de executare silită este 01.02.2016, conform cererii de executare aflată la dosar, aşadar, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 138/2014, care a stabilit competenţa instanţei de executare ca fiind cea de la sediul debitorului.

Cum, în speţă, domiciliul debitorului este în Sectorul 1, după cum rezultă din relaţiile furnizate de C.G.M.B. – D.G.E.P. – M.B., adresa nr. [...]/26.09.2016, instanţa de executare este Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti la data de 30.03.2017, sub nr. [...]/299/2017.

Prin sentinţa civilă nr. 3024/20.04.2017, Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti a admis excepţia necompetenţei teritoriale, a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti, a constatat ivit conflictul negativ de competenţă, a suspendat judecata cauzei până la soluţionarea conflictului negativ de competenţă şi a dispus înaintarea dosarului Tribunalului Bucureşti, pentru pronunţarea regulatorului de competenţă.

Pentru a hotărî astfel, instanţa a reţinut următoarele:

În cazul cererii de validare a popririi, necompetenţa teritorială este de ordine publică, potrivit art. 129 alin. (2) pct. 3 NCPC, condiţiile invocării acesteia fiind reglementate de dispoziţiile art. 130 alin. (2) şi art. 132 alin. (1) NCPC.

De asemenea, instanţa a reţinut că, potrivit art. 790 şi art. 651 alin. (3) NCPC, competenţa de soluţionare a cererii având ca obiect validare poprire aparţine instanţei de executare. Având în vedere că cererea de executare silită a fost depusă la executorul judecătoresc la data de 01.02.2016, ulterior modificării dispoziţiilor art. 651 NCPC prin Legea nr. 138/2014, sunt aplicabile dispoziţiile art. 651 alin. (1) NCPC în forma în vigoare la acel moment, prevederi care stabileau ca instanţă de executare instanţa în raza căreia se află domiciliul sau, după caz, sediul debitorului.

Din referatul întocmit în cauză de grefierul delegat al instanţei, în urma accesării bazei de date a Direcţiei de Evidenţă a Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date, reiese că domiciliul debitorului C.C. se află în Sectorul 5 Bucureşti încă din data de 02.09.2014 (deci, inclusiv la data sesizării executorului judecătoresc – 01.02.2016).

S-a mai reţinut că acelaşi domiciliu al debitorului rezultă şi din înscrisurile aflate la dosarul nr. [...]/302/2017 al Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, la data de 09.05.2017, sub nr. [...].

Analizând conflictul negativ de competenţă ivit între Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti şi Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, tribunalul a reţinut următoarele:

Obiectul cererii formulate de creditoarea [...] SA, în contradictoriu cu debitorul C.C. şi cu terţul poprit [...], este reprezentat de validarea popririi înfiinţate la data de 24.05.2016 de B.A.R., în dosarul de executare nr. [...]/2016.

Dispoziţiile legale cu caracter special care reglementează competenţa teritorială exclusivă de soluţionare a cererii de faţă sunt reprezentate de prevederile art. 790 NCPC, potrivit cărora competenţa de soluţionare a cererii având ca obiect validare poprire aparţine instanţei de executare. Conform prevederilor art. 651 alin. (1) NCPC,

în reglementarea în vigoare la data declanşării executării silite (01.02.2016), instanţa de executare este judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Astfel cum rezultă din referatele întocmite în cauză de grefierii delegaţi ai instanţelor, în urma accesării bazei de date a Direcţiei de Evidenţă a Persoanelor şi Administrarea Bazelor de Date, începând cu data de 02.09.2014, domiciliul debitorului C.C. este în Bucureşti, [...] Sectorul 5.

Împrejurarea că în cuprinsul adresei nr. [...]/26.09.2016 emise de C.G.M.B. – D.G.E.P. – M.B. a fost indicat Sectorul 1 în loc de Sectorul 5 nu poate determina competenţa teritorială a Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti în soluţionarea cauzei de faţă, menţiunea respectivă fiind, în mod evident, o eroare materială, atât timp cât aceeaşi adresă figurează în Sectorul 5, potrivit tuturor celorlalte informaţii solicitate de instanţe, fiind de notorietate faptul că artera de circulaţie C.F. este situată în Sectorul 5 al Municipiului Bucureşti.

Or, atât timp cât prevederile art. 790 coroborat cu art. 651 alin. (1) NCPC stabilesc competenţa teritorială exclusivă a judecătoriei în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, rezultă că, în speţă, competenţa de soluţionare a cauzei aparţine Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti, în a cărei circumscripţie se află sediul debitorului C.C.

Tribunalul a constatat aşadar că, în ceea ce priveşte instanţa competentă să soluţioneze prezenta cerere de validare poprire, aceasta este Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, în raza teritorială a căreia este situat domiciliul debitorului, aceasta fiind instanţa de executare competentă să soluţioneze toate cererile şi incidentele survenite pe parcursul executării silite declanşate în dosarul de executare nr. [...]/2016.

78. Validarea popririi. Termenul de formulare a cererii. Mod de calcul în cazul popririi unor sume datorate în mod periodic de către terţul poprit debitorului

Potrivit art. 787 alin. (1) pct. 1 NCPC, „În termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, terţul poprit este obligat: 1. să consemneze suma de bani, dacă creanţa poprită este exigibilă, sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite şi să trimită dovada executorului judecătoresc, în cazul popririi înfiinţate pentru realizarea altor creanţe decât cele arătate la pct. 2", iar potrivit art. 790 alin. (1) NCPC, „Dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi".

Din coroborarea acestor dispoziţii rezultă că termenul de o lună pentru a solicita validarea popririi începe să curgă de la data la care terţul avea obligaţia de a consemna sumele poprite.

În ipoteza în care este vorba despre sume datorate de terţ debitorului în mod periodic, termenul curge de la data primei scadenţe, adică de la data la care terţul, în calitate de angajator, avea obligaţia de a plăti debitorului prima sumă lunară.

Împrejurarea că terţul poprit are obligaţii cu caracter succesiv nu impietează asupra necesităţii respectării termenului de o lună, astfel că acest termen începe să curgă de la data primei scadenţe. Continuând raţionamentul, doar dacă, prin ipoteză, terţul şi-ar fi îndeplinit obligaţia de consemnare a sumei din prima lună ulterioară înfiinţării popririi, dar nu şi-ar fi îndeplinit-o cu privire la cea din următoarea lună, s-ar fi putut susţine că termenul curge de la neîndeplinirea obligaţiei de consemnare a unei alte sume decât cea din luna imediat următoare înfiinţării popririi.

Ca atare, trebuie avute în vedere cele reţinute prin Decizia nr. 7/2013 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în M. Of. nr. 263 din 10.05.2013, în sensul că termenul de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, în care creditorul, debitorul sau organul de executare poate sesiza instanţa de executare în vederea validării popririi, este un termen imperativ (peremptoriu), legal, fix şi absolut, a cărui nerespectare atrage sancţiunea decăderii.

Tribunalul Teleorman, dec. nr. 531 din 17.06.2016, definitivă, www.jurisprudenta.com

Prin sentinţa civilă nr. 334/21.03.2016, Judecătoria V. a admis excepţia tardivităţii cererii invocată din oficiu şi a respins ca tardivă cererea de validare a popririi, formulată de creditoarea B.T. SA, prin B.T. – Sucursala A., în contradictoriu cu debitorii B.I., şi B.A. şi terţul poprit V.I. SRL.

Pentru a pronunţa această soluţie, prima instanţă a reţinut că, la data de 22.08.2014, creditorul B.T. SA a solicitat BEJ D.P.V. punerea în executare a titlurilor executorii reprezentate de contractul de credit nr. [...]/14.09.2007, contractul de fideiusiune nr. [...]/FID/01/07.04.2009, contractul de credit nr. [...]/17.09.2009, contractul de fideiusiune nr. [...]/FID/01/12.07.20011, contractul de credit nr. [...]/21.06.2007, contractul de fideiusiune nr. [...]/FID/01/17.06.2010, modificate şi completate prin acte adiţionale, formându-se în acest sens dosarul de executare nr. [...]/2014 pe rolul acestui birou de executor judecătoresc, aşa cum reiese din încheierea din data de 17.09.2014.

Prin adresa din data de 07.12.2015, întocmită de către BEJ D.P.V. şi comunicată terţului poprit la data de 11.12.2015, executorul judecătoresc a dispus înfiinţarea popririi în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2014, solicitându-se terţului poprit V.I. SRL indisponibilizarea sumelor datorate de către acesta debitorilor B.I. şi B.A., până la concurenţa sumei totale de 1.412.286,32 lei (debit şi cheltuieli de executare).

În ceea ce priveşte termenul de o lună impus de legiuitor pentru introducerea cererii de validare poprire, instanţa a apreciat că acest termen este unul legal, imperativ şi absolut, impus de o normă imperativă tocmai pentru a se lămuri raporturile juridice dintre părţile raportului execuţional.

Sancţiunea nerespectării unui astfel de termen este prevăzută de dispoziţiile art. 185 alin. (1) NCPC, care stipulează că, „atunci când un drept procesual trebuie exercitat într-un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercitarea dreptului, în afară de cazul în care legea dispune altfel", natura acestui termen, respectiv de decădere, fiind consacrată de textul legal menţionat mai sus, prin expresia „cel mult o lună".

Raportând prevederile legale la situaţia de fapt expusă, instanţa a reţinut că, în speţă, creditorul solicită validarea popririi înfiinţate prin adresa din 07.12.2015, comunicată terţului poprit la 11.12.2015. Începând cu această din urmă dată, sau cel târziu la 5 zile de la această dată, a început să curgă termenul de o lună înăuntrul căruia creditorul putea formula cererea de validare a popririi, astfel încât termenul a expirat la 18.01.2016. Având în vedere că prezenta cerere de validare poprire a fost trimisă spre înregistrare, prin curierat, la data de 22.01.2016, cu nerespectarea termenului de o lună prevăzut de art. 789 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 790 alin. (1)], în raport de adresa de înfiinţare a popririi din 11.12.2015, instanţa a admis excepţia tardivităţii invocată din oficiu şi a respins cererea de chemare în judecată ca fiind tardiv formulată.

Împotriva acestei sentinţe creditoarea a formulat apel, prin care a solicitat admiterea apelului, anularea sentinţei şi trimiterea cauzei spre rejudecare.

În motivarea apelului s-a arătat că sumele datorate de debitorii popriţi şi care trebuie reţinute prin executare silită sunt scadente lunar, periodic şi sunt supuse reţinerii succesive până la realizarea integrală a creanţei urmărite. Executarea silită prin poprirea veniturilor salariale este o executare ce se realizează succesiv, lunar, datorită caracterului periodic al sumelor poprite.

Apelanta creditoare a arătat că, din această perspectivă, cererea nr. [...]/22.01.2016 de validare a popririi a fost formulată în termenul prevăzut de lege.

În drept, apelul a fost întemeiat pe dispoziţiile art. 791, art. 466 şi art. 468 coroborate cu art. 49 şi art. 150 NCPC.

Analizând actele şi lucrările cauzei, tribunalul a constatat că apelul este neîntemeiat.

Aşa cum a reţinut prima instanţă şi nefiind contestat din partea creditoarei, prin adresa din data de 07.12.2015, întocmită de către BEJ D.P.V. şi comunicată terţului poprit la data de 11.12.2015, executorul judecătoresc a dispus înfiinţarea popririi în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2014, solicitându-se terţului poprit V.I. SRL indisponibilizarea sumelor datorate de către acesta debitorilor B.I. şi B.A., până la concurenţa sumei totale de 1.412.286,32 lei (debit şi cheltuieli de executare).

Potrivit art. 786 alin. (1) pct. 1 NCPC [în prezent, art. 787 alin. (1) pct. 1], „în termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, terţul poprit este obligat: 1. să consemneze suma de bani, dacă creanţa poprită este exigibilă, sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite şi să trimită dovada executorului judecătoresc, în cazul popririi înfiinţate pentru realizarea altor creanţe decât cele arătate la pct. 2", iar potrivit art. 789 NCPC (în prezent, art. 790), „dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când

terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi".

Din coroborarea art. 786 alin. (1) pct. 1 NCPC [în prezent, art. 787 alin. (1) pct. 1] şi art. 789 NCPC [în prezent, art. 790] rezultă că termenul de o lună pentru a solicita validarea popririi începe să curgă de la data la care terţul avea obligaţia de a consemna sumele poprite. În cauză, fiind vorba de sume datorate de terţ debitorului în mod periodic, termenul curge de la data primei scadenţe a sumei respective, adică de la data la care terţul, în calitate de angajator, avea obligaţia de a plăti debitorului suma lunară respectivă.

Instanţa a respins argumentul apelantei creditoare potrivit căruia, fiind vorba de sume periodice, şi executarea prin reţinerea sumelor are caracter succesiv, ceea ce ar face neîmplinit termenul de o lună prevăzut de lege.

Împrejurarea că terţul poprit are obligaţii cu caracter succesiv nu impietează asupra necesităţii respectării termenului de o lună, astfel că acest termen începe să curgă de la data primei scadenţe. Continuând raţionamentul, doar dacă, prin ipoteză, terţul şi-ar fi îndeplinit obligaţia de consemnare a sumei din prima lună ulterioară înfiinţării popririi, dar nu şi-ar fi îndeplinit-o cu privire la cea din următoarea lună, s-ar fi putut susţine că termenul curge de la neîndeplinirea obligaţiei de consemnare a unei alte sume decât cea din luna imediat următoare înfiinţării popririi.

Ca atare, trebuie avute în vedere cele reţinute prin Decizia nr. 7 din 15.04.2013 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, pronunţată în soluţionarea recursului în interesul legii, în sensul că termenul de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, în care creditorul, debitorul sau organul de executare poate sesiza instanţa de executare în vederea validării popririi, este un termen imperativ (peremptoriu), legal, fix şi absolut, a cărui nerespectare atrage sancţiunea decăderii.

Pe cale de consecinţă, constatând că apelanta creditoare nu a respectat termenul de o lună, calculat de la data la care terţul poprit trebuia să-şi îndeplinească obligaţia de a consemna sumele datorate de către acesta debitorului, tribunalul, reţinând că prima instanţa a admis în mod întemeiat excepţia tardivităţii, în temeiul art. 480 alin. (1) NCPC, a respins ca neîntemeiat apelul.

79. Validarea popririi. Termenul de formulare a cererii. Analiza momentului de la care curge termenul în cazul constatării relei-credinţe a terţului poprit

Potrivit art. 790 alin. (1) NCPC, dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmărită, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi.

Termenul de o lună pentru validarea popririi curge de la intervalul de 15 zile când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma.

Câtă vreme la momentul înfiinţării popririi s-a comunicat executorului judecătoresc de către terţul poprit sold 0 al contului debitorului, în momentul

intervenirii solvabilităţii debitorului, terţul poprit era ţinut de a consemna sau plăti sumele sau a-l încunoştinţa pe executorul judecătoresc despre stingerea unei alte obligaţii de plată, acesta din urmă putând acţiona în consecinţă.

În lipsa unei încunoştinţări a executorului judecătoresc sau a creditorului despre solvabilitatea intervenită, aceştia nu pot fi sancţionaţi pentru lipsa de acţiune în validarea popririi.

Deşi executorul judecătoresc are la îndemână posibilităţile oferite de dispoziţiile art. 660 şi art. 787 NCPC, cum terţul poprit a fost de rea-credinţă, acţionând în recuperarea propriilor creanţe, termenul de formulare a cererii de validare a popririi va fi analizat în raport de data când terţul poprit a comunicat situaţia contului.

Tribunalul Bucureşti, s. a V-a civ., dec. nr. 3340/A din 15.09.2016, definitivă, www.rolii.ro

Prin acţiunea înregistrată la data de 05.05.2015, reclamanta G.D. SRL a solicitat instanţei, în contradictoriu cu intimata debitoare D.I.T. SRL şi terţul poprit C.E.B. (R) SA, validarea popririi înfiinţate la data de 18.06.2013 şi comunicate terţului poprit la data de 27.06.2013, până la concurenţa sumei de 18.091,95 lei, în dosarul de executare nr. [...]/2013 al BEJ C.S.A.

În motivarea acţiunii, s-a arătat, în esenţă, că, deşi terţul poprit a primit adresa de înfiinţare a popririi, acesta nu a îndeplinit obligaţia legală de a indisponibiliza sumele de bani care, în perioada 10.09.2010-25.08.2014, au intrat în contul debitoarei intimate. S-a mai arătat că, abia la data de 06.04.2015, executorul judecătoresc a luat cunoştinţă de neîndeplinirea obligaţiilor de către terţul poprit.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 789-791 NCPC (...).

La data de 08.06.2015, terţul poprit a formulat întâmpinare, prin intermediul căreia a invocat excepţia tardivităţii, iar pe fond, a solicitat respingerea acţiunii, ca neîntemeiată. Pe fondul cauzei, s-a arătat că sumele cu care contul curent al debitorului se alimentează sunt destinate rambursării ratelor de credit scadente, cu prioritate faţă de alţi creditori.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 205 NCPC.

La data de 29.06.2015, reclamanta creditoare a formulat răspuns la întâmpinare, solicitând instanţei respingerea excepţiei tardivităţii şi înlăturarea apărărilor terţului poprit. S-a arătat că, abia în luna aprilie a anului 2015, executorul a comunicat reclamantei că terţul poprit nu a respectat obligaţia de indisponibilizare a sumelor de bani, astfel încât reclamanta nu avea posibilitatea de a introduce o cerere de validare a popririi decât după momentul în care a luat cunoştinţă de faptul că terţul poprit nu a îndeplinit obligaţia legală. Aşadar, s-a susţinut că termenul de 3 luni începe să curgă la momentul la care creditorul ia cunoştinţă de neîndeplinirea obligaţiei legale de către terţul poprit.

Prin sentinţa civilă nr. [...]/02.09.2015, Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti a admis excepţia tardivităţii invocată prin întâmpinare şi a respins cererea de validare poprire, ca tardiv formulată.

Pentru a pronunţa această sentinţă, instanţa de fond a reţinut că [...] în conformitate cu dispoziţiile art. 790 alin. (1) NCPC, dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile

ce îi revin, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data de când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi.

Având în vedere perioada la care face referire reclamanta, respectiv 10.09.2013-25.08.2014, în cuprinsul căreia se susţine că terţul poprit nu a indisponibilizat sumele intrate în contul debitoarei şi văzând că, potrivit dispoziţiilor art. 790 NCPC, termenul de o lună curge cel mai târziu de la data de 25.08.2014 – dată la care o sumă a intrat în contul debitoarei, conform susţinerilor creditoarei, termenul prevăzut de art. 790 NCPC s-a împlinit la data de 25.09.2014. Instanţa a înlăturat ca neîntemeiată susţinerea reclamantei, conform căreia termenul curge de la data la care creditorul ia cunoştinţă de nerespectarea obligaţiei, faţă de dispoziţiile exprese ale art. 790 NCPC precitat.

Împotriva acestei sentinţe a formulat apel creditoarea, solicitând admiterea apelului, anularea sentinţei apelate în sensul respingerii excepţiei tardivităţii şi admiterea cererii de validare poprire aşa cum a fost formulată.

În motivarea apelului, apelanta creditoare a susţinut că instanţa de fond în mod greşit a stabilit ca dată pentru curgerea termenului de validare poprire data la care creditorul a luat cunoştinţă de nerespectarea obligaţiei de plată, deşi termenul de o lună de la care terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma era cunoscut doar de către acesta, nu şi de creditor sau executorul judecătoresc, interpretarea instanţei de fond fiind incorectă şi lăsând fără efecte juridice prevederea legală conţinută în art. 790 alin. (1) NCPC.

Apelanta a susţinut că data la care terţul poprit trebuia să consemneze suma urmăribilă a devenit cunoscută în aprilie 2015, fiind în imposibilitatea de a afla această dată, cererea de validare poprire fiind formulată la o lună de la data la care a luat cunoştinţă, executorul judecătoresc neavând obligaţia ca, după ce a adus la cunoştinţă înfiinţarea popririi, să verifice dacă terţii popriţi au făcut plata.

La data de 10.05.2016, terţul poprit a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, câtă vreme a comunicat executorului judecătoresc informaţiile solicitate despre sumele de bani aflate în conturile debitorului, fără ca executorul judecătoresc sau creditorul să solicite validarea popririi în interiorul termenului impus de art. 790 alin. (1) NCPC.

Analizând sentinţa apelată din perspectiva motivelor de apel, tribunalul a constatat că aceste critici sunt fondate, pentru următoarele considerente:

Prin adresa emisă de terţul poprit C.E.B. SA, sub nr. [...]/01.07.2013, aceasta a informat BEJ C.S.A. despre împrejurarea că a înfiinţat poprirea asupra conturilor debitorului, cu menţiunea că asupra aceluiaşi cont au mai fost înfiinţate anterior popriri, la cererea creditorului A.F.P. Sector 1. Urmare a solicitării BEJ C.S.A. din data de 27.03.2015, terţul poprit a transmis extrasele de cont pe perioada 27.06.2013 până la zi, respectiv 06.04.2015, din cuprinsul acestora rezultând că prin contul debitorului s-au desfăşurat operaţiuni bancare prin care s-a alimentat contul cu sume de bani din care s-au reţinut de către terţul poprit sume reprezentând rambursare credit şi dobânzi aferente.

Înfiinţarea popririi presupune existenţa a două raporturi juridice, între creditorul din faza executării silite şi debitorul acestuia şi între acesta din urmă şi propriul său debitor. Ca urmare a înfiinţării popririi ia naştere un nou raport juridic, între creditor

şi debitorul debitorului urmărit, devenit terţ poprit prin prisma obligaţiei acestuia de a consemna suma urmăribilă.

Potrivit art. 790 alin. (1) NCPC, „Dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmărită, poate sesiza instanţa de executare în vederea validării popririi".

Termenul de o lună pentru validarea popririi curge de la intervalul de 15 zile când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma, or, în speţă, deşi poprirea era înfiinţată, soldul creditor al debitorului fiind 0, iar prima alimentare a contului a fost la data de 10.09.2013, în lipsa unei încunoştinţări a executorului judecătoresc sau a creditorului despre solvabilitatea intervenită, nu pot fi sancţionaţi pentru lipsa de acţiune în validarea popririi.

Este adevărată susţinerea terţului poprit din întâmpinare, prin care invocă posibilităţile oferite executorului judecătoresc de dispoziţiile art. 660 şi art. 787 NCPC, însă câtă vreme s-a comunicat sold 0, iar poprirea a fost înfiinţată, executorul judecătoresc fiind încunoştinţat despre situaţia contului la momentul înfiinţării popririi, terţul poprit era ţinut de a consemna sau plăti sumele sau a-l încunoştinţa pe executorul judecătoresc despre stingerea unei alte obligaţii de plată, acesta din urmă putând acţiona în consecinţă. Cum terţul poprit a acţionat cu rea-credinţă, acţionând în recuperarea propriilor creanţe, situaţia contului fiind transmisă doar în data de 27.03.2015, tribunalul a apreciat că termenul în formularea cererii de validare poprire a fost respectat, câtă vreme această cerere a fost formulată la data de 30.04.2015, excepţia de tardivitate fiind nefondată.

Aşa cum s-a reţinut, în speţă există un raport juridic între debitor şi terţ poprit, câtă vreme a fost înfiinţată poprirea, s-a reţinut reaua-credinţă a terţului poprit în ce priveşte efectuarea plăţii sumelor poprite, situaţie faţă de care, în baza art. 480 alin. (2) NCPC, tribunalul a admis apelul, a anulat sentinţa apelată, a respins ca nefondată excepţia de tardivitate a cererii de validare poprire, a admis cererea şi a validat poprirea înfiinţată la terţul poprit pentru suma de 18.091,5 lei, obligând terţul poprit să îi plătească celui dintâi suma datorată debitorului urmărit.

NOTĂ

Faţă de modul de redactare a art. 790 alin. (1) NCPC, care prevede că cererea de validare a popririi se poate formula în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, apreciem că termenul de decădere *se calculează de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă*, indiferent de momentul la care creditorul sau executorul judecătoresc a luat cunoştinţă despre solvabilitatea debitorului sau despre conduita în concret a terţului poprit.

Eventualele argumente privind imposibilitatea creditorului sau a executorului judecătoresc de a acţiona în termen de o lună de la acel moment, faţă de conduita concretă a terţului poprit, care a acţionat cu rea-credinţă în raporturile cu executorul judecătoresc, pot fi invocate în susţinerea unei cereri de repunere în termen, formulate în condiţiile art. 186 NCPC şi analizate de instanţa învestită cu o atare cerere.

JURISPRUDENŢĂ

În practică s-a apreciat că **în situaţia în care terţul poprit şi-a nesocotit obligaţiile care îi incumbau şi, ulterior primirii adresei de înfiinţare a popririi, nu a procedat la consemnarea sumei de bani datorate debitorului, ci a liberat-o acestuia din urmă, termenul de formulare a cererii de validare a popririi curge de la data plăţii astfel efectuate. Legea nu condiţionează curgerea termenului de formulare a cererii de validare a popririi de cunoaşterea de către creditor a eventualei nerespectări de către terţul poprit a obligaţiilor ce îi incumbau, inclusiv prin liberarea sumei către debitor, astfel încât o eventuală împiedicare a creditorului de a acţiona din pricina necunoaşterii, în concret, a conduitei terţului poprit, concretizate prin plăţi efectuate direct către debitor, nu este de natură a afecta cursul termenului. O atare împrejurare poate fi invocată însă drept motiv pentru repunerea în termenul de formulare a cererii de validare a popririi.**

În acest sens, a se vedea sentinţa civilă nr. 7161/02.11.2018, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, definitivă prin decizia nr. 1491/15.05.2019, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, nepublicată.

Prin această sentinţă, instanţa a admis excepţia tardivităţii cererii de validare a popririi şi a respins cererea ca tardiv formulată, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 790 alin. (1) NCPC, „Dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi".

Aşadar, din dispoziţiile legale enunţate rezultă că, în situaţia în care terţul poprit nu-şi îndeplineşte obligaţiile ce-i revin, creditorul poate (în sensul că este lăsată la latitudinea sa această cale) să sesizeze instanţa în vederea validării popririi. În cazul în care creditorul înţelege să urmeze această cale, conform art. 790 alin. (1) NCPC, trebuie să formuleze cererea de validare în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă.

Conform art. 185 alin. (1) NCPC, când un drept procesual trebuie exercitat într-un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercitarea dreptului, în afară de cazul în care legea dispune altfel. Actul de procedură făcut peste termen este lovit de nulitate.

Din prevederile legale menţionate rezultă că, pentru a interveni sancţiunea decăderii, trebuie întrunite cumulativ următoarele condiţii: să existe un termen legal şi imperativ înăuntrul căruia trebuie exercitat dreptul procedural, partea să nu fi exercitat dreptul procedural înăuntrul acestui termen şi inexistenţa unei derogări exprese de la sancţiunea decăderii.

Verificând îndeplinirea acestor condiţii în cauza de faţă, instanţa a reţinut că termenul de o lună prevăzut de art. 790 alin. (1) NCPC este un termen legal imperativ, astfel cum s-a stabilit prin Decizia nr. 7/2013 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, obligatorie [prin referire la art. 460 alin. (1) CPC 1865, care avea dispoziţii similare, doar termenul era mai îndelungat – 3 luni]. Prin această decizie s-a admis recursul în interesul legii, iar în interpretarea şi aplicarea art. 460 alin. (1) CPC 1865, s-a

stabilit că termenul de 3 luni de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, în care creditorul, debitorul sau organul de executare poate sesiza instanţa de executare în vederea validării popririi, este un termen imperativ (peremptoriu), legal, fix şi absolut, a cărui nerespectare atrage sancţiunea decăderii.

În ceea ce priveşte cea de-a doua condiţie, din analiza dosarului de executare nr. [...]/2017, comunicat în copie de SCPEJ E.L. şi A., rezultă că prezenta cerere de validare a popririi nu a fost formulată de creditor în termenul de o lună impus de art. 790 alin. (1) NCPC.

În formularea acestei concluzii, instanţa a avut în vedere următoarele considerente:

Astfel cum rezultă din dovada de comunicare aflată la dosar, adresa de înfiinţare a popririi a fost comunicată terţului poprit la data de 05.12.2017, de la acel moment incumbându-i terţului poprit obligaţiile prevăzute de art. 787 alin. (1) pct. 1 NCPC. Conform dispoziţiilor legale anterior menţionate, în termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, terţul poprit este obligat: „1. să consemneze suma de bani, dacă creanţa poprită este exigibilă, sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite şi să trimită dovada executorului judecătoresc, în cazul popririi înfiinţate pentru realizarea altor creanţe decât cele arătate la pct. 2; 2. să plătească direct creditorului suma reţinută şi cuvenită acestuia, în cazul sumelor datorate cu titlu de obligaţie de întreţinere sau de alocaţie pentru copii, precum şi în cazul sumelor datorate cu titlu de despăgubiri pentru repararea pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrităţii corporale sau a sănătăţii. La cererea creditorului, suma îi va fi trimisă la domiciliul indicat sau, dacă este cazul, la reşedinţa indicată, cheltuielile de trimitere fiind în sarcina debitorului".

Sub acest aspect, instanţa a reţinut că obligaţiile instituite de dispoziţiile art. 787 alin. (1) NCPC vizează orice sumă datorată de terţul poprit debitorului, neavând relevanţă izvorul creanţei, poprirea fiind înfiinţată asupra tuturor sumelor de bani datorate debitorului, fără limitarea raporturilor la anumite contracte încheiate între terţul poprit şi debitor.

La data de 29.12.2017, terţul poprit a plătit debitorului suma de 55.750 lei, astfel cum rezultă din extrasul de cont aflat la dosar, împrejurare învederată, de altfel, şi de către terţul poprit prin precizările depuse la dosar. Această plată s-a realizat cu nesocotirea obligaţiilor care îi incumbau în calitate de terţ poprit, întrucât, astfel cum s-a reţinut anterior, ulterior primirii adresei de înfiinţare a popririi, terţul poprit era ţinut a plăti direct creditorului suma, în limita creanţei vizate de executarea silită, indiferent de contractul în baza căruia izvora obligaţia terţului poprit de plată către debitor.

Astfel, instanţa a constatat că de la acest moment, când terţul poprit, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, a început, cel mai târziu, să curgă termenul de o lună de formulare a cererii de validare a popririi, în condiţiile art. 790 alin. (1) NCPC, termenul, calculat în conformitate cu dispoziţiile art. 181 alin. (1) pct. 3 NCPC, expirând la data de 29.01.2018.

În consecinţă, instanţa a constatat că cererea de validare a popririi, expediată la data de 03.04.2018, astfel cum rezultă din menţiunile existente pe plicul cu care a fost transmisă acţiunea, a fost formulată după expirarea termenului de decădere

prevăzut de art. 790 alin. (1) NCPC, intervenind decăderea creditoarei din dreptul de a mai solicita validarea popririi.

Totodată, instanţa a constatat că textele de lege analizate nu condiţionează curgerea termenului de formulare a cererii de validare a popririi de cunoaşterea de către creditor a eventualei nerespectări de către terţul poprit a obligaţiilor ce îi incumbau, inclusiv prin liberarea sumei către debitor, astfel încât o eventuală împiedicare a creditorului de a acţiona din pricina necunoaşterii, în concret, a conduitei terţului poprit, concretizate prin plăţi efectuate direct către debitor, nu este de natură a afecta cursul termenului. Sub acest aspect, instanţa a reţinut că în speţă nici nu s-a formulat o cerere de repunere în termenul de formulare a cererii de validare a popririi în condiţiile art. 186 NCPC, în justificarea căreia să se fi invocat un atare motiv de repunere în termen, astfel încât instanţa nu a putut analiza cauza din această perspectivă.

30. Validarea popririi. Legala comunicare către terţul poprit a adresei de înfiinţare a popririi, condiţie pentru înfiinţarea popririi şi, implicit, pentru validarea popririi

Potrivit art. 781 alin. (1) NCPC, „Sunt supuse urmăririi silite prin poprire sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile incorporale urmăribile datorate debitorului ori deţinute în numele său de o a treia persoană sau pe care aceasta din urmă i le va datora în viitor, în temeiul unor raporturi juridice existente", iar potrivit art. 783 alin. (1) NCPC, „Poprirea se înfiinţează fără somaţie, în baza încheierii de încuviinţare a executării, prin adresă în care se va preciza şi titlul executoriu în temeiul căruia s-a înfiinţat poprirea, ce va fi comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 781 alin. (1), împreună cu încheierea de încuviinţare a executării (...)", iar conform alin. (2), „În adresa de înfiinţare a popririi i se va pune în vedere celei de-a treia persoane, care devine, potrivit alin. (1), terţ poprit, interdicţia de a plăti debitorului sumele de bani sau bunurile mobile pe care i le datorează ori pe care i le va datora, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligaţiei ce se execută silit".

Conform art. 787 alin. (1) pct. 1 NCPC, „În termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, terţul poprit este obligat: 1. să consemneze suma de bani, dacă creanţa poprită este exigibilă, sau după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite şi să trimită dovada executorului judecătoresc în cazul popririi înfiinţate pentru realizarea altor creanţe decât cele arătate la pct. 2".

Potrivit art. 790 alin. (1) şi (4) NCPC. „Dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare în vederea validării popririi", iar conform alin. (4), „Dacă din probele administrate rezultă că terţul poprit

îi datorează sume de bani debitorului, instanţa va da o hotărâre de validare a popririi, prin care îl va obliga pe terţul poprit să îi plătească creditorului, în limita creanţei, suma datorată debitorului, iar, în caz contrar, va hotărî desfiinţarea popririi".

Faţă de conţinutul dispoziţiilor art. 781-794 NCPC, în cadrul soluţionării cererii de validare a popririi se analizează măsura în care terţul poprit şi-a îndeplinit obligaţiile legale ce îi revin pe parcursul procedurii executării silite în această formă. Pentru îndeplinirea obligaţiilor legale este necesar în primul rând ca adresa de înfiinţare a popririi să fi fost legal comunicată terţului poprit.

În condiţiile în care înfiinţarea popririi nu i-a fost comunicată terţului poprit la sediul social şi acesta nu a cunoscut măsura luată, nu se poate valida poprirea înfiinţată în mâna terţului, poprirea nefiind în concret înfiinţată.

Tribunalul Bucureşti, s. a V-a civ., dec. nr. 2825/A din 08.07.2016, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti la data de 06.01.2015, creditoarea S.S., în contradictoriu cu debitorul I.M. şi terţul poprit [...] SRL, a solicitat instanţei validarea popririi înfiinţate în dosarul de executare nr. [...]/2013 al BEJA C., T. şi I.

În fapt, creditoarea a arătat că, prin adresa din data de 20.11.2014, BEJA C., T. şi I. a dispus terţului poprit înfiinţarea popririi asupra sumelor de bani pe care le datorează debitorul I.M. Având în vedere că terţul poprit nu a înţeles să se conformeze dispoziţiei de înfiinţare a popririi asupra tuturor veniturilor prezente şi viitoare ale debitorului I.M., până la concurenţa sumei de 9.992,72 euro şi 5.897,98 lei, a formulat acţiunea de faţă.

Prin sentinţa civilă nr. 6619/12.06.2015, Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti a admis cererea; a validat poprirea înfiinţată, prin adresa emisă în dosarul de executare nr. [...]/2013 al BEJA C., T., I., asupra veniturilor salariale ale debitorului, obţinute de la terţul poprit, până la concurenţa sumei de 9.992,72 euro, şi 5.897,98 lei, cu respectarea dispoziţiei art. 728 NCPC (în prezent, art. 729) şi l-a obligat pe terţul poprit la plata către creditoare a sumei de 20 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunţa această sentinţă, prima instanţă a reţinut următoarele:

În temeiul titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/10.05.2007, s-a pornit executarea silită împotriva debitorului, în cadrul căreia s-a decis înfiinţarea popririi asupra veniturilor acestuia de către BEJA C., T. şi I. în dosarul de executare nr. [...]/2013. Adresa de înfiinţare a popririi, emisă la data de 20.11.2014 în dosarul nr. [...]/2013 al executorului judecătoresc, a fost comunicată terţului poprit la data de 21.11.2014, aşa cum reiese din confirmarea de primire aflată la dosar. Terţul poprit nu s-a conformat cererii creditorului de înfiinţare a popririi.

Conform art. 789 alin. (4) NCPC, dacă din probele administrate rezultă că terţul poprit datorează sume de bani debitorului, va da o hotărâre de validare a popririi, prin care va obliga terţul poprit să plătească creditorului, în limita creanţei. Terţul poprit este angajatorul debitorului, astfel cum reiese din relaţiile comunicate de Casa Naţională de Pensii Publice executorului judecătoresc.

Împotriva acestei sentinţe, în termenul legal, terţul poprit M.C.H. SRL a formulat apel, prin care a solicitat schimbarea în tot a hotărârii atacate.

Prin precizarea din 16.09.2015, apelanta, cu privire la apelul promovat, a arătat următoarele:

Instanţa de fond a pronunţat o hotărâre nelegală şi netemeinică, având în vedere că M.H.C. SRL nu mai deţine calitatea de terţ poprit prevăzută de art. 780 NCPC, întrucât, începând cu data de 01.04.2015, între aceasta şi debitorul M.I. au încetat raporturile juridice. S-a precizat că, prin decizia nr. 01/01.04.2015, emisă de apelantă, a dispus încetarea contractului individual de muncă al debitorului M.I., conform prevederilor art. 55 lit. b) C.muncii. Astfel, la data judecării şi pronunţării sentinţei apelate – 12.06.2015 – debitorul M.I. nu mai avea calitatea de salariat al apelantei, astfel încât nu mai era îndeplinită condiţia prevăzută de art. 780 NCPC, respectiv existenţa raporturilor juridice între terţul poprit şi debitor.

Aşa cum rezultă din înscrisurile ataşate, terţului poprit i s-ar fi comunicat, la data de 24.11.2014, de către BEJA C., T. şi I., prin adresa emisă în dosarul de executare nr. [...]/2013, adresa înfiinţare poprire şi încheierea de încuviinţare a executării silite asupra salariului şi a veniturilor de natură salarială datorate debitorul M.I., până la concurenţa sumei de 9.992,72 euro şi 5.897,98 lei, în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/10.05.2007. În realitate, terţului poprit nu i-au fost comunicate înscrisurile sus-menţionate, agentul procedural al BEJA C., T. şi I. consemnând în mod eronat adresa sediului apelantei, respectiv al numărului apartamentului.

Astfel, din procesul-verbal de înmânare încheiat la data de 24.11.2014 reiese că „destinatarul este absent", iar actele au fost depuse la cutia poştală. Or, numărul apartamentului reţinut în procesul-verbal de înmânare este nr. 15 C, în loc de nr. 15 camera 1, astfel cum este consemnat în certificatul emis de O.N.R.C., unde se menţionează corect numărul de apartament, şi anume nr. 15 camera 1. Astfel, cu siguranţă, agentul procedural a depus actele executorului judecătoresc într-o altă cutie poştală, situaţie ce l-a împiedicat pe terţul poprit să răspundă solicitării acestuia de poprire a conturilor salariatului de la acea vreme, debitorul M.I.

Mai mult, în cadrul probei cu înscrisuri, urmează să se facă dovada că la data aşa-zisei comunicări a adresei executorului judecătoresc – reprezentantul legal, administratorul terţului poprit, dna [...], nu se afla în România (...).

Instanţa de fond a pronunţat o hotărâre nelegală şi netemeinică, în lipsa exercitării rolului său activ.

Astfel, conform principiului rolului activ al judecătorului, în vederea aflării adevărului şi a preîntâmpinării oricărei greşeli, reglementat de art. 22 NCPC, judecătorul este în drept să „dispună administrarea probelor pe care le consideră necesare".

Având în vedere şi condiţia legală prevăzută de art. 780 NCPC (în prezent, art. 781), instanţa de fond trebuia să dispună obligarea reclamantei să facă dovada îndeplinirii acestei condiţii, respectiv dovada existenţei calităţii de salariat a debitorului M.I. faţă de apelantă, aceasta fiind o condiţie esenţială a admiterii unei cereri de validare a popririi.

Aşa cum se cunoaşte, o simplă solicitare adresată Inspectoratului Teritorial de Muncă referitoare la debitorul M.I. ar fi dus la aflarea adevărului privind raporturile juridice dintre debitor şi terţul poprit.

În mod nelegal, fără o cercetare amănunţită a documentelor aflate la dosar şi fără a dispune administrarea probei din care să rezulte existenţa raporturilor juridice dintre terţul poprit şi debitor, instanţa de fond a soluţionat cauza la primul termen de judecată, pronunţând o sentinţa nelegală şi netemeinică.

Aşa cum reiese din adeverinţa nr. [...]/04.08.2015, singură lună în care debitorul a realizat venituri, pe perioada cuprinsă între emiterea adresei de validare (noiembrie 2014) şi data desfacerii contractului individual de muncă (01.04.2015), a fost luna ianuarie 2015, când acesta a realizat un venit brut de 500 lei, venit net 389 lei (...).

În drept, a invocat art. 728, art. 780, art. 789 alin. (3), art. 786 alin. (5) NCPC.

Creditoarea K.R. SRL a formulat întâmpinare, prin care se solicită respingerea apelului (...).

Potrivit dispoziţiilor art. 786 alin. (1) pct. 1 NCPC [în prezent, art. 787 alin. (1) pct. 1], terţul poprit are termen 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, să consemneze suma de bani sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite şi să trimită dovada executorului. *Per a contrario*, în situaţia în care se afla în imposibilitate de a da curs adresei de înfiinţare a popririi, terţului poprit îi revine obligaţia, în acelaşi termen de 5 zile, să îi comunice executorului judecătoresc motivul şi dovada pentru care nu se poate conforma. Dat fiind termenul scurt prevăzut de lege pentru introducerea acţiunilor de validare, în lipsa confirmării terţilor popriţi, există riscul pentru creditor/executor judecătoresc de a depăşi respectivul termen.

Raport la data comunicării adresei de înfiinţare a popririi, angajatorul ar fi trebuit să dea curs solicitării executorului începând cu luna aprilie 2015, şi anume să vireze cota proporţională din salariul debitoarei aferent lunii mai 2015 şi să înfiinţeze poprirea (...).

Analizând actele şi lucrările dosarului, având în vedere motivele de apel formulate, Tribunalul a reţinut următoarele:

În primul rând, tribunalul a constatat că, potrivit art. 781 alin. (1) teza I NCPC, incident în cauză, „Sunt supuse urmăririi silite prin poprire sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile incorporale urmăribile datorate debitorului ori deţinute în numele său de o a treia persoană sau pe care aceasta din urmă i le va datora în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente", iar potrivit art. 783 alin. (1) NCPC, „Poprirea se înfiinţează fără somaţie, în baza încheierii de încuviinţare a executării, prin adresă în care se va preciza şi titlul executoriu în temeiul căruia s-a înfiinţat poprirea, ce va fi comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 781 alin. (1), împreună cu încheierea de încuviinţare a executării (...)", iar conform alin. (2), „În adresa de înfiinţare a popririi i se va pune în vedere celei de-a treia persoane, care devine, potrivit alin. (1) terţ poprit, interdicţia de a plăti debitorului sumele de bani sau bunurile mobile pe care i le datorează ori pe care i le va datora, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligaţiei ce se execută silit".

Conform art. 787 alin. (1) pct. 1 NCPC, „În termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, terţul poprit este obligat: 1. să consemneze suma de bani, dacă creanţa poprită este exigibilă, sau după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite şi să trimită dovada executorului judecătoresc în cazul popririi înfiinţate pentru realizarea

altor creanţe decât cele arătate la pct. 2". Potrivit art. 790 NCPC, „Dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare în vederea validării popririi", iar conform alin. (4), „Dacă din probele administrate rezultă că terţul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanţa va da o hotărâre de validare a popririi prin care îl va obliga pe terţul poprit să îi plătească creditorului, în limita creanţei, suma datorată debitorului, iar, în caz contrar, va hotărî desfiinţarea popririi".

Faţă de conţinutul dispoziţiilor art. 781-794 NCPC, în cadrul soluţionării cererii de validare poprire se analizează măsura în care terţul poprit şi-a îndeplinit obligaţiile legale ce îi revin pe parcursul procedurii executării silite în această formă. Pentru îndeplinirea obligaţiilor legale este necesar în primul rând ca adresa de înfiinţare a popririi să fi fost legal comunicată terţului poprit.

Potrivit procesului-verbal de înmânare aflat la dosarul de fond, adresa de înfiinţare a popririi emisă la data de 20.11.2014 către terţul poprit [...] SRL a fost comunicată acestuia din urmă la data de 21.11.2014 în Bucureşti, Sector [...], nr. 15 C, iar potrivit certificatului constatator emis de O.N.R.C., sediul acestei societăţi era în Bucureşti, Sector [...], nr. 15, camera 1. Potrivit menţiunilor din acest proces-verbal, actele au fost depuse la cutia poştală, deoarece destinatarul sau persoana majoră din familie care locuieşte cu destinatarul sunt absenţi.

În aceste condiţii în care terţul poprit a dovedit că înfiinţarea popririi nu i-a fost comunicată la sediul social şi nu a cunoscut despre măsura luată, tribunalul a constatat că nu se poate valida poprirea înfiinţată în mâna terţului şi, cu atât mai puţin, o poprire care nici măcar nu a fost înfiinţată.

În plus, tribunalul a constatat că, potrivit deciziei nr. [...]/01.04.2015, emisă de terţul poprit, începând cu data de 01.04.2015, contractul individual de muncă al debitorului M.I. cu angajatorul [...] SRL a încetat, în baza art. 55 lit. b) C.muncii, iar potrivit adeverinţei nr. [...]/04.08.2015, în lunile noiembrie şi decembrie 2014, februarie şi martie 2015, debitorul nu a încasat venituri de la această societate, singurul venit net obţinut în perioada noiembrie 2014 – martie 2015 fiind în cuantum de 389 lei în luna ianuarie 2015. Astfel, s-a constatat şi faptul că, începând cu data de 01.04.2015, între terţul poprit şi debitor nu mai existau raporturi de muncă, care să justifice obligaţia celui dintâi de a consemna suma urmărită la dispoziţia creditoarei. Mai mult, tribunalul a reţinut că, potrivit certificatului de radiere emis de O.N.R.C. de pe lângă Tribunalul Bucureşti, a fost efectuată la data de 22.02.2016, în baza rezoluţiei nr. [...]/19.02.2016, radierea firmei M.C.H. SRL.

Faţă de toate aceste considerente, tribunalul a observat, contrar celor reţinute de prima instanţă, că în cauza dedusă judecăţii nu sunt realizate condiţiile impuse de textul legal evocat pentru validarea popririi înfiinţate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 480 alin. (2) NCPC, tribunalul a admis şi a schimbat în tot sentinţa apelată, în sensul că a respins cererea de validare a popririi, ca neîntemeiată.

31. Validarea popririi. Eliberarea sumei de către terţul poprit către debitor justifică validarea popririi. Încetarea raporturilor de muncă după înfiinţarea popririi nu împiedică validarea popririi dacă pentru o perioadă au fost îndeplinite condiţiile prevăzute de lege, respectiv terţul poprit nu şi-a îndeplinit obligaţiile care îi incumbau în această calitate şi, în concret, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului

Potrivit dispoziţiilor art. 790 alin. (1) NCPC, „Dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi".

Din interpretarea textului normativ sus-menţionat rezultă că validarea popririi este o procedură menită să sancţioneze conduita culpabilă a terţului poprit, care nu şi-a îndeplinit obligaţiile indicate de art. 787 NCPC, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit. Astfel, validarea popririi poate fi dispusă chiar în situaţia în care terţul poprit a efectuat plata sumei datorate.

Nu se poate susţine că încetarea raporturilor de muncă dintre debitor şi terţul poprit determină o imposibilitate de validare a popririi pentru perioada în care condiţiile indicate de textul legal menţionat erau îndeplinite.

Plata sumei urmărite către debitor poate determina în anumite situaţii, care nu vizează în mod necesar raporturi de muncă, încetarea raporturilor convenţionale dintre debitor şi terţul poprit. Or, şi în aceste împrejurări, dispoziţiile art. 790 alin. (1) NCPC permit validarea popririi.

Referinţa făcută, în cuprinsul art. 781 alin. (1) NCPC, la raporturi juridice existente vizează situaţia în care sunt supuse urmăririi silite prin poprire sume ce vor fi datorate în viitor.

Tribunalul Galaţi, dec. civ. nr. 466 din 25.04.2016, definitivă, www.jurisprudenta.com

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Galaţi, executorul judecătoresc T.S., pentru creditoarea N.B.G. SA, în contradictoriu cu debitorul S.G. şi terţul poprit I.S. SRL, a solicitat validarea popririi înfiinţate asupra veniturilor debitoarei datorate de terţul poprit.

În motivare, s-a arătat că a fost încuviinţată executarea silită a titlului executoriu până la concurenţa sumei de [...] lei, iar prin adresă s-a dispus înfiinţarea popririi sumelor de bani şi asupra veniturilor salariale. S-a învederat că terţul poprit nu şi-a îndeplinit obligaţiile prevăzute de art. 786 NCPC (în prezent, art. 787), deşi la dosar există dovada comunicării adresei de înfiinţare poprire, astfel că se impune validarea popririi.

Prin sentinţa civilă nr. 8[...]/2015, pronunţată de Judecătoria Galaţi, s-a respins cererea de validare a popririi ca neîntemeiată.

Instanţa a reţinut că una dintre condiţiile necesare pentru înfiinţarea popririi, care vizează raporturile juridice preexistente, este să existe o creanţă rezultată dintr-un raport obligaţional creat între creditorul debitorul poprit şi terţul poprit, acesta din urmă fiind dator primului.

Potrivit Raportului per salariat, a rezultat că debitorul a lucrat cu contract de muncă, înregistrat la I.T.M., la terţul poprit de la data 1x.1x.2012 până la data de 1x.0x.2015, când relaţiile de muncă cu terţul poprit au încetat şi toate drepturile salariale datorate au fost achitate. Pe cale de consecinţă, având în vedere că, în prezent, debitorul nu mai lucrează la terţul poprit, s-a apreciat că poprirea nu poate fi aplicată.

Împotriva sentinţei a declarat apel BEJ T.S.

Apelantul a apreciat că instanţa trebuia să admită cererea de validare a popririi pe veniturile debitorului pentru perioada în care acesta a fost salariat, conform înscrisurilor ataşate la dosar, dată fiind şi recunoaşterea terţului poprit.

Tribunalul Galaţi a reţinut că, date fiind dispoziţiile art. 787 NCPC, după cinci zile de la data comunicării popririi, respectiv începând cu data de 1x.0x.2015, terţul poprit avea obligaţia să consemneze sumele de bani, în limitele indicate de executor, până la data încetării raporturilor de muncă.

Potrivit dispoziţiilor art. 790 alin. (1) NCPC, „Dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi".

Din interpretarea textului normativ sus-menţionat rezultă că validarea popririi este o procedură menită să sancţioneze conduita culpabilă a terţului poprit, care nu şi-a îndeplinit obligaţiile indicate de art. 787 NCPC, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit. Astfel, validarea popririi poate fi dispusă chiar în situaţia în care terţul poprit a efectuat plata sumei datorate. Nu se poate susţine că încetarea raporturilor de muncă dintre debitor şi terţul poprit determină o imposibilitate de validare a popririi pentru perioada în care condiţiile indicate de textul legal menţionat erau îndeplinite. Este de remarcat, în acest context, că plata sumei urmărite către debitor poate determina, în anumite situaţii (care nu vizează în mod necesar raporturi de muncă), încetarea raporturilor convenţionale dintre debitor şi terţ poprit. Or, şi în aceste împrejurări, dispoziţiile art. 790 alin. (1) NCPC permit validarea popririi.

Referinţa făcută, în cuprinsul art. 781 alin. (1) NCPC, la raporturi juridice existente vizează situaţia în care sunt supuse urmăririi silite prin poprire sume ce vor fi datorate în viitor. Pentru această situaţie, este necesar, într-adevăr, ca, la momentul înfiinţării popririi, raporturile juridice dintre debitor şi terţ poprit să existe.

Potrivit art. 790 alin. (4) NCPC, „Dacă din probele administrate rezultă că terţul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanţa va da o hotărâre de validare a popririi, prin care îl va obliga pe terţul poprit să îi plătească creditorului, în limita creanţei, suma datorată debitorului, iar, în caz contrar, va hotărî desfiinţarea popririi".

În consecinţă, în temeiul art. 480 NCPC, a admis apelul declarat de BEJ T.S., a schimbat în tot sentinţa apelată şi, în consecinţă, a admis cererea de validare

poprire, a validat poprirea înfiinţată prin adresa din data de 0x.0x.201x, de BEJ T.S., în cota de 1/3 din venitul lunar pe care terţul poprit I.S. SRL l-a datorat debitorului S.G. în perioada 1x.0x.2015-1x.0x.2015, în limita sumei de 5.xxx lei şi l-a obligat pe terţul poprit să plătească creditoarei 1/3 din venitul lunar pe care l-a datorat debitorului în perioada respectivă, în limita creanţei.

JURISPRUDENŢĂ

Pentru analiza necesităţii verificării existenţei raporturilor de muncă dintre terţul poprit şi debitorul poprit la data înfiinţării popririi, iar nu la data soluţionării cererii de validare a popririi, *a se vedea şi decizia civilă nr. 3684/18.03.2016, pronunţată de Tribunalul Constanţa, www.jurisprudenta.com, prin care s-au reţinut următoarele:*

Este adevărat că pentru a fi aplicabile prevederile (...) privitoare la validarea popririi, se impune existenţa a două raporturi juridice: unul între creditor şi debitoare şi altul între terţul poprit şi debitoare. Însă verificarea existenţei acestor raporturi juridice trebuie să se raporteze la momentul înfiinţării popririi şi al datei când terţul poprit ar fi trebuit să vireze sumele de bani, iar nu la data pronunţării sentinţei de către instanţă. Aceasta, pentru că instanţa trebuie să verifice dacă terţul poprit avea obligaţia de a vira sumele către executorul judecătoresc la data când i-a fost comunicată adresa de înfiinţare a popririi şi, în consecinţă, dacă a încălcat obligaţia stabilită de lege în sarcina sa.

Interpretarea contrară ar face ca, după primirea adresei de înfiinţare a popririi, creditorul să poate libera debitorului sume mari şi ulterior să înceteze raporturile de muncă, fără a putea fi tras la răspundere, decât prin aplicarea unei amenzi.

82. Validarea popririi. Efectele hotărârii de validare a popririi. Inadmisibilitatea invocării în procedura validării de poprire a unor apărări care vizează fondul dreptului analizat în litigiul în care a fost pronunţată hotărârea pusă în executare. Analiza îndeplinirii de către executorul judecătoresc a obligaţiilor prevăzute de art. 787 NCPC. Procedura prevăzută de O.G. nr. 22/2002. Sume ce nu pot fi supuse popririi. Regimul prevăzut de Legea nr. 92/2011, derogatoriu de la art. 781 alin. (5) lit. c) NCPC. Analiza calităţii Ministerului Public de participant la executarea silită. Lipsa calităţii Ministerului Finanţelor Publice de terţ poprit în procedura execuţiei bugetare. Calea de atac ce poate fi exercitată împotriva hotărârii pronunţate la fond asupra cererii de validare a popririi. Termen derogatoriu

1. Prin admiterea cererii de validare a popririi, terţul poprit devine debitor.

2. În procedura validării popririi nu pot fi analizate motive referitoare la fondul dreptului cuprins în hotărârea judecătorească pusă în executare, care puteau fi invocate eventual numai în cadrul acelui litigiu prin care s-au şi analizat aceste raporturi juridice.

3. Conform art. 787 alin. (1) pct. 1 NCPC, în termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, terţul poprit este obligat să consemneze suma de bani, dacă creanţa poprită

este exigibilă, sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite şi să trimită dovada executorului judecătoresc, în cazul popririi înfiinţate pentru realizarea altor creanţe decât cele arătate la pct. 2.

Pentru îndeplinirea obligaţiilor prevăzute de art. 787 alin. (1) pct. 1 NCPC, terţul poprit trebuie să ia măsura indisponibilizării tuturor conturilor debitorului. În condiţiile în care terţul poprit nu a consemnat la dispoziţia executorului nicio sumă de bani şi a avut în vedere numai sumele cu privire la care instituţia debitoare i-a comunicat că pot fi indisponibilizate, ceea ce denotă că indisponibilizarea sumelor de bani poprite a fost lăsată, în fapt, la latitudinea debitorului, nu se poate reţine îndeplinirea obligaţiilor terţului poprit, putându-se dispune validarea popririi.

4. Potrivit art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 22/2002, „creanţele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituţiilor şi autorităţilor publice se achită din sumele aprobate cu această destinaţie prin bugetele acestora sau, după caz, de la titlurile de cheltuieli la care se încadrează obligaţia de plată respectivă", iar conform alin. (2), „creanţele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituţiilor şi autorităţilor publice nu se pot achita din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare şi funcţionare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuţiilor şi obiectivelor legale, pentru care au fost înfiinţate".

Aceste texte legale se interpretează în sensul că, după comunicarea către debitor a somaţiei prevăzute de art. 2 din O.G. nr. 22/2002, în situaţia în care în buget există disponibil în contul rezervat plăţii debitelor provenite din titluri executorii, instituţia debitoare va achita aceste sume către creditor. Dacă nu există disponibil în acest cont, se va încunoştinţa executorul judecătoresc despre această împrejurare, pentru ca debitorul să aibă la dispoziţie termenul de 6 luni prevăzut la art. 2 din O.G. nr. 22/2002, în care este obligat să facă demersurile necesare în vederea îndeplinirii obligaţiei, iar dacă la expirarea termenului de 6 luni, instituţia nu a alocat fondurile necesare, creditorul poate începe executarea potrivit dreptului comun, asupra oricărui cont al instituţiei, inclusiv asupra celor de cheltuieli materiale, de organizare şi funcţionare.

Din topografia textelor de lege şi interpretarea gramaticală a art. 1 din O.G. nr. 22/2002, rezultă că aceste dispoziţii sunt aplicabile numai în caz de plată voluntară, alin. (2) al art. 1 stabilind că „nu se pot achita" asemenea sume, de unde rezultă că nu se interzice executarea silită a acestora în situaţia în care debitorul nu se conformează titlului executoriu şi nu ia măsuri pentru aducerea acestuia la îndeplinire.

Atunci când s-a intenţionat să se excludă de la executare anumite sume, legiuitorul a folosit expresia „nu sunt supuse executării silite", astfel cum s-a prevăzut prin art. 781 alin. (5) NCPC. Totodată, textul care impune instituţiei să nu efectueze plăţi din conturile de organizare şi funcţionare este situat imediat după cel care reglementează plata voluntară, şi nu după art. 3 din O.G. nr. 22/2002, care reglementează dreptul creditorului de a cere executarea silită potrivit dreptului comun.

O interpretare contrară ar pune în imposibilitate creditorul de a-şi realiza creanţa, întrucât, în condiţiile în care debitorul nu alocă fondurile necesare

pentru efectuarea plăţilor şi s-ar prevala de exceptarea anumitor fonduri de la executarea silită pentru buna sa funcţionare, s-ar crea premisele ca executarea obligaţiei să fie la latitudinea debitorului, ceea ce contravine regulilor de executare silită.

5. Dispoziţiile art. 781 alin. (5) NCPC stipulează următoarele: „Nu sunt supuse executării silite prin poprire: a) sumele care sunt destinate unei afectaţiuni speciale prevăzute de lege şi asupra cărora debitorul este lipsit de dreptul de dispoziţie; b) sumele reprezentând credite nerambursabile ori finanţări primite de la instituţii sau organizaţii naţionale şi internaţionale pentru derularea unor programe ori proiecte; c) sumele aferente plăţii drepturilor salariale viitoare, pe o perioadă de 3 luni de la data înfiinţării popririi. Atunci când asupra aceluiaşi cont sunt înfiinţate mai multe popriri, termenul de 3 luni în care se pot efectua plăţi aferente drepturilor salariale viitoare se calculează o singură dată de la momentul înfiinţării primei popriri".

Conturile supuse fie unei afectaţiuni speciale (pentru deplasări externe, garanţii vamale), fie reprezentând finanţări primite de la instituţii sau organizaţii naţionale şi internaţionale pentru derularea unor programe ori proiecte (*e.g.*: proiect Banca Mondială, Customs) se circumscriu ipotezelor prevăzute de art. 781 alin. (5) lit. a) şi b) NCPC, neputând fi poprite şi, în consecinţă, neputându-se dispune validarea popririi în raport de acestea.

6. Prin Legea nr. 92/2011, prin care s-a modificat art. 1 din O.G. nr. 22/2002, legiuitorul a stabilit că se interzice în mod expres achitarea creanţelor stabilite prin titluri executorii în sarcina instituţiilor publice din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de personal.

Astfel, sumele aferente plăţii drepturilor salariale viitoare nu pot face obiectul executării silite, acest ultim text de lege derogând de la art. 781 alin. (5) lit. c) NCPC.

7. Dispoziţiile art. 658 NCPC stipulează că Ministerul Public sprijină, în condiţiile legii, executarea hotărârilor judecătoreşti şi a altor titluri executorii. În cazurile anume prevăzute de lege, Ministerul Public poate să ceară punerea în executare a hotărârilor judecătoreşti şi a altor titluri executorii.

Astfel, în ceea ce priveşte participarea procurorului la activitatea de executare silită, dreptul acestuia de a solicita punerea în executare a hotărârilor judecătoreşti este circumscris numai punerii în executare a titlurilor pronunţate în favoarea persoanelor prevăzute la art. 92 alin. (1) NCPC.

Totodată, în condiţiile în care cu privire la Ministerul Public nu s-a înfiinţat nicio poprire, cererea de validare a popririi formulată în contradictoriu cu acesta este neîntemeiată. Prin urmare, într-o astfel de cauză, Ministerul Public nu are calitatea de participant la executarea silită, potrivit art. 644 alin. (1) pct. 6 NCPC.

8. Potrivit art. 19 lit. a) din Legea nr. 500/2002, „în domeniul finanţelor publice Ministerul Finanţelor Publice are, în principal, următoarele atribuţii: a) coordonează acţiunile care sunt în responsabilitatea Guvernului cu privire la sistemul bugetar, şi anume: pregătirea proiectelor legilor bugetare anuale, ale legilor de rectificare, precum şi ale legilor privind aprobarea contului general anual de execuţie", iar conform art. 28 din aceeaşi Lege, proiectele legilor bugetare anuale şi ale bugetelor se elaborează de către Guvern, prin

Ministerul Finanţelor Publice. Conform art. 21 alin. (1) din Legea nr. 500/2002[1], ordonatorii principali de credite repartizează creditele bugetare aprobate pentru bugetul propriu şi pentru bugetele instituţiilor publice ierarhic inferioare, ai căror conducători sunt ordonatori secundari sau terţiari de credite, după caz, în raport cu sarcinile acestora, potrivit legii.

Prin intermediul Ministerului Finanţelor Publice se efectuează proceduri de centralizare şi încasare de venituri sau ordonanţare de cheltuieli, această din urmă operaţiune fiind o fază în procesul execuţiei bugetare. Astfel, deşi fondurile instituţiilor publice sunt centralizate la nivelul Ministerului Finanţelor Publice, cu privire la venituri şi cheltuieli, această operaţiune nu se realizează în cadrul unor raporturi creditor-debitor, ci prin intermediul planificării generale a bugetului de stat, operaţiune care excede cadrului raporturilor juridice creditor-debitor.

Astfel, în procedura execuţiei bugetare, Ministerul Finanţelor Publice nu are calitatea de terţ poprit în raport de care să se poată dispune validarea popririi.

9. Potrivit dispoziţiilor art. 791 NCPC, hotărârea dată cu privire la validarea popririi este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare.

Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti, sent. nr. 5104 din 10.05.2016, rămasă definitivă ca urmare a respingerii apelului ca tardiv prin dec. nr. 652/A din 21.02.2017 a Tribunalului Bucureşti, s. a III-a civ., www.rolii.ro

Prin sentinţa civilă nr. 5104/10.05.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti, în dosarul nr. [...], a fost admisă în parte cererea de chemare în judecată formulată de creditoarea C.S., în contradictoriu cu debitorul ANAF şi cu terţii popriţi M.F.P., A.T.C.P.M.B. (Activitatea de Trezorerie şi Contabilitate Publică a Municipiului Bucureşti), S.R. prin M.F.P., D.G.R.F.P. Bucureşti, BCR şi BIR; a fost validată poprirea înfiinţată de BEJ C.S.A. în dosarul de executare nr. [...]/2013 şi, în consecinţă, a fost obligat terţul poprit A.T.C.P.M.B. să plătească creditorului, în limita creanţei de 14.718 lei, cuvenită creditorului, din sumele datorate debitorului; a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de validare a popririi în raport cu terţii popriţi M.F.P., S.R. prin M.F.P., D.G.R.F.P.B., BCR şi BIR, pe cale de consecinţă, au fost desfiinţate aceste popriri; a constatat că Ministerul Public, cu sediul în Bucureşti [...], Sector 3, nu are calitatea de participant la executarea silită; a fost respinsă, ca neîntemeiată, solicitarea creditoarei de amendare a terţilor popriţi.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut că, prin acţiunea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 4 Bucureşti la data de 20.02.2014, creditoarea C.S. i-a chemat în judecată pe debitorul ANAF şi pe terţii popriţi M.F.P., A.T.C.P.M.B., S.R. prin M.F.P., D.G.R.F.P.B., BCR şi BIR, solicitând instanţei validarea popririi înfiinţate

[1] Conform art. 21 alin. (1) din Legea nr. 500/2002, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 270/2013: „Ordonatorii principali de credite repartizează creditele de angajament şi creditele bugetare aprobate pentru bugetul propriu şi pentru bugetele instituţiilor publice din subordine sau coordonare, ai căror conducători sunt ordonatori secundari sau terţiari de credite, după caz, în raport cu sarcinile acestora, potrivit legii".

în dosarul de executare nr. [...]/2013 al BEJ C.S.A., până la concurenţa sumei de 66.374 lei, reprezentând debit principal şi cheltuieli de executare, precum şi amendarea terţilor popriţi, potrivit art. 789 alin. (9) NCPC; de asemenea, creditoarea a solicitat ca la executarea silită să participe şi Ministerul Public.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat în esenţă că poprirea s-a înfiinţat în mod legal de către executorul judecătoresc ulterior încuviinţării executării silite, însă în mod nejustificat terţii popriţi au refuzat consemnarea ori plata sumei de bani, deşi atât instituţiile publice, cât şi cele bancare aveau obligaţia de plată. Creditoarea a mai susţinut că nici debitorul şi nici terţii popriţi nu au aplicat şi respectat prevederile O.G. nr. 22/2002 ori ale O.U.G. nr. 71/2009, iar, totodată, aceştia nu au demarat ulterior validării vreun demers care să asigure plata sumelor prevăzute în titlul executoriu.

În drept, au fost invocate prevederile art. 789 NCPC.

La data de 17.06.2014, debitoarea ANAF a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea ca nefondată a cererii de validare a popririi şi desfiinţarea popririi.

În motivare, debitoarea a invocat, în esenţă, situaţia de fapt cu privire la istoricul litigiului dintre părţi, arătând că executarea silită în baza aceluiaşi titlu executoriu, sentinţa civilă nr. 1843/28.10.2008, pronunţată de Tribunalul C.-S. în dosarul nr. [...], a fost pusă în executare în cadrul dosarului de executare nr. [...] /2012 al BEJ N.N., iar prin sentinţa nr. 2136, pronunţată în dosarul nr. [...]*, Judecătoria R. a admis contestaţia la executare formulată de M.F.P. pentru D.G.F.P. C.-S. şi a anulat actele de executare silită emise în cadrul dosarului execuţional nr. [...]/2012 al BEJ N.N. Astfel, debitoarea a susţinut că prin această sentinţă s-a reţinut că executarea silită în baza titlului executoriu sus-menţionat este nelegală, hotărârea intrând în puterea lucrului judecat, iar astfel executarea silită este nelegală, având la bază un titlu de creanţă ce nu poate fi executat.

La data de 17.06.2014, terţul poprit M.F.P., atât în nume propriu, cât şi ca reprezentant al Statului român, a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepţiile netimbrării cererii de validare a popririi, nulităţii cererii de chemare în judecată faţă de faptul că aceasta nu cuprinde motivele de fapt în raport de care se solicită validarea popririi, lipsei calităţii procesuale pasive de terţ poprit atât a M.F.P., cât şi a Statului român prin M.F.P., precum şi a inadmisibilităţii cererii de validare poprire faţă de aceştia.

Pe fondul cauzei, cei doi terţi popriţi au solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată.

În motivare, s-a invocat puterea de lucru judecat a sentinţei civile nr. 2136/30.09.2013 pronunţate de Judecătoria R. în dosarul nr. [...]*. Astfel, s-a precizat că dosarul de executare silită nr. [...]/2013 se află în continuarea dosarului de executare silită nr. [...]/2012 al BEJ C.S.A., aflat, la rândul său, în continuarea dosarului nr. [...] /2012 al BEJ N.N.

Terţii popriţi au precizat că, în raport de prevederile art. 19 din Legea nr. 500/2002 privind finanţele publice, M.F.P. nu îi revine calitatea de terţ poprit faţă de ANAF sau faţă de altă instituţie publică, indiferent de sistemul de finanţare şi de subordonare. Astfel, s-a susţinut că a avea calitatea de terţ poprit, în specificul raporturilor juridice deduse judecăţii, presupune ca debitorul ANAF să aibă conturi deschise la M.F.P., prin care să ruleze în mod direct şi nemijlocit sume de bani. Or, acest fapt este negat

chiar de către creditoare, întrucât M.F.P. nu este decât un centralizator al acestor operaţiuni, în cadrul realizării bugetului de venituri şi cheltuieli.

Terţul poprit a invocat şi Decizia în recurs în interesul legii nr. 10/2011 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, prin care Înalta Curte s-a pronunţat în sensul admiterii recursului în interesul legii privind chemarea în garanţie a M.F.P. în litigiile vizând acordarea unor drepturi de natură salarială, problema de drept fiind similară cu prezenta cauză, întrucât se urmărea ca M.F.P., în calitatea sa de ordonator principal de credite, să răspundă în calitate de chemat în garanţie.

S-a mai adăugat că sumele de bani pretinse nu sunt datorate nici de debitorul ANAF, întrucât nu mai există o creanţă datorată de acesta faţă de creditoare, ca urmare a pronunţării sentinţei civile nr. 2136/30.09.2013 de către Judecătoria R. în dosarul nr. [...]*. În acest sens, s-a mai învederat şi că, întrucât actele de executare emise de BEJ N.N. în dosarul de executare nr. [...]/2012 au fost anulate prin sentinţa civilă nr. 2136/30.09.2013, în virtutea principiului *accesorium sequitur principale*, toate celelalte acte ulterior emise în continuarea executării silite a sentinţei civile nr. 1843/28.10.2008, cum sunt cele din dosarul de executare nr. [...]/2013, sunt nule de drept.

La data de 17.06.2014, terţul poprit D.G.R.F.P.B. – A.T.C.P.M.B. a depus la dosar întâmpinare, prin care a invocat excepţiile de netimbrare a cererii de validare a popririi, de nulitate a cererii de chemare în judecată întrucât aceasta nu cuprinde motivele de fapt în raport de care se solicită validarea popririi şi de lipsă a calităţii procesuale pasive.

Pe fondul cauzei, a solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată, iar acest terţ poprit a arătat că sumele de bani nu mai sunt datorate de debitorul poprit ANAF, deoarece nu mai există o creanţă datorată de debitorul poprit ANAF, faţă de pronunţarea sentinţei civile nr. 2136/30.09.2013 de către Judecătoria R. În acest sens a susţinut că absenţa pretinsei creanţe invocate de debitorul iniţial conduce la inexistenţa raportului juridic obligaţional artificial între debitor şi terţii popriţi.

La data de 19.06.2014, terţul poprit BCR a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată.

În motivare, aceste terţ poprit a susţinut că şi-a îndeplinit obligaţiile impuse de prevederile art. 786 NCPC, în condiţiile în care la data de 22.01.2014 a comunicat organului de executare că nu poate da curs solicitării acestuia, faţă de faptul că debitorul nu deţine conturi de disponibilităţi supuse popririi.

Astfel, s-au învederat prevederile art. 5 alin. (1), art. 59 alin. (2) şi art. 73 alin. (1) din O.U.G. nr. 146/2002, Ordinul nr. 2336/2011, art. 1 din H.G. nr. 520/2013, Legea nr. 500/2002 şi art. 1 din O.G. nr. 22/2202 şi s-a susţinut că numai în mod excepţional instituţiile publice pot deschide conturi la instituţiile de credit. Totodată, acest terţ poprit a expus conturile pe care le are deschise debitoarea la unitatea bancară şi a apreciat că aceste conturi intră sub incidenţa prevederilor art. 780 alin. (5) lit. a), b) şi c) NCPC [în prezent, art. 781 alin. (5) lit. a), b) şi c)] şi nu pot face obiectul executării silite prin poprire.

Terţii popriţi B.T. şi BIR nu au depus la dosarul cauzei întâmpinare.

Creditoarea a depus răspuns la întâmpinările formulate în cauză, prin care şi-a completat motivele cererii, a solicitat respingerea excepţiilor invocate şi a mai precizat în esenţă următoarele:

– faţă de întâmpinarea depusă de Ministerul Public – a susţinut că acesta are calitatea de parte în cauză, potrivit art. 643 şi art. 665 alin. (7) NCPC [în prezent, art. 644 şi art. 666 alin. (7)];

– faţă de întâmpinarea depusă de ANAF – a susţinut că acesta este debitor în dosarul invocat, iar sentinţa civilă pronunţată în dosarul nr. [...] nu are incidenţă în această executare silită; de asemenea, nici prevederile O.G. nr. 22/2002 nu se aplică în cauză;

– faţă de întâmpinarea depusă de BCR – a susţinut că terţul poprit nu şi-a îndeplinit obligaţiile şi au fost încălcate prevederile art. 786 şi art. 783 NCPC [în prezent, art. 787 şi art. 784], întrucât nu a instituit poprirea;

– referitor la M.F.P. – a susţinut că acesta este ordonator principal de credite şi virează şi repartizează credite bugetare către debitorul ANAF; de asemenea, a mai apreciat că, potrivit art. 626 NCPC, S.R. trebuie să răspundă pentru prejudiciul cauzat creditorului şi rezultat din neexecutarea titlului;

– faţă de întâmpinarea depusă de D.G.R.F.P.B. şi A.T.C.P.M.B. – a susţinut că debitorul ANAF derulează operaţiuni prin conturile deschise la Trezorerie, potrivit O.U.G. nr. 146/2006, care funcţionează ca o bancă a Statului, iar sumele pot fi poprite şi s-a refuzat poprirea, deşi prin conturile sale se fac permanent plăţi şi încasări ale sumelor sesizabile aparţinând ANAF.

La termenul de judecată din data de 29.03.2016, instanţa a respins excepţia de nulitate, a calificat drept apărări de fond excepţiile lipsei calităţii procesuale pasive invocate şi excepţiile de inadmisibilitate invocate, pentru considerentele arătate prin încheierea de şedinţă de la acea dată.

Analizând materialul probatoriului administrat în cauză, instanţa a reţinut următoarele:

În fapt, în urma cererii creditoarei C.S., BEJ C.S.A. a format dosarul de executare nr. [...]/2013 pentru punerea în executare a titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 6689/30.07.2013 a Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti pronunţată în dosarul nr. [...]/302/2012, împotriva debitoarei ANAF. Prin această hotărâre judecătorească a fost admisă cererea de validare a popririi formulată de creditoare, a fost validată poprirea înfiinţată în dosarul de executare nr. [...]/2012 al BEJ C.S.A. asupra sumelor de bani datorate debitorului D.G.F.P.C.S. de către terţul poprit ANAF până la concurenţa sumei de 62.170 lei (drepturi băneşti în baza titlului reprezentat de sentinţa civilă nr. 1843/28.10.2008 a Tribunalului C.-S.) şi cheltuieli de executare.

În cadrul dosarului de executare nr. [...]/2013, BEJ C.S.A. a întocmit somaţia de plată prin care a pus în vedere debitoarei, în temeiul prevederilor O.G. nr. 22/2002, ca în termen de 6 luni de la primirea somaţiei (în situaţia lipsei fondurilor) să achite creditoarei suma de bani, iar prin adresele emise la data de 14.01.2014 a dispus înfiinţarea popririi asupra sumelor de bani, titlurilor de valoare sau a altor bunuri mobile incorporabile datorate debitoarei de către terţii popriţi M.F.P., A.T.C.P.M.B., D.G.R.F.P.B., BCR, B.T. şi BIR până la concurenţa sumei de 66.374 lei.

În drept, potrivit art. 780 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 781 alin. (1)], sunt supuse urmăririi silite prin poprire sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile incorporale urmăribile datorate debitorului ori deţinute în numele său de o a treia persoană sau pe care aceasta din urmă i le va datora în viitor, în temeiul unor raporturi juridice existente. Conform art. 789 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 790 alin. (1)], dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi. Conform alin. (4), dacă din probele administrate rezultă că terţul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanţa va da o hotărâre de validare a popririi, prin care îl va obliga pe terţul poprit să îi plătească creditorului, în limita creanţei, suma datorată debitorului, iar, în caz contrar, va hotărî desfiinţarea popririi.

Referitor la obligaţiile terţului poprit rezultate din înfiinţarea popririi, instanţa a constatat că, potrivit art. 786 alin. (1) pct. 1 [în prezent, art. 787 alin. (1) pct. 1], în termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, terţul poprit are obligaţia de a consemna suma de bani, dacă creanţa poprită este exigibilă, sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite şi să trimită dovada executorului judecătoresc, în cazul popririi înfiinţate pentru realizarea altor creanţe decât cele arătate la pct. 2 al art. 786 alin. (1) CPC [în prezent, art. 787 alin. (1) pct. 2].

Analizând apărările formulate de către debitoare şi reiterate şi de către terţii popriţi D.G.R.F.P.B., A.T.C.P.M.B., S.R. şi M.F.P., instanţa a constatat că, astfel cum reiese din sentinţa civilă nr. 6689/30.07.2013 a Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti, pronunţată în dosarul nr. [...]/302/2012, şi din sentinţa civilă nr. 2136/30.09.2012 a Judecătoriei R., prin sentinţa civilă nr. 1843/28.10.2008, pronunţată de Tribunalul C.-S. în dosarul nr. [...], a fost obligată D.G.F.P.C.-S. la plata către reclamanţi a drepturilor băneşti reprezentând suplimentul postului şi suplimentul treptei de salarizare pentru perioada 22.03.[...]08, corespunzător perioadei lucrate.

O primă executare în temeiul acestei sentinţe a fost pornită în dosarul de executare nr. [...]/2012 al BEJ N.N., însă actele de executare în cadrul acestui dosar au fost anulate prin sentinţa civilă nr. 2136/30.09.2012, pronunţată de Judecătoria R., în dosarul nr. [...]*.

Ulterior, în baza sentinţei civile nr. 1843/28.10.2008, pronunţată de Tribunalul C.-S., a fost pornită o nouă executare ce a făcut obiectul dosarului de executare nr. [...]/2012 al BEJ C.S.A., iar cu privire la popririle înfiinţate în cadrul acestei executări s-a pronunţat sentinţa civilă nr. 6689/30.07.2013 a Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti, sus-menţionată, de validare a popririi, ce a fost pusă în executare în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2013.

Instanţa a reţinut astfel că, prin admiterea cererii de validare a popririi, ANAF a devenit debitor în dosarul de executare silită nr. [...]/2013 al BEJ C.S.A., iar în condiţiile în care în procedura de validare poprire ce face obiectul prezentei cauze nu se poate analiza decât dacă terţii popriţi datorează sume de bani la ANAF şi dacă aceştia şi-au îndeplinit obligaţiile rezultate din înfiinţarea popririi, instanţa a

apreciat că apărările privind cele statuate prin sentinţa civilă nr. 2136/30.09.2013, pronunţată de Judecătoria R., în dosarul nr. [...]*, nu pot fi analizate în prezenta cauză, ci ar putea fi eventual valorificate doar pe calea recursului împotriva sentinţei civile nr. 6636/25.07.2013 a Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti.

De asemenea, nici apărările cu privire la puterea de lucru judecat în cadrul prezentei cauze a sentinţei civile nr. 2136/30.09.2013, pronunţată de Judecătoria R., nu pot fi reţinute în prezenta cauză, în condiţiile în care nu s-au desfiinţat nici titlul executoriu ce face obiectul dosarului de executare nr. [...]/2013 al BEJ C.S.A. şi nici actele din dosarul de executare nr. [...]/2012 al BEJ C.S.A. În acest sens, instanţa a avut în vedere şi că executarea silită cu privire la care se solicită validarea de poprire în cauză este efectuată în baza sentinţei de validare a popririi sus-menţionate, în urma căreia s-a născut în sarcina debitoarei ANAF o obligaţie de plată ca urmare a nerespectării obligaţiilor ce-i reveneau ca urmare a înfiinţării popririi, nefiind efectuată executarea silită începută în baza hotărârii judecătoreşti prin care s-au acordat drepturi salariale.

Cu privire la apărările debitoarei ANAF prin care a susţinut în esenţă că nu existau raporturi juridice între aceasta şi debitoarea iniţială D.G.F.P.C.-S., în temeiul cărora instituţia să datoreze debitoarei iniţiale o sumă de bani în prezent sau în viitor, instanţa a apreciat că acestea nu pot fi analizate în cadrul prezentei cauze, întrucât reprezintă motive referitoare la fondul dreptului cuprins în hotărârea judecătorească de validare poprire pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti şi ar putea fi eventual invocate numai în cadrul acelui litigiu prin care s-au şi analizat aceste raporturi juridice.

Procedând la analiza îndeplinirii condiţiilor de validare a popririi prevăzute de art. 789 alin. (1) şi (4) NCPC [în prezent, art. 790 alin. (1) şi (4)] faţă de fiecare terţ poprit chemat în judecată, instanţa a reţinut că cererea este întemeiată numai parţial.

În ceea ce îl priveşte pe terţul poprit A.T.C.P.M.B., instanţa a constatat că adresa de înfiinţare a popririi i s-a comunicat acestuia la data de 22.01.2014. În cauza de faţă, instanţa a mai reţinut că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 789 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 790 alin. (1)], întrucât terţul poprit datora sume de bani debitorului, ale cărui conturi sunt deschise la această instituţie, acest din urmă aspect nefiind contestat în cauză. De asemenea, instanţa a apreciat că terţul poprit nu şi-a îndeplinit obligaţiile prevăzute de art. 786 alin. (1) pct. 1 NCPC [în prezent, art. 787 alin. (1)], în condiţiile în care trebuia să ia măsura indisponibilizării tuturor conturilor debitorului. Instanţa a apreciat că terţul poprit nu a dat curs adresei de înfiinţare a popririi, întrucât în realitate nu a consemnat la dispoziţia executorului nicio sumă de bani şi a avut în vedere numai sumele cu privire la care instituţia debitoare i-a comunicat că pot fi indisponibilizate, conform O.M.F.P. nr. 2336/2011, ceea ce denotă că indisponibilizarea sumelor de bani poprite a fost lăsată în fapt la latitudinea debitorului.

În ceea ce priveşte apărările debitorului privind dispoziţiile O.G nr. 22/2002, instanţa a apreciat faptul că acestea sunt neîntemeiate. În acest sens, instanţa a constatat faptul că executorul judecătoresc nu a indicat un cont anume pentru a fi executat silit, iar mai mult, din topografia textelor de lege şi interpretarea gramaticală a art. 1 din O.G nr. 22/2002, instanţa a apreciat faptul că aceste dispoziţii sunt

aplicabile numai în caz de plată voluntară, alin. (2) al art. 1 stabilind că „nu se pot achita" asemenea sume, de unde rezultă că nu se interzice executarea silită a acestora în situaţia în care debitorul nu se conformează titlului executoriu şi nu ia măsuri pentru aducerea acestuia la îndeplinire.

Potrivit art. 1 alin. (1) din O.G nr. 22/2002, „creanţele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituţiilor şi autorităţilor publice se achită din sumele aprobate cu această destinaţie prin bugetele acestora sau, după caz, de la titlurile de cheltuieli la care se încadrează obligaţia de plată respectivă", iar conform alin. (2), „creanţele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituţiilor şi autorităţilor publice nu se pot achita din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare şi funcţionare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuţiilor şi obiectivelor legale, pentru care au fost înfiinţate".

Astfel, instanţa a apreciat că aceste texte legale se interpretează în sensul că, după comunicarea către debitor a somaţiei prevăzute de art. 2 din O.G nr. 22/2002, în situaţia în care în buget există disponibil în contul rezervat plăţii debitelor provenite din titluri executorii, instituţia debitoare va achita aceste sume către creditor. Dacă nu există disponibil în acest cont, se va încunoştinţa executorul judecătoresc despre această împrejurare pentru ca debitorul să aibă la dispoziţie termenul de 6 luni prevăzut la art. 2 din O.G nr. 22/2002, în care este obligat să facă demersurile necesare în vederea îndeplinirii obligaţiei, iar dacă la expirarea termenului de 6 luni, instituţia nu a alocat fondurile necesare, creditorul poate începe executarea potrivit dreptului comun, asupra oricărui cont al instituţiei, inclusiv cele de cheltuieli materiale, de organizare şi funcţionare.

În sprijinul acestei interpretări trebuie menţionat faptul că, atunci când s-a intenţionat să se excludă de la executare anumite sume, legiuitorul a folosit expresia „nu sunt supuse executării silite" [a se vedea art. 780 alin. (5) NCPC – în prezent, art. 781 alin. (5)]. Totodată, textul care impune instituţiei să nu efectueze plăţi din conturile de organizare şi funcţionare este situat imediat după cel care reglementează plata voluntară, şi nu după art. 3 din O.G nr. 22/2002, care reglementează dreptul creditorului de a cere executarea silită potrivit dreptului comun.

O interpretare contrară ar pune în imposibilitate creditorul de a-şi realiza creanţa, întrucât în condiţiile în care debitorul nu alocă fondurile necesare pentru efectuarea plăţilor şi s-ar prevala de exceptarea anumitor fonduri de la executarea silită pentru buna sa funcţionare, s-ar crea premisele ca executarea obligaţiei să fie la latitudinea debitorului, ceea ce contravine regulilor de executare silită.

În acest context în care nu se reţin prevederile O.G. nr. 22/2002, faţă de faptul că debitorului i s-a comunicat anterior o somaţie de plată şi nu a comunicat executorului judecătoresc dovezi privind lipsa fondurilor, instanţa a apreciat că nu pot fi avute în vedere nici prevederile O.M.F.P. nr. 2336/2011, având în vedere domeniul de aplicare menţionat chiar la art. 1 din ordin: „Prezenta procedură reglementează modul de punere în aplicare a prevederilor art. 1 din O.G. nr. 22/2002 privind executarea obligaţiilor de plată ale instituţiilor publice, stabilite prin titluri executorii, aprobată cu completări prin Legea nr. 288/2002, cu modificările şi completările ulterioare, de către unităţile teritoriale ale Trezoreriei Statului, în calitate de terţ poprit".

În consecinţă, faţă de considerentele sus-expuse, reţinând că terţul poprit A.T.C.P.M.B. nu şi-a îndeplinit obligaţiile ce rezultau în sarcina sa din înfiinţarea popririi, instanţa a validat poprirea înfiinţată prin adresa din data de 14.01.2014, emisă de BEJ C.S.A. în dosarul de executare nr. [...]/2013, cu privire la terţul poprit A.T.C.P.M.B. şi a obligat acest terţ poprit să plătească creditoarei suma de 14.718 lei din sumele datorate debitoarei, reprezentând diferenţa rămasă de achitat după consemnările efectuate de către Trezoreria T., astfel cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar.

În ceea ce priveşte terţul poprit BCR, instanţa a constatat că adresa de înfiinţare a popririi i s-a comunicat acestuia la data de 22.01.2014, iar prin adresa nr. [...]/22.01.2014, acest terţ poprit a comunicat executorului judecătoresc faptul că nu poate da curs solicitării executorului judecătoresc de înfiinţare a popririi asupra conturilor debitoarei, deoarece debitoarea nu deţine conturi de disponibilităţi supuse popririi.

Instanţa a reţinut că dispoziţiile art. 780 alin. (5) NCPC [în prezent, art. 781 alin. (5)] stipulează: „nu sunt supuse executării silite prin poprire: a) sumele care sunt destinate unei afectaţiuni speciale prevăzute de lege şi asupra cărora debitorul este lipsit de dreptul de dispoziţie; b) sumele reprezentând credite nerambursabile ori finanţări primite de la instituţii sau organizaţii naţionale şi internaţionale pentru derularea unor programe ori proiecte; c) sumele aferente plăţii drepturilor salariale viitoare, pe o perioadă de 3 luni de la data înfiinţării popririi. Atunci când asupra aceluiaşi cont sunt înfiinţate mai multe popriri, termenul de 3 luni în care se pot efectua plăţi aferente drepturilor salariale viitoare se calculează o singură dată de la momentul înfiinţării primei popriri".

În raport de aceste prevederi legale, instanţa a reţinut că respectivele conturi indicate de către terţul poprit BCR se circumscriu ipotezelor prevăzute de art. 780 alin. (5) lit. a) şi b) NCPC [în prezent, art. 781 alin. (5) lit. a) şi b)], fiind conturi supuse fie unei afectaţiuni speciale (pentru deplasări externe, garanţii vamale), fie finanţări primite de la instituţii sau organizaţii naţionale şi internaţionale pentru derularea unor programe ori proiecte (*e.g.*: proiect Banca Mondială, Customs etc.). Instanţa a reţinut, totodată, faptul că, prin Legea nr. 92/2011, legiuitorul a stabilit că se interzice în mod expres achitarea creanţelor stabilite prin titluri executorii în sarcina instituţiilor publice din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de personal.

În acest context, s-a apreciat că sumele aferente plăţii drepturilor salariale viitoare nu pot face obiectul executării silite, acest ultim text de lege derogând de la art. 780 alin. (5) lit. c) NCPC [în prezent, art. 781 alin. (5) lit. c)].

Pe cale de consecinţă, instanţa a respins, ca neîntemeiată, cererea de validare poprire cu privire la acest terţ poprit.

În ceea ce priveşte calitatea Ministerului Public de participant la executarea silită, instanţa a reţinut că dispoziţiile art. 657 NCPC [în prezent, art. 658] stipulează: „Ministerul Public sprijină, în condiţiile legii, executarea hotărârilor judecătoreşti şi a altor titluri executorii. În cazurile anume prevăzute de lege, Ministerul Public poate să ceară punerea în executare a hotărârilor judecătoreşti şi a altor titluri executorii". Astfel, în ceea ce priveşte participarea procurorului la activitatea de

executare silită, dreptul acestuia de a solicita punerea în executare a hotărârilor judecătoreşti este circumscris numai punerii în executare a titlurilor pronunţate în favoarea persoanelor prevăzute la art. 92 alin. (1) NCPC, iar mai mult, instanţa a apreciat că, în condiţiile în care cu privire la acesta nu s-a înfiinţat nicio poprire, cererea formulată în contradictoriu cu acesta este neîntemeiată. Prin urmare, în baza acestor considerente, instanţa a constatat că, în prezenta cauză, Ministerul Public nu are calitatea de participant la executarea silită, potrivit art. 643 alin. (1) pct. 6 NCPC [în prezent, art. 644 alin. (1) pct. 6].

Referitor la terţul poprit M.F.P., instanţa a constatat că adresa de înfiinţare a popririi i s-a comunicat acestuia la data de 10.12.2013. Totodată, instanţa a constatat că, potrivit art. 19 din Legea nr. 500/2002, „în domeniul finanţelor publice Ministerul Finanţelor Publice are, în principal, următoarele atribuţii: a) coordonează acţiunile care sunt în responsabilitatea Guvernului cu privire la sistemul bugetar, şi anume: pregătirea proiectelor legilor bugetare anuale, ale legilor de rectificare, precum şi ale legilor privind aprobarea contului general anual de execuţie", iar conform art. 28 din aceeaşi lege, „proiectele legilor bugetare anuale şi ale bugetelor se elaborează de către Guvern, prin Ministerul Finanţelor Publice". De asemenea, potrivit art. 21 alin. (1) din Legea nr. 500/2002, „ordonatorii principali de credite repartizează creditele bugetare aprobate, pentru bugetul propriu şi pentru bugetele instituţiilor publice ierarhic inferioare, ai căror conducători sunt ordonatori secundari sau terţiari de credite, după caz, în raport cu sarcinile acestora, potrivit legii".

În raport de dispoziţiile sus-menţionate, dar având în vedere şi cuprinsul întregului act normativ, instanţa a apreciat că nu reiese faptul că între M.F.P. şi debitorul ANAF există raporturile juridice stipulate la art. 780 NCPC (în prezent, art. 781) în temeiul cărora M.F.P. să datoreze debitorului sume de bani. În acest sens, instanţa a avut în vedere că prin intermediul M.F.P. se efectuează proceduri de centralizare şi încasare de venituri sau ordonanţare de cheltuieli, această din urmă operaţiune fiind o fază în procesul execuţiei bugetare. Astfel, deşi fondurile instituţiilor publice sunt centralizate la nivelul M.F.P., cu privire la venituri şi cheltuieli, această operaţiune nu se realizează în cadrul unor raporturi creditor-debitor, ci prin intermediul planificării generale a bugetului de stat, operaţiune care excede cadrului raporturilor juridice creditor-debitor.

Astfel, instanţa a respins, ca neîntemeiată, cererea de validare poprire cu privire la acest terţ poprit.

Referitor la terţul poprit S.R., instanţa a constatat că nu s-a înfiinţat nicio poprire cu privire la acesta, astfel încât, neexistând situaţia premisă a înfiinţării popririi care să fi condus la nerespectarea dispoziţiilor legale ce rezultau din această împrejurare, instanţa a apreciat că cererea de validare cu privire la această instituţie este neîntemeiată.

Referitor la susţinerile creditorului cu privire la eventuala răspundere a Statului român, în baza art. 626 NCPC, instanţa a apreciat că acestea nu pot fi analizate în cadrul validării de poprire, ci eventual, numai în cadrul unei acţiuni formulate de creditor, prin care să solicite angajarea răspunderii patrimoniale a statului.

Cu privire la terţul poprit D.G.R.F.P.B., instanţa a reţinut că această instituţie cuprinde mai multe servicii, printre care şi A.T.C.P.M.B., unde se află conturile

debitorului. În acest context, având în vedere şi aspectele expuse mai sus cu privire la terţul poprit M.F.P., în raport de prevederile art. 21 alin. (1) din Legea nr. 500/2002, instanţa a reţinut că nu s-a făcut în cauză dovada că există raporturile juridice stipulate la art. 780 NCPC (în prezent, art. 781), în temeiul cărora această instituţie să datoreze debitorului sume de bani, astfel încât instanţa a reţinut ca fiind neîntemeiată cererea şi cu privire la acest terţ poprit.

În ceea ce priveşte terţii popriţi B.T. şi BIR, instanţa a constatat că în cauză nu s-a făcut dovada că debitorul ar avea conturi deschise la acest terţ poprit sau că ar datora bunuri mobile debitoarei. Prin urmare, întrucât nu s-a dovedit existenţa raporturilor juridice menţionate la art. 789 alin. (4) NCPC [în prezent, art. 790 alin. (4)], instanţa a respins, ca neîntemeiată, cererea de validare a popririi în raport de acest terţ poprit.

Împotriva acestei sentinţe a declarat apel debitoarea, la data de 05.07.2016 (data poştei), ce a fost înregistrat pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a III-a civilă la data de 08.09.2016, sub nr. de dosar [...].

Analizând apelul de faţă sub aspectul tardivităţii, tribunalul a reţinut că:

Potrivit art. 468 alin. (1) NCPC, termenul de apel este de 30 zile şi începe să curgă de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel.

Sentinţa apelată a fost comunicată apelantei la data de 23.06.2016, iar apelul a fost introdus la data de 05.07.2016.

Conform dispoziţiilor art. 457 alin. (1) NCPC, „Hotărârea judecătorească este supusă numai căilor de atac prevăzute de lege, în condiţiile şi termenele stabilite de aceasta, indiferent de menţiunile din dispozitivul ei.

Tribunalul a reţinut că, potrivit dispoziţiilor art. 791 NCPC, „Hotărârea dată cu privire la validarea popririi este supusă numai apelului, în termen de 5 zile de la comunicare". Prin urmare, având în vedere obiectul cauzei care este validare poprire, tribunalul a reţinut că legiuitorul a prevăzut un termen derogatoriu de la dreptul comun pentru exercitarea apelului, care este de 5 zile de la comunicare.

Având în vedere că apelanta a declarat apelul peste acest termen legal, tribunalul a constatat că apelul este tardiv declarat. Astfel, calculând termenul procedural pe zile libere, conform 181 alin. (1) NCPC, de la data comunicării – 23.06.2016, până la data depunerii cererii de apel – 05.07.2016, tribunalul a constatat că cererea a fost înregistrată după expirarea termenului de declarare a apelului, ultima zi fiind pe 29.06.2016 – zi lucrătoare, astfel că cererea de apel depusă la data de 05.07.2016, este făcută cu depăşirea termenului legal.

Cum, potrivit art. 185 NCPC, neexercitarea căii de atac în termenul legal imperativ atrage sancţiunea procedurală a decăderii, tribunalul a admis excepţia tardivităţii şi a respins apelul ca atare.

JURISPRUDENŢĂ

Pentru analiza respectării obligaţiilor terţului poprit din perspectiva Procedurii din 19.07.2011 de punere în aplicare a titlurilor executorii în baza cărora se solicită înfiinţarea popririi conturilor autorităţilor şi instituţiilor publice deschise la nivelul unităţilor Trezoreriei Statului, aprobată prin O.M.F.P. nr. 2336/2011, şi a dispoziţiilor O.G. nr. 22/2002, *a se vedea şi sentinţa civilă nr. 1869/15.02.2016,*

pronunţată de Judecătoria Sectorului 3 Bucureşti, definitivă ca urmare a respingerii apelului prin decizia civilă nr. 3648/06.10.2016, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, www.rolii.ro.

În speţă, a fost respinsă cererea de validare a popririi, pentru următoarele considerente:

Dosarul de executare nr. [...]/2014 al SCPEJ [...] are ca obiect executarea silită pornită la cererea creditoarei [...] SRL, în temeiul titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 1691/25.02.2014, pronunţată de Judecătoria Cornetu, în dosarul nr. [...]/1748/2013, împotriva debitoarei U.A.T. Primăria C. – prin primarul comunei, C.C. –, pentru realizarea creanţei de 168.279,17 lei, plus cheltuieli de executare.

În cadrul dosarului de executare, la data de 10.03.2015, executorul judecătoresc a dispus înfiinţarea popririi asupra sumelor pe care terţul poprit T.I. le datorează debitorului, primirea adresei fiind confirmată de terţul poprit. Astfel, terţul poprit a comunicat executorului judecătoresc, prin adresa nr. [...]/12.05.2015, faptul că a A.J.P.F. I. – Structura de Trezorerie a luat act de înfiinţarea popririi şi va proceda la consemnarea sumei aferente, pe măsura creării de disponibil în conturile Comunei C. Conform Anexei 2 depuse de instituţia debitoare, a rezultat că sumele ce puteau fi indisponibilizate, la data prezentei, erau zero.

Ca urmare a comunicării de către terţul poprit, la solicitarea executorului judecătoresc, a istoricului care reflecta derularea operaţiunilor financiare ale debitorului, pe conturile aparţinând U.A.T. Primăria C. – prin primarul comunei, C.C. –, creditorul a formulat prezenta cerere de validare a popririi, apreciind că terţul poprit, cu rea-credinţă, a dispus numeroase plăţi către diverse societăţi şi beneficiari, fără a da eficienţă cererii de înfiinţare a popririi emise în dosarul de executare nr. [...]/2014.

Instanţa de fond a reţinut că terţul poprit şi-a îndeplinit obligaţiile legale, respectiv a comunicat faptul că a luat act de înfiinţarea popririi şi că va consemna sumele menţionate de îndată ce conturile debitorului vor fi alimentate cu sume asupra cărora debitorul va avea drept de dispoziţie, având în vedere că, la acea dată, cuantumul sumelor ce puteau fi indisponibilizate era zero, conform informaţiilor transmise de către instituţia publică.

Cu privire la susţinerile creditoarei, în sensul că terţul poprit nu ar fi indisponibilizat toate conturile debitorului, deoarece din acestea s-au efectuat plăţi ulterior comunicării adresei de înfiinţare a popririi către alte societăţi sau beneficiari, s-a reţinut că plăţile invocate sunt aferente fie altor dosare de executare silită (prin poprire), fie executărilor silite reglementate potrivit O.G. nr. 22/2002, fie plăţilor salariale/indemnizaţii, fie sunt afectate diverselor bugete (de stat, asigurări sociale).

Efectuarea plăţilor indicate nu poate duce prin sine la concluzia că terţul poprit nu a luat act de înfiinţarea popririi asupra contului debitoarei, având în vedere că, potrivit art. 5 din Procedura de punere în aplicare a titlurilor executorii în baza cărora se solicită înfiinţarea popririi conturilor autorităţilor şi instituţiilor publice deschise la nivelul unităţilor Trezoreriei Statului din 19.07.2011, aprobată prin O.M.F.P. nr. 2336/2011, în cazul în care sumele indisponibilizate din disponibilităţile sau din creditele bugetare deschise şi repartizate existente la data primirii adresei de înfiinţare a popririi, potrivit datelor comunicate de instituţiile publice ori autorităţile publice în situaţia prevăzută în anexa nr. 2, sunt inferioare sumelor prevăzute în titlul executoriu,

unităţile teritoriale ale Trezoreriei Statului vor solicita acestora informaţii cu privire la fiecare sumă încasată ulterior sau cu privire la fiecare deschidere/repartizare de credite bugetare, după caz, până la îndestularea creanţei, instituţia publică având obligaţia de a comunica prin completarea Anexei nr. 2 sumele indisponibilizate.

Or, din răspunsurile terţului poprit la adresele executorului judecătoresc rezultă că acesta a procedat în mod legal, solicitând debitorului informaţii cu privire la sumele de bani existente în toate conturile acestuia din urmă, însă din informaţiile transmise prin completarea Anexei nr. 2 a rezultat că disponibilităţile erau 0 (zero).

Pentru aceste considerente, instanţa de fond a apreciat că în cauză nu se poate reţine atitudinea culpabilă a terţului poprit în neconsemnarea sumei solicitate de creditor, prin intermediul executorului judecătoresc, astfel că nu sunt întrunite condiţiile pentru a dispune validarea popririi. Pe cale de consecinţă, a respins cererea formulată de creditoare, ca neîntemeiată.

Analizând sentinţa apelată din perspectiva motivelor de apel, tribunalul a apreciat aceste motive ca nefondate, pentru următoarele considerente:

Critica apelantei, în sensul că instanţa de fond a reţinut buna-credinţă a terţului poprit în îndeplinirea obligaţiei de a consemna sumele poprite sau a face plata, este nefondată, din înscrisurile depuse de terţul poprit la dosar şi care indică operaţiunile bancare desfăşurate prin conturile debitoarei rezultând că s-au făcut plăţi doar pentru cheltuieli de organizare şi funcţionare, salarii, asigurări sociale, iar sumele virate în conturile altor creditori au avut la bază popriri înfiinţate în alte dosare de executare.

Deşi apelanta a făcut trimitere la aceste înscrisuri ca făcând dovada relei-credinţe a terţului poprit, nu a indicat instituţia către care s-au îndreptat sume din conturile debitoarei cu ignorarea adresei de înfiinţare poprire emise în dosarul de executare nr. [...]/2014, nu a făcut dovada că popririle în temeiul cărora s-au virat rate către diverse persoane fizice au fost înfiinţate ulterior.

În condiţiile prevăzute de art. 1 alin. (2) din O.G. nr. 22/2002, creanţele stabilite prin titluri executorii în sarcina instituţiilor şi autorităţilor publice nu se pot achita din sumele destinate potrivit bugetului aprobat pentru acoperirea cheltuielilor de organizare şi funcţionare, inclusiv a celor de personal, în scopul îndeplinirii atribuţiilor şi obiectivelor legale, pentru care au fost înfiinţate, or, din înscrisurile aflate la dosar, destinaţia cheltuielilor făcute prin intermediul terţului poprit vizau tocmai aceste cheltuieli.

Totodată, tribunalul a reţinut că terţul poprit, în considerarea dispoziţiilor legale sus-invocate, a luării la cunoştinţă de înfiinţarea popririi în dosarul de executare nr. [...]/2014, şi-a îndeplinit obligaţia de a lua act de înfiinţarea popririi, comunicând executorului judecătoresc situaţia conturilor debitorului, astfel că instanţa de fond în mod corect a reţinut buna-credinţă a terţului poprit, critica apelantei, în sensul că acesta, prin raportarea la disponibil 0 (zero), a încălcat drepturile creditorului, este nefondată.

Creditorul trebuie să-şi realizeze creanţa rezultată din titlul executoriu, însă această creanţă având izvor o obligaţie stabilită în sarcina unei autorităţi publice, este supusă dispoziţiilor cuprinse în O.M.F.P. nr. 2336/2011 şi, respectiv, O.G. nr. 22/2002, astfel încât validarea de poprire în cauză nu poate interveni.

83. Validarea popririi. Analiza contractului de administrare încheiat de o asociaţie de proprietari, în baza art. 35 alin. (1) şi (4) din Legea nr. 230/2007, din perspectiva existenţei unui raport juridic de natură a justifica reţinerea calităţii societăţii administrator de terţ poprit

Potrivit art. 35 alin. (1) din Legea nr. 230/2007[1], pentru activitatea de administrare care include activităţi de administrare tehnică, de contabilitate şi casierie, asociaţia de proprietari poate angaja fie persoane fizice atestate pentru funcţia de administrator de imobile, fie poate încheia contract de administrare cu persoane juridice specializate şi autorizate, care au ca obiect de activitate numai domeniul asociaţiilor de proprietari ori care au ca activitate principală administrarea imobilelor pe bază de tarife sau contract.

Contractul de administrare încheiat de Asociaţia de proprietari debitoare, în aplicarea prevederilor legale citate, prevede că asociaţia datorează apelantei tariful de administrare, iar administratorul are, la rândul său, obligaţia de a asigura managementul financiar, revenindu-i sarcina de a efectua plăţile către toţi furnizorii asociaţiei. Astfel, sumele încasate în numele debitoarei nu sunt datorate Asociaţiei de proprietari şi nici deţinute în numele său, ci sunt destinate stingerii creanţelor altor creditori, prestatorii de utilităţi şi servicii publice pe care administratorul îi îndestulează în numele debitoarei Asociaţia de proprietari.

Ca atare, nu se poate reţine concluzia că administratorul deţine sume de bani în numele Asociaţiei, lipsind, aşadar, condiţia esenţială pentru înfiinţarea popririi, conform art. 781 alin. (1) NCPC, în condiţiile în care sumele sunt deţinute, de fapt, tot în numele creditorilor Asociaţiei, către care trebuie să efectueze plăţile, inclusiv în numele creditorului urmăritor.

Situaţia acestui terţ, precum administratorul Asociaţiei de proprietari, nu este similară unei instituţii de credit care gestionează contul debitorului şi în care intră sume plătite de alţi debitori ai debitorului, întrucât, în ipoteza respectivă, poprirea are ca obiect sumele pe care debitorul urmează să le primească de la terţi, iar nu sumele pe care acesta le achită creditorilor.

Este, aşadar, determinantă pentru tranşarea chestiunii decelarea tuturor raporturilor juridice implicate, poziţia şi calitatea Asociaţiei, care nu are de primit de la terţi sume de bani, membrii Asociaţiei nefiind terţi, ci formând Asociaţia însăşi, şi fiind beneficiarii serviciilor în numele cărora Asociaţia a contractat cu creditoarea urmăritoare, sumele trebuind, în realitate, redirecţionate tuturor creditorilor furnizori de utilităţi.

Tribunalul Iaşi, dec. nr. 780 din 04.05.2017, definitivă, portal.just.ro

---

[1] Legea nr. 230/2007 privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea asociaţiilor de proprietari şi H.G. nr. 1588/2007 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a acesteia au fost abrogate prin Legea nr. 196/2018 privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea asociaţiilor de proprietari şi administrarea condominiilor (M. Of. nr. 660 din 30.07.2018).

Prin sentinţa civilă nr. 14392 pronunţată la data de 16.12.2016, Judecătoria Iaşi a hotărât: „Admite în parte cererea de validare a popririi formulată de BEJ A., privind pe creditoarea C. SA, în contradictoriu cu debitorul Asociaţia de Proprietari 3 şi terţul poprit T. SA. Validează poprirea instituită prin adresa emisă la data de 18.03.2016 în dosarul de executare nr. [...]/T/2015, asupra sumelor de bani deţinute de terţul poprit pentru debitoare, în limita sumei de 11.532,68 lei. Respinge ca neîntemeiată cererea de amendare a terţului poprit. Obligă terţul poprit la plata către creditoare a sumei de 20 lei – cheltuieli de judecată".

Pentru a pronunţa această soluţie, instanţa de fond a constatat că, la data de 28.09.2015, creditoarea C. SA a formulat cerere de încuviinţare a executării silite, în temeiul sentinţei civile nr. 13002/2013, pronunţată de Judecătoria Iaşi. S-a solicitat iniţial recuperarea sumei de 9.918,46 lei.

Prin încheierea nr. 954/28.09.2015, executorul judecătoresc a procedat la admiterea cererii de încuviinţare a executării silite, procedând în continuare la emiterea actelor de executare. La data de 18.03.2016, a fost emisă adresa de înfiinţare a popririi în discuţie. Prin intermediul acesteia, s-a pus în vedere terţului poprit interdicţia de a elibera asociaţiei sumele de bani asupra cărora s-a instituit poprirea şi obligaţia de a consemna aceste sume în termen de 5 zile de la momentul recepţionării comunicării acestei adrese. Conform dovezii anexate la dosar, adresa de înfiinţare poprire a fost comunicată la data de 21.03.2016.

Între terţul poprit şi asociaţie a fost semnat un contract de administrare, al cărui obiect este reprezentat de asigurarea managementului de proprietate şi al managementului financiar al asociaţiei. În temeiul contractului de administrare, T. SA percepe un tarif de administrare în schimbul asigurării managementului financiar, gestionării bunurilor şi fondurilor băneşti, întocmirii listelor de plată, încasării cotelor de contribuţie, efectuării plăţilor, întocmirii şi păstrării evidenţelor contabile. Totodată, potrivit art. 11, terţul poprit, în calitate de administrator, are următoarele atribuţii: gestionarea bunurilor materiale şi a fondurilor băneşti, încasarea cotelor de contribuţie ale proprietarilor la cheltuielile curente ale asociaţiei, calcularea şi încasarea penalizărilor, efectuarea plăţilor către furnizori.

În adresa de înfiinţare poprire s-a stipulat expres obligaţia de a da curs acesteia, în termen de 5 zile de la primire, conform art. 783 NCPC.

Cercetând dispoziţiile legale în vigoare la momentul începerii executării silite, instanţa a reţinut următoarele:

Poprirea se înfiinţează fără somaţie, în baza încheierii de încuviinţare a executării, prin adresă în care se va preciza şi titlul executoriu în temeiul căruia s-a înfiinţat poprirea, ce va fi comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 781 alin. (1), împreună cu încheierea de încuviinţare a executării sau un certificat privind soluţia pronunţată în dosar. Despre măsura luată va fi înştiinţat şi debitorul, căruia i se va comunica, în copie, adresa de înfiinţare a popririi, la care se vor ataşa şi copii certificate de pe încheierea de încuviinţare a executării sau de pe certificatul privind soluţia pronunţată în dosar, şi titlul executoriu, în cazul în care acestea din urmă nu i-au fost anterior comunicate (art. 783 NCPC, în vigoare la momentul începerii executării silite).

Art. 787 alin. (1) pct. 1 şi 2 prevede: „În termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, terţul

poprit este obligat: 1. să consemneze suma de bani, dacă creanţa poprită este exigibilă, sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite şi să trimită dovada executorului judecătoresc, în cazul popririi înfiinţate pentru realizarea altor creanţe decât cele arătate la pct. 2; 2. să plătească direct creditorului suma reţinută şi cuvenită acestuia, în cazul sumelor datorate cu titlu de obligaţie de întreţinere sau de alocaţie pentru copii, precum şi în cazul sumelor datorate cu titlu de despăgubiri pentru repararea pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrităţii corporale sau a sănătăţii. La cererea creditorului, suma îi va fi trimisă la domiciliul indicat sau, dacă este cazul, la reşedinţa indicată, cheltuielile de trimitere fiind în sarcina debitorului".

În conformitate cu art. 790 alin. (1), (3) şi (4) NCPC, „(1) Dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi. (...). (3) Instanţa îi va cita pe creditorul urmăritor şi pe cei intervenienţi, dacă este cazul, precum şi pe debitorul şi terţul poprit şi, la termenul fixat pentru judecarea cererii de validare, va putea dispune administrarea oricărei probe necesare soluţionării acesteia, care este admisibilă potrivit normelor de drept comun. În instanţa de validare, terţul poprit poate opune creditorului urmăritor toate excepţiile şi mijloacele de apărare pe care le-ar putea opune debitorului, în măsura în care ele se întemeiază pe o cauză anterioară popririi. (...). (4) Dacă din probele administrate rezultă că terţul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanţa va da o hotărâre de validare a popririi, prin care îl va obliga pe terţul poprit să îi plătească creditorului, în limita creanţei, suma datorată debitorului, iar, în caz contrar, va hotărî desfiinţarea popririi".

Rezultă aşadar că termenul de solicitare a validării popririi este de o lună de la momentul expirării scadenţei de 5 zile (menţionată în adresă), pentru îndeplinirea obligaţiilor de către terţul poprit. Instanţa a reţinut respectarea termenului legal, prin promovarea cererii la data de 06.04.2016.

Astfel cum rezultă din textele legale anterior redate, creditorul mai are o obligaţie fundamentală, alături de dovedirea emiterii şi comunicării corespunzătoare a adresei, şi anume aceea de a proba raportul obligaţional dintre debitor şi terţul poprit, în virtutea căruia solicită înfiinţarea popririi şi obligarea terţului la indisponibilizarea sumelor de bani pe care i le-ar datora debitorului. În absenţa unei atare dovezi, instanţa este obligată să respingă cererea formulată, deoarece nu există mecanismul tripartit solicitat de lege.

Din analiza susţinerilor şi înscrisurilor depuse de terţul poprit, rezultă încheierea unui contract de administrare şi gestionare a resurselor financiare ale asociaţiei de proprietari, în schimbul plăţii de către aceasta a unei sume de bani cu titlul de comision/tarif de administrare.

Conform art. 781 NCPC, sunt supuse urmăririi silite prin poprire sumele de bani datorate debitorului sau „deţinute în numele său de o terţă persoană". Această din urmă ipoteză este materializată prin aplicarea contractului de administrare încheiat între terţul poprit şi debitor, terţul încasând în numele şi în contul asociaţiei cotele de întreţinere lunară şi cuantumul penalităţilor ce figurează în listele de plată şi

ocupându-se de achitarea acestor sume către furnizori. Este nereală susţinerea terţului referitoare la o afectaţiune specială a sumelor de bani şi la imposibilitatea de instituire a popririi asupra acestora. Într-adevăr, destinaţia oricăror sume de bani primite de un debitor este diferenţiată în funcţie de raporturile obligaţionale ale acestuia, însă Legea nr. 230/2007 prevede doar faptul că sumele încasate nu intră definitiv în bugetul asociaţiei, fiind destinate achitării datoriilor către furnizorii de utilităţi sau alte servicii asigurate. Or, în contextul existenţei unui contract de furnizare utilităţi încheiat cu asociaţia de proprietari, acesta dă naştere unei creanţe ce poate fi recuperată prin acest mecanism. Desigur, obţinerea unui titlu executoriu de către unul dintre creditori (dintre furnizorii de utilităţi ce trebuie plătiţi lunar) nu poate rămâne fără efecte, opunându-se achitarea egală a datoriilor, ceilalţi furnizori având libertatea de a dovedi caracterul preferabil al creanţelor pe care le deţin.

În plus, afectaţiunea specială a unor sume de bani, care nu pot fi supuse popririi, este reglementată cu titlu de excepţie, fără ca sumele de bani încasate în contul cotelor de întreţinere şi penalităţilor să fie încadrate într-o atare derogare.

Terţul poprit a realizat o interpretare restrictivă a art. 781 NCPC, invocând inexistenţa calităţii sale de debitor al debitorului urmărit în cadrul procedurii execuţionale, legiuitorul adoptând o viziune mult mai largă faţă de legislaţia anterioară, prin includerea în sfera raporturilor ce pot forma obiectul popririi şi a raporturilor care presupun încasarea şi gestionarea unor sume de bani în numele debitorului.

Pentru aceste argumente, instanţa, apreciind că existenţa unui contract de administrare, în virtutea căruia terţul poprit încasează bani în numele asociaţiei, având putere de dispoziţie (chiar limitată) în privinţa efectuării plăţilor, poate constitui o bază suficientă pentru instituirea popririi, a admis cererea formulată de BEJ A., pentru creditoarea C. SA şi a dispus validarea popririi instituite prin adresa nr. [...]/T/2015, emisă în dosarul de executare cu acelaşi număr, la data de 18.03.2016, asupra sumelor de bani administrate de terţul poprit pentru debitoare, în limita sumei de 11.532,68 lei (...).

Împotriva acestei sentinţe a formulat apel terţul poprit T. SA, solicitând schimbarea sentinţei, în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a cererii formulate de executorul judecătoresc şi al desfiinţării popririi instituite, criticând, în esenţă, soluţia pronunţată cu greşita interpretare a atribuţiilor administratorului prin prisma contractului de administrare, executorul judecătoresc neprobând existenţa unor raporturi juridice în temeiul cărora terţul poprit să datoreze sume de bani asociaţiei debitoare. Apelanta a arătat că, de fapt, debitoarea este cea care datorează sume terţului poprit pentru activitatea de administrare, iar raportat la prevederile art. 36 din Legea nr. 230/2007, asociaţia debitoare şi apelanta sunt lipsite de dreptul de dispoziţie asupra sumelor de bani, care sunt destinate unei afectaţiuni speciale şi nu pot fi supuse executării silite prin poprire, conform prevederilor art. 781 alin. (5) lit. a) NCPC.

Intimata C. SA, reprezentată legal prin administrator judiciar, a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea căii de atac, arătând că apelanta nu are motivaţiile legale pentru a se sustrage îndeplinirii calităţii de terţ poprit, deoarece a refuzat cu rea-credinţă să-şi îndeplinească obligaţiile faţă de debitoarea intimată, sumele încasate nefiind decontate în contul sentinţei care constituie titlul executoriu.

Examinând cauza de faţă, în conformitate cu prevederile art. 479 NCPC, în limitele devoluţiunii stabilite prin cererea de apel formulată, prin prisma dispoziţiilor

aplicabile şi a criticilor aduse hotărârii instanţei de fond, tribunalul a apreciat că apelul este întemeiat, pentru următoarele considerente:

Procedura validării popririi are ca finalitate, în cazul în care sunt îndeplinite condiţiile legale, obligarea terţului poprit la plata direct către creditor a sumei datorate de către debitor conform titlului executoriu, instanţa de validare fiind ţinută să verifice dacă acest nou raport juridic se poate naşte, inclusiv sub aspectul calităţii actuale de debitor faţă de debitorul iniţial al celui indicat ca fiind terţ poprit.

Prin urmare, revine creditorului sarcina de a dovedi existenţa unui raport juridic obligaţional între debitor şi terţul poprit, raport în baza căruia terţul să datoreze sume de bani debitorului, aceasta, deoarece, conform alin. (4) al art. 790 NCPC: „dacă din probele administrate rezultă că terţul poprit datorează sume de bani debitorului, instanţa va da o hotărâre de validare a popririi, prin care va obliga terţul poprit să plătească creditorului, în limita creanţei, suma datorată debitorului (...)".

Deşi prima instanţă a identificat corespunzător dispoziţiile de drept procesual incidente, a expus un raţionament juridic viciat prin aplicarea greşită a dispoziţiilor art. 781 alin. (1) NCPC şi prin reţinerea eronată a situaţiei premisă necesară pentru înfiinţarea popririi.

Într-adevăr, cum rezultă neechivoc din dispoziţiile art. 781 NCPC, sunt supuse urmăririi silite prin poprire sumele de bani „datorate debitorului sau deţinute în numele său de o terţă persoană". A apreciat judecătoria că această din urmă ipoteză este materializată prin aplicarea contractului de administrare încheiat între terţul poprit şi debitor, terţul, respectiv administratorul T. SA, încasând, în numele şi în contul asociaţiei, respectiv ale debitoarei, cotele de întreţinere lunară şi cuantumul penalităţilor ce figurează în listele de plată şi ocupându-se de achitarea acestor sume către furnizori. A mai reţinut judecătoria că sumele încasate de T. SA sunt destinate achitării datoriilor către furnizorii de utilităţi sau alte servicii asigurate. Or, această reţinere este suficientă pentru a conchide nu doar lipsa calităţii T. SA de debitor al debitoarei urmărite, dar şi absenţa unei creanţe în favoarea asociaţiei de la alţi terţi. Astfel, în realitate, Asociaţia datorează sume de bani către administratorul său, T. SA, după cum rezultă din contractul de administrare, administratorul fiind creditorul asociaţiei pentru plata tarifului de administrare, sumele pentru serviciul de management financiar şi de proprietate fiind facturate de administrator şi datorate de aceeaşi debitoare urmărită silit.

Potrivit art. 35 alin. (1) şi (4) din Legea nr. 230/2007, pentru activitatea de administrare care include activităţi de administrare tehnică, de contabilitate şi casierie, asociaţia de proprietari poate angaja fie persoane fizice atestate pentru funcţia de administrator de imobile, fie poate încheia contract de administrare cu persoane juridice specializate şi autorizate, care au ca obiect de activitate numai domeniul asociaţiilor de proprietari ori care au ca activitate principală administrarea imobilelor pe bază de tarife sau contract.

Contractul de administrare dintre asociaţia debitoare şi apelantă a fost încheiat în aplicarea prevederilor legale citate, din cuprinsul său reieşind faptul că asociaţia datorează apelantei tariful de administrare, iar, administratorul având, la rândul său, obligaţia de a asigura managementul financiar, revenindu-i sarcina de a efectua plăţile către toţi furnizorii asociaţiei. Referitor la sumele încasate în numele debitoarei,

acestea nu sunt datorate asociaţiei şi nici deţinute în numele său, ci sunt destinate stingerii creanţelor altor creditori, prestatorii de utilităţi şi servicii publice pe care administratorul îi îndestulează în numele debitoarei Asociaţia de proprietari. Ca atare, nu se poate reţine concluzia că T. SA. deţine sume de bani în numele asociaţiei, lipsind, aşadar, condiţia esenţială pentru înfiinţarea popririi, conform art. 781 alin. (1) NCPC, în condiţiile în care sumele sunt deţinute, de fapt, tot în numele creditorilor asociaţiei, către care trebuie să efectueze plăţile, inclusiv în numele creditorului urmăritor C. SA.

Tribunalul a apreciat că situaţia acestui terţ, precum administratorul asociaţiei, nu este similară unei instituţii de credit care gestionează contul debitorului şi în care intră sume plătite de alţi debitori ai debitorului, întrucât, în ipoteza respectivă, poprirea are ca obiect sumele pe care debitorul urmează să le primească de la terţi, iar nu sumele pe care acesta le achită creditorilor.

Este, aşadar, determinantă pentru tranşarea chestiunii decelarea tuturor raporturilor juridice implicate, poziţia şi calitatea asociaţiei care nu are de primit de la terţi sume de bani, membrii asociaţiei nefiind terţi, ci formând asociaţia însăşi, şi beneficiarii serviciilor în numele cărora asociaţia a contractat cu creditoarea urmăritoare, sumele trebuind, în realitate, redirecţionate tuturor creditorilor furnizori de utilităţi.

Pentru considerentele expuse, în baza art. 480 alin. (2) teza I NCPC, tribunalul a admis apelul declarat şi a schimbat în tot sentinţa civilă apelată, în sensul că a respins cererea de validare a popririi.

HOTĂRÂRE PREALABILĂ

Prin **Decizia nr. 84/2018** (M. Of. nr. 84 din 01.02.2019), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a admis sesizarea formulată de Tribunalul Mureş, Secţia civilă, privind pronunţarea unei hotărâri prealabile şi a stabilit: „*În interpretarea dispoziţiilor art. 781 alin. (5) lit. a) NCPC, art. 46-48 din Legea nr. 230/2007, art. 12 pct. B) lit. c) din H.G. nr. 1588/2007, sumele datorate lunar de terţul poprit, membru al asociaţiei de proprietari, debitoarei asociaţia de proprietari, cu titlu de cheltuieli de întreţinere, au afectaţiunea specială corespunzătoare diferitelor componente ale acestor cheltuieli, astfel cum sunt determinate de legislaţia în materie*".

Chestiunea de drept a cărei lămurire s-a solicitat vizează posibilitatea validării popririi asupra sumelor de bani datorate de un membru al asociaţiei de proprietari (terţ poprit) debitorului asociaţia de proprietari, la solicitarea creditorului, furnizor de utilităţi.

Controversa a fost tranşată diferit, aşa cum rezultă din jurisprudenţa anexată, apreciindu-se deopotrivă că astfel de sume pot face obiect al popririi sau, dimpotrivă, că operează indisponibilitatea prevăzută de art. 781 alin. (5) lit. a) NCPC.

Răspunsul asupra acestei chestiuni de drept ridicate în practica instanţelor de judecată presupune analiza: (A) naturii cheltuielilor lunare ale asociaţiei de proprietari; a existenţei relaţiei tripartite pe care o implică solicitarea de validare a popririi (B), cu referire specifică la afectaţiunea sumelor plătite lunar cu titlu de întreţinere de un membru al asociaţiei de proprietari, respectiv, dacă şi în ce măsură această afectaţiune este aptă să constituie un impediment în calea executării prin poprire (C).

A) Natura cheltuielilor lunare ale asociaţiei de proprietari

Cheltuielile asociaţiei de proprietari, la plata cărora trebuie să contribuie lunar toţi proprietarii, pe baza facturilor emise de furnizori (conform art. 46 din Legea nr. 230/2007), sunt detaliate prin dispoziţiile art. 47 din actul normativ menţionat ca fiind: a) cheltuieli pe număr de persoane care locuiesc sau desfăşoară activităţi în proprietăţi individuale; b) cheltuieli pe consumuri individuale; c) cheltuieli pe cota-parte indiviză, în funcţie de suprafaţa utilă a proprietăţii individuale; d) cheltuieli pe beneficiari, aferente serviciilor individuale ale proprietarilor, dar gestionate financiar prin intermediul asociaţiei de proprietari; e) cheltuieli pe consumatori tehnici; f) cheltuieli de altă natură.

În mod corespunzător, aceste cheltuieli sunt explicitate prin Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007 privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea asociaţiilor de proprietari, aprobate prin H.G. nr. 1588/2007 (Norme metodologice), care detaliază, pe fiecare categorie de cheltuieli, ce fel de consumuri ori servicii încorporează ele.

Astfel, cheltuielile determinate în funcţie de numărul persoanelor care locuiesc în condominiu sunt cheltuielile asociaţiei pentru apă rece, caldă, canalizare, combustibil pentru prepararea apei calde de consum, energia termică utilizată pentru funcţionarea instalaţiilor comune, colectarea deşeurilor menajere etc. (art. 34 din Normele metodologice).

Cheltuielile pe consumuri individuale reprezintă cheltuielile asociaţiei pentru: apă rece şi canalizare, apă caldă menajeră, energia termică, combustibilul şi apa rece pentru prepararea apei calde, gaze naturale, încălzirea apartamentului sau a spaţiului cu altă destinaţie decât aceea de locuinţă (art. 39 din Normele metodologice).

Referitor la cheltuielile pe cotă-parte indiviză, în funcţie de suprafaţa utilă a proprietăţii individuale, din art. 43 din Normele metodologice rezultă că sunt acelea efectuate cu administrarea, întreţinerea, repararea, exploatarea şi, după caz, consolidarea părţilor de construcţii şi instalaţii din condominiu aflate în proprietate comună.

În privinţa cheltuielilor pe beneficiari, aferente serviciilor individuale ale proprietarilor, dar gestionate financiar prin intermediul asociaţiei de proprietari, ele sunt destinate acoperirii serviciilor individuale pentru proprietari, toţi sau în parte, nefiind gestionate însă de aceştia, ci prin intermediul asociaţiei (art. 48 din Normele metodologice), şi sunt detaliate ca atare prin prevederile art. 49 din Normele metodologice (cheltuieli referitoare la citirea, calculul, gestiunea consumurilor individuale de apă rece, apă caldă, căldură, gaze etc.).

Cheltuielile pe consumatori tehnici sunt acelea care vizează consumurile pentru încălzirea proprietăţilor individuale – apartamente, spaţii cu altă destinaţie decât aceea de locuinţă (art. 51 din Normele metodologice).

Potrivit art. 53 şi art. 54 din Normele metodologice sunt cheltuieli de altă natură acelea efectuate pentru plata unor servicii care nu pot fi repartizate după criteriile prevăzute la art. 47 lit. a)-c) din Legea nr. 230/2007, cum ar fi cheltuielile pentru lucrări de întreţinere, reparaţii şi înlocuiri la antenele colective de televiziune, cele privind cutiile poştale, cheile de la uşa de intrare comună etc.

La acestea se adaugă şi contribuţia pe care o datorează fiecare membru la constituirea fondurilor asociaţiei, necesare organizării şi funcţionării acesteia,

respectiv: fondul de rulment, fondul pentru repararea părţilor de construcţii/instalaţii aflate în proprietatea comună (art. 45 din Legea nr. 230/2007, art. 24 din Normele metodologice).

Rezultă aşadar că este vorba despre mai multe categorii de cheltuieli, în privinţa cărora dispoziţiile art. 46 din Legea nr. 230/2007, coroborat cu art. 12 pct. B lit. c) din Normele metodologice, dispun că plata trebuie să se efectueze, în avans sau la termenul stabilit, pe baza facturilor emise, corespunzător cotei de contribuţie ce revine fiecărui proprietar, inclusiv cele aferente fondurilor asociaţiei de proprietari.

Conform reglementării legale, diferitele categorii de cheltuieli se regăsesc evidenţiate ca atare în cuantumul total al contribuţiei datorate lunar, astfel încât se pune problema dacă şi în ce măsură un creditor poate urmări pentru îndestularea creanţei sale întreaga sumă (în care sunt incluse contribuţii şi pentru acoperirea altor cheltuieli) sau numai, în mod specific, partea din aceste cheltuieli care i se cuvine pentru serviciul prestat ori utilitatea furnizată.

Corelativă este chestiunea referitoare la afectaţiune, şi anume dacă indisponibilizarea poate viza întreaga sumă a cheltuielilor lunare de întreţinere sau numai acea parte a ei destinată acoperirii serviciilor prestate de alţi furnizori decât cel care porneşte executarea silită (de exemplu, cel care nu şi-a recuperat contravaloarea energiei termice livrate nu ar putea solicita poprirea întregii sume datorate cu titlu de cheltuieli de întreţinere, aferente acoperirii mai multor consumuri şi servicii).

A considera altfel, respectiv fie imposibilitatea urmăririi de către fiecare creditor a părţii din sumă corespunzătoare creanţei sale în considerarea unei indisponibilizări totale a contribuţiei lunare de întreţinere, fie, dimpotrivă, posibilitatea urmăririi întregii sume de către un singur creditor (indiferent de faptul că respectiva sumă încorporează mai multe creanţe cu titulari diferiţi), ar însemna să se nege, practic, dreptul fiecărui creditor de a-şi putea valorifica propria creanţă.

Sensul legii, atunci când a procedat la o detaliere a cheltuielilor, pe diferite categorii de consum, trebuie văzut şi în legătură cu posibilitatea furnizorilor de utilităţi publice sau de altă natură de a-şi recupera cheltuielile, inclusiv în situaţia în care nu sunt încheiate contracte individuale cu fiecare proprietar, ci cu asociaţia de proprietari.

B) Raportul juridic tripartit pe care îl implică solicitarea de validare a popririi

Interpretarea jurisprudenţială care a negat posibilitatea validării popririi unor astfel de sume de bani a considerat şi că asociaţia de proprietari, cea care a încheiat contractul cu furnizorul, nu ar avea calitatea de debitor, deoarece ea este un simplu intermediar, adevăraţii debitori fiind proprietarii, cei care beneficiază de serviciile prestate de diverşii furnizori. Cum aceşti proprietari sunt parte din asociaţie, rezultă că aceasta din urmă nu ar putea avea calitatea de debitor căruia să i se datoreze de către proprietar o sumă de bani lunară şi, ca atare, nici proprietarul nu ar putea să aibă calitatea de terţ poprit.

O asemenea interpretare este eronată, ignorând existenţa a două ipoteze distincte, reglementate de lege, în care se poate proceda la încheierea contractelor cu furnizorii de utilităţi sau prestatorii de servicii.

Astfel, potrivit art. 28 din Legea nr. 230/2007, asociaţia de proprietari poate intermedia servicii între furnizori şi proprietarii consumatori, în special cu privire la serviciile publice de utilităţi, pe baza unor contracte de prestări servicii sau de

furnizare cu caracter individual, drepturile şi obligaţiile aparţinând, pe de o parte, furnizorului şi, pe de pe altă parte, proprietarului.

Pentru recuperarea debitelor în această situaţie, pentru serviciile publice de utilităţi, furnizorul serviciului va acţiona direct împotriva proprietarilor restanţieri [art. 28 alin. (2)], activitatea asociaţiei de proprietari fiind doar una de intermediere [respectiv, de repartizare a facturilor către proprietari, încasare şi plată a sumelor reprezentând contravaloarea consumului facturat, înştiinţarea furnizorului cu privire la debitori – art. 28 alin. (3)].

În acelaşi timp însă asociaţia de proprietari poate încheia contracte în nume propriu, ca utilizator colectiv, calitate ce îi este recunoscută de lege.

Astfel, potrivit art. 41 alin. (1) lit. a) din Legea serviciilor comunitare de utilităţi publice nr. 51/2006, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, „Au calitatea de utilizator beneficiarii individuali sau colectivi, direcţi sau indirecţi, ai serviciilor de utilităţi publice: a) utilizatorii casnici persoane fizice sau asociaţii de proprietari/locatari". De asemenea, potrivit art. 5 alin. (2) din Ordinul preşedintelui Autorităţii Naţionale de Reglementare pentru Serviciile Comunitare de Utilităţi Publice nr. 343/2010 pentru aprobarea Normei tehnice privind repartizarea consumurilor de energie termică între consumatorii din imobilele de tip condominiu, în cazul folosirii sistemelor de repartizare a costurilor pentru încălzire şi apă caldă de consum, în situaţia în care, cu ocazia verificării repartitoarelor de costuri, se constată că datele nu corespund realităţii, prestatorul de servicii va recalcula repartizarea, cheltuielile legate de recalculare recuperându-se de la asociaţia de proprietari. Rezultă şi din această reglementare că, în relaţia cu prestatorul de servicii, asociaţia este considerată debitor.

În această ipoteză, în care încheierea contractelor se face de către asociaţia de proprietari în nume propriu, aceasta va avea, ca parte în contract, calitatea de debitor pentru sumele neplătite diferiţilor furnizori sau prestatori de servicii.

Este motivul pentru care, de altfel, legea face referire la „Cheltuielile asociaţiei de proprietari" (cap. VI al Legii nr. 230/2007), la plata cărora fiecare proprietar trebuie să participe lunar, în caz contrar, asociaţia putând să îl acţioneze în judecată pentru recuperarea cotelor de contribuţie (art. 50).

Rezultă neîndoielnic că, în ipoteza în care asociaţia este parte în contract, ea va avea calitatea de debitor pentru neîndeplinirea obligaţiilor de plată, împotriva ei putându-se obţine titlul executoriu de către furnizorul/prestatorul de servicii.

Această situaţie este regăsită de altfel şi în cauza în care s-a ridicat chestiunea preliminară, împotriva asociaţiei fiind pronunţată o hotărâre judecătorească (ordonanţă de plată), în considerarea calităţii ei de parte în contractul de furnizare de energie termică şi, respectiv, a neonorării obligaţiilor de plată asumate. Pe baza acestei hotărâri judecătoreşti, care constituie titlu executoriu împotriva asociaţiei, s-a demarat ulterior executarea silită.

Faţă de reglementările legale în materie, a nega, de principiu, calitatea de debitor a asociaţiei de proprietari, pe motiv că de serviciile prestate beneficiază de fapt membrii acesteia, nesocoteşte ipoteza legală în care asociaţia acţionează în nume propriu la perfectarea contractelor privind furnizarea diferitelor servicii publice de utilităţi.

Dată fiind, pentru asemenea ipoteze, calitatea de debitor a acesteia în raport cu furnizorii, în mod corespunzător, pentru sume datorate lunar cu acelaşi titlu, membrii asociaţiei îndeplinesc condiţia juridică de terţi popriţi, în sensul art. 781 alin. (1) NCPC.

În consecinţă, nu se poate susţine că asociaţia de proprietari este lipsită de dreptul de dispoziţie asupra sumelor de natura celor arătate, întrucât nu ar avea calitatea de debitor, iar aceasta ar atrage implicit o anumită afectaţiune, aptă să facă incidentă dispoziţia art. 781 alin. (5) lit. a) NCPC (referitoare la excluderea de la executarea silită prin poprire a anumitor sume de bani).

Se regăseşte astfel relaţia tripartită pe care o presupune cererea de înfiinţare şi validare a popririi: creditor (furnizorul de utilităţi), debitor (asociaţia de proprietari), terţ poprit (membrul asociaţiei de proprietari), conform dispoziţiilor art. 781 alin. (1) NCPC. Astfel spus, poprirea executorie presupune existenţa a trei raporturi juridice: între creditorul urmăritor şi debitorul poprit, în sensul că debitorul este dator creditorului; între debitorul poprit şi terţul poprit, în sensul că terţul poprit este dator faţă de debitor; între creditor şi terţul poprit (raport care ia naştere în urma validării popririi), conform căruia terţul poprit va indisponibiliza sumele pe care le datorează debitorului urmărit şi le va plăti direct creditorului.

C) Natura sumelor datorate şi repercusiunea afectaţiunii lor asupra posibilităţii urmăririi prin poprire

Astfel cum s-a menţionat, cu trimitere la dispoziţiile legale care constituie sediul materiei, sumele datorate în cadrul cheltuielilor de întreţinere lunare au mai multe destinaţii, de natură să acopere consumul de utilităţi şi plata diferitelor servicii prestate pentru buna funcţionare a proprietăţii individuale şi a părţilor comune ale condominiului.

Aşa fiind, plata şi, corelativ, stingerea creanţelor diferiţilor furnizori sau prestatori de servicii trebuie să se facă respectându-se destinaţia fiecărei sume, calculată în mod corespunzător, potrivit clauzelor contractuale, pe baza facturilor emise (regăsindu-se, ca atare, pe listele de plată afişate lunar de asociaţie).

De aceea, nu se poate susţine că un anumit furnizor ori prestator de servicii nu ar putea urmări suma datorată de membrul asociaţiei, terţ poprit în relaţia cu debitorul (asociaţia de proprietari, atunci când contractul este încheiat de aceasta în nume propriu), pentru acea parte a sumei ce i se cuvine conform serviciului prestat.

Este evident însă că un creditor nu va putea urmări întreaga sumă pe care un proprietar o datorează lunar asociaţiei, pentru că, aşa cum s-a arătat, în componenţa acestei sume intră debite ale acestuia către diferiţi alţi furnizori care au, în egală măsură, calitatea de creditori şi deci interes în valorificarea creanţei proprii.

În acest sens trebuie respectată destinaţia fiecărei sume şi apare astfel afectaţiunea specială la care face referire art. 781 alin. (5) lit. a) NCPC, de natură să atragă indisponibilizarea sumelor de bani care au altă afectaţiune decât cea a cărei realizare, prin poprire, o urmăreşte creditorul (de exemplu, un furnizor de energie termică nu va putea popri şi sumele datorate pentru consumul de apă rece sau canalizare ori pentru energia electrică etc.).

Altminteri s-ar putea ajunge ca, în valorificarea unei creanţe, prin indisponibilizarea întregii sume plătite cu titlu de cheltuieli de întreţinere de către un debitor, să fie paralizat dreptul la valorificarea creanţei al altui creditor.

Aşadar, în măsura în care un creditor face dovada că terţul poprit datorează asociaţiei de proprietari sume de bani reprezentând contravaloarea serviciului pe care l-a prestat sau a utilităţii furnizate, validarea popririi pe care o solicită nu poate fi împiedicată de invocarea dispoziţiilor art. 781 alin. (5) lit. a) NCPC, pe de o parte, pentru că, prin ipoteză, nu este vorba despre o sumă de bani având o afectaţiune specială, alta decât cea necesară satisfacerii creanţei respective, pe de altă parte, pentru că nu este vorba despre sume de care debitorul nu ar putea dispune.

Dimpotrivă, asociaţia de proprietari are scopul de a colecta lunar sumele de bani necesare achitării consumurilor individuale şi celor aferente spaţiilor comune indivize, asigurând plata la timp a furnizorilor [conform art. 3 lit. i) din Legea nr. 230/2007, cheltuielile asociaţiei de proprietari constau în cheltuielile sau obligaţiile financiare ale asociaţiei care sunt legate de exploatarea, reparaţia sau întreţinerea proprietăţii comune, precum şi cheltuielile cu serviciile de care beneficiază proprietarii şi care nu sunt facturate individual către proprietăţile individuale].

De aceea, în interpretarea dispoziţiilor art. 781 alin. (5) lit. a) NCPC, art. 46-48 din Legea nr. 230/2007, art. 12 pct. B lit. c) din H.G. nr. 1588/2007, trebuie considerat că sumele datorate lunar de către terţul poprit, membru al asociaţiei de proprietari, debitoarei asociaţia de proprietari, cu titlu de cheltuieli de întreţinere, au afectaţiunea corespunzătoare diferitelor componente ale acestor cheltuieli, astfel cum sunt determinate de legislaţia în materie (şi cum rezultă din listele de plată lunare).

NOTĂ

La data de 28.09.2018 a intrat în vigoare Legea nr. 196/2018 privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea asociaţiilor de proprietari şi administrarea condominiilor (publicată în M. Of. nr. 660 din 30.07.2018), iar conform art. 110 din acest act normativ, la data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 230/2007 privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea asociaţiilor de proprietari, publicată în M. Of. nr. 490 din 23.07.2007, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi H.G. nr. 1588/2007 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 230/2007 privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea asociaţiilor de proprietari, publicată în M. Of. nr. 43 din 18.01.2008, precum şi orice alte prevederi contrare.

Astfel, pentru creanţele născute ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 196/2018, raportarea se va face la dispoziţiile legale ale acestui act normativ, aspectele statuate prin decizia analizată fiind incidente şi sub imperiul noii reglementări în materia organizării, funcţionării asociaţiilor de proprietari şi administrării condominiilor.

84. Validarea popririi. Încheierea de către creditor şi debitor a unei convenţii de eşalonare a plăţii. Efecte asupra obligaţiilor terţului poprit din perspectiva cererii de validare a popririi

Potrivit art. 790 alin. (1) NCPC, validarea popririi poate fi dispusă dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi.

În situaţia în care, ulterior înfiinţării popririi şi formulării cererii de validare a popririi, între creditor şi debitor a intervenit o convenţie de eşalonare a plăţii, adusă la cunoştinţă terţului poprit de către executorul judecătoresc, este justificată respingerea cererii de validare a popririi. Terţului poprit nu îi poate

fi imputată nerespectarea obligaţiilor legale, în condiţiile în care a intervenit o eşalonare voluntară a plăţii debitului ce se execută.

Tribunalul Timiş, dec. nr. 402/A din 02.04.2018, definitivă, www.rolii.ro

Prin sentinţa civilă nr. 9799/03.10.2017, pronunţată de Judecătoria Timişoara, în dosarul nr. [...], s-a respins cererea formulată de creditoarea apelantă [...] România SA, în contradictoriu cu debitoarea intimată D.M. şi terţul poprit intimat [...], având ca obiect validare poprire.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a constatat că, potrivit art. 790 alin. (1) NCPC, „Dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi".

Având în vedere faptul că terţul poprit a învederat că a transmis executorului judecătoresc o solicitare de eşalonare a debitului datorat de către debitoare, iar executorul judecătoresc i-a comunicat faptul că aceasta a fost de acord cu eşalonarea debitului pentru o perioadă de 5 luni, debitoarea făcând şi dovada achitării primei rate în valoare de 500 lei, aşa cum rezultă din înscrisurile de la dosar, instanţa a constatat că, în aceste condiţii, nu se impune a fi obligat terţul poprit la plata sumelor datorate de acesta către debitor, cât timp debitorul a procedat la achitarea debitului, astfel cum acesta a fost eşalonat cu acordul creditoarei, în mod voluntar.

Pentru aceste considerente, în baza art. 790 alin. (1) NCPC, instanţa a respins cererea de validare a popririi formulată de creditoarea [...] SA, în contradictoriu cu debitoarea D.M. şi terţul poprit E.C. SRL, urmând ca, în baza art. 790 alin. (4) NCPC, să dispună desfiinţarea popririi înfiinţate prin adresa din data de 08.06.2017 de către BEJ S.C.R. în dosarul execuţional nr. [...]/2014. Faţă de soluţia dată capătului principal de cerere, instanţa a respins şi cererea petentului de amendare a terţului poprit. Faţă de soluţia dată în prezenta cauză, nefiind îndeplinite condiţiile art. 453 NCPC, instanţa a respins cererea creditoarei de obligare a terţului poprit la plata cheltuielilor de judecată.

Împotriva acestei sentinţe a formulat apel creditoarea [...] R. SA, înregistrat la data de 18.10.2017 pe rolul Tribunalului T., Secţia a II-a civilă, solicitând admiterea apelului şi schimbarea în tot a sentinţei apelate, în sensul admiterii cererii de validare a popririi.

În motivarea apelului (...) s-a învederat că sentinţa instanţei de fond este nelegală, întrucât intimata nu şi-a îndeplinit obligaţiile contractuale, apelanta a formulat cerere de validare poprire împotriva debitoarei, cerere ce a fost admisă conform sentinţei civile nr. 2183/16.09.2013, pronunţată de Judecătoria Reşiţa în dosar nr. [...].

Referitor la reţinerea instanţei de fond că terţul poprit a propus eşalonarea debitului, a arătat că această solicitare a fost formulată cu mult după emiterea adresei de înfiinţare poprire de către B.S. către terţul poprit. Astfel, adresa de înfiinţare poprire a fost emisă la data de 08.06.2017, cererea de validare poprire a fost formulată la data de 07.07.2017, iar cererea de eşalonare propusă de către

terţul poprit a fost adusă la cunoştinţa executorului abia la data de 19.07.2017. Or, în aceste împrejurări, cererea de validare a fot corect formulată.

În ceea ce priveşte reţinerea instanţei că intimata-debitoare D.M. a achitat deja o primă rată în valoare de 500 lei, s-a arătat că, în baza eşalonării admise de către creditoare, intimata-debitoare D.M. a efectuat o singură plată, cea în valoare de 500 lei, plată din data de 02.08.2017.

În opinia apelantei, instanţa de fond, în baza rolului activ prevăzut de art. 22 NCPC, trebuia să solicite informaţii ori creditoarei [...] SA, ori executorului judecătoresc S.C.R. cu privire la eşalonarea propusă de către intimatul terţ poprit E.C. SRL, pentru a vedea dacă această eşalonare este respectată.

Apelanta a apreciat că atât terţul poprit, cât şi debitoarea acţionează cu rea-credinţă, având în vedere că, la data de 13.10.2017, terţul poprit l-a înştiinţat pe executorul judecătoresc S.C.R. că, începând cu data de 28.08.2017, contractul de muncă cu numita D.M. a încetat, aspect neadus la cunoştinţa instanţei de fond [...].

Analizând apelul de faţă, instanţa a constatat că acesta este nefondat pentru următoarele considerente:

Prin sentinţa civilă nr. 9799/03.10.2017, apelată, a fost respinsă cererea de validare a popririi formulată de către creditoarea apelantă, motivat de faptul că între debitoarea intimată şi creditoarea apelantă a intervenit, după data înfiinţării popririi, o înţelegere de eşalonare a plăţii debitului datorat pe o durată de 5 luni de zile, înţelegere în baza căreia debitoarea intimată a achitat creditoarei apelante suma de 500 lei, aferentă primei tranşe.

Tribunalul a reţinut, raportat la înscrisurile depuse la dosarul cauzei, respectiv comunicarea adresată intimatului terţ poprit de către B. S.C.R., prin care acesta a fost informat despre existenţa unei înţelegeri între debitoarea intimată şi creditoarea apelantă cu privire la plata debitului ce se execută silit şi dovada achitării de către debitoarea intimată a sumei de 500 lei, aferente primei tranşe, împrejurarea că prima instanţă, în mod legal şi temeinic, a respins cererea de validare a popririi formulată de către creditoarea apelantă.

Astfel, potrivit art. 790 alin. (1) NCPC, validarea popririi poate fi dispusă dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi.

În speţă, având în vedere că, ulterior înfiinţării popririi şi formulării cererii de validare a popririi, între creditoarea apelantă şi debitoarea intimată a intervenit o convenţie de eşalonare a plăţii, adusă la cunoştinţă terţului poprit de către executorul judecătoresc, tribunalul a reţinut că prima instanţă în mod legal şi temeinic a dispus respingerea cererii de validare a popririi, terţului poprit intimat neputându-i fi imputată nerespectarea obligaţiilor legale, în condiţiile în care a intervenit o eşalonare voluntară a plăţii debitului ce se execută.

Împrejurarea că, ulterior asumării eşalonării plăţii, debitoarea intimată nu a respectat termenele de plată convenite, este ulterioară respingerii cererii de validare a popririi, neputând face analiza instanţei de apel în acest sens.

Mai mult, tribunalul a reţinut că, începând cu data de 25.08.2017, contractul individual de muncă al debitoarei intimate încheiat cu terţul poprit intimat a încetat, astfel că, începând cu această dată, terţul poprit intimat nu mai are calitatea de debitor al debitoarei intimate.

Astfel, reţinând că în mod corect a apreciat prima instanţă că, în speţă, nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 790 alin. (1) NCPC, în temeiul art. 480 alin. (1) NCPC, tribunalul a respins apelul.

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

Prin **Decizia nr. 8/2016** (M. Of. nr. 480 din 28 iunie 2016), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul competent să judece recursul în interesul legii, a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi a stabilit: *„În interpretarea şi aplicarea art. 2 alin. (1) şi art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătoreşti, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, raportat la art. 460 alin. (1), art. 246 alin. (1) şi (3) şi art. 274 alin. (1) CPC 1865, în prezent art. 790 alin. (1), art. 406 alin. (1) şi (3) şi art. 453 alin. (1) NCPC, executorul judecătoresc nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, în situaţia în care acesta a renunţat la cererea de validare a popririi ori cererea a fost respinsă de instanţă, ca urmare a îndeplinirii obligaţiilor de către terţul poprit sau de către debitor"*.

În motivare, instanţa supremă a reţinut, între altele:

„15. Problema de drept asupra căreia instanţa supremă este chemată a se pronunţa reclamă necesitatea de a clarifica împrejurarea dacă, în raport cu statutul şi competenţa conferite prin legea specială şi dispoziţiile procedurale, executorul judecătoresc are calitatea de parte în procedura de validare a popririi, dat fiind faptul că temeiul juridic pentru acordarea cheltuielilor de judecată este reprezentat de atitudinea procesuală culpabilă a părţii care «cade în pretenţii», deoarece, potrivit art. 274 alin. (1) CPC 1865 [corespondent art. 453 alin. (1) NCPC], obligaţia plăţii cheltuielilor de judecată poate fi instituită numai în sarcina persoanei care are calitatea de parte.

Dispoziţiile înscrise în Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, reglementează organizarea şi exercitarea profesiei de executor judecătoresc stipulând, în cuprinsul art. 2 alin. (1) şi art. 7 lit. a), că executorii judecătoreşti sunt învestiţi să îndeplinească un serviciu de interes public constând în executarea silită a dispoziţiilor civile din titlurile executorii, precum şi îndeplinirea altor atribuţii date prin lege în competenţa lor. Totodată, articolul 2 alin. (2) din acelaşi act normativ stipulează că actele îndeplinite de executorii judecătoreşti, în limitele competenţelor legale, purtând ştampila şi semnătura acestora, precum şi numărul de înregistrare şi data, sunt acte de autoritate publică şi au forţa probantă prevăzută de lege.

Aşadar, din interpretarea sistematică a celor două articole evocate rezultă că profesia de executor judecătoresc are un statut special, care implică exercitarea autorităţii statului în vederea ducerii la îndeplinire a dispoziţiilor cuprinse în hotărârile judecătoreşti şi alte titluri executorii, scop în care legiuitorul a conferit autoritatea necesară actelor înfăptuite de către acesta, în cadrul competenţelor sale, calificându-le ca acte de autoritate publică, cu forţa probantă corespunzătoare unor asemenea acte, în măsura în care sunt datate şi înregistrate şi poartă ştampila şi semnătura executorului judecătoresc.

16. Examinarea poziţiei procesuale a executorului judecătoresc pentru sesizarea instanţei de executare în vederea validării popririi reclamă necesitatea de a se avea

în vedere natura juridică a etapei validării, respectiv de măsură de executare silită, în cadrul procedurii de urmărire silită prin poprire.

În scopul eficientizării procedurii execuţionale a popririi, legiuitorul a prevăzut posibilitatea executării silite directe a terţului poprit, în cazul în care nu îşi îndeplineşte obligaţiile legale ce îi revin pentru efectuarea popririi. Or, această posibilitate de constrângere a terţului, realizată prin intermediul instanţei de executare, evidenţiază importanţa validării popririi ca procedură de excepţie, determinată de conduita terţului poprit.

Astfel, potrivit art. 460 alin. (1) CPC 1865 [corespondent art. 790 alin. (1) NCPC]: «Dacă terţul poprit nu-şi mai îndeplineşte obligaţiile ce-i revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă a liberat-o debitorului poprit, creditorul, debitorul sau organul de executare, în termen de 3 luni de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi».

Textul analizat consacră sfera persoanelor cărora legiuitorul le deschide exerciţiul dreptului de a sesiza instanţa de executare cu cerere de validare în scopul aplicării normelor sancţionatoare în privinţa terţului care nu a îndeplinit obligaţiile legale ce îi reveneau pentru efectuarea popririi şi îndestularea creanţei creditorului.

Refuzul terţului poprit de a executa poprirea poate echivala cu o nerecunoaştere a creanţei, astfel încât creditorul urmăritor şi debitorul, ca părţi ale raportului juridic execuţional, derivat din titlul executoriu, justifică interesul în formularea cererii de validare a popririi. În cursul acestei proceduri, ce îmbracă forma unui proces civil, instanţa are obligaţia să verifice, pe fond, existenţa raporturilor obligaţionale dintre părţi, pentru a da o hotărâre de validare a popririi. Din această perspectivă, trebuie avut în vedere că etapa validării popririi are ca efect principal transferul creanţei poprite din patrimoniul debitorului urmărit în cel al creditorului popritor, cesiune necesară atunci când terţul nu îşi îndeplineşte obligaţiile stabilite de lege în sarcina sa şi care constituie temeiul de drept material al urmăririi directe a patrimoniului terţului poprit, în măsura necesară realizării sumelor pentru care s-a dispus validarea şi care constituie titlul executoriu al creditorului popritor împotriva terţului poprit.

Drept urmare, numai în contradictoriu cu aceste părţi ale raportului juridic dedus judecăţii se analizează dacă terţul poprit datorează sume de bani, cu respectarea pentru toate părţile a garanţiilor care caracterizează dreptul la un proces echitabil.

17. Cu titlu de excepţie de la principiul disponibilităţii, pe lângă creditorul urmăritor şi debitor, dispoziţiile procedurale conferă expres şi executorului judecătoresc dreptul de a sesiza instanţa de executare cu cerere de validare a popririi.

Aşadar, normele înscrise în art. 460 alin. 1 CPC 1865 [corespondent art. 790 alin. (1) NCPC] instituie ex lege dreptul executorului judecătoresc de a sesiza instanţa de executare cu cerere de validare a popririi şi, implicit, îi conferă o legitimare procesuală specială într-un atare demers judiciar, în considerarea serviciului public îndeplinit, de a pune în executare dispoziţiile civile din titlurile executorii, potrivit art. 2 alin. (1) şi art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Dat fiind caracterul de măsură de executare al etapei validării popririi, raţiunea justificării unui atare caz de intervenţie activă a executorului judecătoresc în cadrul procedurii judiciare execuţionale se axează pe considerente de asigurare a legalităţii

actelor de urmărire pe care acesta le îndeplineşte şi de recunoaştere a posibilităţii organului de executare de a sesiza instanţa de executare, ca expresie a rolului său activ în desfăşurarea executării silite. În plus, validarea popririi constituie un act de executare a cărui îndeplinire este solicitată de executor în beneficiul creditorului, ca orice act de executare efectuat de către acesta, ce are ca finalitate realizarea integrală şi cu celeritate a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu.

18. Astfel, configurarea elementelor legitimării procesuale extraordinare a executorului judecătoresc în cadrul cererii de validare a popririi, în considerarea atribuţiilor ce-i sunt acordate de lege în procedura execuţională, se circumscrie unui mecanism juridic de realizare a obligaţiei impuse persoanelor care datorează sume de bani debitorului urmărit sau deţin bunuri pentru acesta de a comunica informaţiile necesare. Cum actele executorului judecătoresc sunt calificate ca acte de autoritate publică, ce pot fi duse la îndeplinire prin constrângere, sesizarea instanţei de executare cu cererea de chemare în judecată a terţului poprit reprezintă o modalitate de a-l obliga să răspundă cu privire la sumele de bani ori titlurile pe care le datorează debitorului.

19. Faptul că dispoziţiile procedurale recunosc executorului judecătoresc, faţă de rolul central şi esenţial pe care îl exercită în desfăşurarea executării silite, dreptul de a sesiza instanţa în vederea validării popririi nu are semnificaţia că, în urma exercitării acestei prerogative, acesta dobândeşte calitate procesuală proprie. Executorul judecătoresc nu este parte în raportul execuţional existent între creditor şi debitor, care are ca temei titlul executoriu şi nu se află în niciun raport juridic legal cu terţul poprit care, la rândul lui, se află într-un raport juridic obligaţional cu debitorul şi este obligat, prin lege, faţă de creditor să indisponibilizeze sumele de bani pe care le datorează debitorului, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligaţiei ce se execută silit.

Legitimarea procesuală a executorului judecătoresc, conferită de lege, este una limitată şi diferită de calitatea subiectelor de drept implicate în poprire, iar poziţia sa procesuală nu poate fi confundată cu cea a părţilor raportului juridic din procedura validării popririi, ale căror demersuri judiciare urmăresc să protejeze drepturi şi interese proprii în justiţie.

În cadrul cererii de validare a popririi, executorul judecătoresc, ca organ de executare, nu este titularul dreptului pretins, nu are interese proprii şi nu are calitatea de parte în proces, deoarece acesta este un participant la executarea silită, potrivit art. 644 alin. (1) pct. 5 NCPC şi acţionează în exercitarea atribuţiilor conferite de stat în procedura executării silite, potrivit învestirii sale, în numele şi interesul creditorului, ca titular al titlului executoriu şi care are poziţie de reclamant în procedura de validare a popririi.

Sesizarea organului de executare silită de către creditor cu cererea de executare silită, prin care solicită concursul statului în realizarea şi concretizarea titlului său, deşi generează un raport juridic între creditor şi executorul judecătoresc, nu poate schimba faptul că acesta din urmă va acţiona doar asemenea unui mandatar, căruia statul i-a delegat atribuţia de îndeplinire a unei componente a justiţiei, ca serviciu public. Actele procedurale emise de acesta, în considerarea competenţei sale funcţionale în procedura executării silite, sunt realizate exclusiv în beneficiul creditorului care l-a

învestit cu cererea de executare silită, şi nu în scop de valorificare a unor drepturi proprii, astfel încât efectele demersului său, relativ la validarea popririi, se produc exclusiv în patrimoniul creditorului. Regimul juridic al exercitării activităţii desfăşurate de executorul judecătoresc impune acestuia manifestarea unui rol activ în tot cursul urmăririi, rol care este, de lege lata, în mod expres reglementat în art. 627 NCPC.

Dată fiind existenţa celor două raporturi obligaţionale de tip creditor-debitor ce sunt de esenţa popririi, părţile raportului juridic de executare silită rămân însă aceleaşi: creditorul şi debitorul, alături de terţul poprit. Tocmai pentru acest motiv, când sesizarea instanţei cu cererea de validare a popririi este realizată numai de către executorul judecătoresc, în calitate de reclamant trebuie citat creditorul, iar în calitate de intimaţi debitorul şi terţul poprit, deoarece executorul judecătoresc nu acţionează ca parte a procedurii execuţionale, fiind plasat în afara raporturilor juridice existente sau care iau naştere între subiectele de drept cu ocazia validării popririi.

Prin urmare, executorul judecătoresc, deşi învestit prin lege să îndeplinească un serviciu de interes public - ducerea la îndeplinire a obligaţiilor prevăzute de titlul executoriu - serviciu pentru care a fost învestit de către o autoritate publică (Ministerul Justiţiei), îl reprezintă pe creditor în derularea raportului execuţional care s-a născut între creditor şi debitor şi acţionează în interesul unei bune administrări a justiţiei, reprezentând un organ auxiliar al acesteia pentru ducerea la îndeplinire, prin intermediul mijloacelor juridice prevăzute de lege, a dispoziţiilor civile din titlurile executorii.

20. Relativ la activitatea desfăşurată de executorii judecătoreşti, Curtea Constituţională, sesizată cu excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor Legii nr. 188/2000, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, a statuat (a se vedea Decizia nr. 631 din 26.06.2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 01.08.2007), în concordanţă cu jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, că activitatea executorilor judecătoreşti constituie „un element esenţial al statului de drept", iar, întrucât aceştia nu deţin forţa publică coercitivă, „statului îi revine obligaţia de a lua toate măsurile necesare pentru ca ei să poată duce la îndeplinire sarcina cu care au fost învestiţi, în special prin asigurarea concursului efectiv al altor autorităţi care pot impune prin forţă executarea atunci când este cazul, măsuri în lipsa cărora garanţiile de care beneficiază justiţiabilul în faţa instanţelor îşi pierd raţiunea de a fi" (cauza *Pini şi Bertani/Manera şi Atripaldi c. României*, 2004).

21. Sub acest aspect, subliniind importanţa executării silite, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în jurisprudenţa sa, că dreptul de acces la justiţie ar fi iluzoriu şi lipsit de eficienţă practică dacă ordinea juridică internă a statului, care respectă preeminenţa dreptului, ar permite ca o hotărâre judecătorească sau un alt înscris care constituie titlu executoriu să rămână neexecutată în detrimentul unei părţi. Statul, în calitate de depozitar al forţei publice, este chemat să manifeste un comportament vigilent şi să-l asiste pe creditor în executarea hotărârii care îi este favorabilă. Aşadar, dreptul la executarea unei hotărâri judecătoreşti este unul dintre aspectele dreptului de acces la justiţie şi reclamă, prin natura sa, o reglementare din partea statului.

22. În concluzie, recunoscând dreptul executorului judecătoresc de a sesiza instanţa de executare cu cereri care ţin de executarea silită iniţiată la solicitarea

creditorului [cu titlu de exemplu: solicitarea privind încuviinţarea executării silite – art. 666 alin. (1) NCPC; solicitarea privind conexarea executărilor privitor la aceleaşi bunuri – art. 654 alin. (1) NCPC; solicitarea, în cazul altor titluri executorii decât hotărârile judecătoreşti, privind accesul la bunurile debitorului – art. 680 alin. (2) NCPC; cererea privind constatarea perimării – art. 698 alin. (1) NCPC; cererea pentru luarea măsurilor de conservare şi administrare a titlurilor de valoare şi de numire, dacă este cazul, a unui curator special – art. 746 alin. (7) NCPC; cererea de evacuare a debitorului sau a terţului dobânditor din imobilul urmărit – art. 830 NCPC; solicitarea aplicării de penalităţi debitorului în cadrul executării hotărârilor judecătoreşti referitoare la minori – art. 910 alin. (3) raportat la art. 906 NCPC; solicitarea aplicării unei amenzi judiciare oricărei persoane care nesocoteşte dispoziţiile privind desfăşurarea normală a executării silite – art. 188 alin. (2) NCPC etc.], astfel cum este şi cererea de validare a popririi, legiuitorul nu îi stabileşte şi calitate de parte în raportul juridic dedus judecăţii privind executarea creanţei faţă de debitor, dat fiind caracterul de măsură de executare a etapei validării, natura serviciului prestat de către acesta şi temeiul juridic în baza căruia desfăşoară activitatea de executare silită. Executorul judecătoresc este învestit, prin lege, să îndeplinească un serviciu de interes public în mod independent, actele acestuia fiind acte de autoritate publică, ceea ce îi conferă un statut aparte, de vreme ce i-a fost delegată o parte din puterea publică, respectiv cea referitoare la ducerea la îndeplinire a dispoziţiilor cuprinse în titlurile executorii.

23. Într-adevăr, pe lângă dreptul executorului judecătoresc de a sesiza instanţa de executare, anumite dispoziţii procesuale reglementează expres şi situaţiile în care acesta poate fi chemat în instanţă, conferindu-i calitate procesuală pasivă. Astfel este ipoteza reglementată de art. 399 alin. (1) CPC 1865 [corespondent art. 712 alin. (1) teza a doua NCPC], respectiv cazul refuzului începerii executării silite sau a întocmirii unui act de executare în condiţiile prevăzute de lege, precum şi ipoteza formulării unei contestaţii de către creditor împotriva încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare [art. 670 alin. (4) NCPC], în această din urmă situaţie efectul reducerii acestor cheltuieli de către instanţa de executare fiind răsfrânt direct în patrimoniul executorului judecătoresc.

24. Însă, în cazul textului legal analizat, reglementat de art. 460 alin. (1) CPC 1865 [corespondent art. 790 alin. (1) NCPC], sesizând instanţa de executare cu cerere de validare a popririi, executorul judecătoresc acţionează ca un mandatar, în numele şi interesul creditorului, în exercitarea atribuţiilor ce i-au fost conferite de lege în procedura execuţională, fiind evident că, din această perspectivă, nu poate fi obligat nici la plata cheltuielilor de judecată în situaţia în care acesta a renunţat la cererea de validare a popririi ori cererea a fost respinsă de Instanţă, ca urmare a îndeplinirii obligaţiilor de către terţul poprit sau de către debitor.

Problema suportării cheltuielilor de judecată prilejuite de validarea popririi trebuie analizată doar prin raportare la părţile implicate în această formă de urmărire silită şi ţinând cont de regimul juridic al cheltuielilor de executare reglementat de art. 371[1] CPC 1865, corespondent art. 670 NCPC, care se va aplica în mod corespunzător.

85. Validarea popririi. Limitele apărărilor ce pot fi invocate de către terţul poprit

Potrivit art. 789 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 790 alin. (1)], pentru a se dispune validarea popririi, se impun a fi îndeplinite următoarele condiţii: să existe o poprire legal înfiinţată în cadrul executării silite pornite la cererea creditorului împotriva debitorului, terţul poprit să datoreze sume de bani debitorului în temeiul unor raporturi juridice existente, terţul poprit să nu îşi fi îndeplinit obligaţiile legale decurgând din înfiinţarea popririi.

Faţă de dispoziţiile art. 789 alin. (3) NCPC [în prezent, art. 790 alin. (3)], conform cărora, în instanţa de validare, terţul poprit poate opune creditorului urmăritor toate excepţiile şi mijloacele de apărare pe care le-ar putea opune debitorului, în măsura în care ele se întemeiază pe o cauză anterioară popririi, singurele apărări pe care le poate face terţul poprit, în cadrul procedurii validării popririi, sunt cele referitoare la raportul juridic dintre acesta şi debitorul urmărit. În concret, terţul poprit nu poate invoca aspecte de nelegalitate a executării silite ce ţin de raporturile dintre creditor şi debitor, faţă de care acesta este un terţ, aceste motive putând fi valorificate pe calea contestaţiei la executare în condiţiile şi termenele legale.

Judecătoria Sectorului 3 Bucureşti, sent. civ. nr. 7737 din 26.06.201, schimbată prin dec. nr. 21/A din 09.01.2018 a Tribunalului Bucureşti, s. a III-a civ., definitivă, www.rolii.ro

Prin sentinţa civilă nr. 7737/26.06.2017, pronunţată în dosarul nr. [...], Judecătoria Sectorului 3 Bucureşti a respins excepţia tardivităţii introducerii cererii, invocată de terţul poprit, ca neîntemeiată. A admis cererea de validare a popririi privind pe creditorul cedent E.R.S.I. SA, creditorul cesionar P.S., debitorul I.G. şi pe terţul poprit R.S. SRL. A validat poprirea înfiinţată în dosarul de executare nr. [...]/2013 al BEJ D.S. A obligat terţul poprit să plătească creditoarei sumele datorate debitorului în prezent şi pe viitor, în limita creanţei datorate de acesta din urmă creditoarei, până la concurenţa sumei 6.624,31 lei, din care 5.167,49 lei – debit restant şi 1.456,82 lei – cheltuieli de executare silită, fără a depăşi 1/3 din veniturile datorate lunar debitorului de către terţul poprit.

Instanţa de fond a reţinut că, faţă de dispoziţiile art. 786 alin. (1) NCPC, termenul în care cererea de validarea a popririi trebuie formulată curge de la data la care terţul poprit trebuia să-şi îndeplinească obligaţiile ce îi reveneau pentru efectuarea popririi, acesta fiind un termen imperativ.

Instanţa constată că cererea de validare a popririi a fost făcută cu privire la adresa de înfiinţare a popririi nr. [...]/17.03.2016, comunicată terţului poprit la data de 23.03.2016, aceasta fiind adresa cu privire la care instanţa a fost învestită, în acord cu principiul disponibilităţii ce guvernează procesul civil. Codul de procedură civilă nu interzice emiterea unor adrese succesive de înfiinţare a popririi, aceasta, întrucât terţul poprit, deşi datorează sume de bani debitorului poprit, nu se conformează măsurii popririi. Având în vedere că, la data înfiinţării popririi menţionate, raportul juridic obligaţional dintre debitorul poprit şi terţul poprit subzista, se reţine că în sarcina terţului poprit s-a născut o nouă obligaţie de conformare.

Pe cale de consecinţă, instanţa a constatat că termenul de o lună prevăzut pentru sesizarea instanţei de executare în vederea validării popririi curge, în cazul concret, de la data de 29.03.2016, astfel că introducerea cererii de validare a popririi la data de 20.04.2016 pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 a fost făcută cu respectarea termenului prevăzut de lege, motiv pentru care a respins excepţia tardivităţii introducerii cererii, ca neîntemeiată.

Cu privire la fondul cauzei, instanţa a constatat că sunt incidente prevederile art. 789 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 790 alin. (1)], din interpretarea cărora rezultă că, pentru a se dispune validarea popririi, se impun a fi îndeplinite următoarele condiţii: să existe o poprire legal înfiinţată în cadrul executării silite pornite la cererea creditorului împotriva debitorului, terţul poprit să datoreze sume de bani debitorului în temeiul unor raporturi juridice existente, terţul poprit să nu îşi fi îndeplinit obligaţiile legale decurgând din înfiinţarea popririi.

În cauză, executorul judecătoresc a dispus înfiinţarea popririi asupra sumelor pe care terţul poprit le datora debitorului până la concurenţa sumei de 6.624,31 lei, din care 5.167,49 lei reprezentând debit restant şi 1.456,82 lei cheltuieli de executare silită, adresa fiind comunicată terţului poprit la data de 23.03.2016.

Conform extrasului REVISAL, comunicat de I.T.M. Bucureşti, debitorul are calitatea de salariat al terţului poprit în baza contractului individual de muncă nr. 1/04.07.2012, încheiat pe durată nedeterminată şi activ la data pronunţării prezentei hotărâri.

Cu toate acestea, terţul poprit nu a făcut dovada îndeplinirii obligaţiilor legale instituite în sarcina sa prin art. 786 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 787 alin. (1)], respectiv de a consemna sumele de bani conform adresei de înfiinţare a popririi şi de a transmite dovada executorului judecătoresc, în termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor datorate în viitor, de la scadenţa acestora, şi nici nu a făcut dovada unui fapt exonerator de răspundere.

Apărările formulate de către terţul poprit în cauză, cu privire la perimarea executării silite şi cu privire la calitatea de reprezentant în ceea ce priveşte cererea de stăruinţă în executarea silită, nu pot fi primite, întrucât, faţă de dispoziţiile art. 789 alin. (3) NCPC, conform cărora, în instanţa de validare, terţul poprit poate opune creditorului urmăritor toate excepţiile şi mijloacele de apărare pe care le-ar putea opune debitorului, în măsura în care ele se întemeiază pe o cauză anterioară popririi, singurele apărări pe care le poate face terţul poprit, în acest cadru procesual, sunt cele referitoare la raportul juridic dintre acesta şi debitorul urmărit. Or, terţul poprit nu a contestat acest din urmă raport juridic. În concret, terţul poprit nu poate invoca aspecte de nelegalitate a executării silite ce ţin de raporturile dintre creditor şi debitor, faţă de care acesta este terţ, aceste motive putând fi valorificate pe calea contestaţiei la executare în condiţiile şi termenele legale.

Pentru aceste considerente, instanţa a apreciat că în cauză sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 789 NCPC (în prezent, art. 790) şi, pe cale de consecinţă, a dispus validarea popririi înfiinţate în dosarul de executare nr. [...]/2013 al BEJ D.S. şi a obligat terţul poprit să plătească creditoarei sumele datorate debitorului în prezent şi pe viitor, în limita creanţei datorate de acesta din urmă creditoarei, până la concurenţa sumei de 6.624,31 lei, din care 5.167,49 lei reprezentând debit restant şi 1.456,82 lei cheltuieli de executare silită, fără a depăşi 1/3 din veniturile datorate lunar debitorului de către terţul poprit.

Împotriva sentinţei civile menţionate mai sus, terţul poprit R.S. SRL a declarat apel în termen legal, prin care a susţinut că instanţa, în mod greşit, a apreciat că termenul de o lună pentru validarea popririi a început să curgă la data de 23.03.2016, când a fost emisă a doua încheiere de validare a popririi.

Astfel, din dosarul de executare se observă că executorul judecătoresc, la data de 28.10.2013, a emis încheierea de înfiinţare a popririi asupra drepturilor salariale ale debitorului, încheiere comunicată la data de 04.11.2013. În speţă se observă că cererea de validare a popririi a fost introdusă abia la data de 20.04.2016, cu mult peste termenul de o lună prevăzut la art. 790 NCPC. În aceste condiţii s-a solicitat admiterea apelului.

Intimata-creditoare a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului, ca nefondat.

Analizând sentinţa apelată prin prisma criticilor formulate, tribunalul constată că apelul este întemeiat.

Astfel, potrivit dispoziţiilor art. 787 alin. (1) pct. 1 NCPC, în termen de 5 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, terţul poprit este obligat să consemneze suma de bani, dacă creanţa poprită este exigibilă, sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile încorporabile poprite. Art. 790 alin. (1) NCPC prevede că, în situaţia în care terţul poprit nu-şi îndeplineşte obligaţiile ce-i revin pentru efectuarea popririi, atât creditorul urmăritor, cât şi debitorul sau executorul judecătoresc pot sesiza instanţa de executare, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze suma sau să plătească suma urmăribilă, în vederea validării popririi.

În speţă, tribunalul a constatat că adresa de înfiinţare a popririi adresată terţului poprit a fost emisă de executorul judecătoresc la data de 28.10.2013 şi comunicată terţului poprit [...] la data de 04.11.2013. Prin această adresă i se aducea la cunoştinţă terţului poprit sus-menţionat că, în cazul nerespectării dispoziţiei de indisponibilizare în cota legală a veniturilor obţinute de debitor, se va trece la validarea popririi, conform dispoziţiilor art. 789 NCPC.

Tribunalul a reţinut că această adresă este cea în funcţie de care se calculează termenul de o lună instituit de art. 790 alin. (1) NCPC, deoarece aceasta reprezintă momentul la care terţul poprit a luat cunoştinţă de obligaţiile ce-i revin şi a căror nerespectare duce la aplicarea prevederilor art. 790 NCPC.

În consecinţă, faţă de cele sus-expuse, tribunalul a constatat că cererea de validare poprire a fost făcută după împlinirea termenului instituit de art. 790 NCPC, motiv pentru care a admis apelul şi a schimbat în tot sentinţa apelată, în sensul că a admis excepţia tardivităţii şi a respins cererea de validare poprire ca tardiv formulată.

86. Validarea popririi. Obligaţiile terţului poprit în ipoteza sumelor datorate în viitor

Potrivit art. 787 NCPC, terţul poprit este obligat ca, în termen de 5 zile de la data comunicării popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, să consemneze suma de bani şi să trimită dovada executorului judecătoresc.

Astfel, trebuie apreciat că terţul poprit, angajator al debitorului, şi-a îndeplinit obligaţia prevăzută de art. 787 NCPC, dacă a indisponibilizat 1/3 din salariul debitorului imediat ce aceste sume au devenit scadente, respectiv începând cu luna imediat următoare comunicării adresei de înfiinţare a popririi, şi dacă a virat aceste sume în contul executorului judecătoresc.

Tribunalul Galaţi, s. I civ., dec. nr. 184 din 14.02.2018, definitivă, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei T. la data de 05.09.2017, creditoarea U.P.I. (L.) SA a solicitat instanţei, în contradictoriu cu I.S.G. şi C. de U.P.T. (fosta [...] SRL T.), să dispună validarea popririi înfiinţate la terţul poprit şi obligarea acestuia din urmă la plata către creditoare a sumei de 5.182,33 lei, datorate creditorului.

În motivarea cererii, s-a arătat că, prin contractul de credit nr. [...] din data de 19.03.2014, încheiat de debitorul I.S.G. cu P.F.R. IFN – SA, cu sediul în [...], cesionat în favoarea U.P.I. (L.) SA, reprezentând titlu executoriu, debitorul a fost obligat să achite suma totală de 5.182,33 lei reprezentând credit neachitat, dobânda legală şi cheltuieli de executare. Debitorul nu şi-a executat de bunăvoie obligaţiile stabilite în titlu, astfel încât a declanşat procedura executării silite prin poprire.

Prin încheierea camerei de consiliu din data de 27.01.2017 a Judecătoriei T. (...) s-a încuviinţat executarea silită. Prin adresa din data de 02.03.2017, executorul judecătoresc P.A.M. a dispus înfiinţarea unei popriri de 1/3 asupra veniturilor salariale pe care debitorul le obţine de la [...] SRL, însă terţul poprit menţionat nu şi-a îndeplinit obligaţiile prevăzute de art. 782, respectiv art. 787 NCPC.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 790 NCPC (...).

Nici debitorul şi nici terţul poprit nu au formulat întâmpinare, în termenul prevăzut de art. 201 NCPC, la cererea de chemare în judecată introdusă de către creditoare, fiind astfel decăzuţi din dreptul de a propune probe şi de a invoca excepţii în afara celor de ordine publică, conform art. 208 alin. (2) NCPC.

Prin sentinţa civilă nr. 2209/26.10.2017, instanţa de fond a admis cererea, a validat poprirea instituită asupra veniturilor salariale realizate de către debitorul I.S.G., prin adresa de înfiinţare a popririi din data de 02.03.2017 (dosarul de executare nr. [...]/2017 B.P.A.M.) şi a obligat pe terţul poprit C. de U.P.T. (fosta [...] SRL T. [...]) să plătească creditoarei U.P.I. (L.) SA 1/3 din drepturile salariale încasate de debitor începând cu data de 12.03.2017 şi în continuare până la concurenţa sumei de 5.182,33 lei.

Pentru a pronunţa această hotărâre, instanţa de fond a reţinut următoarele:

Prin încheierea pronunţată în dosarul nr. [...]/27.01.2017, Judecătoria T. [...] a dispus încuviinţarea executării silite a titlului executoriu – contract de credit nr. [...]/19.03.2014, la cererea creditoarei, pentru suma de 4.280,27 lei, reprezentând debit şi dobânzi, la care se adaugă cheltuielile de executare, prin toate modalităţile prevăzute de lege.

Prin adresa înregistrată sub nr. [...]/02.03.2017 (şi primită de terţul poprit la data de 06.03.2017, conform dovezii de înmânare depuse la dosarul Judecătoriei G. [...]), B.P.A.M. a solicitat înfiinţarea popririi asupra drepturilor băneşti ale debitorului I.S.G., pe care aceasta le primeşte în calitate de salariat al terţului poprit C. de U.P.T. (fosta [...] SRL T. [...]), până la concurenţa sumei de 5.182,33 lei.

Potrivit art. 787 NCPC, terţul poprit este obligat ca, în termen de 5 zile de la data comunicării popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, să consemneze suma de bani şi să trimită dovada executorului judecătoresc. Conform art. 790 alin. (6) NCPC, dacă sumele sunt datorate periodic, poprirea se validează atât pentru sumele ajunse la scadenţă, cât şi pentru cele care vor fi scadente în viitor, în acest ultim caz validarea producându-şi efectele numai la data când sumele devin scadente.

În cuprinsul adresei de înfiinţare poprire este menţionat titlul executoriu în baza căruia trebuie reţinută suma de 5.182,33 lei, respectiv contractul de credit nr. [...]/ 19.03.2014. Din relaţiile comunicate de I.T.M. G. [...] rezultă că debitorul I.S.G. este angajat la terţul poprit C. de U.P.T. (fosta [...] SRL T. [...]) din data de 16.07.2013 cu contract individual de muncă, încheiat pe durată nedeterminată.

Faţă de această împrejurare, instanţa de fond a constatat că terţul poprit avea obligaţia de a indisponibiliza sumele datorate cu titlu de venituri salariale, începând cu 12.03.2017.

Împotriva sentinţei civile nr. 2209/26.10.2017, terţul poprit C. de U.P.T. a declarat apel, prin care a solicitat, în rejudecare, respingerea cererii de validare poprire.

În motivare, apelanta a arătat că instanţa de fond nu a analizat probele dosarului, respectiv ordinele de plată din care rezultă că s-a procedat la reţinerea unei treimi din veniturile debitorului, astfel că cererea de validare poprire ar fi trebuit respinsă. În drept, apelanta a invocat art. 466 şi urm. NCPC.

Intimaţii nu au formulat întâmpinare.

Analizând motivele de apel, precum şi actele şi lucrările dosarului, tribunalul reţine următoarele:

La termenul din 26.10.2017, instanţa de fond a încuviinţat pentru terţul poprit proba cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei. Tribunalul a constatat că terţul poprit a depus mai multe ordine de plată, potrivit cărora, începând cu data de 07.04.2017, a reţinut câte 250 lei din salariul debitorului, sume virate către B.P.A.M.

Având în vedere că adresa de înfiinţare a popririi a fost comunicată terţului poprit la data de 12.03.2017, Tribunalul a reţinut că apelantul, în calitate de terţ poprit, şi-a îndeplinit obligaţia prevăzută de art. 787 NCPC, indisponibilizând 1/3 din salariul debitorului imediat ce aceste sume au devenit scadente, respectiv începând cu luna imediat următoare comunicării adresei de înfiinţare a popririi, aprilie 2017, şi virând aceste sume în contul executorului judecătoresc. În aceste condiţii, în mod greşit instanţa de fond a reţinut că terţul poprit nu a indisponibilizat sumele datorare debitorului cu titlu de venituri salariale.

Pentru aceste motive, tribunalul a admis apelul, a schimbat în tot sentinţa civilă nr. 2209/26.10.2017, iar în rejudecare, a respins cererea de validare poprire, ca neîntemeiată.

87. Validarea popririi. Limita veniturilor debitorului care pot fi executate silit

Potrivit dispoziţiilor art. 729 alin. (3) NCPC, „Veniturile din muncă sau orice alte sume ce se plătesc periodic debitorului şi sunt destinate asigurării mijloacelor de existenţă ale acestuia, în cazul în care sunt mai mici decât

cuantumul salariului minim net pe economie, pot fi urmărite numai asupra părţii ce depăşeşte jumătate din acest cuantum".

Acestea constituie dispoziţii speciale de protecţie socială a celor care realizează venituri mai mici, raportate la venitul minim net pe economie.

În condiţiile în care veniturile debitorului nu depăşesc jumătate din salariul minim net pe economie, aceste venituri nu pot fi urmărite, astfel încât nu se poate dispune validarea popririi şi obligarea terţului poprit la plata sumelor respective.

Tribunalul Buzău, s. I civ., dec. nr. 207 din 09.03.2018, definitivă, www.rolii.ro

Prin cererea de chemare în judecată, având ca obiect validare poprire, înregistrată pe rolul Judecătoriei B. la data de 16.11.2017, creditoarea L.I.B. SA a solicitat validarea popririi înfiinţate în dosarul de executare nr. [...]/2013 al B.I.M.N. asupra veniturilor debitorului S.G. obţinute de la M.C. SRL, poprire înfiinţată prin dispoziţia de poprire din data de 06.09.2017, până la concurenţa sumei de 40.541,72 lei.

În motivare, în fapt, creditoarea a arătat, în esenţă, că titlul executoriu constă în contractul de credit nr. [...]/05.12.2007 şi încheierea privind stabilirea cheltuielilor de executare în sumă de 4.243,35 lei, întocmită de executorul judecătoresc în dosarul execuţional nr. [...]/2013, iar prin încheiere a fost admisă cererea creditorului, s-a dispus înregistrarea acesteia, încuviinţarea executării silite şi deschiderea dosarului de executare silită nr. [...]/2013. A mai învederat că terţul poprit a primit adresa de înfiinţare a popririi la data de 07.09.2017, conform procesului-verbal de înmânare anexat şi că acesta nu şi-a îndeplinit obligaţiile prevăzute de art. 787 NCPC şi nu a înfiinţat poprire asupra salariului debitorului în termen legal.

În drept, creditoarea a invocat dispoziţiile art. 790 NCPC.

Deşi legal citat, terţul poprit nu a formulat întâmpinare.

Prin sentinţa civilă nr. 6438/12.12.2017, instanţa de fond a admis cererea şi a validat poprirea dispusă prin adresa de înfiinţare a popririi din data de [...], emisă de către BEJ I.M.N. în dosarul de executare nr. [...]/2013, în temeiul titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/05.12.2007, asupra veniturilor datorate debitorului de către terţul poprit până la realizarea creanţei creditorului în cuantum de [...],72 lei. A obligat terţul poprit M.C. SRL să plătească creditorului L.I.B. SA o cotă de 1/3 din sumele datorate lunar debitoarei, până la concurenţa sumei de [...],72 lei (...).

Pentru a hotărî astfel, instanţa de fond a reţinut că, prin încheierea pronunţată la data de 01.02.2013 de Judecătoria B. [...] în dosarul nr. [...], s-a dispus încuviinţarea executării silite a titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/09.12.2007. Prin adresa emisă în dosarul de executare la data de 06.09.2017, comunicată terţului poprit M.C. SRL la data de 07.09.2017, s-a procedat la înfiinţarea popririi asupra veniturilor pe care debitorul le încasează de la terţul poprit, până la concurenţa sumei de [...],72 lei, reprezentând debit şi cheltuieli de executare.

Pentru a înfiinţa poprirea, executorul judecătoresc a avut în vedere adresa emisă de I.T.M., din care rezultă că debitoarea S.G. este angajată a terţului poprit.

În drept, potrivit art. 454 CPC 1865, poprirea se înfiinţează fără somaţie, prin adresă însoţită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată celei de-a

treia persoane arătate la art. 452, înştiinţându-se totodată şi debitorul despre măsura luată. În adresa de poprire se va pune în vedere celei de-a treia persoane, care devine, potrivit alin. (1), terţ poprit, interdicţia de a plăti debitorului sumele de bani sau bunurile mobile incorporale ce i le datorează ori pe care i le va datora, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligaţiei ce se execută silit. Adresa de înfiinţare a popririi va cuprinde numele şi domiciliul debitorului persoană fizică ori, pentru persoanele juridice, denumirea şi sediul lor, precum şi codul de identificare fiscală. Conform art. 456 CPC 1865, în termen de 15 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadenţa acestora, terţul poprit este obligat să consemneze suma de bani şi să trimită dovada executorului, în cazul popririi prevăzute la art. 453 alin. (1). În temeiul art. 460 alin. (1) CPC 1865, dacă terţul poprit nu-şi mai îndeplineşte obligaţiile ce-i revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă a liberat-o debitorului poprit, creditorul, debitorul sau organul de executare, în termen de 3 luni de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi.

Terţul poprit nu a înţeles să se conformeze dispoziţiei de poprire înfiinţate în termenul de 15 zile, instituit de art. 456 alin. (1) CPC 1865, astfel, creditorul urmăritor a formulat prezenta cererea de validare a popririi înăuntrul termenului de 3 luni, instituit de art. 460 alin. (1) CPC 1865.

Conform înscrisului depus la dosarul cauzei de către terţul poprit M.C. SRL, debitoarea S.G. este angajată cu contract individual de muncă la terţul poprit, începând cu data de 06.07.2015 până în prezent.

Pentru aceste considerente, fiind îndeplinite condiţiile legale impuse de dispoziţiile art. 460 CPC 1865, instanţa de fond a admis cererea de validare poprire (...)

Împotriva sentinţei a formulat apel terţul poprit [...], criticând soluţia pentru nelegalitate şi netemeinicie, solicitând admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinţei şi pe fond, anularea obligaţiei terţului poprit să plătească creditorului [...] cotă de 1/3 din sumele datorate lunar, până când debitoarea va achita datoria către [...] SRL, conform protocolului încheiat cu B.C.C. [...].

În motivarea apelului, a arătat că intimata debitoare S.G. este angajată vânzător la [...], având un salariu de bază brut de încadrare de 725 lei/lună. A mai arătat că intimata debitoare are datorii faţă de [...] SRL, privind achiziţionarea unui calculator, urmând să achite cash datoria lunar. A susţinut că nu a cunoscut că intimata este debitoare şi la intimata [...] până la data de 07.09.2015, când a primit înştiinţarea de la B.I.M. privind dosarul de executare nr. [...]/2013, intimata S.G. datorând acestei creditoare suma de [...],72 lei, iar [...] trebuia să înfiinţeze poprirea până la cota de 1/3 din venitul net lunar. A menţionat că nu a putut să execute poprirea respectivă, deoarece angajata mai avea o rată ca datorie la alt debitor şi prin restructurare a plecat în şomaj. A încercat pe cale amiabilă să ia legătura cu creditoarea şi să stabilească o modalitate de a achita datoria în rate, dar nu au ajuns la o înţelegere, astfel că a fost somat de către B.I.M. la data de 11.11.2017, prin care, în calitate de terţ poprit, nu a înfiinţat poprire în termenul de 15 zile şi creditorul urmăritor a formulat cerere de validare poprire. A arătat că nu este de rea-credinţă, dar nu a avut banii necesari să achite datoria, având în vedere că debitoarea, în vârstă de 59 ani, fiind bolnavă, este angajată cu jumătate de normă, respectiv 4 ore, face

naveta la domiciliul său din localitatea D. [...] şi mai lucrează pentru a efectua vechime în muncă necesară ieşirii la pensie [...].

Intimata [...] SA, deşi legal citată, nu a formulat întâmpinare.

Tribunalul, examinând apelul declarat pe baza actelor de la dosarul cauzei şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, a reţinut următoarele:

Intimata creditoare L.I.B. SA a învestit instanţa cu o cerere de validare poprire înfiinţată în dosarul de executare nr. [...]/2013 al B.I.M.N. asupra veniturilor debitoarei S.G. obţinute de la terţul poprit M.C. SRL, poprire înfiinţată prin dispoziţia de poprire din data de 06.09.2017, până la concurenţa sumei de [...],72 lei.

Prin sentinţa civilă nr. 6438/12.12.2017, instanţa de fond a admis cererea de validare.

Tribunalul a constatat că soluţia instanţei de fond este dată cu încălcarea legii, respectiv a dispoziţiilor art. 409 alin. (3) CPC 1865, care stipulează următoarele: „Veniturile din muncă sau orice alte sume ce se plătesc periodic debitorului şi sunt destinate asigurării mijloacelor de existenţă a acestuia, în cazul în care sunt mai mici decât cuantumul salariului minim net pe economie, pot fi urmărite numai asupra părţii ce depăşeşte jumătate din acest cuantum".

Tribunalul a constatat că intimata debitoare S.G. este salariata societăţii apelate [...] şi, conform menţiunilor din adeverinţa nr. 6/14.11.2017, aceasta este angajată cu contract de muncă pe durată nedeterminată nr. 5/06.07.2015, cu funcţia de vânzător, cu jumătate de normă şi cu un salariu brut de încadrare de 725 lei/lună.

În anul 2017, salariul minim net pe economie începând cu luna februarie este de 1.065 lei, având în vedere că prin H.G. nr. 1/2017 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe ţară garantat este de 1.450 lei brut pentru un program complet de 166 ore. Având în vedere actul normativ menţionat, rezultă că veniturile debitorului nu depăşeşte jumătate din salariul minim net pe economie (debitoarea având salariul de 725 lei brut/lună, ceea ce înseamnă net sub 500 lei/lună) la data când s-a stabilit validarea popririi.

Dispoziţiile art. 409 alin. (3) CPC 1865 [corespondent art. 729 alin. (3) NCPC] constituie dispoziţii speciale de protecţie socială a celor care realizează venituri raportate la venitul minim net pe economie. Astfel, în mod greşit a dispus instanţa de fond validarea poprii înfiinţate şi obligarea terţului poprit (apelantul) să plătească creditoarei suma datorată debitorului, întrucât veniturile debitorului nu depăşesc jumătate din venitul minim net pe economie şi, în consecinţă, nu pot fi urmărite.

Faţă de considerentele expuse, tribunalul a admis apelul şi a schimbat în tot sentinţa apelată, în sensul că, pe fond, a respins cererea de validare a popririi.

88. Deschiderea procedurii insolvenţei faţă de terţul poprit. Efecte asupra procedurii validării popririi. Incidenţa dispoziţiilor art. 75 din Legea nr. 85/2014

Potrivit art. 75 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 85/2014: „(1) De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acţiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanţelor asupra averii debitorului. Valorificarea drepturilor acestora se poate face numai în cadrul

procedurii insolvenţei, prin depunerea cererilor de admitere a creanţelor. Repunerea pe rol a acestora este posibilă doar în cazul desfiinţării hotărârii de deschidere a procedurii, a revocării încheierii de deschidere a procedurii sau în cazul închiderii procedurii în condiţiile art. 178. În cazul în care hotărârea de deschidere a procedurii este desfiinţată sau, după caz, revocată, acţiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanţelor asupra averii debitorului pot fi repuse pe rol, iar măsurile de executare silită pot fi reluate. La data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii, atât acţiunea judiciară sau extrajudiciară, cât şi executările silite suspendate încetează. (2) Nu sunt supuse suspendării de drept prevăzute la alin. (1): a) căile de atac promovate de debitor împotriva acţiunilor unui/unor creditor/creditori începute înaintea deschiderii procedurii şi nici acţiunile civile din procesele penale îndreptate împotriva debitorului; b) acţiunile judiciare îndreptate împotriva codebitorilor şi/ sau terţilor garanţi; c) procedurile extrajudiciare aflate pe rolul comisiilor sportive din cadrul federaţiilor sportive care funcţionează potrivit Legii educaţiei fizice şi sportului nr. 69/2000, cu modificările şi completările ulterioare, având ca obiect denunţarea unilaterală a contractelor individuale de muncă sau convenţiilor civile ale sportivilor şi sancţiuni sportive aplicabile în această situaţie sau orice alte litigii având ca obiect dreptul sportivului de a participa la competiţie".

Prin cererea de validare a popririi se tinde la obţinerea unui titlu executoriu împotriva terţului poprit pentru suma pentru care se face validarea, potrivit art. 792 NCPC. Astfel, cererea de validare a popririi este incontestabil o acţiune judiciară pentru realizarea unei creanţe asupra averii debitorului, în sensul art. 75 din Legea nr. 85/2014.

În consecinţă, la data rămânerii definitive a încheierii de deschidere a procedurii de insolvenţă, acţiunea având ca obiect validarea popririi încetează, instanţa neputând proceda la judecata acesteia în fond.

Tribunalul Iaşi, s. I civ., dec. nr. 2316 din 18.09.2018, definitivă, www.rolii.ro

Prin sentinţa nr. 33/15.02.2018, Judecătoria Răducăneni a dispus: Respinge cererea formulată de creditoarea O.F.W.D.N.S.F.I.Z.I – F., în contradictoriu cu debitorul A.C. şi terţul poprit S.P. SRL (...)

Pentru a se pronunţa în acest sens, prima instanţă a reţinut următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Răducăneni, creditoarea O.F.W.D.N.S.F.I.Z.I. – F. a solicitat validarea popririi înfiinţate în dosarul de executare silită nr. [...]/2015. În motivarea cererii, s-a arătat că societatea creditoare a solicitat executarea silită a debitorului A.C., în baza titlului executoriu constând în contract de credit. A arătat că debitoarea nu şi-a executat de bunăvoie obligaţia stabilită în titlul executoriu, astfel încât s-a înregistrat cererea creditoarei, apoi a fost încuviinţată executarea silită. Prin adresa de înfiinţare a popririi emisă în dosarul de executare nr. [...]/2015, din data de 03.05.2017, s-a pus în vedere terţului poprit să înfiinţeze poprirea asupra veniturilor pe care debitoarea le are de încasat de la acesta, cu titlul de salariu. A invocat faptul că terţul poprit nu s-a conformat dispoziţiei de poprire, conform art. 786 NCPC, astfel încât se impune validarea popririi pentru suma de 8.200 lei, la care se adaugă cheltuieli de executare.

În drept, au fost invocate prevederile art. 789 NCPC (...)

Au fost legal citaţi debitoarea şi terţul poprit, acesta din urmă exprimându-şi poziţia în sensul că a dat curs dispoziţiei de poprire, cu întârziere, ca urmare nu se mai impune validarea popririi.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

În fapt, între debitor şi B. SA, la data de 12.03.2008, s-a încheiat un contract de credit prin care a fost împrumutată suma de 8.200 lei. Pentru că debitorul nu şi-a executat obligaţia de plată, împotriva debitoarei s-a început executarea silită a titlului executoriu în dosarul de executare nr. [...]/2015. Prin adresa de înfiinţare a popririi, emisă în dosarul de executare, s-a pus în vedere terţului poprit să înfiinţeze poprirea asupra veniturilor pe care debitoarea le are de încasat de la acesta, cu titlul de salariu. Terţul poprit nu s-a conformat dispoziţiei de poprire, decât după 5 luni de la momentul promovării cererii de validare a popririi.

În ceea ce priveşte legea aplicabilă, raportat la dispoziţiile art. 24 NCPC, instanţa a reţinut că executarea silită a început după intrarea în vigoare a noului Cod, astfel încât sunt aplicabile dispoziţiile acestuia.

Conform art. 790 NCPC, „(1) Dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi. (2) În cazul când asupra aceleiaşi sume datorate de terţul poprit există mai multe popriri, care nu au fost executate de către acesta, validarea lor se va putea judeca printr-o singură hotărâre. (3) Instanţa îi va cita pe creditorul urmăritor şi pe cei intervenienţi, dacă este cazul, precum şi pe debitorul şi terţul poprit şi, la termenul fixat pentru judecarea cererii de validare, va putea dispune administrarea oricărei probe necesare soluţionării acesteia, care este admisibilă potrivit normelor de drept comun. În instanţa de validare, terţul poprit poate opune creditorului urmăritor toate excepţiile şi mijloacele de apărare pe care le-ar putea opune debitorului, în măsura în care ele se întemeiază pe o cauză anterioară popririi. (4) Dacă din probele administrate rezultă că terţul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanţa va da o hotărâre de validare a popririi, prin care îl va obliga pe terţul poprit să îi plătească creditorului, în limita creanţei, suma datorată debitorului, iar, în caz contrar, va hotărî desfiinţarea popririi. (5) Poprirea înfiinţată asupra unei creanţe cu termen sau sub condiţie va putea fi validată, dar hotărârea nu va putea fi executată decât după ajungerea creanţei la termen sau, după caz, la data îndeplinirii condiţiei. (6) Dacă sumele sunt datorate periodic, poprirea se validează atât pentru sumele ajunse la scadenţă, cât şi pentru cele care vor fi scadente în viitor, în acest ultim caz validarea producându-şi efectele numai la data când sumele devin scadente. În cazul popririi sumelor de bani din conturile bancare, pentru sumele viitoare, instanţa va dispune menţinerea popririi până la realizarea integrală a creanţei. (7) Dacă poprirea a fost înfiinţată asupra unor bunuri mobile incorporale care se aflau, la data înfiinţării ei, în mâinile terţului poprit, instanţa va hotărî vânzarea lor. (8) Dacă poprirea a fost înfiinţată asupra unor bunuri mobile incorporale datorate debitorului, dar care, la data validării, nu se mai aflau în posesia terţului, acesta va fi obligat, prin hotărârea de validare, la

plata contravalorii acestor bunuri, caz în care va fi urmărit direct de către executorul judecătoresc. (9) Terţul poprit care, cu rea-credinţă, a refuzat să îşi îndeplinească obligaţiile privind efectuarea popririi va putea fi amendat, prin aceeaşi hotărâre de validare, cu o sumă cuprinsă între 2.000 lei şi 10.000 lei".

Pentru a dispune validarea popririi, instanţa urmează a verifica exclusiv existenţa titlului executoriu şi existenţa raportului juridic valabil între debitor şi terţul poprit în temeiul căruia terţul poprit datorează sume de bani debitorului.

În speţă, aceste elemente nu sunt întrunite.

Terţul poprit, conform art. 787 NCPC, avea obligaţia ca, în termen de 5 zile de la comunicarea popririi, să consemneze suma de bani poprită. Constatând că terţul poprit a asigurat cu întârziere dispoziţia de poprire, instanţa reţine că măsura validării nu se mai impune. (...)

Împotriva acestei sentinţe au declarat apel O.F.W.D.N.S.F.I.Z.I. – F. şi G.R. SRL, solicitând schimbarea în tot a sentinţei. În acest sens au invocat în esenţă îndeplinirea condiţiilor legale pentru validarea popririi. (...)

Instanţa a pus în discuţie din oficiu efectele în proces ale încheierii din 20.11.2017, pronunţată în dosarul nr. [...]/3/2017 al Tribunalului Bucureşti, Secţia a VII-a civilă.

A fost administrată proba cu înscrisuri.

Analizând lucrările cauzei, tribunalul a reţinut următoarele: (...)

Prin încheierea din 20.11.2017, pronunţată în dosarul nr. [...]/3/2017 al Tribunalului Bucureşti, Secţia a VII-a civilă, a fost deschisă procedura generală a insolvenţei împotriva intimatei terţ poprit din prezentul dosar.

Potrivit art. 75 din Legea nr. 85/2014: „(1) De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acţiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanţelor asupra averii debitorului. Valorificarea drepturilor acestora se poate face numai în cadrul procedurii insolvenţei, prin depunerea cererilor de admitere a creanţelor. Repunerea pe rol a acestora este posibilă doar în cazul desfiinţării hotărârii de deschidere a procedurii, a revocării încheierii de deschidere a procedurii sau în cazul închiderii procedurii în condiţiile art. 178. În cazul în care hotărârea de deschidere a procedurii este desfiinţată sau, după caz, revocată, acţiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanţelor asupra averii debitorului pot fi repuse pe rol, iar măsurile de executare silită pot fi reluate. La data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii, atât acţiunea judiciară sau extrajudiciară, cât şi executările silite suspendate încetează. (2) Nu sunt supuse suspendării de drept prevăzute la alin. (1): a) căile de atac promovate de debitor împotriva acţiunilor unui/unor creditor/creditori începute înaintea deschiderii procedurii şi nici acţiunile civile din procesele penale îndreptate împotriva debitorului; b) acţiunile judiciare îndreptate împotriva codebitorilor şi/sau terţilor garanţi; c) procedurile extrajudiciare aflate pe rolul comisiilor sportive din cadrul federaţiilor sportive care funcţionează potrivit Legii educaţiei fizice şi sportului nr. 69/2000, cu modificările şi completările ulterioare, având ca obiect denunţarea unilaterală a contractelor individuale de muncă sau convenţiilor civile ale sportivilor şi sancţiuni sportive aplicabile în această situaţie sau orice alte litigii având ca obiect dreptul sportivului de a participa la competiţie".

Acest text este aplicabil prezentului dosar, contrar susţinerilor apelantei G.R. SRL. Prin cererea de validare a popririi, a cărei admitere o solicită, aceasta tinde să obţină, potrivit art. 792 NCPC, un titlu executoriu împotriva terţului poprit pentru suma

pentru care se face validarea. Astfel, cererea de validare a popririi este incontestabil o acţiune judiciară pentru realizarea unei creanţe asupra averii debitorului, în sensul art. 75 citat anterior.

Tribunalul a reţinut că încheierea de deschidere a procedurii de insolvenţă a rămas definitivă la data de 20.12.2017, anterior pronunţării sentinţei apelate, ceea ce atrage nulitatea acesteia, întrucât prima instanţă nu putea proceda la o judecată în fond, ci ar fi trebuit să înceteze acţiunea.

În consecinţă, tribunalul a admis apelul declarat împotriva sentinţei civile nr. 33/15.02.2018, pronunţate de Judecătoria Răducăneni, pe care a anulat-o în tot, şi a încetat acţiunea.

NOTĂ

Apreciem că **dispoziţiile art. 75 din Legea nr. 85/2014 sunt aplicabile, în mod corespunzător, şi în ipoteza în care este deschisă procedura insolvenţei faţă de debitorul poprit, având în vedere natura procedurii validării popririi, care este o etapă a executării silite derulate împotriva debitorului.**

Împrejurarea că cererea de validare a popririi reprezintă, totodată, o acţiune judiciară prin care se tinde la obţinerea unui titlu executoriu împotriva terţului poprit nu este de natură a înlătura caracterul de etapă în executarea silită a debitorului urmărit, procedură menită a asigura creditorului urmăritor obţinerea executării silite a creanţei datorate de către debitorul urmărit.

Or, dispoziţiile art. 75 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 prevăd că de la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acţiunile judiciare, extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanţelor asupra averii debitorului. Valorificarea drepturilor acestora se poate face numai în cadrul procedurii insolvenţei, prin depunerea cererilor de admitere a creanţelor. Repunerea pe rol a acestora este posibilă doar în cazul desfiinţării hotărârii de deschidere a procedurii, a revocării încheierii de deschidere a procedurii sau în cazul închiderii procedurii în condiţiile art. 178. În cazul în care hotărârea de deschidere a procedurii este desfiinţată sau, după caz, revocată, acţiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanţelor asupra averii debitorului pot fi repuse pe rol, iar măsurile de executare silită pot fi reluate. La data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii, atât acţiunea judiciară sau extrajudiciară, cât şi executările silite suspendate încetează.

Astfel, textul citat vizează *procedura executării silite în ansamblu, deci, inclusiv poprirea şi, în consecinţă, şi validarea popririi, ca fază a acesteia.*

Sub acest aspect, relevant este faptul că procedura insolvenţei are un caracter colectiv şi concursual, iar derularea procedurii validării popririi înfiinţate într-un dosar de executare silită deschis împotriva unui debitor supus procedurii insolvenţei ar fi de natură a înfrânge principiile care guvernează procedura reglementată de dispoziţiile Legii nr. 85/2014, permiţând *creditorului urmăritor respectiv să îşi valorifice, prin mecanismul validării popririi, creanţa cu prioritate, pe calea unei executări individuale, fără a se mai respecta principiile anterior enunţate şi dispoziţiile art. 75 din Legea nr. 85/2014.*

89. Culpa terţului poprit în neexecutarea obligaţiilor care îi incumbă potrivit legii. Condiţie a validării popririi. Comunicarea de către executorul judecătoresc a unor date de identitate incomplete, împrejurare ce împiedică identificarea debitorului de către terţul poprit. Cauză de excludere a culpei terţului poprit în neexecutarea obligaţiilor

Procedura validării popririi este menită să sancţioneze conduita omisivă culpabilă a terţului poprit, care, deşi este legal învestit cu adresa de înfiinţare a popririi emisă de către executorul judecătoresc, nu dă curs acesteia.

În condiţiile în care informaţiile comunicate de executorul judecătoresc terţului poprit nu erau complete (la data înfiinţării popririi prin adresa comunicată terţului poprit, debitoarea avea alt nume şi altă adresă de domiciliu decât cele inserate de către executor în adresa de înfiinţare a popririi, schimbându-şi numele în urma căsătoriei şi, totodată, domiciliul), terţul poprit nu putea da curs adresei de înfiinţare a popririi, întrucât datele comunicate de executor nu erau de natură să permită terţului poprit identificarea cu certitudine a debitorului, terţul poprit neavând acces la baza de date cuprinzând istoricul numelui şi domiciliului debitoarei pentru a stabili identitatea dintre persoana indicată în adresa emisă de executor şi angajatul său.

În atare condiţii, întrucât nu se poate reţine conduita culpabilă a terţului poprit, este nejustificată cererea de validare a popririi.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, sent. civ. nr. 306 din 18.01.2019, neapelată, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 18.10.2018, petentul BEJ N.C.A., în contradictoriu cu creditoarea E.I. GmBH, prin administrator al activelor E.K. R. SRL, debitoarea M.A.-V. şi terţul poprit A. SRL, a solicitat validarea popririi împotriva terţului-poprit A. SRL, până la concurenţa sumei totale de 3.632,54 lei.

În motivarea cererii, petentul a arătat că cererea de executare silită formulată de creditorul E.F. GmbH, prin administrator al activelor E.K. R. SRL, a fost încuviinţată prin încheierea din data de 26.06.2015, fiind declanşată urmărirea silită în baza titlului executoriu constând în contractul de credit nr. [...]/15.10.2005, încheiat cu C.I. SRL; încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare silite întocmită de BEJ N.C.A. nr. [...]/2015, prin care debitoarea M.A.-V. a fost obligată să-i plătească creditoarei suma de 2.810,14 lei, creanţă actualizată la data de 04.09.2018 şi care se va actualiza conform titlului executoriu, la care se adaugă cheltuieli de executare.

Ca urmare a încheierii de încuviinţare a executării silite, petentul a procedat la efectuarea interogărilor către instituţiile statului abilitate, debitoarea fiind identificată ca având calitatea de angajat la A. SRL. Prin adresa din data de 10.09.2018, petentul a dispus înfiinţarea popririi asupra veniturilor salariale ale debitoarei M.A.-V., până la concurenţa sumei de 2.810,14 lei, creanţă actualizată la data de 04.09.2018, şi a cheltuielilor de executare în cuantum de 822,40 lei.

Petentul a învederat că terţul poprit nu şi-a îndeplinit obligaţiile prevăzute la art. 787 NCPC, conform adresei de înfiinţare poprire, astfel fiind incidente dispoziţiile art. 790 alin. (1) NCPC. Mai mult decât atât, prin adresa de înfiinţare poprire i s-a

solicitat expres terţului poprit ca, în temeiul art. 660 NCPC, să îi comunice un răspuns scris referitor la poprirea înfiinţată, dar acesta nu şi-a îndeplinit nici această obligaţie, nefiind înregistrat niciun răspuns în acest sens. În ceea ce priveşte primirea adreselor de înfiinţare a popririi, petentul a precizat că, potrivit proceselor-verbale de înmânare, acestea au fost primite de către funcţionarul însărcinat cu corespondenţa sau au fost depuse de agentul procedural la cutia poştală în data de 19.09.2018.

Având în vedere aceste considerente, petentul a solicitat instanţei să dispună validarea popririi înfiinţate de către BEJ N.C.A. în dosarul de executare nr. [...]/2015 şi să oblige terţul poprit să plătească creditoarei suma datorată acesteia.

În drept, petentul şi-a întemeiat cererea pe dispoziţiile art. 790 NCPC.

La data de 14.01.2019, terţul poprit A. SRL a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii de validare poprire.

În motivarea întâmpinării, terţul poprit a arătat faptul că debitor este trecută M.A.-V., pe care terţul poprit nu o are ca angajat, CNP-ul corespunde unei foste angajate, dar care are o altă adresă. De asemenea, terţul poprit a menţionat faptul că, în decursul lunii septembrie, respectiv 10.09.2018, a primit din partea executorului judecătoresc N.C.A. o adresă de înfiinţare a popririi pe numele de M.A.-V., precizând faptul că i-a comunicat executorului judecătoresc să-i confirme că este aceeaşi persoană cu angajata sa, cu menţiunea că are alt nume şi altă adresă, dar are acelaşi CNP, lucru pe care executorul nu l-a făcut, astfel încât nu a putut să se conformeze dispoziţiilor art. 787 alin. (1)-(3) NCPC.

Terţul poprit a învederat, totodată, că înfiinţarea popririi în dosarul nr. [...]/2015 pe numele M.A.-V. a fost emisă şi comunicată la data de 10.09.2018, iar cererea de validare a popririi a fost înregistrată pe rolul acestei instanţei la data de 18.10.2018. Or, în situaţia în care se constată că este una şi aceeaşi persoană, a solicitat instanţei să observe că cererea a fost introdusă peste termenul prevăzut de art. 790 alin. (1) NCPC. Terţul poprit a precizat faptul că numele şi adresa debitorului comunicate de BEJ N.C.A. nu au corespuns cu cele ale angajatei sale, iar în lipsa unei certificări din partea executorului, acesta nu putea, conform legii, să facă o reţinere. Totodată, a învederat că la data de 12.12.2018 a încetat contractul de muncă al doamnei V.A.-V., iar, pe cale de consecinţă, la această dată, în situaţia în care instanţa concluzionează că este una şi aceeaşi persoană fostul angajat şi debitorul specificat de executorul judecătoresc, terţul poprit nu mai are calitatea de terţ poprit. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Prin adresa emisă la data de 10.09.2018 în dosarul de executare nr. [...]/2015, BEJ N.C.A. a dispus înfiinţarea popririi asupra unei cote de 1/3 din venitul realizat de către debitoarea M.A.-V., CNP [...], cu domiciliul în Bucureşti, [...], Sector 6, la terţul poprit A. SRL, până la concurenţa sumei de 36.32,54 lei şi a cheltuielilor de executare, în baza titlului executoriu constând în contractul de credit nr. [...]/15.10.2005.

Adresa de înfiinţare a popririi a fost comunicată terţului poprit la data de 19.09.2018.

Potrivit art. 790 alin. (1) NCPC, dacă terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile ce îi revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă, a liberat-o debitorului poprit, creditorul urmăritor, debitorul sau executorul judecătoresc, în termen de cel mult o lună de la data când terţul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanţa de executare, în vederea validării popririi. Conform alin. (4) din acelaşi text de lege,

dacă din probele administrate rezultă că terţul poprit îi datorează sume de bani debitorului, instanţa va da o hotărâre de validare a popririi, prin care îl va obliga pe terţul poprit să îi plătească creditorului, în limita creanţei, suma datorată debitorului, iar, în caz contrar, va hotărî desfiinţarea popririi.

Textul de lege impune două condiţii esenţiale: calitatea de debitor a terţului poprit faţă de debitorul poprit, precum şi neexecutarea de către terţul poprit a obligaţiilor privind efectuarea popririi.

Astfel, procedura validării popririi este menită să sancţioneze conduita omisivă culpabilă a terţului poprit, care, deşi este legal învestit cu adresa de înfiinţare a popririi emisă de către executor, nu dă curs acesteia.

În speţă, instanţa a apreciat că nu se poate reţine o conduită culpabilă a terţului poprit, care să justifice validarea popririi. În formularea acestei concluzii, instanţa a avut în vedere faptul că, astfel cum rezultă din verificările efectuate în D.E.P.A.B.D., la data înfiinţării popririi prin adresa comunicată la data de 19.09.2018, debitoarea avea alt nume şi altă adresă de domiciliu decât cele inserate de către executor în adresa de înfiinţare a popririi, schimbându-şi numele în urma căsătoriei, din M. în V. şi, totodată, domiciliul, în iulie 2018, în Bucureşti, [...], Sector 1.

Astfel, întrucât informaţiile comunicate de executorul judecătoresc terţului poprit nu erau complete, terţul poprit nu putea da curs adresei de înfiinţare a popririi, întrucât datele comunicate de executor nu erau de natură să permită terţului poprit identificarea cu certitudine a debitorului, terţul poprit neavând acces la baza de date cuprinzând istoricul numelui şi domiciliului debitoarei pentru a stabili identitatea dintre persoana indicată în adresa emisă de executor şi angajatul său.

În atare condiţii, întrucât nu se poate reţine conduita culpabilă a terţului poprit, instanţa a apreciat nejustificată cererea de validare a popririi şi a respins acţiunea.

90. Validarea popririi. Regimul juridic al persoanei fizice autorizate. Identitate de persoană între debitor şi terţul poprit. Poprire înfiinţată nelegal asupra unei cote din venitul lunar net pe care debitorul îl obţine de la persoana fizică autorizată

Persoana fizică autorizată nu are personalitate juridică, nefiind o entitate de sine stătătoare, separată de persoana fizică care a obţinut autorizaţia pentru desfăşurarea activităţii economice, care să beneficieze de un patrimoniu propriu. Astfel, prin faptul obţinerii de către o persoană fizică a unei autorizaţii pentru desfăşurarea activităţilor economice sub forma unui PFA se poate realiza cel mult o divizare patrimonială la nivelul patrimoniului persoanei fizice, prin constituirea unui patrimoniu de afectaţiune, care reprezintă o masă patrimonială, iar nu un patrimoniu distinct, afectată scopului exercitării activităţii economice.

În cauză s-a urmărit de fapt executarea silită asupra unei eventuale mase patrimoniale afectate desfăşurării activităţii economice a debitoarei, aspect pentru care nu este necesară instituirea popririi, debitorul unei obligaţii răspunzând pentru datoriile sale cu toate bunurile prezente şi viitoare, diviziunile patrimoniale presupunând o anumită ordine în urmărire în funcţie de legătura dintre creanţa a cărei satisfacere se urmăreşte şi masa patrimonială urmărită.

Astfel, identitatea dintre debitor şi terţul poprit nu permite instituirea popririi ca formă de executare silită prin care să se realizeze creanţa deţinută de un creditor, iar validarea unei popriri nelegale nu este posibilă, prin mecanismul validării popririi fiind vizată crearea unui nou raport juridic între creditor şi terţul poprit, hotărârea de validare a popririi urmând a deveni titlu executoriu împotriva terţului poprit. Or, prin validarea unei popriri înfiinţate în condiţiile menţionate nu s-ar crea un nou raport juridic, creditoarea având deja un titlu executoriu împotriva debitoarei, pe care poate să-l pună în executare prin recurgerea la formele de executare reglementate prin dispoziţiile legale.

Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, sent. civ. nr. 187 din 08.01.2016, definitivă, în B.J.J.S.2 2017 (sem. I), p. 204-208, portal.just.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 14.10.2015, creditoarea B. SA a solicitat, în contradictoriu cu debitoarea S.A. şi terţul poprit S.A. PFA, validarea popririi până la concurenţa creanţei în cuantum de 3018,95 lei, la care se adaugă suma de 212,20 lei reprezentând cheltuieli de executare efectuate de creditoare şi suma de 1178,40 lei reprezentând cheltuieli de executare efectuate de biroul executorului judecătoresc, plus dobânzi pentru creditul restant calculate până la achitarea integrală a acestuia. De asemenea, creditoarea a solicitat obligarea terţului poprit la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, creditoarea a arătat că, prin încheierea din data de 27.08.2014, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în dosarul nr. x/300/2014, a fost încuviinţată executarea silită împotriva debitoarei S.A. Creditoarea a precizat că adresa de înfiinţare a popririi a fost comunicată terţului poprit S.A. PFA la data de 15.09.2015 pentru indisponibilizarea sumelor de bani pe care terţul poprit le datorează debitorului, în calitate de angajator. Creditoarea a menţionat că terţul poprit nu şi-a îndeplinit obligaţiile prevăzute de lege, astfel încât se impune validarea popririi.

În drept, creditoarea a invocat dispoziţiile art. 789 NCPC.

Debitoarea şi terţul poprit, comunicându-li-se în mod legal cererea de chemare în judecată, nu au formulat întâmpinare.

Analizând materialul probatoriu administrat în cauză, instanţa reţine următoarele aspecte de fapt şi de drept:

În fapt, instanţa reţine că, la data de 17.04.2007, între B. SA şi S.A. a fost încheiat contractul de credit de consum nr. [...]/17.04.2007, modificat ulterior prin actul adiţional nr. [...]/14.09.2010, condiţiile rambursării fiind stipulate în graficul de rambursare.

La data de 07.08.2014 a fost înregistrată pe rolul BEJ T.O. cererea de executare silită formulată de creditoare în vederea recuperării debitului datorat de către debitoare în temeiul contractului de credit. La data de 27.08.2014, prin încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2014, a fost încuviinţată executarea silită a debitoarei S.A. în toate formele prevăzute de lege, simultan sau succesiv, pentru creanţa deţinută în baza titlului executoriu reprezentat de contractul de credit nr. [...]/17.04.2007, modificat prin act adiţional nr. [...]/14.09.2010. Prin adresa din data de 10.09.2015 a fost înfiinţată poprirea, în cotă de 1/3 din venitul lunar net pe care debitoarea îl obţine de la S.A. PFA până la încasarea sumei de

4.172,68 lei, reprezentând debit datorat conform titlului executoriu reprezentat de contractul de credit menţionat anterior şi cheltuieli de executare calculate de executor prin încheierea din data de 27.08.2014.

În drept, cu titlu prealabil, instanţa precizează faptul că legea incidentă cererii de validare a popririi este Legea nr. 134/2010, forma în vigoare anterior modificării acesteia prin Legea nr. 138/2014. În acest sens, instanţa precizează că, potrivit art. 24 NCPC, dispoziţiile legii noi se aplică numai proceselor şi executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare. Astfel, în privinţa executării silite, fiind vizate toate incidentele şi cererile formulate în cadrul acestei faze procesuale, legea aplicabilă este identificată prin raportare la data începerii executării silite, respectiv data înregistrării cererii de executare silite la executorul judecătoresc. În cauză, executarea silită a început la data de 07.08.2014, iar noul Cod de procedură civilă a fost modificat prin Legea nr. 138/2014 la data de 19.10.2014. Validarea popririi este un mecanism subsecvent înfiinţării popririi, ca formă prin care se realizează executarea silită, şi constă în crearea unui nou raport juridic, prin care terţul poprit, căruia îi incumbă anumite obligaţii în urma înfiinţării popririi, este obligat direct faţă de creditor, în vederea stingerii creanţei în virtutea căreia a fost demarată executarea silită.

Astfel, conform art. 789 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 790 alin. (1)], în condiţiile în care terţul poprit nu îşi îndeplineşte obligaţiile care îi revin pentru efectuarea popririi, creditorul, debitorul sau executorul judecătoresc pot solicita validarea poprii. Instanţa de validare, în analiza condiţiilor necesar a fi îndeplinite pentru a opera validarea popririi, este ţinută la verificarea a două raporturi juridice preexistente popririi, respectiv raportul dintre creditor şi debitor şi raportul dintre terţul poprit şi debitor, dar şi la verificarea aspectelor legale care privesc modalitatea de înfiinţare a popririi şi care condiţionează, de asemenea, validarea popririi. În acest sens, instanţa precizează că, potrivit art. 780 alin. (1) NCPC [în prezent, art. 781 alin. (1)], sunt supuse urmăririi silite prin poprire sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri incorporale urmăribile, datorate debitorului ori deţinute în numele acestuia de o a treia persoană sau pe care aceasta i le va datora în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente. Astfel, poprirea este o măsură care produce efecte faţă de o terţă persoană, fiind necesar concursul ei pentru efectuarea popririi, între aceasta şi debitor fiind raporturi juridice care justifică măsura instituită.

În cauză, prin adresa din data de 10.09.2015 a fost înfiinţată poprirea asupra sumelor de bani pe care S.A. PFA le datorează debitoarei S.A., în virtutea unor raporturi de muncă, măsura fiind luată în cotă de 1/3 din venitul lunar net datorat debitoarei. Instanţa apreciază că măsura popririi nu a fost dispusă cu respectarea condiţiilor legale, debitoarea şi terţul poprit fiind aceeaşi persoană, neexistând situaţia unor entităţi diferite între care să existe raporturi de muncă specifice relaţiei dintre angajat şi angajator.

Pentru a aprecia în acest sens, instanţa are în vedere regimul juridic al persoanei fizice autorizate, figură juridică care permite unei persoane fizice să desfăşoare activităţi economice în urma obţinerii unei autorizaţii şi înregistrării corespunzătoare, conform dispoziţiilor O.U.G. nr. 44/2008. Noţiunea de persoană fizică autorizată este definită în cuprinsul art. 2 lit. i) din O.U.G. nr. 44/2008, iar din întreg regimul juridic aplicabil persoanei fizice autorizate, reglementat prin dispoziţiile actului normativ

menţionat, reiese faptul că persoana fizică autorizată nu are personalitate juridică, nefiind o entitate de sine stătătoare, separată de persoana fizică care a obţinut autorizaţia pentru desfăşurarea activităţii economice, care să beneficieze de un patrimoniu propriu. Astfel, prin faptul obţinerii de către o persoană fizică a unei autorizaţii pentru desfăşurarea activităţilor economice sub forma unui PFA se poate realiza cel mult o divizare patrimonială la nivelul patrimoniului persoanei fizice, prin constituirea unui patrimoniu de afectaţiune care reprezintă o masă patrimonială, iar nu un patrimoniu distinct, afectată scopului exercitării activităţii economice.

Faţă de considerentele expuse anterior, instanţa reţine că în cauză s-a urmărit de fapt executarea silită asupra unei eventuale mase patrimoniale afectate desfăşurării activităţii economice a debitoarei, aspect pentru care nu este necesară instituirea popririi, debitorul unei obligaţii răspunzând pentru datoriile sale cu toate bunurile prezente şi viitoare, diviziunile patrimoniale presupunând o anumită ordine în urmărire în funcţie de legătura dintre creanţa a cărei satisfacere se urmăreşte şi masa patrimonială urmărită. Astfel, identitatea dintre debitor şi terţul poprit nu permite instituirea popririi ca formă de executare silită prin care să se realizeze creanţa deţinută de un creditor, iar validarea unei popriri nelegale nu este posibilă, prin mecanismul validării popririi fiind vizată crearea unui nou raport juridic între creditor şi terţul poprit, hotărârea de validare a popririi urmând a deveni titlu executoriu împotriva terţului poprit.

Or, în cauză, prin validarea unei popriri înfiinţate în condiţiile menţionate nu s-ar crea un nou raport juridic, creditoarea având deja un titlu executoriu împotriva debitoarei, pe care poate să-l pună în executare prin recurgerea la formele de executare reglementate prin dispoziţiile legale.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul al V-lea. Executarea obligaţiilor de a face sau de a nu face, care nu pot fi îndeplinite prin alte persoane. Aplicarea penalităţilor în condiţiile art. 906 NCPC

91. Competenţa materială de soluţionare a cererii de aplicare a penalităţilor debitorului obligaţiei de a face *intuitu personae* instituite printr-o hotărâre pronunţată de instanţa de contencios administrativ

Potrivit art. 906 alin. (1) NCPC, dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalităţi, de către instanţa de executare.

Aşadar, competenţa de soluţionare a cererii aparţine instanţei de executare.

Art. 25 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prevede că „instanţa de executare, care în materia contenciosului administrativ este, potrivit art. 2 alin. (1) lit. ţ), instanţa care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ, aplică, respectiv acordă sancţiunea şi penalităţile prevăzute la art. 24 alin. (3), fără a fi nevoie de învestirea cu formulă executorie şi de încuviinţarea executării silite de către executorul judecătoresc". În ceea ce priveşte aplicarea penalităţilor pentru obligaţia instituită, art. 24 alin. (3)[1] din Legea nr. 554/2004 prevede următoarele: „La cererea creditorului, în termenul de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) şi care nu au fost respectate, instanţa de executare, prin încheiere definitivă dată cu citarea părţilor, aplică conducătorului autorităţii publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalităţi, în condiţiile art. 905 NCPC" (în prezent, art. 906).

Astfel, atunci când este vorba de o obligaţie de a face conţinută de o hotărâre judecătorească pronunţată în contencios administrativ, instanţa de executare, ca instanţă care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ, este

---

[1] Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 212/2018: „La cererea creditorului, în termenul de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) şi care nu au fost respectate în mod culpabil, instanţa de executare, prin hotărâre dată cu citarea părţilor, aplică conducătorului autorităţii publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalităţi, în condiţiile art. 906 NCPC".

cea competentă să soluţioneze cererea de aplicare a penalităţilor întemeiată pe dispoziţiile art. 906 NCPC.

Judecătoria Arad, s. civ., sent. nr. 200 din 18.01.2017, www.rolii.ro

Prin acţiunea civilă înregistrată la Judecătoria Arad la data de 22.09.2016, reclamantul K.T., în contradictoriu cu pârâta D.G.R.F.P. Timişoara, a solicitat obligarea pârâtei la plata unor penalităţi pentru refuzul îndeplinirii obligaţiei de a face, instituită prin titlul executoriu reprezentat de decizia civilă nr. 965/23.06.2009.

În motivare, reclamantul a arătat că încuviinţarea executării silite a fost admisă de executorul judecătoresc B.C., prin încheierea din 16.12.2014, în dosarul execuţional nr. [...]/2014, iar debitorul a fost somat la data de 22.12.2014 să îndeplinească obligaţia de a face, respectiv să calculeze şi să plătească sumele datorate şi ajunse la scadenţă, reprezentând suplimentul postului şi suplimentul corespunzător treptei de salarizare creditorului K.T., începând cu data de 01.04.2004 la zi (23.06.2009), în funcţie de perioada lucrată, în formă actualizată la data plăţii efective, precum şi efectuarea cuvenitelor menţiuni în cartea de muncă.

A susţinut că, împotriva executării silite începute prin somaţia emisă la data de 22.12.2014, debitoarea D.G.R.F.P. a formulat contestaţie, care a fost respinsă prin decizia nr. 2175/A/11.12.2015 a Tribunalului T.

Dat fiind că debitoarea a refuzat să-şi îndeplinească această obligaţie, reclamantul a solicitat să se facă aplicarea dispoziţiilor art. 906 alin. (2) NCPC şi să se dispună aplicarea de penalităţi în cuantum de 300 lei/zi de întârziere în favoarea sa.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, pârâta a invocat excepţia necompetenţei materiale a Judecătoriei Arad în soluţionarea pricinii, invocând art. 24 şi art. 25 din Legea nr. 554/2004.

Deliberând asupra excepţiei necompetenţei materiale a Judecătoriei Arad, instanţa a reţinut că obiectul cererii de chemare în judecată este aplicarea de penalităţi debitorului ce refuză îndeplinirea unei obligaţii de a face, ce nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, în temeiul art. 906 alin. (1) NCPC, care statuează că „Dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalităţi, de către instanţa de executare". Aşadar, competenţa de soluţionare a cererii aparţine instanţei de executare.

În speţă, titlul executoriu ce conţine obligaţia de a face pe a cărei neîndeplinire se întemeiază cererea de aplicare penalităţi este o hotărâre judecătorească pronunţată în contencios administrativ, şi anume sentinţa nr. 18/2009 din dosarul nr. [...] al Tribunalului A., modificată în calea de atac prin decizia civilă nr. 965/23.06.2009, pronunţată de Curtea de Apel Timişoara.

Potrivit art. 25 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, „Instanţa de executare, care în materia contenciosului administrativ este, potrivit art. 2 alin. (1) lit. ţ), instanţa care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ, aplică, respectiv acordă sancţiunea şi penalităţile prevăzute la art. 24 alin. (3), fără a fi nevoie de învestirea cu formulă executorie şi de încuviinţarea executării silite de către executorul judecătoresc".

În ceea ce priveşte aplicarea penalităţilor pentru obligaţia instituită, art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 prevede: „La cererea creditorului, în termenul de prescripţie a dreptului de a obţine executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) şi care nu au fost respectate, instanţa de executare, prin încheiere definitivă dată cu citarea părţilor, aplică conducătorului autorităţii publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalităţi, în condiţiile art. 905 NCPC".

În aceste condiţii, instanţa a reţinut că, atunci când este vorba de o obligaţie de a face conţinută de o hotărâre judecătorească pronunţată în contencios administrativ, instanţa de executare, ca instanţă care a soluţionat fondul litigiului de contencios administrativ, este cea competentă să soluţioneze cererea de aplicare penalităţi întemeiată pe dispoziţiile art. 906 NCPC, cum este cea de faţă.

Faţă de cele de mai sus, având în vedere că instanţa ce a soluţionat fondul litigiului este, în speţă, Tribunalul A., s-a admis excepţia necompetenţei materiale a Judecătoriei A. şi s-a declinat competenţa în favoarea Tribunalului A.

92. Competenţa teritorială de soluţionare a cererii de aplicare a penalităţilor debitorului în temeiul art. 906 alin. (2) NCPC. Regula

Potrivit art. 906 alin. (1) NCPC, dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalităţi, de către instanţa de executare.

În conformitate cu art. 651 alin. (1)-(3) NCPC, „(1) Instanţa de executare este judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în ţară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în ţară, judecătoria în a cărei circumscripţie se află sediul biroului executorului judecătoresc învestit de creditor. (2) Schimbarea domiciliului sau sediului debitorului ori, după caz, al creditorului după începerea executării silite nu atrage schimbarea competenţei instanţei de executare. (3) Instanţa de executare soluţionează cererile de încuviinţare a executării silite, contestaţiile la executare, precum şi orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepţia celor date de lege în competenţa altor instanţe sau organe".

În raport de prevederile art. 906 alin. (1) şi art. 651 alin. (1) NCPC, instanţa de executare este, ca regulă, judecătoria în raza căreia îşi avea sediul debitorul la data sesizării executorului judecătoresc şi căreia îi aparţine şi competenţa

teritorială de soluţionare a cererilor ce cad sub incidenţa prevederilor art. 906 NCPC, neexistând norme derogatorii.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., sent. nr. 7856 din 04.10.2017, definitivă, www.rolii.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 08.05.2017, reclamanta V.M.D., în contradictoriu cu pârâtul M.B., prin P.G., a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunţa, să se dispună obligarea pârâtului la plata către reclamantă a câte două penalităţi, fiecare în cuantum maxim de 1.000 lei, pentru fiecare zi de întârziere, începând cu data de 21.04.2017 şi până la executarea obligaţiei prevăzute în sentinţa civilă nr. 1498/11.12.2014, pronunţată de către Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2010*, modificată prin decizia civilă nr. 728R/22.09.2016, pronunţată de către Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă în acelaşi dosar, cu cheltuieli de judecată. (...)

În drept, reclamanta a invocat dispoziţiile art. 906 alin. (2) NCPC. (...)

Analizând, cu prioritate, în raport de prevederile art. 248 alin. (1) NCPC, asupra excepţiei necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, invocată din oficiu, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 906 alin. (1) NCPC, dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalităţi, de către instanţa de executare.

În conformitate cu art. 651 alin. (1)-(3) NCPC, „(1) Instanţa de executare este judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în ţară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripţie se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în ţară, judecătoria în a cărei circumscripţie se află sediul biroului executorului judecătoresc învestit de creditor. (2) Schimbarea domiciliului sau sediului debitorului ori, după caz, al creditorului după începerea executării silite nu atrage schimbarea competenţei instanţei de executare. (3) Instanţa de executare soluţionează cererile de încuviinţare a executării silite, contestaţiile la executare, precum şi orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepţia celor date de lege în competenţa altor instanţe sau organe".

În speţă, astfel cum reiese din menţiunile actelor de executare silită depuse de reclamantă la dosar, cererea de executare silită împotriva pârâtului a fost înregistrată la BEJ T.A.-M. şi T.N.-V. la data de 15.03.2017, cu nr. de dosar [...]/15.03.2017, dată la care sediul debitorului pârât se afla în Sectorul 5 (...).

Prin urmare, în raport de prevederile art. 906 alin. (1) şi art. 651 alin. (1) NCPC, instanţa de executare a dispoziţiilor titlurilor executorii sentinţa civilă nr. 1498/11.12.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, şi decizia civilă nr. 728R/22.09.2016, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, este Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, în raza căreia îşi avea sediul debitorul M.B. la data sesizării executorului judecătoresc şi căreia îi aparţine şi competenţa teritorială de soluţionare a cererilor

ce cad sub incidenţa prevederilor art. 906 NCPC, dispoziţie legală în temeiul căreia reclamanta a formulat prezenta cerere, neexistând norme derogatorii.

Aşa fiind, în temeiul art. 129 alin. (1) pct. 3 raportat la art. 960 alin. (1), art. 651 alin. (1) şi (3) NCPC, instanţa a admis excepţia necompetenţei teritoriale a Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti, invocată din oficiu, iar în raport de prevederile art. 132 alin. (1) şi (3) NCPC, a declinat competenţa teritorială de soluţionare a cererii de faţă în favoarea Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti.

NOTĂ

Pentru analiza celorlalte criterii prevăzute de art. 651 NCPC pentru stabilirea instanţei de executare, a se vedea Capitolul I „Încuviinţarea executării silite".

93. Condiţiile pentru acordarea penalităţilor în temeiul art. 906 alin. (2) NCPC. Demararea procedurii executionale

Art. 906 alin. (1) NCPC reglementează posibilitatea acordării de penalităţi în situaţia în care debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face care îi incumbă şi care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, instituindu-se astfel, în favoarea creditorului, un mijloc de constrângere indirectă a debitorului, prin intermediul patrimoniului său, pentru a executa în natură obligaţia cu caracter strict personal pe care şi-a asumat-o, constrângere ce se exercită în cadrul unei proceduri executionale.

Dispoziţiile art. 906 alin. (1) NCPC condiţionează posibilitatea formulării unei cereri de acordare de penalităţi de demararea procedurii executionale, respectiv de formularea unei cereri de executare silită şi, implicit, de admitere a cererii de încuviinţare a executării silite şi pronunţarea unei încheieri în condiţiile art. 666 NCPC.

Dacă după demararea procedurii executionale, respectiv după comunicarea încheierii de încuviinţare a executării silite şi expirarea termenului de 10 zile, debitorul nu şi-a executat obligaţia de a face, astfel cum a fost stabilită printr-un titlu executoriu, creditorul are posibilitatea de a formula cerere de acordare a penalităţilor în temeiul prevederilor art. 906 alin. (2) NCPC.

Judecătoria Suceava, sent. civ. nr. 3270 din 20.07.2017, www.rolii.ro

Prin acţiunea înregistrată pe rolul Judecătoriei Suceava la data de 12.12.2016, reclamantul S.S.Î.P.S. a solicitat, în contradictoriu cu pârâţii C.T.A.I.C.S. şi I.Ş. al Judeţului S., ca prin hotărârea ce se va pronunţa să fie obligaţi aceştia din urmă la plata unei penalităţi cuprinse între 100 şi 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu constând în sentinţa civilă nr. 125/23.01.2014, pronunţată de Tribunalul S. în dosarul nr. [...], definitivă prin respingerea apelului, conform deciziei nr. 472/16.09.2014 a Curţii de Apel S.

În motivare, reclamantul a arătat că, prin sentinţa civilă nr. 125/23.01.2014, pronunţată de Tribunalul S. în dosarul nr. [...], debitorul C.T.A.I.C.S. a fost obligat la reîncadrarea reclamanţilor, în sensul includerii în deciziile de reîncadrare a sporului pentru condiţii periculoase în cuantum de 15% din salariul de bază, precum şi la

reintroducerea în statele de plată a sporului pentru condiţii periculoase în cuantum de 15% din salariul de bază. De asemenea, au fost anulate deciziile nr. 50, nr. 58, nr. 46, nr. 55, nr. 57, nr. 54, nr. 48, nr. 53, nr. 56, nr. 49, nr. 52, nr. 51, toate din data de 08.07.2013, emise de primul pârât, a fost obligat primul pârâtul C.T.A.I.C.S. la plata diferenţelor de drepturi băneşti cuvenite, reprezentând sporul pentru condiţii periculoase sau vătămătoare în cuantum de 15% din salariul de bază, începând cu data de 01.06.2013 şi până în prezent, actualizate în funcţie de rata inflaţiei la data plăţii efective, precum şi cu dobânda legală calculată de la data introducerii acţiunii, respectiv 27.09.2013, până la data plăţii efective, iar pârâtul I.Ş. al Judeţului S. a fost obligat la avizarea statelor de personal în sensul celor dispuse prin hotărârea judecătorească anterior menţionată.

Reclamantul a mai arătat că, prin adresa nr. 117/09.07.2014, a solicitat I.Ş. al Judeţului S. punerea în aplicare a titlurilor executorii având ca obiect sporul pentru condiţii periculoase sau vătămătoare, solicitare rămasă nesoluţionată în vreun fel.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 148 şi urm., art. 194, art. 903, art. 904 şi art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC, art. 161, art. 166 alin. (4), art. 268 şi art. 278 alin. (1) C.muncii şi art. 28 din Legea dialogului social nr. 62/2011.

Legal citat, pârâtul C.T.A.I.C.S. a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acţiunii, ca neîntemeiată.

În motivare, pârâtul a arătat că a respectat întocmai prevederile legale, neexistând posibilitatea de a fi greşit modul de stabilire şi calcul al salariilor angajaţilor, acesta realizându-se prin programul de salarizare EDUSAL, program actualizat automat cu toate actele normative în vigoare privind salarizarea personalului din învăţământ şi, prin urmare, unitatea nu poate fi în culpă în ceea ce priveşte stabilirea salariului de bază şi brut al reclamantului.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanţa a reţinut următoarele:

Prin sentinţa civilă nr. 125/23.01.2014, pronunţată de Tribunalul S., în dosarul nr. [...], a fost admisă, în parte, acţiunea formulată de reclamanţii A.A., B.E., C.M., F.B.L., I.M., J.D., M.C., M.D.P., M.I.M., N.H.D., N.E., P.M., toţi prin reprezentant legal [...], în contradictoriu cu pârâţii C.T.A.I.C.S., M.S. – prin P. şi I.Ş. al Judeţului S., s-a dispus anularea deciziilor nr. 50, nr. 58, nr. 46, nr. 55, nr. 57, nr. 54, nr. 48, nr. 53, nr. 56, nr. 49, nr. 52, nr. 51, toate din data de 08.07.2013, emise de primul pârât, a fost obligat pârâtul C.T.A.I.C.S. la reîncadrarea reclamanţilor, în sensul includerii în deciziile de reîncadrare a sporului pentru condiţii periculoase în cuantum de 15% din salariul de bază, precum şi la reintroducerea în statele de plată a sporului pentru condiţii periculoase în cuantum de 15% din salariul de bază.

Prin aceeaşi hotărâre judecătorească, a fost obligat primul pârât la plata diferenţelor de drepturi băneşti cuvenite, reprezentând sporul pentru condiţii periculoase sau vătămătoare în cuantum de 15% din salariul de bază, începând cu data de 01.06.2013 şi până în prezent, actualizate în funcţie de rata inflaţiei la data plăţii efective, precum şi cu dobânda legală calculată de la data introducerii acţiunii, respectiv 27.09.2013, până la data plăţii efective, iar pârâtul I.Ş. Judeţean S. a fost obligat să avizeze statul de personal astfel modificat.

La cererea creditorilor P.M., M.D.P., N.E., M.I.M., N.H.D., A.A. – prin reprezentant [...], s-a format dosarul de executare nr. [...]/2016 al BEJ T.C., cu privire la debitorul C.T.A.I.C.S.

Prin încheierea din data de 12.12.2016, pronunţată de Judecătoria S. în dosarul nr. [...]/314/2016, a fost încuviinţată executarea silită în baza titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 125/23.01.2014, pronunţată de Tribunalul S., în dosarul nr. [...], definitivă prin respingerea apelului, conform deciziei nr. 472/16.09.2014 a Curţii de Apel S., împotriva debitorului C.T.A.I.C.S., în ceea ce priveşte cele hotărâte prin sentinţa anterior menţionată. Instanţa a reţinut că pârâtul C.T.A.I.C.S. a fost somat să-şi îndeplinească obligaţiile stabilite prin titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 125/23.01.2014, pronunţată de Tribunalul S., în dosarul nr. [...].

Potrivit dispoziţiilor art. 904 NCPC, dacă debitorul refuză să îndeplinească o obligaţie de a face cuprinsă într-un titlu executoriu, în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării, creditorul poate fi autorizat de instanţa de executare, prin încheiere executorie, dată cu citarea părţilor, să o îndeplinească el însuşi sau prin alte persoane, pe cheltuiala debitorului. De asemenea, potrivit dispoziţiilor art. 906 NCPC, dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalităţi, de către instanţa de executare. Când obligaţia nu este evaluabilă în bani, instanţa sesizată de creditor îl poate obliga pe debitor, prin încheiere definitivă dată cu citarea părţilor, să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu.

Instanţa a reţinut că prevederile legale în temeiul cărora s-a solicitat obligarea pârâţilor la plata unor penalităţi de întârziere reglementează posibilitatea acordării de penalităţi în situaţia în care debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face care îi incumbă şi care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, instituindu-se astfel, în favoarea creditorului, un mijloc de constrângere indirectă a debitorului, prin intermediul patrimoniului său, pentru a executa în natură obligaţia cu caracter strict personal pe care şi-a asumat-o, constrângere ce se exercită în cadrul unei proceduri execuţionale.

În plus, instanţa a reţinut că dispoziţiile art. 906 alin. (1) NCPC condiţionează posibilitatea formulării unei cereri de acordare de penalităţi de demararea procedurii execuţionale, respectiv de formularea unei cereri de executare silită şi, implicit, de admitere a cererii de încuviinţare a executării silite şi pronunţarea unei încheieri în condiţiile art. 666 NCPC. Dacă după demararea procedurii execuţionale, respectiv după comunicarea încheierii de încuviinţare a executării silite şi expirarea termenului de 10 zile, debitorii nu şi-au executat obligaţia de a face, astfel cum a fost stabilită printr-un titlu executoriu, creditorul are posibilitatea de a formula cerere de acordare a penalităţilor de întârziere în temeiul prevederilor art. 906 alin. (2) NCPC.

În prezenta cauză, instanţa a constatat că debitorul obligaţiei de a face *intuitu personae* – C.T.A.I.C.S. – a fost obligat printr-o hotărâre judecătorească definitivă să procedeze la reîncadrarea reclamanţilor, în sensul includerii în deciziile de reîncadrare a sporului pentru condiţii periculoase în cuantum de 15% din salariul de bază, precum şi la reintroducerea în statele de plată a sporului pentru condiţii periculoase în cuantum de 15% din salariul de bază. De asemenea, a fost obligat să plătească diferenţele de drepturi băneşti cuvenite, reprezentând sporul pentru condiţii periculoase sau vătămătoare în cuantum de 15% din salariul de bază,

începând cu data de 01.06.2013 şi până în prezent, actualizate în funcţie de rata inflaţiei la data plăţii efective, precum şi cu dobânda legală calculată de la data introducerii acţiunii, respectiv 27.09.2013, până la data plăţii efective.

În schimb, acesta nu s-a conformat dispoziţiilor titlului executoriu. Mai mult, instanţa a constatat că debitorul C.T.A.I.C.S. nici nu a justificat în mod temeinic refuzul lui de a se conforma dispoziţiilor titlului executoriu, în contextul în care aceste obligaţii nu pot fi îndeplinite prin intermediul altor persoane.

Faţă de cele expuse mai sus, reţinând că în cauză sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 906 alin. (2) NCPC, instanţa a admis acţiunea având ca obiect „alte cereri privind executarea silită" formulată de [...], în contradictoriu cu intimatul C.T.A.I.C.S. şi a obligat intimatul C.T.A.I.C.S. la plata în favoarea fiecărui creditor dintre cei reprezentaţi de [...], potrivit sentinţei civile nr. 125/23.01.2014, a unei penalităţi de 100 lei pe zi de întârziere, până la executarea obligaţiei de a face prevăzută în titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 125/23.01.2014, pronunţată de Tribunalul S., în dosarul nr. [...], definitivă prin respingerea apelului.

În ceea ce îl priveşte pe intimatul I.Ş. al Judeţului S., instanţa a constatat că faţă de acesta nu a fost demarată procedura de executare în cadrul dosarului de executare nr. [...]/2016 al BEJ T.C., respectiv nu a fost formulată o cerere de executare silită şi nici nu a fost pronunţată vreo încheiere de încuviinţare a executării silite în condiţiile art. 666 NCPC.

Prin urmare, reţinând că, faţă de acest intimat nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 906 alin. (2) NCPC, instanţa a respins acţiunea având ca obiect „alte cereri privind executarea silită" formulată de [...], în contradictoriu cu intimatul I.Ş. al Judeţului S., ca neîntemeiată.

94. Condiţiile de aplicare a penalităţilor în temeiul art. 910 NCPC raportat la art. 906 NCPC. Existenţa unui titlu executoriu. Pierderea caracterului de titlu executoriu al ordonanţei preşedinţiale

Existenţa unui titlu executoriu este o condiţie *sine qua non* pentru efectuarea unei executări silite, art. 632 alin. (1) NCPC prevăzând că executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu.

Potrivit art. 997 alin. (2) NCPC, ordonanţa este provizorie şi executorie. Dacă hotărârea nu cuprinde nicio menţiune privind durata sa şi nu s-au modificat împrejurările de fapt avute în vedere, măsurile dispuse vor produce efecte până la soluţionarea litigiului asupra fondului.

Potrivit art. 910 alin. (3) raportat la art. 906 alin. (1) NCPC, dacă debitorul nu se conformează somaţiei executorului judecătoresc privind executarea obligaţiei de a face, respectiv de a permite creditorului să îşi exercite dreptul de a avea legături personale cu minorul, acesta va putea fi constrâns să execute obligaţia de a face prin aplicarea unor penalităţi de către instanţa de executare.

Scopul aplicării de penalităţi nu vizează sancţionarea debitorului pentru neexecutarea obligaţiei de a face stabilite în titlul executoriu, ci constrângerea acestuia să execute această obligaţie.

În condiţiile în care executarea silită în cadrul căreia s-a solicitat aplicarea de penalităţi se derula în baza unei ordonanţe preşedinţiale, iar între timp s-a soluţionat litigiul asupra fondului, hotărârea pronunţată în cadrul procedurii ordonanţei preşedinţiale nu mai poate fi pusă în executare silită, debitorul neputând fi constrâns în acest sens, astfel încât nu mai pot fi aplicate penalităţi.

Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, sent. civ. nr. 7869 din 04.07.2017, www.rolii.ro

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti, la data de 07.03.2017, sub numărul [...], petentul B. a solicitat, la cererea creditorului M.M.D., aplicarea de penalităţi împotriva debitorului P.D. pentru neîndeplinirea obligaţiei stabilite în titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 9589/29.09.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti şi modificată prin decizia civilă nr. 106/A/13.01.2016, pronunţată de Tribunalul Bucureşti.

În motivarea acţiunii, petentul a arătat că debitoarea nu a îndeplinit obligaţia de a permite creditorului vizitarea minorului în timpul săptămânii, în fiecare zi de miercuri, între orele 18:30-19:30 la domiciliul debitoarei, precum şi în al doilea şi al treilea sfârşit de săptămână, respectiv între orele 10:00-18:00 în zilele de Paşti şi de Crăciun, cu posibilitatea tatălui de a lua minorul din locuinţa mamei şi de a desfăşura programul de vizită în localitatea de domiciliu a minorului, cu obligaţia de a respecta programul obişnuit de masă şi somn al minorului.

În drept, petentul a invocat prevederile art. 906 NCPC. (...)

La data de 28.04.2017, debitoarea a depus întâmpinare la dosarul cauzei.

În motivare, debitoarea a învederat că pe rolul Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti a fost înregistrat dosarul nr. [...], având ca obiect contestaţie la executare, aceasta solicitând anularea actelor de executare din dosarul de executare nr. [...]/2017 aflat pe rolul B., reiterând argumentele aduse în favoarea admiterii acesteia.

Cu privire la cererea de aplicare de penalităţi, debitoarea a solicitat respingerea acesteia, ca neîntemeiată. A arătat că prin decizia definitivă, pronunţată de Tribunalul Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2015, s-a dispus ca autoritatea părintească cu privire la minorul M.N.G. să fie exercitată în mod exclusiv de către mamă, pârâtul fiind obligat la plata unei pensii de întreţinere în favoarea acestuia. Totodată, au fost menţinute dispoziţiile sentinţei nr. 2878/04.03.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în acelaşi dosar cu privire la programul de legături personale ale tatălui cu minorul astfel: A. Până la începerea grădiniţei: în timpul programului de lucru al mamei, cu luarea copilului la ora 09:00 şi aducerea înapoi la ora 17:00; sunt exceptate zilele în care mama este acasă. B. După începerea grădiniţei: 1. lunar: a. în a doua şi a patra săptămână, marţi şi joi, de la terminarea programului de grădiniţă/şcoală până la ora 19:00; b. în primul şi în al treilea sfârşit de săptămână, de vineri de la terminarea programului de grădiniţă/şcoală – până duminică la ora 17:00; 2. în vacanţa de vară: a. luna iulie în anii pari b. luna august în anii impari; 3. în vacanţa de iarnă: a. săptămâna cu Crăciunul în anii pari; b. săptămâna cu Anul Nou în anii impari; 4. în vacanţa inter-semestrială: anii pari; 5. sărbătorile de Paşte: a. în anii impari, începând de vineri ora 17:00 până duminică ora 17:00; b. în anii pari, a doua zi de Paşte, de la ora 10:00 la ora 17:00, motiv pentru care

a apreciat pârâta că reclamantul creditor trebuie să respecte în prezent programul de vizitare astfel stabilit.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 205 şi art. 906 NCPC.

La data de 21.06.2017, creditorul a formulat răspuns la întâmpinare, solicitând admiterea cererii astfel cum a fost formulată şi respingerea apărărilor şi argumentelor debitoarei.

În motivarea răspunsului la întâmpinare, creditorul a arătat că prezenta acţiune are ca obiect aplicarea penalităţilor de întârziere de către instanţa de executare pentru nerespectarea de către debitoare a programului de legături personale cu minorul, deşi aceasta a fost somată de către executorul judecătoresc să se prezinte la sediul acestuia împreună cu minorul. În continuare, acesta a învederat instanţei faptul că, prin sentinţa civilă nr. 6713/08.06.2017, Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti a respins contestaţia la executare formulată de debitoare, creditorul solicitând acesteia, ulterior acestui moment, să îi permită să vadă minorul în prezenţa avocaţilor aleşi sau la sediul Autorităţii pentru Protecţia Copilului, solicitare refuzată de către debitoare. Totodată, creditorul a învederat instanţei faptul că debitoarea nu a propus nicio probă din care să rezulte faptul că a refuzat returnarea minorului la domiciliul mamei.

În drept, creditorul a invocat dispoziţiile art. 201 şi art. 906 NCPC.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a constatat următoarele:

În fapt, prin cererea de executare silită înregistrată pe rolul B., la data de 05.01.2017, intimatul creditor a solicitat punerea în executare silită a obligaţiei de a face prevăzute de titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 9589/29.09.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, modificată prin decizia civilă nr. 106A/13.01.2016, pronunţată de Tribunalul Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2015, cu privire la programul de legături personale încuviinţat tatălui cu minorul.

Cu privire la titlul executoriu, instanţa a reţinut că, prin sentinţa civilă nr. 9589/29.09.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti, executorie, a fost admisă în parte cererea contestatoarei şi a fost stabilită, cu titlu provizoriu, până la soluţionarea dosarului nr. [...]/300/2015, locuinţa minorului M.N.G., născut la data de 04.11.2013, la mamă, a fost stabilit un program de vizitare a minorului de către tată: în timpul săptămânii, în fiecare zi de miercuri între orele 18:30-19:30 la domiciliul mamei; în primul şi în al treilea sfârşit de săptămână ale fiecărei luni, sâmbătă între orele 11:00-17:00 şi duminică între orele 11:00-17:00 – la domiciliul mamei, – prima zi de Paşte în anii pari, între orele 11:00-18:00 – prima zi de Crăciun în anii impari între orele 11:00-18:00 – la domiciliul tatălui (...).

Prin decizia civilă nr. 106A/13.01.2016, în dosarul cu acelaşi număr emis de Tribunalul Bucureşti, a fost admis apelul formulat de intimat, a fost schimbată în parte sentinţa, în sensul că programul de vizitare al tatălui din primul şi din al treilea sfârşit de săptămână din lună, respectiv din zilele de Paşte şi de Crăciun, se va desfăşura între orele 10:00-18:00, cu posibilitatea tatălui de a lua minorul din locuinţa mamei şi de a desfăşura programul de vizită în localitatea de domiciliu a minorului şi cu obligaţia tatălui de a respecta programul obişnuit de masă şi somn al minorului, fiind menţinute restul dispoziţiilor sentinţei apelate.

De asemenea, instanţa a reţinut şi faptul că prin sentinţa civilă nr. 2878/04.03.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2015, a fost

admisă în parte cererea principală, a fost admisă în parte cererea reconvenţională [...], a fost stabilit în favoarea tatălui următorul program de legături personale cu minorul: până la începerea grădiniţei – în timpul programului de lucru al mamei, cu luarea copilului la ora 09:00 şi aducerea înapoi la ora 17:00; sunt exceptate zilele în care mama este acasă; după începerea grădiniţei – 1. lunar: a. în a doua şi a patra săptămână, marţi şi joi, de la terminarea programului de grădiniţă/şcoală până la ora 19:00; b. în primul şi în al treilea sfârşit de săptămână, de vineri de la terminarea programului de grădiniţă/şcoală – până duminică la ora 17:00; 2. în vacanţa de vară: a. luna iulie în anii pari; b. luna august în anii impari; 3. în vacanţa de iarnă: a. săptămâna cu Crăciunul în anii pari; b. săptămâna cu Anul Nou în anii impari; 4. în vacanţa intersemestrială: anii pari; 5. sărbătorile de Paşte: a. în anii impari, începând de vineri ora 17:00 până duminică ora 17:00; b. în anii pari, a doua zi de Paşte, de la ora 10:00 la ora 17:00.

Prin decizia civilă nr. 515A/13.02.2017, în dosarul cu acelaşi număr, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, au fost menţinute dispoziţiile sentinţei civile cu privire la programul de legături personale ale tatălui cu minorul.

Existenţa unui titlu executoriu este o condiţie *sine qua non* pentru efectuarea unei executări silite, art. 632 alin. (1) NCPC prevăzând că „executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu".

În speţă, instanţa a reţinut că executarea silită demarată în dosarul de executare nr. [...]/2017, aflat pe rolul petentului B., se efectuează în baza titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 9589/29.09.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2015, astfel cum a fost modificată prin decizia nr. 106A/13.01.2016 de Tribunalul Bucureşti, în dosarul cu acelaşi număr, hotărâre judecătorească pronunţată în procedura specială a ordonanţei preşedinţiale.

Potrivit art. 997 alin. (2) NCPC: „Ordonanţa este provizorie şi executorie. Dacă hotărârea nu cuprinde nicio menţiune privind durata sa şi nu s-au modificat împrejurările de fapt avute în vedere, măsurile dispuse vor produce efecte până la soluţionarea litigiului asupra fondului".

Având în vedere faptul că prin decizia civilă nr. 515A/13.02.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2015, a fost soluţionat fondul litigiului, instanţa a reţinut că efectul executoriu al ordonanţei preşedinţiale a încetat.

Potrivit art. 910 alin. (3) raportat la art. 906 alin. (1) NCPC, dacă debitorul nu se conformează somaţiei executorului judecătoresc privind executarea obligaţiei de a face, respectiv de a permite creditorului să îşi exercite dreptul de a avea legături personale cu minorul, acesta va putea fi constrâns să execute obligaţia de a face prin aplicarea unor penalităţi de către instanţa de executare. S-a reţinut că scopul aplicării de penalităţi nu vizează sancţionarea debitorului pentru neexecutarea obligaţiei de a face stabilite în titlul executoriu, ci constrângerea acestuia să execute această obligaţie.

Având în vedere considerentele de mai sus, observând că obligaţia cuprinsă în hotărârea ce reprezintă temeiul executării în dosarul de executare nr. [...]/2017 nu mai poate fi pusă în executare silită, debitorul neputând fi constrâns în acest sens, s-a respins cererea.

Cu privire la motivele de fond invocate de ambele părţi prin cererile formulate, s-a subliniat că la acest moment există o hotărâre judecătorească definitivă (decizia civilă

nr. 515A/13.02.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti în dosarul nr. [...]/300/2015), hotărâre în care aceste motive au fost analizate şi prin care s-a reţinut că este în interesul superior al minorului să păstreze legături personale cu tatăl său, creditorul din prezenta cauză, obligaţia stabilită prin hotărârea unei instanţe urmând a fi adusă la îndeplinire, în principiu, de bunăvoie, astfel cum prevede art. 622 alin. (1) NCPC.

95. Imposibilitatea aplicării de penalităţi debitorului conform art. 906 alin. (2) NCPC, în condiţiile în care neexecutarea obligaţiei se datorează culpei creditorului

Art. 906 alin. (2) NCPC, care prevede că, atunci când obligaţia nu este evaluabilă în bani, instanţa sesizată de creditor îl poate obliga pe debitor, prin încheiere definitivă dată cu citarea părţilor, să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu, sancţionează debitorul ce stă în pasivitate cu privire la îndeplinirea obligaţiei ce îi incumbă potrivit titlului executoriu exhibat de creditor.

Dispoziţiile art. 906 alin. (1) NCPC instituie o facultate, iar nu o obligaţie imperativă, în raport de care, dacă debitorul nu execută în termenul de 10 zile obligaţia de a face neevaluabilă în bani, poate fi obligat să plătească creditorului o penalitate pe fiecare zi de întârziere.

Creditorul nu îşi poate însă invoca propria culpă pentru a obţine sancţionare debitorului. Astfel, în condiţiile în care, prin propria conduită, creditorul împiedică debitorul să îşi execute obligaţia de a face stabilită în sarcina sa prin titlul executoriu, creditorul nu este îndreptăţit a obţine obligarea debitorului la plata de penalităţi, neputându-se reţine culpa pârâtului în neexecutarea obligaţiei de a face, nefiind, în consecinţă, îndeplinite exigenţele art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 05.04.2016, definitivă, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 la data de 04.01.2016, reclamanta K.R. a chemat în judecată pe pârâtul M.B., prin P.G., solicitând obligarea pârâtului la plata de penalităţi în cuantum de 1.000 lei pe fiecare zi de întârziere, începând cu data de 23.08.2015 până la executarea obligaţiei stabilite în titlul executoriu, sentinţa civilă nr. 6928/28.10.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IX-a de contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/3/2013, de a transmite de îndată documentaţia dosar administrativ nr. [...] constituit în baza notificării sale nr. [...]/2001 la C.N.C.I. (fosta C.C.S.D.) pentru finalizarea procedurilor legale privind acordarea despăgubirilor ce i se cuvin pentru partea de imobil situat în Bucureşti, (...) Sector 2, format din teren în suprafaţă de 1505,75 mp şi construcţia aflată pe acesta în suprafaţă de 260,77 mp, conform celor stabilite prin sentinţa nr. 1066/20.04.2012, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2009, devenită irevocabilă prin decizia nr. 2298/18.12.2012 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă, precum şi obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, reclamanta a arătat că, prin sentinţa civilă nr. 6928/28.10.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IX-a de contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/3/2013, pârâtul a fost obligat să transmită de îndată dosarul administrativ nr. [...] constituit în baza notificării sale nr. [...]/2001 către C.N.C.I., în vederea finalizării procedurilor legale privind acordarea de despăgubiri ce i se cuvin pentru imobilul din Bucureşti (...), Sector 2, în termen de 30 zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii.

Reclamanta a precizat că prin sentinţa civilă nr. 1066/20.04.2012, pronunţată în dosar nr. [...]/3/2009, s-a hotărât definitiv că aceasta este persoana îndreptăţită la măsuri reparatorii prin echivalent, constând în despăgubiri pentru o parte din imobilul situat în Bucureşti (...), Sector 2, compusă din teren în suprafaţă de 1505,75 mp şi construcţia aflată pe acesta în suprafaţă de 260,77 mp. Hotărârea instanţei de fond a devenit irevocabilă prin decizia nr. 2298/18.12.2012 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă.

Reclamanta a menţionat că, deoarece pârâtul nu a dat curs solicitărilor sale de a transmite dosarul administrativ nr. [...] la fosta C.C.S.D., în care era pronunţată de instanţă o hotărâre irevocabilă referitoare la calitatea sa de persoană îndreptăţită la despăgubiri pentru partea de imobil sus-arătată, a fost nevoită să acţioneze în instanţă. Prin sentinţa civilă nr. 6928/28.10.2014 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a IX-a, M.B. a fost obligat ca de îndată să transmită la C.N.C.I. dosarul administrativ nr. [...] în vederea finalizării procedurilor legale privind acordarea de despăgubiri pentru imobilul sus-arătat, în 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii. Hotărârea a rămas definitivă şi irevocabilă la data de 19.03.2015, prin decizia nr. 1607, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a VIII-a de contencios administrativ şi fiscal. Reclamanta a specificat că obligaţia de a transmite dosarul administrativ nr. [...] către C.N.C.I. a luat naştere în sarcina M.B. la data de 19.04.2015, adică după cele 30 de zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii. Cu adresa nr. [...]/13.05.2015 a notificat pârâtul să îşi îndeplinească obligaţia stabilită de instanţă prin titlu, notificare la care nu a primit niciun răspuns. La data de 07.08.2015 a solicitat, prin cerere la BEJ D.M.S., să procedeze la executarea silită a sentinţei civile nr. 6928/2014, fiind format dosarul de executare nr. [...]/2015. La data de 12.08.2015, executorul judecătoresc a comunicat pârâtului încheierea de încuviinţare a executării silite şi somaţia, ambele emise la data de 10.08.2015.

De asemenea, reclamanta a precizat că, la data de 26.08.2015, pârâtul a comunicat executorului judecătoresc că dosarul administrativ nr. [...] referitor la notificarea acesteia a fost soluţionat prin decizia nr. [...]/03.07.2014, cu propunerea de acordare de măsuri reparatorii prin despăgubiri şi că a fost informată să se prezinte să ridice această decizie şi nu a dat curs invitaţiei. Răspunsul pârâtului nu are nicio legătură cu obligaţia stabilită de instanţă prin titlu. Faptul că pârâtul a emis o decizie de acordare de măsuri reparatorii prin despăgubiri pentru imobilul în cauză nu are nicio relevanţă, prin aceasta pârâtul nu şi-a îndeplinit obligaţia stabilită prin titlu.

Reclamanta a menţionat că emiterea acestei decizii nu se impunea, deoarece nu s-a cerut şi nu s-a dispus în sarcina pârâtului o asemenea obligaţie de către instanţa care a soluţionat pe fond, definitiv şi irevocabil notificarea nr. [...]/2001 cu privire la imobilul în cauză. Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2009, soluţionând pe fond notificarea reclamantei, a stabilit irevocabil, prin

sentinţa civilă nr. 1066/2012, că este persoană îndreptăţită la despăgubiri pentru imobilul din [...], or, decizia pârâtului nu putea să cenzureze soluţia instanţei şi nici să se suprapună acesteia. (...)

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 906 NCPC (...).

La data de 10.02.2016, pârâtul a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acţiunii ca nefondată.

În motivarea întâmpinării, pârâtul a arătat, în esenţă, că şi-a respectat întocmai obligaţia prevăzută de titlul executoriu, fiind emisă dispoziţia Primarului General nr. [...]/03.07.2014, prin care s-a propus acordarea de măsuri reparatorii în echivalent. Prin adresa nr. [...]/10.07.2014, reclamanta a fost invitată să ridice dispoziţia în original, întrucât de la comunicarea acesteia în termen de 30 de zile poate fi contestată.

Având în vedere că reclamanta [...] nu s-a prezentat pentru ridicarea dispoziţiei în original, Serviciul evidenţă, analiză, soluţionare şi gestiune notificări Legea nr. 10/2001 a reinvitat-o şi prin adresele nr. [...]/12.11.2014 şi nr. [...]/17.03.2015, astfel că pârâtul a arătat că a fost împiedicat chiar de reclamantă să transmită dosarul către C.N.C.I.

Pârâtul a menţionat că de la momentul comunicării, în termen de 30 de zile, persoana îndreptăţită are posibilitatea de a contesta dispoziţia, iar numai după trecerea termenului de 30 zile dosarul administrativ poate fi trimis Instituţiei Prefectului în vederea efectuării controlului de legalitate, care, la rândul său, va transmite dosarul către C.N.C.I.

Faţă de aceste motive, pârâtul a solicitat respingerea acţiunii ca nefondată, întrucât a emis dispoziţia Primarului General nr. [...]/03.07.2014, respectând întocmai dispoziţiile titlului executoriu menţionat, împrejurarea că reclamanta nu doreşte să vină să ridice dispoziţia în original nu poate constitui culpa pârâtului.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 205 NCPC. (...)

Analizând întreg materialul probatoriu administrat în cauză, instanţa a reţinut următoarele:

În fapt, reclamanta a obţinut titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 6928/28.10.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IX-a de contencios administrativ şi fiscal, în dosarul nr. [...]/3/2013, definitivă şi irevocabilă la data de 19.03.2015 prin respingerea recursului, prin care P.G. al M.B. a fost obligat să transmită de îndată dosarul administrativ nr. [...], constituit în baza notificării [...]/2001 către C.N.C.I., în vederea finalizării procedurilor legale privind acordarea de despăgubiri cuvenite reclamantei, în termen de 30 zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii. Ulterior, la data de 07.08.2015, aceasta s-a adresat BEJ D.M.S.A. cu o cerere de executare silită, fiind format dosarul nr. [...]/2015. În virtutea acestei cereri şi pe baza titlului executoriu amintit, executorul judecătoresc a emis o somaţie, la data de 10.08.2015, către M.B., prin P.G., prin care i-a pus în vedere să execute dispoziţia acesteia, în termen de 10 zile, potrivit art. 668 şi art. 904 NCPC. Somaţia a fost înregistrată la Primărie la data de 12.08.2015.

În drept, legea aplicabilă prezentei executări silite, începute la 07.08.2015, este noul Cod de procedură civilă, întrucât, potrivit art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012, dispoziţiile noului Cod de procedură civilă se aplică numai proceselor şi executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare.

În prezenta cauză, reclamanta şi-a întemeiat cererea pe dispoziţiile art. 906 alin. (2) NCPC, care prevede că, atunci când obligaţia nu este evaluabilă în bani, instanţa sesizată de creditor îl poate obliga pe debitor, prin încheiere definitivă dată cu citarea părţilor, să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu.

Instanţa a reţinut că dispoziţiile art. 906 alin. (1) NCPC instituie o facultate, iar nu o obligaţie imperativă, în raport de care, dacă debitorul nu execută în termenul de 10 zile obligaţia de a face neevaluabilă în bani, este obligat să plătească creditorului o penalitate pe fiecare zi de întârziere.

Dispoziţiile anterior citate sancţionează debitorul ce stă în pasivitate cu privire la îndeplinirea obligaţiei ce îi incumbă potrivit titlului executoriu exhibat de creditor, or, în speţă, debitorul a învederat faptul că nu poate să transmită de îndată dosarul administrativ nr. [...], constituit în baza notificării [...]/2001, către C.N.C.I., în vederea finalizării procedurilor legale privind acordarea de despăgubiri cuvenite reclamantei, deoarece reclamanta nu a înţeles să dea curs adresei nr. [...]/10.07.2014, prin care reclamanta a fost invitată să ridice dispoziţia nr. [...]/03.07.2014, în original, întrucât, de la comunicarea acesteia, în termen de 30 de zile poate fi contestată.

Astfel, din înscrisurile depuse de pârâtă reiese că reclamanta a fost rechemată prin adresele nr. [...]/12.11.2014 şi nr. [...]/17.03.2015 pentru a ridica dispoziţia nr. [...]/03.07.2014, în original, însă aceasta nu a dat curs invitaţiei, împiedicând astfel, în mod culpabil, îndeplinirea de către pârâtă a obligaţiei stabilite ulterior în sarcina acesteia, de a înainta dosarul administrativ.

În aceste condiţii, instanţa a reţinut că reclamanta nu îşi poate invoca propria sa culpă, respectiv faptul că nu a înţeles să ridice dispoziţia sus-menţionată, pentru a obţine sancţionarea pârâtei, care se găseşte în imposibilitatea de a înainta dosarul, câtă vreme reclamanta nu îşi îndeplineşte propria obligaţie, respectiv aceea de a ridica dispoziţia nr. [...]/03.07.2014.

Pentru aceste considerente, instanţa nu poate reţine culpa pârâtului în neexecutarea obligaţiei de a face, nefiind îndeplinite exigenţele art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC, având în vedere că debitorul a fost împiedicat de însăşi reclamantă să ducă la îndeplinire obligaţia de a înainta dosarul administrativ către C.N.C.I., sens în care a respins cererea ca neîntemeiată.

HOTĂRÂRE PREALABILĂ

Prin **Decizia nr. 73/2017** (M. Of. nr. 914 din 22.11.2017), rectificată prin încheierea de îndreptare a erorii materiale din 17.09.2018 (M. Of. nr. 898 din 25.10.2018), Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a admis sesizarea formulată de Tribunalul Cluj, Secţia civilă, privind pronunţarea unei hotărâri prealabile şi a stabilit: „*În interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC, încheierea de soluţionare a cererii de obligare la plata de penalităţi pe zi de întârziere a debitorului unei obligaţii de a face sau a nu face, evaluabile sau neevaluabile în bani, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, este definitivă, indiferent de soluţia adoptată de instanţa de executare, respectiv de admitere sau de respingere a cererii creditorului*".

În motivare, Înalta Curte a reţinut, între altele:

67. Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie apreciază că, faţă de formularea clară a textului de la art. 906 alin. (2) NCPC, încheierea prin care instanţa de executare se pronunţă asupra cererii de obligare a debitorului la plata unor penalităţi de întârziere, la cererea creditorului, pentru neexecutarea unei obligaţii de a face sau a nu face care implică faptul personal al debitorului, este o încheiere definitivă, în consecinţă nesusceptibilă de apel, indiferent de soluţia adoptată.

68. Dreptul comun în privinţa felului hotărârii judecătoreşti pronunţate de instanţa de executare, precum şi regimul juridic al acesteia din perspectiva posibilităţii de a se recurge la formularea căilor de atac sunt reprezentate de prevederile art. 651 alin. (4) NCPC, potrivit cărora: „În toate cazurile instanţa de executare se pronunţă prin încheiere executorie care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare, dacă prin lege nu se dispune altfel".

69. Constatarea anterioară are ca efect, pe de o parte, faptul că regula pentru instanţa de executare o reprezintă pronunţarea unor încheieri executorii, susceptibile de apel, iar, pe de altă parte, că această regulă se aplică ori de câte ori legiuitorul nu a stabilit reguli speciale, derogatorii de la acest regim juridic de drept comun pentru alte încheieri pronunţate de instanţa de executare în etapa executării silite (prevăzând, de exemplu, că instanţa de executare se pronunţă prin încheiere sau prin încheiere executorie).

70. Dacă în privinţa executării silite dreptul comun pentru felul hotărârii judecătoreşti pronunţate de instanţa de executare şi a termenului în care poate fi exercitată calea de atac prevăzută de lege decurge din art. 651 alin. (4) NCPC, dreptul comun general pentru căile de atac reglementate de Codul de procedură civilă pentru procesul civil este stabilit prin dispoziţiile art. 457-465 NCPC, raportul juridic între normele de la art. 457-465 şi cea prevăzută de art. 651 alin. (4) NCPC fiind acela de la normă generală la normă specială.

71. Ca atare, ori de câte ori în cuprinsul Cărţii a V-a NCPC legiuitorul nu a prevăzut o regulă distinctă de procedură referitoare la căile de atac, acestea se completează cu cele generale, anterior identificate.

72. Revenind la analizarea art. 906 alin. (2) NCPC, rezultă că această normă reprezintă o regulă derogatorie de la regimul juridic de drept comun în privinţa posibilităţii de atacare cu apel a acestora, textul prevăzând în mod expres că instanţa de executare pronunţă, cu citarea părţilor, o încheiere definitivă, ceea ce înseamnă că aceasta nu poate fi atacată cu apel, date fiind dispoziţiile art. 634 alin. (1) pct. 1 NCPC.

73. Întrucât art. 906 alin. (2) NCPC instituie, din acest punct de vedere, o excepţie de la regula înscrisă în art. 651 alin. (4) NCPC, rezultă că acest text este de strictă interpretare şi aplicare, potrivit principiului *exceptio est strictissimae interpretationis*.

74. Mai mult decât atât, regula fundamentală a legalităţii căilor de atac înscrisă în art. 457 NCPC presupune că o cale de atac poate fi exercitată numai dacă ea este prevăzută de lege, astfel încât aceasta nu ar putea fi dedusă, stabilită, acordată sau recunoscută părţii doar pe cale de interpretare, în raport cu soluţia adoptată asupra cererii în discuţie, într-o situaţie în care legea nu dispune în mod expres în acest sens.

75. În plus, ori de câte ori legiuitorul a intenţionat instituirea unui regim juridic diferenţiat în privinţa posibilităţii de a se recurge la exercitarea căii de atac în funcţie de soluţia de admitere sau respingere a unei cereri, a prevăzut-o în mod expres, de vreme ce aceasta este întotdeauna o situaţie de excepţie.

76. Un astfel de caz este cel reglementat de art. 666 alin. (7) NCPC, conform căruia: „Încheierea prin care se respinge cererea de încuviinţare a executării silite poate fi atacată numai cu apel exclusiv de creditor, în termen de 15 zile de la comunicare", text care, şi el, constituie o derogare de la regimul juridic de drept comun al hotărârilor judecătoreşti pronunţate în etapa executării silite, stabilit prin art. 651 alin. (4) NCPC.

77. Nu ar putea fi reţinut un argument de necesitate a protejării drepturilor procesuale ale creditorului în etapa executării silite – întrucât interpretarea potrivit căreia încheierea de respingere a cererii de acordare a penalităţilor în baza art. 906 alin. (2) NCPC ar fi susceptibilă de apel este una doar aparent în favoarea acestuia – deoarece, în acest caz, legiuitorul a dat prioritate principiului celerităţii executării silite, ca cerinţă imperativă a acestei etape procesuale.

78. De altfel, şi Curtea Constituţională, învestită cu controlul de constituţionalitate a dispoziţiilor procesuale corespondente din codul anterior (art. 580[3]), a reţinut în considerentele Deciziei nr. 484/2004, publicată în M. Of. nr. 50 din 14.01.2005, ale Deciziei nr. 207/2007, publicată în M. Of. nr. 308 din 09.05.2007, precum şi ale Deciziei nr. 893/2008, publicată în M. Of. nr. 578 din 31.07.2008, astfel: „Consacrarea caracterului irevocabil al acestei încheieri este deci în deplină concordanţă cu finalitatea reglementării, fără ca prin aceasta să se încalce prevederile art. 21 alin. (1) şi (2) din Constituţie, întrucât, aşa cum Curtea a statuat în mod constant, accesul liber la justiţie nu înseamnă accesul la toate căile de atac şi, deci, la toate gradele de jurisdicţie, legiuitorul fiind suveran în a limita, pentru raţiuni impuse de specificul domeniului supus reglementării, un atare acces".

96. Limitele controlului instanţei în soluţionarea cererii formulate de creditor, de aplicare a penalităţilor debitorului, potrivit art. 906 alin. (2) NCPC. Imposibilitatea invocării de către debitor a unor motive care să justifice neexecutarea sau executarea parţială a obligaţiei

Într-o acţiune întemeiată pe dispoziţiile art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC, debitorul nu are posibilitatea de a invoca motive care să justifice neexecutarea sau executarea parţială a obligaţiilor impuse în sarcina sa printr-un titlul executoriu, acesta având doar posibilitatea să formuleze o contestaţie la executare întemeiată pe dispoziţiile art. 906 alin. (5) NCPC, prin care să solicite înlăturarea sau reducerea penalităţii aplicate.

Astfel, instanţa învestită cu o acţiune întemeiată pe dispoziţiile art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC are obligaţia de a verifica respectarea de către executorul judecătoresc a dispoziţiilor art. 906 alin. (1) referitoare la comunicarea somaţiei şi a încheierii de încuviinţare a executării silite şi dacă debitorul s-a conformat sau nu somaţiei executorului.

Dacă ulterior aplicării penalităţii prevăzute de art. 906 alin. (2) NCPC, debitorul execută obligaţia şi dovedeşte că întârzierea executării a avut la bază motive temeinice, penalitatea va putea fi înlăturată sau redusă pe calea contestaţiei la executare.

Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, s. a II-a civ., sent. nr. 9043 din 14.12.2017, definitivă, www.rolii.ro

Prin cererea formulată şi înregistrată pe rolul acestei instanţe la data de 22.08.2017, reclamanta V.E., în contradictoriu cu pârâta P.M.B., prin P.G., a solicitat obligarea acesteia la plata unei penalităţi de 1.000 lei, stabilită pe fiecare zi întârziere până la executarea obligaţiei stabilite în sentinţa civilă nr. 792/2014 a Tribunalului Bucureşti, modificată prin decizia civilă nr. 918/R/2015 a Curţii de Apel Bucureşti; cu obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, s-a arătat de către reclamantă că, prin hotărârea menţionată, pârâta a fost obligată la emiterea dispoziţiei de propunere de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent, conform Legii nr. 165/2013, în favoarea ei, pentru cota de 1/2 din totalul suprafeţei de teren preluate abuziv de 585,21 mp, conform deciziei menţionate, şi inclusiv pentru cota de 1/2 din suprafaţa de teren de 23,93 mp, conform sentinţei menţionate, terenuri situate în Bucureşti (...), Sector 5, iar ca urmare a neexecutării obligaţiilor, a deschis procedura executării silite, iar reaua-credinţă a pârâtei reiese din faptul că nici până la această dată nu a îndeplinit obligaţia ce-i incumbă.

În drept, reclamanta a invocat dispoziţiile art. 906 şi art. 451 şi urm. NCPC.

Pârâta a depus la dosar întâmpinare, prin care a invocat excepţia lipsei calităţii procesuale pasive, având în vedere că debitorul obligaţiei de a face a fost stabilit – prin sentinţa civilă nr. 792/2014 a Tribunalului Bucureşti – a fi Municipiul Bucureşti, prin Primar General, şi nu Primăria Municipiului Bucureşti, prin Primar General [...], pe fondul cauzei, solicită respingerea acţiunii, ca neîntemeiată, potrivit dispoziţiilor art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC, care instituie o facultate, iar nu o obligaţie imperativă.

În drept, pârâta a invocat art. 205 şi urm. NCPC.

Prin serviciul registratură, reclamanta a depus cerere precizatoare, prin care a arătat că înţelege să se judece cu pârâtul M.B., prin P.G. [...].

Analizând întregul material probator administrat în cauză, instanţa a reţinut următoarele:

În fapt, prin sentinţa civilă nr. 792/27.06.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2009, aşa cum a fost modificată prin decizia civilă nr. 918/R/29.09.2015, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2009, irevocabilă, pârâtul M.B., prin P.G., a fost obligat, printre altele, să emită dispoziţie de propunere de acordare a măsurilor reparatorii prin echivalent, sub forma măsurilor compensatorii prin puncte, conform Legii nr. 165/2013, în favoarea reclamantei pentru cota indiviză de 1/2 din totalul suprafeţei de teren preluate abuziv de 585,21 mp, teren situat în Bucureşti, (...).

Ca urmare a neîndeplinirii de bunăvoie a obligaţiei menţionate, la data de 11.05.2017, reclamanta V.E. a formulat cerere de executare silită a pârâtului în baza titlului executoriu menţionat, cererea aferentă fiind înregistrată la BEJ B.C.C. sub

nr. [...]/2017. Prin încheierea din 29.05.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/302/2017, s-a încuviinţat executarea silită a obligaţiei de a face, prin toate formele prevăzute de lege, în baza titlurilor executorii reprezentate prin sentinţa civilă nr. 792/27.06.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2009 şi decizia civilă nr. 918/R/29.09.2015, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2009, la care se adaugă cheltuielile de executare. În cadrul dosarului de executare silită nr. [...]/2017, la data de 21.06.2017, BEJ B.C.C. a emis o somaţie, ce a fost comunicată debitorului pârât la data de 22.06.2017, prin care i-a pus în vedere să execute obligaţia de a face prevăzută în titlul executoriu menţionat.

În drept, potrivit dispoziţiilor art. 906 alin. (1) NCPC, „Dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalităţi, de către instanţa de executare", iar potrivit alin. (2) al aceluiaşi articol, „Când obligaţia nu este evaluabilă în bani, instanţa sesizată de creditor îl poate obliga pe debitor, prin încheiere definitivă dată cu citarea părţilor, să plătească în favoarea creditorului o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere, până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu".

În ceea ce priveşte îndeplinirea de către pârâtul debitor a dispoziţiilor cuprinse în titlul executoriu, instanţa a reţinut că din probele administrate în cauză rezultă faptul că, ulterior primirii somaţiei de la executorul judecătoresc, debitorul nu s-a conformat acestora.

Instanţa a reţinut, de asemenea, că, într-o acţiune întemeiată pe dispoziţiile art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC, debitorul nu are posibilitatea de a invoca motive care să justifice neexecutarea sau executarea parţială a obligaţiilor impuse în sarcina sa printr-un titlu executoriu, acesta având doar posibilitatea să formuleze o contestaţie la executare întemeiată pe dispoziţiile art. 906 alin. (5) NCPC, prin care să solicite înlăturarea sau reducerea penalităţii aplicate.

Astfel, instanţa învestită cu o acţiune întemeiată pe dispoziţiile art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC are obligaţia de a verifica respectarea de către executorul judecătoresc a dispoziţiilor art. 906 alin. (1) referitoare la comunicarea somaţiei şi a încheierii de încuviinţare a executării silite şi dacă debitorul s-a conformat sau nu somaţiei executorului. Dacă ulterior aplicării penalităţii prevăzute de art. 906 alin. (2) NCPC, debitorul execută obligaţia sau dovedeşte că întârzierea executării a avut la bază motive temeinice, penalitatea va putea fi înlăturată sau redusă pe calea contestaţiei la executare.

Astfel, constatând că, în cauză, debitorul nu s-a conformat dispoziţiilor cuprinse în titlul executoriu reprezentat prin sentinţa civilă nr. 792/27.06.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2009, aşa cum a fost modificată prin decizia civilă nr. 918/R/29.09.2015, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2009, irevocabilă, deşi a fost somat în acest sens de executorul judecătoresc, precum şi că a fost depăşit termenul de 10 zile prevăzut de art. 906 alin. (1) NCPC, iar titlul executoriu cuprinde în sarcina acestuia o obligaţie de a face şi care nu poate fi îndeplinită prin alte persoane,

instanţa apreciază că sunt întrunite cerinţele prevăzute de art. 906 alin. (1) NCPC, această dispoziţie legală fiind incidentă în cauză.

Pentru aceste considerente, în baza art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC, instanţa a admis cererea formulată de reclamantă şi a obligat pârâtul să plătească în favoarea acesteia penalităţi de la data pronunţării prezentei încheieri şi până la data executării obligaţiei de a face prevăzute în titlul executoriu reprezentat prin sentinţa civilă nr. 792/27.06.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2009, aşa cum a fost modificată prin decizia civilă nr. 918/R/29.09.2015, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2009, irevocabilă.

În privinţa stabilirii cuantumului acestor penalităţi, instanţa a avut în vedere, pe de o parte, cele reţinute prin considerentele sentinţei civile nr. 792/27.06.2014, respectiv că pretenţiile reclamantei recunoscute prin acest titlu executoriu au fost exhibate faţă de pârâtul debitor încă din anul 2001, când, prin notificarea înregistrată la pârât sub nr. [...]/30.07.2001, reclamanta solicitase pârâtului restituirea în natură a imobilului teren situat în Bucureşti, (...), în temeiul dispoziţiilor Legii nr. 10/2001 şi, pe de altă parte, faptul că obligaţia reţinută în sarcina pârâtului a devenit executorie încă din anul 2015, când a fost pronunţată decizia civilă nr. 918/R/29.09.2015, situaţie în raport cu care, reţinând ca lipsită de orice justificare perioada îndelungată de pasivitate a pârâtului în raport cu pretenţiile reclamantei, apreciază că, în cauză, penalităţile vizate prin dispoziţiile art. 906 alin. (2) NCPC nu pot fi stabilite în sarcina pârâtului decât la nivelul maxim prevăzut, respectiv la o sumă de 1.000 lei pe fiecare zi de întârziere.

NOTĂ

Având în vedere faptul că, potrivit art. 906 alin. (6) NCPC, încheierea pronunţată în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC, deci cea de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi, iar nu cea de aplicare a penalităţilor, este executorie, apreciem că art. 906 alin. (5) NCPC, care prevede posibilitatea înlăturării sau reducerii penalităţii pe calea contestaţiei la executare, se referă la penalităţile stabilite ca sumă definitivă prin încheierea prevăzută de art. 906 alin. (4) NCPC.

Astfel, contestaţia la executare poate fi formulată doar în condiţiile demarării unei executări silite. Executarea silită poate fi realizată doar în baza unui titlu executoriu. Or, *titlul executoriu este doar încheierea pronunţată în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC*, nu şi cea pronunţată în condiţiile art. 906 alin. (2) NCPC.

JURISPRUDENŢĂ

1. Pentru **argumente suplimentare privind lipsa caracterului de titlu executoriu al încheierii prevăzute de art. 906 alin. (2) NCPC**, *a se vedea încheierea din data de 18.08.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti,* redată în Capitolul I „Încuviinţarea executării silite", **speţa nr. 15.**

2. Pentru **analiza inadmisibilităţii contestaţiei la executare formulate în baza art. 906 alin. (5) NCPC, în lipsa existenţei unei executări silite în derulare,** *a se vedea sentinţa civilă nr. 4398/06.06.2016, pronunţată de Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti*, redată în Capitolul al II-lea „Contestaţia la executare", **speţa nr. 37.**

3. Pentru **soluţia imposibilităţii analizării cauzelor justificative ale neexecutării obligaţiei, invocate de către debitor în cadrul soluţionării unei cereri de stabilire a sumei definitive datorate de către debitor cu titlu de penalităţi, întemeiate pe dispoziţiile art. 906 alin. (4) NCPC**, *a se vedea încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, Secţia civilă, la data de 10.03.2017, definitivă, nepublicată, prin care, sub acest aspect, s-au reţinut următoarele considerente:*

Potrivit dispoziţiilor art. 906 alin. (4)[1] NCPC, dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor.

Instanţa a constatat că pârâtul, deşi sarcina probei îi incumba, potrivit art. 249 NCPC, nu a dovedit executarea obligaţiei stabilite în sarcina sa prin sentinţa civilă nr. 956/07.05.2013, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2011, deşi a expirat termenul de 3 luni prevăzut de art. 906 alin. (4) NCPC.

Sub acest aspect, instanţa a reţinut că împrejurarea învederată de pârât, în sensul că dosarul administrativ se află în lucru la Comisia Internă pentru analizarea notificării formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 pentru analiză şi propunere de soluţionare, nu este de natură a conduce către o altă concluzie, nefăcând dovada executării obligaţiei stabilite în sarcina pârâtului prin sentinţa civilă anterior menţionată.

Argumentele invocate de către pârât, privind supraaglomerarea instituţiei, nu sunt de natură a înlătura incidenţa dispoziţiilor art. 906 alin. (4) NCPC, în condiţiile în care art. 906 alin. (5) NCPC prevede că penalitatea va putea fi înlăturată ori redusă, pe calea contestaţiei la executare, dacă debitorul execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu şi dovedeşte existenţa unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării, textul reglementând astfel posibilitatea reducerii sau înlăturării penalităţii aplicate, pe calea contestaţiei la executare, însă doar după executarea obligaţiei şi dacă se dovedeşte existenţa unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării.

97. Inadmisibilitatea cererii de chemare în garanţie, formulată de către pârât în cadrul litigiului având ca obiect aplicarea de penalităţi în temeiul art. 906 alin. (2) NCPC

Cererea de chemare în garanţie, potrivit art. 72 NCPC, este cererea prin care partea interesată poate să cheme în garanţie o terţă persoană, împotriva căreia ar putea să se îndrepte cu o cerere separată în garanţie sau în despăgubiri.

---

[1] Alin. (4) al art. 906 a fost modificat prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018, în prezent având următorul conţinut: „Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere, dată cu citarea părţilor. Creditorul poate solicita fixarea sumei definitive cu titlu de penalităţi de întârziere după trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu îşi execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, până la stingerea ei completă".

Potrivit art. 906 alin. (2) NCPC, instanţa sesizată de creditor stabileşte, prin încheiere definitivă, obligaţia debitorului de a achita o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere.

Astfel, în cadrul litigiului întemeiat pe art. 906 alin. (2) NCPC, instanţa nu stabileşte o sumă globală, pe care pârâtul ar fi obligat să o plătească, ci fixează cuantumul penalităţii pe zi de întârziere. Doar ulterior, în temeiul art. 906 alin. (4) NCPC, instanţa, la cererea creditorului, stabileşte suma definitivă datorată cu titlu de penalităţi.

Întrucât în cadrul litigiului având ca obiect aplicarea de penalităţi în conformitate cu dispoziţiile art. 906 alin. (2) NCPC, instanţa nu stabileşte suma globală şi definitivă datorată de către debitor cu titlu de penalităţi, nu poate fi reţinută admisibilitatea cererii de chemare în garanţie, deoarece această cerere vizează ipoteza în care pârâtul ar putea să se îndrepte împotriva terţului cu o cerere în despăgubiri, or, prin cererea principală, instanţa este învestită cu o cerere de aplicare a penalităţilor pe zi de întârziere, nu cu o cerere de stabilire a unei despăgubiri definitive.

De asemenea, o astfel de obligaţie de plată a penalităţilor pe zi de întârziere se poate institui, în condiţiile art. 906 alin. (2) NCPC, doar la solicitarea unui creditor care posedă un titlu executoriu, iar nu la solicitarea unui debitor împotriva altui debitor.

Tribunalul Bucureşti, s. a V-a civ., dec. nr. (...)/A din 06.10.2016, definitivă, portal.just.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti, la data de 01.03.2016, reclamanta [...] le-a chemat în judecată pe pârâtele [...] şi [...], în temeiul art. 906 alin. (2) NCPC, solicitând obligarea „intimatei" la plata de penalităţi în cuantum de 1.000 lei pe zi de întârziere, până la îndeplinirea obligaţiilor impuse prin titlul executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. [...]/02.12.2011, pronunţată de Judecătoria Giurgiu în dosarul nr. [...].

La data de 12.04.2016, pârâta [...] a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii reclamantei ca neîntemeiată.

La data de 18.04.2016, pârâta [...] a depus întâmpinare, prin care a invocat excepţia lipsei calităţii sale procesuale pasive, faţă de solicitările şi motivele invocate în cererea de chemare în judecată. Pe fondul cauzei, pârâta a învederat, în esenţă, că nu are obligaţia de punere a reclamantei în posesie şi nici obligaţia de emitere a planurilor parcelare, aceste obligaţii revenindu-i comisiei locale. La aceeaşi dată, pârâta [...] a formulat şi cerere de chemare în garanţie a pârâtei [...], solicitând ca, în situaţia în care pârâta [...] cade în pretenţii, pârâta [...] să fie obligată să plătească sumele stabilite de instanţă. În motivare, pârâta a invocat, în esenţă, aceleaşi aspecte ca şi în întâmpinare.

Prin încheierea din data de 13.07.2016, Judecătoria Sectorului 5 Bucureşti a respins ca inadmisibilă cererea de chemare în garanţie formulată de [...].

Pentru a hotărî astfel, instanţa de fond a reţinut că, în speţă, nu este incident un drept real sau de creanţă garantat legal sau convenţional, prin urmare, trebuie

analizat în ce măsură pârâta comisie judeţeană ar putea solicita de la pârâta comisie locală despăgubiri în situaţia în care ar cădea în pretenţii.

Din acest punct de vedere, instanţa a reţinut că, în litigiile care au ca obiect aplicarea de penalităţi, întemeiate pe dispoziţiile art. 906 alin. (2) NCPC, căderea în pretenţii semnifică obligarea părţii la plata unei penalităţi zilnice, calculate până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu. Instanţa care aplică penalităţi nu stabileşte o sumă globală, datorată de partea căzută în pretenţii, ci suma globală se stabileşte în urma unei noi cereri de chemare în judecată, întemeiate pe dispoziţiile art. 906 alin. (4) NCPC. Prin urmare, solicitarea pârâtei [...] de obligare a pârâtei [...] la plata sumei stabilite de instanţa de judecată nu poate fi valorificată, în condiţiile în care prezentul dosar are ca obiect o procedură care nu se finalizează cu stabilirea unei anumite sume de plată, instanţa fiind învestită cu o cerere de aplicare de penalităţi pe zi de întârziere, nu cu o cerere de stabilire a unei despăgubiri definitive.

În aceste condiţii, pârâta [...] nu are posibilitatea, în acest litigiu, de a solicita obligarea pârâtei comisie locală la plata unei anumite sume de bani, de vreme ce instanţa de judecată nici nu este învestită cu stabilirea unei anumite sume de bani datorate de vreuna dintre părţi. De asemenea, instanţa a apreciat că nu se poate solicita nici obligarea pârâtei [...] la plata de penalităţi pe zi de întârziere, deoarece o asemenea obligaţie se poate institui, în condiţiile art. 906 alin. (2) NCPC, doar la solicitarea unui creditor care posedă un titlu executoriu, iar nu la solicitarea unui debitor împotriva altui debitor.

Împotriva acestei încheieri a formulat apel pârâta [...] din cadrul [...], criticând-o pentru netemeinicie şi nelegalitate, în ceea ce priveşte respingerea ca inadmisibilă a cererii de chemare în garanţie formulată de [...], în contradictoriu cu [...]. Cererea de apel a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti la data de 05.08.2016.

În motivare, apelanta a arătat că în cererea de chemare în garanţie formulată [...] a prezentat pe larg motivele ce au dus la formularea acestei cereri, însă instanţa de fond le-a ignorat, fără a le combate cu argumente, apreciind că cererea de chemare în garanţie „nu este compatibilă cu procedura aplicării de penalităţi, în lumina specificului acestei din urmă proceduri". Apelanta a arătat că această interpretare a instanţei dată dispoziţiilor legale ca fiind vădit subiectivă, întrucât factorul generator privind fixarea sumei finale este tocmai sentinţa ce se pronunţă în dosarul ce a avut ca obiect aplicarea de penalităţi pe fiecare zi de întârziere, întrucât prin încheierea de aplicare a penalităţilor este fixată suma ce urmează să fie plătită pe fiecare zi de întârziere. Aşadar, „suma globală", aşa cum a numit-o instanţa de fond, are în vedere tocmai suma stabilită pentru fiecare zi de întârziere prin încheierea pronunţată în prezentul dosar, suma globală fiind practic înmulţită cu numărul de zile respectiv.

Mai mult, instanţa nu a ţinut seama nici de dispoziţiile art. 72 NCPC, care prevăd în mod expres că partea interesată poate să cheme în garanţie o terţă persoană împotriva căreia ar putea să se îndrepte cu o cerere separată în garanţie sau în despăgubiri. Or, apelanta a arătat că prin prezenta cerere nu a făcut altceva decât să respecte aceste prevederi ale noului Cod de procedură civilă, chemând în garanţie [...] în situaţia în care instanţa va dispune obligarea [...] la plata de penalităţi pe fiecare zi de întârziere. Mai mult, dispoziţiile art. 72-74 NCPC referitoare la cererea de chemare în garanţie nu limitează posibilitatea chemării în garanţie doar la anumite materii, ci, dimpotrivă, aceste dispoziţii legale oferă temeiul recunoaşterii principiului

potrivit căruia această instituţie procesuală poate fi utilizată ori de câte ori partea ar putea să se îndrepte, în situaţia în care pierde procesul, împotriva unei alte persoane, cu o cerere de chemare în garanţie sau în despăgubiri. Prin urmare, aprecierea instanţei de fond că cererea de chemare în garanţie este inadmisibilă este vădit nelegală şi neîntemeiată, cu atât mai mult cu cât una dintre condiţiile de admisibilitate se referă la existenţa unei legături suficiente între cererea principală şi cererea de chemare în garanţie, în sensul că trebuie să fie o legătură de dependenţă şi de subordonare între cele două cereri, aşa încât soluţia ce se va pronunţa cu privire la cererea principală să poată influenţa soluţia ce se va pronunţa asupra cererii de chemare în garanţie. Mai mult, o altă condiţie pentru promovarea unei cereri de chemare în garanţie este ca partea interesată să afirme existenţa unei obligaţii legale ori a unei obligaţii de despăgubiri. Or, aceste condiţii în speţa de faţă sunt pe deplin îndeplinite în cazul în care instanţa de fond va admite cererea formulată de reclamanta [...] şi va obliga la plata de penalităţi pe fiecare zi de întârziere [...].

De asemenea, s-a învederat că instanţa de fond nu a ţinut seama nici de împrejurările expuse în motivarea cererii de chemare în garanţie, în contextul în care îndeplinirea atribuţiilor de către comisia judeţeană de fond funciar (de emitere a titlului de proprietate) este condiţionată de îndeplinirea atribuţiilor comisiei locale de fond funciar, având în vedere strict prevederile legale ce reglementează materia fondului funciar.

Faţă de cele de mai sus, apelanta a solicitat admiterea apelului astfel cum a fost formulat şi, pe cale de consecinţă, admiterea cererii de chemare în garanţie a [...] formulată de [...].

În drept, cererea de apel se întemeiază pe dispoziţiile art. 64 NCPC.

La data de 22.08.2016, intimata-reclamantă [...] a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului, ca nefondat.

Deliberând asupra apelului de faţă, tribunalul a reţinut următoarele:

Cererea de chemare în garanţie, potrivit art. 72 NCPC, este cererea prin care partea interesată poate să cheme în garanţie o terţă persoană, împotriva căreia ar putea să se îndrepte cu o cerere separată în garanţie sau în despăgubiri.

Prin cererea de chemare în judecată care face obiectul dosarului nr. [...], reclamanta a solicitat obligarea pârâtelor la plata de penalităţi în cuantum de 1.000 lei/zi de întârziere, în temeiul art. 906 alin. (2) NCPC. Potrivit art. 906 alin. (2) NCPC, instanţa sesizată de creditor stabileşte, prin încheiere definitivă, obligaţia debitorului de a achita o penalitate de la 100 lei la 1.000 lei, stabilită pe zi de întârziere. Astfel, în cadrul litigiului întemeiat pe art. 906 alin. (2) NCPC, instanţa nu stabileşte o sumă globală, pe care pârâtul ar fi obligat să o plătească, ci fixează cuantumul penalităţii pe zi de întârziere. Doar ulterior, în temeiul art. 906 alin. (4) NCPC, instanţa, la cererea creditorului, stabileşte suma definitivă datorată cu titlu de penalităţi.

Având în vedere că, în dosarul nr. [...], instanţa nu stabileşte suma globală şi definitivă datorată de debitor cu titlu de penalităţi, tribunalul a reţinut că nu poate fi reţinută admisibilitatea cererii de chemare în garanţie, deoarece această cerere vizează ipoteza în care pârâtul ar putea să se îndrepte împotriva terţului cu o cerere în despăgubiri. În acest cadru procesual, această condiţie nu este îndeplinită, motiv pentru care tribunalul a reţinut că în mod corect instanţa de fond a respins cererea de chemare în garanţie, ca inadmisibilă.

Aspectele vizând incidenţa prevederilor legale ce reglementează materia fondului funciar sunt chestiuni care vizează fondul cererii de chemare în garanţie şi nu se impune analiza acestora, faţă de reţinerea inadmisibilităţii unei astfel de cereri.

Din aceste considerente, în temeiul art. 480 NCPC, tribunalul a respins apelul, ca nefondat.

98. Imposibilitatea stabilirii sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi, în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC, în cazul în care debitorul a executat obligaţia anterior împlinirii termenului de 3 luni. Inadmisibilitatea contestării de către creditor, în cadrul acestei proceduri, a modalităţii de executare a obligaţiei de către debitor

Potrivit dispoziţiilor art. 906 alin. (4)[1] NCPC, dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor.

Din aceste dispoziţii legale rezultă că situaţia premisă pentru fixarea sumei definitive cuvenite reclamantului este trecerea unui termen de 3 luni de la momentul comunicării încheierii de aplicare a penalităţilor fără ca pârâtul să fi executat obligaţia care îi incumba potrivit titlului executoriu, legiuitorul instituind, în esenţă, un termen de graţie de 3 luni până la aplicarea efectivă a sancţiunii debitorului.

Criticile creditorului, în sensul că obligaţia a fost executată necorespunzător, întrucât prin dispoziţia emisă nu au fost actualizate sumele datorate, exced limitele învestirii instanţei în procedura specială prevăzută de dispoziţiile art. 906 NCPC, creditorul având la dispoziţie alte căi specifice pentru a contesta modul de aducere la îndeplinire a obligaţiei.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 09.03.2016, nepublicată, definitivă ca urmare a respingerii apelului prin dec. nr. 336 din 20.09.2016 a Tribunalului Bucureşti, s. a III-a civ., portal.just.ro

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 Bucureşti la data de 17.11.2015, reclamanta R.P.-D., în contradictoriu cu pârâtul M.B., prin P.G., a solicitat instanţei ca, prin hotărârea ce o va pronunţa, să dispună obligarea pârâtului la plata unei penalităţi pentru neîndeplinirea întocmai a obligaţiei stipulate în dispozitivul

[1] Alin. (4) al art. 906 a fost modificat prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018, în prezent având următorul conţinut: „Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere, dată cu citarea părţilor. Creditorul poate solicita fixarea sumei definitive cu titlu de penalităţi de întârziere după trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu îşi execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, până la stingerea ei completă".

deciziei nr. 865A/21.11.2011, pronunţată de către Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, pusă în executare silită de BEJ C.B.

În motivarea cererii în fapt, reclamanta a învederat faptul că, prin decizia nr. 865A/21.11.2011, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, s-a dispus obligarea pârâtului la emiterea unei dispoziţii de acordare a măsurilor reparatorii în echivalent pentru imobilul situat în Bucureşti, (...), în cuantum de 693,036 lei, aferent terenului şi 182.244 lei, aferent construcţiei, cuantumuri actualizate la data enunţării.

Reclamanta a menţionat că pârâtul s-a conformat cu întârziere, emiţând dispoziţia nr. [...]/20.03.2015, prin care însă nu au fost actualizate debitele menţionate anterior, costul calendaristic până în anul 2015 fiind semnificativ din punct de vedere al evoluţiei inflaţiei monetare. Mai mult, reclamanta a precizat că, la data pronunţării încheierii din data de 29.06.2015, de către Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, pârâtul nu depusese la dosarul cauzei noua dispoziţie pentru verificarea neinstituţionalizată a conţinutului acesteia. În aceste condiţii, reclamanta a apreciat că pârâtul, deşi supus executării silite, a înţeles să încalce autoritatea de lucru judecat a deciziei menţionate anterior şi autoritatea somaţiei nr. [...]/21.10.2014, emisă de BEJ B.C.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 905 alin. (4) NCPC [în prezent, art. 906 alin. (4)]. (...)

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 29.12.2015, (...) pârâtul a solicitat, pe fondul cauzei, respingerea acţiunii, întrucât şi-a îndeplinit obligaţia stabilită prin titlul executoriu, iar reactualizarea sumei din hotărârea judecătorească a arătat că se stabileşte de către Comisia Naţională de Compensare, motiv pentru care a considerat că nu se justifică chemarea sa în judecată, întrucât nu are atribuţii în reactualizarea sumei din titlul executoriu.

A susţinut că reclamanta avea la îndemână o altă cale, respectiv de a formula contestaţie împotriva dispoziţiei de primar, conform art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 şi art. 35 din Legea nr. 165/2013 şi care se soluţiona de către tribunal, secţia civilă. De asemenea, a considerat că dispozitivul deciziei civile nr. 865A/21.11.2011, pronunţate de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a, în dosarul nr. [...]/2/2010, trebuia lămurit sub aspectul termenului „de la data enunţării", în sensul datei emiterii dispoziţiei de primar general, întrucât de la data enunţării hotărârii nu aveau cum să se reactualizeze sumele. Pe cale de consecinţă, a solicitat instanţei să respingă acţiunea ca rămasă fără obiect şi ca neîntemeiată, având în vedere că şi-a îndeplinit obligaţia stabilită prin titlul executoriu.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe art. 205 NCPC. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Prin încheierea din data de 29.06.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/299/2014, definitivă, pârâtul din prezenta cauză a fost obligat la plata către reclamantul din prezenta cauză a sumei de 100 lei pe zi de întârziere, până la data executării obligaţiei stabilite în sarcina sa prin sentinţa civilă nr. 865A/21.11.2011, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti. Totodată, instanţa a reţinut că pârâtul a emis dispoziţia nr. [...]/20.03.2015.

Potrivit dispoziţiilor art. 906 alin. (4) NCPC, dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va

fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor. Din aceste dispoziţii legale rezultă că situaţia premisă pentru fixarea sumei definitive cuvenite reclamantului este trecerea unui termen de 3 luni de la momentul comunicării încheierii de aplicare a penalităţilor fără ca pârâtul să fi executat obligaţia care îi incumba potrivit titlului executoriu, legiuitorul instituind, în esenţă, un termen de graţie de 3 luni până la aplicarea efectivă a sancţiunii debitorului. Or, în cauză, instanţa a constatat că, deşi încheierea de stabilire a penalităţilor a fost pronunţată la data de 29.06.2015, pârâtul a executat obligaţia sa la data de 20.03.2015.

Instanţa nu va reţine susţinerile reclamantei, în sensul că obligaţia a fost executată necorespunzător, întrucât prin dispoziţia emisă nu au fost actualizate sumele datorate, constatând că aceste aspecte exced limitele învestirii instanţei în procedura specială prevăzută de dispoziţiile art. 906 NCPC, reclamanta având la dispoziţie alte căi specifice pentru a contesta modul de aducere la îndeplinire a obligaţiei. În acest sens, în cuprinsul dispoziţiei emise s-a prevăzut posibilitatea contestării acesteia în termen de 30 de zile de la comunicare la Tribunalul Bucureşti.

Constatând că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 906 alin. (4) NCPC, instanţa a respins cererea ca neîntemeiată.

99. Executarea obligaţiei de către debitor ulterior expirării termenului de 3 luni prevăzut de art. 906 alin. (4) NCPC, dar anterior stabilirii de către instanţă a sumei definitive cu titlu de despăgubiri. Efectele asupra posibilităţii instanţei de a mai fixa suma definitivă datorată de către debitor cu titlu de penalităţi

Potrivit dispoziţiilor art. 906 alin. (4)[1] NCPC, dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor.

Alin. (5) al art. 906 NCPC prevede faptul că penalitatea va putea fi înlăturată ori redusă, pe calea contestaţiei la executare, dacă debitorul execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu şi dovedeşte existenţa unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării.

Din aceste dispoziţii legale rezultă că situaţia premisă pentru fixarea sumei definitive cuvenite reclamantului constă atât în trecerea unui termen de 3 luni de la momentul comunicării încheierii de aplicare a penalităţilor fără ca pârâtul

[1] Alin. (4) al art. 906 a fost modificat prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018, în prezent având următorul conţinut: „Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere, dată cu citarea părţilor. Creditorul poate solicita fixarea sumei definitive cu titlu de penalităţi de întârziere după trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu îşi execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, până la stingerea ei completă".

să fi executat obligaţia care îi incumba potrivit titlului executoriu, cât şi în neexecutarea obligaţiei până la pronunţarea instanţei asupra stabilirii sumei definitive cuvenite cu titlu de penalităţi, legiuitorul instituind, în concret, o măsură de constrângere împotriva debitorului obligaţiei de a face *intuitu personae* care manifestă o conduită pasivă.

Astfel, atâta vreme cât există posibilitatea înlăturării penalităţii în măsura în care, ulterior stabilirii sumei definitive datorate de către debitor, este executată obligaţia, în condiţiile art. 906 alin. (5) NCPC, nu se poate reţine că s-ar mai justifica stabilirea sumei definitive datorate cu titlu de penalitate în măsura în care, anterior sesizării instanţei, debitorul şi-a executat obligaţia.

În condiţiile în care prima măsură de constrângere stabilită de legiuitor, respectiv aplicarea de penalităţi în condiţiile art. 906 alin. (2) NCPC, şi-a produs efectele, debitorul executându-şi obligaţia anterior sesizării instanţei cu o cerere întemeiată pe dispoziţiile art. 906 alin. (4) NCPC, nu mai poate fi aplicată cea de-a doua măsură de constrângere reglementată de art. 906 alin. (4) NCPC.

Sub acest aspect, relevant este şi faptul că stabilirea sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi nu echivalează cu acoperirea unui eventual prejudiciu ce ar putea fi invocat de creditor pentru executarea cu întârziere a obligaţiei, fiind vorba despre două instituţii distincte, care urmăresc scopuri distincte, aspect care rezultă din art. 906 alin. (7) NCPC, care prevede expres că acordarea de penalităţi în condiţiile alin. (1)-(4) nu exclude obligarea debitorului la plata de despăgubiri, la cererea creditorului, în condiţiile art. 892 NCPC sau ale dreptului comun.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 25.08.2016, schimbată prin dec. nr. 844 din 17.03.2017 a Tribunalului Bucureşti, s. a V-a civ., nepublicată

Prin cererea înregistrată la data de 17.05.2016, reclamantul K.H., în contradictoriu cu pârâtul M.B., prin P.G., a solicitat ca, prin hotărârea ce se va pronunţa, în temeiul prevederilor art. 906 alin. (4) NCPC, să se constate că au trecut mai mult de 3 luni de la comunicarea încheierii pronunţate la data de 28.10.2015, în dosarul nr. [...]/303/2015, de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, prin care debitorul M.B., prin P.G., a fost obligat să plătească reclamantului, cu titlu de penalitate, suma de 500 lei pe zi de întârziere, de la data de 28.10.2015 (data pronunţării încheierii) şi până la aducerea la îndeplinire a obligaţiei stabilite în sarcina sa prin sentinţa civilă nr. 788/29.05.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2012, definitivă şi irevocabilă prin decizia civilă nr. 1898/15.12.2014 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă, şi fixarea, prin totalizare, a sumei datorate cu acest titlu reclamantului, începând cu data de 28.10.2015 şi până la data de 26.04.2016.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că, prin sentinţa civilă nr. 788/29.05.2014, pârâtul a fost obligat la emiterea unei dispoziţii cu propunere de acordare măsuri compensatorii în condiţiile Legii nr. 165/2013 pentru imobilul situat în Bucureşti (...), Sector 5, (...), pentru care s-au încasat despăgubiri în cuantum de 40.000 lei. Totodată, pârâtul din cauza pendinte a fost obligat să înainteze de îndată dosarul aferent notificării către Comisia Naţională pentru Compensarea Imobilelor şi să

plătească suma de 1.200 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariul de expertiză.

Prin decizia civilă nr. 1898/15.12.2014, Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă şi pentru cauze cu minori şi familie, a respins recursul formulat de M.B. împotriva sentinţei civile sus-indicate, menţinând soluţia dată de instanţa de fond; de asemenea, a obligat reclamantul din cauza pendinte la plata sumei de 6.500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariul de avocat.

Întrucât M.B. nu s-a conformat de bunăvoie obligaţiei stabilite prin titlul executoriu invocat anterior, reclamantul a demarat procedura execuţională, fiind constituit în acest sens, pe rolul BEJ V.P., dosarul de executare nr. [...]/2015. Prin încheierea din data de 27.05.2015 s-a încuviinţat cererea de executare silită formulată de reclamant, prin oricare dintre modalităţile de executare silită prevăzute de lege. La data de 29.05.2015 a fost emisă încheierea de stabilire a cheltuielilor de executare.

Somaţia a fost emisă la data de 28.05.2015 şi comunicată pârâtului M.B. la data de 04.06.2015, însă acesta din urmă nu a înţeles să-i dea curs, situaţie care a determinat formularea unei cereri introductive de instanţă, prin care a solicitat obligarea pârâtului la plata unei penalităţi în cuantum de 1.000 lei pe zi întârziere, până la aducerea la îndeplinire a dispoziţiilor cuprinse în hotărârile judecătoreşti anterior menţionate.

Prin încheierea pronunţată la data de 28.10.2015, în dosarul nr. [...]/303/2015, de către Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, instanţa a admis în parte cererea reclamantului şi a obligat pârâtul din prezenta cauză să plătească în favoarea acestuia, începând cu data pronunţării (28.10.2015), o penalitate în cuantum de 500 lei pe zi de întârziere, până la data executării obligaţiei stabilite în sarcina sa prin sentinţa civilă nr. 788/29.05.2014, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a III-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2012, definitivă şi irevocabilă prin decizia civilă nr. 1898/15.12.2014 a Curţii de Apel Bucureşti, Secţia a III-a civilă, respectiv de a emite o dispoziţie motivată cu propunere de acordare măsuri compensatorii în condiţiile Legii nr. 165/2013, pentru imobilul situat în Bucureşti, (...), Sector 5. Reclamantul a menţionat că, pentru perioada 28.10.2015-26.04.2016, suma datorată de pârât cu titlu de penalitate a fost de 90.500 lei (500 lei x 181 zile întârziere).

În drept, reclamantul a invocat prevederile art. 906 alin. (4) NCPC.

La data de 17.06.2016, prin faxul instanţei, pârâtul a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acţiunii ca nefondată.

În motivare, pârâtul a învederat că şi-a îndeplinit obligaţia prevăzută de titlul executoriu, prin emiterea dispoziţiei Primarului General nr. [...]/27.04.2016 de acordare de măsuri compensatorii sub formă de puncte. Astfel că acţiunea de faţă a fost înregistrată pe rolul instanţei ulterior îndeplinirii obligaţiei pârâtului (după 3 săptămâni), dată la care reclamantul luase cunoştinţă de emiterea dispoziţiei. Pârâtul a considerat că dispoziţiile art. 906 alin. (4) NCPC nu sunt aplicabile în speţă, deoarece acestea prevăd un termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii, înăuntrul căruia, dacă debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor, or, în speţă, pârâtul şi-a îndeplinit obligaţia prevăzută de titlul executoriu.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 205 şi urm. NCPC.

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI D R E P T

La data de 07.07.2016, prin compartimentul registratură, reclamantul a depus la dosar răspuns la întâmpinare.

În fapt, sentința civilă nr. 788/29.05.2014 a obligat pârâtul M.B. la emiterea unei dispoziții cu propunere de acordare măsuri compensatorii în condițiile Legii nr. 165/2013 pentru imobilul situat în București, (...). Totodată, pârâtul din cauza pendinte a fost obligat să înainteze de îndată dosarul aferent notificării către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor și să plătească suma de 1.200 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariul de expertiză. Prin decizia civilă nr. 1898/15.12.2014, Curtea de Apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie, a respins recursul formulat de M.B. împotriva sentinței civile sus-indicate, menținând soluția dată de instanța de fond; de asemenea, a obligat reclamantul din cauza pendinte la plata sumei de 6.500 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariul de avocat. Așadar, aceste hotărâri judecătorești, ce constituie titluri executorii, au stabilit două obligații în sarcina pârâtului din prezenta cauză, și anume: 1. să emită o dispoziție cu propunere de acordare măsuri compensatorii în condițiile Legii nr. 165/2013 pentru imobilul situat în București, (...) și 2. să înainteze de îndată dosarul aferent notificării către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor.

Prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei, pârâtul a învederat faptul că și-a îndeplinit obligația stabilită prin hotărârile judecătorești anterior menționate, atașând în acest sens copie de pe dispoziția nr. [...]/27.04.2016. Reclamantul a solicitat a se observa că această dispoziție nu i-a fost comunicată, luând cunoștință de conținutul acesteia odată cu comunicarea întâmpinării. Pe de altă parte, susținerea pârâtului în sensul că și-a îndeplinit obligația conținută în hotărârile judecătorești anterior menționate nu poate fi primită, întrucât acesta nu face dovada comunicării dispoziției nr. [...]/27.04.2016 către reclamant și, de asemenea, pârâtul nu a făcut dovada îndeplinirii în integralitate a obligației stabilite prin sentința civilă nr. 788/29.05.2014, respectiv dovada transmiterii dosarului administrativ nr. [...] către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor. Reclamantul a solicitat a se observa, de asemenea, că, de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităților de întârziere pronunțate la data de 28.10.2015 în dosarul nr. [...]/303/2015 de către Judecătoria Sectorului 6 București și până la data emiterii dispoziției nr. [...], 27.04.2016, au trecut mai mult de 3 luni, astfel că dispozițiile art. 906 alin. (4) sunt aplicabile.

La termenul din data de 25.08.2016, reclamantul a precizat că solicitarea de stabilire a sumei nu are în vedere ambele obligații stabilite prin titlul executoriu, ci doar cea de emitere a dispoziției, astfel cum este prevăzut în încheierea din 28.10.2015 care a avut în vedere exclusiv obligația de emitere a dispoziției, iar nu de transmitere a dosarului către Comisie.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele:

Prin încheierea din data de 28.10.2015, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul nr. [...]/303/2015, definitivă, pârâtul din prezenta cauză a fost obligat la plata către reclamantul din prezenta cauză, începând cu data pronunțării, a unei penalități în cuantum de 500 de lei pe zi de întârziere, până la data executării obligației stabilite în sarcina sa prin sentința civilă nr. 788/29.05.2014, pronunțată de Tribunalul București, Secția a III-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2012, irevocabilă prin decizia nr. 1898/15.12.2014 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă,

respectiv de a emite o dispoziţie motivată cu propunere de acordare de măsuri compensatorii în condiţiile Legii nr. 165/2013 pentru imobilul situat în Bucureşti, (...).

Instanţa a reţinut că pârâtul a emis dispoziţia nr. [...]/27.04.2016.

Potrivit dispoziţiilor art. 906 alin. (4) NCPC, dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor. Alin. (5) al art. 906 NCPC prevede faptul că penalitatea va putea fi înlăturată ori redusă, pe calea contestaţiei la executare, dacă debitorul execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu şi dovedeşte existenţa unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării.

Din aceste dispoziţii legale rezultă că situaţia premisă pentru fixarea sumei definitive cuvenite reclamantului constă atât în trecerea unui termen de 3 luni de la momentul comunicării încheierii de aplicare a penalităţilor fără ca pârâtul să fi executat obligaţia care îi incumba potrivit titlului executoriu, cât şi în neexecutarea obligaţiei până la pronunţarea instanţei asupra stabilirii sumei definitive cuvenite cu titlu de penalităţi, legiuitorul instituind în concret o măsură de constrângere împotriva debitorului obligaţiei de a face *intuitu personae* care manifestă o conduită pasivă.

Astfel, atâta vreme cât există posibilitatea înlăturării penalităţii în măsura în care, ulterior stabilirii sumei definitive datorate de către debitor este executată obligaţia, în condiţiile art. 906 alin. (5) NCPC, nu se poate reţine că s-ar mai justifica stabilirea sumei datorate cu titlu de penalitate în măsura în care anterior sesizării instanţei debitorul şi-a executat obligaţia.

Or, având în vedere împrejurarea că pârâtul şi-a îndeplinit obligaţia până la a cărei îndeplinire s-au aplicat penalităţi de 500 lei pe zi de întârziere, prin încheierea din data de 28.10.2015, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, în dosarul nr. [...]/303/2015, instanţa a apreciat că nu se mai justifică stabilirea sumei definitive datorate cu titlu de penalitate, în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC.

În acest sens, instanţa a reţinut că, atâta vreme cât prima măsură de constrângere stabilită de legiuitor, respectiv aplicarea de penalităţi în condiţiile art. 906 alin. (2) NCPC, şi-a produs efectele, debitorul executându-şi obligaţia anterior sesizării instanţei cu o cerere întemeiată pe dispoziţiile art. 906 alin. (4) NCPC, nu mai poate fi aplicată cea de-a doua măsură de constrângere reglementată de art. 906 NCPC, respectiv cea prevăzută de alin. (4) al articolului analizat.

Sub acest aspect, instanţa a reţinut şi faptul că stabilirea sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi nu echivalează cu acoperirea unui eventual prejudiciu ce ar putea fi invocat de creditor pentru executarea cu întârziere a obligaţiei, fiind vorba despre două instituţii distincte, care urmăresc scopuri distincte, aspect care rezultă din art. 906 alin. (7) NCPC, care prevede expres că acordarea de penalităţi în condiţiile alin. (1)-(4) nu exclude obligarea debitorului la plata de despăgubiri, la cererea creditorului, în condiţiile art. 892 NCPC sau ale dreptului comun.

Constatând astfel că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 906 alin. (4) NCPC, instanţa a respins cererea ca neîntemeiată.

JURISPRUDENŢĂ

A se vedea decizia nr. 844/17.03.2017, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a V-a civilă, prin care s-a schimbat în tot încheierea din 25.08.2016, stabilindu-se valoarea definitivă datorată de intimatul debitor către apelantul creditor, cu titlu de penalităţi de întârziere în executarea obligaţiei, la suma de 90.500 lei, pentru perioada 28.10.2015-26.04.2016, prin care s-au reţinut următoarele:

Legea condiţionează fixarea sumei definitive doar de neîndeplinirea obligaţiei în termenul de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţilor, neexistând în lege vreo prevedere în sensul că neîndeplinirea obligaţiei trebuie să existe şi în momentul sesizării/pronunţării soluţiei. Din contră, în alineatul următor se prevede că penalitatea poate fi redusă sau înlăturată în cazul executării obligaţiei şi al dovedirii de către debitor a unor motive temeinice care să fi justificat întârzierea. Prin urmare, debitorul datorează penalităţi pentru simplul fapt al executării obligaţiei după trecerea termenului de 3 luni, stipulat de art. 906 alin. (4) NCPC.

Această concluzie rezultă şi din prevederea alin. (7) al art. 906 NCPC referitoare la despăgubirile în condiţiile art. 892 NCPC, textul spunând că nu exclude acordarea penalităţilor potrivit alin. (4), ceea ce înseamnă că le completează, în sensul că se pot cumula penalităţile acordate în temeiul art. 906 cu cele în temeiul art. 892 NCPC sau ale dreptului comun.

Apreciem că opinia primei instanţe, în sensul că, **în măsura în care debitorul execută obligaţia chiar ulterior expirării termenului de 3 luni, dar anterior pronunţării de către instanţă a unei încheieri în baza art. 906 alin. (4) NCPC, nu se mai justifică stabilirea sumei definitive datorate de către debitor cu titlu de penalităţi,** *este cea corectă, întrucât corespunde scopului instituirii de către legiuitor a penalităţilor prin art. 906 NCPC*, respectiv constrângerea debitorului la executarea obligaţiei de a face/nu face *intuitu personae*, iar nu despăgubirea creditorului pentru întârzierea executării obligaţiei.

HOTĂRÂRE PREALABILĂ

În sensul opiniei primei instanţe, relevantă este şi **Decizia nr. 16/06.03.2017** (M. Of. nr. 258 din 13.04.2017), pronunţată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a statuat că, *în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 906 alin. (4) NCPC, nu este admisibilă formularea mai multor cereri de fixare a sumei definitive datorate de debitor cu titlu de penalităţi.*

În pronunţarea acestei soluţii, instanţa a avut în vedere următoarele considerente:

Caracterul specific al executării obligaţiilor de a face sau de a nu face, ce au în vedere contribuţia esenţială a debitorului (spre deosebire de obligaţiile de a da, ce presupun predarea unui bun, care, în cazul refuzului executării voluntare, pot fi duse la îndeplinire prin formele executării silite directe sau indirecte), a determinat necesitatea reglementării unor mijloace specifice de constrângere a debitorului obligaţiilor cu caracter personal, *intuitu personae*.

Principiul executării în natură reglementat în art. 1516 alin. (1) NCC, potrivit căruia „creditorul are dreptul la îndeplinirea integrală, exactă şi la timp a obligaţiei", este aplicabil şi obligaţiilor de a face sau de a nu face, iar, conform art. 1527 alin. (1) NCC,

„creditorul poate cere întotdeauna ca debitorul să fie constrâns să execute obligaţia în natură, cu excepţia cazului în care o asemenea executare este imposibilă".

Refuzul executării voluntare din partea debitorului unei obligaţii de a face sau a nu face nu poate rămâne însă nesancţionat, impunându-se, cu prioritate, executarea silită în natură, iar executarea prin echivalent intervenind numai dacă executarea în natură nu mai este posibilă nici măcar silit sau nu mai este utilă creditorului.

Prin urmare, executarea în natură a obligaţiilor de a face sau a nu face nu depinde exclusiv de voinţa debitorului, chiar dacă singura modalitate de obţinere a prestaţiei întocmai o constituie determinarea acestuia de a o executa el însuşi prin mijloace indirecte de constrângere ce au efect asupra patrimoniului debitorului.

Regimul execuţional al obligaţiilor cu caracter personal este, prin urmare, mai restrictiv decât în cazul celorlalte obligaţii, în condiţiile în care nu se poate exercita o constrângere directă asupra persoanei debitorului, ci una indirectă, de natură să îl determine pe acesta să execute el însuşi obligaţia.

Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, a introdus ca o noutate absolută în legislaţie reglementarea unui nou mecanism pentru executarea obligaţiilor de a face sau a nu face care nu pot fi aduse la îndeplinire prin alte persoane.

Astfel, prin art. 905 NCPC (devenit art. 906 după republicarea din 10.04.2015) s-a prevăzut posibilitatea obligării debitorului la penalităţi de întârziere, ce vor fi încasate de către creditor, acestea reprezentând un mijloc indirect de constrângere a debitorului de a-şi îndeplini obligaţiile prevăzute în titlul executoriu.

S-a consacrat astfel, spre deosebire de vechea reglementare, dreptul creditorului de a folosi orice mijloc legal pentru a-l determina pe debitor să execute el însuşi obligaţia, în natură.

Penalităţile prevăzute de Codul de procedură civilă sunt asemănătoare cu amenzile cominatorii prin caracterul lor de sancţiune patrimonială, „pedeapsă civilă"[1] aplicabilă pentru neexecutarea sau executarea cu întârziere a obligaţiei de către debitor.

Spre deosebire de daunele cominatorii, care au acelaşi caracter de pedeapsă privată, penalităţile nu au caracter reparator şi nu au nicio legătură cu prejudiciul suferit de creditor.

Natura juridică a penalităţilor este aceea de mijloc juridic de constrângere indirectă pentru asigurarea executării în natură a obligaţiilor, acestea putându-se acorda independent de existenţa unui prejudiciu.

Penalităţile nu se identifică cu daunele-interese compensatorii sau moratorii, fiind distincte de acestea prin finalitatea lor juridică, de sancţiune de drept procesual civil[2] aplicată de instanţa de executare debitorului pentru a-l constrânge să execute o obligaţie de a face sau a nu face ce implică un fapt personal, menită să înfrângă rezistenţa debitorului şi care constă în obligarea acestuia la plata unei sume de bani în favoarea creditorului, pe zi de întârziere, fie într-o sumă fixă, fie într-un anumit

---

[1] D. GHIŢĂ, *Discuţii privitoare la aplicarea penalităţilor în cazul neexecutării unor obligaţii de a face sau a nu face în lumina art. 906 din noul Cod de procedură civilă*, în Dreptul nr. 1/2016.

[2] E. OPRINA, I. GÎRBULEŢ, *Tratat teoretic şi practic de executare silită, vol. I. Teoria generală şi procedurile execuţionale*, Ed. Universul Juridic, Bucureşti, 2013.

procent, atunci când obligaţia are un obiect evaluabil în bani, până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu.

Reglementarea penalităţilor în noul Cod de procedură civilă la materia executării silite limitează sfera aplicării acestora strict la această fază a procesului civil, ce debutează prin încuviinţarea executării silite în baza titlului executoriu ce prevede executarea obligaţiei de a face sau de a nu face.

Utilizarea penalităţilor prevăzute de noul Cod de procedură civilă nu este posibilă în planul dreptului substanţial, în raporturile dintre creditor şi debitor, anterior obţinerii titlului executoriu şi începerii executării silite.

Intenţia legiuitorului se deduce din dispoziţiile art. 907 NCPC, identice cu cele ale art. 580³ alin. (5) CPC 1865, sens în care îşi menţine actualitatea argumentarea Deciziei nr. XX din 12.12.2005 pronunţate de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în recursul în interesul legii nr. 16/2005.

Reglementarea penalităţilor în noul Cod de procedură civilă corelată cu interzicerea daunelor cominatorii reprezintă o schimbare a viziunii legiuitorului faţă de reglementarea anterioară, având ca scop atât realizarea în natură de către acesta a obligaţiei de a face sau a nu face ce implică faptul personal al debitorului, cât şi repararea prejudiciului cauzat creditorului prin refuzul executării de către debitor a obligaţiei care nu poate fi dusă la îndeplinire de către o altă persoană[1].

Argumentele expuse cu privire la natura juridică a penalităţilor reglementate prin art. 906 NCPC susţin posibilitatea cumulului acestora cu daunele-interese, cu caracter reparator, la care se referă art. 1516 NCC, acestea din urmă reprezentând echivalentul prejudiciului suferit de creditor ca urmare a neexecutării obligaţiei.

Noul Cod de procedură civilă prevede, în mod expres, aplicarea unor penalităţi în cazul în care debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face cu caracter personal: „Dacă în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face, care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unor penalităţi, de către instanţa de executare" [art. 906 alin. (1) NCPC].

În sensul reglementării menţionate, penalitatea este o sancţiune de drept procesual civil, un mijloc indirect de constrângere a debitorului la îndeplinirea obligaţiilor prevăzute în titlul executoriu. Ea constă în obligarea debitorului la plata unei sume fixe sau procentuale [după distincţiile cuprinse în art. 906 alin. (2) şi (3) NCPC] în favoarea creditorului, pe zi de întârziere, până la executarea obligaţiei de a face sau de a nu face ce implică un fapt personal, menţionate în titlul executoriu.

Numai creditorul poate solicita instanţei de executare aplicarea penalităţilor şi numai dacă, în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de încuviinţare a executării, debitorul nu execută obligaţia de a face sau de a nu face care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană. Instanţa se pronunţă prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor [art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC].

Întrucât penalitatea are un caracter provizoriu, nu este lichidă şi nici exigibilă, încheierea prin care instanţa a obligat debitorul la plata de penalităţi nu este

---

[1] A.L. ANDRUŢ, *Consideraţii privind executarea silită a altor obligaţii de a face sau a obligaţiilor de a nu face prevăzute de art. 903-909 Noul Cod de procedură civilă,* în R.R.E.S. nr. 3/2015.

susceptibilă de executare. De aceea, legiuitorul a permis creditorului ca, în termen de trei luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţilor în care debitorul nu îşi execută obligaţia, să se adreseze din nou instanţei de executare cu o cerere prin care să solicite fixarea sumei finale pe care debitorul trebuie să o plătească cu titlu de penalităţi. Instanţa se va pronunţa asupra acestei cereri prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor [art. 906 alin. (3) NCPC].

S-a apreciat că este admisibilă formularea unei singure cereri în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC, prin care creditorul să solicite instanţei de executare pronunţarea unei încheieri de fixare a sumei definitive datorate de debitor cu titlu de penalităţi pentru neexecutarea obligaţiei de a face sau de a nu face ce nu poate fi îndeplinită prin altă persoană, pentru următoarele argumente:

În primul rând, art. 906 alin. (4) NCPC cuprinde menţiunea expresă a caracterului „definitiv" al acestei sume: „Dacă în termen de trei luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor".

Dacă legiuitorul ar fi dorit să lase deschisă creditorului posibilitatea de a formula, în temeiul art. 906 alin. (4) NCPC, cereri succesive de stabilire a sumei finale datorate de debitor cu titlu de penalităţi, nu ar mai fi menţionat în mod expres caracterul definitiv al sumei stabilite de instanţă cu acest titlu, după scurgerea unui termen de 3 luni de la data comunicării încheierii prin care a dispus aplicarea respectivelor penalităţi.

În al doilea rând, art. 906 alin. (4) NCPC permite creditorului formularea unei cereri de fixare a sumei fixe datorate de debitor cu titlu de penalităţi, în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii (...). Or, în ipoteza în care creditorul s-ar putea adresa instanţei de executare cu cereri succesive având ca obiect stabilirea sumei definitive datorate de debitor cu titlu de penalităţi, condiţia formulării fiecărei cereri în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii nu ar mai putea fi, în mod evident, respectată.

În al treilea rând, legiuitorul a permis numai înlăturarea sau reducerea penalităţilor, pe calea contestaţiei la executare, în condiţiile art. 906 alin. (5) NCPC, fără să prevadă şi posibilitatea solicitării succesive a sumei definitive datorate cu acest titlu.

Natura juridică a penalităţilor, scopul reglementării lor, precum şi asigurarea realizării efective a dreptului creditorului înscris în titlul executoriu, în corelare cu art. 1516 NCC, art. 1527 NCC şi art. 906 alin. (7) NCPC, conduc spre o astfel de interpretare.

Penalităţile sunt un mijloc juridic lăsat la îndemâna creditorului, reglementat de legiuitor cu scopul de a obţine constrângerea debitorului la executarea în natură a obligaţiei cu caracter personal, fără a reprezenta valoarea prejudiciului suferit de creditor.

Obţinerea unor încheieri definitive, periodice, care să stabilească suma finală datorată de debitor cu titlu de penalităţi s-ar îndepărta de la scopul reglementării penalităţilor şi ar diminua efectul de mijloc de constrângere pe care acesta îl au: ele şi-au atins scopul pentru care au fost reglementate prin stabilirea lor de către instanţa de executare [art. 906 alin. (1) NCPC], iar apoi prin transformarea lor într-o sumă definitivă [art. 906 alin. (4) NCPC] şi s-ar putea dovedi ineficiente sub aspectul constrângerii debitorului la executarea obligaţiei, în condiţiile în care creditorul ar

recurge periodic la formularea de cereri de stabilire a unor sume finale datorate de debitor cu titlu de penalitate, pe care să le execute silit în mod direct. În plus, debitorul ar putea opta pentru neexecutare, expunându-se, cel mult, riscului de a plăti, periodic, o sumă de bani cu titlu de penalităţi.

După pronunţarea unei încheieri de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi, creditorul poate solicita obligarea debitorului la repararea prejudiciului rezultat din neexecutarea unei obligaţii cu caracter personal, în condiţiile art. 892 NCPC şi ale dreptului material.

Aceasta, deoarece mijlocul procedural prevăzut de art. 906 NCPC este complementar celui reglementat de art. 892 NCPC. Cel din urmă are drept scop acoperirea prejudiciului cauzat creditorului prin neexecutarea de bunăvoie de către debitor a obligaţiei ce implică faptul său personal, constituind temeiul pentru acordarea despăgubirilor destinate acoperirii acestui prejudiciu, în timp ce penalitatea reprezintă o sancţiune pentru nerespectarea aceleiaşi obligaţii, de natură să îl constrângă pe debitor să execute în natură obligaţia stabilită în sarcina sa.

În consecinţă, cât timp penalităţile nu au un caracter reparator, nu au drept scop acoperirea prejudiciului suferit de creditor, ci constituie un mijloc juridic de constrângere indirect pentru asigurarea executării în natură a obligaţiilor, ele se pot acorda independent de despăgubirile la care creditorul este îndreptăţit în temeiul art. 892 NCPC, cele două categorii de sume având o natură şi o finalitate juridică diferite. Din acest motiv, dispoziţiile de drept material şi procesual permit concurenţa daunelor-interese moratorii sau compensatorii cu sumele de bani acordate cu titlu de penalităţi (art. 1516 NCC, art. 892 şi art. 906 NCPC).

Interpretarea propusă nu prejudiciază interesele creditorului şi asigură respectarea dreptului acestuia de a obţine „îndeplinirea integrală, exactă şi la timp" (conform art. 1516 NCC) a obligaţiei înscrise în titlul executoriu, ca principiu ce trebuie să guverneze faza de executare a procesului civil. Argumentele expuse, legate de natura diferită a penalităţilor – mijloc juridic menit să asigure executarea în natură, fără a avea caracter reparator, şi cea a despăgubirilor – echivalent al prejudiciului suferit de creditor ca efect al neexecutării obligaţiei de către debitor, precum şi dispoziţiile art. 906 alin. (7) NCPC, demonstrează lipsa prejudiciului creditorului în cazul în care se admite posibilitatea formulării unei singure cereri întemeiate pe art. 906 alin. (4) NCPC, prin care creditorul poate solicita stabilirea sumei definitive cu titlu de penalitate. Ulterior pronunţării încheierii prin care se stabileşte suma definitivă datorată de debitor cu titlu de penalitate, creditorul se poate adresa instanţei cu o cerere prin care să solicite acordarea despăgubirilor pentru acoperirea prejudiciului rezultat din neexecutare, în condiţiile art. 892 NCPC şi ale dreptului material.

Pornind tot de la argumente de text şi interpretând în mod literal dispoziţiile art. 906 alin. (2) NCPC, în jurisprudenţă s-a exprimat şi opinia (minoritară) potrivit căreia o nouă cerere ar putea fi formulată de creditor dacă debitorul său persistă în neexecutarea unei obligaţii de a face sau a nu face *intuitu personae*. Contrar acestei opinii, deşi prevederile art. 906 alin. (2) NCPC stipulează că penalităţile sunt stabilite de instanţa de executare pe zi de întârziere, până la executarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu, acestea nu pot conduce la concluzia recunoaşterii implicite a posibilităţii formulării repetate a unor cereri privind fixarea sumelor datorate cu titlu de penalităţi, deoarece dispoziţiile alin. (4) al aceluiaşi articol limitează în

mod expres perioada de calcul al acestora în vederea stabilirii unei sume definitive printr-o încheiere care să poată fi executată silit.

Astfel cum s-a reţinut şi de prima instanţă sesizată în cauza în care s-a realizat trimiterea de faţă, formularea unei noi cereri nu este împiedicată de efectul negativ al autorităţii de lucru judecat a primei încheieri pronunţate de instanţa de executare în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC. În această situaţie ar fi evidentă neîntrunirea cerinţei identităţii de obiect prevăzute de art. 431 alin. (1) NCPC, deoarece sumele solicitate cu titlu de penalităţi de întârziere ar acoperi, ca premisă, o altă perioadă decât cea din încheierea anterioară. Din acest motiv, aspectul pus în discuţie şi care formează obiectul prezentei sesizări a fost cel al admisibilităţii unei noi cereri în condiţiile în care dispoziţiile art. 906 alin. (4) NCPC prevăd în mod expres stabilirea unei sume definitive datorate de debitor cu titlu de penalităţi.

Este de subliniat, totodată, că încheierea pronunţată în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC se bucură de autoritate de lucru judecat provizorie doar în ceea ce îl priveşte pe debitor, deoarece în cazul acestuia legiuitorul a prevăzut în mod expres la alin. (5) că, dacă execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, poate solicita reducerea sau înlăturarea sumei stabilite cu titlu de penalităţi pe calea contestaţiei la executare, dovedind existenţa unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării. Pentru creditor, legiuitorul nu a oferit un mijloc procedural pentru corelativa majorare a sumei deja stabilite, încheierea fiind, pentru acesta, definitivă şi executorie potrivit art. 906 alin. (4) şi (6) NCPC, fără a-l lipsi însă de calea distinctă a solicitării unor despăgubiri pentru acoperirea integrală a prejudiciului în condiţiile art. 892 NCPC şi ale dreptului substanţial comun.

NOTĂ

Astfel cum am menţionat şi mai sus, art. 906 alin. (4) NCPC a fost modificat prin Legea nr. 310/2018, în prezent având următorul conţinut: „Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin *încheiere*, dată cu citarea părţilor. *Creditorul poate solicita fixarea sumei definitive cu titlu de penalităţi de întârziere după trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu îşi execută obligaţia prevăzută în titlu executoriu, până la stingerea ei completă*".

Prin modificarea legislativă intervenită se asigură o eficienţă sporită mecanismului de constrângere a debitorului în executarea obligaţiilor de a face/a nu face *intuitu personae*, **creditorul nemaifiind limitat a solicita pronunţarea unei singure încheieri de stabilire a sumei definitive cu titlu de penalităţi**. Conform noii reglementări, creditorul poate solicita fixarea a câte unei sume datorate de către debitor cu titlu de penalităţi de întârziere din 3 în 3 luni, în măsura în care debitorul nu îşi execută obligaţia prevăzută în titlu executoriu, până la stingerea ei completă.

În privinţa **momentului de la care curge termenul de 3 luni**, trebuie făcută o distincţie între prima solicitare a creditorului de fixare a sumei definitive datorate de către debitor cu titlu de penalităţi de întârziere şi cele ulterioare.

Astfel, teza I a alin. (4) al art. 906 NCPC vizează doar *prima solicitare* a creditorului de stabilire a sumei definitive cu titlu de penalităţi, iar termenul de 3 luni în această ipoteză curge *de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii*. Această

dispoziţie nu poate fi aplicată şi în cazul cererilor ulterioare de stabilire a sumei datorate cu titlu de penalităţi, întrucât instanţa nu va pronunţa şi nu va comunica o nouă încheiere de aplicare a penalităţii, stabilirea sumelor definitive realizându-se în baza unei unice încheieri de aplicare a penalităţii. Astfel, pentru *cererile ulterioare de stabilire a sumelor definitive* datorate de către debitor cu titlu de penalităţi de întârziere, termenul de 3 luni prevăzut de teza a II-a a alin. (4) al art. 906 NCPC trebuie *calculat, separat, pentru fiecare solicitare, de la comunicarea încheierii anterioare de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi de întârziere.*

Faţă de prevederile art. 24 şi art. 25 NCPC, dispoziţiile art. 906 alin. (4) NCPC, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 310/2018, sunt aplicabile *doar executărilor silite declanşate ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 310/2018*, respectiv 21.12.2018, indiferent de data la care s-a pronunţat încheierea de aplicare a penalităţilor sau de data la care se solicită fixarea sumei definitive cu titlu de penalităţi de întârziere.

100. Stabilirea sumei definitive datorate de către debitor cu titlu de penalităţi în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC. Condiţii pentru admiterea cererii. Lipsa de efecte juridice a emiterii unui proiect de dispoziţie nesemnat. Modul de calcul al penalităţilor. Limita temporală. Relevanţa situaţiei financiare a debitorului în stabilirea debitului

Potrivit dispoziţiilor art. 906 alin. (4) NCPC[1], dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor.

Sarcina probei executării obligaţiei revine debitorului obligaţiei.

În condiţiile în care, prin titlul executoriu s-a stabilit în sarcina debitorului obligaţia de emitere a unei dispoziţii de acordare a măsurilor compensatorii, redactarea unui proiect de dispoziţie nu constituie executarea efectivă a obligaţiei de a face care incumbă debitorului, întrucât, în lipsa semnării acestui document de către persoanele abilitate, înscrisul respectiv nu este de natură a produce efectele juridice specifice dispoziţiei de acordare a măsurilor compensatorii.

Faţă de neexecutarea obligaţiei de către debitor, deşi au trecut 3 luni de la comunicarea încheierii de aplicare a penalităţilor în condiţiile art. 906 alin. (1)-(2) NCPC, sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 906 alin. (4) NCPC pentru stabilirea sumei definitive datorate de către debitor cu titlu de

---

[1] Alin. (4) al art. 906 a fost modificat prin art. I pct. 68 din Legea nr. 310/2018, în prezent având următorul conţinut: „Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere, dată cu citarea părţilor. Creditorul poate solicita fixarea sumei definitive cu titlu de penalităţi de întârziere după trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu îşi execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, până la stingerea ei completă".

penalităţi, sumă ce va fi calculată de la data prevăzută în încheierea de aplicare a penalităţilor, în speţă de la pronunţarea acesteia, şi până la pronunţarea încheierii de stabilire a sumei definitive în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC, acestea neputând fi acordate până la executarea obligaţiei.

Data reţinerii cauzei în pronunţare nu trebuie confundată cu data pronunţării. Astfel, în măsura în care pronunţarea a fost amânată, se va avea în vedere data pronunţării efective a soluţiei.

În privinţa momentului-limită până la care trebuie calculate penalităţile, trebuie avută în vedere, în primul rând, interpretarea literală a dispoziţiilor art. 906 alin. (4) NCPC. Astfel, textul prevede fixarea sumei definitive datorate de către debitor cu titlu de penalităţi, ceea ce presupune stabilirea sumei concrete datorate de către debitor.

Totodată, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, prin Decizia nr. 16/2017 (M. Of. nr. 258 din 13.04.2017), a statuat că, în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 906 alin. (4) NCPC, nu este admisibilă formularea mai multor cereri de fixare a sumei definitive datorate de către debitor cu titlu de penalităţi, iar stabilirea în mod determinabil a penalităţilor, până la executarea efectivă a obligaţiei, ar echivala cu obţinerea unui titlu executoriu împotriva debitorului pentru penalităţi curse ulterior soluţionării primei cereri de stabilire a sumei definitive datorate de debitor cu acest titlu, în condiţiile în care, astfel cum a reţinut şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în decizia analizată, art. 906 alin. (4) NCPC prevede stabilirea sumei finale datorate de către debitor cu acest titlu.

Valoarea bugetului debitorului nu prezintă relevanţă la stabilirea sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi, întrucât interpretarea şi aplicarea unui text de lege nu pot fi condiţionate de situaţia financiară a debitorului, o soluţie contrară echivalând cu aplicarea discriminatorie a dispoziţiilor legale.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 10.11.2017, definitivă, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei la data de 27.07.2017, reclamantul S.R.N., în contradictoriu cu pârâta P.M.B., a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunţa să se dispună stabilirea unei penalităţi în cuantum de 200 lei pe zi de întârziere, calculate de la data de 08.02.2017 şi până la data executării efective a obligaţiei prevăzute în titlul executoriu ce face obiectul dosarului de executare silită nr. [...]/2016, aflat pe rolul BEJ A.D. şi D.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că, prin încheierea din 08.02.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 în dosarul nr. [...]/303/2016, P.M.B. a fost obligată să plătească o penalitate de 200 de lei pentru fiecare zi de întârziere în executarea titlului executoriu reprezentat de decizia nr. 620R/30.06.2016 a Curţii de Apel Bucureşti, începând cu data pronunţării încheierii şi până la executarea obligaţiei prevăzute de titlul executoriu.

Încheierea din 08.02.2017 a fost comunicată reclamantului la data de 25.04.2017, conform ştampilei poştale aplicate pe plicul corespondenţei. De la data de 25.04.2017, când s-a comunicat încheierea din 08.02.2017, şi până la data formulării cererii, debitoarea nu a îndeplinit obligaţia din titlul executoriu, respectiv nu a emis dispoziţia

cu propunere de acordare de măsuri compensatorii prin puncte, în condiţiile Legii nr. 165/2013, pentru terenul în suprafaţă de 641 mp situat în Bucureşti, (...).

Conform art. 906 alin. (4) NCPC, dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor.

Având în vedere că s-a împlinit termenul legal de 3 luni de la data când s-a comunicat părţilor încheierea din 08.02.2017, pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 în dosarul nr. [...]/303/2016, reclamantul a apreciat că au devenit incidente prevederile art. 906 alin. (4) NCPC. Reclamantul a solicitat să se stabilească în mod definitiv obligaţia debitorului P.M.B. de a plăti creditorului suma de 200 de lei pentru fiecare zi de întârziere, calculată de la data de 08.02.2017 (data pronunţării încheierii de aplicare de penalităţi) şi până la data executării efective a obligaţiei din titlul executoriu.

Reclamantul a arătat că art. 906 alin. (5) NCPC prevede că penalitatea va putea fi înlăturată ori redusă, pe calea contestaţiei la executare, dacă debitorul execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu şi dovedeşte existenţa unor motive temeinice care au justificat întârzierea executării, astfel că debitorul P.M.B. poate cere fie înlăturarea, fie reducerea penalităţii stabilite definitiv numai pe calea contestaţiei la executarea silită şi numai dacă dovedeşte motive temeinice care l-au împiedicat să îndeplinească obligaţia din titlul executoriu mai mult de 1 an de zile de la pronunţarea acestuia (30.06.2016). (...)

La data de 21.09.2017, prin serviciul registratură, pârâtul a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii ca rămasă fără obiect, având în vedere adresa nr. [...]/15.09.2017, din care rezultă că a fost întocmit proiectul dispoziţiei de Primar General, urmând a fi semnat. În drept, au fost invocate prevederile art. 205 NCPC. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Prin încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 15.02.2017, în dosarul nr. [...]/303/2016, instanţa a dispus obligarea pârâtei P.M.B., prin P.G., la plata către reclamantul S.R.N. a sumei de 200 de lei pe zi de întârziere, de la data pronunţării hotărârii până la executarea obligaţiei prevăzute de titlul executoriu reprezentat de decizia civilă nr. 620R/30.06.2016, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2012. Încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 15.02.2017, în dosarul nr. [...]/303/2016, a fost comunicată pârâtei P.M.B. la data de 24.04.2017.

Prin decizia civilă nr. 620R/30.06.2016, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2012, pârâta P.M.B. a fost obligată să emită dispoziţie motivată, prin care să propună în favoarea reclamanţilor, printre care se număra şi S.R.N., acordarea de măsuri compensatorii prin puncte în condiţiile Legii nr. 165/2013 pentru terenul în suprafaţă de 641 mp, situat în Bucureşti (...), Sector 3 şi pentru construcţia C1 existentă pe teren (...).

Potrivit dispoziţiilor art. 906 alin. (4) NCPC, dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalităţii debitorul nu execută obligaţia prevăzută în titlul executoriu, instanţa de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere definitivă, dată cu citarea părţilor.

Instanţa a constatat că pârâta, deşi sarcina probei îi incumba, potrivit art. 249 NCPC, nu a dovedit executarea obligaţiei stabilite în sarcina sa prin decizia civilă nr. 620R/30.06.2016, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2012. Sub acest aspect, instanţa a reţinut că redactarea unui proiect de dispoziţie nu constituie executarea efectivă a obligaţiei de a face care incumbă pârâtei, întrucât în lipsa semnării acestui document de către persoanele abilitate, acest înscris nu este de natură a produce efectele juridice specifice dispoziţiei de acordare a măsurilor compensatorii. Astfel, solicitarea pârâtei de a se respinge cererea, faţă de redactarea proiectului de dispoziţie, este nejustificată.

În consecinţă, reţinând neexecutarea obligaţiei pârâtei, deşi au trecut 3 luni de la comunicarea încheierii de aplicare a penalităţilor în condiţiile art. 906 alin. (1)-(2) NCPC, instanţa a apreciat îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 906 alin. (4) NCPC şi, pe cale de consecinţă, instanţa a obligat pârâta să plătească reclamantului suma de 53.600 lei, reprezentând penalităţi de întârziere datorate de la data de 15.02.2017 până la data de 10.11.2017 (268 zile x 200 lei) pentru neexecutarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu constând în decizia civilă nr. 620R/30.06.2016, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2012.

Solicitarea reclamantului de a fi obligată pârâta la plata penalităţilor calculate de la data de 08.02.2017 şi până la data executării efective a obligaţiei prevăzute de titlul executoriu este neîntemeiată.

Astfel, prin încheierea pronunţată de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti la data de 15.02.2017, în dosarul nr. [...]/303/2016, instanţa a dispus obligarea pârâtei P.M.B., prin P.G., la plata către reclamantul S.R.N. a sumei de 200 de lei pe zi de întârziere, de la data pronunţării hotărârii. Or, data pronunţării încheierii prin care s-au aplicat penalităţi în temeiul art. 906 alin. (1) şi (2) NCPC este 15.02.2017, iar nu 08.02.2017.

Sub acest aspect, instanţa reţine că, la data de 08.02.2017, instanţa a reţinut cauza în pronunţare şi a amânat pronunţarea la data de 15.02.2017, când a fost, în concret, pronunţată soluţia. Astfel, data reţinerii cauzei în pronunţare nu are a fi confundată cu data pronunţării şi întrucât pârâta a fost obligată la plata unei penalităţi de 200 de lei pe zi de întârziere de la data pronunţării, la determinarea sumei definitive datorate de pârâtă cu titlu de penalităţi, se va avea în vedere data de 15.02.2017.

În privinţa momentului-limită până la care trebuie calculate penalităţile, instanţa a reţinut că acesta este data pronunţării asupra cererii de stabilire a sumei definitive datorate cu titlu de penalităţi, în condiţiile art. 906 alin. (4) NCPC, acestea neputând fi acordate până la executarea obligaţiei. În formularea acestei concluzii, instanţa a avut în vedere, în primul rând, interpretarea literală a dispoziţiilor art. 906 alin. (4) NCPC. Astfel, textul prevede fixarea sumei definitive datorate de către debitor cu titlu de penalităţi, ceea ce presupune stabilirea sumei concrete datorate de pârât.

Totodată, teza avansată de reclamant contravine Deciziei Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nr. 16/2017, prin care s-a statuat că, în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 906 alin. (4) NCPC, nu este admisibilă formularea mai multor cereri de fixare a sumei definitive datorate de debitor cu titlu de penalităţi, întrucât solicitarea reclamantului de stabilire în mod determinabil a penalităţilor până la executarea efectivă a obligaţiei ar echivala cu obţinerea unui titlu executoriu împotriva pârâtei

pentru penalităţi curse ulterior soluţionării primei cereri de stabilire a sumei definitive datorate de pârâtă cu acest titlu, în condiţiile în care, astfel cum a reţinut şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în decizia analizată, art. 906 alin. (4) NCPC prevede stabilirea sumei finale datorate de pârâtă cu acest titlu.

Argumentul reclamantului privind valoarea bugetului pârâtei nu poate fi reţinut, întrucât interpretarea şi aplicarea unui text de lege nu pot fi condiţionate de situaţia financiară a debitorului, o soluţie contrară echivalând cu aplicarea discriminatorie a dispoziţiilor legale.

Având în vedere toate considerentele anterior expuse, instanţa a admis, în parte, cererea şi în baza art. 906 alin. (4) NCPC, a obligat pârâta să plătească reclamantului suma de 53.600 lei, reprezentând penalităţi de întârziere datorate de la data de 15.02.2017 până la data de 10.11.2017, pentru neexecutarea obligaţiei prevăzute în titlul executoriu constând în decizia civilă nr. 620R/30.06.2016, pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a IV-a civilă, în dosarul nr. [...]/3/2012.

NOTĂ

Pentru discuţii privind modificarea art. 906 alin. (4) NCPC prin Legea nr. 310/2018, a se vedea nota aferentă încheierii din 25.08.2016 pronunţate de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, **speţa nr. 99**.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul al VI-lea. Recuzarea şi înlocuirea executorului judecătoresc

101. Recuzarea executorului judecătoresc. Relaţie de amiciţie între executorul judecătoresc şi avocatul creditorului. Distincţie recuzare – contestaţie la executare. Efectele admiterii cererii de recuzare a executorului judecătoresc. Modalitatea de desemnare a executorului care să continue executarea în ipoteza admiterii cererii de recuzare

1. Potrivit art. 653 NCPC, executorii judecătoreşti pot fi recuzaţi numai în cazurile şi în condiţiile prevăzute la art. 42 şi urm. NCPC. În acelaşi sens sunt şi dispoziţiile art. 10 din Legea nr. 188/2000, care prevăd că executorii judecătoreşti pot fi recuzaţi în cazurile şi în condiţiile prevăzute de Codul de procedură civilă.

Conform art. 42 alin. (1) pct. 13 NCPC, judecătorul este incompatibil a judeca, fiind obligat să se abţină de la judecarea pricinii, atunci când există alte elemente care nasc în mod întemeiat îndoieli cu privire la imparţialitatea sa.

Executorul judecătoresc trebuie să fie imparţial în îndeplinirea atribuţiilor profesionale şi liber de orice influenţe.

Potrivit prevederilor art. 6 din Convenţia europeană, „orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanţă independentă şi imparţială, instituită de lege". Din perspectiva acestui text, dreptul la un proces echitabil, soluţionat în termen rezonabil de o instanţă imparţială, se extinde şi în faza de executare silită, aceasta din urmă reprezentând o a doua etapă a procesului civil în sine. Astfel, exigenţa imparţialităţii în sensul art. 6 parag. 1 din Convenţie presupune că încrederea pe care executorul judecătoresc trebuie să o inspire părţilor şi publicului este esenţială şi decisivă, important fiind ca îndoielile privitoare la imparţialitate să poată fi justificate în mod rezonabil.

Existenţa unei relaţii de amiciţie între executorul judecătoresc şi avocatul creditorului, ţinând seama de îndatorirea executorului judecătoresc de a menţine şi spori încrederea justiţiabililor în actul de executare, mai ales prin asigurarea aparenţei de imparţialitate care trebuie să guverneze acest demers, justifică admiterea cererii de recuzare.

2. În cadrul cererii de recuzare se pot formula apărări referitoare doar la condiţiile prevăzute de art. 42 şi urm. NCPC, neputând fi analizate motive ce ţin de o eventuală contestaţie la executare, acţiune care este supusă altor condiţii şi unei alte taxe judiciare de timbru.

3. În condiţiile admiterii cererii de recuzare, executorul judecătoresc iniţial nu mai poate continua executarea silită, instanţa fiind obligată să desemneze un alt executor judecătoresc pentru continuarea procedurii executării.

În situaţia în care creditorul, deşi citat cu menţiunea de a indica un executor judecătoresc, care va continua procedura de executare în cazul în care se va admite cererea de recuzare, nu a formulat un răspuns, instanţa procedează,

sub rezerva admiterii cererii de recuzare a executorului, la tragerea la sorţi a unui executor de pe lista executorilor judecătoreşti de pe portalul acestora, iar în măsura în care admite cererea de recuzare, dispune înlocuirea executorului judecătoresc iniţial cu executorul judecătoresc tras la sorţi, căruia urmează a-i fi trimis dosarul în vederea continuării procedurii.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 17.01.2018, definitivă, nepublicată

Prin cererea depusă la data de 04.12.2017, înregistrată sub nr. [...]/303/2017, debitoarea B. (fostă C.) M.V., în contradictoriu cu creditorul C.C.O. şi cu executorul judecătoresc XX din cadrul BEJ A.R., a solicitat anularea tuturor actelor de executare din dosarul nr. [...]/2016 al BEJ A.R. şi constatarea incompatibilităţii executorului judecătoresc X, în temeiul alin. (1) pct. 13 al art. 42 NCPC, de a mai efectua acte de executare pentru punerea în executare silită a deciziei civile nr. 2942A/10.09.2015 a Tribunalului Bucureşti.

În fapt, a arătat că creditorul C.C.O. a solicitat executorului judecătoresc XX punerea în executare silită a deciziei civile nr. 2942A/10.09.2015 a Tribunalului Bucureşti, pentru a obţine, pe calea executării silite, dreptul de a avea legături personale cu cei doi minori: C.M.C. şi C.L.G. Executorul judecătoresc XX a făcut mai multe acte de executare între cele două părţi, creditorul C.C.O. şi debitoarea B.M.V., începând cu anul 2014. A arătat că a depus, cu titlu de exemplu, adrese de înfiinţare popriri pentru sume de executare de mii de lei cu titlu de cheltuieli de executare care au fost achitate de debitoare atunci când minorii refuzau să plece cu tatăl acestora, pentru a scoate în evidenţă lunga colaborare între executorul judecătoresc XX, creditorul C.C.O. şi avocata creditorului R.I.

În dosarul execuţional nr. 249/2016, aflat pe rolul BEJ A.R., în anul 2016 au loc mai multe acte de executare silită, primul proces-verbal fiind încheiat în 16.07.2016 de către executorul judecătoresc XX, în care se constată că minorii pleacă cu tatăl acestora. În anul 2017, atitudinea executorului XX a devenit din ce în ce mai evident părtinitoare creditorului C.C.O.: comportamentul său şi modul de redactare a proceselor-verbale încheiate, modul de comportament faţă de minori, debitoare şi, nu în ultimul rând, faţă de avocata debitoarei (care solicita respectarea normelor procedurale) a fost în mod evident în favoarea creditorului, în ciuda faptului că în procedura de executare erau implicaţi doi copii minori, al căror psihic a fost cu certitudine afectat atât de procedura de executare în sine, dar mai ales de comportamentul executorului judecătoresc.

A arătat că, la data de 14.10.2017, debitoarea B.M.V. s-a prezentat cu cei doi minori la biroul executorului judecătoresc XX, aşa cum a fost informată în urma somaţiei din data de 13.09.2017. Decizia civilă nr. 2942/A a Tribunalului Bucureşti menţionează că tatăl are un program de legături personale în primul şi al treilea sfârşit de săptămână. Interpretând într-un mod personal, executorul a considerat că primul week-end din luna octombrie este 14 octombrie. Debitoarea s-a conformat şi s-a prezentat la biroul executorului judecătoresc XX la acea dată. Astfel, la ora 9:50, debitoarea însoţită de cei doi minori, mama acesteia (bunica maternă) şi avocatul N.P. s-au prezentat în biroul executorului judecătoresc. Debitoarea a fost surprinsă

cât de apropiată era relaţia dintre avocata creditorului R.I., creditor şi executorul judecătoresc, care serveau cafeaua împreună, iar la intrarea debitoarei, atitudinea executorului XX s-a schimbat brusc, a devenit indiferentă faţă de debitoare şi extrem de atentă faţă de creditor.

A solicitat să se observe modul de redactare a procesului-verbal din data de 14.10.2017 – „minora a început să plângă (...). NU doreşte să meargă cu creditorul decât până în faţa blocului, că nu vrea să meargă decât peste noapte (...)". Executorul a ţinut să menţioneze în procesul-verbal că „Doamna avocat a debitoarei sugerează minorei să fie de acord să meargă cu tatăl ei oriunde (...)", însă nu menţionează niciun cuvânt din ce a afirmat avocata creditorului aflată în relaţii apropiate de prietenie cu executorul judecătoresc XX. A solicitat să se observe fotografiile ataşate, în care doamna avocat R.I. este la ziua sa de naştere alături de executorul XX. A menţionat că petrecerea de ziua de naştere a doamnei avocat s-a desfăşurat la locul de muncă al creditorului C.C.O. Fotografia a fost publicată pe reţeaua publică de socializare [...]. A arătat că a depus instanţei înregistrarea şi transcrierea întregii discuţii avute de părţile prezente în biroul executorului XX, pentru ca instanţa să constate direct atitudinea executorului judecătoresc, ce s-a discutat şi ce a consemnat în procesul-verbal din data de 14.10.2017.

La data de 02.10.2017, executorul judecătoresc XX a emis o nouă somaţie adresată debitoarei pentru data de 04.11.2017. La data de 04.11.2017, executorul judecătoresc XX nu se prezintă la locul şi ora indicate în somaţie pentru a constata executarea obligaţiei de către debitoare. A solicitat instanţei să asculte înregistrarea convorbirii dintre avocatul debitoarei N.P. şi executorul XX, atunci când este întrebată doamna executor dacă ajunge la domiciliul minorilor. Actele de executare continuă în acest dosar, deşi cei doi minori au mers cu tatăl lor potrivit programului de legături personale, în conformitate cu decizia instanţei pe care doamna executor XX o execută în continuare silit, fără a dispune încetarea executării silite. La data de 06.11.2017, debitoarea a înregistrat o solicitare adresată executorului judecătoresc XX, prin care a solicitat răspuns de ce nu a fost prezentă la data de 04.11.2017 la locul menţionat în somaţia trimisă de aceasta şi i-a solicitat să nu mai efectueze niciun act de executare, având în vedere că minorii au plecat cu tatăl acestora, iar programul de vizită este respectat. A arătat că, la data de 27.11.2017, debitoarea a primit răspuns la cererea sa din 06.11.2017, prin care i s-a comunicat că executorul judecătoresc XX nu a fost prezent, deoarece nu i-au fost avansate cheltuielile de deplasare (a arătat că acest răspuns a fost ataşat prezentei).

În temeiul art. 653 NCPC, coroborat cu art. 42 alin. (1) pct. 13 NCPC şi art. 10 alin. (3) din Legea nr. 188/2000, petenta debitoare a solicitat admiterea cererii de recuzare a executorului judecătoresc XX, având în vedere că din toate probele ataşate prezentei cereri există elemente suficiente care să nască în mod întemeiat îndoieli cu privire la imparţialitatea sa. A precizat că, în conformitate cu art. 10 alin. (3) din Legea nr. 188/2000, a formulat cerere de recuzare imediat ce a aflat de legăturile de prietenie, apropiate şi personale între executorul judecătoresc, avocata creditorului şi creditor. (...)

La data de 12.12.2017, executorul judecătoresc XX din cadrul BEJ A.R. a depus note scrise, urmând ca instanţa să dispună în consecinţă în funcţie de probele de la dosar. În ceea ce priveşte afirmaţiile petentei B. (fostă C.) M.V., a menţionat

că pe rolul biroului a existat în anul 2014 dosarul înregistrat sub nr. [...]/2014, dosar de executare ce a avut ca obiect punerea în executare a sentinţei civile nr. 5574/07.05.2014. Dosarul de executare nr. [...]/2014 a încetat ca urmare a schimbării titlului executoriu prin decizia civilă nr. 2942/10.09.2015, pronunţată de către Tribunalul Bucureşti, în dosarul nr. [...]/300/2014. În cadrul acestui dosar de executare, onorariul executorului judecătoresc a fost stabilit şi recuperat la suma de 1.000 lei, în condiţiile în care debitoarea petentă nu a înţeles să îşi execute de bunăvoie titlul executoriu.

În prezent există înregistrat dosarul de executare nr. [...]/2016, dosar nesoluţionat din culpa debitoarei, dosar de executare ce are ca obiect punerea în executare a deciziei civile nr. 2942/10.09.2015 şi în care onorariul executorului judecătoresc pentru program vizitare doi minori a fost stabilit şi recuperat în sumă de 500 lei, conform încheierii de stabilire a cheltuielilor de executare, şi în condiţiile în care executorul judecătoresc a fost de două ori la domiciliul minorilor sâmbăta, iar la data de 14.10.2017 a citat debitoarea să se prezinte la sediul executorului judecătoresc, unde părţile din dosarul de executare au înţeles ca redactarea procesului-verbal să dureze de la ora 10.00 la ora 11.50 pentru consemnarea obiecţiunilor şi afirmaţiilor acestora. A arătat că rezultă un total al onorariului executorului judecătoresc de 1.500 lei pentru cele două dosare existente în cadrul biroului executorului judecătoresc, apreciind că executorul judecătoresc nu poate fi obligat să presteze servicii fără a fi remunerat, deoarece ar însemna să facă muncă forţată. Data de 14.10.2017 a fost stabilită având în vedere că este cel de-al treilea week-end din luna respectivă, urmând să se constate acest aspect pe calendar. Referitor la comportamentul avut la data de 14.10.2017, când a servit creditorul şi avocata acestuia cu cafea, a menţionat că acelaşi lucru l-a făcut pentru toate părţile din dosar, servindu-le cu ce au dorit, iar pentru minori a cumpărat dulciuri şi fructe.

Referitor la faptul că a fost la ziua de naştere a doamnei avocat a creditorului, a arătat că nu neagă acest aspect, având în vedere că ea însăşi a fost iniţial avocat şi ulterior executor judecătoresc, cunoscând-o pe doamna avocat din anul 2003 din stagiatură. Ceea ce i se pare anormal este faptul că a fost înregistrată fără consimţământul său în birou, spaţiu privat, şi că nu poate verifica dacă toate înscrisurile menţionate de către petentă sunt depuse la dosar, urmând să verifice instanţa. În măsura în care există îndoieli cu privire la imparţialitatea executorului judecătoresc, a solicitat instanţei să dispună admiterea cererii formulate de către petentă şi să dispună, totodată, şi înlocuirea cu un alt executor judecătoresc, iar cât priveşte anularea actelor de executare, având în vedere că prezenta cerere este de recuzare, şi nu contestaţie la executare, şi că petenta a formulat contestaţie la executare în privinţa căreia instanţa de executare s-a pronunţat, urmează ca instanţa să respingă cererea de anulare a actelor de executare, ca fiind inadmisibilă. (...)

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 653 NCPC, executorii judecătoreşti pot fi recuzaţi numai în cazurile şi în condiţiile prevăzute la art. 42 şi urm. În acelaşi sens sunt şi dispoziţiile art. 10 din Legea nr. 188/2000, care prevăd că executorii judecătoreşti pot fi recuzaţi, în cazurile şi condiţiile prevăzute de Codul de procedură civilă. Conform art. 42 alin. (1) pct. 13 NCPC, judecătorul este incompatibil a judeca, fiind obligat să se abţină de la judecarea pricinii, atunci când există alte elemente care nasc în mod întemeiat

îndoieli cu privire la imparţialitatea sa. Executorul judecătoresc trebuie să fie imparţial în îndeplinirea atribuţiilor profesionale, liber de orice influenţe. Potrivit prevederilor art. 6 din Convenţia europeană, „orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanţă independentă şi imparţială, instituită de lege".

Din perspectiva art. 6 din Convenţia europeană, practica Curţii a reţinut că dreptul la un proces echitabil, soluţionat în termen rezonabil, de o instanţă imparţială se extinde şi în faza de executare silită, aceasta din urmă reprezentând o a doua etapă a procesului civil în sine. Astfel, exigenţa imparţialităţii în sensul art. 6 parag. 1 din Convenţie presupune că încrederea pe care executorul judecătoresc trebuie să o inspire părţilor şi publicului este esenţială şi decisivă, important fiind ca îndoielile privitoare la imparţialitate să poată fi justificate în mod rezonabil.

În cauză, executorul judecătoresc XX din cadrul BEJ A.R. a arătat că nu neagă participarea la ziua de naştere a apărătorului creditorului din dosarul de executare nr. [...]/2016. De asemenea, executorul judecătoresc a arătat că ea însăşi a fost avocat şi ulterior executor judecătoresc, cunoscând-o pe doamna avocat din anul 2003, din stagiatură.

Având în vedere existenţa unei relaţii de amiciţie între doamna executor judecătoresc XX din cadrul BEJ A.R. şi avocatul R.I., care reprezintă creditorul din dosarul de executare nr. [...]/2016, ţinând seama de îndatorirea executorului judecătoresc de a menţine şi spori încrederea justiţiabililor în actul de executare, mai ales prin asigurarea aparenţei de imparţialitate care trebuie să guverneze acest demers, instanţa a apreciat întemeiată cererea de recuzare.

Mai mult, chiar executorul judecătoresc, în precizările de la dosar, a arătat că, în măsura în care există îndoieli cu privire la imparţialitatea executorului judecătoresc, solicită instanţei să dispună admiterea cererii formulate de către petentă şi să dispună, totodată, şi înlocuirea cu un alt executor judecătoresc.

Pentru considerentele sus-arătate, pentru a nu se aduce atingere garanţiei imparţialităţii, reglementată şi de Constituţia României, instanţa a admis cererea de recuzare a executorului judecătoresc XX din cadrul BEJ A.R. din dosarul de executare silită nr. [...]/2016.

Cu privire la actele de executare întocmite de executorul judecătoresc XX din cadrul BEJ A.R. în dosarul de executare silită nr. [...]/2016, instanţa a avut în vedere faptul că, în dosarul nr. [...]/303/2016, Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti a analizat contestaţia la executare silită formulată de contestatoarea B. (fostă C.) M.V., prin care a solicitat anularea tuturor actelor de executare şi a executării silite înseşi ce face obiectul dosarului de executare nr. [...]/2016. Prin sentinţa civilă pronunţată în dosarul nr. [...]/303/2016 a fost respinsă contestaţia la executare silită, ca neîntemeiată, fiind astfel analizată legalitatea actelor de executare. De asemenea, instanţa a avut în vedere că relaţia de prietenie dintre executorul judecătoresc şi apărătorul creditorului nu a afectat actul de executare din data de 14.10.2017, nefiind dovedită o părtinire în detrimentul vreuneia dintre părţi, care să conducă la nelegalitatea actului. Prin procesul-verbal din data de 14.10.2017, executorul judecătoresc doar a luat act de cele întâmplate în acea dată. Prin neconsemnarea şi a relatărilor apărătorului creditorului în cuprinsul procesului-verbal nu i s-a pricinuit debitoarei o vătămare care să conducă la nulitatea acestuia, în condiţiile în care nu a înţeles să formuleze

contestaţie la executare împotriva acestui act, iar, pe de altă parte, procesul-verbal a fost semnat de către debitoarea B. (fostă C.) M.V. şi de apărătorul acesteia, fără formularea de obiecţiuni cu privire la cele consemnate.

Cu privire la apărarea petentei cum că, la data de 04.11.2017, executorul judecătoresc XX nu s-a prezentat la locul şi ora indicate în somaţie pentru a constata executarea obligaţiei de către debitoare, cu privire la data efectuării actelor de executare de către executor, la nedispunerea încetării executării silite, emiterea procesului-verbal de stabilire a cheltuielilor de executare, instanţa a avut în vedere că petenta avea la dispoziţie formularea unei contestaţii la executare întemeiate pe dispoziţiile art. 712 alin. (1) NCPC, aceste motive neputând fi analizate în cadrul unei cereri de recuzare.

Instanţa a avut în vedere că în cadrul cererii de recuzare se pot formula apărări referitoare doar la condiţiile prevăzute de art. 42 şi urm. NCPC, neputând fi analizate motive ce ţin de o eventuală contestaţie la executare, acţiune care este supusă altor condiţii şi unei alte taxe judiciare de timbru.

Instanţa a admis cererea de recuzare pentru a nu fi afectată exigenţa imparţialităţii în sensul art. 6 parag. 1 din Convenţia europeană, în condiţiile unei relaţii de amiciţie între executorul judecătoresc şi apărătorul creditorului, astfel încât părţile să fie protejate de o eventuală părere preconceputâ sau o atitudine nepărtinitoare a executorului judecătoresc cu privire la dosarul de executare cu care a fost învestit.

Având în vedere că cererea de recuzare a fost admisă, executorul judecătoresc XX din cadrul BEJ A.R. nu mai poate continua executarea silită în dosarul de executare nr. [...]/2016, instanţa fiind obligată să desemneze un alt executor judecătoresc pentru continuarea acesteia. Instanţa a avut în vedere că, pentru termenul de judecată din data de 15.12.2017, creditorul a fost citat cu menţiunea de a indica un executor judecătoresc care va continua procedura de executare în cazul în care se va admite cererea de recuzare. În lipsa răspunsului din partea creditorului, la termenul de judecată din data de 17.01.2018, sub rezerva admiterii cererii de recuzare executor, instanţa a tras la sorţi de pe lista executorilor judecătoreşti de pe portalul acestora pe executorul judecătoresc (...). Pe cale de consecinţă, la acest moment, instanţa a dispus înlocuirea executorului judecătoresc XX din cadrul BEJ A.R. din dosarul de executare silită nr. [...]/2016 cu executorul judecătoresc S.S. De asemenea, a dispus trimiterea de către executorul judecătoresc XX din cadrul BEJ A.R. a dosarului de executare silită nr. [...]/2016 executorului judecătoresc S.S.

102. Recuzarea executorului judecătoresc. Caracterul limitativ al cazurilor de recuzare. Imposibilitatea analizării valabilităţii actelor de executare în cadrul procedurii de soluţionare a cererii de recuzare a executorului

Toate cazurile de recuzare care se pot invoca de către părţile unui litigiu sunt reglementate prin dispoziţiile art. 27 CPC 1865 (corespondent art. 42 NCPC), expres şi limitativ. Din caracterul expres şi limitativ al reglementării cazurilor de recuzare rezultă imposibilitatea extinderii lor la alte ipoteze decât cele menţionate expres în cuprinsul art. 27 CPC 1865 (corespondent art. 42 NCPC).

Împrejurări precum faptul că filele dosarului nu sunt numerotate, nu sunt legate în întregime, iar corespondenţa şi actele, respectiv cererile părţilor nu sunt înregistrate în întregime în registrele prevăzute de art. 84-88 din Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 188/2010, inclusiv cereri de efectuare a anumitor acte de executare, cereri care nu au număr şi dată de înregistrare, necunoscându-se data la care au fost înregistrate în dosarul de executare silită, nu se circumscriu cazurilor de recuzare limitativ prevăzute de lege, nefiind împrejurări care, prin ele însele, în lipsa altor elemente concrete, să pună în discuţie imparţialitatea executorului judecătoresc.

Împrejurările referitoare la valabilitatea actelor de executare nu pot fi primite în cadrul unei cereri de recuzare, întrucât pe această cale procedurală se poate pune în discuţie numai imparţialitatea executorului judecătoresc, înţeleasă ca atitudine subiectivă faţă de părţile din executarea silită efectuată de acesta, iar nu incidenţa unor instituţii juridice ce privesc valabilitatea actelor de executare, precum transmisiunea calităţii de creditor sau calitatea de reprezentant.

Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, s. civ., înch. din 13.04.2016, irevocabilă ca urmare a constatării perimării recursului la data de 05.03.2018, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul instanţei la data de 28.03.2016, reclamanta C.C. SA a recuzat executorul judecătoresc D.D.C., întrucât aceasta în mod ilegal, neprocedural, cu rea-credinţă şi abuziv, continuă executarea silită în dosarul de executare nr. [...]/2012, astfel cum rezultă din adresa emisă de aceasta la data de 05.02.2016, prin care a dispus înfiinţarea popririi definitive asupra sumei de 3.592.597,04 lei.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că G.O.O., în calitate de creditor, a formulat cerere de punere în executare a titlului executoriu reprezentat de sentinţa civilă nr. 6296/2012 a Tribunalului Bucureşti, Secţia a VI-a civilă, pentru încasarea unei creanţe de 3.389.968,44 lei, care formează obiectul dosarului nr. [...]/2012 al BEJ D.D.C., iar în cadrul acestui dosar, executorul judecătoresc a procedat la punerea în vânzare silită a mai multor bunuri mobile proprietatea societăţii reclamante, precum şi la înfiinţarea mai multor popriri.

Abaterile săvârşite de către executorul judecătoresc constau în faptul că filele dosarului nu sunt numerotate, nu sunt legate în întregime, iar corespondenţa şi actele, respectiv cererile părţilor nu sunt înregistrate în întregime în registrele prevăzute de art. 84-88 din Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 188/2010. Astfel, la dosar există file/înscrisuri care doar sunt puse între coperte, fără a fi legate şi numerotate, lăsând posibilitatea adăugării ulterioare de înscrisuri sau eliminării unor înscrisuri de la dosar. În speţă, există o executare începută de G.O.O., care a dobândit creanţa prin cesiune de la C. SA, în prezent executarea fiind continuată de aceasta în calitate de creditor, ca urmare a desfiinţării contractului de cesiune de creanţă, deşi toate actele de executare, în care parte în calitate de creditor este G.O.O., până la acest moment, sunt nule absolut, inclusiv încheierile de încuviinţare a executării silite, întrucât aceste acte au la bază contractul de cesiune de creanţă

desființat irevocabil prin sentința civilă nr. 8103/2013, pronunțată de Tribunalul București, în dosarul nr. [...]/2013.

La dosar există diferite cereri care nu au dată de înregistrare și care nu sunt numerotate, prin care fie cedentul, fie cesionarul solicită efectuarea de diferite acte de executare silită, care nu se știe dacă au fost înregistrate și care dau naștere suspiciunii că au fost atașate la dosar ulterior desființării contractului de cesiune de creanță, pentru a permite continuarea executării silite cu un alt creditor decât cel inițial și să creeze aparența de legalitate a procedurii execuționale. Prin desființarea cesiunii de creanță nu operează o transmitere a calității procesuale, ci părțile sunt repuse în situația anterioară, respectiv în situația anterioară începerii executării silite, deoarece cesiunea de creanță a fost încheiată anterior începerii executării silite. Astfel, pentru executarea silită a titlului C. SA trebuie să se formeze un nou dosar de executare silită, iar nu să se continue un dosar de executare în care aceasta nu a avut calitatea de parte de la început. De asemenea, există numeroase adrese comunicate de diferite instituții către executorul judecătoresc, care nu au număr și dată de înregistrare, necunoscându-se data la care au fost înregistrate la dosarul de executare silită. Acest fapt este deosebit de grav, întrucât nu se poate stabili cu certitudine dacă procedura a fost respectată la momentul îndeplinirii diferitelor acte de executare silită și dacă existau la dosar toate înscrisurile prevăzute de lege sau acestea au fost atașate ulterior întocmirii actelor de procedură.

Reclamanta a arătat că executorul judecătoresc nu a publicat niciuna dintre publicațiile de vânzare silită întocmite în cauză în registrul electronic de publicitate a vânzării bunurilor supuse executării silite. Procedând în acest fel, executorul judecătoresc a încălcat dispozițiile exprese prevăzute de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 188/2000, cu consecința prejudicierii grave a reclamantei, prin limitarea numărului de persoane potențial interesate să participe la licitația publică, cu consecința valorificării bunului la un preț mai mic. Această abatere este expres prevăzută în Legea nr. 188/2000, care la art. 47 lit. g) prevede că executorii judecătorești răspuns disciplinar pentru această abatere.

A arătat, de asemenea, reclamanta că această reluare a executării silite este nelegală, atâta vreme cât prin sentința civilă nr. 4798/03.06.2014, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul nr. [...]/303/2013, instanța a dispus anularea tuturor actelor de executare silită efectuate în dosarul de executare nr. [...]/2012, motiv pentru care reclamanta i-a solicitat încetarea executării silite începute, însă aceasta a refuzat și refuză în continuare. La data de 15.03.2016, BEJ D.D.C. tot în același dosar de executare a dispus din nou înființarea popririi pentru aceeași creanță de 3.592.597,04 lei.

În susținerea cererii, reclamanta a depus la dosar sentința civilă nr. 4798/03.06.2014, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul nr. [...]/303/2013, precum și o serie de înscrisuri din dosarul de executare nr. [...]/2012.

La termenul de judecată din data de 30.03.2016, instanța a dispus citarea în cauză, în calitate de pârâți, a creditorilor C. SA și G.O.O.

La data de 11.04.2014, pârâtul BEJ D.D.C. a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată, arătând că executarea silită a fost încuviințată de către Judecătoria Sectorului 6 București la cererea creditorilor C. SA și G.O.O., potrivit încheierii pronunțate la data de 24.09.2012 în dosarul

nr. [...]/299/2012, de către Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti, potrivit încheierii din data de 03.10.2012 pronunţată în dosarul nr. [...]/303/2012 de către Judecătoria Sectorului 3 Bucureşti, potrivit încheierii din data de 29.11.2012 pronunţată în dosarul nr. [...]/301/2012. (...)

Analizând cererea formulată, instanţa a reţinut că toate cazurile de recuzare care se pot invoca de către părţile unui litigiu sunt reglementate prin dispoziţiile art. 27 CPC 1865, expres şi limitativ. Din caracterul expres şi limitativ al reglementării cazurilor de recuzare, rezultă imposibilitatea extinderii lor la alte ipoteze decât cele menţionate expres în cuprinsul art. 27 CPC 1865.

În speţă, împrejurările invocate de către reclamantă, debitoarea în cazul dosarului de executare nr. [...]/2012, nu se încadrează în niciunul dintre cazurile stabilite prin art. 27 CPC 1865. Astfel, s-a invocat faptul că filele dosarului nu sunt numerotate, nu sunt legate în întregime, iar corespondenţa şi actele, respectiv cererile părţilor nu sunt înregistrate în întregime în registrele prevăzute de art. 84-88 din Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 188/2010, inclusiv cereri de efectuare a anumitor acte de executare, cereri care nu au număr şi dată de înregistrare, necunoscându-se data la care au fost înregistrate la dosarul de executare silită, nu sunt împrejurări care, prin ele însele, în lipsa altor elemente concrete, să pună în discuţie imparţialitatea executorului judecătoresc.

Împrejurările referitoare la valabilitatea actelor de executare nu pot fi primite în cadrul unei cereri de recuzare, întrucât pe această cale procedurală se poate pune în discuţie numai imparţialitatea executorului judecătoresc, înţeleasă ca atitudine subiectivă faţă de părţile din executarea silită efectuată de acesta, iar nu incidenţa unor instituţii juridice ce privesc valabilitatea actelor de executare, precum transmisiunea calităţii de creditor sau calitatea de reprezentant.

103. Înlocuirea executorului judecătoresc. Raportul dintre această procedură, plângerea împotriva refuzului nejustificat al executorului de îndeplinire a atribuţiilor, prevăzută de art. 56 alin. (2) din Legea 188/2000, contestaţia împotriva refuzului executorului de a efectua o executare silită, prevăzută de art. 712 alin. (1) teza a II-a NCPC, renunţarea la executarea silită. Situaţia cheltuielilor de executare

Potrivit art. 653 alin. (4) NCPC, „la cererea creditorului, instanţa de executare poate dispune, pentru motive temeinice, înlocuirea executorului judecătoresc cu alt executor judecătoresc indicat de către creditor şi continuarea executării silite de către noul executor judecătoresc. Dispoziţiile art. 654 alin. (2) se aplică în mod corespunzător".

Poate constitui motiv temeinic în sensul art. 653 alin. (4) NCPC nemulţumirea creditorului faţă de activitatea executorului judecătoresc, care temporizează executarea silită. Se poate uza, în acest caz, de posibilitatea conferită de art. 653 alin. (4) NCPC, creditorul nefiind obligat să formuleze plângere împotriva refuzului nejustificat al executorului de îndeplinire a atribuţiilor, prevăzută de art. 56 alin. (2) din Legea 188/2000 sau contestaţie împotriva refuzului executorului de a efectua o executare silită, prevăzută de art. 712 alin. (1)

teza a II-a NCPC. Creditorul poate uza de aceste căi în cazul în care dorește continuarea executării silite de același executor, dar acesta refuză îndeplinirea unui act sau continuarea executării. Însă atunci când, prin modul de îndeplinire a atribuțiilor, executorul temporizează executarea și creditorul nu mai dorește continuarea executării silite de către acel executor, creditorul poate apela la procedura prevăzută de art. 653 alin. (4) NCPC.

Nu se poate reține că un astfel de motiv nu se încadrează în art. 653 alin. (4) NCPC, întrucât creditorul ar avea posibilitatea de a renunța la executarea silită. Creditorul poate să nu fie interesat de a renunța la executarea începută, fie pentru că, de exemplu, pierde efectul întreruptiv al termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, produs prin cererea de executare silită și actele îndeplinite până la acel moment, fie pentru că, prin renunțare, ar fi obligat să suporte cheltuielile de executare ocazionate de acea urmărire silită.

Atâta vreme cât, la solicitarea instanței de a preciza cheltuielile de executare pentru actele efectuate, executorul inițial a arătat că nu are niciun fel de pretenție financiară față de creditor, instanța nu va stabili vreo sumă cu titlu de cheltuieli de executare, conform art. 653 alin. (4) raportat la art. 654 alin. (2) NCPC.

Judecătoria Sectorului 6 București, s. civ., înch. din 08.03.2019, neapelată, nepublicată

Prin cererea înregistrată pe rolul instanței la data de 25.09.2019, reclamantul H.C., în contradictoriu cu pârâta T.M., a solicitat, în temeiul art. 653 alin. (4) NCPC, să se dispună înlocuirea executorului judecătoresc ZZ cu doamna executor XX din cadrul BEJ A.R. și continuarea executării silite împotriva debitoarei T.M. pentru recuperarea sumelor datorate.

Potrivit dispozițiilor art. 653 alin. (4) NCPC, la cererea creditorului, instanța care a încuviințat executarea silită poate dispune, pentru motive temeinice, înlocuirea executorului judecătoresc indicat de către creditor și continuarea executării silite de către noul executor judecătoresc.

În prezenta cauză, solicitarea înlocuirii a fost motivată de reala deficiență de comunicare între executorul judecătoresc ZZ și creditorul H.C., fapt ce a dus la trecerea unei perioade de aproximativ 2 ani fără a putea materializa în vreun fel intenția de recuperare a creanței, deși debitoarea este angajata unei societăți, menținând același loc de muncă din anul 2016 și până în prezent. Fără a exista vreun aspect pur personal cu privire la persoana domnului executor judecătoresc, reclamantul a învederat că intenția sa ca și creditor este aceea de a-și recupera creanța, fapt pentru care apreciază că înlocuirea domnului executor este singura posibilitate pe care o are. Reclamantul a precizat că, în luna aprilie 2017, la solicitarea acestuia expresă, s-au retrimis adresele de poprire atât la sediul social, cât și la punctele de lucru către terțul poprit A.F.S. SRL și, cu toate acestea, nici măcar în 2018, deși avea confirmarea că această debitoare este angajata terțului poprit, nu poate valorifica această informație, deoarece validarea de poprire nu a fost admisă.

Având în vedere aceste aspecte, reclamantul a solicitat să se dispună înlocuirea executorului judecătoresc ZZ cu doamna executor XX din cadrul BEJ A.R. și

continuarea executării silite împotriva debitoarei T.M. pentru recuperarea sumelor datorate.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 652 şi urm. NCPC.

La data de 04.02.2019, prin faxul instanţei, reclamantul a depus la dosar cerere precizatoare, prin care a solicitat introducerea în cauză a BEJ B.C., raportat la obiectul cererii. (...)

Analizând probele administrate în cauză, instanţa a reţinut următoarele:

Potrivit art. 653 alin. (4) NCPC, „La cererea creditorului, instanţa de executare poate dispune, pentru motive temeinice, înlocuirea executorului judecătoresc cu alt executor judecătoresc indicat de creditor şi continuarea executării silite de către noul executor judecătoresc. Dispoziţiile art. 654 alin. (2) se aplică în mod corespunzător".

Creditorul este titularul cererii de executare silită împotriva debitoarei T.M., cerere ce a fost înregistrată la BEJ B.C. la data de 01.04.2016, sub număr de dosar [...]/2016.

Instanţa a apreciat că poate constitui motiv temeinic, în sensul art. 653 alin. (4) NCPC, nemulţumirea creditorului faţă de activitatea executorului judecătoresc, care temporizează executarea silită. Instanţa a apreciat că se poate uza, în acest caz, de posibilitatea conferită de art. 653 alin. (4) NCPC, creditorul nefiind obligat să formuleze plângere împotriva refuzului nejustificat al executorului de îndeplinire a atribuţiilor, prevăzută de art. 56 alin. (2) din Legea 188/2000, sau contestaţie împotriva refuzului executorului de a efectua o executare silită, prevăzută de art. 712 alin. (1) teza a II-a NCPC. Creditorul poate uza de aceste căi, în cazul în care doreşte continuarea executării silite de acelaşi executor, dar acesta refuză îndeplinirea unui act sau continuarea executării. Însă atunci când, prin modul de îndeplinire a atribuţiilor, executorul temporizează executarea şi creditorul nu mai doreşte continuarea executării silite de către acel executor, poate apela la procedura prevăzută de art. 653 alin. (4) NCPC.

Nu se poate reţine că un astfel de motiv nu se încadrează în art. 653 alin. (4) NCPC, întrucât creditorul ar avea posibilitatea de a renunţa la executarea silită. Creditorul poate să nu fie interesat de a renunţa la executarea începută, fie pentru că, de exemplu, pierde efectul întreruptiv al termenului de prescripţie a dreptului de a cere executarea silită, produs prin cererea de executare silită şi actele îndeplinite până la acel moment, fie pentru că, prin renunţare, ar fi obligat să suporte cheltuielile de executare ocazionate de acea urmărire silită.

Instanţa a reţinut că executarea silită în speţă a demarat din 01.04.2016, pentru executarea silită a unei creanţe de 3.000 euro. După ce emite o singură adresă de poprire, în aprilie 2016, către terţul A.F.S. SRL, a cărei confirmare nu o primeşte, abia în aprilie 2017 mai emite executorul adrese de poprire către bănci, către C. de P. a Municipiului Bucureşti şi revine cu adresă către A.F.S. SRL, iar în septembrie 2017 emite o nouă adresă de poprire către R.I.B. SRL; executorul revine cu adrese de poprire la bănci în mai 2018 şi mai emite o adresă de poprire către G.H.T. SRL tot în mai 2018, acestea fiind ultimele acte de executare efectuate în dosar (exceptând încheierile de stabilire a cheltuielilor de executare). Deşi societăţile terţi poprişi nu au răspuns adreselor de înfiinţare a popririlor, executorul nu solicită validarea popririlor. Au fost formulate doar două cereri de validare poprire împotriva A.F.S. SRL, însă ambele au fost formulate de creditor, nu de executor – prima înregistrată la Judecătoria Sectorului 6 sub nr. [...]/303/2017, anulată în temeiul art. 200 NCPC,

iar a doua, nr. [...]/303/2017, a fost respinsă cu motivarea că adresa de poprire nu a fost trimisă de executor la sediul terţului poprit.

Prin urmare, ţinând cont de vechimea dosarului de executare, de actele de executare efectuate de executor şi de faptul că în cauză nu este vorba despre o executare silită cu un grad ridicat de complexitate, instanţa a apreciat că cererea creditorului este întemeiată, motiv pentru care, în temeiul art. 653 alin. (4) NCPC, a admis-o şi a dispus înlocuirea executorului judecătoresc ZZ cu executorul judecătoresc indicat de creditor, XX din cadrul BEJ A.R. şi, de asemenea, a dispus trimiterea dosarului de executare înregistrat sub nr. [...]/2016 la BEJ B.C. către executor judecătoresc XX din cadrul BEJ A.R.

La solicitarea instanţei de a preciza cheltuielile de executare pentru actele efectuate până în prezent, prin adresa de răspuns emisă la 04.03.2019, executorul a arătat că nu are niciun fel de pretenţie financiară faţă de creditor, astfel încât instanţa nu a stabilit vreo sumă cu titlu de cheltuieli de executare, conform art. 653 alin. (4) raportat la art. 654 alin. (2) NCPC.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Revizuirea în procesul civil

Practică judiciară

Lucia Uță, Carmen Georgiana Comșa

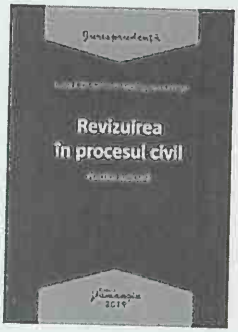

ISBN 978-606-27-1316-4
49 de lei, 376 de pagini

Lucrarea cuprinde o selecție de hotărâri judecătorești recente, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea de Apel București, precum și de alte instanțe judecătorești, care oferă o imagine actuală a modului de interpretare și aplicare a normelor ce reglementează calea extraordinară de atac a revizuirii, cuprinse în Codul de procedură civilă în vigoare.

Structurată în cinci capitole, culegerea urmează modul de organizare a dispozițiilor legale, analizând obiectul revizuirii, competența de soluționare a acesteia, termenul de exercitare, motivele revizuirii, procedura de judecată și calea de atac.

Acolo unde a fost necesar, au fost făcute adnotări cu privire la modificările aduse dispozițiilor Codului de procedură civilă cu incidență în materie prin Legea nr. 310/2018.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Contestația în anulare în procesul civil

Practică judiciară

Lucia Uță, Carmen-Georgiana Comșa

ISBN 978-606-27-1315-7
49 de lei, 376 de pagini

Lucrarea Contestația în anulare în procesul civil cuprinde o selecție de hotărâri judecătorești recente, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea de Apel București, precum și de alte instanțe judecătorești din țară, considerate relevante pentru modul de interpretare și aplicare a normelor ce reglementează calea extraordinară de atac a contestației în anulare, cuprinse în Codul de procedură civilă în vigoare.

Structurată în cinci capitole, culegerea Contestația în anulare în procesul civil urmează modul de organizare a dispozițiilor legale, analizând obiectul contestației în anulare, competența de soluționare a acesteia, termenul de exercitare, motivele contestației în anulare și judecarea acestei căi extraordinare de atac.

Acolo unde a fost necesar, au fost făcute adnotări cu privire la modificările aduse dispozițiilor Codului de procedură civilă cu incidență în materie prin Legea nr. 310/2018.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Jurisprudență

Lucrarea cuprinde o analiză a jurisprudenței recente din materia executării silite, cu evidențierea evoluției soluțiilor de practică judiciară pronunțate în baza actualului Cod de procedură civilă, astfel cum acesta a fost modificat prin O.U.G. nr. 1/2016, Legea nr. 17/2017 și Legea nr. 310/2018 și prin raportare la deciziile obligatorii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele procedurale ale recursului în interesul legii și hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Hotărârile judecătorești selectate, completate, acolo unde s-a impus, cu comentarii ale autorului și trimiteri la literatura de specialitate, încearcă să ofere răspunsuri la probleme cum ar fi: stabilirea legii aplicabile în materia executării silite; condițiile în care poate fi încuviințată executarea silită (stabilirea caracterului de titlu executoriu, competența executorului judecătoresc, competența instanței de executare); condițiile în care se poate dispune suspendarea executării silite; condițiile pentru restituirea cauțiunii; contestația la executare (competența de soluționare, termen de formulare, calitate procesuală, analiza posibilității formulării cererii de partaj pe calea contestației la executare, analiza compensației ca modalitate de stingere a creanței vizate de executarea silită, interdicția de înstrăinare a imobilului dobândit prin programul „Prima Casă", modalitatea de actualizare a creanței, posibilitatea cercetării în cadrul contestației la executare a caracterului abuziv al anumitor clauze cuprinse în titlul executoriu sau a altor motive de nevalabilitate a titlului executoriu etc.); aspecte privind procedura validării popririi; aplicarea penalităților în temeiul art. 906 NCPC; recuzarea și înlocuirea executorului judecătoresc.

Preț: 65 de lei

ISBN 978-606-27-1404-8

reduceri de până la 30%
pentru comenzi on line
www.hamangiu.ro